

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARQUIS DE SADE

Juliette

ERDEMSİZLİĞE ÖVGÜ

2 BASKI

Juliette

Erdemsizliğe Övgü

D.A.F. Marquis De Sade

Türkçesi:

Münire Yılmaer - N. Berna Serveryan

Chiviyazıları
Erdemsizliğe Övgü
Juliette
D.A.F. Marquis De Sade
Türkçesi:
Münire Yılmaer - N. Berna Serveryan

Chiviyazıları

Kitabın Orijinal Adı

Juliette

Yazar

D.A.F. Marquis De Sade

Yayıma Hazırlayan

Cansev Tutanyer

Seri / Sıra No

Chiviyazıları: 398 Roman: 27

ISBN

978-605-5708-48-1

Sertifika No

13085

Adres

Bohاریe Cad. No: 69 Kat: 3 Daire: 9

Kadıköy - İstanbul Faks: 0216 330 86 54

E-posta: bilgi@chiviyazilari.com www.chiviyazilari.com

Copyright

Chiviyazıları Yayınevi © 2004

Kapak

Yayınevi & Yayınevi

Baskı/Tarih

Birinci Basım 2004

İkinci Basım 2013

Baskı

Ezgi Matbaası

Sanayii Cd. Altay Sok. No: 10 Yenibosna / İstanbul

Tel: 0212 452 23 02

İçindekiler

Sunuş	9
Birinci Bölüm	11
İkinci Bölüm	165
Üçüncü Bölüm	327
Dördüncü Bölüm	475
Beşinci Bölüm	633
Altıncı Bölüm	809
Dipnotlar	993

1785 yılında Bastille’de uzun süredir kurguladığı eseri yazmaya başlayan Sade, ani bir kararla arzuladığı redaksiyonu yapamadan, notlarını gizlemek zorunda kalacak ve bir daha da ulaşamayacaktı. 1926 yılında Basteille’in restorasyon çalışmaları sırasında sır çözülecek ve Sade’in hemen her eserinde göndermede bulunduğu “Sodom” gün ışığına çıkacaktı.

İlk yazdığı kitap Sodom olmakla birlikte kayıp olduğu için ilk kitap olarak Justine yayımlandı... Juliette ise Justine karşı yazılmış bir kitaptır ve aslında iki kardeşin hikâyesidir burada anlatılanlar. Biri erdemi öne çıkarırken diğeri ise erdemsizliğe övgüler gönderir...

Justine, “felsefi hikâye” ile geleneksel ifadesinden ayrılmadan genişletilerek yayımlandı. Bununla birlikte çoğalan şiddet, temel biçimi açıkça ifade etmektedir: Metin hakkında ne gerçek olarak kabul edilebilirlik ne 18. yüzyılın genel anlayışına uygun bir dil, ne de “haklı bir gerekçe” gösterilebilir. Justine’in genel direnişinde “durum olduğu gibi” gösterilerek, düzelmez isteksizlik ya da dünyanın kurallarını öğrenmeye karşı oluş hali, dünyanın acımasız kurallarına karşı esrarengiz bir uzak duruş,

sadece suçun yararı, sadece güçlü ve güçsüzün varlığı, sadece kurbanlarının ve zorbaların oluşu, zorbanın mutlaka haklı kurbanın ise mutlaka haksız oluşu ile Justine'in ahlaklı oluşunun mantıksızlığı ve nedensizliği verilmektedir. Justine'in kendi içinde çektiği mantıklı ve anlaşılır acılar delice bir sapıklığa neden olmaktadır. Ve iyi düşünüp taşınıldığında bazı şeylerin tehlikesinin azaltılamayacağı, kendi durumunun uğradığı tüm barbarca davranışlardan bile daha tehlikeli olduğu ortaya çıkar.

Sade, özgürlük tohumlarını çok uzun süre var etmiştir. Kadının erkek kadar özgür olmasını istemiştir. Kahramanlarını erkek değil kadın olarak seçmiş olması tesadüf değildir. Justine köle gibi, mutsuz ve insanlık dışı muameleyle karşılaşmıştır. Juliette ise onun tam tersidir. O kendi beklentilerine sahip olan kadını temsil eder, anlaşılması güç, akılların şimdi bile anlayamadığı, özgür ve dünyayı yenileyebilecek güçtedir. Justine ile Juliette'in ortak özelliklerinden biri kahramanlarının kardeş olmasıdır ve Justine'i anlamak için Juliette'i, Juliette'i anlamak için ise Justine'i mutlaka okumak gerekir.

Sade, sadece resmi düzenleme değil, nispi değişikliğin de kabul edilebilir olduğunu savunuyordu; cinsel devrim, kişinin içinde olur düşüncesinde "genel bir isyan tutumu" vardı.

Juliette'i ilk yayımladığımızda hacım gerekçesiyle 3 eşit parçaya ayırmıştık. 3 cilt halinde yayınlamıştık. Hem alım gücü hem de hacım olarak paylaştırmanın doğru olacağını düşünmüştük. Süreç içinde yanıldık... Dengesiz satış, ciltler arasındaki zamansız baskı tükenmesi bizi yeni bir biçime yöneltti... Şimdi ise tek cilt olarak yayımlamayı uygun bulduk...

Keyifli okumalar diliyoruz...

Birinci Bölüm

Justine ve ben, eğitimimiz için Panthemont'a getirilmiştik. Bu ünlü rahibe okulunun ismi, size pek yabancı sayılmaz çünkü yıllardır Paris'in en bağımsız, hoş ve çekici kadınlarının neredeyse hepsi buradan çıkmıştır. Aile evimizin yakınında oturan ve babasının yanından özgürlüğü için ayrılan Euphrosine, Panthemont'daki en iyi arkadaşım olmuştu. Sizlere şimdi, kız kardeşimden dinlediğiniz hikâyenin özüne sadık kalarak, hayatımın ilk yıllarında tanıdığım, Euphrosine'in yakın arkadaşı olan baştan çıkarıcı, ahlaksız, çekici ve tehlikeli bir rahibenin, ruhumun derinlerinde, gelecekte ortaya çıkacak çiçeklerinin ahlaksız tohumlarını nasıl ektiğini anlatacağım.

Başrahibe olarak hitap etmeyi tercih ettiğim kişinin adı, Madam Delbéne idi. Beş yıldan beri manastırın başrahibesi olup, otuz yaşlarındaydı. Hoş olmaktan çok, olağanüstü bir kadındı; her sanatçı için uygun bir modeldi. Tatlı, kutsal bir yüz ifadesi, açık renk teni, davetkâr ve yumuşak, büyük mavi gözleri ile zarif bir görünümü vardı. Tutkularının ortaya çıkmaya başladığı ilk gençlik yıllarında arzularının şiddetiyle dikkatleri üzerine çeken Delbéne, on iki yaşında iken nefret ettiği

büyük ağabeyinin isteği ve ailesinin de ikna olması üzerine manastıra kapatılmıştı. Fikri bile sorulmadan erkeklerden ve dünyadan uzaklaştırılarak, tüm çabalarına rağmen sonunda boyun eğmek zorunda kaldığı bir hayatın içine sürüklenmişti. Delbéne, bu mahkûmiyet döneminde dışarıdan onu ziyarete gelen şehvet düşkünü dostları sayesinde zinde kalmayı başarabilmiş ve zamanla tutkularını manastırdaki kızlarla paylaşmaya başlamıştı.

Euphrosine, rahibe ile tanıştığında henüz on beş yaşındaydı ve ben on üçüncü yaş günümde onların arasına katıldığımda Euphrosine, Madam Delbéne ile yaklaşık bir buçuk yıldır birlikteydi. Euphrosine'in ten rengi duru beyazdı, yaşına göre uzundu, narindi, çekici gözleri vardı, hayat dolu ve canlıydı, ancak fiziği pek o kadar çekici sayılmazdı.

Her şeyden clini ayağını çekmiş kadınların sekse olan susuzluğundan söz etmeye gerek duymuyorum. Birbirlerine faziletle değil, dinmeyen bir tutkuyla bağlanıyorlardı. Tek bir baştan çıkarıcı bakış bile cinsel yönden soğuk olan bir kızın diğer kıza teslim olmasını sağlıyordu. Ben, bu güce dokuz yaşında ulaşmıştım, o yaşında arzularıma parmaklarımla yön verebiliyordum, benimle aynı dönemde olanlara göre profesyonel bir konuma ulaşmıştım. Euphrosine ve Delbéne bana bu arayışında daha sonra katılmışlardı. Bir gün beni kibirli tavırlarla yemeğe davet ettiler. Hava oldukça sıcaktı ve onları çimlerden ayıran pembe bir perde arkasında, yarı çıplak halde buldum.

Madam Delbéne, "Buraya geldiğinden beri" dedi ve beni nazıkçe alnımdan öptü, bakışları ve dokunuşları yumuşaktı, "Seni tutkuyla arzuladım. Çok çekicisin. Zeki ve doğal yeteneklere sahip bir kız olduğunu düşünüyorum, senin gibi genç bakirelerin kalbinde yeri başkadır" diye devam etti. Sonra yüzüme ihtiras dolu bakarak gülümsedi ve devam etti: "Utandın mı küçük meleğim? Fakat sana utanmayı yasaklıyorum! Alçakgönüllülük ruhumuzu kemiren bir aldatmacadır. Kültürel adetlerin saçma sonucu olarak bize yetiştirilirken öğretilen safsatalardan başka bir şey değildir. Doğa, kadını ve erkeği çıplak yaratmıştır, bu şekilde olmaktan kadının ya da erkeğin utanıyor olması düşünülemez. İnsan doğanın ona sunduklarını alçakgönüllü davranarak keşfedemez.

Bu kalbimdeki demir kadar güçlü gerçek, sadece doğanın gizeminden habersiz olanlara ve bunu dikkate almayanlara güven vermez. İşte bu yüzden Hristiyanların ahlak anlayışı buna tamamen karşıdır! Neyse bu konuları daha sonra konuşalım. Haydi Juliette, bebeğim sen de bizim çıplaklığımıza katıl.”

Sonra ikisi yanıma yaklaşıp beni de aynı kendileri gibi soydular, bunun ardından Madam Delbéne değişik bir şekilde vücudumu öpmeye başladı.

“Oh, fakat benim Juliette'im, harika!” diye inliyordu, “Şu leziz göğüslerin nasıl büyümekte olduğuna bir bak! Euphrosine, bahse girerim ki, onun vücudu seninkinden daha güzel... Ve inanır mısın, sadece on üç yaşında.”

Büyüleyici, yetenekli parmakları, meme uçlarımla oynamaya başlamıştı ve dili ağzımın içinde titriyordu. Hızı ve özeni ile duygularını etkisi altına almıştı.

“Oh kahretsin!” diyerek yarıda kesti ve bana karşı sertleşti. “İsa adına! Bu nasıl bir coşku, nasıl bir ateş! Haydi tüm bu lanet engellerden kurtulalım, küçük dostlarım, her şeyiyle Şeytan'a ulaşalım ki, şimdiye dek tatmadığımız büyü'nün tadına varalım, unutmayın doğa hiçbir şeyi saklı kalması için yaratmamıştır!”

Ve hemen üzerini saran ince giysiyi çıkarıp atarak, vücudunu gözlerimizin önüne serdi. Yunanlıların denizden doğan saygıdeğer tanrıçası Venüs kadar güzeldi. Bu kadar beyaz, tatlı bir ten, bu kadar güzel dolgun kıvrımlar, bir bedende böylesine çarpıcı bir şekilde şekillenemezdi. İlk bakışta ona çok benzeyen Euphrosine, bana göre artık çok daha az çekici geliyordu; o, Madam Delbéne kadar dolgun değildi; teni daha koyuydu, sıradan bir görünümü vardı ama ya o gözler! Ne kadar yaşam doluydu! Cömert bir fahişelikle dolu bu iki kadını çok etkilediğimi anlamıştım. Sarhoş gibi kendinden geçmiş olan Delbéne beni öpücüklere boğmaya devam etti.

“Bir dakika” dedi bir an, alevler içinde yanarken, “Bir dakika canlarım, zevklerimize, çılgınlığımıza biraz yön vermeliyiz. Düzenlenmezler-

se yeterince zevk vermezler.”

Bunu söyledikten sonra beni sırtüstü yatırarak, bacaklarımı ayırdı ve bacaklarımın arasına başı gelecek şekilde uzandı, küçük aralığımı emmeye başladı, dili beni memnun ederken, dünyanın en güzel kalçalarını okşamam için küçük parmaklarımı yönlendiriyordu. Euphrosine, Delbéne’nin isteklerini çok iyi biliyor gibiydi, rahibenin kıcına keskin darbelerle vuruyordu ve bundan gerçekten zevk alıyorlardı. Heyecanlanmaya başladığımda, fahişe hızlanıp, küçük deliğimden dinmek bilmeyen bir selin akmasını sağladı. Ben zevk sancıları ve iniltiler içinde kıvranırken karşımda durup beni izledi.

“Güzel yaratık!” diye haykırdı. “Oh, yüce Tanrı’m, bu kadar ilham veren bir çocuk daha olabilir mi? Euphrosine, onun üzerindeyken, sarhoş olup ölmek istedim! Çabuk, şimdi pozisyon değiştirip başka ne yapabileceğimize bir bakalım.”

Bir dakika sonra bağırdı, “Onu yeniden sen getirmelisin Euphrosine. Yoksa, senin bana sunduğun zevkleri başka türlü nasıl geri ödeyebilirim? Durun! Bekleyin küçük melekler, her ikinizi de aynı anda getireceğim.”

Bizi yan yana yatırdı; birbirimize dokunmaya başladık. Delbéne’nin dili ilk başta Euphrosine’in bacaklarının arasında idi ve sonra her iki eliyle ikimizin küçük bakire anüslerimizi gıdıklamaya başladı. Zaman ilerledikçe, onun aralığını bırakmış, benimkini emmeye başlamıştı, Euphrosine ve ben üç ayrı şekilde zevk almanın tadına varmıştık. Sırtüstü yatarak, küçük popolarımızı onun hizmetine sunmamızı istedi.

Nefessiz kaldığımızda, dudaklarını Euphrosine’in ve benim kıcıma gömüp şehvetle emdi. Kalçalarımıza övgüler yağdırdı, kışklarımıza şaplaklar atarak bize sataştı ve çokça eğlenmemizi sağladı. Bunu, o günden sonra öğrencilik hayatım boyunca hemen her gün yapmaya devam etmişti.

Emmeyi bitirdiğinde geri çekilerek, sert bir ses tonuyla, “Size yaptığım her şeyin aynısını bana yapın.” dedi, “Birlikte beni memnun edin. Juliette ben senin kollarına yatacağım, dudaklarını öpeceğim, dillerimiz birbirine değince sarhoş olacak, çıldıracak... Onu emeceksin. Oh! Dili-

ni rahmime kadar sokacaksın” dedi ve kendini ellerime bıraktı. “Ve sen Euphrosine, yanan kıcıımı almanı istiyorum, sen de oradaki küçük delikle beni memnun edeceksin: Biliyorum, orası biraz daha dar, bu yüzden iri bir alete gerek yok... Güvercinim benim” karşı konulmaz duygularla beni öpmeye devam etti ve kısık bir ses tonuyla sordu: “Klitorisimi ben gelmeden önce bırakmayacaksın değil mi? Orası kadınların en çok zevk aldıkları noktadır, bastır ona, yor onu, eğer istersen tırnaklarını kullan, hiç korkma, bu tür tatlı şiddetlerden nasıl zevk alındığını iyi bilirim... Ve ben yorgunum, İsa’nın gözleri adına! Çok yorgunum ve sertlik istiyorum, sevişirken erimek istiyorum, devam et, gelmek istiyorum, eğer olabilirse on kez, yirmi kez gelmek istiyorum. Hadi, lütfen... Lütfen...”

Aman Tanrı’m! Bacaklarının arasındaki tek bir delikten ona bu kadar zevki nasıl verebiliyordum! Bu bir kadının ya da insanın zevk sınırlarından öteydi... Birinin bu kadar şehvetli olabilmesi imkansızdı.

Sonunda boşalan bu büyüleyici yaratık bana; “Meleğim, bana verdiğin zevki anlatmak için kelimeler yetersiz kalıyor. Beni tatmin edebilen çok önemli bir nimet olduğun için bundan sonra sana tüm bildiklerimi öğreteceğim ve seninle birlikte mükemmel bir ikili olacağız ama tabii erkekler, bu birlikteliğimize dokunamayacak çünkü erkekler bize yasak. Hadi Euphrosine’e benden memnun olup olmadığını sor.”

“Oh, sevgilim! Konuşmak yerine seni öpmeme izin ver!” diyen genç dostumuz yüzünü Delbéne’nin göğüslerine bastırdı: “Bana, kendimi anlamam için yardım eden, neden var olduğumu bilmemi sağlayan sensin. Aklımı ve beni çocuksu önyargılardan, karanlıktan kurtardın. Bu dünyada, teşekkür etmem gereken tek kişi sensin. Ayrıca Juliette, sen de onun cömertliğinden dolayı çok şanslısın!”

Madam Delbéne “evet” dedi. “Onun eğitimini üstleneceğim. Sana söylediğim gibi, onu bu hayatın tüm modası geçmiş alışkanlık ve adetlerinden kurtaracağım, ona doğanın doktrinlerini öğreteceğim, aklını büyüleyip, enerjisini yanlış yerlerde kullanmasını engelleyeceğim. Şimdi öğle yemeğimizi yiyelim arkadaşlar. Kendimizi yenilemeliyiz; güçlü ve sağlıklı olan her zaman daha verimli olur.”

Mükemmel bir uyumdu, üçümüz de tamamen çıplak kalıyor, yeni-

den sevişiyor ve vahşice duyguları defalarca yeniden tadıyorduk. Sayısız farklı pozisyon deniyorduk; hepimiz rollerimizi çok iyi oynuyor, bazen düzülen eş ve düzen koca, bir gün sonra da rahibemizin hoş görülmesi eşleri olarak tüm emirlerine uyup, süslenip, güzel giyinip bizden her istediğini yerine getiriyorduk.

Bir ay bu şekilde geçtikten sonra, Euphrosine özgürlük sarhoşu olup, rahibe manastırına ve ailesine veda ederek bir çılgınlık yaparak, vesikalı fahişe olarak hayata atıldı. Daha sonra dönüp bizi ziyaret ettiğinde, onun içinde bulunduğu durum karşısında şaşkına dönmüştük. Ona tahmin edeceğimizden daha çok acımiştık ve onun için son arzumuz kendini içine düştüğü bataktan kurtarması olmuştu.

Madam Delbéne bana, “Oldukça iyi idare ettiğini söylemem gerek.” dedi; “Yüzlerce kez onunla bu görüşmeyi yapabilmek için can atmıştım ve gerçekten emin olduğum tek şey erkeklerin, çok az bir ihtimalle benim kadınlara olan bu olağandışı düşkünlüğüne sahip olduklarıdır. Bu sebeple sevgili Juliette, hayatımın büyük bir bölümünü manastırda geçirdim, çünkü Tanrı bana zevkin en yücesini burada tatma imkanı sundu, bence kadına kadından başkası gerçek zevki sunamaz ve benim tutkularım bundan ötesine geçemez. Bununla birlikte, erkeklerden hoşlananlar onları memnun etmek için ömürlerini harcamak zorundadırlar, bu benim özgürlük anlayışıma uygun değildir. Arzularım sınırlarını aşılıyor. Tüm kavramların ötesine geçtiğimi, hayallerin bile ötesine geçtiğimi ben burada gizlenirken kim bilebilir ki?”

Madam Delbéne, “Juliette, benim felsefemin temel ilkesi” diye devam ettiği sırada ben Euphrosine’i kaybetmiş olduğumu daha derin anlamaya başlıyordum. “Herkesin sahip olduğu genel kanıyı kabul etmiyorum. Bir tanecik sevgilim, senin benim farklı olan tarafım ya da bana söylenenler hakkında en ufak bir fikrin yok. Bizim mutluluğumuz için ne kadar çok sayıda adi görüşün ortaya atıldığını ancak Tanrı bilir. Bizi sadece duygusal olarak tatmin olduğumuz yüce haz ilgilendirir. Bir gün bu dedikodularla yıpranmaya başlasak bile, aslında önemli olan tek şeyin kendi yüce mutluluğumuz olduğunu, diğerlerinin ne düşündüklerinin önemli olmadığını, mutsuz olma ihtimalimizin düşünülemez ol-

duğunu unutmamalıyız. Mutluluğumuzu bizden başka biri sağlayamaz. Ayrıca, mutlu da olsak mutsuz da olsak bu sadece bizi ilgilendirir. Bizim özgül düşünce ve davranışlarımız, özgür irademiz nedeniyle tamamen bize aittir. Bu insana verilen bir lütüftür” diye devam etti derin bilgili kadın. “İşte bunu, insan kendi kurduğu sosyal kurallarla ve ortamla değiştirmek istemektedir. Örneğin bizim durumumuz Fransa’da, Çin’de karşılandığı gibi karşılanmaz. Enlem ve boylam, davranışın özü ve kabulu olabilmektedir, doğru aklın bize mantıksızlık ve mantık arasındaki rasyonel ve makul olanı seçmeyi öğretmesi gerekmektedir ve tarzımızı geliştirerek, birey olarak doğaya uyarak ülkenin bize verdiği kuralları ile yaşayabiliriz. İşte bu sebepten dolayıdır ki, yaşam felsefesi bilince bağlı olduğu sürece ve bizim bilincimiz hayatın içindeki tüm hareketlerimize kendi özgür aklımızla karar verdiği sürece, düzenlenmek ve yönetilmek için uygun pozisyona gelmektedir.”

“Tanrım!” diye bağırdım, “İsmine gelecek lekeden dolayı hiç kaygı duymuyor musun?”

Madam Delbéne, “Kesinlikle bu beni ilgilendirmiyor.” diye cevap verdi. “Benim içim yaptıklarımın dolayısıyla çok rahat ve huzurlu, önemli olan tek şey de bu. Oh! Juliette, asla unutmadan gereken tek bir şey var güzelim, o da ancak büyük acılara göğüs gerip, onlardan sıyrılmış olanların, bir unvan sahibi olabileceğidir. Hayatlarının ilk dönemlerinde acı çeken kişiler, gelecekte kendilerini daha iyi koruyabilirler. Biri erdem, diğeri ahlaksızca olan iki yol seçmemiz gerekiyorsa ve biz bu yollar arasında seçim yapmak zorunda isek, neden kendi doğamıza uygun olanı seçmiyoruz?”

“Fakat” dedim, “Bu özdeyişleri kendime mi uygulamam gerekiyor, Madam Delbéne? Geleneklerden uzaklaşmaktan çok korkuyorum.”

“Gerçekte sevgilim, önce senin bazı yüce zevkleri tatmanı, sonra gerçekten korkup korkmadığına karar vermeni istiyorum. Ve tam olarak bu gelenekler neler? Bunu ciddi biçimde konuşmaya ne dersin? Sosyal yasalar, toplumun iyiliğini asla düşünmezler. Bir çoğumuzun içtenlikle uymaktan nefret ettiği kuralları, söylentiler sonunda insanların birbirlerine kötü gözle bakmalarından başka bir şeyi sağlamıyor. Bu konu hak-

kında söyleyecek daha birçok şey var sevgilim ama biraz daha beklemen gerekiyor, bana güven. Senin içtenliğın ve doğallığın, özel öğretmene olan ihtiyacının belirtisidir. Çok azı için hayat, güllerle kaplı bir yataktan ibaret, bebeğim. Sadece benim sözlerime kulak ver, bu şekilde çiçeklerle dolu yollarda mutlulukla ilerleyebilirsin.”

Madam Delbéne'nin ünü hakkında pek az bilgi edinebilme imkânım olmuştu. Saygıdeğer rahibelerden biri onun kötü bir kadın olduğunu, her yeni gelen kızın aklını zehirlediğini ve bunların içinden on beş, on altı tanesinin Euphrosine'in yolundan gittiğini söylemişti. Ayrıca, bu enerjik ve bilgili halinin, onun seçkin bir aileden dünyaya geldiği için olduğunu anlatmıştı. Tüm bunlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, beni ilgilendiren tek şey, onun beni nasıl öptüğü ve bana olan ilgisiydi. Onun yanında olduğum zamanlarda, kendimi kusursuz ve eksiksiz hissediyordum. Oh! Dostlarım, tadına doyum olmayacak, doğanın yön verdiği bir sapkınlık. Bazı nedenlerle bir dakika için geriye döndüğümde, şehvetli parmaklarının bana sunduğu leziz yiyecekler olmadan hiçbir yere gelemeyeceğimi daha net görebiliyorum.

Sevimli başkanımızın sadece bana ilgi göstermediğini ve çabucak başkalarının da onunla birlikte olma alışkanlığı içinde olduklarını ve aralarında dinden başka şeyler de paylaştıklarını öğrendim.

“Yarın benimle öğle yemeği yer misin?” dedi bir gün. “Elizabeth, Flavie, Madam de Volmar ve Madam de Siente-Elme'yi de bekliyorum. Hepimiz altı kişi olacağız; umarım birlikte güzel saatler geçiririz.”

“Süper!” diye bağırdım. “Tüm bu kadınlarla birlikte oluyor musun?”

“Tabii ki! Ama bir an için bile olsa onlarla sınırlı kaldığımı düşünmeni istemem. Otuz tane rahibemiz var, yirmi ikisi ile ilişkim var, on sekiz tane toy var, bunlardan biri ile daha yeni tanıştık. Altmış tane öğrenci var ve bunlardan sadece üçü bana karşı koyabiliyor. Yeni bir tanesi geldiğinde, önce onun üzerinde parmaklarımı basitçe gezdiriyorum. Onu, bir hafta boyunca kurallarım hakkında eğitiyorum. Oh! Juliette, Juliette yakın çevremde bulunan herkes benden etkilenir. Kendimi kötülüklerden uzak tutuyorum: Oh! Kötülüğe olan eğilimim ve ilkelerim,

dünyanın büyük bir çoğunluğu tarafından kabul edilemeyecek hatta düşünölemeyecek niteliktedir.”

“Peki, sen ne yapmayı düşünöyorsun, madam?”

“Kim bilir? Hayal gücüm; dinmeyen pınarlar, çağlayan nehirler gibi akıyor. Buna doğa kendisi yön verecektir.”

“Bunu doğaya mı bağılıyorsun?” diye sordum. “Kural dışı olmanın nedeni yaratılışına mı bağılı?”

“Şimdi tüm dikkatini bana ver, hayatımın küçük ışığı” dedi öğretmenim: “Henüz oldukça erken, dostlarımız altıdan önce gelmezler. Bu sürede sorularını yanıtlayacağım.”

Birlikte oturduk.

“Doğadan aldığımız esin kaynağı” diye başladı Madam Delbéne, “İçimizde bizimle birlikte var olan duygusalılık, yorgunluk, bunların hepsi doğal ve bizim yaratılışımızın özünde olan şeyler.”

“Vicdan kelimesi sevgili Juliette, yasak olduğunu bilerek ya da bil-meyerek bir şey yaptığımızda içimizden yükselen sestir ve aslında bu-nun altında basit bir tanım yatmaktadır; vicdan eğitim ve yetiştirme ile aşılanır. Rahat yetiştirilmeyen bir çocuk, kurallara uymaz ve başarama-dığı için vicdan azabı duyar, eğitiminden başka ona zarar veren hiçbir şey olmadığını düşünür ve bu, gerçektir.”

“Ve böylece vicdan belli etmeden ahlak sistemi ilkeleri doğrultusun-da gelişerek ruhumuzu sarıyor. Yani küçük Juliette, demek istediğim; senin içini saran şu gerçekleri bilme arzusu diğerleri tarafından kötü yönlendirilebilir. Oysaki, bilgiye, aşka ve şehvete olan susuzluğunu en iyi şekilde, içindeki tutkuları ve özü bastırmadan yine kendin açığa çıkara-bilirsin. Bunu yapabilmen için ruhunu özgür bırakman, diğerlerinin düşöncelerini ciddiye almaman gerekiyor. Sadece konuşmanın bile ku-lağa ne kadar hoş geldiğini iyi biliyorum bebeğim. Sana tüm gerçekleri öğreteceğim ve böylece içindeki dinmek bilmez şelale kendini dışarı salacak. Duygusalılık, acıma, vicdan bunların hepsi bize sadece dinin ve toplumsal kuralların dayattığı, mecbur bıraktığı şeylerdir. Buna bir de gururlu olmak veya gururlu yaşamak diyenler de var. Oysa bu, sadece

insanların üzerimizde uyguladığı yaptırımlardan başka bir şey değil. Diğerlerinin seni erdemli olmamakla suçladıkları şeylerden sen çok büyük zevk alıyorsan, bu senin gerçeğindir, özüne dönmüş olmandır. İşte, bu sensindir ve sonuna dek onların ahlaksızlık dediği şey, senin için zevk aldığın tek erdem olacaktır.”

“Ve vicdan, açık ve net olarak, bizim hiç planlamadığımız bir şekilde, bilgimiz dışında kültürel prensiplerle yerleşen bir yapıdır. Olasılık ihtimalinin olduğu doğrudur eğer materyale karşı duygusal bir bağımız varsa o zaman bu canımızı yakacaktır, her durumda bu bize acı verecektir, yine vicdanımızı rahatlatmak için karşı olduğumuz durumda, karşımızdakine ceza vermek isteriz ve onu asarız bu da bizi mutlu eder, vicdanımızı rahatlatır, fakat bizim suça karşı bu tepkimizin de aslında başlı başına suç olduğunun önemli detaylarını düşünmekten kaçınırsınız, bu aslında ne kadar vicdanlı isek, o denli suçlu olduğumuzun göstergesidir. Kişide varolan diğer tür vicdanlar başta panzehir görevi görürler, kişi mutlu olmak için başka yollar seçmiş ise batıl inançlar onun için boş laftan başka bir şey değildir, o kendi seçtiği doğal olan yolda ilerlemeyi tercih eder. İlkelerin ışığında, kendi kullanımımız için kendi planımızı yaparız, çok az ya da hiç kötü olmamaktan duyacağımız pişmanlık bizim kararımız doğrultusundadır. Fakat kelimeyi çok basit, çok genel kullanımı ile ele alırsak, suçluluk yararsız bir zayıflıktır, güçsüzlüğün ipleri bizim elimizdedir, onu yok etmemiz ve bizi etkilemesine izin vermememiz gerekir. Suçluluk duygusu, bir kez daha arındırılmalıdır, önyargı belirsizdir ve başlı başına güçsüzlüğü simgeler. Cezadan kurtulmak, farklı fikirler, nezaketi ortadan kaldırmak, ağır suç cezasını değiştirmekle elbette suça olan bakışta önceki halinden değişecek, sancılarının kurtulacaktır. Suç, bu sonuçla sadece geçmişte tatsız karşılaşması ile hatırlanacak, kostümü ve geleneksel yapısı değişerek benimsendiğinde, artık eski rolünden çıkacak.”

“Kişi suç işlediğinde duyduğu pişmanlığın üstesinden gelebiliyor mu? Ve emin olmalıyız ki, net sonuca ulaşan bir hareket, kişinin akılsal gelişimini şart koşar, yeterli ve açık zeka ciddiyetle karşısındaki kişinin ön yargılarına, ne kadar ateşli ve kararlı olurlarsa olsunlar son verebilir.

Bu önyargılara uygun olgunlukla ya da her zamanki içtenlikle yaklaşıldığında, vicdanı oluşturan zayıf duyguların zamanla azalması ve sonunda yok edilmesi sağlanır. Ve tam olarak sonuca varabilmek için defalarca, yılmadan işin özüne değinmek gerekir. Suçluluk duygusu güçlü olsun olmasın, kötülüğü içinde barındırır mı? Evet, elbette öyledir. Ayrıca suçlar da birbirlerine göre farklılık göstermektedir, suç ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, ona şekil vermeyi bilmek gerekmektedir. Öncelikle suçun sonuçları ile başa çıkmasını bilmeyi, terbiyesizliği örtbas etmeyi öğrenecek ve gelecekte büyük kötülüklerde idamdan dönmeyi öğreneceksin, büyük ya da küçük, kararlılıkla ve yüce bir sakinlikle...”

“Ve sonra sevgili Juliette, insan işlediği suçun ardından kuşkuya kapılırsa, ki bu onun özgür iradesine bağlıdır, o zaman insan kendine: ‘Başka türlü davranmadığım için çok zavallıyım!’ demelidir. Fakat insan, birini gerçekten ikna etmek istiyorsa, ona özgür iradede söz etmek boşunadır, çünkü kendi gücümüz dışında bir güce ihtiyaç duymak anlamına gelmektedir. Bu dünyada her şeyin bir amacı ve faydası olduğuna inanmak ve suçu doğanın büyük planına uygun olarak, gerekliliği kalmayandan kurtulma olarak kabul ederek, doğaya uygun bireyler olduğumuzu kanıtlamak için birçok şeyi yaptığımızı bilmek, suça karşı vicdan azabı duymanın gereksizliğini ortaya koyar ve değerli Juliette, bana, doğanın ahlaksızlaştırma becerisine, ayak uydurmakla hataya düştüğümü söyleme.”

“Tüm ahlak olguları” diye devam etti Madam Delbéne, “Fiziksel nedenlere dayanmak durumundadır ve tamamen bununla ilişkilidir: Davul sopası, gergin zemine vurduğu zaman ses getirir fakat fiziksel bir hareket olmadığında ortaya hiçbir ses çıkmaz, bunun ahlakla ilgisi yoktur. Bu yapı bizim organizmamıza özgü bir durumdur, sinirsel akışkanlar, doğadan içimize çektiğimiz atomlarla tahriş olurlar, türler ya da zerreler yiyecek yoluyla alınır, bunların hareketi ve sınırları etkileyişi, binlerce farklı dış harekete neden olur, işte kişiyi sıradan bir günde suça ya da ahlaklı olmaya yöneltici büyük etkiler bu yollarla sağlanır. Davul örneğine daha açık başka bir örnek ekleyebilirim: Komşumun cebinden yüz louis çalındı ya da benden başka ihtiyacı olan birine transfer edildi. İşte

bu vurma karşılığında alınan tepki, yani sestir. Bu tür sonuçlara ulaşmak için gerekli efektin cevabını verebilir miyiz? Davul vurulduğunda ses çıkarmaması ihtimali var mıdır? İşte bu, deliliktir. Yapılabilecek onca şey varken yapmamak deliliktir, ne istiyorsak yapmalıyız. Suçun ardından oluşan vicdan azabı, zayıflığın ifadesidir. Elimizden geleni yapmalı, alışkanlığın nedenini ve sonucunu mantıkla birbirine bağlamalıyız. Süt kesildiğinde vicdan azabı oluşur mu? Hayır, o halde göz yaşlarımızı silmeli, vicdan azabı duyarak eylemimizi değiştiremeyeceğimizi görmeliyiz. Bu nedenle ben bu pişmanlığın boşuna olduğunu savunuyorum. Suç işleyen kişi bunu unutmamalıdır, hareketi yüzünden suçlansa da suçlanmasa da... İkinci hipotezde ise, üzgün olmak aptallığı ortaya koymaktadır: İşlenen suçtan pişmanlık duymak yerine tam anlamıyla tatmin olunmalıdır; o halde, sonuçlara karşın acı duymanın ne anlamı var? Böyle bir durumda, kötülükten duyulan pişmanlık kötülük yapılan kişiyi, yapan kişinin kendinden çok sevdiğini gösterir ve böyle bir şey olamayacağı için çekilen acıların anlamsızlığı, ne kadar aptalca olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır, tam tersine kişi kendine duyduğu sevgiden dolayı yaptığı kötülüğün tadına varmalı, zevk almalıdır. Bu nedenle de dünyada pişmanlığın özürü yoktur.”

“Diğer yandan eğer, hareket anlaşılır ve buna karşılık ceza alınırsa, konunun üzerine objektif olarak yaklaşıldığında, karşımızdakinin bizim hareketimizle acı duymadığı fakat bizim beceriksizliğimiz, belki pişmanlığımız ve zayıflığımız sonucu asıl acıyı kendi ellerimizle kendimize verdiğimiz anlaşılır. Bu tür durumlar işlenen suç karşılığında ne kadar çok dikkatli olunması gerektiğini ortaya koymaktadır. Eğer zayıflık gösterilirse bunun sonucu ölüm cezasıdır. Bu sonuçla ortaya çıkacak olan durum öylesine duyulan saçma bir pişmanlık değil, gerçek, asıl ve hayatın sonuna kadar kötü etkisinden kurtulma şansı olmayan pişmanlığa neden olur. Gerçek acı, kişinin kendine vurduğu darbeler sonucu duyulur. İşte, bu iki duygu arasındaki büyük farka dikkat çekilmelidir, birinin diğerinden önemi çok daha büyüktür.”

“Kirli bir oyuna katıldığımızda ne kadar acımasız olursa olsun, sonunda alınacak kazanç ya da memnuniyet bu fena durumu teselli et-

meye yetecek kadar güçlüdür, başını koparacağımız kişi, bizim dostumuzdan da öte değeri olsa, bu böyledir. Suç işlemenin önemli noktası, diğerlerine vereceğimiz rahatlıkları da düşünmek midir? Elbette bu bizi durdurmak yerine daha çok teşvik eder. Ve sonra bir kez bu deneyim tadıldığında, aniden gelen endişe, zaman içinde yerini zevke, güvene ve mutluluğa terk eder. Zaten endişeyi ve mutsuzluğu sürdürmek aptallıktan başka bir şey değildir. Bu endişe sonunda kişiyi ele verir, gözyaşı bizim gelişen olayları idare etmemizi engeller. Bunu fark edip bir sonraki için kendimizi hazırlamalı, zaman ve durumun gerektiği biçimde davranmalıyız. Bir de bu talihsizliği kendi avantajlarımız yönünde değiştirmeyi denesek, metotlarımızı geliştiresek, cezalandırılmayacağımızdan emin olarak hareket eder ve daha iyi saklanmayı başarırız. Sadece yapmamız gereken, nedensiz ve amaçsız pişmanlıkları bırakmaktır. Böylece, ahlaksız gaddar, suçlu ve rezil şımarıklıkların ne kadar değerli olduklarını kavrarız. Bize zevk verirler, bu delice zevke ulaşmak için her şey göz önüne alınabilir. İşte bu delilik, ağır bir akşam yemeği sonunda kişinin sindirim sisteminin bozulması ile açıklanabilir, bunun ardından kişi güzel yemekten aldığı zevklerden sonsuza dek vazgeçtiğine dair yemin edebilir.”

“Gerçek akıl; sevgili Juliette, kişinin ahlaksızlıklarını engellememesi ile ilgilidir. Pratik olması, konuşması... Ruhumuzun mutluluğu buna bağlıdır, hayattaki rolümüzü bu şekilde alırız ve başkasının celladı oluruz. Doğru ve uygun yol, kişinin kendini bu yola adanması, en iyi şekilde bunları uygulamasıdır fakat sürprizlerin tehlikesine karşı korunmak gerekmektedir. Korku, bu yolda en büyük tehlike ve hatadır, zevki azaltır, onu çoğaltacak olan tek şey gizemdir. Gizem cezalandırılmamayı da garanti eder. Bu tür davranış, seksin zevkini de artırmaz mı?”

“Kişi kötü bir şey yaptığında, onun acıdan doğan pişmanlığı hiçbir şekilde gerçek değildir. Sevgili küçüğüm beni sessizce dinlemenden, içindeki zevkleri ve bunlara olan susuzluğunu, içinden yükselen sesin neyi söylediğini anlayabiliyorum. Bu susuzluğu gidermek için şimdi kalkmalı ve bu tutkulara kapılarak yaptığımız hatalara son vermemiz gerektiğini anlamalıyız. Bu tedavi, en uygun olanıdır, suçu tekrar etmek

bizi vicdansız yapar, zaman içinde yaptığımız kötülükler üzerine kötü hissetmekten vazgeçeriz. Bu alışkanlık önyargıları yıkar, yok eder, daha fazlasını da yapar. Duygusallık, her haliyle ve her şekilde acı çekme nedenidir. Bunun bizi mutlu ettiği, gururun bizi yücelttiği yanlıştır. Suçu savunmak, başta zorluklarından dolayı acı verici olabilir, buna yenilmek yerine baskı uygulamak asıl çözüm noktası değil midir?”

“Bir suç işlediğimizde, sana sözünü ettiğim gibi bunda şehvetin gücü daha baskın durumda olmuyor mu? Neden kimse seks cinayetinden pişmanlık duymuyor? Çünkü seks alışılmış hale gelmiştir.”

“Oh Juliette! Eğer benim gibi suç ile barışık bir hayat yaşamak istiyorsan, sevgilim seninle bunu paylaşmak isterim eğer suçta benimle aynı mutluluğu yakalıyorsan, o halde sen de bunu zaman içinde bir alışkanlık haline getirebilirsin. İnan bana bir süre sonra bu olmadan yaşayamayacak hale geleceksin, bedeninin ve ruhunun tüm sıradan, insan yapımı ahlak ve kültürel bağlılıklardan nefret etmeye başlayacaksın, fanîlerin suç dedikleri şey senin için hayatın anlamı olacak; yap ve öyle yaşa! Böylece önünde yeni bir evren ve yeni perspektifler açılacaktır, sinir sistemin zaman içinde her şey için hazır hale gelecek ve yol göstericin olacak, içtiğin suç içkisi seni sürekli şarj edecek, hayatın belli prensipler üzerine şekillenecek. Şanslı olduğun için doğru topluluğun arasındasın ve her yeni gün ile birlikte yeni projelere katılacaksın, böylece her gün içine dahil olduğun bu projelerle birlikte daha önce hiç tatmadığın neşe ve mutlulukla dolacaksın. Tüm insanlar, tüm yaratıklar sana potansiyel kurban gibi görünmeye başlayacaklar, bu şekilde kalbinin sapkın yönü güçlenecek. Görev ve bağ, sana daha fazla engel teşkil edemeyecek, hepsi yok olacak, arzularının ateşinde eriyip, gidecek. Ruhunun derinliklerindeki ses seni daha fazla rahatsız edemeyecek, sadece mutluluğun ve gücünle var olacaksın. Bir daha hiçbir zaman önyargı mutluluğunu engelleyemeyecek, aklın her şeyin kararını verebilecek güce ulaşacak, böylece çiçeklerle süslü yolda mutluluk içinde ilerleme fırsatın olacak, baştan çıkarıcı güç her zaman işlerin üstesinden gelmeni sağlayacak. Sana eski günlerde doğa kanunu olarak zorla kabul ettirilen güçsüzlük, sadece geçmişte kalmış olacak. Sadece birkaç yıl onun

gerçek kurallarını anlayıp uyarsan ve yanlış diktelerden uzak durursan, doğa dudağında muzip bir gülümseme ile seni fark edecektir; sana geldiğini ve seni zincirlerinden kurtardığını göreceksin. Seni tutsak eden her şeyden kurtulmanı sağlayacak, artık bir köle olmaktan kurtulup, onun yolunda, onun en güzel zevklerinden faydalanarak yaşamaya başlayacaksın. O seni yönetecek, o sana yol gösterecek. Ona izin ver. Ne zaman ki o noktaya ulaştın, işte bir daha asla ona karşı koyma, doğa ile bütün olmayı öğrendiğinde, o sana adım adım öncülük edecektir; düzensizlikten düzensizliğe doğru. Hazırlık devresinde seni sonuna kadar eğitecektir; aynı Sibiryalı fahişelerin satın alındıkları adamları heyecanlandırmaları için eğitilmeleri gibi, o da sana onun gibi olman ve hatta onu yenebilmen için yüzlerce yöntem öğretecektir ve sonunda sen ona ait olacaksın. Doğa senin sonsuza dek koruyucun olacak. Bundan da öte, dinden sakınmalısın, hiçbir şey seni dinden daha kötü bir şekilde tuzağa düşüremez. Hydra'nın kafası kesildiği halde yeniden büyümektedir, bu sana örnek olsun ve asla güçsüzleşmemen gerektiğini unutma. Fantastik Tanrı safsatası çocukluğundan beri mantıklı düşünmeni engelliyor, kutsal baskılar aklını karıştırıyor. Oh Juliette! Unut onu, küçümse onu, Tanrı olgusu yararsız ve saçma. Onun varlığı bir hayal, deli saçması ve bu hatanın içinde huzuru bulman imkansız; onun sana verebileceği ödül mutsuzluktan başka bir şey olamaz. Yeniden ve yeniden Spinoza'nın, *Le Systeme de la Nature*'nin (Doğanın Sistemi) yazarı Vanini'nin büyük tezine kulak ver. Onları birlikte çalışıp, inceleyeceğiz. Bu konu üzerine sana güvenilir bilgiler vereceğim ve sözümü tutacağım. Hepimiz bu deha yazarlara başvurarak, bilge fikirlerinden faydalanmalıyız. Kuşkuların olduğunda bana danışmanı istiyorum, ben seni rahatlatırım. Güvenilir fikirlerimin yanı sıra beni iş üstünde de göreceksin ve aynı benim gibi sen de bir daha Tanrı'nın adını ağzına almayacaksın, ona küfredeceksin. Üzerinde durmamız gereken diğer önemli nokta ise, onun bir hayalet olduğu ve güçsüz, güçlünün merhamet etmesi gerektiği yönünde bize dikte ettiği safsatalardır. Bu onun aptallığını ortaya koymaktadır ve ben asla kimseyi affedecek değilim. Onun zayıflıklarını sempatik buluyorum, ama dini zincirleri bana ölümcül geliyor, her

fırsatta kendi aptallığını ve güçsüzlüğünü bize kanıtıyor. Bunun sonu yok Juliette; ben içimde Tanrı'nın verdiği tüm endişelerden kurtuldum, onun adının anıldığını duyduğumda, sinirlerim bozuluyor, onun hakkında konuşan, ona inanan insanların hiçbir şeyden haberi olmayan salaklar olduklarını düşünüyorum. Bu inanış dünyada yayıldıkça onları katletmek istiyorum, insanların kalbinden ve aklından bu saçmalıkları silip yok etmek ve onların gerçek olan bu fikirleri kabul edip benimle kardeş olmalarını istiyorum.”

Bu noktada Madam Delbéne, bana bu konuyla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu.

“Henüz din ile ilgili düşüncelerim yok” diye cevapladım.

“Böylesi çok daha iyi!” dedi beni kollarına alarak. “Çok iyi benim küçük meleğim, ben seni aptal din alışkanlığından koruyacağım, sana bu konu hakkında soru soranlara bir şey söyleme. Seni diğerleriyle de tanıştıracam, böylece isteklerimizi paylaşabiliriz. Fakat bir dakika, şu küçük kitapları görüyor musun?” diyerek kırmızı marokende duran otuz ciltlik kitapları gösterdi, “bu çalışmaları sana ödünç verebilirim. Törenler sırasında bunları okursun. Katılacağın zorunlu törenlerde bunları okuyarak eğlenebilirsin.”

“Oh, sen gerçek bir dostsun!” diye bağırdım. “Sana minnettar kalırım! Kalbim ve aklım doğru yola girdiğimi gösteriyor. Aklım ahlaklı olmanın gereksizliğini anlamaya başlıyor. Bana anlattıklarınız çok etkileyici, doğru olduklarından kuşku yok. Zaten çok erken yaşta dinden nefret etmeye başladım, aynı sizler gibi dinin hiçbir gereğini bugüne dek yerine getirmedim. Oh bana anlattıklarınız, ruhuma o kadar hitap ediyor ki, onları o kadar iyi anlıyorum ki! Bugüne dek bu felsefeleri bilmemiş olmam ne yazık! Tüm alçakgönüllülüğümle doğanın cömert önerilerini kabul ediyorum.”

“Ah! Onun izinden git sevgilim, böylece asla yanlış yola sapmazsın.”

“Biliyor musunuz?” diye devam ettim, “Bana az önce verdiğiniz ders, en gerekli olan idi... Hepsi de cesur fikirler üzerine kurulu. Bu kadar iyi kavramanız ve felsefeyi anlamamanızın yaşınızla ilgili olduğunu söyleyebi-

lir miyiz? İzin verin size anlatayım: Ben insan vicdanının söylediğiniz konuma ulaşacağına inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum ama sizin ulaştığınızı görüyorum, benim de bu konuma gelebilmem için birçok beceri kazanmam gerekecek. Ve soru sormama izin verirsen, sana bu dereceye gelebilmek için fazla zulüm edip etmediğini sorabilir miyim?”

Kibirli kadın yerinden kalktı ve “benim hakkımda her şeyi öğreneceğin gün gelecek.” dedi.

“Bunu neden ertelemek zorundayız. Korkuyor musun?”

“Seni korkutmak istemiyorum.”

“O halde korkma sevgili dostum.”

Fakat o, benim almak istediğim cevabı vermemiştir. Elini dudaklarına götürerek, “Haydi düşüncelerimizi biraz zevk üzerinde yoğunlaştıralım. Sana, bir gün her şeyi anlatacağıma söz veriyorum.”

Misafirlerimiz gelmişlerdi, yaşananları size anlatmalıyım.

Madam Volmar, altı ay önce ortaya çıkmıştı. Yirmi yaşındaydı ve uzun boylu, narin, çok açık tenli, kestane rengi saçlı, hayal edilemeyecek kadar güzel bir vücuda sahipti. Volmar, seks partimize katılan diğer kadınlar arasında Madam Delbéne’nin gözdesiydi.

Sainte-Elme, on yedi yaşında toy bir kızdı, pırıltılı gözleri ve dolgun göğüsleri ile çekici bir görünümü vardı. Elizabeth ve Flavie öğrencileriydi. Biri on üç, diğeri ise on altı yaşındaydı. Elizabeth’in yüzü çok narindi, vücudunun genel hatları görülmeye değerdi, kıvrımları yerine oturmaya başlamıştı. Flavie’nin yüzü cennetin güzelliğini andırıyordu, çok tatlı bir gülümsemesi, harika dişleri, çok güzel saçları vardı; herkesin sahip olmak isteyeceği yumuşak ve temiz bir cilde sahipti. Ah dostlarım, eğer bir tanrıça modeli seçmek isteseydim, bu kesinlikle Flavie olurdu.

Takdim, geleneksel komplimanlar ve formaliteden uzaktı; toplumun bu tür üyeleri toplantılarını her zaman iş gibi görürlerdi. Fakat bu bayanlar beni kesinlikle çok şaşırtmışlardı. Hatta bu hanımlar genelevin ortasında konuşuyormuş gibi, çok rahat bir dil kullanıyorlardı. Birbirlerine olan davranış biçimleri çok uyumluydu, açık saçık konuşmalarını çok etkileyici bulmuştum.

“Delbéne” dedi Madam Volmar, “Beni bugün tatlı dilinle ikna etmene izin vermiyorum. Oh, fakat o kadar yorgunum ki, inan bana dün bütün gece Fontenille ile seviştim. Çok yaramazlık yaptım, hayatım boyunca beni kimse bu kadar iyi tatmin edememişti, uzun süredir hiç bu kadar zevk almamıştım. Ah, tatlım, çok becerikliydik!”

“Etkileyiciler, değil mi?” dedi Delbéne; “Ama bu öğleden sonra çok daha harika anlar geçireceğimize inanıyorum.”

Sainte-Elme, “Vay anasını! Gözlerime inanamıyorum! Haydi, yapalım!” diye bağırdı. “Ben, Volmar gibi değilim, çok yalnızım. Geceleri yalnız uyuyorum” dedi ve eteklerini kaldırdı, “görüyor musunuz? Ne kadar çaresiz, doyumsuz ve istekli görünüyor, değil mi?”

“Durun” dedi başkanımız, “Acele etmeyin. Bu bir kabul töreni: Juliette’i okulumuza alıyorum ve ona bu töreni yapmak zorundayız.”

“Kim? Juliette mi?” dedi Flavie. “Bundan neden haberim olmadı? İnanmıyorum bu tatlı şeyle daha önce tanışmıştım” diye mırıldandı beni gösterirken. “Sevişmekte becerikli misindir prensesim?” dedi. “Baştan çıkartabilir misin? Bizler gibi misin?”

Hiçbir şey için beklemeden, ellerinden birini göğüslerime diğerini de bacaklarımın arasına götürüp okşamaya başladı.

“Gelmesine izin ver” dedi arkamda durup eteğimi kaldıran ve kalçalarımı elleyen Volmar; “Onunla oynamaya başlamadan önce hazırlamalıyız.”

Elizabeth, “Delbéne, Volmar’ın Juliette’nin pembe poposunu nasıl öptüğüne bir bak. Küçük bir oğlanı ağına düşürmüş, gözü dönmüş oğlancılara benziyor.” (Okuyucunun, bu görüşlerin grubun en genç üyesinden geldiğine dikkat etmesi gerekiyor.)

Sainte-Elme, “Volmar’ın erkeksi tarzını iyi biliyorsun, kadının üç inç uzunluğunda klitorisi var ve bu onun cinsi için doğaya aykırı, bu orospu ya erkeğe doymaz ya da oğlancı, onunla iken bunların bir ortası yok.”

Flavie ön tarafımda ve Volmar da arka kıvrımlarımı okşamakta iken, Sainte-Elme yavaşça bana doğru yaklaştı.

“Kuşkusuz” diye devam etti, “Küçük tatlı fahişe yakında delice bo-

şalacak kadar forma girdi ve sizi temin ederim ki, gün sona ermeden onunla sevişmenin doyumsuzluğuna varacağım.”

Delbéne, “Bayanlar, lütfen bir dakikanızı almak istiyorum.” dedi.

“Tanrı aşkına çabuk ol!” diye bağırdı Sainte-Elme, “Ben hazırım. Beni kim durdurabilir ki? Yoksa yanıp tutuşan deliklerimizle oynamaya başlamadan önce dua etmemiz mi gerekiyor? Hemen üzerlerinizi giyin arkadaşlar.”

Keşke orada olup o altı soylu bekar kızı görebilseydiniz, birbirlerine olan sevgileri hayran bırakacak kadar etkileyiciydi, birbirlerinin çıplak vücutlarına verdikleri özen, bir grup olarak uyumları harikaydı.

Delbéne, müdür gibi bir ses tonuyla, “Çok iyi” dedi. “Sizden sadece birazcık beni dinlemenizi istedim. Dinleyin: Juliette, divana uzanacak ve hepiniz sıranız geldiğinde onun tadına bakacaksınız. Ben hakem olacağım ve onu getirebildiğinizde sıra diğerine gelecek, ona ne kadar şehvetli davrandığınızı izleyeceğim. Fakat benim acelem yok, beşinizin neler yaptığını görmeden boşalmak istemiyorum.”

Bu hepsinin hoşuna gitmişti ve yaşlarına göre sıraya kondular. Eminim bana neler yaptıklarını merak ediyorsunuzdur. Elizabeth ilk sıradaydı, küçük sarışın her yerimi inceleyip öpücüklere boğduktan sonra bacaklarımın arasına girip beni emmeye başladı, bunun sonunda ikimiz de bir tarafa düşüp bayıldık. Onun ardından sıra Flavie’deydi: Tavırları çok bilgeceydi, onlarca farklı ön hazırlık hareketinden sonra başlarımız birbirimizin bacaklarının arasına yapışmış halde divana düştük. Dillerimiz hızla doğru noktaları bulunca, aynı anda kesilmiş sütlerimizi dışarıya fıskırttık. Sainte-Elme’ye sıra geldiğinde divana uzandı, bacaklarımı iki yana ayırarak beni yüzüne oturttu, dilini dibine kadar içimde hissediyordum. Dilinin içimdeki tüm hareketini hissediyordum, parmaklarımla kıcını okşamaya başladım, kız beni kesinlikle çok kısa sürede baştan çıkarmıştı ki, çok gerçek duygularla boşaldım. Tüm sıvımı ağzına boşaltmıştım; daha önce hiç bu kadar ustaca emilmemiştim. Volmar, kalçalarını öpmeye başladı ve dar kıvrımlarıma geldiğinde dilinin sert ucunu kullanmaya başladı. Üzerime yapışmış gibiydi, klitorisini anüsü-

me gömmüştü, sallanıyordu ve başımı çevirerek dudaklarıma yapışıp yalamaya başladı, dilimi emiyordu. Aşüfte, bununla yetinmemişti eline geçirdiği yapay penisi içime soktu ve sokup çıkarmaya başladıktan sonra aleti alıp kendi içine soktu. Fahişe, alevler içinde yanıp kıvranmaya başlamıştı; ben de okşamaya başladığım zaman zevkten ölecek gibiydi.

Bu son akından sonra, kendimi Delbéne'nin sabırsızca bekleyen vücuduna bıraktım. Şimdi topluca bir şeyler yapmaya başlamıştık.

Elizabeth divanda sırtüstü yatıyordu. Delbené üzerine uzanıp klitorisi ile oynamaya başladı. Flavie, yerde dizlerinin üzerine oturmuş, başı efendimizin bacaklarının arasındaydı. Elizabeth'in üzerinde Sainte-Elme, aşk deliğini Delbéne'nin öpücüklerine bırakmıştı, bu sırada Delbéne, Volmar'ın klitorisini iyice yangın yerine çevirmesini bekliyordu. Bu tabloyu tamamlamak için bana ihtiyaç vardı. Sainte-Elme'nin yanına çömeldim ve ön tarafta onun emmediği yerleri emmeye başladım. Delbéne, beni fark edince hızla Sainte-Elme'nin bacaklarının arasından sıyrılıp benim küçük, çekici kık deliğimi yalamaya, pompalayarak içine çekmeye ve deliğimi diliyle genişletmeye başladı, olağanüstü bir çaba harcıyordu, nefesi inanılmayacak kadar çok hızlanmıştı. Elizabeth'in parmakları, Flavie'nin dili ve Volmar'ın klitorisi ile yaşadığım her dakika eşsiz bir düzüşme anıydı.

"Müthiş" diye haykırdı iniltileri arasında Delbéne, nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı, "Tanrı aşkına ne kadar müthiş bir boşalmaydı! Neyse boş verin haydi oyuna devam edelim: İçinizden biri divana geçsin, şimdi Juliette size istediğini yapacak, onun taleplerini karşılamak zorundasınız. Fakat aramıza yeni katıldığı için ben onun öğretmeni olacağım. Ve onu düzüşmekten bıkip aman edene kadar yormama yardım edeceksiniz."

İlk sırada Elizabeth vardı.

"Küçük tatlı dudağını öpeceği şekilde yat. Kıçındaki leziz delik ile ben ilgileneceğim. Flavie tatlım, Elizabeth'in yerine geçmesine yardım eder misin? Sizleri coşturacağım küçük kızlarım."

Başrahibe, "O seni okşarken sen de onu em, Volmar'ın tadına va-

rabilmen için dilini anüsüne sokmalısın, bu sırada o sana ağzıyla neler yapabileceğini gösterecek. Evet! Ve ben bu sırada Sainte-Elme'nin her iki deliğini emeyeceğim, o da sana aynılarını yapmaya devam edecek. Ve sonunda tatlım isteklerini yerine getirmek için burada olacağım" dedi.

Volmar'a doğru, "Bu aletle bana bir şeyler yapmanı istiyorum." dedi elindeki vibratörü göstererek.

"Tatlım, bana kalbinden geçeni yap" dedi ve bacaklarının arasını gösterdi. "İzleri iyi bırak, boş kalan bir yer olmasın."

"Peki, o halde bir fikrim var, herkes benim etrafıma toplansın, böylece toplu olabiliriz. Tatlı Volmar'ım, sen klitoris için kıcımlı kullan, ben de bu sırada Juliette' in benden istediğini yapacağım. Bir elimle Elizabeth'i diğer elimle Sainte-Elme'yi okşayacağım; eh bu sırada da Flavie'nin kollarının arasındaki minik deliğini temizleyebilirim."

Efendimiz, her dakika durumu benim için daha fazla zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Kurallar tam yedi kez değiştirildi, söyleyecek bir sözüm yoktu ve yedi kez benim nasıl düzüleceğim konusunda karar değiştirildi.

Genel açıdan herkesin aşk istediği kesindi; hepimizi çok enfes anlar bekliyordu. Kaliteli şaraplardan içtik, içki hepimizi neşelendirmişti, yeniden sevişmeye başladık. Üç çift olarak ayrıldık. Sainte-Elme, Delbéne ve Volmar yıllardır tekniklerini geliştirmişlerdi; şans eseri ya da bana olan özel tutkusundan dolayı, Delbéne kendisi için beni seçti, Elizabeth, Sainte-Elme'yi, Flavie ise Volmar'ı düzecekti. Çiftler birbirlerinden müthiş zevk alıyorlardı. Gerçekten okuyucu neler yaptığımızı hayal bile etmekte güçlük çekecektir. Oh, şu Sainte-Elme ne kadar nefisti! Vahşice birbirimize olan hayranlığımızı vücutlarımız bitkin düşene kadar gösterdik. Uygulamadığımız pozisyon kalmamıştı, arzuladığımız her şeyi birbirimizde denemiştik. Sonunda altımız, toplu olarak hiçbir genel evde yaşanamayacak kadar şehvetli bir seks partisi yaşadık.

Daha sonraki günlerde, kızların hiçbiri o günden söz etmedi. Manastırda hiç kimseye yaşadıklarımızdan söz etmeyeceğimize dair her seks partimizde ant içiyorduk, neden böyle bir söz verdiğimizize anlam

veremiyordum yani bu durum dış dünyanın bizim yaptıklarımızı saygı ile karşılamayacağı anlamına mı geliyordu?

Delbéne'ye bunun nedenini sorduğumda, "Onlarla eğlenebiliriz, ama isimlerine leke sürülmemesi bakımından bu çok önemli. Niçin onların bizimle birlikte geçirdikleri güzel anları kötü hatırlamalarına neden olalım? Hayır, biz zekiyiz ve senin de bizim gibi arkadaşlarımızın şerefini tehlikeye atmaman gerekiyor."

Delbéne, onun yerine Sainte-Elme'yi tercih etmeye başladığını anlıyordu, o kızıdan kopamıyordum. Bilge Delbéne bir gün bana, "Kendini de o bakireyi de tüketiyorsun." dedi. "Sainte-Elme'nin sana bu zevkleri yaşatmak için kolaylıkla kandırdığına ve bunu planladığına eminim. Karamsarlık gösterdi mi? Hiçbir risk taşımıyor, çünkü hayatının kalanını kutsal çatı altında güven içinde geçirecek. Bana kulak ver meleşim, sana taptığımı biliyorsun, Sainte-Elme'yi bırak ve yalnızca benimle ol, sana hünerlerimle en güzel zevkleri tattıracağım, onu sadece manastırda tadına baktığın meyvelerden biri olarak düşün ve ben de sonsuza dek seninle olayım. Yolunda gitmeyen şeyler var fakat merak etme, ben hepsini düzelteceğim. Senden, Sainte-Elme ile tek bir kelime konuşmayacağına dair yemin etmeni istiyorum. Ve eğer bu yemini bozup beni hiçe sayarsan, inan bana intikamım çok acı olacaktır."

O büyüleyici yaratıktan uzaklaşmam için aşkımla yanıp tutuşan Delbéne, bana vaatler vermişti. Beni sınamak için bir aylık deneme süresi tanıdı ve bu sürenin sonunda, "Kararını verdin mi, kimi seçiyorsun?" diye sordu.

Bu sırada, Madam Delbéne'nin yanında duygularımı alevlendiren bir kız duruyordu. Değerli dostlarım; ve bu kız sadece kız kardeşim yaşındaydı. Madam Delbéne beni caydıramadığını iyi biliyordu.

"Seçimimi yaptım" dedim en sonunda. "İkinci seçimim Laurette."

Gençliği (çok genç yaştaydı), geniş açık yüzü, yaşam dolu hali, o ve onun hakkındaki her şey beni çıldırtıyor, alevlendiriyordu. Ve etrafta bu genç yetimle arama girecek engelleyici bir şey göremiyordum. Sadece, Paris'in yüz mil uzağında yaşayan yaşlı bir amcası vardı. Madam Delbé-

ne beni arzularıma gem vurmam için eğitmeye çalışmıştı.

Bir gün, Delbéne benden geceyi onun küçük odasında kucağında geçirmemi istedi. Konuşmaya başladık ve konu sonunda din ile ilgili bölüme gelmişti.

“Korkuyorum” dedi. “Çocuğum, fazla hızlı gittiğini düşünerek endişeye kapılıyorum. Kalbin, aklını aldatıyor. Henüz olmanı istediğim noktaya gelemedin. İnançlı olmanın seni usandırdığını da iyi biliyorum. Dinle beni Juliette, bana tüm dikkatini vermeni istiyorum, bu şekilde hiç kuşku duymadan ve sınır tanımadan, çapkınlıklarına devam edebilirsin.”

Din hakkında konuşmaya başlayınca önce Tanrı’nın var olup olmadığı konusuna girmişti. Tüm dünyanın var oluş temelinı düşündüğümde mantığım Tanrı’nın varlığı noktasında odaklanıyordu.

“Oh Juliette, kuşkusuz Tanrı’nın olduğunu düşünmek aklın son noktasına ulaşmaktan başka bir şey değil. Neyi bilirsek bilelim, tüm evrenin esrarengiz ve doğal bir yönetimi olduğunu açıkça görüyoruz. Bizim de buna olan ihtiyacımız yadsınamaz fakat insanlar bunu bilmiyorlar ve aslında hepimiz çok cahiliz.”

“Bu iğrenç hayalet doğanın kurucusu olarak, iyiliği ve kötülüğü imgelemiştir, bu görüşleri doğru olarak kabul etme dürtüsünün özünde insanoğlunun bir masala inanışının doğanın nelere kadir olduğunu açıklayamıyor oluşu ile kendini kötülüklerden korumak için bir sığınak olarak görmesinden ibarettir. Aslında Tanrı’nın varlığını kabul ediyor olmanın ve ona ibadet etmenin tek basit nedeni korkudur. Tanrı, kuşkusuz ki sonsuzdur, akıl da onun büyüklüğü için bir tanıktır. Putperestler, Hz. Musa’nın Tanrı’sına yıllarca güvenmediler, sıkıntılı ve mutsuz Yahudiler, atalarının bu şekilde özgürlüklerini elde ettiklerini hiçbir zaman unutmadılar. Yeni liderler, geleceği kalkınma ile karşılıyorlar. Yahudiler’in bu yeni liderleri uzun süredir Hz. Musa’nın Tanrı’sına inanıp, ibadet ederek başarılı olduklarını düşünüyorlar. Fakat Yahudiler, ona hiçbir zaman saygı göstermediler ve zalimlik ile kötülük peşlerini hiçbir zaman bırakmadı. Alexander’ın haleflerinin gazabından kaçıp,

Makedonların prangasından kurtulduktan sonra Romalıların hizmetine girdiler. Sürekli onlara karşı yapılan başkaldırıları sonunda artık sabırları taşıdı ve dağıldılar. İşte onları, Tanrıları bu şekilde cezalandırdı. İşte, Tanrı'nın gazabı ve onlara yeminlerini nasıl tutmaları gerektiğini öğretiş tarzı.”

“Oh hayır, bu sadece Yahudilere özel değil, Tanrı'nın evrensel olarak mutlak gücüne değinelim. Tanrı'nın nefretini düşündükçe bundan tiksiniyorum. Haydi şimdi bir de Hristiyanlara bakalım.”

“Evet, işte bizim yaşadığımız saçmalıklar! Çılgın dağcılarının bulduğu tabletlerde yazılı olan emirlerde Tanrı kendini tam bir asilzade olarak nitelendiriyor. Kutsal Meryem'in, Jochebed ismini verdiği oğluna farklı bir saygı ifadesi içinde yaklaşıyor. Şimdi, bir de bu küçük günah üzerine konuşalım. O dönemin Tanrı gerçeği neydi, güvendikleri şeyler nelerdi, yöntemleri nasıldı? Eğlenceli ve tuhaf soytarılıklar, orospularla akşam yenen yemekler, hile ile sağlanan tedaviler, sözcük oyunları, şakalar ve aldatmalar. Küçük yaratık, ‘ben Tanrı'nın oğluyum’ diyor ve Tanrı dediği babası onun hakkında bir söz söylemekten âciz. Ayrıca ‘ben Tanrı'nın oğluyum’ derken kendini ondan meydana gelmiş olarak göstererek, ‘ben Tanrı'yım’ demek istiyor. Bu adamın çarmıha gerilmiş olmasının ne önemi var ki? Zaten takipçileri de onu terk ettiler ve o da tek başına kalıp çivilendi. Şeklini nereden aldı? Neden Yahudilerin döl yatağından meydana geldi? Doğum yeri neresi? Bir ahırda mı dünyaya geldi? Benim ona olan inancımı nasıl kazandı? Sefil bir şekilde, yoksullukla, benim sevgimi kazanamaz. Ve eğer ben boyun eğersen, eğer inanırsam bana ne olacak? Keder peşimi bırakmaz. Ruha yansıyan ve kalplere görünen bir Tanrı var. Bu benzersiz bir çelişki. Artık modern kanun uygulayıcılar, geçmişe göre daha farklı. O halde yeni olanın temelinde ne var? İsa'nın kurallarından daha mı farklı? O tek başına bana Tanrı'yı anlatmıştır, fakat Hz. Musa'nın Tanrı'yı insanlığa aktarışı bu kadar etkili olmamıştır, onun gücü daha yetersiz kalmıştır. Tabii ki modern kural koyucular, eskilerine göre daha bilgililer. Hz. Musa, efendisi ile konuşabiliyordu, fakat İsa, Tanrı'nın oğluydu. Hz. Musa doğayı doğal bir mucize olarak görüyordu, insanlarına parlak ışıkların sadece seçilmişlere görüldüğü-

nü söylemişti. Akıllı İsa ise kendi başına bir mucizeydi ve insanoğlunun erişebileceği en yüce noktaya tek başına erişmişti ve Yahudileri her fırsatta arka sırada bırakmıştı.”

“Yani Juliette, bu çok anlaşılır; kötülerin tuzağına düşen insanla birlikte din sonunda kendi peygamberini seçti.”

“Tanrı, Yahudilerden hiçbir şekilde kendini gizlemedi, fakat onları Hristiyanlardan daha aşağılık gördü. Bunun nedeni neydi? İşte ben bunu inceleme yeteneğine sahibim, bu yetenek benim özümde var, bu tür meselelerle gelen acıları ve tatları bilecek kadar yetenekliyim. İşte, benim bu noktada yapmam gereken, acıları ve zevkleri temelleri ve oluş nedenleriyle incelemektir.”

“Fréret’in söylediği gibi, bizim içine kattığımız ölçü olmadan sebep hiçbir anlam ifade etmez ve tüm bu nedenler birleştğinde ortaya bizim için dış nedenler çıkar. Neden mekanizması nasıl bir sona doğru ilerlediğimizi gösteriyor. İçimizde hayvanlarda da olduğu gibi rasyonel bir seçim sistemi var. Bizim seçtiğimiz kriter, her zaman boyun eğmek üzerine olmuştur. İşte Juliette, önemli olan tek şey, algılanan olgunun algılanış biçimidir. Objenin algılanış biçiminde bize bir şeyin kaybolduğu söylendiğinde bu şeyin geçmişten aklımızda kalması, onu düşünmemizi sağlar. İçsel ve dışsal kararlarımızı vermekte düştüğümüz yanılgılar bizi kendimizden ayırıyor. Sana kendimi açıkça ifade etmem gerekirse, algı yolu ile belirlediğimiz gerçeğe objektif olarak bakmayı becerebilmemiz gerektiğini söylemem gerek. Tüm canlı varlıklar, birbirlerinden terminolojik olarak farklılıklar gösterirler. Tüm canlılar devamlı olarak hareket ve üretim halindeler. Canlıların sonsuz ilerleyişi birbirini izleyen neden ve etkilere sebep olur. Hayal güçlerini belirlemede bu ilerleyişin etkisi çok büyüktür. Evrensel oluşumun devamı da bu şekildedir.”

“Juliette, sana yaptığım tüm açıklamalarda Tanrı’nın, insanların efendisinin, bu yaratıcı, güçlü hayaletin aslında akıllardan başka bir yerde var olmadığını, bunun bir halüsinasyondan ibaret olduğunu anlatmaya çalıştım. Tabii bir de onun ölümlülerin Tanrı’sı olduğunun, tüm kanın ve canın yaratıcısı olduğunun farkına varmalıyız.”

Madam Delb ne, “Gerçek ve objektif var oluşun arasındaki farkı bilmeni istiyorum sevgilim. Ayrıca insanoğlu doğal birçok g zelliikten bihaber halde yaşamaya devam etmektedir. Güzellik insanlara göre her zaman varsayıma dayanan Tanrı ile ilgili şeyler olarak görülmüştür. İnsanlar güzelliğin Tanrı tarafından yaratıldığına inanmışlar. Buna bağlı olarak bize Tanrı ve Tanrı’nın kuralları için tamamen işteğimiz dışı bir maske ile zararsız olmamız gerektiği öğretilmiştir. Hayal gücü ateşlendiğinde, biri kötü sayılan bir şeyi yapıp ondan zevk almak iştediğinde, önüne hemen bu engeller çıkmaktadır ve insan yine zayıf bir yaratık olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yapmaktadır. Her zaman insan Tanrı’ya yalvarmak ve ondan af dilemek zorunda bırakılmıştır. O halde şimdi bir de Tanrı’nın insanı nasıl koruyup, savunduğuna ve onu nasıl benimsediğine bakalım. Bunu incelediğimizde ortaya sadece il zyon ve hayaller çıkmaktadır. Yanıltmacalar bir kenara itildiğinde, insanoğlunun bu saçma partizanlığı bizi neden olmadan sonuç olamayacağı gerçeğine götürüyor. Fakat onların bu evrensel, ebedi nedenleri, kişiliğin ve canlı varlığın ardındaki özü inceleyip, üzerinde bizim yaptığımız gibi tartışmaya niyetleri yok. Temel olarak biz tüm nedenlerin ardındaki düzenin ve ilerleyişin bağını da anlayabilmiş değiliz. İşte bu boşluğun i ini onlar yanlış Tanrı inançlarıyla doldurmaya çalışıyorlar. Bu anlamsız durum hakkında bir fikir beyan edebilir misin? Yani bu aslında toplumun i ini saran, insanlar tarafından iyice benimsenen ve hiç değişmeyen bir moda akımı” diye devam etti.

“Mantıklı bir düşünüş ile Tanrı’yı kabullenme üzerine düşünmeye başlayalım, fakat bunu yapamıyoruz. Neden? Çünkü Tanrı objektif olmamızı kesinlikle yasaklıyor, sadece illüzyonlar ve varsayımlarla yaşamamıza izin veriyor. İşte bu yüzden kimse bir tanım yapamıyor ve saf-satalardan ileri gidemiyor, çünkü bir tanım ve mantıklı bir sebep yok. Genel olarak evrensel oluşuma baktığımızda ortaya çıkan en mantıklı tanım kendimizi yaratmış olmamızdır. Kuşkusuz bağlantıyı tam olarak kurmaya ve açıklamaya bilgimiz yetersiz geldiği için her şeyi Tanrı’nın eserleri olarak görüyoruz. Varoluş nedenlerini başka şekilde açıklamaya korkuyoruz ve tabii ki yetersiz kalıyoruz. Tanrı’nın var olduğunu bize

kabul ettirmeye çalışanlar her zaman bizlere neden ve sonuç üretemediğimizi söylüyorlar. Bu tartışmanın aslında ne kadar saçma olduğunu göremiyorlar. Saçma, çünkü onlar kolay yolu Tanrı'nın var olduğu safatasının ardına saklanmakta bularak hiç düşünmeden, gözü kapalı bir şekilde kendilerini bu kolay yola bırakıyorlar. Elbette ki aptallar, kurdukları kendi yapay dünyalarında yaşamaya devam ediyorlar. Dümene hakim olamadıkları için hayali bir kayanın ardına saklanarak hayatta kalmaya çalışıyorlar. Şimdi sakın kafa ile konuyu irdelemek istiyorum. Bir an için rakiplerimizin vampirler olduğunu düşünelim.”

“Vampir, cesetlerin kanını emer ve Tanrı insanın bu şekilde yok olmasına izin verir, o halde biz de neden onlara bu isimle hitap etmeyelim? İşte bu hipotezden yola çıkarak onlara Tanrı'nın biz fanilerin geleceğini nasıl planladığını, kendi kurallarına göre gücün ve yetkinin kimde olduğunu, bize kızmasının yine kendi hisleri ile ilgili bir karar olup olmadığını, duygularının değişken olup olmadığını soruyorum. Eğer kararları o veriyorsa, tüm yetki de onda demektir. Eğer bu böyle ise o da sürekli kurallara bağlı olarak hareket ediyor demektir. Yani bu onun özerk olmadığını gösterir. O halde, onun da uyduğu kurallar nelerdir? Bu kurallar onunla birlikte var mıdır, yoksa onun da dışında mıdır? Ayrıca eğer bu süper gücün hisleri ve istekleri değişkense hizmetinin sınırlarını bilmek istiyorum. O sürekli bizi aklımızla değil, duygularımız yoluyla etkilemeye çalışıyor. Bu gerçekten insanlar üzerinde etkisi büyük olan çok güçlü bir motivasyon. O halde bizi bu moda kim kilitliyor? Daha ileri gideceğim: Eğer Tanrı her şeyi önceden biliyorsa birçok şeyi değiştirebilir, o halde neden güçleri sınırsız olan yüce Kadir hiçbir şey yapmıyor? Bu mutasyonun neden üstesinden gelemiyor? Tabii eğer geleceği bilmiyorsa yapabileceği bir şey de olamıyor. Bir şeyleri değiştirmesine ya da onun geleceği bu şekilde etkilemesine karar veren ne? Bu kanunlar nerede? Gücünü nereden alıyor? Eğer sizin Tanrı'nız özgür değilse, eğer uyması gereken kurallar varsa, o halde alın yazısını ve şansını ona dua ederek, ona ibadet ederek değiştirebileceğinizi, yoluna sokabileceğinizi nasıl düşünebiliyorsunuz? Aslında insan için çok daha tehlikeli, çok daha aldatıcı başka bir tehlike daha vardır, o da Tanrı'nın

aslında insanların mutluluğunu düşünmediğidir. İyiliksever de olsa, bizi sevse de sevmese de bu böyledir. Bence imkanı olmayan hiçbir şeyi o imkanı hale getiremez. Aslında o insanları zalimce kendi boyunduruğu altında yönetmektedir. O bilinmeyendir ve biz de onun için bilinmeyenez. Tanrı, insanlardan cahil oldukları için nefret eder. Onları bilmedikleri ve bilmek için çaba göstermedikleri kurallara uydukları için, ibneliğin ve güzel tatların peşine düştükleri için cezalandırır. Oh Juliette! Bu berbat bir şey, işte bak, Tanrı'nın ne kadar despot, barbar, canavar olduğunu görüyorsun ve ben de bundan dolayı ondan nefret ediyorum. Ve şu maneviyat safsatalarından hiçbir şekilde heyecan duymuyorum. Hiçbiri bana Tanrı'nın varlığını kanıtlayamıyor. Onun koyduğu kanunları kabul etmemi sağlayamıyorlar. Tanrı'nın insanlarla arasındaki o mükemmel uyumuna inanmıyorum. Onun koyduğu 'on emir'den herhangi birini tanımıyorum ve bunun için öne sürdüğüm sebep ise ondan gelen hiçbir şeyin bana güven vermemesidir. Dine inanıyor olmak beni yüceltmiyor, sonuna dek yanlış da olsa sadece kendi gerçeklerime inanacağım. Şimdi, sana şu Tanrı'nın nasıl olduğunu soruyorum. Görüyorsun o sadece kendi kurallarını kabul etmemizi ve üzerinde düşünmeden, yorum yapmadan onaylamamızı istiyor. O halde senin Tanrı'n adil değil. Ve tabii eğer bunlar hakkında bize açıklama yapamıyorsa çok da yetersiz. Kuşku yok ki ebedi kanunlar, Tanrı'nın nereden geldiğini söylüyorlar. Evrim süreçlerini incelemeliyiz, orada gerçekler ortaya çıkıyor. İşte orada Tanrı inkâr ve yok ediliyor. Ben dinin daha fazla yaşamadan kaldırılmasını ve gerçeklerin ortaya çıkıp akılların hayallerden kurtulmasını istiyorum. İnsanların bildikleri gerçek ya da illüzyon, doğru ya da yalan da olsa hayatın zevkli hale gelmesi önemlidir. İnsan bir kez bile olsa ona zevk veren ve dinin ondan uzaklaştırdığı şeylerin tadına varsa, hayatın da tadına vardı demektir. Böylece artık onları bir hayalet gibi takip eden katı kurallar olmayacak. Her yeni başlayan gün umut dolu ve heyecan verici olacak, hayatın tüm hasta ve çürümüş yanları, onları terk edecek. Tanrı fikrinden kurtulan ruhlar özgürlüklerine kavuşacaklar ve yeniden can bulacaklar. Yanlış yaparlarsa cinlerin onları götüreceği yolundaki korkular yerini cesarete, zevksiz geçen saatler yerini tutkulu

anlara bırakacak. Sen de özgürlüğüne ancak bu zincirlerden kurtulduğunda ulaşabilirsin. Rahipler genel olarak bize hep ortak kurallardan ve inançtan söz ederler. Onun var olduğuna, bizi nasıl yoktan var ettiğine, karın bile renginin beyaz oluşunun nedenine Tanrı'yı sebep gösterirler. Oysaki, oluşumun asıl nedeni ile ilgili kendileri bile tam bir tanım yapamazlar. Çünkü aslında maddeyi değiştiren şey enerjidir, işte sizin Tanrı'nız budur. Bir de sizin onu yansıtıyor olduğunuz söylenir, o halde kendinizi iyice bir inceleyin ve tabii ona verdiğiniz yetkiye bir bakın! Aptallar deliliğin sınırlarını zorluyorlar ve kendilerini hayaller içinde garantiye almak istediklerinden, olamayan şeylere kapılarak bağlanıyorlar.”

“Fakat soğukkanlılıkla baktığımızda, bir an için vampirlerle akrabalığımız olduğunu düşünebiliriz.¹ Çünkü biz de onlar kadar yaratıcıyız. Bu hipoteze göre, Tanrı'nın yarattıklarına olan tavrını incelediğimizde, onun ölümlü insanı nasıl kendi isteklerine göre dengede tuttuğunu, istediklerini yapmalarını onayladığını ama hoşuna gitmeyen şeyleri yapmalarını yasakladığını görüyoruz. Ama dediğim gibi, biz de vampirler gibi bu koşullardan muafız, biz de onlar da diğer faniler gibi değiliz ve kural tanımıyoruz. Tanrı'nın kuralları varsa o halde o da bir kural koyucudur, eğer bu böyle ise, o da belli kriterlere dayanan kuralları yürütmektedir. Bu da onun da bazı kurallara uyduğunu gösterir ve bu onun tek başına kendi gücü ile sahip olduğu bir durum değildir. O halde onun ardında gizlenen kanunlar nelerdir? Bu onun doğasında olan bir şey midir yoksa ondan ayrı mıdır?”

“Eğer diğer yandan yaratıcı hislerini ve geleceğini değiştirebiliyorsa, bunu neden yaptığını bilmek isterim. Demek ki, değiştirme isteğine sahip olması gerekir. Mantıklı bir şekilde düşündüğümüzde bunun nedeni, onun da önceden verdiği kararları değiştirme isteği içinde olmasıdır. İnsanın kendini her şeyiyle teslim ettiği yüce varlığında hataları olduğunu görebiliyor muyuz? Daha ileri gideceğim, eğer Tanrı daha önceden değiştireceğini bildiği bir karar alıyorsa geleceği bildiğini nasıl iddia edebiliriz? Bu değişim güçsüzlüğün ve güvensizliğin ifadesi değil midir? Eğer gelecekte ne olacağını bilmiyorsa, o nasıl her şeyi bilen oluyor? Eğer ne olacağını bilmiyorsa onu uyaran birileri olmalı. Peki o

halde onun kurallarını belirleyen kanunlar neler? Asıl kanun nerede? Tanrı gerçekten onun gücünü temsil edebiliyor mu?”

“Eğer Tanrı’nın özgür değilse eğer onu yöneten kanunlara uyma zorunluluğu varsa ona kader ya da şans için dua etmenin anlamı da yok demektir çünkü o, bu dua ve isteklere cevap verecek gerçek yetkiye sahip değildir. Yapacağınız tek şey sonsuza dek onun varlığı ile ilgili bu şekilde başarılı sonuçlar ortaya çıkartmaktır.”

“Fakat bundan daha tehlikeli, daha kötü bir durum varsa o da iğrenç Tanrı’nın insanın mutluluğu için gerekli olduğunun sanılmasıdır. Oysa onun amacı insanı mutlu etmek değildir, diğer yandan o insanı sevmektedir. Ayrıca yardım sever de değildir. Bana göre, Tanrı’nın iradesi imkansızdır ve insanı yönetebilecek zalimce kuralları imkansız olduğu gibi, bu kuralların anlamı onun tarafından da bilinmemektedir.”

“Ve daha fazlası da var; kendinin ne kadar cahil olduğunu bilmeyen bu Tanrı, cahil fanilerinden nefret eder. İnsanı cahilliğinden ve kanunları bilmediğinden dolayı cezalandırır. Bu kuralları ise insan sadece yaratıcısından öğrenebilir, başka kimseden öğrenmesi kabul edilmez.” Oh Juliette!” diye devam etti öğretmenim; “Bu sinir bozucu Tanrı, bir despottan, barbardan, canavardan başka bir şey değildir ve ondan nefret edilmesi gerekir. Ben tüm bedenim ve ruhumla böyle hissediyorum.”

“Ve yine de bana Tanrı’nın varlığını gösterileri ile kanıtlamaya çalışıyorlar. Peki benden insanları fani ölümlülere çeviren kanunları kabul etmemi nasıl beklerler? Ben, Tanrı ile insan ilişkisi arasında saf bir uyum olmadığını biliyorum. Onun ‘On Emir’ini inceledim ve beni nasıl aldatıldığını ortaya çıkardım. Ondan gelen hiçbir şeyin beni garanti altına almayacağını iyi biliyorum. Onun için yapılabilecek en mantıklı tanım, tüm bu gücün tehlikeli olduğu ve ona inanmanın sadece hata olduğu yönündedir.”

“Devam ederken, bu Tanrı’nın kurallarını kabul etmeyenlere nasıl baktığına değinmek istiyorum. Eğer o kurallarına uymayanları en kötü şekilde cezalandıracağını her fırsatta yineliyorsa; bu, onun ne kadar adaletsiz olduğunu gösterir. Ve o, eğer inanmayanları kendi yoluna bağ-

layamıyorsa yetersiz demektir.”

“Kuşkusuz ebedi kanunları açığa vurmak ve onların kutsallığını ifade etmek bu kadar basit olmamalı. Biz onlar üzerinde konuşurken çok eğleniyoruz, çünkü onların gerçekliğini görmekte ve doğrulamakta çok zorlanıyoruz. Eğer bu bir din ise Tanrı bu dini inkâr edenleri yok edeceğini söylüyor. Ve aslında var olmayan Tanrı, varlığını bu şekilde korkutmalarla ancak ahmaklara kabul ettirmiş olmuyor mu?”

“İnsan bilgisi gerçek ya da hayal, doğru ya da yanlış olsun, bunun din ile değil, hayatta mutlu olmakla ilgisi var. Bir kez insan kendini dine kaptırdığında bu hayallere ilgi duymaya başlıyor. Akıllarındaki bu hayallerin gerçekten var olduğuna inanmaya ve artık onları kontrol edemeye başlıyorlar. Her gün olan her şeyi Tanrı’ya bağlamaya başlıyorlar, bu ise bizim için tehlikeden başka bir şey değil. Bu inanış, zaman içinde, insan hayatının kötüleşmesine neden oluyor. Bu durum insanın hayatın nefis tatlarından faydalanmasını engelliyor ve hayal ettiği zevkleri tatmaktan korkmasına neden oluyor. Sen benim sevgili küçük arkadaşım, sen bu gulyabani ilhamlardan kendini uzak tutmalısın ve özgürlüğünü korumak için tabuları yıkmalı, küçük parçalara ayırmalısın.”

“Rahipler, Tanrısallık kavramını bizim üstümüze kakalamak için uğraşıyorlar. Bunun evrensel bir hedef olarak kabul görmesini istiyor ve insanları etkilemeye çalışıyorlar. Aptallar! Bu sahtekârların var ettiğine inandılar, oysa bedenın yapısal özelliklerini reddetmeyi, aynı beyazın, kârın renginin beyaz olduğunu reddeder gibi kabul ettiler. Bu değişiklikler, kendi özlerinden nasıl ayrılabilirler? Sizin Tanrı’nız maddenin çalışmasını değiştiriyor. Maddenin özündeki enerjiyi reddediyor. İşte Tanrı’nızın asıl yaptığı budur ve şimdi sizi sadece bir sinek gibi gören ve ezmeye hazırlanan Tanrı’nız için ibadet ediyor ve ona saygı duyuyorsunuz!”

“Bu anlayışlar doğa için en önemli ayrıntılardır; vücutların lokal hareketliliği ve kişisel gücün bazı kalıplara bağlı olarak yok olması, sınırlanması, evrenselliğini yitirmesi doğanın en aza indirgemek istediği bir durumdur, doğa maddenin devamlılığını sağlar. Fakat doğadaki her şeyde olduğu gibi fiziksel hareketleri yöneten akıldır, vücutların hareketleri, biz düşünmeden önce önümüzde var olan maddeyi fark edemez.

Aklın dini kabul etmesi imkansızdır, bunu fark edemeyen kişinin dini savunması onun aklını kullanamadığının ifadesidir. Maddeyi kavrayan akıl olgusu, bizim organlarımızla onu hissetmemizle tamamlanır. Bu hareket, bizim geleceğimiz ve arzularımıza neden olur. Biz geleceğimize kendimiz yön veririz, Tanrı'nın bizim geleceğimizi yönlendirme yetkisi ve gücü yoktur. Tanrı, bizden daha zayıftır ve biz onun değil o bizim kurallarımıza uymak zorundadır. Eğer içinizde meydana gelen heyecan hakkında bir bilgimiz yok ise, o halde Tanrı ile ne işiniz var! Ve eğer o yordakçı ise, eğer onun razı olmadığını biliyor isek, eğer o da hata yapıyor ise, o halde ondan daha güçlü bir varlık tarafından yönlendiriliyor, kurallara uymak zorunda bırakılıyordur. Ceza, ödöl, kural, emir, yasak, kural dışı gibi kelimeler mecazi terimlerdir ve bunlar aslında insanlar tarafından üretilmiştir.”

“Tanrı'ya mecburiyeti olmadığını anlayan biri, onun insanlığa karşı olduğunu ve insanları aldattığını görür. O, her zaman kanunları ve emirleri ile bize karşı olduğunu ispat etmektedir. O, her zaman adaletsiz ve umursamazdır. Her fırsatta insanın önüne sunulan güzelliklerden mahrum olmasını sağlamaktadır. Ona tapanlar, asla onun dostu değildir çünkü emirlerine uyarak, en büyük zararı ve mutsuzluğu onlar tatmaktadırlar. İtaat etmek başlı başına bir acıdır ve onun zayıflığını kabul edip itaat edenler, en az onun kadar zayıf ve savunmasız olduklarını ispat etmektedirler. Onun takipçileri artık kendilerine olan saygılarını yitirmiş, ahlak ve emirlerin arasında kaybolmuş durumdadırlar. Bu onların gece gündüz işkence görmeleri, fiziksel ve ruhsal açıdan acı çekmeleri anlamına gelmektedir. Onlar üzerinde dikkatle analiz yaptığımızda ne kadar kaçık ve basit zekaya sahip olduklarını hemen görürüz. Tanrı ile ilgili araştırma yaptığımızda onun ne kadar gülünç olduğunun her seferinde farkına varıyorum ve kültürel dogmaların hepsinin ne kadar gereksiz olduklarını anlıyorum. Ortaya koyduğu dogmaları da en az kendi kadar vasıfsız.”

“Güvenle ve doğrulukla, tüm dinlerin insanlar tarafından geliştirildiğini, hiçbirinin diğerinden daha iyi olmadığını, hiçbirinin hikâyeden farklı olmadığını, hepsinin yalanlarla dolu olduğunu, kötü olduğunu,

insanlık için ciddi tehlikeler taşıdığını, baştan sona inkâr edilmesi gerektiğini söyleyebilirim. İnsanlığı bir mucizenin kurtaracağını kabul ettirmeye çalışan öğretilerdir ve ‘kutsal kitap’ın her sayfasında anlatılan hikâyeler mucize temasını işlemektedir. Eğer bu mucizeler doğru ise Tanrı’nın bunları benzer tüm dinlerde uyguladığı görülüyor, fakat bu mucizelerin gerçekleşip, gerçekleşmediği tam bir muammadır. Eğer yanlış iseler, gelecek nesillerin yanlış inançlara yönlenmemeleri için bundan haberleri olması gerekir. Fakat ona halen inanmaya devam edenlerin ise bunun nedenini mantıklı bir şekilde açıklamaları gerekmektedir. Anlamamız gereken tek şey din inancının tüm dinler için hilecilik, bağınazlık, sahtekârlık ve kibirden başka bir şey olmadığıdır.”

“Fakat” diye sözünü kestim, “Eğer Tanrı ya da din olmazsa o halde dünyayı ne döndürecek?”

“Sevgilim” dedi Madam Delbéne, “Dünya kendi başına dönebilmektedir. Doğa zaten bunu sağlamaktadır, bunun için başka bir desteğe ya da güce gerek yoktur, işte zaten bu dönüş her şeyi açıklar: Neden *zaten çalışan bir motoru* çalıştırmak için ekstra desteğe ihtiyaç duyalım? Evren birbirine zıt ve özdeş birleşenlerle hareketini sürdürüyor. Evrende başlangıç ya da bitiş yok, sadece bir yerden bir yere yol alış var ve bunun içinde sadece özel varlıklar sonsuza dek şekil ve form değiştirebiliyorlar. Fakat bu değişimin dünyevi bir nedene bağlı olmadığını biliyorum. Bu süreklilik ancak kusursuz bir zıtlıkla sağlanabilir, bunu biliyorum ve ispatladım. Durumu kavradıktan ve inandıktan sonra hiçbir dış etken tarafından kaygılanmamızı gerektiren bir durum olmadığını anlamak hiç zor olmuyor. Tanrı merkezli sistemin mantıksızlığını tam olarak anladıktan sonra” diye devam etti yetenekli kadın, “Elbette üzerinde yoğunlaşan batıl inançları ve önyargıları tamamen yok etmekte zorlanacağım ama sonunda başarılı olacağımı iyi biliyorum. Bu körpe halinle önce hayatın ilkelerini öğreneceksin. İnsanların kendilerini hayvanlardan daha üstün görmelerinde bir anlam var mıdır? İnsanlara kendilerinde gördükleri bu üstünlüklerin hangi temellere dayandığını soralım. ‘Ruhumuz var’ derler ve bu onların her zaman ki saçma cevaplarındandır. O halde onlardan bir de ruhun ne demek olduğunu anlatmalarını isteyeyim.”

lim. Bu sorunun ardından kekelemeye başladıklarını göreceksin, ancak şu tür açıklamalar yapabileceklerdir; ‘Bu bilinmeyen bir madde’ diye başlarlar ve sonra, ruhun gizli bir güç olduğunu iddia ederler, sonunda ise, hiçbir mantıklı açıklama yapamamış olurlar. Onlara Tanrı’nın neye benzediğini sorduğumuzda ise, maddesel bir bedeni, görüntüsü olmayan bir şeylerden söz ederler ama sonunda tam bir cevap veremezler, çünkü aslında bu sorunun cevabını bilmemektedirler. Sadece sürekli olarak tekrar ettikleri tek şey Tanrı’nın sınırsız yeteneğinin bu evreni meydana getirdiğidir. Bunların hepsi insanların kendi kafalarında ürettiği hayali bir öncüden başka bir şey değildir ve bu tüm bu aptallıkların tek cevabıdır.

Bu saçmalığa göre, eğer ruh bedenden ayrılıyor ise o halde onların birleşmesi imkansız demektir. Eğer bu ruh bedenden ayrılıyor ise, o halde onlar birbirlerine benzememektedirler, birliktelikleri ve uyumları üzerine yapılan tüm açıklamalar ise hatalıdır. Peki, o zaman bana ruhun varlığının da bir hayal olduğunu söyleyebilirsin ve ben de sana ruhun var olduğuna inanmadığımı söyleyeceğim. Ben vücudumdan başka hiçbir şeyin varlığını içimde hissetmiyorum. Vücut hissedebilen, acı çekebilen, değerlendirebilen, beyni ile düşünebilen, karar verebilen, zevk alabilen organize bir mekanizma ve yapıdır.”

“İnsan, vücudunun organları ile birlikte düşünebildiğini, acı çektiğini, zevk aldığını, karar verdiğini ve fikir yürütebildiğini bildiği halde halen ruhun varlığını nedensizce savunmaya devam etmektedir. Hayalleri onu ruhunun var olduğuna inanma noktasına getirmiştir ve insan öldüğü zaman ruhunun ölmediğine inanmaktadır. Eğer ruh bedenden ayrılıyorsa o halde söyle bana, o vücut ile birlik ise neden vücudun yaşadığı ölümü yaşamıyor? Ve bu saçma inancın sahipleri sonunda, insan ruhunun, doğası gereği vücudun içinde bulunmadığına inanmaya başlamışlardır. Fakat bu sözü edilen ruh varsa o halde o da vücudun diğer organları gibi aynı sistemde var olmak zorundadır; o da acıyı ve zevki tatmalıdır. Bu sadece birinin ortaya çıkardığı fantastik ölümsüzlük fikrinden başkası değildir.”

“Eğer onlara ruhun ölümsüzlüğünü neyin sağladığını sorarsam bana

şu cevabı verirler: 'Çünkü sonsuz hayat arzusu insanın doğasında vardır,' 'fakat' desem, 'siz bunun doğruluğundan emin misiniz? Sadece insan öyle istiyor diye gerçekler değiştirilebilir mi?' Bana sorduğum bu soruya karşın verdikleri cevap; 'dinsiz, sen ölümden sonra gideceğimiz yeri ve hayatı inkâr ediyorsun' derler. Peki bu isteği temel alırsak, insanın istediği her şeyi kendi için doğru ve yıkılmaz bir gerçek olarak görmesi de doğru değil midir?"

"Oh, Juliette!" dedi bilge kadın enerji ve tutkuyla, "Oh, benim sevgili arkadaşım. Onun olmadığı hakkında hiç kuşkun olmasın, çünkü unutmaya öldüğümüz zaman, ölürüz. Bunun nedeni, temeli, başı, sonu budur. Kader inancı ve insanın belli bir kaderle dünyaya geldiğine inanması insanoğlu için tam bir tıkanma noktasıdır. O nokta insanları kitlelemekte, ileriye gitmelerini engellemektedir. Ölüm gerçekleştiğinde beden çürür, yok olur, dönüşür, fakat ruh var olmaya devam eder. Bu inancın temeli olmadığı halde atılan her adım bu yöndedir. Oysa öldüğünde, insanın öldüğüne, bedeni ile birlikte yok olduğuna, çünkü onun o bedenin bir parçası olduğuna inanmak yerine ölümden sonra da insanın varlığını sürdürdüğüne inanmak saçma değil midir?"

"Biz, insanların ölümlerinin ardından yaptıkları gömme törenleri geleceğine gülüyoruz. İnsanın öldüğü ve artık yok olduğu halde, toprağa girdiğinde sanki büyük bir ziyafete katılıyormuş gibi hazırlanması, giydirilmesi, sanki o ölü beden, bundan zevk alacak ya da hissedecekmiş gibi düşünmesi olası mıdır? Oysa o, toprağa girdikten sonra artık bir gübre ya da çöp konumundadır. İnsan ruhunun ölümden sonra mutlu olup olmayacağı üzerinde düşünmek, insanın gözleri olmadığı halde görebileceğine, kulakları olmadığı halde duyabileceğine, burnu olmadığı halde koku alabileceğine, parmakları olmadığı halde dokunabileceğine inanmak gibidir. Ve bir de bunları savunan insanların kendilerini çok zeki, çok mantıklı görüp toplumlar tarafından kabul gördüklerini düşün!Ruhun ahlaksızlığı dogması, ruhun basit bir madde olduğunu kanıtlar, kısacası ben ruhun nasıl bir şey olduğunu anlayabilmiş değilim."

"Ben" diye sözünü kestim, "Onun gelişen, dürüst bir madde olduğunu, ve elle tutulur olmadığını sanıyordum."

“Bu durumda” dedi öğretmenim, “Söyle bana ruhun nasıl doğdu, nasıl büyüdü, kendini nasıl geliştirdi, nasıl bu yaşa kadar geldi, asıl büyüyen ve gelişen senin de gözlerinle görüp takip ettiğin bedenin olmasın? Aynı temelden yola çıkıldığında daha birçok hatanın ortaya çıktığını göreceksin ve tüm bunların hayalden başka bir şey olmadığını söyleyeceksin. Fakat o kadar geri zekalılar ki, bu sorunların hepsi aslında hayalken, onlar hakkında hiçbir şey anlayamıyorlar. Bu nedenle inandıkları şeylerin doğru olduğu konusunda, onlara nasıl güvenilebilir? Ruhun ölümsüzlüğüne inanan biri imkanı olmayan birçok şeye inanıp onları düşünmeden kabul edebilir demektir. Tüm bu inançlar, bir dizi anlamsız sözden ibarettir ve delilik ile işe yaramazlığın sınırsızlığı anlamına gelmektedir.”

“Ah! Fakat din adamları da ne tuhaf bir mantığa sahipler öyle! Bir şeylerin doğal tanımını yapamadıkları anda hemen meseleye doğaüstü bir tanım getiriveriyorlar. Ruh, Tanrıları, tanımlanamaz, gerçek dışı olayları ve fenomenleri ortaya atıyorlar. Bir şeyin gerçek cevabını aradığımızda onu yalnızca doğanın özünde bulabiliriz, organlarımızı tanımlarken sadece doğanın bize verdiği formüllerle gerçeğe ulaşabiliriz. Din adamlarının hipotezi; maddenin her şeyi yapabilecek tek bir güç ile hareket teoremi, bu din adamlarının Tanrı'nın bunu düşünce gücü ile mi yoksa yetenekle mi yaptığını söyleyerek, o yüce varlığı inkâr etmiş olmuyorlar mı? O zaten eğer bizim gibi düşünen ve sıradan becerileri olan biri ise, bizden bir farkı olmadığı da ispatlanmış olur. O zaman da böyle önemsiz bir varlığı anlamak için çaba harcamak da oldukça gereksizdir.”

“İnsanın sadece makine olduğuna itiraz etmek, kendimize duyduğumuz aşırı saygının ifadesidir. İşte bunu açıklamaya da gururumuz izin vermediği için, bir güdü ile hareket ederek, durumumuza kimse-nin bilmediği ve açıklayamadığı gizli tanımlar getiriyor olabilir miyiz? Vücudu, sözü edilen ruhu, sadece cahilce bir gururla karar verilen kusesursuz, hayali bir gücün yarattığına, nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikrimiz olmayan bir sistemin idare ettiğine inanmakta cahilliğe düşmek demektir. İşte, bu düşünce tarzı ile vücudun basit işleyişi bile bir bilmece halini almaktadır.”

“Neden birçok insan, ne olduğunu bilmedikleri kutsal bir varlığa saygı duyuyor? Buna tek bir örnek verebilirim: Yetenekleri ancak bu tanıma izin verecek kapasitede. Din adamlarımız, bedenın sadece insan tarafından yaratıldığını kabul ediyor. Bize ruhun bedenden daha üstün olduğunu söylediklerinde, aslında ruh hakkında hiçbir şey bilmedikleri ve bunu belli etmemek için kelimeleri süsledikleri açıktır. Yorulmak bilmeden gözlerimizi ölümden sonra yaşam dogması ile boyamaya devam ediyorlar; bu ise sadece toplum ahlakını korumak için sürdürölen, insanların doğru yoldan sapmalarını engellemek için uydurulan büyük bir yalandır. Bu dogmanın gerçekten insanı iyi huylu ve ahlaklı yaptığı konusunda şüphelerim var. Bence bu sadece insanları delirtmeye, acımasızlaştırmaya, ikiyüzlü ve sinirli yapmaya yarıyor ve dinin ağır dogmaları, yükü altında ezilmeyen, dini kabul etmeyen insanların daha iyi davrandığı açıktır. Fakat yetkililer, kural koyucular eğer insanları bu mäsallarla uyutmaktan vazgeçse, toplumun yeniden düşünmesini engellemeyi bıraksa, insanların nedenleri ve sonuçları sorgulamasına izin verse, bunu yasalara yansıtısa o zaman durum çok daha farklı olacaktır. Kuşkusuz rahipler, insanın mutsuzluğunu sağlamakta, körüklemektedirler. Elbette tüm bunları açıklarlarsa ölüm törenleri de olmayacağından nasıl para kazanacaklar? Ah eğer bu iğrenç dogmalar ve ruhun, bedenın dışında var olduğu inancı olmasa, onlar da insanların aklına hasta fikirleri sokamazlar.”²

“Fakat” dedim, “Aslında bu insanların kendilerini ahlaksızlığa, haksızlıklara ve şanssızlığa karşı bir tür koruma inancı olabilir mi? İllüzyon dediğimiz bu şey insanları mutlu ediyor olabilir mi? Bu insanın kendini hayatta tutacağına ve ahlaklı olursa öldükten sonra da cennete gideceğine inandığı şey değil mi?”

“Açıkça” dedi, “Milyonlarca insanın bu tür safsatalarla beyinlerinin zehirlendiğini, çok ciddi biçimde yıkandığını iyi biliyorum. Azıcık cesaretle bile insanlar, kendilerini bu kurallardan kurtarıp, özgür iradeleri ile doğanın özüne, gerçeğine geri dönebilirler. Böylece ana rahminden itibaren başlayan çürüme durur. Bu çürüme ana rahminden ölüme dek sürmektedir. Bu süreç, sizin cennet ve cehennem yaptırımınızla daha

korkutucu bir hal almaktadır. Cennet düşüncesi bizi gülümsetiyor ama cehennem korkunç görünüyor. Ve siz Hristiyan salakları Tanrı'nızın dediği gibi ahlaklı olursanız cennete ulaşacağınızı düşünüyorsunuz. Son-
suza dek yanmamak için doğruluğu, erdemi seçiyorsunuz. Yani bu du-
rumda sevgili Tanrı'nız, kendi seçtiği sayılı müritleri haricinde kalanları
sonsuz ateşe mahkûm ediyor. Bu çılgınlık değil de ne? Varsayımlar için
insanlar bu dünyayı kendilerine zehir ediyorlar.”

Tedirgin bir biçimde, “Fakat Madam Delbéne benim yapmam gere-
ken ne? Bu karanlıktan korkuyorum, sonsuza dek yok olacağım düşün-
cesi beni korkutuyor” dedim.

Hayranlık uyandırıcı yaratık, “Doğmadan önce neydin?” diye sordu.
“Hiçbir şeyin açık olmadığını, üstü kapalı ve belirsiz olduğunu görmü-
yor musun? Fakat bu belirsizliğe mantıkla bakarsan her şeyi doğa açık-
layacaktır zaten. Tüm bunları zevkli bulacak mısın? Hayır. Acı çekecek
misin? Hayır. İtiraz edecek misin? Hayır. Çünkü o dünyayı ve insanları
kendi tutkuları için kullanıyor ve hiç acı çekmiyor. Bunca işi sürdüre-
bildiğine göre acaba neye benziyor olmalı? Hareketsiz bir yaratık. Peki
öldükten sonra ona ne olacak? Doğa onu da bizim gibi pozitif bir şe-
kilde karşılayacak. O halde neden suç işlemekten korkup, üzülüyoruz?
Eh, Juliette sonuna sonsuza kadar yaşayacak mısın? Hayır, peki bu seni
üzüyor mu? Hayır. Güvercinim rahat ol, korkmana gerek yok, çünkü
sana öğretilenlerin hepsi sadece hayal ürünü.”

“Ruhunu ya da bedenini harekete geçiren, kontrol eden şey diye
düşündüğün ne kadar basit gibi görünüyor olsa da bizi hayrete düşü-
rür. Kesin olan tek şey başka hiçbir şeyin onun yerini tutamayacağıdır.
İşte, bunu bilip vücudu oluşturan parçaları iyi kullanarak, ruhun ateşini
onlara doğru yansıtarak hareket edersek doğru olana ulaşırız. Prensibi
aktif hale getirmeyi kalp, bedenden ayrılarak savaşıma devam ederek
uygular. Diğer yandan ruhun güçsüzleşmesi durumu vardır. Bu noktada
ruh vücudun kondisyonunu düşürür. Bu daha çok genç bedenlerde gö-
rülür. Genç bedenlerin ruhu, yaşlılara göre daha zayıftır. Kişi özdeksel
olduğu için güçsüzleşir. Yeniden bu düşünce tarzında tuhaf olan hiçbir
şeyin olmadığını görebiliriz; bu kesinlikle Tanrı'nın varlığından daha

basit bir konudur. Eğer yüce ruh, Tanrı için çalışıyorsa o halde neden vücuduna bazı kazaların olmasını engelleyemiyor? Kişinin mükemmel olması için öncelikle bedeni ile aklının uyum içinde olması gerekmektedir. İşte bu nedenle önce ruhun yüce, kutsal ve tamamen doğru olduğuna dair önyargılardan kurtulmak gerekiyor. Volter ve Tusculanae bu konuyu kökeninden hedef almışlardı. Ruh, bedenin olgunlaşmasına bağlı olarak olgunlaşmaktadır. Bu noktada ruhun bir madde olduğunu kabul etmemiz gerekiyor ve eğer madde ise bölümleri de vardır. Anlatabiliyor muyum? Ayrıca bu noktada ruhun beden olmadan var olamayacağı meselesini de ele almamız gerekiyor. Ruhun beden üzerinde bir mucize yaratamadığı açıktır. Ruh ve beden birdir, hepsi eşit bölümleri tamamlar ve yanmak için birbirlerine ihtiyaçları olduğu çok açıktır, burada bizim vücutlarımızda olduğu gibi iki maddenin zıtlığını örnek verirsek, yani ruh ve beden birbiri ile zıt konumda olurlarsa, bu insanın mutsuzluğuna neden olur.”

“İşte Juliette, sana baştan beri anlatmaya çalıştığım Tanrı’nın olmadığıdır. Onun var olduğu dogmasını bize zorla kabul ettirmekle ruhumuzu kedere boğuyorlar. Oh! Ama onlar zaten bizi yok etmek için programlanmış korkunç yaratıklar! Bundan sonraki hayata kilitlenmiş olan, bu bağlamda, iyi ya da kötü olduğu belli olamayan, muamma bir kadere bizi hapsetmek için uğraşan Tanrı’nın vekilleridir onlar! Tanrı ile insan arasında arabuluculuk yapan bu insanlar, halkın aklını çelerek onları kandırıyorlar. Tüm bunlar hırslı insanların Tanrı dedikleri masalla diğerlerini kandırmaları ve bu yolla istediklerini elde etme çabalarıdır. Oh! Sevgili Juliette, benim gibi senin de onlardan nefret etmeni istiyorum. Bu sistem, tamamen insanları mutsuz etmek ve yaşayış biçimlerini kontrol altına almak için vardır. O halde o kutsallaştırdıkları dinin yanında, bizim yaşam tarzımız önemli midir sence? Çok düşündüklerini sanmıyorum... Onların asıl amacı: Ülkenin ve yöneticilerin, işlerine yarayacak insanları kontrol altında tutup, özgürlüklerini ellerinden almak için en basit yöntem olan dini kullanmaktır. Sınırlayıcı bu kurallara, bu engellemelere, felsefenin ışığında bakıldığında aslında hiçbirinin gizli olmadığı, hepsinin hatalarının ne kadar ortada olduğu, oyundan ibaret

olduğu ve doğanın esas ilkelerini gizlemek amacıyla geliştirildiği açıkça ortaya çıkıyor. Oysa doğa bizi engelleyecek, sınırlarımızı kısıtlayacak, manevi huzursuzluğa neden olacak bir şey yapmamıştır. Juliette, benim çok inatçı olduğumu düşüneceksin ve evet, kelepçelere, zincirlere karşı gerçekten öyleyim. Çünkü tüm bunlar, bana kendimize yapılmasını istemediğimiz bir şeyi başkasına yapmamayı öğretti. İşte bu nedenle konuşup anlatmak zorundayım. Doğa birini harcarken diğerini kazanmamızı öngörüyor. İşte bu yüzden zevklerimiz ve tutkularımız diğerlerini bu şekilde rahatsız ediyor. Şu sürekli sözünü ettiğimiz doğa kanunları, insanın yaptığı fantastik kanunlara göre çok daha mantıklı ve doğrudur. Her şey bizim mutluluğumuz içindir, dinin o korkutucu, kasvetli havasından uzaktır. Yalnız eylemlerimizi çok dikkatle sürdürmeliyiz, sınıfta çalışırken yine dersleri aynı şekilde devam ettirmeliyiz. Artık teorilerimizi pratiğe dökme zamanı gelmiştir, ahlak dışı olan her şeyi yapabilme özgürlüğün olduğunu unutma.”

“İşte Juliette, sanırım sana Tanrı’nın geçersizliğinden ve ruh ile ilgili ölümsüzlük dogmasının var olmasının anlamsızlığından yeterince söz ettim. Oh, fakat bunun ne kadar canavarca nedenlere dayandığından da söz etmek gerekli olacaktır! Tanrı’nın vekilleri insanlardan hayattaki tüm amaçlarını bundan sonraki hayatı düşünerek yapmalarını istiyorlar! Bu nedenle Tanrı ve insan arasında arabulucu rolü oynayarak şarlatanlık yapmaya, insanlara asla var olmamış ve olmayacak şeylerin hesabını sormaya, tutkulu insanların hevesini kırmaya devam ediyorlar ve Tanrı’nın kaderlerini belirlediğine inanmalarını sağlıyorlar! Tüm bu masallar uydurmadır. Sevgili Juliette, senden tek isteğim onları benim kadar iyi anlamam! Bu bir sistemdir, bu ahlak ve davranış biçimlerinin yönetim şeklidir. Ahlak ve davranış biçimi dinlerden daha mı önemlidir? Ülkenin konumuna göre ahlak ve davranış her yerde biçim değiştiriyor, çünkü doğa hiçbir şeye yasak koymamıştır. Fakat insan tarafından konulan kurallar, insanlar üzerinde uygulanan bu dolaylı baskılar, iklim, koşullara ve konuma göre değişiklikler gösteriyor. Bu kesin olmayan durum ise insanların koşullarını ve ahlak anlayışını belirliyor. Ve bu sınırlar getiren kurallar, bu engel ve emirler gizli değil çok açıktır. Felsefe ise geleceği

görebilme gücü ile bunların hatalı olduğunu, doğadan başka hiçbir şeyin bize fikir veremeyeceğini ortaya koyuyor ve mantıklı insanın bunları terk etmesi, doğanın doğrularını kabul etmesi gerekmektedir. Doğada hiçbir şey ahlak aykırı değildir; o bizim üzerimize ahlak yükünü yıkmaz ya da bizi ahlak ve davranış ile engellemez. Oh Juliette, beni buyurucu gibi görüyor olabilirsin, asi ve düşman gibi görebilirsin, fakat ben bize kabul ettirilmeye çalışılan bu tuhaf ve anlamsız durumdan sıyrılmamızı ve diğerleri gibi olmamamızı sağlamaya çalışıyorum. Doğa baştan beri verdiklerinin karşılığında bizlerden bir şey istememiştir, karşılık olarak beklediği tek şey, kişinin kendi ile barışık olmasıdır. Bu izlenmesi gereken en doğru yol değil de nedir? Şu dine dayalı betimlenen ‘doğa kuralları’ insan yapımı ve bizi yanlış sürüklemeye yarayacak hatalı kuralardan başka bir şey değildir, onlardan da kurtulmalıyız ve bilmemiz gereken tek şey yaptığımız hiçbir şeyin yanlış olmadığıdır. Diğer dersimizde sana din ve ahlak üzerine olan bilgilerimi yeniden anlatacağım. Haydi şimdi teorilerimizi pratiğe dökelim. Artık suç ile ilgili her şeyi yapabileceğimizi biliyoruz, o halde haydi biraz namussuzluk yapalım ve her şeyi yapabilecek güce sahip olduğumuzu kendimize kanıtlayalım.”

Bu vaazlarla elektriklenmiştim, kendimi arkadaşımın kollarına attım; ona beni eğitmesi için binlerce fırsat tanıdım.

“Sana hayattan daha çok şey borçluyum, sevgili Delbéne” diye bağırdım; “Felsefe olmadan var olmanın anlamı nedir ki? Hayatı saçma ve anlamsız yaşadığın zaman o hayatın ne tadı vardır? Gel o halde” dedim sıcacık bir ses tonuyla, “Şimdi burada senin göğsünde yatarken, bir daha hayali hayata geri dönmeyeceğime ve senin bana sunduğun dostluğun mutlu yolunu terk etmeyeceğime dair söz veriyorum. Beni mutluluğa giden doğru yola götürmekten asla vazgeçme. Kendimi senin yoluna adıyorum, bana istediğini yap ve asla benden, yani Juliette’den daha ita-atkâr birini bulamayacağını unutma.”

Delbéne kendini zevkin neşesine bırakmaya başlamıştı. Onun için sevişmenin verdiği tutkudan daha yüce bir tutku yoktu. Başkalarının yozlaşma ve kötülük olarak gördüğü şeylerden biz müthiş zevk alıyorduk. Birbirimizi baştan çıkarırken hissettiklerimizden, diğerlerinin bu

şekilde etkilenmesi gülünç bir durumdu. Delbéne ona verdiğim tüm baştan çıkarıcı öpücüklerle kendini kollarıma bıraktı, bana, aynı onun gibi sağı solu belli olmayan bir kız olma yolunda olduğumu, disipline edilemeyen, saygısız küçük bir orospu olduğumu söyledi. Ben de onu onaylıyordum, ayrıca ateist olma yolundaydım, çünkü ne zaman Tanrı dünyadaki varlığını küçük Juliette'ye kanıtlamaya çalışsa bunu engellemek için Delbéne orada oluyor ve bu ruh halinden kurtulmamı sağlıyordu. Bana olan ilgisi çok yoğundu, yeniden zevkten tutuşma noktasına gelmeye başlamıştık.

"Kal" dedi Delbéne, "Seni tatmin etmek istiyorum."

Şehvetle yanan genç kadın, içine vibratörü sokup çıkarmaya başlamıştı, bir yandan da beni baştan çıkarıyordu, canımı yakmaya başladığını hissettiğimde çok güçlü bir tokatla irkildim. O tokadın ardından diğeri de gelmişti, bu benim ilk tokat yememdi. Canımın o an nasıl acıdığını anlatamazdım, fakat tüm bu acılar onun hünerli elleri sayesinde zevke dönüşmüştü. Delbéne'nin öfkesi artıyordu, üzerime binmişti, dili ağzımın içinde dans ediyordu, güçlü elleri kıcımdaydı, beni bir saat boyunca pes edene dek bu şekilde zorla tuttu.

"Öcümü alacağım, öcümü alacağım" diye haykırmaya başladı, "Senin hakkını ödemek istiyorum" dedi. "Şehvet dolu arzularım beni yok ediyor, seninle sevişmek hayattaki tek işim olmaya başladı ve Tanrı biliyor artık başka hiçbir oyunu sana tercih edemem."

Öğretmenimin beni ne kadar çok sevdiğini gördüğüm anda ben de şehvetle kıvranmaya başlamış, tutkulu bir âşık olmuştum. Vibratör görevi gören raspayı onun elinden alıp, içine sokmaya başladım. Tanrım, nasıl bir alış gücüydü! Hiçbir kadın zevk alırken bu kadar çok sancı içinde olamazdı. Orospu tam on kez zevkten bayıldı. Onun raspa ile düzüşmenin özüne ulaştığını düşünmüştüm.

Ona, "Oh, ruhumun tadı," dedim. "Uzun süre kadınsız kalmış bir asker bile bu kadar şehvetli olamaz."

"Kesinlikle" diye inledi Delbéne, "Ve ayrıca seks dizginlenemeyen bir duygudur, sadece zevkin doruğuna ulaşarak seksin etkilerini azalta-

bilirsin. En zengin insanın serveti bile bunun için yeterli olmayacaktır, sadece çift uyum içinde sevişerek rahatlayabilir.”

“Duyarlı organların da etkisinin çok büyük olduğuna inanıyorum” diye devam ettim.

Madam Delbéne, “Bunun böyle olduğuna dair kuşku yok,” dedi. “Ancak kusursuz bir ayna ona yansıyan objeleri en güzel haliyle gösterebilir.”

Sonunda ikimiz de çok yorulmuştuk ve bu arada Laurette’yi eğitmek konusunda da konuştuk.

“Henüz bunu unutmadım” dedi, “Bu akşam başlamalıyız. Gece herkes yatakhanelerinde uyurken, sen gidip Flavie ve Volmar’ı kaldır. Dik-katli ve sakın olmalısın Juliette. Sana harika bir gösteri vaat ediyorum.”

Delbéne’yi bırakıp doğruca manastıra doğru ilerledim. Koğuşa girip Laurette’yi aradığımda onu hiçbir yerde bulamadım ve kaçmış olduğunu fark ettim.

“Laurette!” diye bağırdım. İlk gördüğümünden beri güzelliği ile beni şehvete salan, müthiş bir gece geçirmeyi planladığım kız kayıptı.

Hızla oradan ayrılıp, Madam Delbéne’ye haber vermeye gittim, ama kapısı kilitliydi ve içeride değildi. Neler olduğuna anlam verememiştim. Bu sefer doğruca manastıra dönüp Volmar ve Flavie’i aradım, ama onlar da yoklardı. Hava ağarana kadar sabırsızca bekledim. Sabaha karşı uyandırma zili çaldığında önce Flavie ve Volmar sonra da Madam Delbéne ortaya çıktı.³

“Ah ne yazık ki!” dedim, madama doğru dönüp. “Laurette kaçmış, onun yerini kim doldurabilir ki?” dedim.

“Bu durumda bana söz verdiğin zevklerin tadını çıkaramayacağım.”

Madam Delbéne soğuk bir ifade ile sözümü kesti, çok ciddi görünüyordu, “Dostluğun en önemli kuralı güvendir. Eğer tatlım, bizden biri olmak istiyorsan, bu tür fevri davranışlardan kaçınman lazım. Eğer ben sana güzel anlar yaşayacağına dair söz verdimsem, o sözü sonuna kadar yerine getiririm. Benim bu pozisyondaki gücüme güven duymanı istiyorum, sana bazı şeyler ne kadar inanılmaz görünse de içinde hiçbir

zaman endişeye yer olmamalı. Şimdi hepiniz sessiz olun ve sen de bizi izle. Sana seni ne kadar müthiş olayların beklediğini söylemedim mi?”

Delbéne küçük gaz lambasını yakmıştı, en önden o ilerliyordu ve arkasından kızlar ve ben takip ediyorduk. Küçük kilisenin bahçesinden içeri girdik. Hocamızın bir taşın önünde durup onu ittiğini şaşkın bakışlarıyla izledim. Taşı kaldırıp içeri girdi ve diğer üyeler onu sessizce takip etmeye devam ettiler. Merakla arkalarından ilerliyordum. Biraz yürüdüktan sonra başka bir taşa daha ulaştık ve Delbéne onu da kaldırdı. Önümüze çıkan merdivenlerden on dört, on beş basamak indik ve çok sanatsal nitelikte döşenmiş bir yere geldik. Burası küçük bir hava bacası yardımıyla üstümüzde kalan bahçelerden hava alıyordu. Oh dostlarım orada kimi buldum dersiniz? Laurette üzerinde ince, tül gibi bir kumaşla süslenmişti. Paris’in başpiskoposu, yakışıklı, zamanında oğlancılıktan nezarete alınmış olan otuz yaşındaki Ducroz, tam karşımda duruyordu ve onun yanında Recollet papazının otuz altı yaşındaki günah çıkartma yetkisine sahip, saygıdeğer, yakışıklı kara köpeği Télème vardı.

Delbéne, “Korkuyor” dedi, iki adama doğru yaklaşip beni tanıtırken. “Dinle küçük, saf çocuğum” diye devam etti beni ihtirasla öperken, “Burası bizim seks partilerimiz için kullandığımız özel sığınağımızdır. Zevkten ölmek ve hayatın sıkıcılığından sıyrılmak için burayı sık sık kullanırız. Biri bizim kadar çok baştan çıktığında ve düzüşmek onun için hayattaki en önemli şey haline geldiğinde, burada bu duyguları en farklı tarzlarla tadar.”

Açık itiraflar beni etkilemiş ve meraklandırmıştı.

“Tanrı aşkına!” diye bağırdım, “Yerin altındaki bu tünellerde ne yapacağız?”

“Suç işleyeceğiz” dedi Delbéne, “Sana çok güzel gösteriler sunacağız ve sen de bu gördüklerinin aynısını yapmayı öğreneceksin. Yoksa kendini bunun için yeterince güçlü hissetmiyor musun? Senin hakkında yanıldım mı? Bize ve dostluğumuza güvendiğini sanmıştım.”

“Bunlar senin kuşkuların” dedim kendimden emin bir şekilde, “Sana hiçbir şeyden korkmadığıma dair yemin ediyorum.”

Delbéne, Volmar'a beni soymasını emretti.

Vicar'ın beni çıplak halde gördüğündeki tepkisine karşı, "Dünyanın en güzel kıçına sahip" dedi. Adam hemen kalçalarını okşamaya başladı ve parmağını arama sokup deliğimi aralayarak hiç zaman kaybetmeden hemen aletini içime soktu, büyük aleti küçük deliğimi sıyrıp hiçbir çaba harcamadan içime girdi, aynı anda Télème kendi takımını da içime soktu, ikisi de içimdeydi ve ben ikisini de kabul etmiştim.

Hanımım, "Juliette" diye seslendi, "Az önce sana bir kadının tatabileceği en yüce zevki aynı anda iki adamla sunduk. Şimdi bir seçim yapmak zorundasın, sana hangisi daha çok zevk verdi."

"Madam, doğrusunu söylemek gerekirse" dedim, "Her ikisi de bana çok yüce zevkler tattırdılar, bu yüzden hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyorum. Her ikisi de kusursuzdu."

Télème, "O halde bir kez daha deneyelim" dedi. "Başrahip ve ben neler yapabileceğimizi ortaya koyalım. Sevgili Juliette, gerçek şehvetin kimden geldiğini kendi duygularını ölçerek karar versin."

"Bunun için can atıyorum" dedim. "Bu sadece başlangıçtı ve o yüzden tam anlayamadım, ama sonunda anlayacağım."

"Çok çekici, değil mi?" diye mırıldandı madam. "Yıllarca arasak bu kadar tatlı bir kız bulamazdık. Juliette çok enfes ve ona tatmadığı duyguları tattırarak daha iyi bir kıvama getirebiliriz."

İşte, alınan bu kararlar sonunda tablo şu şekilde tamamlandı: Beni az önce önden yapan Télème, bu sefer arkama geçti; aleti çok büyüktü, ama ben Tanrı vergisi bir esnekliğe sahiptim ve çok uygun bir şeklim vardı. Madamın üzerine yatmıştım, öyle bir yatmıştım ki klitorisim tam olarak onun ağzındaydı, bir bebeğin meme emişi gibi iştahla beni emiyordu. Bacaklarını ardına kadar aralamıştı ve onların arasında şehvet çılgını Laurette vardı ve o da olanca gücüyle madamı emiyordu. Kız, bir tarafına Volmar'ı bir tarafına da Flavie'yi almıştı ve onları da boşta kalan iki eliyle tatmin ediyordu. Laurette'nin arkasında Ducroz vardı, aletini kızın bacakları arasında yerleştirmiş gidip geliyordu, bu küçük kız kesinlikle gurur verecek kadar iyiydi.

Tüm bu düzüşme tabloları oldukça sakin görünüyordu.Çiftler, arada birbirleriyle konuşarak aldıkları doyumsuz zevkleri hemen boşalarak kaybetmek istemiyorlardı. Ben, gerçekten, hayatım boyunca unutamayacağım kadar çok zevk almaya başlamıştım. Kelimelerle ifade edilemeyecek yüce bir hazla tüm bedenim yanıyordu. Télème'nin aleti kıcıma girip çıkıyordu ve diğer taraftan tanrıça diliyle klitorisime ulaşmış en uç noktalarımı emiyordu, bütün bunlar benim için gerçekten çok fazlaydı, çılgın gibiydim ve bu anın hiç bitmemesini, sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Télème ilk başta konuşmak istemişti, fakat hızlı nefes alışı ve iç çekişleri neyi söylemek istediğini kolayca anlatmıştı. Anüsümün onu nasıl çılgına çevirdiğini, nasıl yaktığını söyleyecekti.

Sonunda dünyanın en güzel kıcının içinde olduğunu itiraf etti. “Juliette, penisimi kıcın, vajinandan daha iyi içine aldı. Kendi adıma oğlancı olduğum için vajinasından aldığım zevkin bin katını kıcımdan aldığımı söyleyebilirim.”

Ducroz, “Çok natürel bir zevk” dedi Laurette'nin kıcında hızlanmışken. Flavie'de hızlanmıştı.

“Yaşam felsefeme göre” diye başladı Volmar, Delbéne onunla oynarken ve Ducroz'u yalarken, “Bir kadınla sadece ön tarafından birleşmek gibi bir zorunluluk yok, ben en çok arkadan birleşmekten hoşlanıyorum.”

Bu açık saçık itiraflardan sonra şehvetli yaratık iniltiler içinde boşaldı. Télème ise bir dakika kadar sonra onu takip etti. Başımı çevirip, bir ayak büyüklüğündeki dilini ağzıma soktu; ben bununla mücadele ettiğim sırada Delbéne beni şehvetle emmeye devam ediyordu. Zevkten haykırmak istiyordum fakat Télème'nin güçlü dili buna izin vermiyordu, zevk sanki kanımın son zerresine kadar içimi doldurmuştu. Sonunda Delbéne'nin boğazından içeri boşaldım, o da Laurette'nin ağzına boşaldı, Flavie ise hepimizden sonra boşaldı.

Delbéne ayağa kalkıp, “Şimdi Ducroz, Juliette'i kollarına al. Volmar, sen de onun göbeğine yat ve Juliette'in kık deliğini emmeye başla. Ben de Volmar'ın altına yatıp onun klitorisini emeyeceğim; Télème, sen be-

nim içime önden gir ve bu sırada Flavie onun anüsü için elinden geleni yapsın; Télème boşta kalan eliyle Laurette'nin vajinasına masaj yapsın."

"Oh Delbéne" dedim, "Arka tarafımdan giren penis, beni çok heyecanlandırdı ve ateşlendirdi, ön tarafıma girdiğinden daha çok zevk aldım. Belki de bu benim çok genç olmam ve henüz fazla deneyimli olmamam ile ilgilidir. Sanırım henüz gerçek zevkin ne olduğunu iyi bilmiyorum. İşte tüm hissettiklerim bu şekilde ve hepsini sana söyledim."

"Gel ve bana bir öpücük ver meleşim" dedi madam, "Sen çok mükemmel ve uygun bir kızsın. Buna kesinlikle kuşku yok" dedi, vücudumu tutku ile izlerken, "Kesinlikle arkadan aldığın zevki başka hiçbir yerden alamazsın: Sen en güzel ve en gerçek maceranın tadına vardın. Ayrıca unutma ki, bu gerçeği Venüs ve Tanrıça Paphos da onaylamıştır!"⁴

"Oh, leşim çıktı!" diye bağırdı ateşli kadın ve kendini divana attı. "Volmar, çok güçlüsün! Volmar neredesin? Flavie! Juliette! Güçlü penisli Ducroz ve Télème, aletlerinizi şu üç orospunun kızlarına nasıl da soktunuz! İşte, benim kışım haydi ona da aynısını yapın! Düzün beni! Laurette, gel ve önüme yat, gör bak sana neler yapacağım."

Madamın istekleri hemen yerine getirildi. Kızlardan biri onun üzerinde iken, diğeri onun altındaydı klitorisini ısıyor ve gıdıklıyordu, kesinlikle ön taraftan ona uygulanan mastürbasyon arkadan uygulanan kadar güvenli ve zevkli değildi. Delbéne çılgına dönmüştü. Bu kadının aldığı zevk kesinlikle kelimelerle anlatamayacak türdendi. Sonradan öğrendiğimize göre Laurette, Delbéne'nin kızları arasında en kötü davranıyordu. Onu çimdikliyor, vuruyor, tırnaklarıyla çiziyordu.

Delbéne, "Oh, İsa adına, siktir!" diye bağırdı Télème arkasından girdiği sırada Volmar da onu coşturuyordu; "Ah, siktir! Siktir! Geliyorum, beni zevkten öldüreceksin, yeter! Yeter, geliyorum ah, ah... Oturalım ve konuşalım, ah yeter! Bu duyguları analiz etmeliyiz. Bazen onlar hakkında konuşmak yaşamaktan daha zevkli olabilir. Fiziksel olarak zirveye ulaşıldığında bunu başkası ile paylaşmak gerekir. Şimdi toplanalım. Juliette rahat olmanı istiyorum, anladığım kadarıyla yeni olduğun için biraz gerginsin. Şimdi Laurette, işte senin kurbanın, onu yala, em, ona

her istediğini yap. Bu sırada Ducroz ve Télème, siz benim yanıma gelin aletlerinizi okşamak istiyorum ve bu sırada konuşmaya devam edeceğim. Parmaklarım size enerji verecek ve bu enerji konuşmamı daha zevkli kılacak. Ben konuşurken karşınızda Cicero gibi mimik ve el kol hareketleriyle dinleyicilerini etkileyen biri değil, Sappho gibi, Damophile'nin penisi ile oynayan biri olacak.”

Delbéne ellerini harekete geçirdiğinde konuşmasına da devam etmekteydi, “Bu dünyada şu kızlardan başka beni rahatlatan bir şey yok, onlar bana tam bir rahatlama sağlıyorlar. Tüm bekar kızlarım çok üstün ve niteliklidirler. Günlerimizi seksten uyuşmuş ve yorulmuş halde geçiriyoruz. Onların kadın hayatı için çok yararlı olduklarına inanıyorum.”

“Bu yaşadıklarından sonra, evlenmek onlar için ne ifade edebilir ki? Bu tadı nerede bulacaklar? Ayrıca nasıl bir dişinin tek bir deliğinin elastiki ve kabul eder olduğu düşünülebilir? Yaratılış mucizesi olarak kadına ve erkeğe de eşit olarak zevk alma ve verme yetileri sunulmuştur. Bir erkek genç bir kızdan her zaman çok zevk almaktadır, ama genç kızlar için erkeklerin kollarına koşup kendilerini onları mutlu etmek için adanmak yasaklanmıştır. Sizce bu erkeklere uygulanan bir barbarlık değil midir? Dini bir tarafa bırakıyorum, hepinizin bu konu hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunuzu biliyorum. Ah bir de töreler yok mu ya o törelere ne demeli; size bu tür geleneklere uyup uymadığınızı sormaya-
cağım. Bütün bunların insanların mutluluğunu engellediğini biliyorsunuz. Tüm bu kurallar çok bencil ve çok yıkıcı. Fransızlarda şehvetle ilgili konuların ne kadar gizli kapaklı yürütüldüğünü biliyoruz. Bu küçük yaratığın bugün burada aldığı zevk ona Tanrı tarafından sunulmuştur. İçgüdüsel olarak onda, onun içinde var olmaktadır. Sizce kocasının kollarında olduğunda burada olduğu kadar doğal olabilecek mi? İlk olarak bu şekilde zevke ulaşanlar on yıl sonra bunu ne kadar istemeseler de perişan durumda olsalar da inkâr etmek zorunda kalıyorlar. Ona talip olan beş yüz tane erkek olacaktır ama o içlerinden ona en çok zevk verecek olanı seçmekte acı çekecektir. Sizce bundan daha yanlış ve hastalıklı bir durum var mıdır?”

“Gelenekler, nefret uyandırıcı şekilde hayatları yönetmektedirler.

Sadece bizim nesillerimiz seksten zevk alıyor olduklarını gösterecek kadar cesaretli olabildiler. Dallarından goncaları haşince koparan kocalar barbarın ta kendisidirler. Kızlar aslında gerçek aşkı tatmayı, sekste gerçek mutluluğa ulaşmayı her şeyden çok istemektedirler ama yöre halından olan genç kocaları onlara bunu veremiyorlar. İşte bu mutluluğa ulaşamayan kızlar da onlara doğal olarak bahşedilmiş olan cevherlerden kocalarına tattırmamaktadırlar. Şimdi, biz kadınlar, bu şekilde bir hayat mı sürmeliyiz? İşte bu durumda olan kadınlar zina yapmaktadırlar, şimdi bu noktada, zinanın ne olduğuna değinmek istiyorum.”

“Geleneklerimiz, görgü kuralları, dini inançlar, kurallar, yönetmelikler. Tüm bu adi lokal faktörler yaygın olarak etkin durumdadır. Laplander’in bakışı ile zina suç değildir ve o buna izin vermiştir ama bunu onaylamayan bir Fransız için durum, insan olarak kendi doğasını inkâr dan başka bir şey değildir. Doğal olarak bir erkek, bekar bir kadının arzularına yanıt verir ya da bir kadın bekar bir erkeğin yangınıını söndürebilir, bu tamamı ile doğal bir varoluştan ortaya çıkan bir hipotezdir. Fakat acımasız kurallar, bir kadının birkaç erkekle ya da bir erkeğin birkaç kadınla da olabilme özgürlüğünü kesinlikle engellemekte ve buna zina demektedirler. Çok bilmiş erdem, bekareti en büyük üstünlük olarak kabul eder. İnsanların geleneklere bağlı olarak karşı çıktıkları aslında doğal olarak insana sunulmuş bir hediyedir ve insan bunu yadsıyarak özünü kabul etmemekte, doğal işleyişe karşı çıkmaktadır. Haydi bir de meselenin özüne inelim: Düzüşmek insanlar için aynı yemek içmek kadar önemlidir, fakat hiçbir zaman bu kabul edilip ona gereken değer verilmemiştir. Alçakgönüllülükle söylememiz gereken ise şehvetin verdiği zevkten daha fazla zevk aldığımız bir şey olmadığıdır. Fakat seksin verdiği mutluluk her zaman gizlenir ve onun yerine yalanlar söylenir.”⁵

“İşte aslında rahatça bunun yemek yemek kadar doğal olduğunu söyleyebilmeliyiz. Bu yeterince açık sanırım. Ahlak bozukluğu ve erdemin bu zaruri ihtiyaçla aynı şekilde düşünülmesi çok yanlış. Bu konu hakkında kızlara, kadınlara, erkeklere ve oğlanlara bilgi vermek çok gereklidir. Çünkü biri diğzerinin sekse olan açlığını ve susuzluğunu dindiremezse, işte o zaman zina devreye girmektedir. Haydi, bakın bakalım

bu söylediklerimde yanlış olan bir nokta var mıdır? Bu görüşlere karşı olan birine rastladığımda, o beni ikna edebilirse ant içiyorum ki, onunla aynı görüşte olurum.”

“Hangi yolu tercih ettiğim çok önemli. Tek yolun doğa olduğunu, onun her sorunun cevabı olduğunu bilmem çok önemli. Doğa bize insan olarak her şansı sunuyor, namus engelini önümüzden kaldırıyor, namusun erdem olmadığını kanıtlıyor. Namus sadece geleneksel bir olgudur, namus yapaydır, kesinlikle doğal değildir. Kız, kadın ve erkek aynıdır ama insanların ortaya çıkardığı kurallarla ülkeden ülkeye değişim göstermeye başlamıştır. Ama ne kadar gelenekler kabul etmese de katı kurallarla karşımıza gelseler de dünyanın her yerinde ahlaksızlık ve zamparalık vardır, olacaktır. Erdem safsatasının herkese olan zararı açıktır, erkeğe olduğu kadar kadına da zararı vardır. Fiziksel olarak spermin ter ya da dışkı gibi dışarı çıkması açık bir ihtiyaçtır, bunun namuslu olmakla bir ilgisi yoktur. Dünyanın neresinde olursa olsun namus ve geleneklere en çok bağlı görünen yerler her zaman için zamparaların en fazla olduğu yerlerdir. Doğa kadının özgürlüğünü olanaklı kılmıştır, bu tüm dünya için geçerlidir. Bunun için hayvanları örnek alabiliriz. Örneğin, dünyanın birçok yerinde değişen namus anlayışı aslında durumun ne kadar saçma olduğunu da ortaya koymaktadır. Avrupa’da bir adam bir kadınla evlenirken, Afrika’da bir kadın birçok adamla evlenebiliyor, diğer yandan Asya ile Avrupa için Türkiye’yi örnek gösterebiliriz, Türkiye’de bir adam birçok kadınla evlenebiliyor. Yani her ülke, her toplum kendi zevkine göre namus anlayışı geliştirmiştir. Yani bu sistem bencil, hastalıklı ve baştan sona bozuktur. Yeniden söylüyorum, insan yaşayan herhangi bir canlı üzerinde baskı kurma hakkına sahip değildir! İnsan, kendini değiştirmesi, yenilemesi için rahat bırakılmalıdır. O halde her rasyonel insan, ‘Şimdi tohumlarımı serpmeye ihtiyacım var, bunun için hiç sevmediğim bir insanla hayatımın sonuna kadar yaşamaya mecbur muyum? İsmi bilmediğim bir sürü insanın paylaştığı bu kötü kaderi ben de yaşamalı mıyım?’ diye sormalı. Ve kadının da duyduğu bu bir anlık ihtiyaç onun ömür boyu köleliğe mahkûm olması, mutsuzluğu anlamına mı geliyor? Peki siz Tanrılar sadece biri ile yattığı için sonsuz aza-

ba mahkûm edecek kadar mı seviyorsunuz kullarınızı? Kızın kaderini başka bir adamla paylaşması gerekiyor, peki, ya o adam, o adamın zevkleri ile kızın tutkuları ortak mı? Peki, adam onunla üç dört kez yattıktan sonra birbirlerinden bıkmaları ve her ikisinin de başkalarına ihtiyaç duymaları en doğal olanı değil mi? Evlilik her iki tarafın da haklarının yok olması, özgürlüklerinin sona ermesi, isteklerini, arzu ve tutkularını yerine getiremeden, berbat bir hayata mahkûm olmaları demektir. İşte bu, sürekli, insanların birbirine dost değil düşman olmalarını sağlamaktadır, hatta insanlar kendilerine de düşman olmaktadırlar. Düşünün, dünyada altı milyon birbirini sevmeyen ama namuslu olmak için buna zorla boyun eğen aile var, bunların hepsi birbirine düşmandır. O halde kardeşler, anne babalar, eşler birbirine düşmanken özgürlük, sekste özgürlük, eşitlik, kardeşlik gibi saçmalıklardan söz etmek anlamsız değil midir? Birlik, evrensellik demektir. Peki bu evrensellik, hepsi evrensel zincirlerle bağlı iken birey olarak onları özgür kılabiliyor mu? Bunun ne önemi var? Sevgisizliği ve karmaşayı arttırıyor. Tarihe baktığımızda, örneğin Fransa'da ailelerin birbirine olan düşmanlığı açıktır, peki bu sözü edilen o bütünün parçalanıyor olmasının ifadesi değil midir? Örneğin Fransa'da Orléanais ailesi, Burgundians ile gırtlak gırtlığa iken, Guises, Bourbon ailesinin mezarını kazma sevdasında. Bence hepsinin isteği aynıdır, hepsi aynı kötü kaderin kurbanları olarak evlilik bağı saçmalığı ile yok edilmiş bireylerdir. Peki, ya bu saçmalıktan kurtulduğumuzda ne olacak? Homojen bir ülke, sakın bir yaşam, baba toprağını ortak koruyarak, barış içinde mutlu bir yaşam... Yıllardır Fransa'daki toprak sahibi zengin aileler kendi içlerinde evlilik yapıyorlar, bu nedenle ülkede bölünme olması çok doğaldır. Zengin daha çok güçlenmekte ve fakir daha fazla yok olmaktadır. Zengin fakiri vurmakta ve ülke zayıflamaktadır.”⁶

“Meseleyi dikkatle incelediğinizde sıkıntılarımızın başka nedeni olmadığını göreceksiniz. Biri diğerini destekliyor ve her zaman başarıya ulaşıyor. Mecburi evliliklerin hiçbir iyi etkisi olmadığı gibi tam tersine her açıdan her iki tarafa da büyük zararı vardır. Bu kuralları kabul ettiğinizde zaten ne kadar korkunç yaptırımlara maruz kaldığınızı ne kadar boş yere acı çekmiş olduğunuzu göreceksiniz. Belki bu kurallar

kötü yola teşvik ediyor gibi görünüyor olabilir ama kurtuluş bunlardadır. Hiçbir yerleşim yeri eyalet olmayacaktır, böylece hiçbir komploya, hiçbir şok eden eşitsizliğe gerek kalmayacaktır. Peki, ya çocuklar.... Nüfus? Bu başlıklara birazdan değineceğiz.”

“Açıkça aslında en çok konuşmak istediğimiz konuya gelmek istiyorum; cinsel ilişki. Cinsel ilişki sırasında özellikle erkek; kadının ve toplumun üzerinde kurduğu baskı sonucunda, aklını kurcalayan sorulardan ötürü tüm zevkini havada bırakarak yarıda kesmek zorunda kalır. Aslında onun aklında olan tek yer kadının kışdır, çünkü oradan birleştiği kadın üzerinde hiçbir risk oluşturmayaacağını iyi bilir ve bu kaygılanmasını önler. Bir erkek beğendiği kadının ilk olarak kıcı ile ilgilenir. Doğa insanoğluna üreme baskısından kurtarmak için böyle bir alternatif sunmuştur. Doğa, insana doyumsuz zevki özgürce tadabilmenin sınırsız imkanlarını her fırsatta vermektedir. Tavşana ya da tavuğa ise her fırsatta üreme imkanı vermiştir, çünkü onlar bu şekilde bize hizmet edebilmektedirler ve türlerinin yok olmaması yine biz insanlar için gereklidir. Oysa, olan iki ayrı cinsin malum şartlardan dolayı bir araya gelerek, aslında birbirlerini hiç sevmeseler bile seviyor gibi yaparak, bir ömür boyu birlikte yaşayarak sürekli üreme şartıyla dünyaya yine aynı kaderi paylaşacak olan mutsuz çocuklar getirmesidir. Doğa böyle bir barbarlığı asla kabul etmemektedir.”7

“Peki, ya şu Tanrı’nızın, babanızın, efendinizin sizi nasıl gördüğünü bilmek ister misiniz? Bu çok açıktır, o bir kadını sadece içine biraz sperm alarak dünyaya yeni köleler getirmek için kullanan, her şeyin kadının rahmine bağlı olduğunu düşünen değil midir? Evet, onun erkeği de sadece cenin yapabilen güce sahiptir. Ağacın kenarına biraz sıtıktan sonra bunun yumurta halini almasını bekler. İşte, her ikisinde de tespit ettiğim problem herkesin yapması gereken görevlerle yönlendirilmiştir. Dölet, kadının en büyük özelliği olarak kabul edilir ve içinde taşıdığı o ruh kadının kendinden daha önemlidir. Oysa kadın rahminin duvarlarını yıkabilir; tamamen açık olan şey kadının bu kararı kendi verebileceğidir. Kadın çocuk sahibi olup olmamaya kendi karar vermelidir. Dünyanın birçok yerinde kadınlar aslında hiç istememelerine rağmen

men çocuk sahibi olmaktadırlar.”

“Bunun en önemli nedeni içlerinde bulunan korkudur, erkeğin baskısı ve erkeğe olan mecburiyettir. Oysa kadınların en son korkacakları şey bu olmalıdır. Bir kadın istediği her zaman, her istediği erkeği baştan çıkarma gücüne sahiptir, bu nedenle korkmaları gereken hiçbir şey yoktur. Çocuk için ise ailenin pek bir önem taşımadığı açıktır, o her zaman kendi hayatını yaşamak isteyecek ve annesinin adını istediğinde unutacaktır ya da aynı ailesinin yaptığı gibi belli şartlara bağlı bir evlilik kurarak çocuklar dünyaya getirecektir.”

“Bu ilkeler doğrultusunda zinanın ne kadar gerekli olduğunu görmezden gelmek imkansızdır. Kadın kiminle mutlu ise onunla birlikte olmalıdır. İşte, bu nedenle kurallarınızı yıkmalısınız. Bir de bu kuralların genel olarak tüm dünyada kabul edilip edilmediği meselesi vardır. Tüm ırk ve dilden insanlar bu kuralları kabul ediyorlar mı? İşte, bunu anlamak için küçük bir coğrafi-tarihsel geziye çıkmamız gerekiyor.”

“Örneğin Laponya; Tarihte Doğu Avrupa ve Asya’da bulunan boyalarda, Amerika’da erkekler karılarını yabancılara bir orospu olarak teşhir edip vermekten onur duyarlardı.”

“Eski Arnavutluk halkı zamparalığı en mükemmel özellik olarak kabul ederlerdi.”

“Zina, Yunanlılar tarafından tamamen kültür olarak kabul edilmişti. Romalılar karılarını kendi aralarında paylaşırlardı. Cato, Hortensius’dan karısını daha verimli hale getirmesini istemiştir.”

“Cook, Tahiti’de, kadınların kendilerini önlerine gelen her erkeğe verdikleri bir topluluk keşfetmişti. Bu birliktelikten hamile kalan kadın ise bebeği öldürerek erkeklerle arasına her hangi bir engelin girmesini önlüyordu. İşte bu, doğanın kanunlarının kusursuz işleyiş dönemlerine ait örneklerdir!”⁸

“Ve Bretonlarda sekiz, on koca toplantı yapıp karılarını aralarında değiştirirlerdi. Bencillik ve saçma kurallar sadece Fransa’da uygulanmaktadır. O halde soruyorum ne zaman gerçek kuralları uygulayacak kadar iyi felsefeciler haline geleceğiz?”

“Baharat sahillerinde, zenciler, eşlerini erkek çocuklarına fahişe olarak sunarlardı.”

“Şingha, Güney Batı Afrika Kraliçesi, kadınların üzerine bir kanun koymuş: Buna göre, kadınların düzülmesi nefes almaları kadar doğal kabul edilecekti. Aynı kanun, kadınları hamile kalmalarını engelleme konusunda özgür kılıyordu. Fakat günümüze baktığımızda insanları korumak için konduğu söylenen kuralların hepsi insanlara büyük sıkıntı ve zorlamalar getirmektedir.”

“Fakat, toplumu düzenli ve mantıklı olmaktan korumanın da yumuşak açıklamaları vardır: Lezbiyenlik, oğlancılık, çocuklarla cinsel ilişki, Sparta’da hırsızlığın onurlu bir iş olarak kabul edilişi gibi kabullenilmektedir.”

“Yine Angola ve Formosa’da kadının meyvesi rahminde kabul edilmektedir.”

“Örneğin nüfusun çok yoğun olduğu Fransa’da, çocuk sahibi olmak isteyen ve aynı cinsten insanların cinsel ilişki kurmasının yasak olduğu bu ülkede, ben bu tür kanunlar çıkarmanın ne kadar gerekli olduğundan söz ederken maalesef partizan konumuna düşüyorum. Zaten hükümetin genel olarak böyle bir özgürlüğü kabul etmemesinin en önemli sebebi ülkeyi yabancı düşmanlara karşı geliştirmek, nüfusu arttırmaktır. İşte, bu bencil yaklaşım sonucu bu yüksek nüfuslu ülkenin büyük çoğunluğu fakir ve kıtlık içindedir. Bu durum açıkça ortada iken çocuğunun zavallı bir hayat yaşamasını istemeyenler onları doğumdan önce ya da doğumdan sonra öldürmelidirler.”

“Çin toplumu, Tahiti ve Bizans toplumlarıyla benzerlik göstermektedir. Kocalar, istedikleri ve beğendikleri genç kadınlarla evlenirler, kızların ise evleri ve hayatları lüks içindedir. Bunu bozmamak için çocuk sahibi olmazlar.”

“Japonya’da ise kendini bakire tapınaklarında ve anayollarda pazarlayan genç kadınlar evlilik yapmayı tercih etmiyorlardı. Zamparaların isteklerini yerine getirmek için en iyi şekilde hazır bekliyorlardı. Göğüslerini İtalyan orospular kadar iyi sergiliyorlardı. Cambay’da ise kadınlar

tapınaklarda bulunurlardı ve dindardılar. Bu yüzden evlenmeye karşıydılar. Koca yerine kendilerine genç köleler tutuyorlardı ve tapınakta onlarla birlikte oluyorlardı.”⁹

“Peru’da erkek, bakire karısını hor görür; arkadaşından karısını bekaretinden kurtarması için yardım ister. Çoğunlukla bu kişi hevesli ve tanımadığı bir yabancı da olabilir. Fakat bu genç erkeğin ilk cinsel ilişkisi için geçerli değildir. Peru’nun yerlileri için bu ilk deneyim çok önemlidir.”

“Orta Amerika’da yaşayan İspanya kolonilerinde kadınlar, kendilerini herkese sunan çok rahat orospulardır. Evlenirlerse, koca, çocuğun sorumluluğunu kabul eder ama eğer evli değillerse hamilelik iyi karşılanmaz, bu nedenle hamile kadınlar bebeği düşürürler.”

“Venezuella’da yeni evli kızlar, bekaretlerini papazlara teslim ederlerdi. Koca, karısıyla bu tören gerçekleşmeden birlikte olamazdı. Yani kızlar için bekaretini papaza teslim etmek tam anlamıyla bir onurdur.”

“Ayrıca Avrupa’da, İskoçya’da birçok aziz zinaya karşı önyargılıydı. Ama örneğin Kuzey Amerika, erkek hikâyelerinin en çok geçtiği yerdir. Onlar bakire kızlardan dövecek kadar nefret ederlerdi. Bakire kızlar çekici kabul edilmezdi.”

“Doğu İspanya Adaları’nda koca, karısından hoşlanacak olan en son kişiydi. Tüm tanıdıkları, tüm iyi arkadaşları ve akrabaları karısını becerirlerdi. Aynısı İzlanda da Nazamaeans da, Mısır kabilelerinde de geçerli idi. Düğünün ardından gelin davetlilerin altına yatar ve hepsinden hediye alırdı. Massageteler’de her kadın toplum önüne çıkarılır, teşhir edilirdi. Kadını beğenen erkek bir daha konuşamaması için kılıcıyla kadının dilini keserdi.”

“Evlilik, daha çok toplumun yapısına uygun yaşamayı benimsemiş toplumlarda etkili gözüküyor. Doğanın bakışında ise evlilik insanın mutluluğu için açıkça zıtlık teşkil ediyor. Eğer zina kural dışı ve insan için denildiği gibi kötü ise doğa, neden zinayı insanı mutlu etmek için ona sunuyor? Doğa kanununa göre zina suç değil, tam tersine iyi bir davranıştır.”

“Ah, zavallı insanlık tüm zevklerden uzak kendinizi karanlığa nasıl da mahkûm etmişsiniz. Oysa size bahşedilen onca güzellik ve mutluluk çok yakınınızda, sizin için hazır bekliyor. Her iki cins için de doğa, kalpleri coşturacak en güzel zevkleri vermiştir. O, size dört beş tane erkekle birlikte olma şansınız varken gidip sadece tek bir erkeğe bağlanmanız yolunda bir zorunluluk getiriyor mu? Sizi mutsuz eden zincirlerden kurtulun, o kurallar size sadece hastalık ve mutsuzluk getirmektedir. Unutmayın, yaşlandığınızda gençliğinize dönüp o günleri yalnızlık ve sıkıntı içinde geçirdiğiniz için çok pişman olacaksınız. Size sürekli utanç verici, ahlak dışı olarak öğretilenler aslında sizi en çok mutlu edecek olan, hayatınıza renk katacak olan şeylerdir. Koca baskısı altında yaşamak da nedir? Saçmalık! Ne mutsuzluk, ne doyumsuzluk. Kocanız sizi asla yeterince memnun edemez. Oh, siz kadınlar sevmek için yaratıldınız, sevgiye en güzel zevkleri yaşatmak için yaratıldınız. Kimse-nin size acımasına, bakmasına ihtiyacınız yok çünkü siz, baştan çıkarıcı bir güce sahipsiniz. Ve şu sevgi ile kör olan gözleriniz, ne saçma! Sevgi sizin için hiçbir anlam ifade edemez. Bir adamı sevdiğinizi düşünelim, onun için kendinizi, gençliğinizi, tüm gücünüzü feda ettiğinizi düşünelim. Buna karşın o size şerefli bir hayat sunacaktır, onun güvenli kanatları altında olacaksınız ama bu sizin özgürlüğünüzün ve kariyerinizin sonu demektir. Bu onurlu hayatın yanaklarındaki yaşam ateşini aldığınızı göreceksiniz. Aileniz ve kıskanç kocanız sizi bir köle gibi kullanıp yok etmek için yaratılmış potansiyel birer düşman niteliğindedir.”

“Öncelikle bu çok kutsal kabul edilen evlilik kurumunu incelemeliyiz. Onur! Şeref! Bunun anlamı nedir ki? İnsanlar şerefli olmakla neyi elde edeceklerini düşünürler? Onurlu koca ne işe yarar diye baktığımızda, sadece karısını kendine sıkıca zincirlediğini görürüz. Peki, kadınlar bu bağlardan kurtulup gün ışığına çıkarak özlendirde hapsettikleri tutkuları keşfettiklerinde ne oluyor? Kadınlar, başka bir adama ilgi duydukları zaman bunun sonucunda ahlaksız olarak görülüyor ve kötü konuma düşüyorlar. Fakat inanın bana, buna olumlu bakan insanlar da var. Ayrıca unutmamalıyız ki, bir kez o adama çocuk verirse bu sonsuza

dek onun yatağına mahkûm olmamız anlamına geliyor. Bu nedenle iyi düşünmek ve diğer eşlerin bulunduğu durumu gözlemlemek gerekiyor.”

“Kadın erkeği ya da erkek kadını ne kadar çok severse sevsin, bu sonunda mutlaka bitecektir. Çünkü her iki taraf da başkalarını sevmeye başlayacaktır. Örneğin, erkek bir süre sonra artık karısından bıktığında, ona kötü davranmaya ve kendi özgürlüğü için onu kırmaya başlayacaktır. Aynı özgürlüğe kadının sahip olmayışı ise büyük bir adaletsizliktir. Peki, bir de hayatında başka biri olduğu için karısını terk eden iyi adama bakalım. Peki, ya o karısını zor durumda bırakmış olmuyor mu? Karısına da aynı duyguları tatma şansını vermesi gerekmektedir. Mutluluk ancak bu şekilde gerçek olabilir. Böylece aralarında sevgi sandıkları şeyin aslında sadece iyi bir dostluk olduğunu da anlayacaklardır.”

“Adaletsiz kocalar, karılarınızı bir köle gibi görmekten ve onlardan nefret etmekten vazgeçin. Suçun büyük kısmı sizin, zaten aslında hiç sevmediğiniz karılarınız da sizi sevmiyorlar. Bu nedenle onları doğal halleriyle, özgür bırakmalısınız. Karılarınızın da hiç başka erkek ya da kadınların hayalini kurmadığını böyle bir şeyin asla olmayacağını düşünmeyin. Bu büyük bir hata olur. Kadının doğasındaki beğenilme hissi, evlilik denen o safsatayla sona erecek kadar basit değildir. Kadınlar yeni deneyimlere ve yeni sevgililere daima açıktırlar. Ve bu sanıldığı gibi kocaya acı vermemektedir. Duyulan acı ve kıskançlık krizlerinin hepsi sadece hayal ürünüdür. Erkekler ve kadınlar için de gerçek olan tek şey özgürce istedikleriyle, istedikleri şekilde sevişmektir. Paris’te bu şekilde yaşayan birçok aile vardır ve birbirlerinin ihanetleri onlar için önemli değildir. Eh düşünün karı ve koca her ikisi de mutluyken, zevk alırken birbirlerine ihanet etmelerinin ne önemi var ki? Zaten bunun kadının da özünde olduğunu düşündüğümüzde birçok sorun ortadan kalkmış oluyor.”

“Sizce bir erkeğin üzüntüsü kadının yumurtasını dölleyememekten kaynaklanıyor olabilir mi? Ne çocukça! Şimdi, bir de alternatifleri ele alalım. Bir kadınla eş olarak birlikte yaşıyorsunuz diyelim, onu tamamen kurallara uygun olarak dölleyip aslında hiç istemediği halde ha-

mile bıraktığınızı ve sonsuza dek bu çocuk yüzünden birbirinize bağlı kalmak zorunda olduğunuzu düşünelim. Bir de karınızı özgür bıraktığınızı ve onunla istediğiniz anda istediğiniz şekilde ilişki kurabilme rahatlığına sahip olduğunuzu ve onun da istediği doğrultusunda olduğu gibi çocuk sahibi olmadığınızı düşünelim. Sizce hangisi doğru? İnanın bana karınız da özünde size çocuk vermek için yanıp tutuşmuyor. O da özgür kalmak istiyor, o da sonuna dek tüm şehvetini ve baştan çıkarıcılığını kullanmak istiyor ve bunu ayaklarına dolanan çocuklarla yapamayacağını iyi biliyor. Çocuk olma riskinden tamamen kurtulmak ve daha çok zevk almak için arkadan ilişkiyi tercih etmelisiniz. Göreceksiniz bu ona çok daha fazla zevk verecek. Ya da eğer aynı bahçeye tohum ekmeyi sürdürürseniz bunun sonu hem hamilelik hem de zevksiz bir seks hayatı anlamına gelmektedir.”

“Çocuk sahibi olmamayı tercih etmelisiniz beyler. Ya da sahip oldunuz diyelim; onun, sizin mi yoksa rakibinizin mi olduğunu nasıl bileceksiniz? İnanın bana şu son tespit, olasılığı çok yüksek bir tespittir. Karınız, bu evlilik dışı ilişki sonucu hamile kaldığı çocuğun, sonuna dek sizden olduğunu iddia edecektir. Sizi kandırmak en büyük amacıdır ve sizi kandırdıktan sonra özgürce sevgilisi ile görüşecektir. Çünkü sizin yatağınızdan zevk almadığı çok açıktır. Siz elbette tüm iyi niyetinizle çocuğun sizden olduğunu düşünmeye devam edeceksiniz; bu tamamen bir miras oyunu da olabilir elbette. Bu yüzden bir de durumu bu yönü ile ele alalım. Kadınların özünde olan aldatma iç güdüsü, en başından beri sizin bir baba ve koca olarak aldatılmanızı hedeflemiş durumdadır. Bir de çocuğun tamamen size ait olduğunu, karınızın sizi kesinlikle aldatmadığını düşünelim o zaman da mutlu olacağınız mı sanıyorsunuz? İşte, size iki mirasçı, işte, size baba diyerek başlayan ama gelecekte karınızı emecek olan bir oğul. Nasıl? Sahip olduğunuz her şeyi elde ettiğinizi mi düşünüyorsunuz? Az önce karınız doğum yaptı ve bir oğlan evlat sahibi oldunuz. Aslında o sizin değildir, bunu unutmayın. O, doğanın bir parçasıdır ve hepimiz gibi doğaya aittir.”

“Şimdi sıra sizde çekici eşler, sevgili dostlarım... Kocalarınız sizi bir

an bile düşünmeden sadece kendilerini düşünerek hareket edeceklerdir. İnanın bana bu her zaman böyledir. İşte, zaten bu onların aldatılması için bir mecburiyet oluşturmaktadır. Zina, sizi hayatta tutacak şey iken, toplum tarafından kötü bir şeymiş gibi gösterilmektedir. Ama başka birlikteliklerle kendinizi yenileyecek, mutlu olacaksınız. Bunu evliliğin ilk aylarında görmek bile çok mümkündür, kocanızın size olan ilgisi evlendikten hemen sonra bir mecburiyet halini almaya başlayacaktır. Sizin onu aldatmanız sonucunda kendisini namusuna leke sürülmüş gibi görecektir. Ve bu namussuzluk, çok çekicidir. Haydi, şimdi zina suçunun ceza örneklerine bakalım.”

“İmparator Konstantin tarafından zinanın cezası, yakılarak öldürülme olarak kanunlaştırılmıştır ve aynı zamanda bir kutuya konup, canlı canlı denize bırakılma şeklinde de cezalandırılmıştır.”

“Majorianuslar, zina suçu işleyen kadınları İtalya'dan sürüyor ya da idam cezasına çarptırıyorlardı ve bu ceza için imparatorundan izin alınması gerekiyordu.”

“Eski Danlar zina yapanları ölümle cezalandırıyorlardı.”

“Moğollar zina yapanları kılıçla ikiye bölüyorlardı.”

“Tonkin Krallığı'nda ise zina yapan kadın, filin ayağı altında ezilmek yolu ile öldürülüyordu. Fakat, Siam'da yöntem çok daha yumuşaktı! Kadının altında ezileceği filin, dişi olması zorunluluğu vardı. Bu, kadının ölürken fazla acı duymamasını hedefliyordu.”

“Uzun zaman önce Bretonlar şehvet düşkünlerini ölümle cezalandırmıyorlardı.”

“Afrikalı krallık Luango'da, kadını ve sevgilisini dik, pürüzlü bir dağın başına götürüp bırakıyorlardı.”

“Gaullar, kadını çamurun ve pisliğin içine bulayıp sürüklüyorlardı.”

“Juida da koca, karısını kendi suçlayıp kendi idam ettirebilme hakkına sahipti.”

“Diğer ülkelerde de kocalar eşlerini kendi elleriyle öldürme hakkına sahiptiler, kadın kocasına yanlış yaptığında onun tarafından öldürülebilecekti. Bu Gotik dönemde de sıkça rastladığımız bir durumdur.”¹⁰

“Miami’de evlilik dışı cinsel ilişkinin cezası burun kesilmesidir. Kadının sürüklenerek evden çıkarılır ve burnu kesilir.”

“Kanada vahşileri, kadını, boğazını keserek cezalandırır.”

“Doğu Roma İmparatorluğu’nda şehvet düşkünü kadınlar, şehir meydanında fahişelik yaptırılarak cezalandırılırlardı.”

“Diyarbakır’da ise suçlu kadın kendi ailesi tarafından öldürülürdü ve ailenin her üyesi kadını bir yerinden hançerleyerek paramparça ederdi.”

“Eski Yunan’da, zina yapanları öldürenler hiç bir şekilde cezalandırılmazdı

“Fransız kaşif kabilesi olan Guax-Tolliams, zina işleyen kadını şeflerinin huzuruna çıkarır ve küçük parçalar halinde doğrarlardı ve bu parçalar izleyiciler tarafından yenilirdi.”

“Hottentotlar, zina yapan babayı, zina sonucu doğan çocuğu ve anneyi öldürüyorlardı. Çocuğun doğumu ise zina için bir kanıt anlamına geliyordu.”¹¹

“Oh! Çekici, şehvetli kadınlar! Size bunları anlatmamın asıl nedeni zinaya daha çok ilgi duymanızı sağlamaktır, çünkü biz kadınlar için suç her zaman daha çekici olmuştur. Ah dostlarım size verdiğim derslere dikkat edin ve onları uygulamaya çalışın. Size şehvetin tüm teorisini açıklayacağım.”

“Kocanızı aldattığınızda, hiçbir zaman çok fazla yapmacık nezaket gösterileri içinde olmayın. Eğer seks düşkünü bir kişi ise, isteklerine cevap verin, kaprislerini uygulayın, onunla fantastik bir ilişki kurun, ona ilişki sırasında üzerinizde kullanabileceği aletler hediye edin. Şayet ilgi duyuyor ise ona, genç kız ve erkekler sunun, toplu seks yapın. Sizin başkalarıyla sevişmenizi izlemekten büyük zevk alacağından asla endişeniz olmasın.”

“Bir sırdaşınız olmalı ama bu sadece bir kişi olmalı, dışarıya bilgi sızmasının sonucu bir felaket olabilir. Ona iyi para ödemeli ve onu kendinize her yönden bağlamalısınız.”

“Çevrenizde küçük işlerle uğraşan, kimsenin ilgilenmediği uşak, muhasebeci, dalkavuklar vardır. Sevgililerinizi bunların arasından seç-

tiğinzide, hem güç sizin elinizde olur hem de tehlike içinde olmamış olursunuz.”

“Sakin unutmayın, çocuk her zaman bu güzelliklerin bozulması demektir. Bu nedenle hamile kalmamaya  zen göstermeli, çok dikkat etmelisiniz. *Hamilelik tüm zevklerinizin sonu anlamına gelmektedir.* Bu, aynı zamanda kocanızın da hayatını karartacaktır.  ocuk doğurmayı engellemek için yüzlerce yöntem vardır. Bunlardan birisi ve uzun zamandır kullanılan en güzel yöntem arkadan birleşmektir, birinin klistorisinizle oynaması diğer bir yöntemdir, inanın bana sevgililerinizi bu yöntemlerle hem çok memnun edersiniz hem de kocanız hiçbir şey anlamaz, herkes rahat eder.”

“Büyük ihtimalle kocanız sizi k cınızdan düzmek isteğini ilk teklif eden kişi olacaktır. O halde bu isteğine karşılık cevabınız asla negatif olmamalıdır. Birinin istemediğine başkası hemen göz dikebilir. Eğer  ocuk sahibi olma korkusu sizi ya da partnerinizi sarmış ise bu çok etkili bir yöntemdir. İşte, bu önerilerle şehvetin ateşini korumanız mümkün ve kolaydır.”

“Buradan ayrılıp dünyaya açılmak istiyorsan” dedi mükemmeli yaratık bakışlarını bana yönelterek, “Sen benim sevgili Juliettim,  nerilerime dikkat et ve başka şeylerle kafanı karıştırma. Bütün bunlar elbette insanların önerdiği     mlerdir ama inan bana seni kısıtlamadan doğa ile uyumunu sağlayacak mutluluklardır. Doğanın sana verdiği tüm güzellikleri sonuna dek değerlendirmelisin. Senin vücudun, hayranlarının gelip tapınacağı bir kilisedir. Orospuluk sana sunulmuş olan hediyedir. İşte, orospuluğun tadı ancak bağırsaklarına akan spermle çıkar. Tanrılar Tanrı’sı doğanın sana verdiği bu zevk, dünyanın en yüce zevkidir ve bu zevki anne, çocuğuna anlatmak, yaşatmak, öğretmek mecburiyetindedir.”

“Partner seçiminde her zaman için evlileri tercih etmeniz gerekmektedir. Bu, gizliliği sağlamakta oldukça önemli bir güvenliktir, çünkü o da sizin kadar korkmaktadır. Size önereceğim diğer bir tavsiye ise sevgililerinizi çarşaf değiştirir gibi değiştirmeniz gerektiğidir. Olabildiğince

çok erkekle sevişmelisiniz. Çünkü inanın bana sayı arttıkça ateş de zevk de yükselmektedir. Ve çocuklarım, sadece tek bir penis size hiçbir şey vermeyecektir, bunu unutmayın. Tek bir koca ile olmaksızın bir bölüm askerle sevişmeyi tercih etmelisiniz. Genellikle kocalar sizden duygusal yakınlık değil, fiziksel ilgi beklerler, bu nedenle fiziksel görünüşünüze önem vermelisiniz. Bu şekilde onu kendinize bağlarken diğer yandan ruhu bile duymadan aldataabilirsiniz. İşte burada, tüm dünyanın sorunu yatmaktadır. Kadınların ve erkeklerin tüm dünyada ihtiyacı olan şey budur. Eğer bunu iyi kavarsanız herkesin gözü önünde milyonlarca suç işleyerek, binlerce kez memnun olarak ve zevk de alarak kraliçeler gibi yaşarsınız.”

“Kıyafetinizde, yirmi tane âşığınız olduğunu asla belli etmeyecek bir sadeliğin olması çok önemlidir. Saçlarınız olabildiğince zarif olmalı, gece elbiseleriniz de aynı şekilde şık olmalıdır. Sizi hem delice düzmek için can atmalılar hem de bundan çekinmeliler ki, güvende olasınız. Toplum içinde asla kimseye gerçek yüzünüzü göstermemelisiniz ki, ihtiyacınız olduğunda toplum sizi korumak için yanınızda olsun.”

“Eğer oğullarınız varsa, onları da kendi çevrenize uygun şekilde yetiştirmelisiniz. Onlar annelerine ihanet etmek için her zaman hazır beklerler. Fakat ergenlik dönemine girdiklerinde ilk tanıdıkları kadın siz olmalısınız. Ensest dünyanın en mükemmel zevklerindenidir. Kendi kendinize mastürbasyon yapmak yerine bunu kızınızın yapmasına ve zamanla partilerinize katılmasına izin verin. O da sizin kadar sırları açık etmek istemeyecektir.”

“Yalnız yine de kimseye güvenilmemesi gerektiğini unutmadan akıllıca hareket etmek gerekmektedir. Bu dünyada bekarete ne kadar önem verdiklerini unutmayıp, kızın bekaretini bozmamaya özen gösterilmelidir. Oh dostlarım, size söylemek istediğim şey, sakin. Siz sikkemek ve sikkilmek için dünyaya geldiniz! Bu yasaklar sadece sikkemenin tadına varmayanların ortaya attığı şeylerdir. Siz en güzel ve en tutkulu günlerinizi yaşıyorsunuz ve bu günleri saçma yasaklara bağlı kalarak yaşamak size sadece mutsuzluk getirecektir. Şimdi hep birlikte, dünyaya sikkilmek için

geldiğinizi, sizi doğanın bunun için var ettiğini, sikişmediğiniz zaman ise doğaya karşı geldiğinizi tekrar edin. Oh sevgili dostlarım, sikişin! İnanın sizi doğa sadece bunun için yarattı. Bu günleri çok iyi değerlendirmelisiniz, bir gün gelip yaşlandığınızda, geçmişe bakıp geçirdiğiniz güzel günlerden memnun olacaksınız. Ahlaksızlık ve aldatma i güdüsü sizin ruhunuzda var. Siz küçük kızlar öyle güzel bir yaşınızdasınız ki, bu günleri despot kurallara uymadan, kendinizi orospuluğun dayanılmaz güzelliğine bırakarak geçirmelisiniz. Yeniden söylüyorum, sikişin! Sikişin dostlarım! Bekaretiniz ve cehaletinizle evrenizde hiç sevgiliniz olmaz yoksa. Erdemi tercih eden bir sevgili bulamazsınız. Zaman uçup gittiğinde, bir gün arkanıza baktığınızda, ne kadar keyifli ve mutlu günler geçirdiğinizi göreceksiniz. Ve ayrıca gtlk her zaman özellikli tarafınız olacaktır çünkü bunu sevmeyen erkek, dünyada yok gibidir. Onlara istedikleri anda kıınızı vermelisiniz. Bunu ayıp sandıkları için birçok kadın cesaret edemez ama bu doğanın kadına sunduğu bir hediyedir.”

“Ya da peki, bir an için gtlğn gerçekten kötü olduğunu düşünelim, o zaman kadının ne ayrıcalığı kalacaktır? Oysa kadının en ünlü yeri kııdır, diğer komşuları bunun ne kadar ayıp olduğunu düşünürken doğanın sesi ile hareket eden kadın, her zaman komşularının kocaları tarafından gözde olacaktır. Bir kadınla erkek arasında geçecek her rezillik, kadının ve erkeğin en yüce zevkleri tatması anlamına gelmektedir. Ama kadın hastalıklı kurallara bağlı kalmaya devam ederse ne mutlu olur ne de çevresindeki erkekler tarafından beğerilir. İşte, bu nedenle kadının eğitimi çocukken başlamalıdır. Hiçbir şeyden utanmaması ve hiçbir şeyin aldığı zevkin ve mutluluğun önüne geçmemesi gerektiği ona çocukluğundan itibaren öğretilmelidir.”

“İşte bu doğru eğitim sayesinde, kadın gerçeği keşfeder. Acı ekmez, zevkleri için yaşar, doymak bilmez kadınlığın ne demek olduğunu öğrenir. Her gün daha çok sevişmek ister, acı duymaz, ıldırta n zevklerin tadına varır. Tüm dünyanın önünde sevişecek güce sahiptir artık, kimseden çekinmez ve kimsenin düşüncesine önem vermez. Kalbini

eğlendirmek için gereken tüm sarhoşluğa izin verir. Bir anlık zevk için her türlü tehlikeye kendini atabilir... Akli baştan alan seksin güzelliğine varır. Adiliğin kanununda yanlış kabul edilen hiçbir yolu yoktur dostlarım. Zevk için yapılan her şeyin ne kadar doğru olduğunu, toplumun koyduğu kurallarla dalga geçmenin ne kadar eğlenceli olduğunu göreceksiniz. İşte dostlarım, bu tür bir kadın olmak için size söylediklerimi deneyin, seçilen kutsal yolun ne kadar gereksiz olduğunu göreceksiniz. İşte, içindeki kötü gücü fark eden kadınlar, gerçek kötülük ve ahlaksızlık olmadan hayatın tadına varamazlar. Onlar için bu bir gerekliliktir. Onlar için yasak yoktur, ancak bu şekilde zevk alıp, orgazm olurlar. Acımasızlık ve kötülük seksi daha çok alevlendirir, inanın bana dostlarım, biz kızların içinde yanan bu acımasızlık ateşi her türlü suçu işleyebilecek güçtedir. Kadının bu gücünü erkekler hayal bile edemezler.”

“İşte bu noktaya, ancak felsefenin ışığında varabilirsiniz. Dünyanın kendini mahkûm ettiği dini ideolojiler, insanlık için tam anlamıyla bir musibettir. Bu kutsal zırvalar tüm hayal gücünü, insanın tüm ateşini söndürmektedirler. Yalanın peşinden giden insanlık, kendini sonsuz mutsuzluğa teslim etmektedir. Oh dostlarım, kendinizi isminize kara çalınacak diye ahlaksızlıktan soyutlamayın, yeni başlayacağınız küçük kötülük oyunları zaman içinde filizlenecektir. Erdemin, ahlaklı olmanın hiçbir gerçek anlamı olmadığını göreceksiniz. Bu sadece insanlar içinde yaygın olan bir tür moda akımıdır. Bir yerlerde okuduğuma göre kötülük en büyük zevkmiş ve zaman içinde seksle birleşmiş ve dünyanın en baştan çıkarıcı, en tehlikeli oyunu haline gelmiş. Ruhu yücelttiği gibi, bedenın doyumsuz zevkler tatmasını sağlıyor. Pişmanlık duymamak için insanın kendini doğruya ve felsefeye inandırması gerekiyor. Bu pişmanlık sorunu da çözüldükten sonra insan gerçekten kendini mutlu hissediyor ve mutlu oluyor. İşte bu mutluluk, insanın tüm hayatına yansıyor. Bunu herkes yapabilir ve herkes aynı şekilde mutlu yaşamanın tadına varabilir ama mutluluğu erdemin, ahlakın cehennem çukurunda bulmak imkânsızdır. Fakat benim söylediğim nedir? Şu ahlak tabusu içinde zevkli bir yan var mı? Hayır, dostlarım hayır, iffet kesinlikle bizi

mutlu etmek için yapılmamıştır. Erdemli olarak mutluluğu bulduğunu savunan kişi, yalan söylüyordur. Bu onun içine düştüğü illüzyondan başka bir şey değildir. Kendi açımdan sizi temin ederim ki, tüm ruhumla erdemden nefret ediyorum. Bugün, dün de olduğu gibi ahlak tabularından nefret ediyorum, en gerçek zevki ahlaksızca tüm bedenim, tüm ruhum ve kalbimle tattım. Ben tam bir orospuyum ve bundan zevk alıyorum. Sizinle konuşurken, size bunları anlatırken bile tüm bedenim yanmaya başlıyor, ateşin ruhumun en yüksek noktasına ulaştığını hissedebiliyorum. İstedğim tek şey sizlerle birlikte bu duyguyu tadabilmek! İnanın bana benim için yol kenarlarını süsleyen orospu kızlar çok daha değerlidir. Orada oturup sadece zevkleri için bekliyorlar, hiçbir şeyden korkmuyorlar. Kalbi şehvetle atmayan bir insan aynı zamanda yaşamıyor demektir. Bu zevkleri tadan birinin başka neye ihtiyacı olabilir ki? Bundan daha yüce başka bir duygu var mıdır? Tanrı inancının ve ahlak anlayışının bizim için ne büyük hata olduğunu görelim ve doğanın bize sunduğu mutluluğa açılan kapılara doğru gidelim; haydi hep birlikte doğru yoldan gidelim.”

“Ah, Siktir! Penisleri yine dimdik” diye bağırdı fırtınalı Delbéne, “Havalanmış ve yeniden canlanmışlar, onları aynı şekilde tutun, çünkü onları içime almak istiyorum. Gelin güzel dostlarım, gelin ve kıcımı düzün, kıcım çok aç ve çok susuz. Baştan çıkmış kıcımın en derinlerine zehirlerinizi akıtın, eğer bu gerçekleşirse, sakatatlarımda yanan ateş biraz olsun durulacaktır. Buraya gel Juliette, onlar içimdeyken, küçük sığınağını emmek istiyorum, yüz üstü çömel. Volmar seni sevmek istiyor, onları azdıracaksın, sağ elinle Flavie’nin ve sol elinle de Laurette’nin kalçalarına acı veren çimdikler at, haydi.”

Oyun başlamıştı, Delbéne’nin sevgilileri sırayla onunla arkadan birlikte oldular. Volmar gelip ıslandıktan sonra, madam benimkini hızla ağzına aldı en son Laurette gelmişti.

Başrahip, beni hemen kendine almış ve yapay penisi içime sokmuştu. Çok büyük bir şeydi; acımasız baş rahibe bana beyefendilerin sözünden çıkmamam gerektiğini söylemişti, böylece daha sert bir süreç

başlamış oldu.

Laurette menzilin ortasına geçti. Hareketsiz bir şekilde taşa uzandı, yer çok sert olduğu için vücudu acıyordu, pozisyonu yataydı, sadece arkasından destek alabiliyordu. Ardına kadar açık olan bacakları iplerle bağlandı, kolları da başının üzerinden bağlandı. Bu şekilde vücudunun en leziz noktaları çok net ve rahatça içine girilir bir pozisyona gelmişti. Ondan önce Télème oturuyordu ve kızın güzel başını tutarak, debelenmeden durmasını sağlıyordu, bu şekilde başı papazın ellerinde iken sanki birazdan boynu vurulacakmış gibi bir görünümü vardı. Bu görüntü karşısında acımasız madam zevkten kıvranmaya başlamıştı. Ben madamın vajinasında iken Ducroz çoktan içime girmişti bile. Bir süre içimde gidip geldikten sonra, boşalmasına karşı çıktığım için bana sinirlendi ve hiç zaman kaybetmeden Laurette'nin içine girip vajinasına boşaldı, kız henüz çok küçüktü ve bu onun için çok fazlaydı, ağlamaya ve acılar içinde kıvranmaya başladı, benim yarığımı sekiz inçti ve bu bana cesaret vermişti. Zaten ereksiyon halindeydim ve ne kadar mükemmel olduğuma kendim de inanmaya başlıyordum, hemen tutkulu bir âşık oluvermiştim. Küçük kızın içine giren alet onun kızlık zarını patlatmıştı ve her yere kan sıçırıyordu; barbar adam küçük kızın içinde gidip gelmeye devam ediyordu, kız haykırıyor ve acı ile ağlıyordu. Bu tablo karşısında Laurette'nin ne kadar güç bir hayata adım attığını fark etmek hiç zor olmamıştı. Ducroz, durumun ciddiyetini fark edince baş rahibeye baktı, kadın ima ile başını salladı, işte bu devam et demektir.

“O küçük orospu hepimizin!” diye bağırırdı. “Onu boşta bırakmayın. Ben ona yeterli gelmiyorum, hatta o kimseyi beğenmiyor. Bu yüzden ona her istediğimi yapıyorum.”

Tüm bunları anlatmanın benim için büyük cesaret olduğunu anlayabiliyorsunuzdur. Bu sırada Laurette bayılmıştı ve Ducroz onu bırakıp bana arkadan girdi. Télème ise başını bacaklarının arasında tuttuğu, yeni ayılmaya başlayan Laurette'nin ağzına aletini sokuyordu.

Aletini kızın ağzına sokup çıkarırken Delbène'ye doğru dönüp, “Madam” dedi. “Kızın kesinlikle yardıma ihtiyacı var.”

“Onun sadece düzülmeye ihtiyacı var” dedi başrahibe, “Evet ve ben ona bunun her şeklini yaşatacağım.”

Etrafımda olup bitenleri incelemeye devam ettiğim sırada Ducroz kışımda gidip gelerek deliğimi iyice esnekletiyordu. Büyük mutluluğa hepimiz aynı anda ulaşmıştık, ben Laurette’ye boşaldığımda, Ducroz da benim anüsüne gelmişti, bu sırada Télème kendininkini, kurbanının göz yaşları arasında yüzüne boşaltmıştı, kızın tüm yüzünü kaplamıştı.

O kadar çok yorulmuştuk ki, Laurette’ye ancak biraz ilgi gösterebildik. Etrafını sardık, tokatladık, yumrukladık, çimdikledik, her yeriyle oynadık, tüm bunların sonunda Laurette küçük bir yaşam belirtisi gösterebilmişti.

Delbéne, “Neyin var senin? Sen çok zayıf ve kahrolasıcı bir orospusun. Hareket etsene...”

“Madam, daha fazla dayanamıyorum” diye haykırdı küçük kız. Bacaklarının arasından kan akmaya devam ediyordu. “Çok canım yanıyor, ölmek üzereyim.”

“O kadar çabuk ölmezsin” dedi madam ciddiyetle, “Sabırlı olursan tüm yaraların iyileşecektir, sana yardım edeceğiz.”

Hemen kanı durdurulan Laurette temiz iplerle yeniden bağlandı ve göbeğinin üzerinde yatırıldı; küçük deliği çok rahat bir konumdaydı artık, Delbéne ile iki yardımcısı yine hedefi belirlediler ve ben de yine hazır bekliyordum.

Delbéne’nin Volmar ve Flavie tarafından tatmin edildiği anda aldığı zevk, diğerleriyle aldığı zevkten çok daha üstün görünüyordu. Biri madamın meme ucunu emerken diğeri klitorisini emiyor, ısıtıyor, kenarlarını yalıyordu. Volmar biraz geride durup başrahibenin kışına üç parmağını birden sokup çıkartıyordu. Orospunun vücudunun her yeri zevki tadıyordu, bakışları ise bana kilitlenmişti. Beni baştan çıkartıyordu, böylece ben de hemen partiye katıldım. Télème benim içimde iken ben de Laurette ile oynamaya başladım, Ducroz da klitorisimle oyalanmaya başladı. Fakat iki saatlik durmadan süren çalışma deliğimi çok esnetmişti, ne kadar uğraşıysam da onu eski haline getirememiştim.

Delbéne durumu fark etmişti ve Ducroz'dan işini küçük kız üzerinde yapmasını istedi. Böylece Ducroz kızı alıp klitorisini emmeye başladı, onda gençliğin ve toyluğun tadına varıyordu. Sonra madam ondan işini benim üzerimde tamamlamasını ve bende boşalmasını istedi.

Başrahip aletini çıkarırken, “Yüce İsa!” diye haykırdı aleti çok büyümüş ve sertleşmiş görünüyordu, az önce alamadığı zaferin acısını çıkarmak istiyordu. “Bana Juliette’i getirin” diye haykırdı.

Delbéne, “Hayır” dedi. “Juliettemin kıcı şimdi Télème’nindir. O da Juliette’den çok hoşlanıyor ve onun da haklarını korumam gerekiyor. Fakat bu kadar çok istiyorsan, gidip Volmar’ın yanan kıcını al. Al, sana ateşli fahişenin kıcını veriyorum, sen onu becerirken o da benimle ilgilecek.”

Volmar, “Siktir, evet bunu istiyorum, hemen gel, deliğimi arala ve içime gir, çabuk ol, bekleyemiyorum, sevişmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım” dedi.

Oyuncular yerlerini almışlardı ve yeni bir oyun başlıyordu. Zavallı Laurette beni bırakmıştı, belli ki acısı çoktu, ağlıyor ve acı dolu çığlıklar atıyordu. Fakat Télème kıcımın içine bir ayak büyüklüğündeki aletini sokmuştu, Delbéne ise düzüşmenin tadını çıkarıyordu, Lauerette’den ise yine kan gelmeye başlamıştı. İşte o an, Delbéne’nin acımasız karakteri yeniden ortaya çıkmıştı.

Kızdan uzaklaştığımı görünce, “Hayır, onu bırakma ve devam et!” diye bağırdı. “Henüz gelmedik, onunla oynamaya devam etmeni istiyorum. O küçük orospunun bize katılması gerekiyor.”

“Fakat o ölüyor” dedim.

“Ölmek mi, ölmek mi? Saçmalık, bu sadece onun oynadığı komediden başka bir şey değil. Ve ayrıca bir orospu ölmüş ölmemiş, bunun benim için önemli olduğunu mu sanıyorsun?”

Her şeyi anlamaya başlıyordum, doğa beni gerçekten eğitmeye başlamıştı ama katetmem gereken daha çok yolumun olduğunun da farkındaydım, elimi içine soktum ve işime devam ettim, sonunda herkes zevk haykırıışları içinde ard arda boşalmıştı. Ben de üçüncü kez boşalmıştım.

Başrahibe, Laurete'ye yaklaşıarak, "Bakalım sorun neymiş" dedi. "Yaşam onun bedenini terk mi etmiş?"

Ducroz, "Hiçbir sorun yok, eğlence başlasın o da böylece kendine gelir, merak etmeyin ben onun bacaklarının arasını emerken kesinlikle hayata dönecektir" dedi.

Téléme, "Haydi bir araya gelelim" diye devam etti. "Ben onunla oynarken, Delbéne benim kış deliğimle oynasın ve ben de Volmar'inkini ağzıma alacağım. Juliette, Ducroz'u emsin, Ducroz da leziz dilini Flavie'nin içine soksun."

Proje hemen hayata geçirilmişti ve ben ikisinin dinmek bilmeyen şehvetini tatmin ederken bir yandan Laurette'yi hayata döndürmeye uğraşıyordum.

"Oh, en sevdiğim, bebeğim" diye seslendi Delbéne bana. "Her işi bir anda yapabilme kabiliyetine sahipsin."

"İşte bu yüzden benim meleğimsin" dedi. "Yarın seni yeni yerin için hazırlayacağım, Laurette ise rahibe manastırında kalacak. O bizim olacak Juliette ve onu dünyaya çıkarmayacağım."

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordum merakla. "O, tabii ki bizim kurbanımız olacak. Sevgili Juliette yine de anlayamadın mı neler olduğunu? Her zaman geride kalan iyi olandır. Neyse bebeğim senden sabırlı olmanı istiyorum, nasılsa sonunda her şeyi anlayacaksın. Haydi bir şeyler yiyelim."

Seks partisinin yapıldığı küçük odadan ayrıldık ve salona geçtik. Burada masaların üzerinde harika etler ve şarap vardı. Yerlerimizi aldık. Laurette bize hizmet etti! Sonunda kızın gruptaki yerini anlamıştım, bu küçük zavallı fahişe sadece kullanılan bir kurbandan başka bir şey değildi. Hata yaptığı veya hızlı servis yapmadığı zaman ona vuruyor, çimdikliyorduk, bizi tatmin edemediği, sorun çıkardığı zamanlarda ise ona büyük acılar çektiriyorduk.

Yerin altında hava oldukça sıcaktı, biz kadınlar çıplaktık; erkekler de aynı şeklide çıplaktılar, onları hiç yalnız bırakmıyor ve içimizde olmak için delirmelerini sağlıyorduk. Benim kığım için Ducroz ve Téléme

yarışıyorlardı. Yemekte Volmar çok içmiş ve sarhoş olmuştu, bu haliyle Venüs kadar çekici görünüyordu. Onları sırtüstü yatırdı ve deli gibi aletleriyle oynamaya başladı amacı bir an önce boşalmalarını sağlamak ve spermelerinin tadına bakmaktı.

“Artık buna bir son verelim” diye emretti madam, “Karışımında Juliette’nin işemesini istiyorum... Aksi bir durumda hiçbir şey yapmanıza izin vermeyeceğim.”

Büyük çorba kasesine işedim ve kase kızların elinde dolaşmaya başladı, sonunda kalanı da erkekler içtiler. Bu, madamı çılgına çevirmişti, bir tabutun içine kurbanı koymak ve onu yumruklamak istiyordu. Hepimiz bunu onayladık. Ayağa kalktık, yeri belirledik, kandilleri yaktık ve Delbéne onu tabuta koymadan önce zehirden damla damla içirdi. Yere yığılan kurbanın vajinasını kutsadı. İlk olarak Ducroz içine girdi. Biz hepimiz izleyici durumundaydık, bu korkunç bir görüntüydü, onu öpüyor, okşuyor, klitorisini gıdıklıyordu. Birden Delbéne bağırmaya başladı, “Tanrım bu nedir? Juliette! Flavie! Volmar!”

Fakat hiçbirimiz onu duyacak durumda değildik ve ona cevap vermedik. İlk başta tüm bu patırtının neden olduğunu anlayamamıştım. Bunun tek nedeni içeri giren bir baykuştı; oysaki kapalı karanlık yerlerde hep olan bir şeydi. Kandillerin ışığına doğru uçuyor, iri kanatlarını çarpıyordu. Başka bir şey hatırlamıyordum, sonunda kendime geldiğimde yatağımda olduğumu fark ettim, yanımda Delbéne vardı, nasıl olduğumu görmek için gelmişti. Önce iki adamı göndermiş, sonra bizleri küçük odalarımıza yollamıştı.

Delbéne, “Bütün bu olanlar inanılmaz” dedi. “Eğlencemize sonraki akşam yine devam edeceğiz, adamlarımız gelecek ve kandiller yanacak. Çok eğleneceğiz çok...”

“Ve Laurette, o nasıl madam?”

“Laurette? O mahzende bebeğim. Onu orada bıraktık.”

“Ne? Nasıl sen...”

“Merak etme, henüz bir şey olmadı, dün yarım kalan işimizi, yarın tamamlayacağız.”

“Oh, Delbéne sen gerçekten çok acımasısın...”

“Hayır, tam olarak öyle değil. Sadece tutkularım çok güçlü ve bu yüzden benim için hiçbir şeyin önemi yok. Bu bana doğal olarak verilmiş bir şey ve ben de içgüdüsel olarak benden doğal olarak istenileni yerine getiriyorum. Oh Juliette, yeniden kendini toparlamalısın, ayağa kalk ve benim odamda akşam yemeğimizi yiyelim, bu sırada biraz da sohbet ederiz.”

Yemeğimizi bitirdikten sonra Delbéne benden sandalyemi yanına çekip oturmamı istedi. “Beni dehşetin ortasında o kadar sakın bulduğun için şaşırmış görünüyorsun. Şimdi izin ver, sana bunun nedenini açıklayayım. Senin de sonunda duygusuz olacağını umuyorum. Çünkü felaketlerden çok etkilenmiş gibi görünüyordun ve beni zavallı Laurette’ye olan davranışından ötürü suçladığını anımsıyorum...”

“Oh, Juliette tüm kuşkularından sıyrılmanı istiyorum. Doğa her şeyi planlar. Güzelliği ve meziyeti verdiği gibi çirkinliği ve kabiliyetsizliği de verir. O küçük kız, dünyaya beceriksiz olarak geldi ve bunu kabul etti. Yine doğal olarak güneş bize ışığını sunmuş ama ona karanlık yüzünü göstermiş. Bu sebeple o, şimdi olması gereken yerde ve biz de zevkin en güzel anlarını paylaşmak için biraradayız.”

“Fakat” diye sözünü kestim, “Delbéne sen acı içinde olduğunda sana şefkat gösterecek birine ihtiyaç duymaz mısın?”

“Ben mi? Ben acı çekmenin ne demek olduğunu iyi bilirim” diye cevapladı düşünür edasıyla, “Ve kimsenin desteğine ihtiyaç duymam. Bana doğal olarak verilmiş bir güç var ve bu birçok erkekte bile rastlanamayan türden özel bir yetenek. Ayrıca, içimdeki bu gücü kendim de geliştirdim ve eğittim. İşte bu yüzden bu kadar soğukkanlı olabiliyorum. Hastaya yardım ediyorsa birisi, sonunda her zaman kendisi de hasta olur. Çünkü o doğanın yüce kuralına karşı gelmektedir. Hastalık, hasta olan kişinin kaderidir ve ona yardım eden kişi yüce kanuna karşı gelmektedir. Ah, Juliette şimdi bizim yapmamız gereken en önemli şey, bize doğa tarafından sunulan her şeye karşı özenli olmak ve sen, sana hediye edileni korumayı sakın unutma. Bir şey bir insanı çok etkilerken

diğerini daha az etkileyebilir. Bu doğal bir olgudur. İşte bu yüzden yaşadığımız şeyin kesinlikle aramıza girmesini, mutluluğumuzu ve huzurumuzu bozmasını istemiyorum.”

“Bu duygusuzluk, suç işlemek anlamına geliyor” diye sözünü kestim.

“Ne var bunda? Bizi ne mutlu ediyorsa onu yaparız, başka bir şeyin önemi yok. Ve ben ancak bu şekilde mutlu olabiliyorum, işte bu yüzden suç, ahlak dışı olmak benim bir parçam. Doğa bana mutlu olmamı emrediyor. Ben de bu şekilde mutlu oluyorum. Doğa bana özel arzular vermiş ben de bu arzularımı doyurmak zorundayım. Ayrıca onun bu acımasızlığa ihtiyacı vardı, çünkü bu ona verilmesi gereken şeydi ve ben de ona istediğini verdim.”

“Bu tür konuşmalar çok uzayabilir.”

“Burada kesmek daha doğru olacak” diye katıldı Delbéne. “Bu tür konular yaşanıp, öğrenilmedikçe kolay anlaşılamaz ve bilinemez.”

“Biri diğerinin yaşadığı acılardan dolayı memnun olabilir mi?”

“Bu hayatta beni diğer insanların neler hissettikleri hiç ilgilendirmiyor. Şu kardeşlik ve birinin diğerini koruma dürtüsüne hiç anlam veremiyorum.”

“Ne yani, sen doğanın en önemli gerçeğini kabul etmiyor musun?”

“Dinle beni Juliette... Gerçeği söylemek gerekirse, bu kızın bir yol göstericiye ihtiyacı var...”

Konuşmamızın arasında madamın dalkavuğu, annem tarafından yollanmış olan acil bir telgraf getirmişti, onu hemen başrahibeye, yani Delbéne’ye verdi. Telgrafta babamın çok hasta olduğu yazıyordu, kardeşim ve ben eve çağırılıyorduk.

“Yüce Tanrım!” diye bağırdı Madam Delbéne. “Tam zamanı yani, şimdi oraya gideceksin aradan en az on gün geçtiğinde annenin rahmindeki kadar bakire bir kız haline geleceksin. Meleğim tam eğitimini tamamlayacağım sırada bu olmamalıydı.”

Sonra birilerini Justine’i bulmaları için gönderdi ve her ikimizi de hizmetçiye teslim edip isteksizce yola koyulmamızı sağladı, bize olabil-

diğince çabuk dönmemizi tembih ederek vedalaştı.

Babam ölmüştü. Bilirsiniz felaketler bir başladı mı ardı arkası kesilmez, onun ölümünden bir ay sonra da annem öldü. Başrahibe ile aramda geçenler hakkında hiçbir şey bilmeyen Justine de neredeyse bir kadın olacak kadar büyümeye başlamıştı. Mükemmel vücut hatları şekillenmeye başlıyordu, dostlarım o leziz tazeyi anlatmaya sonra devam edeceğim.

Delbéne beni ilk gördüğünde, tavrı çok rahattı. “Çocuğum bu dünyada birlikte yaşayan iki insan bu dünyadan da birlikte gittiler, bence yaşadığın bu olayı hemen unutmalısın. Sana Euphrosine’i hatırlatmalıyım, biliyorsun şimdi içinde bulunduğu durum çok açık. Kendini boyundan büyük çok yeni bir kariyerin ve ilerleyişin içine bıraktı. Şimdi, senin de onun yolundan gitmen gerektiğini düşünüyorum. Artık paraya ve bir mevki sahibi olmaya ihtiyacın var ve bunu ne sana ne de başkasına sağlayabilirim” demiş ve şaşkın bakışlarım karşısında arkasını dönüp, beni ortada o halde bırakarak sessizce uzaklaşmıştı... İçinde kaldığım durumdan dolayı oldukça sinirliydim ve sakinleşebileceğimi sanmıyordum, gücümü yeniden toparlamaya çalışıyor, çaba harcıyordum...

Kötü kadının öğüdünü dinlemeliydim, ne de olsa o daha tecrübeli ve yaşlıydı. Şans eseri Euphrosine’in bize çok önce sözünü ettiği kadının adını ve evinin adresini hatırlamıştım. Tanrım, hiçbir zaman onun gibi olacağımı düşünmezdim ama bu konuşmadan bir saat sonra o kapının önündeydim.

Madam Duvergier, çok içten bir selamlamayla karşılaşmıştı beni. Bana çok kız tarafından aldatıldığını, onlara güvenmekle hep hata yaptığını hatta son olarak kız kardeşi tarafından bile aldatıldığını anlatmış, sürekli dert yanmıştı.

Konsomatris ev sahibimi bulduğumda kendimi hiç düşünmeden onun ellerine teslim ettim. Biraz toparlanıp, yalnız kalıp düşündüğümde nankör Madam Delbéne’den ayrılmış olduğumun farkına varabilmişim. Vay canına demiştim kendi kendime, başıma gelen felaketler karşısında bana karşı ne kadar kalpsizdi. Zengin Juliette, fakir Juliette

olduğunda o da nasıl bir anda değişivermişti. Bu onun sefaletе sırtını dönmüş olduğunu ve zenginliğe ne kadar düşkün olduğunu gösteriyordu. Evet, ben de bu yoksulluktan ve sefillikten nefret ediyordum fakat bu durumdan kurtulmayı başaracaktım, acı verici sonuçlardan korkmamak gerekiyordu.

O baştan çıkarıcı kadın hiçbir şeyden korkmamayı ve hiçbir şeyden en ufak bir etki bile almamayı başarıyordu, bunu ben de öğrenmeliydim. O çok güçlü ve akıllıydı ben de olan çocuksu taraf onda yoktu. Madam Delbéne, Fransa'nın en önemli ve tanınmış manastırında başöğretmendi ve kazancı altmış bin paundu buluyordu. Saray halkından çok güçlü dostları vardı, saygı duyulan ve sevilen bir kadındı. Benim gibi bir fakiri reddedecek kadar kalpsizdi ve bu haksızlıktı ama bunun için elimden hiçbir şey gelmezdi. Onun bana verdiği eğitim kalbimi çürütmüş ve aklımı değiştirmişti. O bir şeytandı ve ben şeytan tarafından eğitilmiştim. Toplumdan farklı olmayı, şehvetin yoluna kendimi adamayı, insanları bu şekilde nasıl etkilemem gerektiğini öğrenmiştim.

On beş yaşında bir kızın düştüğü bu durum sanırım hepinizi etkilemiştir. Ben de oturup ilahi takdirin bundan sonrası için bana getireceği her şeye hazır halde beklemeye başlamıştım. Ödeyeceğim bedel de pek umurumda sayılmazdı.

Kuşkusuz çok iyi bir çıraklık dönemi geçirmiştim; tüm o zorlu günlerin ödülünü alacaktım, bu yüzden dostlarım yaşamımla ilgili tüm ayrıntıları gözlerinizin önüne gerçekçi bir perspektifle sermek istiyorum, yaşadığım müstehcen olayları anı anına sizinle paylaşacağım.

Markiz, "Madam buna inanmayı reddediyorum" diye söze karıştı. "Hayretten konuşamayacak kadar şaşkına döndüğümü itiraf etmeliyim. Kendinizi bir an bile bu şekilde tehlikeye attığınıza inanamıyorum. Bizim başarımız, bizim davranışımız..."

Madam la Comtesse de Lorsche, "Affet beni, fakat bu her iki cins için geçerlidir" dedi.

"Madam, madam hayır, böyle demeyin."

"Duvergier, erkeğin ve kadının isteklerini özensizce karşılar."

Markiz, “Gerçekten, karşı cinse ilgi duymak ve toplu seks sizi heyecanlandırıyor mu? Kadınların daha yetenekli olduklarını düşünüyoruz ve sizin gibiler bunu denemek için sabırsızlanıyorlar.”

Madam Comtesse, “Bu doğru, ben her zaman yeni denemeleri, monotonluğa tercih ederim. Basit olmak yerine adi olmak bence daha iyi.”

Markiz, “Müthiş” dedi şehvetten, hızlı çalışan bir makine gibi nefes alıyordu, “Fakat bütün bunların bizim içimizden geldiğine inanıyor musunuz? Yoksa sadece konuşmuş olmak için mi konuşuyoruz?”

Çekici Comtesse, “Dostum, sence ben hevesli görünmüyor muyum? Öyle ki, bunu kabul etmeyen bir kadına bile kabul ettirebileceğime inanıyorum ya da en kötü ihtimalle bir noktada anlaşılabileceğimizi düşünüyorum.”

“Fakat haksız olduğun bir taraf var” diyen Markiz, Juliette’i çekici bakışlarıyla süzmeye başlamıştı, birbirlerinden çok hoşlandıkları belli oluyordu.

Diğerlerinden ayrı, Justine ile olan şövalye, “İtiraf etmeliyim ki, henüz tam olarak sertleşmedim. Ama bunun önemi yok çocuğum, yanıma gel, küçük güzel kız, diz çök ve beni em, sonra da bana amının değil kıcının marifetlerini sunmanı istiyorum” dedi. Justine’in boyun eğdiğini fark edince, “Evet, bu kız benim için çok uygun” dedi.

Şövalyenin tadı güzel olmalıydı. Markiz, Juliette’e dönüp ondan hikâyesini tamamlamasını istedi. Her şeyi öğrenmek için sabırsızlandığından Juliette hikâyeyi hızla anlatmaya başladı; sessizlikten faydalanan Madam de Lorsange kendi hikâyesini anlatmaya başladı ve tüm dikkatler yeniden onun üzerinde toplanmıştı. Hikâye şöyle idi:

Madam Duvergier ilk başta yurtdışından altı kadın getirmiş, daha sonra kendine iki tane Herkül kadar büyük beş metre sekiz inç boyunda dalkavuklar seçmiş, iki tane de toplu ve karışık seksten hoşlanan çok tatlı, on dört on beş yaşlarında delikanlı tutmuştu ve bunlar çoğunlukla kadınlarla farklı şekillerde birlikte olurlardı.

Madam Duvergier’in evi çok hoştu, bir avlusu ve evin iki tarafında bulunan çok güzel bir bahçesi vardı. Randevusu için gelenler gizlilik al-

tında bekletiliyordu, mobilyalar mükemmeldi, kızları ise çok çekiciydi. Gerçekten Paris'te bu ev kadar kaliteli ve güzel zaman geçirilebilecek bir yer daha yoktu. Madam Duvergier'in kızları çok pahalı ve seçkindi. Evde her zaman hazır, en pahalı ve kaliteli şaraplarla donatılmış sofralar bulunurdu. Yemekleri mükemmel olurdu. Duvergier asla on louisten aşağıya müşteri kabul etmezdi. Müşterileri her zaman lordlardan olduğu için polis tarafından hiçbir zaman rahatsız edilmezdi. Madam her zaman doğal olanın ve memnuniyetin yanındaydı.

Altı hafta boyunca hiç durmadan hatta Madam Delbéne'nin yanında olduğundan daha çok her gece, pomatlarla kendimi koruyarak çalışmıştım. Burada orada olduğumdan daha acınacak durumdaydım. Kız düşkünleri tarafından bir parça leziz dana pizolısından farkım yoktu. Şimdi, sizlere Dük Stern'le yaşadığım farklı anları anlatmak istiyorum.

En basit kıyafetlerimle, küçük bir sokak kızı gibi yola koyuldum. Pahalı apartmanların arasından geçerek Dük Stern'in beni beklediği camlı odaya ulaştım. On sekiz yaşındaki, yakışıklı erkek hizmetçisi onun yanındaydı ve yüz ifadeleri çok komik görünüyordu. Hiçbir soru sormadan şehvetli herif beni önüne aldı. Önünde duruyordum, kanepeye oturdu ve uşağının penisi ile oynamaya başladı. Bu sırada benimle konuşmaya başlamıştı:

“Senin hem ruhu hem de vücudu kolayca coşturduğun doğru mu?”

“Evet, efendim bu benim için yemek yemek kadar kolay.”

“Oh, mükemmel!” dedi uşağının elini oynaması için kendi penisine götürürken. “Seni annen mi satıyor? Bu tür şeyler benim için çok önemlidir.”

“Evet!”

“Çok iyi! Peki, kız kardeşin var mı?”

“Bir tane Lord'um.”

“Peki onu neden göndermediler?”

“O evi terk etti, sefaletten kaçtı. Başına ne geldiğini bilmiyoruz.”

“Ha siktir, buna inanamıyorum! O bulunmalı. Nerede olabileceği

hakkında bir fikrin var mı? Kaç yaşında?”

“On üç.”

“On üç! Korkunç, korkunç ama tam bana göre Tanrı zevklerimi iyi bildiği için bu yaratığı bana göndermiş olmalı.”

“Fakat, efendim onun nerede olduğunu kimse bilmiyor.”

“On üç! Korkunç. Keşke o da burada olsaydı. Lubin, kızı soy da bir bakalım.”

Bu emir gerçekleşirken dük kendi ganimeti ile oymaya başlamıştı, aleti görülemeyecek kadar küçük ve pörsümüş bir haldeydi. Sonunda çıplak kalmıştım, Lubin beni dikkatle inceledi ve sonra efendisine her yerimin iyi durumda olduğunu söyledi.

Dük, “Bana arkasını göster” dedi.

Ve Lubin, beni divana yatırarak bacaklarımı ayırdı, efendisine beni çok esnek ve çekici olarak tanıttı. Hatta şimdiye dek bu sektörde tanındıkları arasında en iyisi olduğumu söyledi.

Stern, “Peki, ya diğer tarafı?” diye mırıldandı ve parmağını kış deliğine soktu.

“Hayır Lord’um, sanırım o kadar iyi sayılmaz” dedi.

Soylu adam, “İyi görünüyor” diyerek beni kollarına aldı ve bacaklarından birinin üzerine oturttu. “Çocuğum görüyorsun işte işimi kendim yapamıyorum. Aletimi elle, yumuşak ha? Bir bez parçası kadar gevşek değil mi? Eğer sen Venüs isen, onu sertleştirmek için hiç uğraşman gerekmeyecek. Şimdi, silahımı güçlendir bakalım. Beni hazırla, ben de senin pezevengin olacağım. Bu işi başkasının yapmasına bayılıyorum, düşüncesi bile beni rahatlatıyor.”

“Oh, efendim” dedim, aletin elimin içinde büyüyor olması beni korkutmuştu. “Oh, efendim bu yaratık beni darmadağın ediyor, kasılmalarına dayanamıyorum.”

Bir yolunu bulup ondan kurtulmaya çalışmıştım ama Dük buna izin vermemişti.

“Gel, gel buraya küçük kızların itaatkar olanlarını severim. Beni

memnun etmek için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar uğraşmanı istiyorum. Gel ve Lubin'imın kıcını öp, şimdi" dedi ve Lubin'in kıcını bana doğru uzattı.

"Güzel bir kış değil mi? O halde öp onu."

Benden istenileni yapmıştım.

"Tamam, şimdi diğer tarafını dönsün ve sen de onun yarağını öp."

Yine benden istenileni yerine getirmiştim.

"Tamam, şimdi hazır oldu, uzan şöyle..."

Beni kaldırdı, uşağını yaklaştırdı ve adam büyük kamışını döl yatağıma degecek şekilde içime soktu. Boğazımı delen korkunç bir çığlık attım, bu sırada Dük kış deliğimle oynuyordu ve ben ağlıyor, haykırıyordum; kaslı Lubin efendisinin boşa kalmasını istemediğinden onu arkasına aldı. Dük, uşağına arkadan girdiği sırada uşağı hâlâ benim içimde gidip geliyordu. Uşak bir süre sonra bana acıyla karışık bir zevk vermeye başlamıştı. Çok uyumluydular, Dük uşağına arkadan baskı yaptığı anda uşakta bana baskı yapıyordu.

"Tanrım, siktir!" diye bağırdı Dük, henüz gelmemişti. "Lubin, bugün çok hızlısın, seni bu hale getiren ne? Bu tarz seni her zaman bu kadar çok heyecanlandırıyor muydu?"

Dük, "Yanıma gel genç kız" dedi aletini ellerime bırakırken, "Ve sen, Lubin, göbeğinin üzerinde koltuğa yatmanı istiyorum. Seni gidi aptal kız" dedi bana. "Sinirli aletimi bırak şimdi ve arkama geçip kıcıma iki hatta üç parmağını birden sok."

Azgın adamın her isteğini yapmıştım; neredeyse otuz farklı pozisyon denemiştik, muhtemelen daha önce hiç yaşamadığı kadar çok zevk almıştı.

Eve geri döndüğümde, arkadaşlarımdan biri olan on altı yaşındaki güzel Fatima başımdan geçenleri dinlediğinde gülmeye başlamıştı. "Bu hergeleler çok zengindirler ve önemli olan sadece onların sahip oldukları para. Aslında şansımız olduğunda neden paralarını çalmıyoruz ki? Bizim içinde bulunduğumuz durumda bunun adı hırsızlık değil."

“Bence bu çok yanlış.”

“Neden, ara sıra yapılabilir” dedi Fatima, “Çünkü bu senin işin. Sana bunu öğreteceğim. Yarın sevgilimle şehirde akşam yemeği yiyeceğim. Madam Duvergier’den senin için izin isteyeceğim. Böylece Dorval’ın bu konu hakkında neler söylediğini dinlersin.”

“Orospu” diye bağırdım. “Beni bozacaksın, ben bu tür tehlikelerden uzak duruyorum... Ama tamam, sen benim en değerli dostlarımdan birisin, o halde yapalım şu işi. Peki ama Duvergier bana izin verecek midir?”

“Hiç endişe etme, sen o işi bana bırak.”

Sonraki sabah erkenden bizi götürmek için kapıya araba geldi ve La Villette’ye doğru yola koyulduk. Gittiğimiz ev çok ıssız bir bölgedeydi. Kapıda bizi uşak karşıladı ve çok iyi döşenmiş bir odaya aldı sonra arabamızı geri gönderdi. Bu sırada Fatima gerçekleri şakımaya başlamıştı.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu gülerek.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Çok farklı ve seçkin bir adamın evindeyiz. Sana onun benim sevgilim olduğunu söylerken yalan söylemiştim. Buraya iş için çok sık gelirim. Buradan kazandığımı Duvergier bilmez. Kazandığım benimdir. Fakat işim çok risklidir...”

“Ne demek istiyorsun? Çok merak ettim...”

Fatima, “Bu ev Paris’in en önemli hırsızlarından birine ait, beyefendi yaşamak ve zevklerini tatmin etmek için hırsızlık yapar. Yaşam felsefesi hırsızlık olan bir insan ve sana bunun ne demek olduğunu o çok daha iyi anlatacaktır. Çaldıktan sonra kendine gelebiliyor. Bizlerin hırsızlık yapmasını da onaylıyor. Bizden de bir şeyler çalmak isteyecektir, bu onun için eğlenceli bir oyun gibidir. Yakında hepsini açıkça anlayacaksın. Ben de eskiden tam olarak neler olduğunu anlayamıyordum. Şimdi seninle bu oyuna başlayacağız. İşte, sana on louis. Bir o kadar da kendime ayırdım.”

“Peki Duvergier ne olacak?”

“Sana onun oyunun içinde olmadığını söylemiştim. Değerli annemizi kandırıyorum, oh çok üzgünüm, suçluyum değil mi?”

“Hayır değilsin” dedim. “Burada ne kadar kazanırsak kazanalım bizim o zaman. Oh Tanrı’m, bu beni heyecanlandırmaya yetiyor. Şimdi anlat bana, kimi ve nasıl soyacağız?” dedim.

Arkadaşım, “Dinle” dedi. “Paris’in dört bir tarafına gönderdiği ajanları var, bu ajanlar ona yurt dışından gelen yüzlerce yabancıyı haber veriyorlar. Onlara bizim gibi kadınlarla birlikte zaman geçirecekleri akşam yemekleri veriyor. Kadınlar, bu yabancıları memnun ediyor ve onları soyuyorlar, sonunda tüm ganimet ona geliyor. Kadın, müşterinin yaptığı ödemenin dörtte birini alıyor.”

“Fakat” dedim, “Bu işin sonunda dostumuz nasıl yakalanmıyor, bu tehlikeli değil mi?”

“Yıllar önce yakalanmış ama şimdi, bu işte profesyonel. Onun için hiçbir tehlike yok.”

“Ya bu ev?”

“Evler de öyle, otuz tane evi var. Biz bugün bu evdeyiz, her altı ayda bir evini değiştiriyor. Oynadığın oyundan zevk almaya bak, bu akşam iki üç yabancı akşam yemeğine gelecek. Yemek bittikten sonra beyefendileri paylaşp mutlu edeceğiz. Kendininkini seçerken dikkatli ol ve unutma, Dorval bizi izliyor olacak. İş bittikten sonra adamlarımız içkilerine katılan ilaçtan dolayı hemen uykuya dalacaklar. Sonra onları efendimize teslim edeceğiz ve geceyi onunla birlikte geçireceğiz. Biz ayrıldıktan hemen sonra o da evi terkedecek ve aynı şeyleri farklı kadınlarla tekrar edecek. Ve bizim salaklar sonraki sabah uyandıklarında üzerlerinde derileri kaldığı için şükredecekler.”

“Yani onları soyarak para kazanacağız” dedim.

“Aynen öyle” dedi.

“Ayrıca eğer oyunumuzu iyi oynarsak buraya daha sık gelme şansımız olur ve böylece daha çok para kazanırız. Onun bizi beğenmesini sağlamamız yeterli olacaktır.”

Konuşmamızı bitirdiğimiz sırada Dorval geldi. Kırk yaşlarında bir

adamdı, hoş bir yüzü vardı, saç ve görünümü bana çok zeki ve etkileyici bir adam olduğu hissini vermişti. Bunların hepsinden öte, tavırlarındaki profesyonelliği çok baştan çıkarıcı bulmuştum.

Arkadaşıma, “Fatima, bu tatlı şeyi bizim için mi getirdin? Bu akşamki misafirlerimizin çok yaşlı Alman beyefendiler olduklarını hatırlatayım. Bir aydır Paris’te kalıyorlar ve çekici kızlarla tanışmak için can atıyorlar. İkisinden birinin üzerinde mücevherler var ve bunlar en az yirmi kraliyet tacı değerindedir. Fatima, onu sana vereceğim. Diğeri ise şehirde arazi almak istiyor, onu uygun fiyatla bir arazi için ikna ettim ve üzerinde nakit para ile gelecek. Cebinde dört bin franktan fazla para var, ayrıca çek defterleri de olmalı. Juliette onu sana bırakıyorum. İyi iş çıkaracağına eminim, seni sonra işbirliğinin için ödüllendireceğim” dedi.

“Efendim bu çok utanç verici” dedim.

“Tatlı kız, gördüğüm kadarıyla konu hakkında pek bilgin yok. Bu tür şoklar sinir sistemini güçlendirir. Bunu sana daha uygun bir zamanda anlatırım. Şimdi yapmamız gereken daha önemli şeyler var, odaya geçelim, birazdan Alman dostlarımız gelirler. Onları baştan çıkarmak için tüm hünerlerinizi ortaya koymayı unutmayın. Sizden tek istediğim bu, gerisi benim sorumluluğumda.”

Odaya geçtik. Scheffner benimdi ve kırk beş yaşında bir barundu. Çok çirkin, çok aptaldı, tam bir Alman budalası gibi görünüyordu. Arkadaşıma “kazi” ise Conrad idi, onda mücevherler vardı. Yüz ifadesinden ve tavırlarından anladığım kadarıyla bu adam benimkinden daha kolay lokma gibiydi.

Konuşma oldukça sıradan ve soğuktu. Fatima tatlı olmasının yanında eğlenceli bir kızdı ve Conrad’ı hemen büyüleyivermişti. Çekingen tavırlarıma rağmen ben de Scheffner’i etkilemiştim. Akşam yemeği vakti gelmişti. Dorval misafirlerimize seçkin şaraplardan ikram etti. Dostlarımız bizimle yalnız kalabilmek için sabırsızlanıyorlardı.

Dorval, operasyonun başarıya ulaşmasını istiyordu. Herhangi bir sorun çıkmasını önlemek için bizleri hemen odalarımıza gönderdi. Bu Alman tam bir doymak bilmezdi. Oda oldukça sıcaktı, ondan kıyafet-

lerini çıkarmasını istedim, soyunmasını beklemeden, ben, benimkileri çıkarmıştım bile. Sevgili Baron beni düzerken paralar sağ elimle ulaşabileceğim mesafedeydi. Başını bacaklarımın arasına soktum, o zevk içindeyken ben onun tüm ceplerini soydum, sevişmeye devam ettiğimiz yatağın altına hemen hepsini soktum.

Şimdi sıra en önemli ana gelmişti; işimizin ortasında iken başucumda duran zili çaldım, bir kadın likör getirdi ve seçkin konuğumuza ikram etti. İçinde ilaç olan bu güçlü içkiyi içen Alman hemen uykuya daldı, kadın sekiz saat daha uyanmayacağını söylemişti.

Bir dakika sonra Dorval geldi.

“Harikasın meleğim” diye bağırdı “Mükemmel, enfes! Bir anını bile kaçırmadım. Kesinlikle sanat yapar gibiydin. Performansın mükemmeldi” dedi ve bana dimdik olmuş penisini gösterdi. “Ben onun yerinde olsaydım, çok daha iyisini yapardım” dedi ve beni yatağa attı.

Ağzımda ağzını, içimde de organını aynı anda hissetmiştim. Hemen içime girivermişti. Çok tutkuluydu, aktif dilinin hareketleri mükemmeldi, rahmimin içinde, her yerinde ilerliyordu, daha fazla dayanamayıp o içimdeyken boşaldım. Kesinlikle itiraf etmeliyim ki, beni fiziksel ve ruhsal olarak çok etkilemişti. Bana yaşattığı zevk için ona binlerce teşekkür ettim. Dorval, beni hemen kendine bağlamış daha önce tatmadığım duygularla ona bağlanmamı sağlamıştı.

Dorval, içinden taştan bir damlayı bile boşla harcamamıştı. İşimiz bittiğinde, ona çaldığım para kesesini ve defteri uzattım. Sonra yerimi Fatima’ya bıraktım. Dorval onları gizlice delikten izlememe izin vermişti. Sonra beni yine yanına çağırdı, birbirimizi hemen baştan çıkarmıştık. Dilini neredeyse boğazıma kadar sokmuştu, cennette gibi mutlu görünüyordu. İşlediği suç ve vücudunu saran şehvetle âdeta delirmişti! Fatima, onu bu halde görünce üzerine atlayıp hemen boşalmasını sağladı. Dolvar ise yine benim üstümde ve sonra yine içimdeydi, mutluluktan sarhoş olmuştuk.

Seks düşkünü Dorval, yeniden arkadaşşıma döndü. Beni dışarı çıkardı ama dayanamıyordum, delikten tüm olanları izlemeye koyuldum.

Benim vajinama Scheffner'in verdiği yorgunluğu dindirdiği gibi şimdi de Fatima'ya Conrad'ın aletinin verdiği yorgunluğu dindiriyordu. Bacaklarının arasına girmiş ve bir süre aynı bende olduğu gibi gidip gelmişti. Sonra beni içeri çağırdı, bu sefer benim bacaklarımın arasını yalamaya başlamışken Fatima'nın içine ikinci kez tohumlarını serpti. Aldığı müthiş zevki şu şekilde anlatmıştı:

“Değerli dostlarım, geçmiş çağlarda insanlar daha doğal ve zor şartlarda yaşarlarken, en önemli şey güçmüş. Doğa onlara yaşamaları için yer vermiş ve onların yapması gereken ise güçlerini kullanarak yaşamak olmuş. İnsanlar doğanın onlara sunduğunu bu dünyada paylaşmaya başlamışlar. Peki bu paylaşım eşit olmuş mu? İlk başta temel olan tek şey hırsızlıkmış, çünkü bu paylaşma güçlü ile zayıfın arasında eşitsizlik olmasına yol açmış. İşte bu sebeple kurnazlık ortaya çıkmış, insan doğanın ona verdiklerine yalancılık ve hile ile sahip olmuş. Oysa ki doğa tüm insanlığa eşit imkanlar sunmuştur. İnsandan kendini zenginleştirirken komşusunu da zenginleştirmesini istemiştir. Bu koşullar altında hırsızlık aslında imkansız gibi görünürken, insanoğlu eşitsizlikler oluşturup hırsızlığa yönlenmiştir. Çalmak hayvanlarda içgüdüsel olarak var olan bir şeydir. Hayvanlar yaşamak ve yaşamlarını sürdürmek için hırsızlık yapmak zorundadırlar. Ayrıca hayvanlara mantık da verilmemiştir.”

“İlk kanunlar oluşmaya başladığında zayıf bireylerin hakları korunuyor, ihtiyaçları karşılanıyordu, ancak bu şekilde huzur içinde yaşıyorlardı fakat güçlü insanlar bu kanunları kabul etmediler. Böylece kanunlar yeniden düzenlendi. Bundan sonra insanlar mutsuz oldular ve hakları korunmadı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi, yani doğal değildi. İnsanlar iki sınıfa ayrıldılar, bunlardan biri çok güçlü ve zengin diğeri ise güçsüz ve yoksuldu, biri ekmek bulurken diğeri bulamıyordu. İşte bundan sonra güçsüzler hırsızlığa başvurdular. Doğal olarak aslında sahip olmaları gerekenlere kavuşabilmek için çalmaya başladılar. Yargıçlar da bu döngüye karşı çıkmadıkları için hırsızdırlar aslında. Rahipler de Tanrı ile insan arasında bir köprü oluştururken maaş aldığı için hırsızdı. Tüccar da patatesleri aslında yarı fiyattan satması gerekirken daha pahalıya sattığı

için çalıyordu. Hükümdarlar, zorunlu vergi ve aidatlar olarak çalıyorlardı. Tüm bu hırsızlıklara izin verildi, hepsi doğru olarak gösterilerek aklandı. Ve şimdi geldiğimiz nokta nedir? Kişi yasal olduğunda hangi yasadışı olguya karşı yasal oluyor? Doğal kurallara karşı gelerek yasal oluyor, güçlü olanın yanında olarak yasal oluyor ve bu şekilde güçsüz olmaya devam ediyor. Buna karşı olan, hakkını isteyen zayıf insana karşı, güçlü ve zengin olanlar silahlarıyla karşı çıkmışlardır; hırsız silahla durdurmuşlardır. Sonra onu kanunlar yolu ile suçlu ilan etmişlerdir. Onları bu şekilde engellemişler, fakat durduramamışlardır. Yanınızda çalışan uşağınız yoksulluk içinde iken sizin vazoda duran paranızı alıyorsa onu bundan dolayı suçlayamazsınız, çünkü bu noktada asıl suçlu sizsinizdir. Bu onun sigortası ve hakkıdır, çünkü o size hizmet etmektedir.”¹² “Fakat sahibi onu işlediği bu suçtan dolayı tabancası ile vuruyor. Oysaki, bu büyük bir alçaklıktır, çünkü bu durumda zavallı fakir dostumuzun hiçbir suçu yoktur. O, olması gerekeni yapmıştır, bu doğa kanunudur. Köylü çalmışsa gözü döndüğü için, yoksulluktan dolayı çalmıştır ve yapabileceği tek ve en iyi şey budur. Fakat tam olarak anlatmak istediğim de bu değil, aslında sözünü ettiğim fakir olan bireyin hiçbir kanıtı ihtiyacı olmadığıdır. Fakir dostumuz zenginden bir şey çalarken aslında suç işlemiyor tam tersine zenginin ondan sürekli olarak almaya devam ettiklerini geri alıyor. O, kesinlikle doğal olmayan bir şey yapmıyor, doğanın yüce kanununu yerine getiriyor. Yani köylünün gözünün dönmesi çok normaldir, bu onun en büyük hakkıdır. Fakat tam olarak anlatmak istediğim bu değil ve zaten fakirin zenginindeki hakkının geri alınması çok normal olduğundan bunu konuşmak bile çok gereksiz. Buna karşın zenginin, fakirin malını çalması ya da ona haksızlık etmesi de suç değil, bunu ben her gün yapıyorum, bu eşit bir döngü. Güçlü adam doğal olarak fakirinkine göre daha büyük hırsızlıklar yapıyor, yani bu da bir tür eşitliktir. Doğa, güçlü insana zayıf olanı fiziksel olarak ezme hakkını vermiştir ama bu fakirin hırsızlık yapması için engel değildir. Güçlü ve zayıf her ikisi de doğanın birer yansımasıdır, yani her ikisi de doğanın çehreleridir. Güçlü kişi doğadan aldığı karakterle, hiçbir zaman zayıf olanı sevmez, bu her zaman böyledir. Güçlünün tüm ezici adaletsizliği,

haksızlıkları ve zayıf olana karşı tavrı, onun bu dünyadaki yaratılışına bağlıdır ve çok normaldir. Bu güç ona verilmiştir, bu onun en doğal hakkı olduğu için zayıf ve fakir üzerindeki tüm haklarını sonuna dek kullanmaktadır. Onu ezmesi, onu hor görmesi, var olan ve asla değişmeyecek olan sınıf ayrılığından değil midir? Bakın her şeyin cevabı yine doğanın kendi içinde var olmaktadır; örneğin, bir aslan ile fareyi karşılaştırabilmek mümkün müdür? Hayır, aslan güçlü olandır, fare ise zayıf olan. İşte, bu benzerlik onun tüm sistemini açıklamaya yetmez mi? İşte bu ayrım, bizim karşımıza da evrensel ekonomi bazında çıkmaktadır; doğanın dengesi insanlar arasında da belli bir kritere dayanmaktadır. Fakirin zengini yağma etmesi, zenginin fakire olan adaletsizliği ile denge içindedir ve aslında bu dengenin sürmesi için her ikisinin de birbirlerine ihtiyaçları vardır. O halde biz eğer zenginsek bunu sürdürmek için fakiri sömürmeliyiz ki, onlar da bizden aşırınsınlar.”

“Öksüzün hakkını sömürürken, dulu istismar ederken ve fakiri ezerken güçlü olan tarafen doğal olanı yapmaktadır. Suç mu? Ha! Tek suç bu hakları kullanmamaktır, çünkü o zaman doğaya karşı çıkmış oluruz. Eğer güçlü adam ayağına kapanan kişiyi soyuyorsa bu tamamen onun doğaya olan kutsal hizmetinden ibarettir. Her iki sınıfta doğanın hizmetkârları olduklarını unutmamalıdırlar ve ona hizmette kusur etmemelidirler.”

“Dinleyin beni sevgili kızlar” diye devam etti Dorval. “Tezlerimin doğruluğunu size ispat etmek için eğitiminize örnekler vererek devam etmek istiyorum.”

“Hırsızlık, Habeşistan’da çok yüce kabul edilir ve hırsızın eline rahatlıkla çalmaya devam etmesi için lisans verilir.”

“Aynısı Koriacklar’da da geçerlidir; hırsızlık onurlu bir davranış olarak kabul edilir.”

“Tohoukichi’de bir kız hırsızlık konusundaki hünerlerini ispat etmeden evlenemez.”

“Mingrelianlarda, hırsız marifetin ve kariyerin bir simgesidir, işini iyi yapanlar, şölen eşliğinde karşılanırlar.”

“Modern yolcularımız buna benzer bir anlayışa Tahiti’de rastlamıştır.”

“Sicilya’da haydutluk, şerefli bir meslek olarak kabul edilmektedir.”

“Feodal rejim altındaki Fransa’da hırsızlara çok rastlanılmaktadır. Şekiller değişiktir ama sonuç hep aynıdır. Artık vazo çalınmıyor ama fakirler krallarının ayaklarına kapandığında reddedildikleri için büyük bir cesaretle ellerinden alınanları geri almaktadırlar.”¹³

“Örneğin ünlü soyguncu Sir Edwin Cameron, uzun yıllar Cromwell’i yönetmiştir.”

“Ünlü MacGregor hırsızlığın bilimini yapmıştır. Elemanlarını kırsal bölgelere gönderip, çiftçilerin topraklarını gasp ederdi.”

“Rahatlıkla anlamanız için kurnazlığın, el ustalığının sanatını bilmenez gerekiyor, zayıfın güçlüyü alt edebilmesi için becerisini kullanması şarttır. Doğa tüm bunlardan haberdardır, insana tüm davranış biçimlerini veren odur. Bu dünyada her şey, bizim yaptığımız her şey öyle olması gerektiği için vardır. Hiçbir şey kaza sonucu olmaz, hareket olması gerektiği için hayatımızın içinde eylemdir.”

“Size sözünü ettiğim Cameron’un oğlu hırsızlık sistemini mükemmel hale getirmiştir. Liderin emirlerine adamları tarafından en iyi şekilde uyulmaktaydı. Çalınan her mal depolarda saklanıyordu ve en mükemmel şekilde paylaşılıyordu.”

“Eski zamanlarda, büyük hırsız kahramanlar efsane oluyorlar, şereflendiriliyorlardı.”

“İllinois, hırsızlıktan yakalanıp yargı önüne çıkarıldığında, çaldıklarının yarısını hakime verdiği için serbest bırakılmış ve hırsızlığı yasal kabul edilmişti.”

“Hırsızların cezalandırıldığı topraklar da bulunmaktadır. Bu adaletsizce ve acımasızca bir tavidir. Devam etmeden önce size biraz bu tür cezalardan söz etmek istiyorum.”

“Peter’in, Paul’a hakaret ettiğini ve hakkını çiğnediğini düşünelim, sonrasında mahkemeye çıkarıldığı zaman Peter, Paul’a yaptığı her şeyden ötürü acı çekecektir. İşte bu adaletin adaletsizliğidir. Paul için savunulan şey onun hasarı iken, Peter’a büyük haksızlık yapılmaktadır.

Oysa Peter doğal görevini yerine getirmiştir. Paul hakkında alınan karar büyük bir hatadan başka bir şey değildir. Değınmek istediğım asıl nokta kanun yapısının hatalarıdır.”¹⁴

“Alman patronlarının büyük soygunlara imza attıkları ve büyük vurgunlar yaptıkları dönemler vardı. Hırsızlık, insanların ilk çağlarından beri uyguladıkları bir yöntemdir; buna göre insanlar o dönemlerde hayvanlarla ormanda yaşarken, yiyecek bulmak için her yöntemi uyguluyorlardı. İşte o dönemlerde insan, doğanın çocuğı ve öğrencisi idi; bugün ise saçmalığın kölesi konumunda. Dünyada iyi olan hiçbir şey, zayıfa ulaşacak şekilde tüm evrene dağılmış durumda değildir. Çok iyi. Fakat zayıfı ve güçlüyü yaratırken doğa neden bu iyi şeylerin sadece güçlünün eline geçmesine izin vermiş ve zayıf olan neden boş bir masala, sefaletle mahkûm edilmiştir? İşte doğa bu dengeyi zayıftan çalarak zengin, zenginden çalarak fakir bağlantısı şeklinde kurmuştur. O insanla, vahşi kuşlar toprağı yağma edip ekini yok ederken, kurt kuzuyu kaparken, örümcek ağına uçan sinekleri takarken, neyi vurgulamak istiyorsa aynı dilde konuşuyor. Bunların hepsi hırsızlıktır, hepsi doğanın titiz sınavıdır. Doğa içimize tutku ve isteğın karşı konulmaz tohumlarını daha ilk insandan itibaren ekmıştır. İşte bu bizim kanımızda, özümüzde vardır; hırsızlık her canlının içgüdüsel davranışıdır. Bu tüm canlılarda vardır ve kuşkusuz diğier sahip oldukları özellikler içinde en belirgin olanıdır.”

“Hırsızlık, Lacedaemon’da saygıdeğier bir davranıştı. Büyük kanun adamı Lycurgus, çalma eyleminin Spartalıları hızlı, çevik, güçlü, cesur ve esnek yaptığını söylemiştir. Bu Filipinler’de halen takdir edilmektedir.”

“Alman gençleri hırsızlığın kendi aralarında alıştırtmasını yaparlardı. Romalıları da bu felsefe üzerine festivaller yaparlardı. Mısırlılar ise eğitim olarak hırsızlığın kurallarını verirlerdi. Her Amerikalı hırsızlığa yatkındır. Fakat hırsızlık Afrika’da hiçbir yerde olmadığı kadar çok yaygındır. Alpler’de ise cesaretsizce yaklaşılr.”

“Nero her gece sarayından kaçıp, caddelerde hırsızlık yapmak zorundaydı. Sabah olunca ise çaldıklarını adamları tarafından pazar yerinde sattırır ve alınan kazancı imparatora verirdi.”

“Samuel Bernard’ın oğlu ve Boulainvillier’in babası olan Başkan Rieux, hırsızlığa eğilimliydi. Pont-Neuf’da elinde tabanca ile yoldan geçenleri durdurur ve ceplerini boşaltırdı. Bir gün babasının arkadaşının kolundaki saati çaldı. Saati çalınan babasının dostu gelip Samuel’e oğlunu tarif etmiş ama baba bunu hiçbir şekilde kabul etmemiş, bunun imkansız olduğunu, oğlunun evde uyuduğunu söylemiş. Sonra Rieux’un yatağını kontrol etmişler ama Rieux yerinde yokmuş. Birkaç saat sonra eve gelmiş, onu bekleyenlere hırsızlık yaptığını söylemiş ve bir daha yapmayacağına söz vermiş. Rieux sonunda çok büyük bir sulh yargıcı olmuş.”¹⁵

“En az hırsızlık kadar makul olan diğer zevk ise sekstir. Onun sinir sistemi üzerinde müthiş bir şok etkisi vardır ve oradan salgı haline dönüşüp orgazm yoluyla dışarı taşar. Beni herkes sever ve beni ihtiyaçtan seven kişi ise seksin zevkini yaşamak için beni kullanır; yani bu gizli zevkte bile saklı olan bir oyun, bir düzenbazlık vardır. Bir de kumar masasında dönen oyunlar vardır; örneğin bir kez Kont X genç bir kumarbazın yüz lousini aşırırmıştı ve Kont genç adamı düzmek için aşırı bir istek içindeydi; bu ereksiyonu onun parasını çalarak doruğa ulaştırdı. Kont parayı çaldıktan sonra aleti sertleşmeye başlamış ve genci baştan çıkarıp becermişti. Sonra o oyun boyunca bir daha çalmadığı dikkatimi çekmişti.”

“Argafond ise elinin altında bulunan her şeyi çalmasıyla ünlü bir genel ev sahibidir ve burada müşterilere mükemmel yaratıklar hizmet verirken o da hırsızlık yapar.”

“Fakat bizim yöneticilerimizden daha büyük hırsızlar olabilir mi? Size geçen yüzyıldan bir örnek vermek istiyorum:

XIV. Louis’in ülkesinin geliri dokuz yüz milyondur; halktan ayda toplam yedi yüz elli milyon vergi alınıyordu ve bu rakama göre harcamalar düşünce hazineye düşen pay iki yüz elli milyon idi. Bu da yılda en az yarım milyarın hırsızların cebine indiğini göstermektedir. Onlar gerçekten büyük hırsızlarmış.”

“Peki Dorval, anlattıklarını çok ilginç buluyorum” dedim. “Fakat

anlayamadığım şey şu, biri senin kadar zenginken hırsızlıktan yine de nasıl bu kadar zevk alabilir?”

“Çünkü bunun sinir sistemine etkisi çok güçlüdür. Söylediğim gibi, size bunu anlatırken bile tahrik oluyorum” diye cevapladı Dorval ve devam etti: “Ben ne kadar zengin olursam olayım bu benim için dayanılmaz bir baştan çıkarıcı unsurdur. Ben ihtiyacım olan kadar çalışıyorum ve bu benim için her açıdan bir ihtiyaç. İhtiyaçtan fazlasını kabul etmiyorum, aşırıya kaçan şeylere gerek duymuyorum. Hayır, dediğim gibi, beni mutlu edecek kadarı yeterli. Biliyorsunuz bir insan istediklerini yapamazsa bu onu mutsuzlaştırır, çünkü o fakirdir. Ben de mutsuz olmak istemediğim için istediğimi yapabileceğim kadarını çalışıyorum.”

Gece olmak üzereydi, Dorval’ın artık bize ihtiyacı yoktu, bize verdiği dersin ardından huzurla ve sessizlikle dinlenmek istediği açıktı.

Adamlarından birine, “Almanları arabayla bir yere bırakın” dedi. Adam işini çok iyi biliyor gibi işe koyuldu.

Dorval, “Çıkarın onları buradan, kendileri kalkmayacaklar. Soyun onları ve caddelerden birinin köşesine çırılçıplak bırakın. Tanrı, küçük çocuklarına yardım etsin.”

“Bayım!” diye bağırdım, “Bu ne vahşet!”

“Öyle mi düşünüyorsun? Umurumda değil. Bu beni mutlu ediyor, onlardan başka bir isteğim kalmadı. Söyle bana şimdi onlarla ne işim olabilir ki? İşte bu yüzden, kendi güvenliğimiz için onları topraklardan çıkartmalıyım. İnan bana eğer doğanın işine yarıyorlarsa ölmeyeceklerdir fakat yaramıyorlarsa ölecekler.”

“Fakat onları bu korkunç duruma getiren sendin.”

“Ben? Ben sadece doğa ile işbirliği içindeyim. İşleri olması gereken noktaya, duruma getiriyorum, geri kalanını da ona bırakıyorum. Yapmam gereken şeyi yapıyorum, kötü bir şey yapmıyorum...”

Dorval’ın emirleri itirazsız yerine getiriliyordu; uykuda olan Almanlar arabalarla gönderildi. Başlarına neler geldiğini tahmin edebiliyordum ama sonradan öğrendiğime göre gözleri bağlı bir şekilde caddenin kenarına bırakılmışlar ve sabah polisler tarafından bulunmuşlar. Hiçbir

şey hatırlayamadıkları için de herhangi bir suçlama yapamamışlar.

Almanlar gittikten sonra Dorval, bize Almanlardan çaldığımızın çeyreğini ödedi ve odayı terk etti. Fatima bana birazdan yine büyük bir seks partisinin başlayacağını, endişe etmememi söylemişti fakat bize olacaklar hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Fısıldaması bittiğinde kapıda aniden bir kadın belirdi ve bizden onu takip etmemizi istedi. Merdivenleri çıktık, koridorlardan geçtik, evin en üst katında karanlık bir odaya alındık. Dorval gelene kadar hiçbir şeyin farkında değildik.

Kısa süre sonra Dorval yanında iki iri cüsseli herifle birlikte geldi. Her hallerinden azılı birer suçlu oldukları belli oluyordu. Ellerinde mumlar vardı ve mum ışığı odayı daha esrarengiz yapıyordu. Kapının sürgüsünün kilitlendiğini duydum, gözüm karanlığa alıştığında odanın sonunda iki tane darağacı olduğunu fark ettim. Halatlardan yapılmış birer idam tahtası idiler.

Dorval'ın ses tonu çok kabaydı. "Matmazeller, işlediğiniz suçların cezasını burada çekeceksiniz." Bu sırada büyük bir koltuğa oturdu, adamlarından bizi soymalarını istedi. "Evet, çoraplar, ayakkabılar, her şey" dedi. Giysilerimiz ayağının dibine düşmüştü. Onları alt üst edip aramaya başladı, ceplerimizdeki tüm parayı aldı ve sonra her şeyi bohça yapıp camdan aşağıya attı.

Yüz ifadesi kayıtsızdı, sesi soğukkanlı çıkıyordu. Bakışlarını bize kitlemişken, kendi kendine, "Hepsi gereksiz. Gerekli olan kefen ve ben-de iki tane var" diye mırıldandı. Bunun üzerine Dorval'ın ajanlarından biri gerçekten iki tane kefen getirdi. Dorval onları yan yana yere koydu.

"Siz ikiniz de bunlara layıksınız. Bugün evime gelen iki saygıdeğer misafiri rezil bir şekilde soydunuz. Altınlarını, paralarını çaldınız ve bunun sorumluluğu bana ait değildir. Yaptığınız bu pis işten dolayı pişman değil misiniz?"

Fatima, "Pişmanız efendim" dedi.

Benim dilim tutulmuştu. Bu konuşmalar karşısında aklımı yitireceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Suçunuzu açıkça itiraf ettiniz fakat benim tam bir itirafa ihtiyacım

var. Öyle değil mi Juliette?” diye devam etti hain, “Onların ölümüne neden olduğun doğru değil mi, gecenin ortasında yaptığın bu değil miydi, onların çırılçıplak sokağa atılmasına neden olmadın mı?”

“Efendim!” diye haykırdım, “Siz kendiniz...”

Sonra kendime gelip, “Evet, biz de suçluyuz” dedim.

“Tamam o halde söyleyecek başka bir şeyim yok. İkiniz de hemen yaklaşın ve diz çökün!”

Yaklaştık ve önünde diz çöktük. Sonunda bu iğrenç sahnenin tek nedeninin düzüşmek olduğunu anlamıştım. Penisi kısa pantolonundan fırlayacak gibiydi, fermuarını açıp onu serbest bıraktı. Bunu gören genç delikanlı ibne hemen yere yattı. Bu sırada Dorval’ın penisi de iyice havaya dikilmiş ve büyümüştü.

Dorval önce onunla kendi kendine oynamaya başladı. “Asılacaksınız ve boğularak öleceksiniz, her ikinizde! Orospular, Rose Fatima ve Claudine Juliette, alçaklıkları ve ahmakça yaptıkları hırsızlık yüzünden, iki zavallı adamı, Monsenyör Dorval’ın evinde soydukları için ölecekler.”

Birlikte ayağa kalktık ve adamlarının komutu ile önce ben sonra Fatima ona sunulduk. Ağzından köpükler çıkıyordu, aleti ile oynadık, bize öfkeleni, elleri vücudumuzun her noktasını okşadı, küfür ve tehdit ederek bizimle dalga geçti.

“Ne kadar acımasızım” dedi. “Bu güzel vücutlara hayvan boku gibi davranıyorum. Fakat ölüm cezasından kurtuluş yok. Olmak zorunda... Bu leziz delikler bugün çok davetkar ama yarın kurtçuklar tarafından yenecekler. Ah siktir, harika, ne zevk...”

Sonra iki genç adam Fatima’yı ellerine aldılar ve ben Dorval’la oynamaya devam ettim. Zavallı kız onların altında kalmıştı, güçlü olanı Fatima ile sevişirken diğeri kızın boynuna bastırıyordu. Her şeyin önceden planlanmış olduğu belliydi, yere bunun için ince bir döşek bile serilmişti. Sonra sıra bana geldi, titriyordum, korkmaya başlamıştım, Fatima’ya yaptıklarını görmek bile bana yetmişti. Adamlar bana yaklaşınca kendini korkudan Dorval’ın ayaklarına attım, eğilip böğrümü ısırdı, dişlerinin izleri iki ay sonra bile halen belirgindi. Adamlar beni ondan

uzaklaştırdılar ve saniyeler sonra kendimi Fatima'nın yanında hareket-siz yatarken buldum. Dorval yanımıza geldi,

"Kutsal İsa adına" diye haykırdı, "Bu orospular hâlâ yaşıyorlar mı?"

"Affedin bizi efendim" dedi adamlarından biri, "Nefes almıyorlardı ama..."

İşte bu noktada Dorval'ın karanlık yüzü iyice ortaya çıkmıştı; Fati-ma'nın üzerine atladı, Fatima tek bir kasını bile kıpırdatmamıştı. Çılgın gibi aletini onun içine soktu, biraz gidip geldikten sonra sıra bana gel-mişti. Onun iri vücudunun altında ölü gibi yatıyordum, küfür etmeye devam ediyordu. Aletini vajinama soktu, o kadar sertti ki, o sertliği tüm bedenimde hissediyordum, eğlenmekten çok aşırı öfke duyuyor ve bun-dan zevk alıyordu.

Utanmış mıydı? Yoksa iğrenmiş miydi? Bilmiyorum ama Dorval'ı bir daha görmedik. Uşakları efendilerinin bize yaptıklarını soğukkanlı-lıkla izlemişler ve işini bitirdikten sonra gidişine seyirci kalmışlardı. Bizi odaya getiren aynı kadın bize yiyecek bir şeyler getirdi ve çetin sınavımı-zın sona erdiğini haber verdi.

"Bana verilen emre göre, sizi geldiğiniz yere çıplak olarak gönder-mem gerekiyor" diye devam etti. "Madam Duvergier sizi gördüğün-de durumu anlayacaktır. Artık gidebilirsiniz, gün ağarmadan evde olursunuz."

Ben sinirli bir halde Dorval ile konuşmak istediğimi söyledim, gerçi eminim tuhaf dostumuz bizi deliklerden izliyordu. Kadın acele etme-miz gerektiğini söyledi. Evin önünde bir araba bekliyordu, hemen ona bindik ve bir saat içinde patrónumuzun evine ulaştık.

Madam Duvergier henüz uyanmamıştı. Odalarımıza gittiğimizde yataklarımızın üzerinde eskilerinden çok daha güzel kıyafetler ve beş Louis bulduk.

Fatima, "Bu konu hakkında bir şey söylemeyeceğiz. Anlaştık mı? Paramızı aldık ve bu kıyafetler eskilerinden çok daha iyi durumda. An-ladığım kadarıyla Duvergier'in her şeyden haberi var ve bütün bunlar onun bilgisi dahilinde oluyor. Paramızı aldığımıza göre ona bir şey söy-

lememiz gerekmiyor. Tatlım, Dorval'dan aldığın ders inan bana her şeye değerdi. Bundan sonra ondan öğrendiklerini uygulamalısın, çünkü bu kesinlikle gerekli" dedi.

"Gerçekten beni cesaretlendirdi" dedim.

"Onun söylediklerini unutmamalı ve kullanman gereken yerde de kullanmalısın. Ben buna kesinlikle inanıyorum ve fırsatları değerlendir-mek yine bizim elimizde, bunu unutma."

Birkaç gün sonra Madam Duvergier ile aramda küçük bir konuşma geçti. Beni biraz süzdükten sonra konuşmaya başladı:

"Doğal yollardan sevişme sürecini oldukça iyi tamamladığına inanıyorum Juliette, şimdi artık arka taraflarını nasıl kullanman gerektiğini öğrenme vaktin geldi ve eminim ön tarafınla bizlere gösterdiğin başarını arka tarafınla da göstereceksin. Sana gerekli bilgileri vereceğim. Ayrıca bir aptal gibi bana karşı gelmeyeceğine de inanıyorum. Kendini erkeğin istekleri doğrultusunda sunamayan ve onu tatmin edemeyen bir kızın evimde yeri yoktur. Şimdi, senin böyle biri olmadığını düşündüğüm için bana kulak verip beni iyice dinlemeni istiyorum."

"Çocuğum, sana bir kadının her yerde kadın olduğunu ve her şeyi en iyi şekilde yapabilme gücüne sahip olduğunu söylemeliyim. Döl yatağını trafiğe açması ile kışını kullanması arasında hiçbir fark yoktur; penisi ağzına aldığı gibi eline alma hakkı da tamamen onundur. Eğer erkek isterse onun kalçalarını okşar, bütün bunlar çok doğaldır meleğim. Önemli olan para kazanmaktır. Anal birlikteliğin suç olduğu söylenir çünkü bunun doğurganlık için olmadığı düşünülür. Bu tamamen yanlış. Dünyada anal yolla birlikte olan birçok insan vardır. İnsanlığın soyu azalıyorsa kesinlikle sebep bu değildir. Ayrıca oğlancılığın tadına bir kez varan erkekler de kadınlarda bu tadı asla bulamadıklarından bir daha bırakamazlar. Eğer bu erkeğe asıl zevki veriyorsa, erkeğin özünde var olduğu içindir ve bizim de kadınlar olarak onlara bu zevki vermemiz gerekir. Bunu yadsıyan toplum doğal olanı yadsıymaktadır. Bunun tadına ulaşan her erkek bundan ölesiye zevk alıyorsa bunu onların elinden meşru olmadığı için almak ona doğal olarak verilenleri reddetmektir.

Doğa kanunu erkeğe kadının vajinasını sunmuş olduğu fikri toplumun anal sekse karşı olan kısmına aittir, çünkü Tanrı lütfkar ve vericidir; bu yüzden insanlara zevk alacakları her şeyi sunmuştur. O kadına ve erkeğe sonsuz hazı sunmuştur fakat bunu toplum, kuralları ile sınırlamak istemektedir. Toplumun bir kısmı işlerini o şekilde yapıyor ve mutlu oluyorlarsa bir kısmı da farklı şekilde yaparak mutlu olmaktadır, her iki şekilde de erkeğin tohumları boşa gitmez. Juliette, tatlım, tabiat ana bize sunduğu her şeyi kullanmamızı ve onun isteklerini yerine getirmemizi ister. Arkadan birlikte olmak önden olmaktan çok daha zevklidir; tutkulu kadın bunun tadına bir kez vardığında önden becerilmeyi bir daha hiç istemez, çünkü o zevk bambaşkadır. Başkalarına da sor, onlar da sana aynısını söyleyeceklerdir. Çocuğum, para keseni de düşünmelisin. İnan ki, erkekler kadının göbeği üstünde tepinmek yerine bu şekilde birlikte olduklarında çok daha cömert olacaklardır. Her zaman anal birliktelikler için ödedikleri çok yüksektir. Üç bin paund kazanıyorum ve sana içtenlikle söylemeliyim ki, yarısından fazlasını toplumun geneline kiraladığım kızlardan kazanıyorum. Amlar bir peni bile etmiyor, tatlı kızım, bu günlerde moda değiller; insanlar ondan sıkıldılar; yani kimseye kolay satamıyorsun ve gelecekte eğer bu şekilde çalışacak kadınlar bulamazsam işi bırakmak zorunda kalacağım.”

“Yarın sabah bir tanem” diye devam etti utanmaz yaratık, “Lyon’un Başpiskoposu’na gideceksin. Bana anal birliktelik için elli gümüş ödüyor. Rahat ol ve hayatın en güzel zevkinin tadını çıkarmaya bak. İlk başta canın yanabilir, ama sana söylediklerimi sakın unutma, sonra çok zevk alacaksın. Yaşlı despotun seni kölesi gibi görmesi gerekiyor, onun yanında iken heykel gibi olmalısın.”

Oynayacağım role mükemmel şekilde hazırlanmıştım, sonraki gün saat dokuzda yaşlı adamın Paris’te konakladığı Abbaye de Saint-Victor’da bulunan evine, vardım. Beni yatağın içinde karşıladı.

Başpiskopos’un yanında ona yalakalık yapan, yardımcısı olduğunu düşündüğüm çok güzel, otuzlu yaşlarında bir kadın vardı. Adam, “Madam Lacroix, orada duran şu küçük kıza bak” dedi ve bir süre bana bak-

tı. “Eh, fena değil hiç fena değil, benim küçük meleğim kaç yaşındaymış bakalım?”

“On beş buçuk Monsenyör.”

“O halde hemen soy onu Madam Lacroix. Çok dikkatli olalım ki çürük mal olmasın.”

Kısa süre içinde çırılçıplak kalmıştım, sevişmek için kendimi sonuna kadar hazır hissediyordum. Kadınlara farklı gözle baktığı açıktı. Madam ona her ayrıntımı gösterdi. Sonra yardımsever yaratık beni Monsenyör’ün yanına yatağa yatırdı.

“Kıcını, madam kıcını” dedi adam heyecanla, “Sana sadece kıça ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Bir dakika dur! Siparişi bu isteğime göre vermiştin değil mi?”

“Evet Monsenyör ve sizin bu şöhretinizi bildiğim için en güzel, en toy kıcı buldum efendim.”

“Evet, evet bu iyi, arkasını çevir, ona biraz bakmak istiyorum” dedi, nefes nefeseydi.

Lacroix, beni çevirdi ve biraz kaldırarak, Başpiskopos’un dudaklarına yaklaştırdı. Adam tüm kıcıma ve kalçalarıma yüzünü sürüyor, öpüyordu, bu yaklaşık on beş dakika devam etti. Sonra özenle dilini makatıma soktu ve yalamaya başladı, bu onun için çok doğaldı, bu sırada vajinamın dudakları gevşemeye başlamıştı ve şanssızlık eseri dili onların arasına kaydı, bunu fark edince hemen geri çekildi ve bundan iğrendiğini ifade ederek beni itti. Bundan dolayı kendimi o zaman bile kötü hissetmemiştim, çünkü ben onun saygınlığının yirmi katı daha saygın olduğumu düşünüyordum. Test sona ermişti, Lacroix soyundu, çıplak kaldığında Monsenyör yatağında doğruldu.

“Çocuk” dedi, “Senin buraya gelmeden önce hazırlandığını sanıyorum. Bizim için en önemli olan şey uysal ve itaatkar olmaktır, bunu unutma.” Benden bütün emirlerine uymamı istedi.

“Peki, uyacağımı umuyorum. İşime başladığımda beni durduracak hiçbir şey yapmayacaksın ve sonuna kadar sözümü dinleyeceksin, bu çok önemli. Sana daha fazla söyleyecek bir şeyim yok. Madam Lacroix,

dar geçidi yağla ve penisimin içeri ustalıklarla girmesini sağla. İçeri girdiğimizde başta biraz hızlı olmam gerekecek ama sonra çok rahatlayacağız ve tüm lanet geçecek. Tamam mı küçüğüm?”

Sevimli madam çok yumuşaktı. Benim boyun eğişim ile madamın hüneri sayesinde hazırdım. Başpiskopos henüz hazırlanmamıştı.

Aziz piskopos, “Ah, işte hazırım galiba” dedi. “Tanrım yıllardır ilk defa bu kadar sıkısını görüyorum, oh gerçekten! Bu içine girdiğim kesinlikle bir bakire kış deliği oh, lanet olsun... Lacroix buraya, Lacroix yerini al, bu yüce deliğe akmaya hazırım, sinyal veriyor.”

Bu bir uyarıydı, madam zili çaldı ve ikinci kadın geldi, onu sadece bir an görebilmiştim. Kollarını sıyırmıştı ve elinde bir sopa vardı. Kadın ne yaptığını iyi bilir bir şekilde madamın kıcına vurmaya başladı, kadın hemen bana doğru atıldı ve arkasını ön tarafıma delice bir şehvetle sürtmeye başladı. Bu kombinasyondan çok zevk alan Aziz, makatıma boşaldığı sırada sopalı kadın da Aziz’in kıcına vurmaya başlamıştı.

Ve hepsi bu kadardı. Monsenyör yeniden yatağına girdi, kahvaltısı ve çikolatası getirildi. Hizmetçileri onu yeniden giydirdiler, benden ikinci kadınla gitmemi istedi. Güçlü kolları olan bu kadın beni kapıya götürdü ve Duvergier için elli louis benim için de iki louis verdikten sonra arabaya bindirdi ve arabacıya beni eve götürmesini söyledi.

Sonraki gün evde beni elli yaşlarında, soluk yüzlü, karanlık bakışlı bir adama sundular. Bu, hiç iyi değildi.

Ben, onun beklediği odaya giderken Duvergier bana, adamın benden istediği her şeyi yapmamı söyledi. “O, benim en iyi müşterilerimdendir ve eğer onu hayal kırıklığına uğrattırsan müşterimi kaybetmeme sebep olursun.”

Adam, oğlancıydı. Biraz zaman geçtikten sonra benden arkamı dönmemi istedi, yüzükoyun yatağa yatırdı ve beni düzmek için hazırlanmaya başladı. Kalçalarımı okşamaya, sertçe onlara bastırmaya başladı ve bacaklarımı araladı. Hergele küçük tatlı delik için deliriyor gibiydi fakat yüzümü ona çevirmemi istemiyordu, bu sırada aletini hazırladı. Birden içimde bir önsezi oluşmuştu, aniden arkamı döndüm ve Tanrım

gözlerime inanamamıştım! Adamın aleti irin, sıvı ve yara doluydu, iğrençti, bu zührevi hastalığın ta kendisiydi.

“Efendim!” diye bağırdım, “Siz çıldırdınız mı? İçinde bulunduğunuz duruma bir bakın! Ne halde olduğunuz hakkında en ufak bir fikriniz var mı? Siz kesinlikle beni de mahvetmek istiyorsunuz.”

“Ne!” dedi seks düşkününü herif, dişlerini göstererek beni korkutmaya çalışıyordu sanki. “Bu itirazlar da ne demek oluyor? Sen bu evin hanımına karşı mı geliyorsun? O sana benim durumumu anlatır. Hasta olsam o kadına para öder miydim? Ben çılgınlıktan başka bir şeyden zevk almam. Sence bundan hoşlanmasam kendimi iyileştirmez miydim?”

“Oh, anlıyorum bayım, kimse bana bundan söz etmedi” dedim ve odadan dışarı fırlayıp Duvergier’i buldum ve sizin de tahmin edebileceğiniz gibi ona bağırıma başladım. Müşteri tartışmamızı dinlemişti, yanımıza geldi, o ve Duvergier bakiştılar.

“Sakin ol Juliette...”

“Ah hayır, lanet olsun, asla madam” diye haykırdım.

“Ben kör değilim, bu beyefendiyi gördüm...”

“Gel, gel Juliette, sanırım yanlış anladın. İyi bir kız ol ve işinin başına geri dön.”

“Asla” dedim. “Neyi planladığını biliyorum. Beni ona kurban edeceksin.”

“Tatlım Juliette...”

“Senin tatlı Juliette’inin istediği tek şey o adamın işini görecektir başka birini bulman. Çabuk ol beyefendi bekliyor.”

Duvergier etrafına baktı ve omuzlarını silktili.

“Bayım” diye başladı.

Fakat adam beni zehirlemek istiyordu, ancak uzun süren ikna edici konuşma sonrasında başka bir kızla olmayı kabul etmişti. Sonunda her şey ayarlandı ve yeni kız geldi, ben de kurtuldum. Yerime gelen kız on üç yaşındaydı ve gözlerini bağladılar, hiçbir şey anlamamıştı, operasyon başarıyla tamamlandı. Kızı bir hafta sonra hastaneye göndermek zorun-

da kaldılar. Adam kıza hastalık bulaştırmıştı. Bu, adamın zevk aldığı bir şeydi; Duvergier ise sonuna kadar bunu bildiğini kabul etmedi.

Sağlıklı kişiler bir ay boyunca on beş ya da on altı kez vücudumu kullandılar ve ben aynı zevkleri defalarca yeniden tattım. Bunların arasında en farklı olanı bir adamın evine gönderildiğimde gerçekleşmişti, adam oğlancıydı, kesinlikle bu detay atlanamazdı. Ve bu kişinin adı Noirceuil'di. Size onunla ilgili anlatacaklarım ve aldığım zevkin ne kadar harika olduğuna inanamayacaksınız.

Öncelikle Noirceuil'in karısını bu işe karıştırmaktan ve onu kurban etmekten hoşlandığını söyleyerek başlamak istiyorum. Noirceuil ile ilk tanıştığımızda bu sektörde benim gibi küçük kızlardan hoşlandığını da öğrenmiştim.

Madam Noirceuil çok nazik ve hoş bir hanımdı, henüz yirmi yaşında bile değildi. Çok genç yaşta evlenmişti, adam ise kırk yaşlarındaydı ve sekste sınır tanımayan bir çılgındı. Onu ilk tanıdığım gün neler yaptığını size anlatacağım ve çok hoşunuza gideceğine eminim. İçeri girdiğimde o ve karısı odalarındaydılar, bir dakika sonra Noirceuil zili çaldı ve içeri on yedi, on sekiz yaşlarında iki delikanlı girdi. Neredeyse çıplaktılar.

Noirceuil, "Sevgilim, anladığım kadarıyla dünyanın en güzel kışına sahipsin" dedi bana doğru dönerek. "Madam" diye devam etti, karısını göstererek, "Bize bu mucizeyi açarak gösterebilirsin."

"Oh, gerçekten Monsenyör benden istediğiniz şeyler..." dedi küçük kadın utanarak.

"Madam sizden istediklerime karşı gelmeniz beni üzüyor. Oysaki, bir eş kocasının ondan istediklerine karşı gelmemelidir. Eşin görevleri yok mudur? Ve benim sizden bu görevleri yerine getirmeyi istemeye hakkım yok mu? Meseleyi yeterince dikkate almadığını düşünüyorum."

"Oh, bunu asla yapamam!"

"En berbat tarafın, yapacağın iş çok basitken bunu günün en sıkıntılı olayı haline getiriyor olman. Şimdi madam bana itaat edecek ve şu çocuğu soyacak mısın, yoksa iyice delirmemi görmek ister misin?"

Zavallı kadın isteksiz bir halde işini yapmaya başladı, Noirceuil sabırsızlanmaya başladığından, kıyafetlerimi kendim çıkarmayı tercih etmiştim fakat bunu fark edince beni hemen durdurdu ve karısının elini tutup beni soymaya devam etmesi için onu zorladı. Delikanlılardan biri onun aleti ile oynuyor diğeri ise anüsünü rahatlatıyordu. Sonunda çıplak kaldığımda Noirceuil karısından benim küçük, esnek deliğimi kendisine sunmamı istedi. Kadın kalçalarımı kaldırdı ve adam eğilip şaşırtıcı bir şehvetle onları öptü. Bu sırada delikanlılar soyunmuşlardı, onları soyan kişi yine madamdı, üzerlerinden çıkardığı giysileri yere attıktan sonra kendisi de soyundu. Noirceuil de soyunup grubun ortasına geçti, grup iki çekici kadın ve hoş delikanlılardan oluşuyordu. Fakat bu pozisyonlar vajina ve penislerin birleşmesi için pek uygun değildi, zaten gruptan kimse de sıradan şeyler istemiyordu. Noirceuil'in bakışları kadını güzelliğindeki enfes kıçlardaydı, onları şehvetle öptü. Hergele hemen harekete geçmişti, bazen kadın bazen de delikanlıları tercih ediyordu. Karısından beni yüzüstü divana yatırmasını ve penisini doğru noktaya sokmasını istedi, böylece deliğimden içeri yalarcasına girdi. Tahmin edebileceğiniz gibi Noirceuil'in aleti yedi inç genişliğe, on bir inçten fazla da uzunluğa sahipti. Yine de onu içime almakta pek zorlanmamıştım ama bunda karısının asistanlığı da çok etkili olmuştu tabii. İçime yumurtalarının dahi gireceği şekilde abanıyordu. Bu sırada delikanlılardan birinin aleti arkadan anüsüne girmişti. Boşta kalan delikanlıdan da karısının anüsüne girmesini istedi. Grup tamamlanmıştı, bu organizasyonu yaptığı sırada Noirceuil'in aleti küçülmüş ve pörsümüştü, hiç zaman kaybetmeden onu yakaladı ve yanmaya devam eden makatımdan yeniden içeri girdi. Karısı bütün bunlara karşı koymak istemişti ama vahşi, seks düşkünü Noirceuil onu saçından yakalayıp yere dizlerinin üzerine çöktetti.

"Mükemmel, daha başka ne isteyebilirim ki? Kıçımdan düziilüyorum, bu sırada genç bir kızın körpe kıçını düziyorum, birileriye karımı kıçından sikiyor. Ah, gerçekten zevkin doruğundayım!" diye inledi, gözleri büyümüştü.

“Oh, efendim!” diye haykırdı acılar içindeki kadın, “Benden umudunuzu kesseniz?”

“Bunu zaten yaptım madam, fakat sizin düşündüğünüz şekilde değil. Aldığım zevk ancak sizin yardımınızla doruğa ulaşıyor.”

“Utanmaz adam!”

“Ruhumu kutsa, erdemli yaratık! Evet inançsız, tanrıtanımaz, kural-sız, vicdansız, ürkütücü bir adamım ben, bunu asla inkâr edemem. Oh tatlı, dürüst karıcığım gel ve kulağıma hakaretlerini fısılda, ama ben öyle büyülendim ki, aletim bir çelik kadar sert. Juliette, aynı şekilde dur, sabit ve sıkı ol, sıkıştır biraz, oh geliyor, evet...”

Düzüşme ve sevişme, bağırsaklarıma kadar ulaşan penisler... Şehvet delisi Noirceuil içime tam üç kez boşaldıktan sonra karısına daha kötü kafayı takmış durumdaydı. Onun isteksizliği ve soğukluğu adamı deliye döndürüyordu.

“Hanımlar ve beyler madam bir sonraki programı hayata geçirmek istiyor!” diyerek dalga geçti.

“Senin bu iğrenç durumu devam ettirmeye niyetin var sanırım...” dedi kadın ürkekçe.

“Oh! Madam, mutluluğum için bu gerekli.”

Ve Noirceuil karısını kolundan yakalayıp divana yatırdı, kadının vücudu titriyordu. Benden üzerine çıkmamı, sonra onun ağzını açıp penisini içine sokmamı istedi. Bu şekilde bir süre oyalanmıştı ama aletinin gerçek zevki tadabilmek için tercih ettiği yer yine benim malum, dayanılmaz çekici deliğim olmuştu. Oh dostlarım, o gün kesinlikle çok cömert ve alıcıydım, her dakikadan ben de hayranım kadar zevk alıyordum. Birine acı çektiriyor olmanın dayanılmaz zevki ile tanışıyordum, bu bana heyecan veriyordu. Boşalmak üzere olduğunu anladığında içimden çıkıp karısının ağzına girdi ve boğazından içeri tüm zehrini akıttı. Kadın boğulacak gibi görünmesine rağmen bir damlayı bile kaçırmamış, her zerreyi yutmuştu. Gerçekten bu performansına hayran kalmıştım. Kocasından iyi eğitildiği açıktı.

Acımasız ve sevgisiz koca her fırsatta delikanlılarla ilgileniyordu,

Madam Noirceuil'in anüsü ise kocasının büyük penisini ve kocasının arkadaşlarınınkini başarıyla içine alıyordu. O üç ibnenin hızını tahmin bile edemezsiniz. Sonunda Noirceuil dışında diğerleri kendilerini ölü gibi yatağa attılar. Çılgın, seks delisi Noirceuil ise yeniden gelip kıcımlı parmaklamaya başlamıştı. Bu sırada gözleri karısının açık duran bacak arasındaydı fakat sonunda her ikimizden de vazgeçip delikanlıları arka arkaya düzdü. Birinin içindeyken işini yarım bırakıp ikincisinin içine giriyordu ve son olarak yine tüm zehrini benim içime boşalttı. Tüm bunları yaparken bir de karısının anüsüne parmaklarını sokuyordu. İşini bitirince yeniden önüne aldığı delikanlıları sırayla düzmeye devam etti ama gençlerin delikleri gevşemeye başladığından onları havada bırakarak, yeniden talihsiz karısının ağzında boşalmayı tercih etmişti.

Bu çılgınlık olabildiğince hızla devam ediyordu. Noirceuil oyunun şeklini değiştirmişti; şimdi yumruklar, tekmeler, tokatlar, çimdiklemeler vardı ve tüm bunlar olurken şehvet düşkünü efendimiz onunla oynamamızı istiyordu. Madam gerçekten içimizde en kötü durumda olanıydı, her tarafı yara ve morluklar içinde kalmıştı. Kocasının damarlı penisini yaralarımıza sürüyorduk. Noirceuil, beni oğlanlarına bırakmıştı, içlerinden biri beni kıcımdan düzerken, diğeri penisini emdiriyordu, ikisinin arasında sandviç gibi kalmıştım, arada biri sıcak sığınağımda iken aynı anda diğeri kıcımda oluyordu.

Biz tam işin ortasında iken Noirceuil de partiye farklı bir şekilde katılmıştı ve vücudumda boş kalan tek delik olan ağzımdan içeri girdi, iki delikanlı önden, arkadan bağırsaklarımın uç noktalarına kadar boşaldıklarında Noirceuil'de ağzımın içine boşalmıştı. Dördümüz aynı anda geldik. Yüce Tanrım, daha önce böyle bir zevk tatmamıştım. İniltilerimiz ve zevk haykırıışlarımız odanın duvarlarını aşılıyor, her yerde yankılanıyordu.

Hepimiz mutluluğun ve şehvetin doruklarındaydık. Genç erkeklerle aramda geçenler Noirceuil'i heyecanlandırmış, oldukça hoşuna gitmişti, performansımdan etkilendiğini biliyordum. Beni onlarla birlikte yemeğe kalmam konusunda ikna etti. Bu teklif kendime güvenmemi ve

işimi iyi yaptığımı anlamamı sağlamıştı. Eğlenceli bir yemek olmuştu. Masaya Madam de Noirceuil hizmet ediyordu, kocası ona tüm gündelik işleri yaptırıyordu. İçimi bu manzaraya karşısında, gizli bir mutluluk ve üstünlük duygusu sarmıştı. Bu hoşuma gidiyordu.

Noirceuil kesinlikle çok akıllı bir adam ve bir asilzade idi. Erkeklerin pek çoğunda rastlanmayacak kadar tahrik ediciydi. Onun her halinden, her konuşmasından ve sevişme tarzından çok hoşlanıyordum. Dostlarım ona delice âşık oluyordum, gerçek olan buydu. Yemek sırasında onunla karısına olan tavrı hakkında konuşmak, ona daha yakın olmak istemiştim. “Gerçekten, bu zavallı yaratığa karşı olan adaletsiz tavrınız...”

“Adaletsizlik konusunda gerçekten haklı sayılırsın. Ama ona olan bu öfkem inan bana çok zevk veriyor. Bu mutluluğa iki taraftan da bakmak gerekiyor Juliette. Hem kurbanın tarafından duyulan acının mutluluğu var hem de kurbanına acı çektiren tarafın mutluluğu. Benim onun acı çekmesini izlerken bundan ne kadar zevk aldığımı tahmin bile edemezsin. Acı çektirmekten alınan zevk kusursuz ve ilahi bir güçle yüreğime hükmediyor. Bize bu tutkuları doğa sunmuştur ve bunların sonuna dek kıymetini bilip, tadını çıkarmalıyız. Haksızlık ve adaletsizlikler olması gerektiği gibi doğanın yönetiminde meydana gelmektedir. Doğa bize bu enerjiyi ve gücü vermiştir. Dediğim gibi, bu hayatın devamını sağlayan bir uyum olduğundan, armoniyi bozamayız.”

Kara kalpli seks düşkünü, bir kahraman edasıyla beni dinlemeye başladı. “Fakat coştüğün zaman içinde anlaşılması güç, daha farklı içgüdüler hissetmiyor musun? Yani demek istediğim, onu kurtarmayı ya da onun için iyi şeyler yapmayı düşünmüyor musun?” diye sordum.

“Evet gerçekten bazen içimde bu tür anlamsız şeyleri hissediyorum ve bu bana çok tuhaf geliyor. Üzerinde düşündüğümde şöyle bir yorum getirebiliyorum: Bir an için duruyorum ve içimden taşan kötülüğe karşın bu tür duygular oldukça tezat geliyor. Sürekli verdiğim bu tür partilerde ahlaksızlıkla beni doyuma ulaştıran yoğun zevk tüm ruhumu sararken, erdem de ne demek oluyor? Böyle duygular içindeyken,

acıma duygusuna yenilip onu seçmek gerçeklerden uzaklaşıp hayal alemine dalmak demektir. İnsanın kendini özünden koparan ve topluma iyi görünmek için arzularından vazgeçiren şey, işte bu sözünü ettiğimiz erdem saçmalığının ta kendisidir. Bu tanı olarak diğerlerinin mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmek anlamına gelmektedir. O insanlarla aynı anda yine onlar gibi davranmak bana göre çok saçma... Aslında özüne bakıldığında toplumun erdem olarak onayladıkları bireyler için mutsuzluk anlamına gelmektedir. Yani toplum bireye her şekilde karşı olmuştur ve onu mutsuz etmiştir. Her zaman özümüzde bizi saran ve olmasını istediklerimiz, toplumun erdemli olmak yaptırımı ile yerini hüsrana bırakmıştır. Bana sorduğun sorunun asıl cevabı, içimizde hissettiğimiz o duyguların toplumun üzerimizde kurduğu baskılardan başkası değildir. Örneğin, ben erdemi irdelediğimde bastırılmış duygular, gereksiz yaptırımlar görüyorum. Oh, ne kadar sıkıcı ve kasvetli! Ne kadar tatsız ve yavan! Erdem ve fazilet kanımı donduruyor, kendimi yorgun hissediyorum. Oysa içimdeki ilahi güç, suçla birleştğinde yeniden kanımın akmaya başladığını, gücümün geri geldiğini ve sonsuz mutluluğu yakaladığımı hissediyorum. O ateş, beni heyecanlandırıyor, coşturuyor, hayat veriyor. Damarlarım, sinirlerim, tüm organlarım aşırı mutlulukla dünyaya meydan okuyor, suçun verdiği yüce haz tüm ruhumu ve bedenimi zevkin doruğuna ulaştırıyor. Tattığım o şehvet duygusu ile nefes almaya, kendim olmaya başlıyorum, bu müthiş bir şey.”

“Monsenyör” dedim hayranlıkla. Söyledikleri, kendi ile ilgili yaptığı tanımlar, suça bakışı kanımı kaynatmaya başlamıştı. Tüm bunların beni yansıttığını çok iyi biliyordum ve içimi mutluluk sarmıştı. “Ah Monsenyör, tüm bunlar kurallara aykırı olduğunda büyük risk almanıza neden oluyor. Bu kuralsızlık sonunda ağır bedeller ödemek gerekiyor.”

“Yani senin ödediğin gibi. Gördüğüm kadarıyla meseleyi anlamaya başlıyorsun. Anlayabiliyor olman hoşuma gitti, bu yüzden konuşmama devam etmek istiyorum. Hayatta iki ayrı seçim şansımız var. Bunlardan biri erdem, diğeri ise Şeytan’ın yolu dedikleri yol. Bu seçimi yaparken kesinlikle bir duraksama bile yaşanmaması gerektiğini düşünüyorum.

Doğanın ruhlarımıza üflediği gerçek erdemlerden uzaklaşıp, kendimizi hatalarla dolu toplum kurallarına bırakmamızı düşünülemez buluyorum.” “Örneğin ben, seçimimi yaparken içimdeki o iki sestem, güçlü ve yüksek olanının istediği şekilde davranmıştım çünkü bu ses bana doğanın güçlü seslenişi idi. Onu duymazlıktan gelemezdim. Bu üstünlüğü fark ederek, insanların erdem masallarına inanmamaya başladım ve onların özümüzü yansıtmadığına karar verdim. Zaman ilerledikçe bu tezimin üzerinde çalışmaya başladım. İlk olarak yabancı insanları ele aldım, onların doğanın kurallarını nasıl yansıttıklarını, erdemin ve faziletin değil kendi kalplerinin sesini nasıl dinlediklerini ve gerçeğe nasıl ulaştıklarını gördüm. Kişisel ilgi ile toplumun ilgi odağı arasındaki farkı görmem çok kolay olmuştu. Ayrıca bir insanın hayatının kalanı için erdemi seçerek kurallara uygun olarak yaşaması sonunda ne kadar mutsuz olduğunu ve mutsuz bir halde nasıl öldüğünü gördüm. Öyle ki, doğanın kanunlarına karşı olan toplum kuralları doğa için anlamsız ve yabancıdır. Erdemin yanında gücü ve etkisi tartışılmaz olan özümüzü saran duygular, bizi gerçek mutluluğa götürerek toplumda barış içinde, ilahi adaletle yaşamamızı sağlar. İnsanı üzen, onu umutsuzluğa salan şeyler aslında insan düşmanı olan erdem safsatasından meydana gelmektedir. İnsan sürekli yokluğunu hissettiği hazları tadarsa işte o zaman mutludur. Ama erdemin peşine düşüp suçun aslında ona doğal olarak verilen bir ilham kaynağı olduğunu unutursa işte o zaman hiçbir şekilde acıların, güvensizliklerin kucağından kurtulamaz. Dürüstlüğü, aslında doğal ve içgüdüsel bir duygu olmadığını anladığımda, bunun sadece aşağılık bir ticaret hilesi olduğunu da fark ettim. Oysa doğa, bencilliğin mükemmelliğini ve insanlara verdiği mutluluğu her fırsatta ifade etmektedir. Yani demek istediğim insanda bulunan ahlaksızlık dürtüsü onun özünde, var oluşunda vardır. İnsan her zaman suça giden yolda gerçek mutluluğu ve yüce hazzı yaşar. İnsanoğlu var oluşundaki bu güçle en büyük mutluluğu hep bu yolda tatmıştır, erdem bir illüzyondur. Gerçek hazzı tadan insanlar, doğaya her zaman büyük minnet borcu içinde kalmaktalar. Erdemin karakterimizde olduğunu kabul etmiyorum ve bunu dinlemeyeceğim. Öncelikle siz insanları memnun eden işleri analiz

etmek gerekiyor. Otoriteler koruma adı altında yönetiyor ve genel huzuru koruyorlar. Bu tanımdan yola çıkarak insanlara mutluluğun nasıl satıldığını, insanlarınsa güvenli olduğu için mutluluğu bu şekilde satın almayı nasıl tercih ettikleri açıktır. İşte, bu günlerde yapılması gereken en iyi şey sıradan, tekdüze yönetmelikleri inceleyerek hastalıklı insanları mutsuzluğa sürükleyen yaptırımlardan kurtulmaktır. İnsan bir kez bile bu trafiğin içinde nasıl kullanıldığını, bu yüzden nasıl mutsuz olduğunu anlarsa, erdem hastalığından kurtulmak için elinden geleni yapacaktır. Çünkü erdem onu güçsüzleştirerek, sonunu getirmektedir.”

“Tartışmaların çoğunlukla erdemi ve dürüstlüğü desteklediğini biliyorum, bunun asıl nedeni insanların doğru ve güzel sandıkları şeyin dış görünüşüne aldanıyor olmalarıdır. Peki Juliette, sen bu safsataya kanıyor musun? İnsanların erdemi tercih ediyor olmalarının tek nedeni toplum tarafından kabul görmektir ve fiziksel şiddeti bu nedenle kınamaktadırlar. Ama aslında erdemli insan, hiçbir zaman suçlunun tutkularını beğenmediğini açıkça ifade edememektedir. Çünkü her ikisinin de özünde aynı istekler, aynı mutluluklar vardır. Aralarında hiçbir anlaşmazlık ve uyumsuzluk söz konusu bile değildir. İlkeleri aynıdır fakat genel olarak görevlerini yerine getirebilmek için birbirlerine karşı olurlar. Aralarındaki bitmeyen kavga sonsuza dek devam eder ve sürekli birbirlerini incitirler. Zayıf insanın tek tutkusu güçlü olmak, güçlü olanın üzerinde egemenlik kurmaktır, güçlü olanın tutkusu ise zayıf olanın üzerinde egemen olmak olduğundan onlar aslında aynı taraftadırlar ama aralarındaki sorun bitmek bilmez. Suçu tercih eden insanın saygı duyduğu, tapındığı şey kesinlikle erdem değildir, erdem ona huzur vermez. O, ancak kötülük yaptıkça kendini mutlu hisseder. Bazen ahlaklı olmayı tercih edenlerin bundan büyük mutluluk duydukları söylenir ama bu büyük bir yanılgıdır, tam tersine o insanların çok zayıf olduklarını düşünüyorum ve güçlü oldukları zırvasını reddediyorum. İnsanlara sunulan seçim hakkında o zayıf kesim zevk almamayı tercih ediyor, bu doğru mudur?”

“Ayrıca şiddet ve zevk ayrılmaz bir bütündür. Sadece zevki tercih

eden bir kişi şiddetle birlikte zevki tattığında ancak gerçek zevki hissedebilecektir. Nazik zevklerle mi yoksa güçlü, etkili ve şiddet içeren zevklerle mi gerçek mutluluğa ulaşılabilir? Bizim düşünce şeklimizde mutluluk sadece hayal gücümüzü alevlendirecek gerçeklerdir, bunun tersi ile mutlu olduğunu düşünenler ise aslında sadece kendilerini kandırmaktadırlar. İnsanın ideal mutluluğu kurbanına fiziksel olarak verdiği milyonlarca acıda saklıdır. Hırsızın ya da katilin mutsuz olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Bu tam olarak doğru değildir, mantıklı bir akıl ve sabit ğreti, ‘Hırsız ve katil eğer pişmanlık duyarsa mutsuz olur.’ der, fakat prensipleri olan güçlü insan, geçmişte yaptıklarından asla pişmanlık duymaz ve hayatı boyunca acıdan uzak durmasını bilerek mutlu yaşar ve asla almasa mıydım demez. Ah bana çaldığım milyonlardan başka bir şey zevk veremez. Biz insan olarak her gün iyi ve mutlu bir hayatın özlemini taşımıyor muyuz? O halde neden bunun için zaman kaybediyoruz? Elimizdeki şansları değerlendirmememiz için herhangi bir neden var mı? Ahlak, başka dünyaya ait bir kuraldır ve daha fazla kabul edilecek bir yanı yoktur. O halde neden bu yanlışa tapınıyoruz? Ahlaka tapınmaya devam ederek gelecekte nasıl bir beklenti içinde olabiliriz? Ahlak takıntısı bir neslin yok olmasına neden olmaktadır. İnsan ahlaklı olmak uğruna kendini diğer insanlardan soyutlamaktadır, bu da insanların yalnızlığa mahkûm edilmesi anlamına gelmektedir. Machiavelli, insanın iyiliği tercih etmesinin o büyük kalabalığın ortasında yok olması anlamına geldiğini söylemiştir. Ahlaklı olmak uğruna fakirlik çeken zavallı insanlar, gittikçe azalmaktadırlar. Onları memnun eden tek şey ise iyiliğin boktan oluşudur, bu onları ne kadar fakir olsalar da teselli etmektedir.”

Bu ğreti sürerken Madam Noireuil ve iki genç adam uykuya dalmışlardı.

Noireuil onlara doğru bakarak, “Aptal yaratıklar” diye mırıldandı. “Zevk makineleri, bizi çok memnun ediyorlar ama gerçekten bu duyar-sız halleri beni sinir ediyor.” Bakışları şimdi şehvetle bana çevrilmişti. “Sen Juliette, sen çok zekisin, beni anlıyorsun, seninle birlikte olmaktan

çok memnun oluyorum; belki nedenini anlamıyorsun ama sen kötülüğü seviyorsun.”

Titriyordum, “Evet bayım, hem de çok. O, o beni çılgına çeviriyor, o...”

“Daha ileri gidebilirsin çocuğum. Ben sana güveniyorum. Senden daha fazlasını görmek isterim.”

“Tarzınız beni alevlendiriyor monşer, kesinlikle sizin sözlerinizden ve felsefenizden çok etkilendiğimi söylemeliyim. Daha önce de bu tarz bir eğitim almıştım ve efendim biraz bilgili olduğumu söyleyebilirim. Doğumumdan bugüne dek yaşadıklarım bana kesinlikle iyilikten nefret etmeyi öğretti. Çok zor koşullar yaşadım.”

Böylece, Noirceuil’e tüm hikâyemi anlatmıştım.

“Juliette” dedi hayatımla ilgili detayları dinlerken, “Gerçekten bana anlattıklarından çok etkilendim.”

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü babanı tanıyordum. İflas etmesine neden olan o kötü kişi ise bendim. *Sahip olduğu tüm serveti ona ben vermiştim* ve onu daha zengin etmek ya da yok etmek yine benim ellerimdeydi. Onu zenginleştirmiştim ama sonunda onun fakir bir zavallı olarak ölmesini sağlayan kişi de ben oldum. Yılda, onun sayesinde üç yüz bin paund ekstra gelirim oldu. Fakat bana tüm bu anlattıklarından sonra sana tazminat ödemenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum ama tabii bana suçlarımı işlememde yardımcı olman gerekecek. Çünkü sana parayı onun kızı olduğun için vermeye kalksaydım bu tamamen iyilik olmuş olacaktı. Görüyorsun değil mi? İyilikten nasıl korkuyorum? Geçmişte babana olanların bugün ikimiz arasında başlayan bu özel ilişkiyi iyi yönde etkilemesini asla istemem. Sadece birbirimize ahlaksız işlerle yakınlaşmamızı isterim.”

“Korkunç adam!” diye bağırdım. “Kötülüğünün kurbanı bile olsam yine de prensiplerine ve tarzına tapıyorum.”

“Oh Juliette, daha konuşulacak çok şey var” dedi kısık sesle.

“Her şeyi duymak istiyorum.”

“Baban... Annen...”

“Evet?”

“Onların varlığı benim için tehdit oluşturunuyordu. Bana ihanet etmelerini önlemek için onları kurban ettim. Bir an önce mezara girmeleri gerekiyordu. İşimi zehir kullanarak çabucak hallettim. O gün beni evlerinde akşam yemeğine davet etmişlerdi...”

İşte bu son söz ile birlikte kendimi delice bir tutku ile bu mükemmel adamın kollarına bırakıp çılgınca bir mutlulukla haykırmaya başladım. Doğa aynı anda hem kalbimi yakmış hem de dondurmuştu.

“Canavar” dedim yavaşça titreyen sesimle. “İğrenç biri olsan da seni seviyorum.”

“Ailenin katilini mi?”

“Bunun benim umurumda olduğunu mu düşünüyorsun? Her işin hakkını vermek gerekir. Senin işlediğin bu küçük suç sayesinde onlardan ömür boyu kurtulmuş oldum. Ayrıca yaptıklarını dinlemek beni ateşlendiriyor, kanımı kaynatıyor... Ah, delirebilirim...”

“Çekici, yaratık tarzın, kalbinin samimiyeti, seninle ilgili her şey çok hoşuma gidiyor. İşte bu yüzden Juliette, senden ayrılmayacağım. Bundan sonra Duvergier’in yanına gitmeni istemiyorum. Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

“Fakat monşer, eşiniz?”

“O, senin ancak kölen olabilir, evimin idaresi artık senindir, içindeki herkes senden emir alacak, onlara emredek ve yerine getirmelerini sağlayacaksın. Suçun ruhuma sahip olduğunu biliyorsun: Benim için kötülüğü tercih eden herkesin önemi çok büyüktür. Doğa beni bu şekilde yaratmış; iyilik için değil ama kötülük için ayaklarıma kapananları affederim. Oh Juliette, gel bana, yanıma gel... Gel ve bana o mükemmel kıcını göster, sertleşiyorum, orospu bana o güzel kıcı ver hemen, onu sikmek için ölüyorum, birilerine kötülük yapma fikri bile bu hale gelmem için yeterli oluyor.”

Hemen ona yaklaştım ve “Evet Noirceuil, içime gir seni gidi domuz, akrabalarımı öldüren o yüce kişi tarafından becerilmek istiyorum. Eh,

gel beni kıcımdan düz, oh evet, o delikten, vajinamdan tüm dölümün dışarı akmasını istiyorum, gözyaşlarım bunun için akıyor, yok ettiğin ailemin külleri için beni öyle bir becer ki... Ah....”

Yerimizden kalktık ve Noirceuil beni kıcımdan düzmeye başladı, kendini de genç adamlara yaptıırıyordu, bir yanına da karısını almış dövme, kığına ve kalçalarına vurmaya devam ediyordu. Noirceuil eline geçirdiğı herkesi dövmeğe başlamıştı ve sonunda zavallıların hassas bölgelerinden kan gelmeye başlamıştı ki, içime boşaldı.

Noirceuil’in çiftlik evine yerleştiğim ilk gün beni kalan eşyalarımı almak için Duvergier’e göndermemiştir. Sabah olduğunda beni evin çalışanları ile tanıştırdı, herkese kuzeni olduğumu söyledi ve bundan sonra evinin yetkisi benim ellerimdeydi.

Eski ev sahibimle görüşmeye gittiğimde ona ayrılmak istediğimi söylemeye hazırlanmıştım. Beni gördüğünde çok sıcak bir şekilde karşıladı.

“Oh, sevgili Juliette!” diye bağırdı beni gördüğünde, “Geri dönme ne ne kadar sevindim bilemezsin! İçeri gel, sana anlatacak binlerce şey var, bunun için sabırsızlanıyorum.”

Noirceuil ile yaşamaya başladığımı öğrendiğinde ciddileşti ve nutuk atmaya başladı:

“Yeni konumunu kendin nasıl değerlendiriyorsun bilmiyorum ama bence orada olman büyük hata ve şanssızlıktan başka bir şey değil, bulunduğun pozisyonda eskisi gibi kaliteli bir orospu olmaktan ve yılda yedi yüz, sekiz yüz kadınla birlikte olan bir adama güvenerek her şeyden vazgeçiyorsun. Ne kadar zengin ve ne kadar bizim gibi liberal bir adam olsa da sonunda bize vereceğı tek şey kuru bir teşekkürden başkası değildir. Bizi sadece bir süreliğine altın yağmuruna tutacağını unutma. Sadece onu tatmin etmememizi isteyecek sonra her şeyi unutacaktı. Fakat Juliette, eğer bir adamı elinde tutmak istiyorsan her zaman ona başkasının kollarında görünmelisin, inan bana bu onun sana bağlanmasını kolaylaştırır. Daha da ileri gideceğim ve sana her şeyi anlatacağım. Bir erkek, karısı ya da çok değer verdiği metresi olsun hiç fark etmez, onun kalbini ve duygularını umursamadan onu her gün sevişeceği bir kadın

olarak görür o kadar. Dünyada erkekler hakkında bilinmesi gereken en önemli şey, biri ile sadece yatman diğerini de sevmen gerektiğidir. Çünkü yatacağın erkeğe sadece vücudunu verebilirsin, kalbini asla. Orospuluğun en önemli kuralı ve sırrı ilişki kurduğun insanları asla sevmemen gerektiğidir. Bazı erkekler karılarını toplum ahlakına değer verdikleri için satmak istemezler, ne iğrenç. Ama bazı erkekler karılarının sürekli kendileri tarafından düzülmesinden rahatsızlık duyarlar ve aslında bir fazilet örneği olmadığına emin oldukları karılarını serbest bırakarak neler yapabileceğini izlemeye koyulurlar. Evet ben bir kadının tek bir erkeği tüm kalbi ile severken başka bir erkeğe hem kalbini hem de vücudunu tüm ruhu ile verebileceğine inanıyorum, yani kadın başka biri ile yatma fırsatını değerlendirebilir. Bu dönekliktir ve çok zevklidir. Bir erkeği sevmenin iki nedeni vardır; fiziksel ve ruhsal. Ruhsal olarak kadın kocasına tapar ama fiziksel olarak ona en güzelini yaşatan genç ve güçlü erkeği sever. Kadın, genci sadece fiziksel olarak arzular ve ona ihtiyaç duyar; farklı şekilde düşünen tüm kadınlar aptal ve frijittir. Sadece tek bir adamla yetinebilmek ve her yönden mutlu olabilmek mümkün müdür? Bu düşünülemez bile. Doğa bu nedenle sadakat ve bağlılık karşıtıdır. Şimdi söyle bana, buna karşı olan ve doğru düşündüğünü sanan ahlak düşkünleri doğayı inkâr etmiş olmuyorlar mı? Bazı erkekler kadınlarla o kadar çok alay ediyorlar ki, karılarının ya da metreslerinin başka erkeklerle birlikte olmalarını hatta yemek bile yemelerini kabul etmiyorlar. Peki, bu durumda olan bir kadının mutlu olduğu düşünülebilir mi onun acı çekmediğini varsayabilir miyiz? Kadın öyle bir durumdadır ki, sevmeye mecbur olduğu adamın ondan her istediğini yerine getirmek zorundadır. Fakat kadının erkekten hoşlanması için erkeğin kadını özgür bırakması gerekmektedir. İstedikleri zaman birbirlerinin vücutlarını kullanırken geri kalan zamanda kadın başka erkekler tarafından sevilmenin, onlarla seks yapmanın tadına varmalıdır. Kocanın ya da sevgilinin aslında kadına başka erkeklerle sevişmemekle neler kaybettiğini anlatması gerekmektedir. Ayrıca kadın ölene dek tüm imparatorlukla sevişse bile bunu kimseye belli etmemeli.”¹⁶

“Juliette daha bunun gibi birçok örnek vardır. Beni ziyaret etmek için gerçekten doğru zamanı seçmişsin, bekleme odasında oturan on beş kadın var ve birazdan hepsi becerilmek üzere şehre dağılacaklar. Onlara dikkatle bak, hepsinin başka türlü ilginç hayat hikâyeleri var. Onlarla sırf senin için konuşacağım, unutma bunu senden başka kimse için yapmazdım.”

Duvergier konuşmasını tamamladığında yerinden kalkıp odanın diğer tarafında bulunan paneli kaldırdı ve gizli bir bölmeye geçti, içeride dediği gibi on beş kadın bekliyordu.

“Sana burada on beş kadın olduğunu söylemiştim, istersen sen de say.”

Kadınların hepsi birbirinden çekiciydi, hepsinin üzerinde değişik kıyafetler vardı, sessizce oturuyorlardı.

“Sağdan sola doğru sıraya girmenizi istiyorum” dedi Duvergier.

“İlk sırada şöminenin yanında gördüğünüz süper sarışın olacak. Kendisi Saint-Fal Düşesi'dir, fakat sevgili düğ ona yeterince özen göstermiyor. Onun burada olduğuna bakma, aslında ailesi çok tutucu ve kocası çok kıskanç, bu yüzden her hareketini takip ediyor ve onu eve kapatmak istiyorlar.”

“Fakat” dedim. “Bu hanımlar burada birbirlerine kendilerini tanıtarak büyük riske girmiş oluyorlar. Eğer aramızda biraz kötü niyetli ve konuşkan biri varsa...”

“Öncelikle” dedi Duvergier. “Biri diğerini suçlamaya kalkarsa kendi de aynı şekilde suçlu duruma düşmüş olmaz mı? Herkes aynı tehlikeyi paylaştığı için bu, tehlike olmaktan çıkmaktadır. Bu ve benzer kadınlara yirmi beş senedir hizmet veriyorum, bugüne dek ters bir şeyin olduğunu görmedim çünkü hepsi bu tür dedikodulardan korkmayacak kadar cesaretlidirler. Bu kolay da değildir. Şimdi devam etmek istiyorum...”

“Düşesin yanında duran o uzun boylu kadın, yirmi yaşındadır ve kocası ile seks hayatı yok denecek kadar azdır. İşte bu nedenle, bana genç erkeklerle birlikte olmak için para ödüyor. Bu yaşına rağmen o tam bir doymak bilmezdir, inanabiliyor musun? Hatta bazen ödediği onca

paraya rağmen onu memnun edecek büyüklükteki penisleri bulmakta zorlanıyorum.”

“Solda duran meleğe bak. O, bir parlamento üyesinin kızıdır, çok zekidir ve buraya gelirken o kadar kurnazdır ki, korumaları ile gelmesine rağmen kimseye bir şey belli etmez. Henüz on dört yaşında olduğuna eminim, onu gören müşterilerimden kızlığını bozmak için en az beş yüz bin louis kadar teklif aldım fakat onu asla satamam. Kıç deliğinin erkeğin ağzı ile tahrik edilmesinden hoşlanır, bir keresinde adamın birinden onun anüsüne girmek için bin louis teklif almıştım. Fakat bu çok tehlikeli olabilir, bu nedenle dikkat etmek gerek.”

“Şurada duran diğer çocuk ise on üç yaşında ve tam bir burjuva. Evlenecek ve bu nedenle önce biraz eğitilmesi gerekiyor. Şu senin Noircueil’in de bu işten haberi var ve yarı kızın en iyi şekilde eğitilmesi için genç bir piskopos getirecek. Piskoposun aleti o kadar büyük ki, ondan hepimiz faydalanabiliriz.”

“Şu diğer kadına dikkatle bak. O, yirmi altı yaşında. Kelimelerle tarif edilmeyecek derecede kendine tapınan bir adamla yaşıyor. Birlikte çok güzel şeyler yaşıyorlar ama bu küçük orospu için yeterli olmuyor, işte bu nedenle, gelip burada önüne gelenle yatmayı tercih ediyor. Tatlı kocasının ise bu durumdan haberi olduğundan küçük orospu her gün gelip adamlarımla sevişir. Tam bir doymak bilmezdir.”

“Onun yanında duran güzel esmer ise yaşlı bir herifle evlidir. Adam ona âşık ve kadından istediği tek şey namusuna laf getirtmemesi. Ama o burada ve sabırsızlıkla genç zamparalar için bekliyor. Sabahtan öğlene kadar gelip burada kendini gençlerle tatmin ettikten sonra öğleden sonra yaşlı, namuslu kocasının kollarına gidiyor.”

“Diğer tarafta oturan güzel giyimli hanım ise kendine tapan ama kadına gözünü açtırmayan namus düşkününü bir erkekle evlidir. Oysa orospu o kadar şehvetlidir ki, kocasını işe gönderdikten sonra soluğu burada, yanımda alır ve tek şartı rahiplerdir. Orospu, Tanrı’nın adamı olmayan herhangi bir erkeğin içine girmesini asla kabul etmez.”

“Şuradaki kadın ise ayda iki yüz louis ücretle çalışan bir kapatma ve

o da kazandığı tüm parayı burada harcıyor. Evinde yaşadığı Başpiskopos ise kadının bir bakire kadar temiz olduğunu sanıyor. İşte Juliette, tüm bunlar bu dünyanın ne kadar berbat olduğunu canlı kanıtlarıdır.”

“Evet, şimdi sıra şuradaki orta sınıftan olan kıza geldi. Kız sadece on dört yaşında ve ona dikkatle bak, hayatında bundan daha güzel bir yaratık görmüş müydün? Sevgilisi kıza açıkça her şeyi yapıyor, onu yok-sulluktan kurtarıyor ve kıza para ödüyor, öyle ki, kız gökyüzündeki yıldızları istese adam alıp getirecek. Ve bu küçük orospu ise sevişmek için en ufak bir fırsatı bile kaçırmıyor. Fakat o biraz daha farklı, kendine ait zevkleri yok, müşteri ondan ne isterse yapıyor, itiraz etmiyor. İşte bu nedenle, ücreti oldukça yüksektir. Örneğin bu sabah on bin franklık bir müşteriyi memnun edecek. Alacağı paradan başka hiçbir şey düşünmediğine de eminim.”

“Peki ya sevgilisi?”

“Oh, o hiç korkmaz, mutlaka bir yalan uydurur. Ya da işler bozulsa bile yanına sığınacağı bir sevgilisi mutlaka vardır, hiçbir şey umurunda değildir.”

“Orada duran küçük kız ise” diye devam etti Duvergier, on iki yaşındaki çekici yaratığı göstererek. “Başlı başına farklı bir olaydır. Kızı satan kişi annesidir, fakirdirler ama onlara teklif edilen başka bir işi yapmak da istemezler. Her ikisini de sadece orospuluk cezbeder. İşte, o çocuğun kıkına ilk giren penisin sahibi de Noirceuil’dir.”

“İşte, şu Afrodite gibi güzel yirmi sekiz yaşındaki kıza gelince, dünyadaki hiçbir eş kocasını onun kadar memnun edememiştir. Evet, kız kocasına tapar fakat şehvet onun için doyumsuzdur. Her hafta buraya gelir ve en az bir düzine adamla birlikte olur.”

“Şurada gördüğün diğer kız ise, her şeyi kocasının gözü önünde yapar. Kocasını karısını kıkından beceren zamparayı aynı anda becermekten hoşlanır ve bunun gibi birçok fanteziyi karısı ve diğer erkeklerle paylaşır.”

“Diğer kızı ise buraya getiren kişi kendi öz babasıdır fakat hiçbir şekilde çocuğunun bekaretinin bozulmasına izin vermez. Oyuna iki

zamparanın yanı sıra bizzat baba da katılır ve kızı ile sevişir. Kalabil- sen onları izleyebilirdin hatta şehvetli baba ile aynı partide kızı ile sevişebilirdin.”

“Peki, ne olacak?”

“Baba, kızı ile sevişen adamı kırbaçlar, kızın ırzına geçmeye çalışan adam ise bundan hoşlanmaz, böylece aralarında mücadele etmeye baş- larlar, işte tüm bunlar olurken çevik adam kızı kışından sikmektedir. Baba ise, kızının içindeki adamı yavaşça çıkartarak onun yerine kendisi geçer ve az önce kırbaçladığı adamı da kendi içine alır, sonunda baba kızının içine, adam ise babanın içine boşalır.”

“Oh bu çok zevkli görünüyor. Peki, benim rolüm ne olabilir?”

“Kırbaçları sen yersin, birkaç sıyrıkla kurtulabilirsin ama bunun kar- şılığında yüz louis alabilirsin.”

“Devam edin madam, biliyorsunuz bugün size katılmam imkansız.”

“Peki, geriye iki kız kaldı. Bunlardan biri ayda elli bin pound geliri olan şöhet sahibi bir kadındır. O, en çok kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanır, bir de götçüleri tercih eder ve diğer yandan kocasını da tapar- casına sevmektedir. Fakat o, sevgi ile fiziksel ihtiyacın birbirinden ayrı tutulması gerektiğini anlayan nadir insanlardan biridir. Kocasını ile en iyi şekilde seviştiklerini çok iyi biliyorum ama buraya farklı zevklerini tatmin etmek için gelmektedir. Bu sadece birinin kendini her yönden mükemmel hissetmesi için gösterdiği çabadır.”

“Sonuncu hanım ise evli değildir. Çok haşın bir kadındır ve kulağı- na sevgi sözcükleri fısıldayacak kişiyi öldürmek isteyeceğinden eminim. İşte, o da benim evimde kendini ayda elli kez siktirmek için bir servet ödemektedir.”

“Nasıl Juliette? Daha örnek ister misin? Yoksa seçim yapman için bu kadarı yeterli mi?”

“Sanırım yeterli madam. Gelecekte buraya zevk için gelmek ve bu- nun karşılığında para kazanmak isterim, benim için düzenleyeceğiniz hiçbir küçük şehvet oyununa karşı burnu büyüklük yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. Yalnız para konusunda anlaşıcağımızı umuyorum,

      en k      bir i   i  in bile elli louisden a  a  ısını kabul edemem.”

“Elli? Sevgilim, elli louisini her   ekilde alacaksın, bunun i  in en ufak bir endi  en bile olmasın. Sadece seninle anla  mak istiyorum. Paranın hi  bir   onemi yok. Rahat ol, bana g  ven ve l  tfen beni geri   evirme. Sana da  lar kadar   ok para verece  im.”

Zaman ge  mi  ti ve Noirceuil’in gelebilece  inden endi  e etmeye ba  lamı  tım, hızla oradan ayrıldım ve ak  am yeme  ine kadar eve yeti  tim, di  er yandan o on be   kadının neler yapabileceklerini izleyememi   olmanın verdi  i merak vardı i  imde.

Madam Noirceuil, evini payla  an rakibinden hen  z habersizdi. O ak  şam ise kocası ciddi bir ifade ile artık bana itaat etmesi gerekti  ini madama anlattı. Bir g  n bile ge  memi  ti ki, kadın beni delice kıskanmaya ba  lamı  tı. Kocası tarafından daha   ok ilgi g  r  yordum, kocası benimle konu  uyor, bana para ve giysi veriyordu. Kadın benden nefret etmeye ba  lamı  tı ama ben Noirceuil tarafından di  er insanlardan gelecek her t  rl   darbeden korunuyordum.

Karısının kıskan  lıklarına ra  men   ok rahattım       Noirceuil benim i   orta  ımdı, birlikte i  leyece  imiz su  ları planlıyorduk. Her   ey planlıydı ve hata kabul etmezdi. Her g  n Duvergier, Noirceuil i  in kız ayarlıyordu, kızların ya  ları ise on ile on be   arasındaydı. Kızların her biri i  in y  z crown     yordu, herhangi bir hasar kar  ılı  ında ise anla  maya g  re Duvergier’e yirmi be   louis kar  ılı     demek zorundaydı.

Her g  n    leden sonra bir seks partisi veriyorduk. İki o  lancı, Madam Noirceuil ve ben de partiye katılanlar arasındaydık ve istisnasız her g  n adam kendi karısını kurban se  iyor, ona farklı   iddetler uyguluyordu.   ocukları g  nderdikten sonra da Noirceuil ile birlikte yemek yedik, o   ok i  erdi ve kollarımda uykuya daldardı.

  imdi dostlarım, size Dorval’ın hırsızlık   zerine verdi  i    retilelerinden yola   ıkararak i  imde olu  an durmak bilmez   alma hissinden s  z etmek istiyorum. Noirceuil’in bana olan g  veni ve ilgisini kullanmam gerekti  ini anlamaya ba  lamı  tım. Elime ge  en her fırsatta on, on be   louis   alıyordum, elim ve aklım s  rekli bununla me  gul oluyordu. Onu

soyduğumu fark edemiyordu çünkü cebinde her zaman çok para oluyordu ve küçük paralar onu ilgilendirmiyordu. Diğer yandan kurbanlarımı öldürme fikri bile aklımı başımdan almaya, kanımı kaynatmaya yetiyordu. Hayal gücüm sürekli hırsızlık ve suç üzerine çalışıyordu. Her şeyi en iyi şekilde yapmak, Noirceuil'in gözünden düşmek istemiyordum. Noirceuil, o dönemde benim için bir ekol idi, onunla sevişmek, onun diğerlerine uyguladığı çılgın fantezileri izlemek ona olan aşkıma çoğaltıyordu ama diğer yandan Noirceuil'in çok acımasız bir adam olduğunu iyi biliyordum. Bir gün beş parasız kalma endişesi ile hem her gün hırsızlığa devam ediyor hem de Duvergier'in bana sunduğu teklifi değerlendirmeyi düşünüyordum. Sonunda, Noirceuil'in hayatımda kalıcı olmayacağını farkına vardım. Böylece kararımı verdim.

Bir milyonerin evinde düzenlenen partiye davet edilmiştim. Adam utanmaz isteklerine karşı koymayacak, kendine uygun bir kız bulduğunda onu kilosu kadar altın ile ödüllendiriyordu.

Duvergier'in altı mükemmel kızı ile milyonerin evine doğru yola koyulduk. Fakat kızların arasında her şeye rağmen en çekici, en baştan çıkarıcı ve en tecrübeli olanı bendim.

Eve geldiğimizde ilk olarak saten kaplı bir odaya alındık ve hizmetçi kadın soyunmamıza yardım etti. Benim çıplak tenime siyah, gümüş karışımı bir cüppe giydirdi, bu kostüm ile diğerlerinden ayrılıyordum. Kadın beni divanın üzerine aldı ve bildiğim pozisyonların tümünü burada ona göstermemi istedi. Tüm hünerimi kullanıyordum.

Bu sırada Mondor geldi. Yetmiş yaşlarında bir adamdı, yaşlı fakat çevik ve şehvet düşkünüydü. Kızlara süzerek hepsine övgü dolu sözler söylemeye başladı. Benim yanıma geldiğinde ise gözlerinin parladığını fark etmiştim, hizmetçisine beni ne kadar beğendiğini söyledi.

“Çok iyi, bu tatlı bayanlar hazır ise işimize hemen başlayabiliriz.”

Seks tiyatrosu üç perdeden oluşuyordu: Birincisinde ağzımızı, dilimizi ve dişlerimizi kullanmıştık. Bu arada ben Mondor'u uykudan uyandırmak için büyük bir çaba harcıyordum, altı meslektaşım ise çiftlere ayrılmışlar, Mondor'un beklentisini karşılamak için sapıkça ve müs-

tehcen şekilde pozlar veriyorlardı; birinin yaptığı diğerine uymuyordu, sürekli bir hareket halindeydiler. Üç çiftten oluşan altı kız, günlerce bu önemli gün için hazırlanmışlardı, sonunda hayalini kurduğunuz oldukça baştan çıkarıcı ve orijinal bir şekil oluşturdular. Yarım saat bu oyunu sürdürdük ve yetmişlik adamımızı uyandırmak konusunda sadece ben birkaç zayıf iyileşme işaretine ulaşabilmişim.

“Meleğim” dedi, “Bu orospuların yelkenlimin rüzgarı olacağından eminim. Arkanızı dönerek bana deleceğim soylu kıçlarınızı gösterin ve iyi bir kız olup onları öpmem için bana sunun, böylece tantana yapmadan işi bitirelim.”

Fakat iyimserliğim bir yana, Mondor, doğayı hesaba katmayı ihmal etmişti.

Başaramadılar, Mondor birçok denemeye rağmen isteğine ulaşamadığından, benden yardım istediler. “İyi” diye iç geçirdi son olarak, “Olmayacak, cesarete ihtiyacım var.”

Yedimiz birden etrafını sardık. Dadılardan her birinin elinde bir grup güçlü söğüt çubuğu vardı; sonra birimiz diğerimizin ardından, kızlardan biri tarafından azarlanmaya devam eden zavallı Mondor’un kırışmış kıcını dövmeye başladık; bu arada diğer altımız tarafından büyülenmeye devam ediyordu.

“Oh, Tanrım!” diye inledi üzgün, yaşlı köpek, “Görünüşe göre umutsuzca çıkar yol arıyorum.”

Terli, kanlı, soluksuz haldeki üçkağıtçı, kızların şaşkın bakışları altında rolünü sürdürmeye devam ediyordu.

O sırada efendisinin yaralı kıcına kolonya süren sevimli dadı konuşmaya başladı. “Bayanlar” dedi,

“Perişan bir hale geldi ama eminim onun bu hali, onurunu yeniden geri getirecek.”

“Peki bu nasıl olabilir?” diye sordum. “Doğrusu madam, onun uyuklayan onurunu uyandırmak için her yolu denemedik mi?”

“Hayır, yapabileceğimiz başka şeyler de var” diye cevapladı. “Onurlu efendimi rahatça divana yatırabilirim; sen sevgili Juliette, onun önüne

diz çökebilir ve efendimin buz gibi aletini sıcak, pembe ağzından içeri alabilirsin. Onu canlandırmayı bir tek sen başarabilirsin, buna inanıyorum. Diğer hanımlardan üçü bir adım öne çıkıp sizden istediklerimi gerçekleştirin ve biriniz çeviklikle efendimin yüzüne vurun, diğeriniz tükürün ve sonuncunuz ise osurun: Tüm bunları altınız birden tekrar ettiğiniz zaman eminim ki, efendim canlanacaktır.”

Emirler ifade edildiği şekilde gerçekleşti ve ben yemin ederim ki, halen istenilen sonuca ulaşmak için harcadığımız bu efora şaşıyorum: Ağzımdaki balon çabalarımınla şişmeye başlamıştı. Gerçekten hepsi müthiş bir hızla ilerliyordu: O tokatlar, tükürükler, osurmalar hepsi mükemmel bir orkestra oluşturup, hastada fırtına etkisi yaratıyordu; garip ve keyifli bir şekilde havada yankılanan müzik duyuluyordu, geçirme senfonisi, bas ve tenor, keskin vurma sesleri, finale ulaşmaya başladığımızı haber veriyordu. Neyse sonunda tembel alet havaya kalkmıştı, bana söylendiği gibi onu tatmin etmiştim. Bu gerçekten doğrudu, olanlara ben bile inanmamıştım, yaşlı penisi emmeye başladığımda, bir süre sonra ağzımın içinde balon gibi şişmeye başladığını hissettim. O hızla büyürken arada küçük ısırmalar ve minik tokatlar atıyordum, tam kıvama gelmişti. Mondor, kasılmaya başlamıştı ve ağzıma boşalmak üzereyken onu dışarı çıkardım, hizmetçi kadın hemen devreye girip, Mondor’un penisini kıkımın dar deliğinden içeri soktu ve opera kısa süre içinde büyük haykırımlarla sona erdi. Size, Mondor içimde iken olanları anlatmak isterim; bu gerekli:

Mondor’un anüsüne devasa bir yapay penis sokuldu. Kızlardan biri aynı anda benim klitorisimi emmeye, delikten içeri hava vererek şişirmeye başlamıştı, etrafımı rahatça avuçlayabileceğim iki güzel kık sarmıştı, kızlardan ikisi ise efendimizin yüzüne ve ağzına operasyon boyunca sılmışlardı; bu gruba hizmetçi dadı da dahildi.

Zafere ulaşmanın verdiği rahatlıkla herkes benimle sevişmeye Mondor’un içinden çıkan yapay penisini kullanmaya başlamıştı, Mondor ise kıkımın derinlerine bıraktığı tohumlarından dolayı çok gururlu ve mutlu görünüyordu.

“Madam bu nedir? Bize anlattığınız bu tuhaf hikâye de ne böyle?” diye Juliette’nin sözünü kesti şövalye. “Hizmetçi kadının da diğerleri gibi sıçtığını mı söylüyorsun?”

“Evet bayım, kesinlikle aynen öyle oldu” diye devam etti şehvetli tarihçimiz. “Gördüğünüz gibi şövalyem hikâyelerimde aradığınız her şeyi en güzel haliyle bulabilme imkanınız olduğunu unutmayın; bir kadın kıcı erkeğe en güzel anları birçok farklı şekillerde yaşatma gücüne sahiptir. Hele o anüsler yok mu, onlar kesinlikle Tanrılar tarafından bize zevk vermeleri için sunulmuş zevk nimetleridir...”

Şövalyenin penisi sohbetin etkisi ile sertleşmeye başlamıştı, penisini eliyle özenle kavrayıp, okşamaya başladı ve “Madam sizinle kesinlikle aynı fikirdeyim” dedi.

“Ne zaman isterseniz” dedi Juliette, “Benimki hizmetinize amade olacaktır, bakın dokunun ona, büzüğüm nasılda kasılmaya başladı.”

Ve şövalye, Juliette’nin teklifi üzerine onu alıp küçük bölmeye geçti ve en az yarım saat geri gelmediler. Diğer yandan da aynı zevki zavallı Justine üzerinde tatmak isteyen Markiz devreye girmişti.

Kapı açıldı ve içeri giren Şövalye, “Doğru!” diye haykırdı, “Bu çok nefisti!”

“Yedin mi?” diye sordu Markiz.

“Elbette kendime mükemmel bir ziyafet verdim. Ve korkarım geriye bir tek lokma bile kalmadı.”

“Ben de senin bunu daha önce denememiş olmana çok şaşırdım sevgili şövalye. Bugünlerde sıçma deneyimini tatmamış bir orospu bulmak gerçekten zor. Fakat elbette Juliette bu işin sanatını en iyi bilenlerdendir.”

Mondor, diğer kadınlar gittikten sonra beni başka bir odaya aldı, “Şimdi, benim için başka türlü bir hizmet vermeni istiyorum ve bu benim için kutsaldır. Sen de diğer arkadaşlarının yaptığı gibi benim ağzıma sıçacaksın fakat ben bu arada Tanrı’ya dua ediyorum olacağım ve kısa süre önce anüsüne boşalttığım spermlerimle karışan bokunu son lokmasına kadar yiyeceğim.”

Şehvetli bir ses tonuyla, bunu en az onun kadar çok istediğimi fısıldadım.

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet, gerçekten.”

“Bu kadar mükemmel, bu kadar çekici bir çocuk daha olabilir mi? Oh, tam istediğim gibi Yüce Tanrım! Bu hayatımın orgazmı olacak.”

Küçük odaya girdiğimde içinde değerli şeyler ve para olduğunu düşündüğüm bir çanta ile karşılaştım, onu çalmalıyım ama bu nasıl olacaktı? Çıplaktım. Çantayı nereye saklayabilirdim? Ayrıca da oldukça da büyük görünüyordu.

“Saygıdeğer efendim” dedim. “Bize yardım etmesi için birini çağıracaktasınız?”

“Hayır” dedi.

“Yalnız olmamızı istiyorum, beni izleyen birileri olduğunda dikkatim dağılabilir.”

“Fakat birilerinin yardımı olmadan bunu yapamayız.”

“Öyle mi sevgilim?”

“Öyle monşer.”

“Eh iyi o halde, eğer bu gerekiyorsa gidip bakayım bunun için hangi kadın yardım edecek.”

“Efendim korkarım evinizde buna uygun kadın kalmadı; dadınız kızları evine bırakmaya gitti, bu nedenle hiç boşuna zili çalmayın isterseniz.”

“Ne, bana sormadan bunu nasıl yapar, hemen gidip bakmalıyım.”

Salak Mondor, hızla odadan çıkıp geldiğimiz büyük odaya doğru koştu ve beni hazinesi ile yalnız bıraktı. Bir kez daha düşünmenin anlamı yoktu; Noircueil’in evinde kendim için bir gelecek olmadığının farkındaydım. Bu benim için büyük bir fırsattı. Başımdaki iri topuzun içine çantayı güzelce yerleştirdim, üzerini saçımla örttüm ve tokalarımınla tutturdum. Mondor geri döndüğünde aklında sadece seks olduğundan hiçbir şeyin farkında değildi, kızlar elbette henüz bir yere gitmemişler-

di. İçlerinden birini seçip yanında getirmişti, kız tüm operasyon boyunca Mondor'un penisini emdi ve sonunda Mondor kızın ağzına boşaldı, diğer yandan ben Mondor'un yüzüne ve ağzına sıçmaya devam ettim, sonuç mükemmel başarımızla renklenmişti.

Noirceuil'in evine geri döndüğümde odama çekildim ve çantayı açmadan önce kendi kendime, "Yüce Tanrım, hırsızlığım senin tarafından kutsanmış olabilir mi?" diye sordum.

Çantada tam olarak altmış bin franklık ödenmeye hazır, imzalı bir çek bulunuyordu. Dolabımı açıp içindekileri kontrol ederek yeni ganimetimi saklamak istediğimde birilerinin de beni soyduğunu fark ettim, tabii durumu hemen Noirceuil'e anlattım. O da bana evde bu işi sadece Gode'nin yapabileceğini söyledi. Gode, yirmisinde mükemmel güzel bir kızdı, neşeli, cazibeli, çekiciydi ve Noirceuil'in homoseksüel partilerinde yardımcı görevini üstlenirdi. Eve geleli altı ay olmuştu.

"Ne! Gode olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle eminim Juliette. Sinirli tavırlarını fark etmedin mi? Son günlerde oldukça tuhaf görünmeye başlamıştı."

Sanki o paralar hiç çalıntı değilmiş gibi çok rahat ve bencil bir şekilde yaşlı gözlerimle Noirceuil'den kızı yok etmesini istedim.

"Elbette bunu yapacağım. Hatta eğer istersen ona cezasını kendi ellerinle de verebilirsin. Ne kadar genç ve istekli olduğunu biliyorsun, bunu çok keyifli bir partiye dönüştürebiliriz."

"Ah, İsa adına! Bu müthiş olur" diye haykırdım neşeyle.

"Seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum" diye fısıldadı Noirceuil kulağıma. "İstersen onu hemen darağacına gönderebilirim bebeğim. Ama ondan önce zavallı orospunun acı haykırıışlarını duymalıyız. Sonra orospunun tüm hayatı ve geleceği yok olabilir. Çok basit, onu Bicêtre'deki hapishaneye gönderirim. Kız kaç yaşındaydı? Yirmi değil mi? Ömrünün kalan kısmını hapishanede geçirir böylece."

"Ah dostum, bu müthiş bir plan!"

"Yarından önce operasyonu devreye sokmak istiyorum. Önce ayrıntıları planlamalıyım."

Bir süre sonra yanıma gelen Noirceuil planlarını da yapmış görünüyordu. Polis merkezine araba göndermiş ve evinde çalışan kızı ihbar etmişti.

Gözleri parlayarak, “Kız artık bizimdir” dedi. Böylece birlikte güzel bir akşam yemeği yedik. Üzerimizi değiştirdikten sonra Gode’nin kapatıldığı odaya gittik.

Noirceuil, “Gode, sevgili Gode” dedi. “Senin için olan hislerimi biliyorsun. Rahmine bıraktığım tohumlarım için artık sana yılda iki bin altın ödemeyi düşünüyorum, bu senin geleceğini teminat altına alacaktır.”

“Oh efendim, çok iyisiniz.”

“Hayır çocuğum bundan o kadar emin olma. Aslında senin için çok daha iyisini yapmak istiyorum. Biliyorsun kanunlarımıza göre sen şu an namuslu bir hayat yaşamıyorsun, inan bana bu sevecen dostun seni tüm bu dertlerden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaparak tüm gücünü ortaya koymak istiyor.”

Kız mutluluktan ağlamaya başlamıştı... Noirceuil’in ayaklarına kapandı.

“Eh, o halde Gode” dedi zavallı kıza. “İzin ver sevgilim Juliette’nin güzel kışını okşarken seni tüm gücümle hamile bırakayım.”

Bunun üzerine hemen yerlerimizi almıştık, Noirceuil’i hiç bu kadar sertleşmiş ve şehvetli halde görmemiştim.

“Suçun düşüncesi bile zevkin bu kadar çok artmasına neden olabiliyor, değil mi?” diye fısıldadım kulağına.

“Evet Juliette ama kurbanın kim olacağını henüz bilmediğin halde bundan bu kadar emin konuşmamalısın. O zavallı kızın bu işte hiçbir suçu yok. Senin ne kadar usta bir hırsız olduğunu baştan beri çok iyi biliyordum bebeğim ve dolabındaki parayı çalan da Gode değil bendim.”

Bunları söylediği sırada anüsümünden içeri girivermişti, bir yandan dudaklarımı öpüyor, diğer yandan butlarımı avuçluyordu. Bu şekilde tam üç kez orgazm olmuştum. Sevgilim ve ben zevkten delirmiş haldeydik, anüsümünden içeri öyle bir kayıyordu ki... Parmağını alıp kuvvetlice kli-

torisime bastırmaya başladım ve işte yeniden gelmiştim, Noirceuil bu kez içime değil ağzıma boşalmayı tercih etmişti, ondan gelen tatlı jeli son damlasına kadar emdim. Noirceuil doymak bilmediği gibi daha da çok delirmiş görünüyordu, Gode'nin kışını düzmeye başlamıştı ki, içeri hizmetçi gelip Noirceuil'e onu görmek için bekleyen polisler olduğunu söyledi. Bunu sevgilim planlamıştı.

"Çok iyi" dedi. "Beklesinler, geliyorum." Bir kenarda olup biteni izlemeye koyulmuştum. Noirceuil doğruca Gode'ye doğru döndü ve, "Çabuk giyin, kocan seni bulmuş ve küçük köy evinize götürmek için almaya gelmiş."

Gode şaşkınlıkla karışık bir korku içinde titremeye başlamıştı, zar zor giyinebildi. Noirceuil de giyinmişti ve kızı kolundan tutup hızla salona sürükledi. Bu olay Gode'nin hayatında berbat bir dönüm noktası anlamına geliyordu ve kız eminim bu olanları hayatının sonuna dek aklından çıkaramayacaktı.

Noirceuil, "Evet beyler, bu görmüş olduğunuz hizmetçi kadın, evin hanımının odasına girip dolabından para çaldı ve hepimizi kandırma cüretini gösterdi."

"Ben, matmazelin odasına mı girmişim?" diye haykırdı, Gode dizleri titremeye başlamıştı.

"Ben, Tanrı şahidimdir ki, bu söylediklerinizle ilgili değilim."

"Bayım sizin sözünüz bizim için yeterlidir, suçlu için yargı gereken kararı verecektir" diyen polis memuru kızı kelepçeleyerek Bicêtre hapis-hanesine götürmek üzere evden ayrıldı. Fakat kız bu cezaya dayanamamıştı. Bundan sonra bir daha kızdan hiçbir haber alınamadı. Kız hatalarından dolayı uzun yıllar bedel ödemişti ve bu Noirceuil için büyük bir zevk olduğundan her altı ayda bir gidip eğer mümkünse kızın zincirlerinin daha sıkı hale getirilmesini sağlardı. "Söyle bana" dedi Noirceuil kız gittikten sonra. "Senin gönderilmen yerine o kızı kurban etmemiz yüz kez daha iyi olmadı mı?"

"Oh, Noirceuil sen mükemmelsin! Ve zevklerin beni baştan çıkarıyor."

"Bunun tek bir nedeni var sevgilim, bu dünyada bana başka hiçbir

şey kötülük kadar zevk vermiyor. İnsanları yok etmek, onların acı ile kıvrandıklarını, çaresizliklerini görmek ruhumu okşuyor.”

“Noirceuil, doğa seni insanları yok ederek ona hizmet etmek için görevlendirmiş ve bu nedenle başka hiçbir şey seni insanlara verdiği zarar kadar memnun etmiyor. Ve aynı zamanda doğa bizim hiçbir şekilde, hiçbir şeyden korku duymamamızı her saniye daha güçlü olmamızı sağlıyor.”

“Sadece, diğerleri önünde diz çökmeyecek diye endişe etmelisin Juliette. Onların güçsüzlüğü her zaman için senin ne kadar güçlü olduğunun kanıtıdır. Bizim şehvetimizin ateşini söndürecek çok sayıda kurbanımız olduğunu unutma ama bu ancak yeterince güçlü olmanla ilgilidir. Egoizm bizim özümüzdür ve diğerleri üzerinde gizli haklarımız olduğu çok açık bir gerçektir. İnsanlara verebileceğimiz en büyük zararı vermemiz gerekiyor, bunu sakın unutma.”

“Bunun için gelişim çok önemli” dedim sevgilime. “Ahlak olgusunu yok ederek sadece kötülük için var olabilmek, onu en iyi şekilde kavramaya bağlıdır. Beni ancak bu şekilde olmam gereken noktada görebilirsin, tamamen korkusuz ve güçlü.”

“Tamam o halde, otur Juliette, rahatla ve beni dinle. İstedğin düzeye ulaşabilmen için seni en iyi şekilde eğitmeliyim ve bunun için de tüm dikkatini bana vermeni istiyorum.”

“Suç: Tam anlamıyla insan topluluğunun kanun altında topladığı yasaklardır; zaten insan olarak hayatımızda bundan daha anlamsız bir şey de yoktur. Bu kanunlar yaklaşık her yüz milde bir değişikliğe uğramaktadırlar, örneğin ben işlediğim bir suç yüzünden Asya ya da Afrika kıyılarında hiçbir şekilde suçlu bulunmazken Paris’te ölüm cezasına çarptırılabilirim. Bu aptallığı anlayabilmemiz için felsefe bazı belli tanımlar getirmiştir:

- 1) Kendi içlerinde tüm eylemler farklılık göstermektedir; aslında hiçbirisi ne iyi ne de kötüdür ve eğer insan bu eylemleri sınıflandırırsa, ortaya çıkan kriter kanunları kendi yaşam ko-

şullarına göre yönlendirmesi anlamına gelir. Fakat doğanın dayanak noktası, tüm eylemlerimizin bir olduğu, hiçbirinin iyi ya da kötü olmadığıdır.

2) Yaptığımız kötülöklere karşı içimizde bir yerlerde, bir ses buna karşı olduğunu mırıldanmaktadır. Bu ses ön yargı ve eğitimsizlikten başka bir anlam ifade etmemektedir ve eğer başka bir toplulukta dünyaya gelmiş olsaydık, bu da bize başka bir dille ifade edilecekti.

3) Ülke değiştirerek de bazı sonuçları tam olarak ve istediğimiz şekilde elde etme şansımızın çok yüksek olmadığını bilmemiz gerekir, bu yöntemle sadece küçük küçük bazı değişiklikler ve faydalar elde edebiliriz.

4) Son olarak her şeyden önce kişinin bu gücü kendi içinde bulması ve nötrale etmesi gerektiğini, öncelikle en doğal ve en basit yollarla uygulamaya geçirerek kendini geliştirmesi gerektiğini bilmesi gerekmektedir.”

“Ve gerçekten kişinin, bir şeyin tam anlamıyla suç unsuru taşıyıp taşımadığını, öncelikle, doğanın döngüsüne vereceğı zarardan ötürü incelemesi gerekmektedir. Rasyonel olarak birinin suça getireceğı tanım, sadece doğanın kurallarına etkisi ile değerlendirilmelidir. Doğa ise dünya üzerinde bulunan tüm devlet ve ülkelere eşit haklar ve eşit korkular vermiştir, diğer yandan insanlar evrensel olarak aynı arzulara sahiptirler. İşte bu kanunlar hiçbir yörenin ahlak kurallarına göre sürekli değişim gösterecek türden bir esnekliğe de sahip değillerdir.”

“Suç, hiçbir şekilde gerçek değildir, çünkü doğa hareket ve sürekli dönüşüm halindedir. İnsanın yaptığı kötü ya da yanlış bir hareket söz konusu bile olamaz. Yani insanların düşündüğü gibi kötü davranış ya da ahlaksızca eylemlere bu şekilde hitap edilmesi doğru değildir, çünkü bu fikirler aklımıza geliyorsa bunu doğanın döngüsü sağlıyor demektir. Kıyafetlerimiz, toplum ve ahlak kuralları, dini yapı, bunların hepsi bizi

aldatmak için vardır, hepsi doğanın sesini ve gücünü yıkmak için vardır. Onun kuralları bizim iyilik ve kötülük diye tanımladığımız değerlerin bir karışımıdır. Yıkım, onun büyümesi demektir, o suç ile var olur, ölüm onun yaşaması anlamına gelir. Tamamen iyilikle dolu bir dünya varlığını hiçbir şekilde sürdüremez; doğanın öğretisinde doğumdan ölüme dek kaos vardır, yıldızların dizilişinde, okyanuslarda, kurallar dahilinde bir yaşam söz konusudur, her şey periyodik ilerleyişini sürdürür. O iyiliği kötülük için yaratmıştır ve dünya tek başına iyilikle hiçbir ilerleme kaydedemez. Doğa ancak bu şekilde var olmaya devam edebilir. Örneğin doğa, hayvanlara da aynı insanlar gibi var olmaya devam etmeleri için birbirlerini yok etme yetkisini vermiştir. Doğa tüm kanunlarını olması gerektiği şekilde sıralamış ve yönlendirmiştir. Kim Nero'nun Agrippina'yı zehirlerken ve kurdun kuzuyu parçalarken birbirinden farklı şeyler yaptıklarını savunabilir ki? Neden doğa bize zehrin hammaddesini ve onu geliştirme gücünü verdi? Bu sadece kaosun devamını sağlamak içindir. O halde neden dünyaya zarar veren Heliogabalus, Andronicus, Herod, Wenceslas ya da diğer büyük isimlerin doğmasını sağladı? Neden savaşları, büyük doğal afetleri, katliamları, öldürücü salgınları verdi? Eğer öldürmek suç ise o neden öldürüyor? Hepimiz doğanın çocukları olmamıza rağmen farklı özelliklere ve yetkilere sahibiz; fiziksel ve ruhsal olarak güçsüzlük ve gücün tam açıklaması budur. O yapmamızı istediği her türlü kötülüğü ruhumuza bezemiştir, işte kurdun kuzuyu parçalamasının ve başka birçok suçun da anlamı budur.”

“Örnek aldığımız ilk kavim olan Keltler, tüm hak ve kuralları doğanın kanunlarına uygun olarak belirlemişlerdi. Fakat bu kurallar zaman içinde insanlar tarafından ciddi değişikliklere uğratılmış ve değiştirilmiştir. Ancak, o günlerden bu güne koşullar fiziksel olarak değişmiş olsa da aslında özde değişen bir şey yoktur. İnsan kendi hoşuna giden, kendi tarafını tutan ve haklarını koruyan kanunları kabul ettirmeye başlamıştır; bu disiplinin ve gerçek insan kurallarının yok olması anlamına gelmektedir. Bir kez daha tekrar etmek istiyorum: Eğer olmasını, eğer yaşamamızı istemeseydi kötülüğü sonuna dek uzak tutardı; ama yap-

madı. Çünkü bu ne insanın ne hayvanın ne de tabiatın vazgeçilmezidir. Örneğin, benim aklıma geldiğinde bir kadını, kız ya da oğlan çocuğunu öldürmem doğal döngünün devamını sağlamam ve doğanın işleyişini devam ettirmeye hizmet etmem anlamına gelmektedir; bu suç değildir. Zaten öyle olsa suçu işlerken içimizi saran o mükemmel keyfi, o akıl almaz zevki nasıl hissedebildik? Sadece onun hakkında konuşurken bile aldığımız o zevk ne ile açıklanabilirdi?”¹⁷

“Sürekli işkencenin ve kötülüğün büyüklüğünden ya da küçüklüğünden söz ederim. İnsan kardeşlerimizi yok etme eylemi limitsizdir, sonucu meydana getiren en önemli nedendir, çünkü doğanın yararı ve ağırlığı için sonuna dek gerekli olacaktır.”

“Oh, Noirceuil!” diye bağırdım, “Bildiğim tek şey bu konuşmaların beni delice baştan çıkarmaya nasıl yeterli olduğudur, inan bana o sözünü ettiğin kuralların hepsi ruhumu ateşe veriyor...”

“Peki sevgilim peki, o halde lütfen gerçeği söyle bana, onu içinde hissedebiliyor musun?”

“Oh, evet ve inan bana bu orgazm olmamı sağlıyor.”

“Ve Juliette, onun hakkında bilgi sahibi oldukça aldığın zevk daha çok çoğalıyor değil mi? Ona hizmet ederek kötülüğün tadına varmak en müthiş duygulardan biridir.”

“Ah! Fakat dostum bu şekilde dünyadaki tüm insanlar felsefeyi kabul ederlerse geriye insan ırkı da kalmayacaktır!”

“Elbette, Juliette işte bu doğanın bizi yarattığı ilk çağlardaki insan-sızlaşma dönemine geri dönüş demektir ve bu sadece döngünün bir parçasıdır, yani olması gerektir. İşte buna verebileceğim en somut örnek doğanın bu süreci hızlandırmak için insana verdiği silah örneğidir. Silah kullanılarak büyük kitleler yok edilebilmektedir. Zaten silah tüm ülkeleri etkisi altına aldığı da kanunların hiçbir hükmü kalmayacaktır. Fakat biz insanlar, bu gerçeklerden kaçmaya çalışıyoruz.”¹⁸

“Tüm canlı varlıklar izole edilmiş şekilde doğarlar; doğduklarında bile birbirlerine ihtiyaç duymazlar. Kendi doğal hallerine bırakıldıklarında yiyecek ve barınaklarını diğer insanların yardımı olmadan bula-

bilirler. Özellikle güçlü insan, hayatının hiçbir döneminde diğer insanların yardımına ihtiyaç duymaz ama belki zayıf olanların biraz desteğe ihtiyacı olabilir. Fakat doğa bize bu tür zayıf insanları köle olarak kullanabilmemiz için vermiştir. Güçlü olan insan zayıf olanı istediğinde kullanabilir, peki ama ona bunun karşılığını vermek zorunda mıdır? Hayır, eğer bunun tersini yaparsa doğaya karşı çıkmış olacaktır. Fakat eğer o, zayıf köleye olması gerektiği gibi kötü davranır, acı çektirir ve işi bittiğinde yok ederse o zaman doğanın gereklerine uymuş olur. Doğa kanunları kendi içlerinde temel olarak farklılıklar, ayrımlar ve eşitsizlikler göstermektedir.”¹⁹

“Kardeşlik mantığı ancak zayıf insanlar tarafından üretilen, kabul edilen bir mantıktır. Çünkü güçlü varlık bunun asla mümkün olamayacağını çok iyi bilir. Bu açıklamaya en güzel örnek yine kurt ile kuzu örneğidir. Güçsüz, zavallı kuzu, kurt onu yemek üzereyken, ‘Beni yiyemezsin ben de senin gibi dört ayaklıyım’ demiştir.”

“Biri başka biri için bir şey yaptığında ya da ona bir şey verdiğinde bunun karşılığını ister, işte bu doğanın kuralıdır. Peki ama güçlü fakire yardım ettiğinde bunun karşılığını nasıl alacaktır? Peki, diyelim karşılığını almamayı göze alıyor, o halde o da güçsüzler sınıfına girmiş olmaz mı? Ne kadar güçlü olursak olalım, bu tür bir yolda ilerlersek sonunda mutlaka kaybeden konumuna geliriz. İsa’nın bugüne dek süren öğretilerinde sürekli kötülükten günahlardan ve ahlaksızlıklardan uzak durmamız gerektiği diktesi insanlara aşılarmaya çalışıldı. İşte bu noktada Hristiyanlığı zayıf tarafta görmek hiç zor değildir. Hristiyanlık insanların kardeş olduklarını ileri sürmektedir, bu baştan beri açıkladığım üzere açıkça büyük bir zayıflıktır ve bu haliyle insanlara kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Bunu kabul edebilmemiz doğa gerçeği ile bu kadar iç içe iken kabul edilemez. Gücü elimize almak zayıflıktan uzak durmak ve kendi mutluluğumuzu korumak için din dayatmasından uzak durmamız gereği su götürmez bir gerçektir.”

“O halde insanların kardeş oldukları yanlış” diye sözünü kestim. “O halde benimle diğer başka bir insan arasında en ufak bir bağ yok. Bu

doğru mu?”

“Kesinlikle, onun için sağladığın her iyilik senin yok oluşun anlamına gelmektedir. Ayrıca bu anlattıklarımı ek olarak kendi kişisel tespitlerimden de söz etmek istiyorum. Bana göre, doğa bu tür yardımsever, karşılık beklemeyen türdeki zayıf insanlara karşı tüm nimetlerini esirgemekte, onları sevmemektedir. Örneğin ben kötülük yanlısı bir insanım ve bununla birlikte istediğim kadar paraya, güce ve yetkiye sahibim, doğa bana karşı her zaman çok cömert olmuş, her seferinde ihtiyacım olanın çok daha fazlası ile beni ödüllendirmiştir. Bu benim gibi olan diğer insanlar için de geçerlidir. Genelde hırsızlığı tercih ederim ve bu işte oldukça başarılıyım, fakat eğer çalarak elde edemeyeceğim şeyler olursa o zaman onları en düşük fiyattan satın almak için elimden geleni yaparım. Ya da en keyiflisi şiddet kullanarak insanların mallarını gasp ederim. Şiddet tamamen özümü sardığından, hiç zorlanmadığını kesin, bu benim için en rahat yöntemdir.”

“Oh, Juliette! Kesinlikle kalbinin hatalı yollara sapmasına izin verme, üzüntü ve kedere düşmeni asla istemem. Kişi eğer kendini, ailesini, çocuklarını, vahşi hayvanlara yem edecek kadar zayıfsa, onun için üzülme o kişinin olduğu kadar anlamsız olmak demektir. Düşün, o her şeyi göze alabilecek bir korkak ise ona yapılan her şeyi hak ediyor demektir. Onu ezip yok etmek güçlüye verilmiş çok doğal bir haktır. Bırak sürünsün, bırak acıların en kötüsünü çeksin ve sen de onun çektiği bu acıları görürken mutlu olmaya, devam et, çünkü bunu bize hediye eden kişi ‘Tabiat Ana’nın ta kendisidir. Eğer o adam mutsuzsa ve buna neden olan kişi sen isen, onun bu halinin gerçek suçlusunun sen olmadığını asla unutmaman gerekiyor. Doğa onu bu şekilde dizayn etti, çünkü doğa her zaman güçlü olanın, yani senin tarafındadır. Sevgili Juliette, doğa her zaman senin tutkularını karşılamaya hazırdır ama eğer istersen göz yaşlarını da arttırabilir. Yani bu bir anlamda senin isteğine de bağlı bir şey. Doğa cömerttir Juliette, hiç merak etme, eğer bizler için hazırladığı tuzaklara düşmezsek her şey bizim istediğimiz gibi devam edecektir.”

“Sevgilim!” diye bağırdım Noirceuil’e sarılırken. “Çocukça fikir-

lerimi atıp mantıklı bir şekilde düşünmemen neden olduğunu sana rapıyorum! Verdiğin bu yüce derslerin kalbimi nasıl coşturduğunu bilemezsin. Hayatımın ışığı, bu bana anlattıkların dışında başka hiçbir bilgiyi doğru olarak kabul etmeyeceğim. Suça yönelmemde bana destek oluyor, beni ateşlendiriyorsun. Bu enfes yolda kılavuzum olur musun? Felsefenin ışığı ile yolumu aydınlatır mısın? Ya da belki beni terk edersin ama bunu ben yoldan saptıktan, tek başıma ilkeleri en iyi şekilde öğrendikten sonra yap ve inan bana bu yolda kendimi en güzel taht ile ödüllendireceğim. Umarım....”

“Juliette, bu konuşma tarzı zayıflığını ve duygularına yenildiğini gösteriyor. Çocuğum eğer biri kötü olmayı tercih ederse cesur ve güçlü olmalıdır.”

“Asla tutkularımın kurbanı olmayacaksın, fakat asla sana bir yol gösterici, bir eğitici olmayacağımı da bilmen gerek, çünkü eğer kişi bu yola girerse yolculuğu sırasında yalnız olmalı ve felsefenin ışığında kendi gücü ve doğrularıyla ilerlemeli. Juliette eğer hepimizin bir gün öleceği planlanmışsa bu yatakta ya da yerde olmuş ne önemi var ki? Elbette bir de bu yolun sonunda idam edilme riski de var.”

“Korktun mu Juliette? Sence asılarak ölmek utanç verici mi? Bence değil ve sakın unutma bu yolda utanç yoktur. Unutmaman gereken tek şey ve eğer idam edilmek istemiyorsan yapman gereken tek şey seçtiğin bu yolda kendi başına ilerlemektir. Bu her zaman daha güvenli olmuştur.”

“Ah Noirceuil, benim hatrım için bile kurallarını öğretmemekte kararlı görünüyorsun.”

“Şimdi sana yardım etmeyeceğim demiyorum, elbette sana bilgi vereceğim, dünyada bu yolu tercih etmiş kimseye sırtımı dönemem. Şimdi, bir de suçun var olmadığını varsayalım. Sana şimdi kendi geliştirdiğim tezlerime dayanarak bazı örnekler vermek istiyorum. Dünyada olup bitenlere öyle bir bakalım ve sonunda göreceğimiz tek şey iyiliğin olduğu hiçbir yerden verim elde edilemediği olacaktır.”

“Karımızın kız kardeşi ile evlenemeyiz değil mi; bu suçtur. Hudson yerlileri bunu istedikleri zaman yapabiliyorlardı, yani Jacob, Rachel ve

Leah ile evli olabiliyordun.”

“Kendi çocuğumuzla ilişkiye giremiyoruz ya da buna benzer dünyanın en yüce zevklerinden olan enest ilişkiye girmek suçtur, ancak İran’da ve Asya’nın üçte birinde erkekler kızlarıyla yatıp onlardan çocuk sahibi olabiliyorlar.”

“Karılarımızın orospuluk yapmasından büyük zevk alıyoruz ama bu da suç. Oysa Eski Doğu Avrupa ve Asya uygarlığında, Laponya ve Amerika’da karınızı yabancıya vermeniz onurlu bir davranış olarak kabul ediliyor. Illyrianlar ise zamparalığı her şekliyle uyguluyorlar ve karılarından hoşlanan, onları beceren adama kendi elleriyle yardım ediyorlar.”

“Başkalarının bizi çıplak görmesinden utanç duyarız. Neredeyse tüm güneyliler hiç endişe duymadan diğer insanların önüne çıplak çıkarlar. Priapic ve Bacchic festivalleri uzun zamandır çıplak insanların katılımı ile gerçekleşmektedir. Lycurgus’da, kızların halk tiyatrolarında sahneye çıplak çıkmaları kuraldır. Tuscanlar, Romalılar kadınların masaya yemekleri çıplak halde servis etmelerini isterlerdi. Hindistan’da bir ulusta kadınların üzerlerine kıyafet giydikleri görülmemiştir.”

“Generallerimiz esir alınan köle kadınların ırzına geçilmesini yasaklamıştır. Ama Yunanlı generaller kendi askerlerine bunu yapma hakkını vermişlerdir. Fethedilen bölge kontrol altına alındıktan sonra her asker kendi istediği kadını seçer ve istediği şekilde ırzına geçerdi.”

“Kafkas dağlarındaki yerliler vahşi hayvanlar gibi önüne gelenle düzüşürler. Hornes adasının kadınları Tanrı tapınaklarında ve herkesin gözü önünde gündüz vakti istedikleri her erkekle birlikte olurlardı.”

“Bugünün İngilizleri eski Britonlar, yabancılarla çok yakından ilgilenirlerdi. Çocukları, anneleri, baba, ağabey, kız kardeşlerin hepsini toplu halde bir seks partisi tadında düzerlerdi... Ve bu insanlar, insan eti ile beslenirlerdi.”²⁰

“Taitililer kendilerini herkesin önünde memnun eder, gizlilikle yapılan seksten utanırlardı. Onlardan önce Avrupalılar ise, birlikteliklerini saçma bir şekilde dini törenle bir araya toplanıp duyururlardı. Bu tören

sırasında örneğin yirmi beş yaşındaki erkek gücünü göstermek için on yaşında bir kızın ırzına geçerdi. Ne fark!”

“Zamparalık kendi başına bir dindi: Penis tapınakları yapılmıştı; Afrodit verimlilik ve bolluk tanrıçasıydı, daha sonra kışına duyulan şehvet dillere destan oldu, erkekler toplumun aksine arkadan sekse ilgi duymaya başladılar. Erkekler bilgi ve zeka ile gelişti, ilerlemek onlar için kaçınılmaz oldu, ahlak anlayışı sona erdi. Tapınma yerini dinsizliğe bıraktı; Asyalı, cinsel yönden çok güçlü olan kadınlar, boyunlarına penis putu takmaya başladılar.”

“Pegu’ya gelen bir yolcu burada kaldığı süre için kendine bir kız kiralayabilir ve kızla canı ne isterse yapabilir. Bunun ardından kız zengin halde ailesinin yanına geri döner ve istediği bir gençle evlendirilir; yani bu kaçamak onlar için çok sıradan ve normal bir olaydır.”

“Aykırı zevkler kendi başına moda haline gelebilir: Fransa’da, erkekler uzun süre özel boyalı pantolonlarının önünde cinsel organlarını rahatça ifşa edebilmeleri için bir pencere bulundururlardı.”

“Kuzeyde neredeyse bütün insanlarda rastlandığı gibi, geleneksel olarak tüm kız çocuklar ve kız kardeşler fahişelik yapıyorlardı, pezevenkliklerini yapan adam ise, cinsel ilişkiyi bizzat kendi izliyordu ve bu herhangi bir olası soruna karşı tedbir anlamına geliyordu. Buna benzer fahişelikle ilgili diğer bir örnek ise, benim yaptığımı benziyor. Bu acımasızca eleştirilse ve ahlak dışı görülse de en utanç verici olan her zaman için en çekici olandır. Bununla birlikte düzülmek alnımızda bir leke konumuna geliyor; bunu yapmaktan zevk alıyoruz, çamura bulanmaktan hoşlanıyoruz, pislikle oynamak, ona bulanmak hoşumuza gidiyor. Birinin karısını ve kızını geneleve götürmesi, onları sokağa salması, orospuluk yaparken ona yardım etmesi çok doğal.”

“Affedersiniz Monsenyör, fakat bir kızınız olduğunu söylediğinizi sandım, bu doğru mu?”

“Evet bir tane var” dedi Noirceuil.

“Şu tanıdığım karınızdan mı?”

“Hayır ilk karımdan... Şimdi evde olan kadın, benim sekizinci karım

Juliette.”

“Fakat senin gibi zevkleri olan biri, nasıl baba olabilir?”

“Bu sürpriz değil tatlım, çok doğal bir şey, bir kez böyle bir şey olmuş olabilir. Bu tadılması gereken bir duygu, yani olması gereken bir şey.”

“Sanırım anlıyorum.”

“Bu da diğer her şey gibi zevkli hale getirilebilir. Sana kızımı ne şekilde bana zevk veren bir malzeme olarak kullandığımı az önce anlatmıştım.”

Şehvetle yüzüne baktım. “Sıra dışı, çekici adam, gözlerimin önüne serdiğin bu vahşi suçlar kalbimi yerinden oynatıyor. Hayal gücümü alevlere atıyor, sadece seninle delicesine sevişmek istiyorum.”

“Ah, Tanrım!” dedi dilini ağızma götürerek, “İşte, sanırım bu bir kadını sevmek anlamına geliyor... Benimle sevişmek mi istiyorsun Juliette? Peki, o halde bunu bende istiyorum. Ben seksi, kötülüğü, suçu ve acımasızlığı en uç noktalarında yaşıyorum; tüm içtenliğimle bunları hayatımın her anında uyguluyorum.”

Noirceuil tahrik olmuş görünüyordu, yanına yaklaşıp üzerindeki geniş cüppenin bağını çözdüm ve karşıma demirden daha sert hale gelmiş olan penisi çıkıverdi. Onunla oynamaya başladım ve hafifçe sarsmaya devam ettim, hafif kasılmalar sonunda kırmızı delikten yapışkan sperm dışarı taşı.

Hafif içkili olduğum için kendimi onun kollarında yeniden kaybetmişim, on beş dakika boyunca o güzel nektarı emdim...

Yanından ayrılmak üzere olduğumda bana, az önce emdiğim silahının bu zamana dek ne kadar çok suç işlediğini anlatmaya başladı. Bu sırada doymak bilmez penisinin yeniden sertleştiğini görmüştüm; güçlü elleri ile butlarımı okşamaya başladı. Bu sırada bir yandan çağırdığı hizmetçisinden, karısını ve genç oğlanı huzuruna getirmesini istedi. İsteddiği olduğunda Noirceuil çocuğu hemen becermeye başlamıştı, diğer yanda karısı ise, kocasının emri üzerine çocuğun boşta kalan küçük ale-tini emiyordu. Oğlancı Noirceuil, onları baş başa bırakıp benim butlarımı yalamaya başlamıştı. Bir yandan karısının iri memelerini avuçluyor,

tokatlıyor, çimdikliyordu, sonunda onlara öyle bir asılmıştı ki, kadının memeleri vücudundan ayrılmak üzereydi, kadının çığlıkları Noirceuil'in orgazm olmasına neden olmuştu.

Bu sırada bir yandan benimle konuşuyor bir yandan da genç çocuğun içine boşalıyordu ve kalan sıvının birazını da karısının göz yaşlarına bulanmış yüzüne sürdü. “Hiç bu kadar katıksız sperm görmüş müydün, söyle bana? Yeniden kaldığımız yerden dersimize devam etmeye ne dersin, sevgili Juliette? Bunun için Tanrı’ya dua etmek gerektiğini söylerken, yanlış mıyım? Dünyada bundan daha aktif ve rafine bir şey olamaz. Bunlar Tanrıların mahsulü olmalı ama onları buradan çıkarın” diye bağırdı, “Çıkarın hepsini konuşmamıza kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Bugün sekse değiniyoruz” diye devam etti efendim, yine yalnız kaldığımızda; “Ve Plutarch’tan Samnitelerin günlük olarak ve kurallara uyarak ‘Bahçeler’ adı verilen bir yere gittiklerini, önlerine gelenle hayal edilebilecek en müstehcen pozisyonlarda yattıklarını öğrendik. Ve tarihçi bu konu ile ilgili olarak, seksin o doruğa ulaştığından ve kanla karıştığından da söz ediyor. Adam arkadaşının karısını düzüyor, anne, kızı ile sevişiyor ya da ağabey, fahişe kız kardeşi ile oynuyor.”

“Bizim için genç kızın meyveleri büyük ödül anlamına gelmektedir. Filipinlilerde böyle bir durum ortaya çıkmamıştır. O adalarda görevliler, düğünlerinin arifesinde genç kızlar için değer biçer ve para öderlerdi.”

“Oğlancılık, Güney Yunan şehri olan Sparta’da meşru idi.”

“Bizim fahişeliği iyi beceren kadın için düşüncemiz kötüdür; diğer yandan Lidyalı kadınların değeri ise birlikte oldukları erkek sayısı ile ölçülürdü. Fahişelikten kazandıkları para ile yücelirlerdi.”

“Kıbrıs’taki hanımlar ise adalarına gelen yabancılarla halkın içinde sevişerek para alırlardı ve bundan çok zengin olurlardı.”

“Ahlaksızlık, Romalıların tarzı haline gelmiştir. Şehir merkezlerine içi kız ve erkeklerle dolu genelevler kurulmuştur; çıplak kızlar ise kulüplerde dans ediyorlardı.”

“Babilli kadınlar, Venüs tapınağında fahişelik yaparlardı. Ermeni kadınları ise bakire iken Tanais rahiplerine kendilerini verirlerdi. Ra-

hipler kadınları önce kıçlarından becerirler ve sonra onlara önlerinden becerilmeyi bir lütuf olarak sunarlardı. Kadının tarzına, zevk verişine ve inleyişine göre evliliği konusunda onay verirlerdi.”

“Kanarya Adaları’nda aileler kızlarını çok farklı ve zor bir sınavdan geçirirlerdi; onları ilk olarak demir kaplı iri bir penisle denerlerdi, bu ya deliği kırıp geçerdi ya da geri çıkardı, bu ikinci durumda kızın içine aynı demir kütlesi, ölümcül yapay penis, yüksek ısıda yanmış halde sokulurdu; bunun asıl nedeni kocasının rahatı için deliğin büyütülmesi ve ön hazırlığın sağlanması idi ve bu şekilde bir tören ile gerçekleşirdi.”

“İkinci yüzyılda, Caimite mezhebine göre, kişi cennete ancak kendini bu yaşamında kısıtlamadığı zaman kabul olurdu. Bunun anlamı, kişi her türlü akıl almaz zamparalığı deneyerek Tanrı katına ulaşabiliirdi.”

“Eski İngiliz kralı Owen tarafından bakireliği alınmayan kız, evlene mezdi. Tüm İskoçya’da ve Fransa’nın bazı bölgelerinde büyük baronlar bu kurala uymaktaydılar.”

“Erkek de en az kadın kadar zamparalığın iğrenç yanlarından nasibini almıştır. İnkalı Atabaliba’yı düşün; adamın üç yüz tane karısı varmış ve kadınlar kendilerini Perululara ve İspanyollara satarlarmış ve kocaları olan Atabaliba bu adamlara işkence edermiş.”

“Oğlancılık neredeyse dünyanın her yerinde yaygındır. Bunu denemiş olan hiçbir toplum, hiçbir ülke, hiçbir kabile yoktur. Sevişirken şiddet de aynı şekilde çok yaygın ve çok denenmiştir. Zaten bu çok doğal bir duygudur; ilk çağlardan itibaren kızların sevişirken öldürüldükleri, kalplerinin hançerle söküldüğü bilinmektedir. Lezbiyenlik de aynı şekilde tarihin ilk çağlarından beri vardır ve devam etmektedir, çünkü bu da diğer kötü kabul edilenler gibi çok doğaldır.”

“Eski çağlarda özellikle genç kızlar, kamışlardan ürettikleri yapay penisleri kullanarak orgazm olurlarmış.”

“Xenophon’un söylediğine göre, Yunanlılar keçileri kullanıyorlardı. İtalya’da halen kadınlara keçi ve geyik kostümleri giydirilerek gelenek devam ettirilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki geyiğin kadından bile daha çok zevk verdiği söylenir. Bu hayvan doğa tarafından özel olarak yaratıl-

mıştır; anal kanalı dar ve sıcaktır, hayvan çok isteklidir, Juliette bir kez geyik düzmüştüm, bu yüzden tadını çok iyi bilirim.”

“Hindi de çok enfestir, fakat öncelikle boğazını kesmek gerekir; operasyonu dikkatlice uygulamak çok önemlidir ve kuşun anal deliği insana çok yüce bir zevk verir.”²¹

“Sibiryalılar köpekleri düzerlerdi, Mısırlı kadınlar ise kendilerini timsahlara veriyorlardı. Söylendiğine göre XV. Louis defalarca Afrodit’in kışına boşalırken görülmüştü. Yunanlılar da Delfi’ye geldikleri zaman tapınaklarda istedikleri kızla sevişirlermiş.”

“Siyam halkı, ölümün ruhun yok olmasına neden olmadığını ve yeniden bedenleneceğine inandıklarından intiharı savunurlar.”

“Pegu’da bir kadın doğum yaptığında beş gün içinde yakılarak öldürülüyor; bu onun temizlenmesi anlamına gelir.”

“Karayip Kızılderilisi anneleri, bebeklerini rahimlerinden çıkar çıkmaz seçer, göbeğini kumaş boyası ile işaretler ve onları yedi yaşına geldiklerinde kullanıp, vahşice öldürürlerdi.”

“Brezilya’da ölüm cezasına çarptırılan her mahkûma bir kadın verilir; mahkûm kadınla birlikte olur, hatta bazıları kadınları hamile bırakmış, bazıları ise kadının kendilerini parçalarına ayırmasını ve etini bu kadının yemesini sağlarlarmış.”

“İnkalar, Eski Peru hakimiyetine girmeden önce, Amerika’nın ilk yerlileri iken, çocuklarını Tanrılara kurban ederlermiş.”

“Rio gölü kıyısında yaşayan insanlar (birçok ulusta yapılan törenlerin benzeri olan) kızları, genç ve seksi olduklarında, üzeri büyük karıncalarla kaplı çubukları rahimlerine kadar sokarlarmış; içeri giren karıncalar büyük acılarla kızların rahmini ısırmaya başlarlarmış, çubuklar yerleştirildikleri yerden ancak üç ay sonra çıkarılırmış.”

“Aziz Jerome, seyahatleri sırasında İskoçların, genç çobanların kışlarına ve genç kızların göğüslerine olan yoğun ilgisinden söz etmiştir. Bence kişisel olarak çobanların kışlarına ilgi duymayı tercih ederdim. Ayrıca ilk çağlarda hayvanların birbirlerini yedikleri gibi, insanların da birbirlerinin etlerini yediklerine inanıyorum. Bence kadınlar güçsüz ol-

duklarından daha çok onlar av oluyordu.”

“Mingreller ve Gürcüstan ırkları dünyanın en güzel ırkları olarak bilinmektedir ve onlarda her türlü sefahat ve suç serbest idi; doğanın aynı bizden istediği gibi onlarda ahlaklı olmak yerine düzensizce onun nimetlerinden yararlanmayı tercih ediyorlardı. Ensest, çocuk katilliği, sapkınlık, fahişelik, göççülük, hırsızlık, zehirleme ve daha bunun gibi birçok zevk özgürdü. O zamandan bugüne ulaşan bu verilerle bizim onları örnek almamızı sağlayabilmiş olmaları büyük bir başarıdır.”

“Kuzeyde yaşayan Tatarlar, kendilerine her gün yeni bir penis tanrısı seçerlermiş: Sabah seçilen penise gün boyu saygı gösterilir, o penis, o günün simgesi olurmuş. Bu Katoliklerin yaptıkları ve tapındıkları zırva hamur heykellerine benzemiyor mu? Ben Tatar ve Katolik inanç şekilleri arasında hiçbir fark göremiyorum.”

“Matomba bölgesinde on iki yaşına gelen kız ve erkek çocukların cinsel birleşmesi sağlanırdı ve aynı zamanda din adamları, çocuklara kulübelerde cinsel taciz ve işkence uygularlardı. Bundan şikâyet eden çocuklara ise ayrıca işkence uygulanırdı.”

“Sri Lanka’da evlenen bir kızla önce ağabeyleri birlikte olurdu; bu olmadan kocası ile birlikte olmasına izin verilmezdi.”

“Doğu Rusya’da Kamchatka yarım adasında, insanlar bize ne kadar doğru bir iş yaptıklarını kanıtlamışlardır; örneğin suda boğulmak üzere olan birini gördüklerinde, bunun onun doğal sonu olduğuna inandıklarından kimse adama yardım etmezmiş ve onu o şekilde ölüme terk ederlermiş.”

“Hristiyan geri zekalılara ders olsun; Brezilya’da birinin düşmanını affetmesi için onu öldürmesi ve yemesi gerektiğine inanılmış.”

“Venezuela yerlisi genç kız adet görmeye başladığında tören yapılır, çıplak olarak uçurulmaya çalışılmış ve kızlar sıklıkla bu operasyon sırasında ölmüş. Ve izleyiciler tüm gün bu şölenle eğlenirlermiş.”

“Yine Brezilyalılar, genç bir kadının evlilik töreninin arifesinde onun kalçalarına ve kışına derin kesik ve izler bırakırlarmış. Tropik ortam ve ısı fiziksel acıyı daha da arttırdığından bunun sonunda genç koca

adayı karısının ne kadar dayanıklı olduğunu tespit edermiş.”²²

“Bu örnekler, bizim Avrupalı kanunlarımızın ve dinlerimizin gerçekte tam bir çılgınlık olduğunu kanıtlamaktadır; Hristiyanlıkta sözü edilen kardeşlik durumu su sızdırmaktadır. İnsanın kalbinden geçeni anlamak için mükemmel olmak şart değil. Zaten Hristiyanlığın genel kuralları bu kadar katı ise üstünlük bunun neresindedir?”

“Tekrar tekrar anlatmaya çalıştığım gibi, dünyanın kurulduğu günden beri doğa insanlara tatmaları için her türlü şansı, her türlü fırsatı sunmaya devanı etmiştir. Oysa insanlar sürekli kendi çıkarları için bu durumu değiştirmeye çalışmışlardır. Birbirlerinin üzerine insan yapımı kanunlarla baskılar uygulamış, onlara özlerindeki gerçekleri uygulama fırsatı vermemişlerdir. İnsanlık denen şeyin doğru olduğunu ve ahlaklı olmak gerektiğini öğretmeye çalışmışlardır. İnsanlık? Doğa böyle bir şeyi kesinlikle tanımamaktadır; insanlık diye bir şey söz konusu bile olamaz. Doğa, insanlığın erdem anlayışına yabancıdır. Asıl olan, arzular, tutku ve istekler değil midir? Toplum ise sürekli bizim acı çekmemiz endişe etmemiz gerektiğini öğretmektedir. Bütünlük, büyük acılar yardımı ile bozulmakta, olasılıkların peşinden gitmektedir. Ah, hayır Juliette, bu şekilde davranarak kazanacağımız hiçbir şey yok. Eğer bir dakika için durup, özümüzde var olan üzerinde çalışırsak ve derin bir şekilde düşünersek, kalbimizin derinlerinden şu sesi duyarız: Komşunun kötü durumuna göz yaşı döküyorsan, bunu yaptığın için önce kendi zayıflığına ağlasan daha doğru olur. Oysa sen güçlü olduğunda, senden korkan biri varsa onun için ağlamayı aklına getirmen olanaksızdır. Bu ses, korkunun sesi değilse neyin sesidir? Korku, egoizm dışında nereden doğar?”

“O halde içimizdeki bu gereksiz duygulardan kurtulalım; bizi hiçbir şeyin yeniden üzüntüye salmasına izin vermeyelim.”

“Konunun üzerinde çalışalım ve eğer diğer insanlarla ortak bağ görebiliyorsak bunu onlarla paylaşalım, felsefeyi duyuralım:

Eh, mutlu olmam için neden yapacağım bir iş hakkında tereddüt duyayım; yaptığım şey benim kardeşime zarar verebilir ama bana zevk

verecekse o halde neden tereddüt edeyim? Kardeşime zarar vermem demek kendime zarar vermem demek anlamına gelmez. Komşumun kocasını ayarttığımda ya da onun çocuğuna zarar verdiğimde haksızlık yapıyor olsam da bundan büyük zevk aldığım gerçeği değişmez. İşte bunu yapmazsam bu duyguları tadabilir miyim? Fakat ben kendimi bu duygulardan, tatlardan uzak tutarsam mutlu olamam ve geleceğe dair hiçbir şey yapmış olmam. Eğer bir kez diğerlerine acı vermeyi başarır-sam başka hiçbir şeyden bunun kadar zevk almayacağımı da görürüm. Pişmanlıktan korkmam, acı çekmem ve öncesine göre çok daha güçlü olurum. O halde bu namussuz yolda ilerlemeye devam edeceğim. Çevremdeki varlıkların onuru beni etkilemeyecek. Ben sadece kendi rahatı-mı ya da kendi zevkimi düşüneceğim. Üzüntüler beni daha fazla etkile-yemeyecek. Karşımdaki insanları mutsuzluğa sürüklemek (beni hiçbir duygusal tepki etkileyemeyecek) onları sevmekten daha iyi olduğuna göre, sadece kendimi seveceğim ve bundan sonra sadece doğanın kural-larına uyacağım ve kendim için doğru olanı yapacağım.”

“Aile bağları da sözünü ettiğim diğer bağlar gibi uydurmadır. Seni doğuran kişiye karşı hiçbir bağın olmadığı gibi, senden doğan kişiye karşı da hiçbir bağın yoktur; hele kardeş, yeğen, kuzen bağı tamamen saçmalıktır. Bizim sadece bize hayat veren güce karşı bağımız olduğu, onun kurallarına uymamız gerektiği doğru değil midir? Bu rasyonel temellerde bu şekildedir. Kimse ile bağımız olmadığı kesindir. Kendini eğlendirmek için bizi dünyaya getirmiş olan bir babaya karşı nasıl bir sorumluluğumuz olabilir? Sadece aynı rahimden meydana geldik diye ağabey ve kardeş ile olan bağ anlamsız değil midir? Bu bağların hiçbirini ciddiye ti ve anlamı olmadığı açıktır.”

“Oh, Noirceuil!” diye bağırdım, “Bu gerçeği ne zaman kanıtladın. Müthiş...”

“Juliette, bu tür şeyleri anlamak senin kendi gücüne kalmıştır. Ben sana şimdi kalbimi açmak istiyorum, çünkü sen bu gerçekleri duymak-tan memnun olacaksın. Fakat her şeyden önce birtakım testlerden geç-men gerekir.”

Bu sırada uşığı içeri gelip bakanın geldiğini haber verdi. Bakan, Noirceuil'in aynı kendi gibi doymak bilmez bir arkadaşı idi, bizi beklediği için birlikte onun yanına gittik.

Mondor'dan çaldığım altmış bin frankı değerlendirmekte hiç zaman kaybetmemiştim. Noirceuil'e bu soygundan söz etmemin aptallık olacağını düşünmüştüm, çünkü kendi ganimetleri için endişeye kapılabirdi. Sevgilimin bana olan güvenine ihtiyacım vardı. Aklımdaki tek şey Madam Duvergier'i de kullanarak servetimi arttırmaktı. Böylece yine madamın planladığı bir partiye katılmaya karar vermiştim.

Yeni müşteri seksten sadece kızları kırbaçlayarak zevk alan bir manyaktı. Dört kızdık ve Porte Saint Antoine yakınında bir kafede diğer üç kızla buluştum. Araba bizi kafenin önünden alıp Saint Maur'a, Dük Dennemar'ın mükemmel evine götürmek üzere yola koyuldu. Dostlarım hem çok güzel, hem de çok gençlerdi. En yaşlısı on sekizine basmamıştı, etleri çok taze ve pembeydi. En yaşlımızın adı Minette idi, onu arzulamaktan kendimi alamıyordum. Diğerleri on altı ve sonuncusu ise on dört yaşındaydı. Arabada bizimle birlikte yola koyulan kadının bizi birer kurban gibi Sen Maur'e götürdü. Ben, Dük'ü görmek için can atıyordum ama diğer kızlar başlarına geleceklerden habersiz haldeydiler. Kişi başına elli louis alacaktık. Kızlar bakireydiler. Şimdi, alacağımız bu parayı hak edip etmediğimize karar vermeyi sizin yüce görüşlerinize bırakıyorum.

Eve geldiğimizde çok etkileyici bir kata çıkarılıp orada kabul edilmiştik. Bize refakat eden kadın hepimizi aynı hizmet aşkı ile soydu ve efendimizden gelecek emirleri beklemeyle koyulduk.

Oh, benim ise ilgilendiğim tek şey yanımdaki kızların mükemmel kışları, büyümek üzere olan pembe uçlu memeleri, ıslak dudakları ve baştan çıkartan pürüzsüz tenleriydi. Güzellikleri kelimelerle ifade edilemeyecek kadar baştan çıkarıcıydı; özellikle Minette. Bu bekleme fırsatından yararlanarak onun, erkeklerin kollarında nasıl boşalacağını, nasıl inleyeceğini hayal etmeye başlamıştım. Uzun süren bekleyiş sonunda yarı çıplak, uzun boylu bir uşak içeri gelip hazır olmamız gerektiğini

söyledi. Sırayla Dük'ün karşısına çıkacaktık ve ben üçüncü kızdım. İçeri girdiğimde diğer üç kız gibi ben de aynı şeyleri yapacaktım.

Dük'ün beni kabul ettiği küçük oda yuvarlaktı, her yanı aynalarla çevriliydi ve odanın ortasında bir konuşma kürsüsü bulunuyordu. Daha önce gördüğümüz uzun boylu uşak, efendisine tören sırasında yardım etmek için hazır bekliyordu, beni kollarımdan bağladı. Dük ise odanın kenarında duran divanın üzerinde aletine masaj yapıyordu. Tamamen çıplak bedenini ince bir sabahlık sarıyordu, kolunun altında ise bir çift kırbaç duruyordu. Dük kırklı yaşlarındaydı ve oldukça vahşi bir adam olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

“Lubin” dedi uşağına. “Bu kız diğerlerinden daha iyi görünüyor. Kıcı dolgun ve yuvarlak, cildi duru. Yüzü hoş. Korkarım o diğerlerinden daha çok acı çekmek zorunda kalacak.”

Bunu söyledikten sonra yanıma yaklaşıp burnunu anüsüme sokup, önce öpmeye, sonra da canımı acıtmaya başladı... Çığlık attım.

“İyi ama... Hiç de duygusuz sayılmazdı... Şimdi ben de ona daha fazla zevk tattıracağım.”

Birden uzun tırnaklarıyla butlarımı yırtmaya başladığını hissettim, canım acımaya etlerim kanamaya başlamıştı. Delice çığlık atıyordum, bu sırada dükün parmaklarını vajinamın içinde hissettim. İçime girip çıkmaya başlamış kanalın etrafındaki deriyi parmakların ucundaki sivri ve güçlü tırnaklarıyla yırtmaya başlamıştı.

“Lubin” diye mırıldandı kana bulanmış elini içimden çıkararak. “Bir kaleyi daha etkisiz hale getirdim, zafer benimdir” dedi.

Ve elindeki kanı Lubin'in penisinin ucuna sürdü, buna karşılık adamın aleti hızla büyümüştü. Ve Lubin hiç zaman kaybetmeden camların ardından bir oda daha açtı. Odanın içi tamamen yeşil ağaç yaprakları ile bezenmişti, başıma neler geleceğini merak etmeye başlamıştım. Beni içeri alıp bu yeşilliğin arasında sürüklemeye başladılar, tüm vücudum ve göğüslerim yaprakların arasındaki dikenli bitkilerden dolayı yırtılmış, kanamaya başlamıştı. Kıcım ise en kötü durumda olan tarafımdı, alevler içinde yanıyor, acıyordu. Hergelenin bana acıması için beklemekten

başka yapabilecek bir şeyim yoktu.

Oysa her şey daha yeni başlamıştı; birden kıcımda berbat bir kamçı acısı hissettim.

“Şimdi, İsa adına görelim bakalım en iyi ne yapabileceğiz” diye haykırırdı hergele.

Butlarım alevler içinde iki yüz kez kırbaçlanmıştı, operasyon süresince Dük’ün uşağı, hayvanın önünde eğilmiş penisini emiyordu; Lubin de gerçekten tuhaf bir seks gücü olduğunu hissetmiştim.

Dük bu arada,

“Ah! Götçü... Orospu, kancık, fahişe... Tanrı adına, daha önce hiçbir kadın bana bu kadar zevk vermemişti. Eğer Tanrı kadını yarattıysa ben de ona olan minnetimi o yarattığı kadınları kırbaçlayarak ödüyorum. Kanıyor değil mi? Çok iyi... Kanlı sikiş, oh, em Lubin, em beni erkeğim, bu çok kaliteli kanı görüyorum ve çok mutluyum” diyordu.

Ve gerçek bir hayvan olan Dük ardına kadar açık olan ağzını butlarıma bastırıp akan kanı yalamaya başladı.

“Fakat Lubin, sevgilim, görüyorsun yeterince sertleşmedim ve sertleşene kadar kırbaçlamalıyım. Ne de olsa orospumuz genç ve bu duruma katlanabilir.”

İğrenç tören yeniden başlamıştı. Lubin aynı performans ile efendisini emmeye devam ediyordu, bense yediğim yüzlerce kırbaç darbesi sonunda kana bulanmıştım; kanlar kalçamdan yere akıyordu. Ayağımın dibinde oluşan kırmızı havuzu gördüm, artık vücudumdaki acıyı hissetmemeye başlamıştım. Gözümü açtığımda beni divana yatırdıklarını fark ettim; bilincim yerinde değil gibiydi.

“Seviş benimle” dedi beni öperken, “Ya da hayır benimle değil Lubin ile sevişmeni istiyorum, kendim yerine onun orgazmını izlemek daha zevkli olacak. Senin kadar tatlı bir şeyin her şeyi başaracağından eminim.”

Lubin bu karar üzerine vücudumda ellerini gezdirmeye başladı, Dük ise her saniye kıcımla oynamaya, Lubin’in penisi ile oynamaya, onu yüzüne bastırmaya devam ediyordu. Sonunda uşak efendisinin yüzüne

boşaldı, fakat Dük spermin toplarına değmesini istiyordu. Şimdi size bu fanteziden söz etmek istiyorum.

Diğer kızları da içeri almaya karar vermişlerdi. Kızlar içeri girdiklerinde onların o güzel, o harika vücutlarının tam bir faciaya dönüştüğünü görmüştüm, gözlerime inanamadım. Ağlıyor, inliyor, acı içinde kıvranıyorlardı; durumlarının benden hiçbir farkı yok gibiydi. Fakat benim düşündüğüm tek şey acılar ya da kızlar değil, Dük'ten neler çalabileceğimdi. Küçük odanın diğer tarafına hafifçe eğilip baktığımda paravanın ardında Dük'ün odasının olduğunu gördüm ve fark ettirmeden içeri süzuldüm. Tuvalet masasının üzerinde mükemmel bir mücevher, altın ve pahalı bir saat duruyordu, hiç zaman kaybetmeden onları alıp, ayağımdaki çorabı çıkarıp, içine yerleştirdim, diğer çorabı da üzerine bağladım ve camı açıp, eve girmek için kullandığımız bahçe kapısının köşesinde büyümek üzere olan çalının içine fırlattım. Doğruca dostlarımla arasına döndüm; birkaç saniye sonra Lubin yanımıza geri gelmişti ve dördümüzden yere yatmamızı istedi. Elbette kışlarımız onlara dönüktü, sekiz kanlı butun onlara nasıl zevk verdiğini bir düşünün. Bu arada Lubin, bir eliyle efendisinin kamışı ile oynarken diğer eli ile kışlarımıza kızgın yağ dökmeye başlamıştı.

“Yak onları, kavur, kızart onları! Yak şu siktiğimin orospularını, oh geliyorum!”

Bu berbat deneyim sonrasında dördümüzü birden banyo için serbest bıraktılar. Kızgın yağ zaten acıyan derimizi iyice kavurmuştu, en şanslımız ise en genç olanımızdı, çünkü kışına sadece birkaç damla yağ isabet etmişti. Giderken çalılığın arasından definemi alıp eteğimin altına sakladım; Duvergier'in yanına geri döndüğümüzde şiddetle beni böyle bir duruma nasıl gönderdiğinin hesabını sordum ve bir daha onunla çalışmamaya karar verdim. Noirceuil'in evine döndüğümde yatağımı ayırdım ve kendimi on gün boyunca odaya hapsedtim, Noirceuil olan bitenden rahatsız olmuş olacaktı ki, bir daha benimle yatağını paylaşmak istemedi. Madam ise politik davranışlarla beni iki kez ziyaret etti ama her halinden içinde bulunduğum bu durumdan dolayı

memnuniyeti belli oluyordu. On gün sonunda eskisine göre çok daha iyi olduğumu fark ettiğimde tedavime ara verip, kazancımı hesaplama-ya başladım. Altın üç yüz louis, mücevher elli bin frank, saat ise bin franktı. Ortalama toplam birikimlerim yılda yaklaşık on iki bin paund ediyordu ve artık diğerlerinin oyuncağı olmak yerine kendim için bir şeyler yapmanın zamanı geldiğini anlamıştım.

Bir yıl bu şekilde geçti, elbette bu yılı kendim için en kazançlı şekilde geçirmeyi başarmıştım. Partiler hırsızlığımı en iyi dereceye getirmemi sağlıyordu, diğer zamanlarda ise Noirceuil'in karısına olan nefretine katkıda bulunmaya devam ediyordum.

İlişkimiz değişmeye Noirceuil beni sevmek yerine aklıma, benimle konuşmaya büyük ilgi duymaya başlamış ve bana çok iyi ödemeler yapmaya devam etmişti. Tüm ihtiyaçlarım karşılanıyor ve bunların yanında zevklerim için yılda dört bin frank almaya devam ediyordum. Buna ek olarak da kendim için on iki bin livres biriktirmiştım ve siz de kazancımın gayet iyi olduğu konusunda benimle aynı fikirdesinizdir sanırım. Erkeklerin yanı sıra kadın arkadaşlarım da olmaya başlamıştı. Onlarla hayal edilemeyecek kadar güzel anlar geçiriyordum.

Bir gün kadınlardan biri bana yakın bir erkek arkadaşının zor durumunda olduğunu, sevgilimin yakın dostu olan "Bakan"ın bu durumda ona yardım edebileceğini söylemişti. Eğer istersem, genç adam gelip bana hikâyesini anlatmaktan büyük mutluluk duyacaktı. Birini mutlu etmekten öte, bunu çok zevkli ve kötü bir oyuna dönüştürmeye karar verip, genç adamı hikâyesini anlatması için evime davet ettim. Yıldızlar adına! Bu ne sürprizdi, gelen kişi Lubin idi. Bana Dük'ün yanından ayrıldığını, beni bulabilmek için bir yıl boyunca aradığını söyledi. Birkaç gün ondan hiç haber alamadım; kadının da böyle bir işe ne maksatla katıldığını anlayamamıştım, çünkü o da Lubin gibi ortadan kaybolmuştu. Sonra bir gün İtalyan Komedi'si'nden dönerken arabam, altı silahlı adam tarafından durduruldu, hizmetçilerim etkisiz hale getirildi ve ben beklemekte olan diğer arabaya bindirildim. Beni kaçıran adamlardan biri, "Hastaneye" diye bağırdı.

“Tanrım!” dedim kendi kendime, “Kaçırıldım.”

Durumu yeniden anlamaya çalışarak, beni esir alan adamlara doğru döndüm ve “Beyler” dedim, “Bir hata yapıyor olmayın?”

“Affedersiniz matmazel belki bir hata yapıyoruzdur” dedi ki, onun sonradan Lubin olduğunu anlamıştım. “Eğer öyle ise çok ciddi bir hata yapıyoruz demektir, çünkü sizi darağacına götürecek olan ilk adım budur. O halde sizi Madam Noirceuil’in de ifadesini göz önünde tutarak hastaneden daha ileri giderek polise götürelim, layık olduğunuza orada kavuşun. Böylece biz de dava açmak için doğru yolu izlemiş oluruz.”

Cesaretle, “Çok emin olma, göreceğiz. Fakat dikkat et sevgili genç dostum, emin ol ki beni suçlayacağını düşündüğün yetkililer sonunda benden özür dileyecek noktaya gelecekler.”

Sonunda getirildiğim yer küçük bir hapishane idi ve tek başıma bir hücreye kapatıldım. Etraftaki tek insan kapımın önünde dolaşan gardiyandı. Tam otuz altı saat süresince aç ve susuz halde o hücrede kapalı kalmıştım.

İşte bu süre, hayatımda uzun süredir düşünmeye ara verdiğim ama içimi kemiren kötülüğün açığa çıkmasına, tüm bedenimi ve ruhumu tamamen sarmasına neden olmuştu. Suç; işte gerçek buydu, bu şok beni suça hızla yaklaştırmış, kalbimi dondurmaya yeterli olmuştu. Yaptığım hiçbir şeyden en ufak bir pişmanlık duymuyordum, ben onlardan farklıydım ve eğer öleceksem bu da onların dini inançlarına uygun şekilde olmamalıydı. Bunlar kalbimden geçenlerdi ve gerçektir.

Halen tam olarak korkudan kurtulamamıştım fakat ileriki günlerde acaba bundan tam olarak kurtulabilecek miydim? Korku! Ah, bu eski bir hikâye idi. Bu tanıdık tedirginlikleri yeniden yaşamamayı tercih ederdim. Kendimi ahlaksızlıkla sarıp, sakın olmayı, masum ve aptal olmaya tercih ederdim, suçsuz olmaktan nefret ediyordum. Suç! Evet, bana ne büyük mutluluk veriyor; uzun sivri dişleriyle bir fil gibi inancıcı içine çekiyor ve onu yiyip bitiriyor. Tüm bu depresyon ve heyecan ne kadar zevkli. Bizim gibi olanlar şokların tadına bakmalıdırlar. Elbette ahlak bunu sağlayamazdı ki, onun hakkında konuşmaya kelimeler bile

yetersiz kalıyor. O halde biz yaşamalıyız, güç ile hareket etmeliyiz, ona çıldırtıcı içki için susadık... O kutsal güç! Sensiz hayat hiçbir şey ifade etmez! Evet, evet, bırak ben de Şeytan olayım, kötülük yapabilmem için bana yeni koşullar sağla ve işimi ne kadar gayretle yaptığımı gör!

Düşüncelerim bunlardı; onları merak edenler için kaleme aldım ve bunları sizden çok duymak isteyecek başka kim olabilir ki sevgili dostlarım?

“Oh, Noirceuil!” diye bağırdım sevgilimi fark edince, “Seni buraya, beni bulmaya hangi Tanrı gönderdi? Ve verdiğim o kadar zarardan sonra, halen senin ilgini nasıl çekebiliyorum?”

Bana doğru baktı, “Juliette” dedi kısa süre sonra gizliliğinden sıyrılınca. “Seni kınamak için hiçbir nedenim yok: Birlikte yaşama anlaşmamızı bozmadığın için seni suçlayacak bir şey yok. Sen özgürdün. Birlikteliğimizde sevgiye yer yoktu. Asıl sorun, güven. Her ne ise, senin ve benim yaptığımız işler birbirine çok benziyor, hepsi o kadar. Bundan daha doğal, daha uygun bir durum da olamazdı zaten. Ama doğal olmayan senin bu şekilde cezalandırılman ve tutuklanman. Çocuğum, aklına hayranım ve sen bunu biliyorsun, bunu uzun süredir biliyordun ve uzun süredir çevirdiğin entrikalardan haberim var. Bir an için bile seni parmaklıkların ardından kurtarma nedenimin duyarlılık ya da merhamet olduğunu düşünmeni istemiyorum. Beni iyi tanıyorsun bu iki zayıflığın hiçbirinin bende olmadığını da iyi bilirsin. Bunda yine bencilce davranıyorum ve eğer seni gördüğüm an aletim sertleşiyorsa, seni sırf bu nedenden dolayı kurtarmak için bir an bile beklemem. Dostluğun hoşuma gidiyor, seni asarlarsa ben de bundan mahrum kalırım. İnan bana asılmayı hak ettin; ha bu arada seni asmaya hazırlar ve ben bu nedenden ötürü seni korumama alıyorum. Gel benimle, özgürsün. Gösteri yapma ve bana olan minnetini ifade etme; bundan nefret ederim.”

Ve bunun üzerine ben ona teşekkür etmek üzere iken Noirceuil hızla bana dönüp, “Devam edersen Juliette” dedi gözlerinden ateş fışkırtıyordu. “Bu saçma duyguları ifade etmeyi kesmezsen kalbinin yoksullaşmaya, zekanın bulanmaya başladığını düşüneneğim.”

Sonra beni oturttu, bana doğru dönüp bir sandalyeye oturdu ve konuya girdi: “Sevgili kız, bilmelisin ki, aklındaki minnettarlık tanımını bilmek istemiyorum ama yine de sana anlatmama izin ver.”

“Minnettarlık Juliette, adı ne olarak ifade edilirse edilsin, iyilikten türemiştir. Şimdi iyiliği tercih etmiş olan kişiye sormak zorundayım, o kendi tarafında mı yoksa bizim tarafımızda mı? Eğer kendi tarafında ise, ona hiçbir şey borçlu değiliz demektir, eğer bizim tarafımızda ise, o bizden üstün demektir. Ona minnet duymak yerine kıskanır ve ona karşı öfke duyarız; bunun nedeni onurumuzun gizlice yaralanışdır.”

“Fakat onun bizi borçlu yapmaktaki gizli hedefi nedir? Neden köpeklerin davranışları açıktır? Bir kişi, zor durumdaki birine para yardım yapmak için birinin cebinden yüz louis çalmışsa ve bu hırsızlığın adını yardım amaçlı yaptığını söyleyerek değiştirmişse ve kalbinin derinlerine bir bakarsa, bunu sadece kibirden ötürü yaptığını fark eder. O, bu işi kimse için değil sadece kendi yararı için yapmıştır. Parayı fakire vermek yerine kendine almak için karşı konulmaz bir istek duyar ama bunu yapmamak için kendini engeller çünkü eğer zenginden alıp fakire verirse bu ona ün getirecektir. Ben, burada pis bir egoizm ve kendini beğenmişlikten başka bir şey görmüyorum. Söyle bana ben sadece kendi zevkini düşünen birine karşı neyi borçlu olabilirim? O, elbette kimsenin bu gerçeği bilmediğini ve herkesin onun iyi bir iş yaptığını düşündüğünü sanır ama asla o yüz louisi kendine almak için duyduğu dayanılmaz isteği inkâr edemez. Sen bana bunu söylediğinde sana vereceğim cevap, yardımsever kişinin jestinin kaçınılmaz ve her zaman bu şekilde olacağı ve değişmeyeceğidir. Zaten bu ilgisiz tavır mükemmeldir, minnettarlığını ifade etmen için yalan söylemene hiç gerek yok. Kişi muhtaç durumdakine yardım ettiğinde kendini mükemmel görürken yardım ettiği kişi ise kendini borçlu, aşağılanmış ve kötü hissedecektir; asla bunu unutmayacak ve onu affetmeyecektir. Bu nedenle hiç kimseye hiçbir nedenden ötürü minnet duymamalısın. Birinden yardım aldıktan sonra, o kişinin varlığı sana zaman içinde ağır bir yük olmaya başlayacaktır; onun varlığından nefret edeceksin, onu görmek bile istemeyeceksin. Onun

öldüğünü öğrendiğin gün ise senin için şenlik günü olacak, kölelikten kurtulmuş olacaksın; gözlerine duyduğun utançtan ötürü bakamadığın o kişinin yok olmuş oluşu sana büyük mutluluk verecek, eğer kişiliğin daha gururlu ise, daha ileri gitmen mümkün... Onun yokluğu ile birlikte kendini daha çok sevmeye başlayacaksın. Tüm bu duyguları tatmak için sana yardım eden kişiyi öldürmek istemen neden normal olmasın; geriye başka alternatifin kalıyor mu? Yapacağın tek şey onun hayatına son vermek ve omuzlarına yüklenen bu sonsuz ağırlıktan kurtulmaktır ve ona duyduğun sonsuz nefret çok açıktır. Sözlerime dikkat et Juliette ve dostuna yardım etmenin bu tehlikeli, bu komik sonuçlarını gör. Minnettarlık üzerine yaptığım tespitlerin ışığında, sana yardım etme sonucunda bana duyduğun minnet sonrasında mezara girmek istemediğimi anla. Yeniden, tekrar ediyorum, seni hapisten kurtarmakla senin için hiçbir şey yapmış olmuyorum, bunu kimse için değil sadece kendim için yapıyorum; buna tamamen inan; haydi şimdi gidelim.”

Birlikte zabıt katibinin odasına gittik; Noirceuil konuşmaya başladı: “Saygıdeğer efendim” dedi orada bulunan sulh yargıçlarından birine, “Bu genç hanım, özgürlüğünü geri almak istiyor, hırsızlık yaptığına dair öne sürülen yanlış ifade sonucu suçlu durumuna düşmek istemiyor. Bu genç hanım bana aradığınız kişinin Dük Dennemar’ın, Aziz Mauer malikanesine giden diğer üç kızdan biri olduğunu söyledi. Konuş Juliette, kızın adını verecek misin?”

“Elbette, monşer” diye cevapladım, Noirceuil’in nasıl bir kalleşlik peşinde olduğunu düşünerek. “Üçünün içinde en tatlısı oydu, yaşı on sekiz ya da on dokuz olmalı ve adı Minnette idi.”

“Bilmek istediğimiz tam olarak buydu matmazel” dedi kanun adamı; “İfadenizin doğruluğu üzerine yemin edecek misiniz?”

“Elbette, saygıdeğer efendim” dedim sağ elimle haç işareti yaparak. Yüksek sesle, “Ant içerim ve Tanrı huzurunda, monşer Dük Dennemar’ın evindeki soygunu yapan kişinin Minnette olduğuna, şerefim üzerine yemin ederim.”

Oradan ayrıldık ve hızla Noirceuil’in arabasına gidip oturduk.

“İşte güvercinim, bensiz bu pis oyunu oynayamazdın. Ve benim oyundaki rolüm çok sadeydi: Bu oyunu daha önce planlamıştım ama seninle konuşmaya gerek olmadığını düşünmüştüm ve sanırım haklı çıktım. Kusursuzdun ve düşündüğüm gibi hiç hata yapmadın. Öp beni meleşim... Yalan söyleyen o dili emmek istiyorum. Ah bir Tanrıça gibiydin. Minette yakalanacak ve senin yerine asılan o olacak.”

“Oh Noirceuil” diye bağırdım, “Seni çok seviyorum! Bu dünyadaki tüm erkeklerden daha çok seviyorum seni, en iyi dostum sensin. Ben sana yanlış yaptım ve sen benim bundan pişmanlık duymamı sağladın.”

“Gel Juliette, korkına” dedi Noirceuil, “Bir suç işledin ama bunun için bana karşı suçluluk duymanı istemiyorum; bu ahlaklı bir hareket olur ve bunu yapmanı istemiyorum. Arkamdan böyle bir iş çevirmen gerekmezdi.” Sevgilim onun konağına doğru ilerlediğimiz sırada, “Biraz orospuluk yapmana hiç itirazım yok, açgözlü ve çok şehvetli olabilirsin; bana göre bunlar çok normal. Fakat Duvergier’in müşterileri ile ilişkilerinde daha dikkatli olmalısın: Onun birlikte olduğu insanlar, acımasız tutkuları olan insanlardır ve senin rahatlıkla sonunu getirebilirler. Seni temin ederim ki, yaptığın hırsızlıklardan dolayı bir gün parmaklarını kırabilirler; ben buna çok şahit oldum. Juliette sen gerçekten tek bir darbe ile tüm servetini yitirmiş oldun; bunun tek nedeni ise kaprislerin. Geçen sene senin için yanan beş altı arkadaşımınla birlikte olmanı reddettim, çünkü onlara kışını sunman senin sonunu getirecekti. Yine de diye devam etti Noirceuil, “Tüm bu problemlerin sorumlusu Lubin’dir, çünkü o işvereni için bir soruşturma başlatmış. Fakat kaygılanma sevgilim, çünkü sen artık temizsin. Lubin ise dün Bicetre’ye kapatıldı ve hayatının sonuna kadar orada kalacak. Seni asıl kurtaran kişinin, benim sevgili dostum ve bakan olan Saint-Fond olduğunu bilmelisin. Hakındaki suçlama kesinleşmişti; seni yarın mahkemede yok edeceklerdi; bunun için yirmi iki şahit düzenlemişlerdi. Beş yüz kişi de olsa torpil ve isim her şeyi düzeltebilir Juliette. Saint-Fond ile ben jest kelimesinin anlamını iyi biliriz ve ne zaman ki dünyanın en canı suçlusunu ipten döndürmek istersek bunu başarabiliriz. Taht bu kadar aptal kanunlarla

yönetildiği için bu çok kolay oluyor. Hizmet veren yetkililer belli bir çevre tarafından yönetiliyorlar, kararı veren de bu çevre oluyor. Denne-mar'dan da öcümüzü alacağız; bunun için gereken her şeyi ayarladım fakat o da bizler gibi, yaptıklarından bu anlaşıyor. Bize benzeyenlere asla saldırmayız, bu benim inancımdır, senin de buna uymanı istiyorum. Dük yaptığı şeyin yanlış olduğuna inanmaya başladı, bugün kendinden utanıyor, çalınan şeylerden vazgeçti ve seni görmekten büyük mutluluk duyacağını söylemiş. Onunla görüştüm, asılacak kişinin sen olmayacağını tekrar ediyordu sürekli. Benim tavsiyem, o yaşlı cimri ile bir daha görüşmemen. Seni görmek istediğini iyi biliyoruz, seni görmek istemesinin asıl nedeni ise Lubin'i affetmen konusunda sana baskı yapmak olacaktır. Bunu asla yapma. Bir ara Lubin benim için çalışıyordu ve benimle o kadar kötü sevişmişti ki, bu bana pahalıya mal olmuştu, yani onun hapse girmesi için benim de nedenim vardı. Bence onun orada kalması iyi olacak. Bakan ise seninle görüşmek istiyor; bu akşam onunla akşam yemeği yiyeceksin. Çok şehvet düşkünü bir adamdır... Fantezileri, tutkuları, zevkleri sonsuzdur. Bunları anlatmakta güçlük çekiyorum, ancak bunları anlamanın tek yolu senin yaşamandır, benimle de paylaşmanı isterim.”

“Ruhum senin ruhunla bütünleşti Noirceuil” dedim soğuk bir ifade ile. “Kendin için yaptığın bu planlara, senin için teşekkür ediyorum ve sana karşı hiçbir minnet duymadığım için seni eskisinden daha çok seviyorum. Sana itaat edeceğim, bana güven artık, seninim, konumumu iyi biliyorum.”

“Hayır, tam değil” dedi, Noirceuil. “Senin karakterin köleliğe uygun değil. Seni sadece iyi eş özelliklerine sahip birisi ve orospu olarak düşünebiliyorum. Sen, sana doğanın verdiği yetki ile bu yanı güçlü birisin, fakat henüz yavru bir geyiksin ve kendini geliştirmen gerekiyor. Kendini doğanın zayıf sınıfından ayrı tut, sen güçlü sınıfın özelliklerine sahipsin. Sen zalim, cezalandırılmayacağından emin, özgür karakterdesin. Senin sadece bana ve dostlarıma kölelik ve kadınlık etmeni istiyorum ama diğer herkese karşı çok despot olacaksın. Ve sana söz veriyorum ki,

bu senin yararına olacak. Juliette, yarım günü hapisanede geçirdin, ha? Bunun karşılığını hak ettin. Namussuz, yılda benden gizlediğin yirmi binden haberim var ama bunun önemi yok, işlerin beni ilgilendirmiyor. Sana yarın on bin daha vereceğim ve bakan sana bu belgeyi vermemi istedi: Burada hastane sermayesinden kesilen bin kraliyet parasına sahip olacağın yazıyor; hastalar biraz daha az yemek yiyecekler ama sen bunun karşılığında cicili bicili giysilere sahip olacaksın. Böylece hastalara olan evrensel yardım mecburiyetini de yıkmış olacağız. Bu, bana göre yılda beş ya da yirmi bin paund arası değişen bir teklif olmuş oluyor ve hiç kesilmeden sana ödenecek. Ve böylece tatlım, suçun sonuçlarının her zaman mutsuzluk getirmediğini de görmüş oldun. Dürüst Lubin ise seni zindana göndererek bu mutluluğa sahip olmanda sana yardımcı oldu. Dennemar'ın evinde yaptığın soygunla kendine ne kadar başarılı olduğunu kanıtladın, bu konuda yine de tereddüttün var mı? Ah! Suç işlemeye devam et, hayal gücüne hayranız ve sana, yaptığın her şeyin, ne olursa olsun gizlilik içinde kalacağını garanti ediyoruz.”

“Noirceuil, insan kanunları bu kadar adaletsiz olabilir mi? Masum, zavallı kız, hapse atılıyor, ama suçlu Juliette serbest bırakılıyor.”

“Ve bu olması gereken, hepsi kurallara uygun, benim tatlı kızım” diye devam etti Noirceuil, “Şans zenginlerin oynucağıdır, doğa kanunları bunu bu şekilde uygular, zayıf bunu yaşamak zorundadır. Evrene bir bak, kanunların işleyişine bak: Zorbalık ve adaletsizlik, düzensizliğin ilkeleridir, esas kurallar ise bu düzensizliktedir.”

“Oh, dostum!” dedim ona olan hayranlığımı ifade etmek için. “Tüm bu suçlar senin bana ifade ettiğin biçimde şekilleniyor, hepsini bir an önce uygulamak istiyorum, ruhumun zevkle dolduğunu hissediyorum... Çılgınca... Bunu hiçbir kelime ifade edemez ve sen hâlâ sana teşekkür etmemi istemiyor musun?”

“Ne için? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben Şeytan’a tapıyorum. Herkesi onun yoluna yönlendirmek isterim. Bu olayda da diğer hepsinde yaptığım gibi bencilce davranıyorum.”

“Fakat bana yaptıklarının karşılığında neler hissettiğimi sana

göstermeliyim.”

“O halde bol bol suç işle ve hiçbirini benden gizleme.”

“Senden gizlemek mi? Asla. Bana sonuna dek güvenebilirsin, sen benim düşüncelerimin, günlerimin, kalbimin hakimisin; her tutkuyu ve yaşananı seninle paylaşmak en çok arzuladığım şey. Fakat Noirceuil, senden istediğim bir şey var: Bana Lubin’i getiren ve benimle ilişkisi olan şu kadın, ondan öcümü almak istiyorum. O yaratık cezalandırılmalı, bu konuya öncelik tanır mısın?”

“Bana adını ve adresini ver, onu yarın demir parmakların ardına atmış oluruz. Orada kalması garanti...”

Noirceuil’in evine varmıştık.

“İşte Juliette” dedi beni karısına gösterirken, havada soğuk bir amaç sezmiştim. “Yeniden aramıza geri döndü, sağlam ve güvenli bir şekilde. Çekici yaratık neredeyse yalan uğruna kurban oluyordu. O dünyanın en tatlı kızı ve sana söylüyorum madam, ona saygı göstermeye devam et ve onunla ilgili hiçbir şeyi bilmen gerekmediğini unutma.”

“Yüce Tanrım!” dedim, kendi kendime, biri benim gibi lüks konauma ulaştığında, ne demek istediğimi daha iyi anlar. Bu seviyeden hoşlanmaya başlamıştım ve evin hanımı olma yolundaki ilerleyişimi de tamamlamış oldum. Oh! Yüce Tanrım! Sahip olduğum bu hayat! Şans, ilahi takdir, kader, Tanrı, evrensel aracı, adı her ne ise eğer kötülüğün yolunda devam etmeme nasıl yardımcı oldu? Eh, bu oldu, bir daha asla olmayacak. İlahi güç olan suç bugünden sonra sen, benim Tanrı’m, tüm ilkelerim ve kanunlarım olacaksın: İçimde uzun süredir saklanan sana tapacağım.

Hizmetçilerim banyoda beni bekliyorlardı. İki saat banyo yaptıktan sonra daha fazla bir zamanı da tuvaletimi giymekle geçirdim; bakanak akşam yemeğinde gül kadar taze bir halde eşlik ettim ve bana güneşten daha güzel göründüğümü söylediler, bu ılık, rezil geçen iki günün meyvesi idi.

İkinci Bölüm

Monsenyör Saint-Fond elli yaşlarında akıllı ve düzenbaz bir adamdı. Karakterinde hainlik, vahşilik, sonsuz bir kendini beğenmişlik, kibir vardı. Fransa'yı soymak onun için sanat ve eğlence demekti. Devletin verdiği ruhsatları çok iyi fiyattan satar bazen de kendi kullanırdı. Kadın, erkek yirmi bin kişinin hayatı onun dudaklarının arasındaydı ve insanlara acı çektirmekten büyük zevk alırdı. İnsanlar ise onun emirlerini beklerken kraliyet zindanlarında vahşice çürürlerdi.

Bir gün bana, "O yirmi bin kişinin" dedi dudaklarında alaycı bir gülümseme ile, "aslında hiç suçu yok."

O gece Paris Parlamentosu'nun yargıcı D'Albert de bakanın verdiği yemekteydi. Akşam D'Albert'in yemekte olacağından sadece benim ve Noirceuil'in haberi vardı. Bana, "Sen olması gerektiği gibi bu beyefendilere, güzel zaman geçireceksin bebeğim, bu iş için diğerlerinin arasından seni Saint-Fond seçti ve onun yorgunluğunu dindirmeni istiyorum" demişti.

Harem yönetimi, üç adam için Madam de Noirceuil ve benimle birlikte dört orospuyu daha görevlendirmişti. Duvergier'in seçimine

göre bu kızların hepsi bakireydi. En genç olanının adı Eglée idi, on üç yaşındaydı, bal rengi saçları büyüleyiciydi. Lolotte ise Flora kadar açık tenliydi, nadir rastlanan bir güzelliğe sahipti, çok sağlıklı görünüyordu ve sadece on beş yaşındaydı. Henriette ise on altınsındaydı, çok çekiciydi ve ‘Üç Lütuf’ tan birini andırıyordu. Lindane en yaşlılarıydı, on yedisindeydi, vücudu mükemmeldi, iri gözleri nefes kesiciydi.

Diğer yandan on beş ile yirmili yaşlarında olan bu çekici kızlar çıplıktı, saçları kadınsı bir şekilde yapılmıştı ve bu şekilde masaya sunuluyorlardı. Noircueil beni salona tek başıma alıp D’Albert ve Saint-Fond ile tanıştırdığında on beş dakika kadar onların övgülerini dinlemiştim ve böylece beni aralarına almaya karar verdiler.

“Küçük afacan çok tatlıdır” dedi Noircueil, “Diğer kızları beğenmediğiniz için çok şanslı ve işlediği suçlardan dolayı serbest kalacağı için diğerlerine minnet duymalı.”

D’Albert, “Onu bundan mahrum etmeyi öneriyorum, mahkeme heyeti onun gözlerini bağlamamızı öneriyor. Bir düşünün daha önce hiç bu kadar tatlı bir yaratığı yargılamak zorunda kalmadık. Bunun biraz tadını çıkartalım.”

Saint-Fond, “Onu ömür boyu cezalandırmamayı öneriyorum. Bize korkmadan, her şeyi yapabilme özgürlüğü olsun. Suçlu bulunduğu anda cezasını ben vermek isterim. Onun zevkine varacak herkesin istediğini ona vermesi gerektiğini düşünüyorum ya da ona zevk vermeyi bir borç bilmeliler. Bunlara uymayanlar suçlanmalı.”

D’Albert, “Bir söz vermek istiyorum. Gerçekten ileri gideceğim: Yârın bu kıza bakandan bir mektup gelecek, bu resmi mektupla birlikte o ülkede hiçbir mahkeme tarafından suçlu bulunmayacak. Fakat Saint-Fond, aklımda başka bir şey var. Daha ileri giderek onun suç işlemesine izin vermeliyiz, onu cesaretlendirmeliyiz, değil mi? Size, Juliette’i benim ona işlettirdiğim suçlardan ötürü ödüllendirmeyi teklif ediyorum, onun buna karşı gelmeyeceğini düşünüyorum. Ya da onu marifetlerine göre yıllık maaşa bağlayalım. Örneğin bu, yılda iki bin ya da ustalığına göre yirmi beş bin franka kadar ulaşabilir” dedi.

Noirceuil, “Juliette, bize katı içgüdünü ve tüm aşırı tutkularını göstermeni istiyorum ve hiçbirini bizden esirgememelisin. Fakat beyler, size söylemem gereken şey” diye devam etti sevgilim, benim cevap vermeme fırsat vermeden, “Size, otoritenin kanunla ve sevgili ülkenizin monarşisi ile verdiği mükemmel amaçtan ödün vermiş oluyorsunuz.”

Saint-Fond samimi bir şekilde, “Eh, sahip olduğumuz yetkiyi kullanarak elimizden geleni yapıyoruz. Kişi her zaman yapabileceğinin en iyisini yapmalıdır. Biz, kralın yetkisi ile korunuyoruz ve onun işlerini yapıyoruz. Kendimizi ve bu çekici çocuğu garantiye alarak neden günlük işlerimizi yapmaya devam etmeyelim?”

“İzin verin, meseleye geniş bir açıdan bakayım” dedi D’Albert. “Gücü insanların rahat olmaları için ya da onları korumak için kullanmıyoruz oysa bizim otoritemiz, toplumun mutluluğunu hedefliyor. Şimdi, her insanın eşit şekilde mutluluğunu sağlamak imkansız olduğuna göre, o halde biz de yetkimizi ulaşabildiğimiz kitle üzerinde kullanırız.”

Noirceuil konuşmayı sürdürmek ve dostlarının fırsatı değerlendirmesini istiyordu, “Yine de” dedi. “Suçluyu koruyup ve masumu öldürerek siz zaten hasta bir toplumu iyileştirmeye çalışıyorsunuz.”

“Ben de bunu kınıyorum” diye söze katıldı Saint-Fond. “Tersine, ahlaksızlık birçok insanı, ahlaktan daha mutlu etmektedir ve bu nedenle ben de topluma ahlaklı olması için değil ahlaksızlaşmasını sağlamak için hizmet ediyorum.”

“Bu konuşmalar ancak alçakların ağzına layık.”

“Dostum” dedi D’Albert, “Bu senin hoşuna giden şekil. Bunu inkâr etmen de yersiz.”

“Oldukça haklı sayılırsınız” dedi Noirceuil. “Bu konuşmanın ardından biraz harekete geçmeyi tercih ederim. Diğerlerinden önce Juliette’i kendine almak ister misin?”

“Hayır, ben istemiyorum” dedi D’Albert. “Toplantı bitene kadar sabırla beklemeyi tercih etmeyi seçiyorum.”

“Ben” dedi Saint-Fond, “Kendi adıma Noirceuil’in teklifinden çok memnun olduğumu söylemeliyim... Gel benimle Juliette; biraz-

dan döneriz.”

Saint-Fond, beni küçük bir odaya aldı ve kapıyı kapattı. O konuşurken ben üzerimdekileri çıkarmaya başlamıştım. “Bence sen çok uysalsın. Benim isteklerim biraz farklıdır fakat senin bunlardan hoşlanacağını umuyorum. Servisinin diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Çok yaramaz ve doyumsuz bir kıza benziyorsun” dedi ve bu sırada bana tutkuların listesini gösterdi. “İşte bu benim eğlenceli işim ama bu akşam beni bundan daha fazla eğlendirmen için sana bin louis ödeyeceğim. Oh, merak etme bebeğim bu para benim olsa zaten sana vermezdim ama inan bana bu para devletin hazinesinden geliyor.”

“Gerçekten efendim cömertliğiniz beni çok etkiledi.”

“Daha fazlasını da teklif edeceğim. Seni evime de almak istiyorum. Hiçbir şeye dur demeyecek bir kadına ihtiyacım var. Zaman zaman yemekler veririm, bence sen zehirlemelerimde kullanacağım en uygun kızsın.”

“Ne! Efendim, siz insanları mı zehirliyorsunuz?”

“Onlarla yapacak başka bir işim kalmıyor, işe yaramayan insanları da ortadan kaldırmak gerekiyor. Vicdan? Ben? Kesinlikle bu bana uygun değil. Aslında basit bir teknik iş. Zehirleme konusunda bir itirazın olmayacağını düşünüyorum, haksız mıyım?”

“Tabii ki hayır” dedim. “Olası hiçbir suçun beni korkutmadığını bilmenizi isterim. Ayrıca, bunu düşünmek bile bana heyecan ve zevk veriyor. Sadece bugüne kadar böyle bir iş yapmadım, bana bir şans verin o kadar.”

“Büyüleyici yaratık” diye mırıldandı Saint-Fond, “Gel ve beni öp. O halde anlaştık, bu çok iyi. Sana söz veriyorum, korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmayacak. Bu işin kurallarını ve durmam gereken yeri iyi bilirim. Daha öncesinden tecrübeliyim. İnan bana. Fakat şimdiden sonra sözümünden çıkmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum.” Bu sırada elime bir kutu vermişti, “Bu akşam yemekte senin yanına bir orospuyu oturtacağım ve bir deneme yapacağız, ona karşı çok yakın davranacak ve senden şüphelenmemesini sağlayacaksın. Sonra, önünde duran barda-

ğına zehir katacaksın. Bu işi başaracağına inanıyorum. bunun sonunda aradığım kadının sen olup olmadığını anlayacağım.”

“Ah, efendim” dedim sıcak bir tonla, “Sizin emirlerinize amadeyim. Siz bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, yeter.”

“Çok hoş, çok hoş... Şimdi işimize bakalım matmazel, beni baştan çıkarıyorsun, aletim hareketlenmeye başladı. Eh nasıl da hızlı; sen bu formülü öğrenmeden önce hiçbir şeyi gözden kaçırmamalıyız; saygılı olmalısın. Her şeye saygı duymalı ve hiçbir şeyi gözden kaçırmamalı-sın. Benim ismime saygı duymalısın, birçok unvanım var ve hepsi bi-linmeli; ben saygıdeğer bir adamım Juliette. Seni asla aileden biri gibi göremem, bunu benden hiçbir zaman bekleme. Bana efendim diye hi-tap et ve benimle her zaman üçüncü şahıstan söz ediyormuş gibi konuş ve benim yanımda olduğun sürece her zaman saygılı ve soylu bir ifade takın. Ben bu kariyerli pozisyonum dışında çok da soyluyumdur, ser-vetim sınırsızdır ve en az kral kadar saygıdeğer biriyim. Konumum ve durumum kibirli olmamı kaçınılmaz kılıyor: Güçlü adam her zaman kibirli ve onurlu görünmelidir; kendine olan saygının yok olmasını ve yüzünün prestijinin kaybolmasını istemez, onun için yüzünün yere eğil-mesi en büyük kayıp demektir. Doğa gökyüzüne yıldızları koyduğu gibi yeryüzüne de büyük insanları getirmiştir, onlar hiç durmadan dünyaya ışıklarını yaymak zorundadırlar. Bu benim gururumdur; hizmetçilerin ayaklarına kapanmasını isterim. O aşağılık insanların arasında olmak-tan ve onları aşağılamaktan zevk alırım.”

“O halde” dedim. “Efendimin bu dünyada benzeri olan çok az sayı-da insan var.”

“Oldukça az matmazel, bu doğru. Bu akşam yanımızda olacak olan iki arkadaşım gibi ve çok az sayıda birkaç tane daha var ve zaten ben de diğerlerinden nefret ediyorum.”

“Fakat efendim” dedim bu despot adamla konuşurken, “Anladığım kadarıyla uzun zamandır bu tavrınızı aynı şekilde sürdürüyorsunuz, peki, o halde kaprisleriniz seks hayatınızı etkilemiyor mu?”

“Hayır” dedi Saint-Fond, “Tersini söyleyemem, çünkü her şey yo-

lunda gidiyor: Benim gibi insanlar için seks gururumuzun ateşini kö-
rüklemeye yardımcı olur.”¹

Bu sırada karşısında çırılçıplak duruyordum. “Ah, Juliette, bu gör-
düğüm en harika kış” diye övgüye başladı şehvet düşkününü adam. “Bana
süper olduğunu söylemişlerdi. Eğil, dilimle kontrol etmek istiyorum.
Oh, Tanrım hayır!” diye bağırdı dehşet içinde, “Bu, tamamen temiz!
Noirceuil sana benim ne tür kışlardan hoşlandığımı söylemedi mi?”

“Hayır efendim, Noirceuil bana hiçbir şey söylemedi.”

“Ben onları kirli severim. Tamamen kirli olmalılar fakat senin ki yeni
kar kadar beyaz ve temiz. Neyse başka şeyler yapacağız biz de. Juliette,
bak benimkine etrafı bokla dolu. Ona yüzünü sür, çok seveceksin, o
gördüğün deliği tüm dünyanın oğlancılarının arzuladığını sakın unut-
ma. Şimdi senin yerinde olmak isteyen kaç yüz kişi olduğunu bir bilsen.
Em onu, dilini delikten içeri sok, yala, şansını iyi kullan çocuğum, bu
anı bir daha yaşayamazsın.”

Kuşkularım yersizdi, onlardan kurtuldum. Cesaretimi topladım ve
onu baştan çıkarmak için benden istediği her şeyi yaptım. Toplarını em-
dim, ağzımın içine osurmasına izin verdim, memelerime sıçtı, yüzüme
tükürdü ve işedi, meme uçlarını ısırdı, tokat attı, tekmeledi, sıkıştırdı
ve bütün bunların sonunda ağzıma boşaldı spermlerini son damlasına
kadar yedim. Uysallığım nedeniyle her şey çok iyi gitmişti.

Şimdi, size biraz ondan söz etmek istiyorum. Saint-Fond’un boşal-
ması harikaydı, spermi o kadar sıcaktı ki ağzım yanıyordu. Şehvetten de-
liriyordu, sperminin tadı tuzlu ama çok güzeldi. Çok yakışıklı bir adam-
dı, cildi açık renkti, kışının şekli benzersizdi, topları tavuk yumurtası
büyüklüğündeydi ve kaslı penisi muhtemelen altı inç genişliğinde, yedi
inç uzunluğundaydı, ucuna doğru sivrileşiyordu, ucu iki inç uzunluğun-
da olmalıydı. Saint-Fond uzun boylu bir adamdı, burnu çok güzeldi,
güçlü beyaz dişleri vardı, nefesi güzel kokuyordu, hepsini yediğimi gö-
rünce bana sperminin tadının muhteşem olup olmadığını sordu.

“Saf krema gibi, çok güzeldi efendim, bunun gibi bir şey daha önce
hiç tatmadım.”

“Zamanla bunu yemek senin için bir ihtiyaç haline gelecek. Ayrıca, birbirimize alışınca, bokuma da bu şekilde ihtiyaç duyacaksın. Şimdi Juliette eğil, ayağımı öp ve bu gün sana verdiğim zevklerden dolayı bana teşekkür et.”

Dediğini yaptım ve Saint-Fond beni kutsadı, ayağı parfüm kokuyordu. Odadan çıkıp büyük holden geçtiğimiz sırada, Saint-Fond bana taşıdığım kutuyu hatırlattı.

“Gerçekten de bu işi arkadaşlarınızın yanında mı yapacağım?” dedim.

“Ne! Elbette ki her şey planlandığı gibi olacak, şimdi sadece işine konsantre olmanı istiyorum.”

“Peki, ya dostlarınızın bundan haberi var mı?”

“Kuşkun mu var?”

“Bir olay olabilir.”

“Tam değil. Bu, bizim her zamanki işimiz. Ah eğer Noirceuil’in bahçesindeki çalılıklar konuşsaydı, neler söyleyeceklerini... Juliette sevgiliyim, Juliette bizim gibiler hiçbir zaman suçlu bulunamazlar.”

“O halde daha kolay efendim. Size itaat edeceğim, verdiğim sözü tutacağım.”

Diğerlerine katılmıştık, onlar da bizi bekliyorlardı ve diğer kadınlar da oradaydılar. D’Albert’in, Madam Neurceuil, Henriette, Lindane ve iki delikanlı ile seviştiği odadan geldikten kısa süre sonra da biz gelmiştik. Zaten onu ilk gördüğümde bu tür zevkleri olduğunu anlamıştım. D’Albert, diğerleri ve biz kendi aramızda eğlenmeye başladık. Küçük kızlardan ikisi Lolotte ve Eglée’de benim Saint-Fond ile yaşadıklarına benzer şeyler yaşamışlar ve başarılı olmuşlardı. Noirceuil, kıcını siktirirken bir yandan kalçalarını okşuyordu. Saint-Fond, delikanlılardan biri ile ilgileniyordu ve kısa süre Noirceuil ile aralarında özel bir konuşma geçti, geri geldiklerinde ikisi de çok iyi görünüyorlardı ve toplanıp yemek yedik.

Dostlarım, zehirleyeceğim kişinin Madam Noirceuil olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşkına döndüğümü bir düşünsenize. Tanrım, masada yanıma o oturmuştu, tabii ilk başta gerçekten onu zehirleyeceğim-

den emin olamamış ve Saint-Fond'a, "Kurban olarak seçtiğiniz kadın bu mu?" diye sormuştum.

"O" diye cevapladı bakan ve "Korktuğunu görebiliyorum, bunu gözlerinde bir kez daha görürsem, sana olan tüm saygımı yitiririm, seni uyarıyorum."

Böylece yerime oturdum. Yemek kesinlikle seksten daha leziz değildi, masadaki kadınlara yemek sırasında parmak atılıyor, herkes birbirini baştan çıkarmaya çalışıyordu. Biri yeni büyümekte olan memeyi elliyor, diğeri kalçaları okşuyordu. İlgi çekmeyen tek yer vajinalarımızdı, orası erkekler için doğurganlıktan başka bir şey ifade etmiyordu. Bu şehvet düşkünü hergeleler doğanın bize verdiği her güzelliğin tadını çıkartıyorlar ama amlarımızı istemiyorlardı. Doğa onu baştan çıkarmalıydı ve bu hergelelerin ona duyduğu nefreti doruğa ulaştırmalıydı. Bu sırada leziz şaraplarımız servis edilmişti. Devreye hemen Saint-Fond girerek madamı ellemeye başladı, devasa aleti sertleşmeye başlamıştı ve kadın bunun karşısında hipnoz olmuş gibi görünüyordu. Zavallı kadını alıp odanın sonundaki divana yatırdı, onunla bir süre oyalandıktan sona benden madamın ağzına sıçmamı istedi, ben de onun istediğini hemen yaptım. Bu sırada Saint-Fond, sağ ve sol eli ile diğerlerini okşuyor ve madamı beceriyordu, bense madamın ağzına sıçmaya devam ediyordum. Gençlerden biri üzerime çıkmıştı, bana aletini verdi, onunla oynamaya başladım, delikanlıların ikincisi ise bakanı anüsünden düzüyordu.

"Ah, siktir İsa adına siktir!" diye haykırdı Noirceuil, "Karımın bu şekilde düzüldüğünü görmekten daha zevk veren bir şey olamaz. Sevgili dostum, onu sakın şımartmayın" dedi.

Eglée'nin kıcını kaldırıp, oraya yapışmış olan bir iki tane küçük boku ağzına aldı, bu sırada Lindane'yi kıcından becermeye devam ediyordu, onu da delikanlılardan biri anal yoldan düzüyordu. Saint-Fond ortaya geçti, Noirceuil sağa, D'Albert sola geçti ve Henriette'yi kıcından düzerken delikanlılardan biri hızla bakanın içinde gidip gelmeye başladı, elleriyle ulaşabildiği her vücudu okşuyordu.

Fakat şehvetli tabloyu tanımlamaya kelimeler yeterli olmuyordu,

sonunda oyuncuların tümü delicesine boşalarak işlerini bitirdiler. -Bu yaşananları anlatabilmek, o vücutların her dakika aldıkları yüce zevkleri tanımlayabilmek gerçekten işimin en zor kısmı.-

Masaya geri döndük.

“Yarın” dedi bakan, “Sizi bir delikanlı ile tanıştıracam, o da aynı Noirceuil gibi karısının başkaları tarafından düzülmesinden hoşlanıyor. Senin karın diğer kadınlar kadar hünerli değil, o kadın da senin karın gibiydi ve ben kocasına onu kilitlemesini önerdim. Bu tür kadınlar birçok ülkede kocaları tarafından öldürülüyorlar.”

Noirceuil, “Karımın daha çok cezalandırılmasını istiyorum” diye mırıldandı.

“Bence daha müşfik olmalıyız” dedi D’Albert, “Birçok ülkede bu tür tipleri öldürüyorlar.”

“Duydunuz bunu değil mi? Kanunu temsil eden beyefendiler, bu durum da aynı” dedi Noirceuil, “Yalnızca kan gördüğümde mutlu olurum. Sizin için bu ölüm törenini hazırladım; ölümden söz edince penislerinizin sertleştiğini görüyorum ve gerçekleştiğinde ise nasıl orgazma ulaşacağınızı düşünün.”

“Doğru, bu sıklıkla yaşadığımız bir durum değil” diye onayladı D’Albert. “Üstelik birinin işini zevkli hale dönüştürmesinin kötü olan tarafı nerede?”

“Elbette” dedi Saint-Fond. “Her şey bizim lehimize. Şimdi, az önce konuştuğumuz konuya dönelim. Bugünlerde aptal eşlerin sayısında büyük artış olduğunu bilmelisiniz.”

Noirceuil, “Kocalarının isteklerine karşı olan bu kadınlar bunu yapmalarına sebep olarak kendi gururlarını koruyor olmalarını gösteriyorlar. Bu bayağı davranışları kocalarının mutluluklarını ve zevklerini engellemekten başka bir şeye yaramıyor. Bu kadınlar güzel ve ünlü isimlerinin ardına saklanarak orospuları aşağılıyorlar, oysa ki orospular her halleriyle onlardan çok daha baştan çıkarıcılar. Birçok eş kendi içindeki orospu ve ahlaksız yanı gizleyip kocasına kendini daha farklı göstermeye çalışıyor. Ha siktir nazik hanımlar, sizin haz dolu gönüllerinizi sike-

yim, erkeklerin hiç umurunda olmayan şirin kafalarınızı sikeyim. Bizi ilgilendiren tek şey var, o da bizim beklediğimiz arzuları bize ahlaksızca yaşatmanız. Bunun için kendinizi değiştirin, yeni roller oynayın, her iki seksin tadına bizi ulaştırın, gerekirse çocuk olun ve kocanıza sizi kırbaçlamanın büyük zevkini yaşatın. Ona nazik ve anlayışlı davranın, işte o zaman sizden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyecektir. En önemlisi evliliğin onun üzerindeki ağır yükünü hafifletin, çünkü bu bağ tüm insanlık için alçaltıcı ve rahatsız edicidir.”

“Ah, Noirceuil, sende kadınlara karşı hiç incelik yok” dedi Saint-Fond, Noirceuil’in karısının memelerini sıkarken. “Olaylara sadece kendi tarafından bakıyorsun.”

Noirceuil yüzünü ekşitti, “Eh, ben öyleyim. Bu durum eninde sonunda değişecek.”

D’Albert zavallı kadına bakarken şaşkın bir halde, “Fakat bu sizin aranızdaki nedir?” diye bağırdı.

“Biz onunla ayrı yaşıyoruz.”

“Ayrı yaşamak! Ne kadar rezil” dedi Saint-Fond boş kalan sağ eliyle gençlerden birini okşuyordu, diğer taraftan da Madam Noirceuil’in tatlı sığınağını mıncıklamaya ve sıkıştırmaya devam ediyordu. “Bu tatlı bağları koparacağını mı söylüyorsun?”

“Bu ilişki zaten çok uzun süre önce sona erdi.”

“Çok iyi o halde” dedi Saint-Fond; penislerle oynuyor, eline gelen her memeyi okşuyordu; “Eğer karını bırakmaya kesin kararlı isen, onu ben alacağım, her zaman onun çok kaliteli ve nazik olduğunu düşünmüştüm... Oh, öp beni küçük orospu!”

Kadın acıdan ağlıyordu, Saint-Fond onunla yarım saattir oynuyordu ve memelerine akan göz yaşlarını yalıyordu. “Noirceuil, sevgili karını bana vererek beni çok memnun edeceksin” dedi ve kadını ısırdı, “Çok hassas bir eş” dedi ve kadını çimdikledi, “Neden onu öldürmek istiyorsun sevgili Noirceuil? Ne kadar korkunç” diye bağırdı ve kadının bacaklarını açtı, bu sırada madam Saint-Fond’un aletini yumruklamaya başlamıştı. “Onu yeniden becereceğim dostlarım. Böylece tüm kederle-

rini unutacak.”

D’Albert, “Evet, ben de onun vajinasını emeyim. Haydi onu aramıza alalım” dedi.

Noirceuil, “Benden ne yapmamı istersiniz?” diye sordu.

Bakan “İyice düşün” dedi. “Komplonu iyice düşün ve hazırla.”

“Hayır, zamanımı daha iyi değerlendireceğim. Onu rahat bırakın, ağlayan halini görmek istiyorum, küçük Eglée’yi becerirken o yüzün aldığı şekli görmek istiyorum. Erkekler sırayla beni kıcımdan becersinler ve Henriette ile Lolotte’nin bacaklarının arasındaki kılları dişlerimle yolmak istiyorum, bu sırada Lindane ve Juliette’i izleyeceğim, boşta kalan gençler birini önden diğerini arkadan becersinler.”

İşte, aynı dediği gibi olmuştu, çok sıcak ve çok uzun sürmüştü. Sonunda üçü boşaldılar. Noirceuil kadınları sıkıca kavramıştı, D’Albert kadınlardan birinin memesinin ucuna çok sert bir ısırık attı. Onların ardından ben de delikanlılar tarafından zevke ulaştırılıp sessizce geldim, saçlarım birbirine karışmıştı, gelmeye başladığımda Saint-Fond hemen yanıma yaklaşip performansımı kutladı.

“Bu harika bir kız! Suç ona uygulandığında ne kadar güzelleşiyor!” dedi ve vücudumun her yerini öpüp yalamaya başladı.

Masaya geri dönmemiştik, fakat herkes olduğu yerde içmeye devam ediyordu. Alkol etkisini göstermeye başlamıştı, kadın titriyor ve korku içinde adamlara bakıyor, tüm olanları dehşetle izliyordu. Ben ise tüm endişelerimden sıyrılmıştım.

Zavallı kadın, Saint-Fond’un, D’Albert’in ve kocasının elinde hırpalanıyordu. Göğüsleri, kolları, kalçaları, kıcı daha doğrusu vücudunun her noktası bu vicdansız adamlar tarafından işkence görüyordu. Saint-Fond büyük, mor renkli, güçlü kamışını üzerine dayayarak onu kavradı ve omuzlarından sarmaya başladı ama bu yeterli olmamıştı, kadının yüzüne altı kez çok güçlü biçimde vurdu. Saint-Fond’u hiçbir şey durdurmuyordu; kadını yemek odasının ortasına getirdi ve yere oturttu, kollarını sıkıca kalın iplerle bağladı. Her şey hazır hale geldiğinde bacaklarını ardına kadar aralayıp arasına bir düzine kadar mum koydu ve

hepsini yaktı, bu unutulmayacak kadar müthiş bir andı. Bacaklarını bükerek vajinası ve küçük anüsü belirginleştirip, önce vajinasını mumun alevi ile tanıştırdı, bu sırada önündeki uzun kıllarının neredeyse hepsi hemen tutuşuvermişti. Memnun kalmayan Saint-Fond biraz da küçük deliğe ateş verdi. Sonunda kadının etleri yanmaya başlamıştı, etrafı yanmış et ve yanmış kıl kokusu sarmıştı. Vajinasının etrafındaki koruyucu kalkan yandığında alevler içine doğru girmeye başlamıştı. Güzel kadının tüm bedeni titriyordu, her yeri ateşten kızarıyordu; Saint-Fond bir elinde mum, bir yandan mükemmel boyutlardaki aletini Lindane'ye emdiriyor diğer yandan makat deliğini Lolotte'ye yalatiyordu. Noirceuil ise Henriette'nin dolgun kıcını ısırırken bir yandan kıcından düzülüyordu. Aynı anda karısının ölmek üzere olduğunu neşe içinde haykırdı. D'Albert olanları dikkate bile almadan delikanlılardan boşta kalanını okşamaya ve Eglée'nin kıcına kamışını yerleştirmeye devam etti. Noirceuil artık kutsal evlilik bağından kurtulmak üzereydi, kurbanı ise acılar içinde kıvranıyordu. Madamın işediğini fark etmiştim, bu yüzden mumların çoğu sönmüştü, çektiği acı beni doyuma ulaştırmamıştı, daha fazlası gerekiyordu, gidip mumları yeniden yaktım. Madam çığlıklar atıyor, dehşet içinde haykırıyor, titriyordu. Çılgına dönen Saint-Fond benim gibi acımasızlığının doruklarındaydı, namussuz herif bir mum alıp kadının burnunu, kirpiklerini ve bir gözünün neredeyse hepsini yakmaya başladı, onu gören D'Albert'te bir mum alarak kadının meme uçlarını kızarttı, bu sırada kocası sabırsızca kadının tüm saçını çoktan aleve vermişti bile.

Tüm bu olanlar benim kafamdaki senaryo için oldukça yetersiz kalıyordu. Oyunculardan beni izlemelerini istedim; bedbaht hanımefendinin tüm vücudunu brendiye bulayıp kibriti çaktığımda kadın gerçekten tam bir meşaleye benzemişti. Çok başarılı olmuştum, Saint-Fond kurbanı benim hünerli ellerime bıraktığında, bir Lindane'nin, bir Lolotte'nin ağzını yalıyordu, Lindane ise boşta kaldığında Saint-Fond'un iri silahını emiyordu, kurbanımızı tam olarak ateşe verdiğimde Saint-Fond'un kalın parmaklarını kıcımda hissetmiştim, zevkten inlediğini

duyuyordum.

Saint-Fond, “Peki, şimdi ona ne yapalım?” diye sorduğunda büyük aleti çoktan iri parmaklarının yerini almış ve bağırsaklarıma kadar ulaşmıştı, ona cevap vermeme fırsat vermeden başımı kendine çevirip, dilini boğazıma kadar sokup, emmeye başladı. Ağzımdan çıktığında, “Bir şeyler düşün Juliette, senin fikirlerin mükemmel” dedi.

“Ona yapılabilecek binlerce işkence var” diye cevapladım, “Hepsi birbirinden daha eğlenceli.” Noirceuil işkenceden söz ettiğimizi duyunca sohbetimize katılmıştı ve karısını zehirlemek istediğini, bunun çok iyi bir plan olduğunu söyledi. D’Albert de bunu istiyordu böylece kadını çözdük, kadını zehirleme işini bana bırakmışlardı.

Bir bardak Alicante’ye toz zehri döktükten sonra, “Zavallı yaratık, iç bunu, sana çok iyi gelecek ve tüm acılarını dindirecek” dedim.

Kadın hiç sesini çıkarmadan ondan istediğimi yapmıştı, karışımı bir dikişte içti. Noirceuil zevkten ne yapacağını şaşırılmış halde kabzasını kırçıma daha önce hiç yapmadığı kadar büyük bir güçle ve şiddetle dayadı, küçük deliği iyice aralayıp içeri kaydı. O benim içimde şehvete ulaşırken karısı gözlerini sessizce ve huzurla yummuştı.

“Ölüyorsun, ölüyorsun...” diye seslendi karısına... “Bunu nasıl buldunuz dostlarımız?”

D’Albert, “Bence madam, bir kocanın, karısına olan saygısını ve güvenini yitirdiğinde neler yapabileceğini gördü. Eminim şimdi istediği tek şey bir an önce ölüp acılarından kurtulmaktır.”

Zavallı kadın, “Evet, oh evet, beni öldürün Tanrı aşkına, sizden son isteğim bu, beni hemen öldürün, yalvarıyorum, öldürün...” diye mırıldanabildi ancak.

Noirceuil, “Hayır, önce içine bir erkeği nasıl alman gerektiğini, ona nasıl davranman gerektiğini öğreneceksin” dedi. Saint-Fond madamı unutmuş, D’Albert’in ona verdiği zevk ile çılgına dönmüştü. Saint-Fond’un anüsüne soktuğu kabzasını öyle bir kasıyor ve girip çıkartıyordu ki, Saint-Fond zevkten çılgınlık atmaya başlamıştı. Bu manzarayı gördüğümde dostlarımin yüce zevklerine ortak olmalıyım diye düşün-

müş ve bakanın anüsünü emmeye başlamıştım.

Sıra yeniden kurbanımıza gelmişti, onu odanın ortasındaki halının üzerine yatırıp etrafını çevirdik. Ben Saint-Fond'un kıcını emmeye, yalamaya devam ediyordum, o da delikanlılardan biriyle oynuyordu. Henriette hünerli diliyle D'Albert'i yalıyor, D'Albert ise boşta kalan penislerden birini emiyor, sağ eliyle ise diğerini okşuyordu, sol eliyle de Lolotte'nin kıcının küçük girişine parmaklarını sokmuştu. Noirceul'in büyük aleti Eglee'nin anüsünden düz bağırsaklarına kadar ulaşmıştı, bir yanında duran Lindane'nin küçük deliğine parmaklarını sokup çıkarıyordu. Çığlıklar sıklaşmaya başlamıştı, bu yaşanan zehirli dakikaları anlatmaya kelimeler yetersiz kalıyordu. Kurban bu manzara ve acıları karşısında haykırıyor, bağırıyor, yalvarıyordu ama hiçbirimiz onu duyacak durumda değildik.

Saint-Fond ben anlamadan aletini anüsünden iterek içime girmişti, "Ah, bu çok leziz" diye inledi. "Bu kızı bu pozisyonda becermek beni delirtiyor."

Bu sırada Noirceuil, can çekişen karısının yanına gelerek, "Bu iş hiç kolay değil" dedi, "Madamın üzerinde çalışmaya devam edelim."

Saint-Fond, içimden inilti ve haykırımlar içinde çıktı ve onların arasına katıldık. Saint-Fond, doymak bilmez şehveti ile burada da ilk olmak istemişti ve hızla madamı kaldırıp bacaklarını ayırdı, anüsünün küçük deliğini elleriyle açarak aletini içeri sürüverdi.

"Tanrı adına, siktir!" diye haykırdı, "Geliyorum!" dedi ve dediği anda inleyerek boşaldı, tüm zehrini kadının içine akıtmıştı. D'Albert onu kuralları bozmakla suçlamıştı. Ona zevk vererek acı çektiremeyeceğimizi düşünüyordu. Noirceuil karısının kıcına vurmaya başlamıştı ve bu sırada yeniden onun başına toplanmamızı istemişti. Kadın, kocası ona dokundukça titremeye, haykırmaya başlıyordu.

Saint-Fond, "Onun acı içinde boşalmasını görmek istiyorum" diye söylenip, yeniden benim kıcımda yarım bıraktığı işine geri döndü, "O azgın kaltağın ölüm acıları içinde orgazm olmasını istiyorum."

Noirceuil ise garip bir intikam ateşi ile yanıyordu, D'Albert onu dur-

durdu ve karısının zehrin etkisinde olduğunu hatırlattı.

Ben, “Beyler” dedim. “Bence, tam da şimdi onun günah çıkartması gerekiyor.”

Lolotte tarafından emilen Noirceuil, “Evet, orospunun şimdi Şeytan’a ruhunu teslim etmeden önce günah çıkartması eğlenceli olacak, uzun süredir onun acılar içinde ruhunu Şeytan’a teslim edişini görmek istiyordum” dedi.

Kadının ruhu gerçekten bedeninden ayrılmaya başlamıştı, o ölürken hergeleler hep bir ağızdan küfürler ediyorlardı. “Bu” dedi Saint-Fond ve aletin ucunu sıkarak kalan son damlayı da akıttı, “Bu, gerçekten tarihi bir an, çünkü yaptığımız bütün işlerin içinde en iyi sonuca ulaştığımız iş bu oldu, ben kendi adıma çok gurur duydum. Eminim ki, kocası bile bu kadından benim kadar nefret etmemiştir ve bir daha bu kadın kocasını bağ altında tutamayacak.”

D’Albert, “Oh, kesin olan tek şey senin bu kadını kocasından daha çok düzmüş olman.”

Sevgilim, “Gerçekten çok daha fazla” diyerek ona katıldı.

Saint-Fond, “Her şekilde” dedi, “Ben kendi adıma yaptığımız anlaşmaya uymuş olduğumuz için çok memnun oldum. Sen karını kurban ettin ve şimdi başka bir kadın alabilirsin. Sana kızımı vermek istiyorum. Ah, bu arada şu zehirleme işi çok hoşuma gitti, gerçekten sonucu çok etkili oldu; bunu başkalarında da kullanmalıyız. Noirceuil dostum, kızımı sana veriyorum, artık sen benim damadımsın dostum.”

Noirceuil, Saint-Fond’un kulağına yaklaşp bir şeyler fısıldadı ve bakan bana doğru dönüp, “Juliette, yarın evime gelip beni gör, seninle bugün hakkında konuşmam gerekenler var. Noirceuil evleneceği için senin onun evinden ayrılman gerekecek, bana gelmeni öneriyorum. Sana, para ve konfor vereceğim, her istediğin olacak. Beni çok etkiledin, hayal gücün mükemmel, suç işleyiş tarzın çok hoşuma gitti. Bence yırtıcı ve baştan çıkarıcısın, seni sonuna kadar takdir ediyorum” dedi.

“Efendim” dedim, “Bana sunduğunuz teklif çok güzel, çok anlamlı

ama ben Noirceuil'e âşığım bunu inkâr edemem... Onu kaybetmeye dayanamam."

Saint-Fond, "Beni kaybetmeye de dayanamayacaksın, çocuğum bekle ve ilişkimizin ne kadar harika olacağını gör, damadım ve seninle harika günler geçireceğiz" dedi.

Bu açıklama üzerine ben de "Tamam o halde, bu koşullar altında itiraz etmeyeceğim" dedim.

Ortalık gençlerden ve orospulardan arındırıldıktan ve bu gece ile ilgili tek bir kelime bile etmeyeceklerinden emin olunduktan sonra, Madam Noirceuil'den kalanlar gizlice bahçeye gömüldü ve dostumuz sonsuza dek bizlere veda ederek aramızdan ayrıldı.

Bakanın istediği evlilik olabildiğince geciktiriliyordu ama ben bir sonraki gün öğle vakti istediği şekilde evine gittim; beni bekliyordu. Saint-Fond, kralın gizli işlerini takip ediyordu ve aynı günün sabahı kral ona gizli bir emir davetiyesi göndererek görmek istediğini söylemişti. Böylece Saint-Fond özel olarak şehre giderek verdiği hizmet sonrasında yüz bin penny ve "Cordon Blue" ile ödüllendirilmişti.

Oh evet, dedim kendi kendime, o şeytanın bu şekilde ödüllendirildiğini duyduğumda; bu onun yazgısı idi ve bu şekilde ödüllendirilen birinin suç işlemek için içinde yoğun heyecan duyma ihtimalinin olmayışı zaten ancak aptallık olurdu, diye düşündüm.

Bakan yokluğu sırasında Noirceuil'e gönderdiği mektuplarda beni bir eve yerleştirmesini ve onu iyice düzenlememi istemişti. Ve masraflarım karşılanmaya başlayınca kendime Faubourg'da Saint-Honoré caddesinde bir konak kiraladım; buna ek olarak dört at, iki güzel araba satın aldım; kendime üç yakışıklı dalkavuk tuttum; bir aşçı, iki bulaşıkçı, bir kahya, bir düzeltmen, üç oda hizmetçisi, bir kuaför, iki hizmetçi ve birkaç tane arabacı tuttum; konağı güzel mobilyalarla donattım ve bakan Paris'e döndüğü gün, onun evine gittim. On yedi yaşıma yeni basıyordum ve şehirdeki en hoş kadınlar sınıfına girmiştım; Aşk Tanrıçası'na benziyordum ve sahip olduğum güzellik oldukça doğal ve yüksekti. Gardırobun yaklaşık yüz bin frank değerinde elbise, yüz bin crown

değerinde mücevher ve pırlanta ile süslüydü. Nereye gitsem tüm kapılar açılıyordu ve o gün bakan beni kendi sınıfından biriymişim gibi selamlamıştı. Gittiğimde beni bekliyordu ve yalnızdı. Onu kraliyetten elde ettiği itibar nedeni ile kutladım, oldukça içtendim, eğilip elini öptüm; o benden ne kadar üstün olduğunu ifade etmekte gecikmediğinden tavrımı onun isteklerine uyarladım ve ona bir saray adamı, her an istediği herkesi satın alabilecek bir güç gibi muamele etmeye başladım.

Konuşmaya başladı, “Madam beni şöhretimin doruklarında iken görüyorsunuz; kral benimle çok büyük işlere adım atıyor ve denilebilir ki, daha önce hiçbir zaman pozisyonum ve servetim bu konuma gelmemişti. Eğer her şey umduğum gibi giderse kralın yüce servetinden senin de pay almanı sağlayacağım, bu açık; seninle paylaşacağımız projelerde sana güveniyorum, tüm güvenimi kazandığını bilmelisin.”

“Fakat ayrıntılara girmeden önce, lütfen şu iki anahtara bak madam. Bu birincisi içi altınlarla dolu bir yeraltı mezarını açıyor ve eğer bana iyi hizmet edersen senin olabilir ve diğeri ise Bastille’in anahtarı: Bastille’in içinde boş bir hücre var, bu hücre eğer itaat etmez, sağduyulu davranmazsan seni ömür boyu misafir edebilir.”

“Bu alternatifler ışığında iki yolum olduğunu görüyorum; biri ölüm, diğeri parlayan bir gelecek. Bu ikisi arasında seçim yapmak zor değil. O halde size köle olacak bu kıza sonuna kadar güvenin ve onun sizi asla hayal kırıklığına uğratmayacağına inanın.”

“İki önemli fonksiyona dikkat etmeniz lazım madam. Lütfen oturun ve beni dikkatlice dinleyin.” Saint-Fond’un benden istediğini yapmış, bir koltuk çekip karşısına oturmuştum. O an, saygılı konuşma tarzını kesip şu şekilde devam etmeye başladı: “Elimde tuttuğum ve uzun süredir beklettiğim şu küçük kutunun içinde birbirinden farklı türde zehirler var ve senden onları benim istediğim şekilde kullanmanı istiyorum. Diğer elimde duran bu postanın içinde ise berbat bir sonla ölecek olan kurbanların listesi var; bu kişilerin varlığı benim canımı sıkıyor ve onları bu dünyadan yok etmek için hiç zaman kaybetmemek gerektiğini düşünüyorum ama politik nedenlerden ya da üzerime kuşkuları çekme-

mek için acele etmemem, yavaş olmam gerekiyor. Bu özel durumdan dolayı meseleyi Paris dışında, senin ya da benim evimde, taşrada ya da yurt dışında bitireceğiz.”

“Şimdi, bilmen ve oldukça önemli olan ikinci şey ise, bundan ne kadar kârlı çıkacağındır. Benim için artık sıradan hayal gücü ve tutkuların ne kadar değersiz olduğunu bilmelisin; doğa bana büyük bir ateş, korkunç zevkler vermiş ve ben de tüm bu tutkuları yaşamak için senin ya da Noireuil’in evinde ya da başka bir arkadaşımın evinde haftada iki kez tatmin olmaya çalışıyorum ve toplantılarda en az üç kurban veriyorum. Eğer seyahatte olduğum zamanları çıkarırsak, yılda en az iki yüz fahişeyi kurban ediyorum. Öncelikle Juliette, o kadınların en az senin kadar iyi olması gerekiyor; dokuz yaşından küçük, on altısından büyük kız istemiyorum; hepsi bakire ve iyi aile kızları olmalı, bu arada zengin olmaları da önemli.”

“Anlaşıldı... Ve efendim onların hepsini sonunda yok edeceğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Gerçekten yapacağım şey bu madam. Cinayet benim için seksten bile daha zevkli, kan tüm arzularımı doruğa ulaştırıyor; tutkularım çoğalıyor ve onları karşılayabilmek için elinden geleni yapmalısın, bu benim hayattaki ilk tercihim.”

Saint-Fond’un ona bir cevap vermem için beklediğini görünce, “Efendim, tutku dolu karakterimi en iyi siz biliyorsunuz, kesinlikle zevklerimiz ve ilgi alanlarımız çok benzer. Evet sevgili efendim, size doğanın verdiği o güçlerden bende de var. O halde size de ancak aynı sizin gibi biri en iyi şekilde yardım edebilir. Zevklerimizin benzerliği dostluk bağımızı kanıtlıyor, ben de bu tutkulara bağlıyım, aradığınız kadının ben olduğuma emin olun.”

“İşte, dostluğun çekiciliği Juliette” dedi bakan sert bir tavırla, “Bu bana aynı aşk kadar anlamsız ve hayali geliyor. Kalpten gelen her şey yanıltır; ben sadece duyulara inanırım, cinsel arzu ve alışkanlıklara... Aradığım, istediğim sadece budur. Ah! İstedğim bu sonsuza dek ve bu isteğim, bana yardımlarınla birlikte, birazdan anlatacağım şekilde senin

avantajın halini alacak. İstekler yıllar geçtikçe değişir ve alınan tatlar değişkendir. Onlar da zaman ilerledikçe eskisi gibi olmamaya başlarlar ve kişinin isteklerine göre değişirler. O halde madam, şimdi senin servetine değinelim; Noireuil sana yılda on bin livres ödüyordu, ben sana üç katını teklif ediyorum, daha önceden de on iki vardı; toplam yirmi beş oldu ve yirmi beş bin daha eklersek -bunu unutma- ne oldu? Elli mi? Elli. Şimdi, biraz detaylar üzerine konuşalım.”

Bakan onun önünde eğilmeme sinirlenmemiştir, ona teşekkürlerimi sunduktan sonra koltuğuma geçip onu usulca dinlemeye devam etmemi istedi.

“Ben de Juliette en az senin kadar, az bir gelirle haftada iki yemek bile düzenlemeyi düşünemem, sana tuttuğum evde kalmaya devam etmek istediğini de biliyorum ve bunu sağlayacağım. Bununla birlikte sana bu yemekler karşılığında bir milyon verebilirim, fakat onların mükemmel olmasını sağlamalısın; en güzel etler, en seçkin şaraplar, farklı kümes hayvanları münüsü ve en değişik meyvelerden ikram edeceksin, ikram çok kaliteli olmalı; eğer sadece ikimiz yemek yiyecek isek elli tabak bile yetersiz kalmalıdır. Her kurban başına yirmi bin frank alacaksın ama onlar için planlayacakların çok görkemli olmalı. Bakanlık için işleyeceğin her cinayet içinse otuz bin frank alacaksın; yılda elli kurban olsa, bu da bir buçuk milyon frank yapar, bir de buna benim sana ek randevuların için vereceğim aylık yirmi bin frank daha eklenecek. Benim hesabıma göre madam yıllık kazancın, altı milyon yedi yüz doksan bin frank yapıyor, harçlık için iki yüz on bin daha eklersek, toplam rakam yedi milyon eder ve eğer istersen bunun elli binini kendin için bankaya yatırabilirsin... Nasıl... Bu yeterli mi Juliette?”

Şaşkınlığımı gizleyerek, dudaklarımla oynayarak açgözlü tavırla, bir süre sessiz kaldıktan sonra, bakanın ilgisini tüm bunların yanında beni hatırı sayılır bir hanımefendi konumuna getirmesine ve asla onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma, hatta yüksek harcamalara rağmen kontrolü elimde tutacağıma ikna ettim ve bunun yanı sıra...

“Daha fazla konuşmana gerek yok” dedi bakan sözümü keserek;

“Benim anlayacağım şekilde durumu ifade ettin ve istediğinin ne olduğunu gözlerimin önüne serdin. Juliette istediğim asıl şey, kusursuz hizmet görmek. Başka hiçbir şeye önem vermeyeceksin madam ve sonunda sana yılda on milyon ödemeyi kabul ediyorum; cimri olmamızın anlamı yok. Aşşğılıkça lke sermayesini zevkleri için kullanmak ve üstelik kitlelerde açlık, çıplak kalma devam ederken, tutkularımıza önem vermek dışında yapacak ne var ki? Bunu ben kendi adıma fazlasıyla yapıyorum, eğer damarlarında kan yerine altın aktığını bilsem, dünya üzerindeki tüm insanları gözümü kırpmadan öldürürdüm.”²

“ekici adam” diye bağırdım, “Felsefen beni alevlendiriyor. İçimde-ki bencilliği hemen harekete geçirdin. İnan bana tutkularım ve şehvetim iki katı arttı, sana hizmet etmek için can atıyorum.”

“Seni iş üstündeyken görmüştüm, çok da iyi idare etmiştin. Ve gerçekten benim tutkularıma hayran olmadan bana nasıl yardım edebilir-
din ki? İnsanın kalbi bunlardan daha çekici tutkulara sahip olma gücünden mahrumdur. Ve zarar vermek beni engellemiyor, demir gücüne sahip herkes, benim yaptığım her hareketin mantıklı olduğunu kabul eder, suçun her türü gereklidir. Sana söylüyorum Juliette, bu tür insanlar ölürken bile mutlu olurlar. Ah! Bu bana D’Albert’in senin, birlikte yediğimiz geçen yemekte cezalandırılmayacağına dair söz verişini hatırlattı. Kağıtlar, burada; onları bu sabah aldım ve o kağıtları temin eden bendim bakanın ta kendisi -unutkan- D’Albert değil, anlıyor musun?”

Bu büyük gelişmeler, bu beklenmedik şans bende beklentilere yol açmıştı. Tarıfsız bir durumdaydım ve sessiz kalmıştım. Saint-Fond beni bu transtan, “Ne zaman başlayalım Juliette?” diyerek çıkardı. Dudaklarımı öpmeye ve kıımı okşamaya başladı, sonra parmağını küçük deliğimden içeri soktu.

“Efendim” dedim, “Tüm organizasyonu ayarlamam için en azından üç haftaya ihtiyacım var.”

“Tamam dediğin gibi üç hafta; bugün ayın ilk günü o halde senin ayın yirmi ikisinde saat yediye kadar tüm organizasyonu bitirmiş olmanı bekliyorum.”

“Bir şey daha var efendim. Siz, bana istediklerinizi söylediniz, ben de kendi çıkarlarımı tam olarak bilmek istiyorum. Biliyorsunuz ben suç işleyeceğim ve düşmanlara yem olmak istemem.”

“Gel benimle” dedi Saint-Fond.

Birlikte, yazmanın odasına girdik.

“Sevgili yetkili” dedi bakan, “Bana kulak ver lütfen. Bu genç hanıma dikkatle bak, onu unutma. Ona getirdiği mühürlü belgelerde yazan her miktarı ödemeni istiyorum ve bu ödemeyi onun seçtiği her yerde yapacaksın.”

Az önce çıktığımız odaya geri döndük. “Hazır sayılırsın” dedi bakan. “Şimdi yapabileceklerini göster. Yak, yok et, çiğne, artık tüm Fransa senin ve ne kadar kötü ne kadar korkunç suçlar işlersen işle, hiçbir şeyden korkmana gerek yok, sana söz veriyorum. Söylediğim gibi daha fazlasına da sahip olabilirsin; her suç için otuz bin frank sana kalacak.”

Dostlarım bu teklif ve rakamların beni o dakikalarda nasıl etkilediğini, nasıl çılgınca mutlu ettiğini size anlatamam.

Kendi kendime bu inanılmaz bir şey demiştim. İçimdeki doğal güç ve tutkular beni bu duruma getirmişti. Güçlü ve özgürdüm, bir ruh başka ne isteyebilirdi ki?

“O halde madam kazancınıza şunu da ekleyelim, burada sana küçük bir hediye var” dedi ve gidip küçük bir kutu getirdi. Kutuda hediye olarak beş yüz bin değerinde altın ve mücevherler vardı. “Bunu al ama sakın zehir kutusunu almayı da unutma.”

Sonra beni içinde pahalı mobilyaların olduğu gizli bir odaya aldı.

“Buraya geldiğinde sıradan bir fahişe gibi davranman gerekecek ama diğer odalarda kraliyetin en asil hanımefendilerinden biri gibi olacaksın.”

“Nerede olursam olayım efendim, sizin köleniz olacağım ve size en tutkulu anları yaşatmak için hazır bekleyeceğim.”

Soyundum ve Saint-Fond hayata, insanlara duyduğu tüm nefretini, kinini içime akıttı. O gün, o evden ayrıldıktan sonra Saint-Fond ile ilgili

birçok yeni şey fark etmiştim, o aslında tam bir pislikti ve çok acımasız, kalpsizdi. Benden, muhteşem büyüklükteki kalın aletine, kışına saygı duymamı istemişti. Sıçmıştı ve bana saygıdeğer bokunu yedirmişti. Önce saygıdeğer rozet ve amblemlerini öpmemi sonra üzerlerine sıçmamı istemişti. Bu son isteği bana gerçekten tuhaf gelmişti.

“Görmeliyim Juliette, o değerli şeylerin senin bokunla bezenmesini istiyorum.”

“Fakat bir dakika önce benden onları öpmemi istemiştiniz.”

“Doğru ama bu beni daha çok baştan çıkarıyor.”

Dediğim gibi Saint-Fond’un aleti mükemmel büyüklükteydi; kucağında boşalmıştım. Ama o benim, onun bokunu yemem için ölüyordu, benden istediğini yaptım, çılgına dönmüştü, ben de sıçtım o da benimkini silip süpürdü, küçük deliğimde kalan her şeyi emiyor, içine çekiyor, yalayarak temizliyordu. Sonra bana kızının resmini gösterdi, on dört yaşındaydı ve gerçekten mükemmel bir yaratıktı. Onu partilerimize davet etmesini istedim.

“Burada değil ama buraya geldiğinde onu aramızda göreceksin.”

“Kızını Noirceuil’e vermeden önce tadına baktın sanırım.”

“Bu doğru işte, onun kadar körpe, tatlı bir meyvenin tadına bakmadan olmazdı.”

“O halde kızını hiç sevmiyorsun.”

“Sevmek mi? Juliette, ben kimseyi sevmem, beni baştan çıkaranları da sevmem, düzüşmeyi de sevmem. Tamam, çocuğum beni defalarca ereksiyon etti ama son günlerde beni heyecanlandırmıyor; onun her yeri ile oynadım ve onu Noirceuil’e verdim, çünkü Noirceuil kızımı ateşlendiriyor, bu sadece onların sekste yakaladıkları uyuma duyduğum saygı o kadar.”

“Peki Noirceuil kızdan bıcarsa...”

“Zaten adamın karılarının genel olarak sonu belli, hem ben de kızımın son törenine katılmaktan zevk alırım. Diğerlerinin hepsinin ölüm törenlerinde bulunmuştum. Kızımın ölüm töreni de benim için diğer-

lerinden farklı olmayacak. Bu çok normal. Bu tür şeyleri seviyorum...”

Aleti küçülüp, pörsümeye başlamıştı.

“Efendim” dedim, “Sizi baştan çıkarmak istiyorum.”

“Sertleşmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Bu bazen olur.”

“Oh, efendim ölüm istiyorum, bunu düşünmek bile beni çılgına çeviriyor.”

Onunla oynamaya başladım, parmaklarımdan biriyle kık deliğini gıdıklıyordum.

“Bir dakika” dedi ve cebinden bir kağıt çıkardı.

“Bu kağıdın altına imza attığım zaman hapiste olan bir kadın yarın öldürülecek; ailesi onu şikâyet etmiş, çünkü kadın erkeklerle değil kadınlarla birlikte olmayı tercih ediyormuş. Gidip kadını gördüm, çok çekiciydi. Onunla seviştim ama şimdi beni ispiyonlayabileceğini düşünüyorum, onu temizlemem gerekiyor.”

“Ah, efendim kuşkularınızda çok haklısınız; o ötebilir. O kız yaşadığı sürece siz tehlikede olacaksınız, bence o kağıdı imzalayın.”

Hiç düşünmeden imzaladı.

“O kağıdı katibe kendi ellerimle teslim etmek istiyorum.”

“Nasıl istersen” dedi, “Fakat şu an boşalmam gerekiyor Juliette. Orgazmın heyecanını tatmak istiyorum ve bunun için bana yardım et. Bak bu, kutsal bir tören gibi olmalı” dedi ve zili çaldıktan kısa süre sonra kapıda çok çekici bir genç belirdi.

“Juliette, diz çök bebeğim, bu küçük bey omuzlarına vurmak istiyor, merak etme izler iki üç gün içinde kaybolur... Sonra ise seni bana bırakacak.”

Delikanlı pantolonunu çıkardı, güzel kıcını bakanın ağız hizasına göre ayarladı ve bakan gencin minik deliğini şehvetle yalamaya başladı.

Ben bu sırada diz çökmüştüm, genç sopasını çıkardı ve omuzlarımda iki hafta boyunca izlerinden kurtulamadığım derinlikte yaralar açtı.

Genç dinlenmek için yere uzandığında Saint-Fond yanıma gelip yaralarımın yüzünü sürmeye başlamıştı. Sonra birden beni yatırdı ve delikanlıyı üzerime çıkarıp gencin küçük aletini vajinamdan içeri süzercesine kaydırды. Harika hissediyordum, acılarım aldığım zevkle doruğa ulaşmışlardı; inliyor ve güzel gencin organını kaslarımın çevik hareketleri ile içime çekiyordum. Genç içimde gelip giderken, Saint-Fond onun arkasına geçmiş küçük deliğini emmeye başlamıştı.

Tohumlarını akıtmaya başlamıştı, “Siktir, Tanrım orospunun güzel yaraları beni çıldırtıyor, siktir, oh...”

Gizemli genç, içime leziz sıvısını bırakmıştı. Onu tanımıyordum bile ama gerçekten damağımda körpe bir tat bırakmıştı.

Saint-Fond odanın dışına kadar beni geçirdi. Gideceğim sırada bana, “Kutuları unutma, operasyonumuz üç hafta sonra başlayacak. Harika olacak. Suç, şehvet ve seksi bir arada yaşayacağız Juliette. Sana güveniyorum, hoşça kal.”

Oradan ayrıldığımda ilk işim infazın gerçekleşmesi için imzalı dilekçeyi yerine ulaştırmak olmuştu. Oh, aman Tanrım! Orada gördüğüm kişinin kim olduğuna inanmamıştım. Manastır gizlice Sainte-Elme’yi ihbar etmişti, o kız benim Panthemont’ta geçirdiğim günlerde tanıdığım, manastırın en çekici kızlarından biriydi. Ama bunun kariyerimin ilk gününde benim için bir engel olmasına izin vermeyecektim. Kağıdı elimde sıkıca tuttum ve durmamaya yemin ettim. Sainte-Elme’nin üç aydır parmaklıklar ardında kalmasını sağlayan Sainte-Pélagie’nin yanına gittim ve emri onun ellerine teslim etmeden önce Sainte-Elme’yi görmek istediğimi söyledim. Yanına gidince onu sorguya çektim; seks canavarı hergele, kızı önden arkadan düzmüş, ağzına boşalmış, tüm vücuduna nefretini akıtmıştı. Bu durumda onun özgür kalabilmesine olanak yok gibiydi.

Sainte-Elme korku içinde yanıma gelmişti. Onu öptüm ve “Ölmen için emir veren kağıt ellerimde” dedim.

Sainte-Elme yalvararak dizlerime kapandı. Onun bu hali ve güzelliği bacaklarımın arasını hemen nemlendirmişti ama kararımı vermiş ve

onu idama götürecektir emri Sainte-Pélagie'ye hiç düşünmeden vermiştim. Böylece bir sonraki gün Sainte-Elme'yi astılar.

İlk işim başarıyla sonuçlanmıştı. Sonraki gün hemen operasyon için hazırlıklara başladım. Üç hafta zamanım vardı ve kendime ilk yemeği başarıyla vereceğime dair söz vermiştim.

Yanıma çalışmaları için altı mükemmel yardımcı tutmuştum, bunlardan üçü kız kardeşiler ve Meaux'dan ayrılmışlardı; on iki, on üç ve on dört yaşlarında yüzleri ve fizikleriyle çok çekici kızlardı.

İlk gece bakan yanında altmış yaşlarında bir adamla çıka geldi. Gelir gelmez benimle ilgilenmiş, omuzlarımdaki yaraları kontrol etmişti ve kalan hafif izleri görür görmez ereksiyon olmaya başlamıştı. Beni gizlice okşuyor, arada parmak atıyor, benimle delicesine sevişmek istiyordu ama asıl hedefimiz yaşlı adamdı. İlerleyen zamanda adamın saray ahalisinden önemli bir prens olduğunu öğrendim. Kısa süre içinde Saint-Fond beni adamımla odada yalnız bırakıp dışarı çıkmıştı. Adam bir elinde tuttuğu, içi zehir dolu içkisini içerken ona hafifçe sürtünmeye başlamıştım, o her şey için çoktan hazır gibiydi. Eteğimi kaldırıp kıcımı avuçladı, "Osurl" dedi, "Ya da sana acı çektirmem gerekecek."

Onu hiç bekletmeden istediğini yaptım ve kıcımın sol yanağında güçlü bir acıyla irkildim. Kıcımı dişlemişti, bu sonra uzun süre geçmeyecek mor diş izleri anlamına geliyordu. Arkamı bırakıp önüme geçti. Onu izliyordum, yaşlı ve çirkin bir adamdı.

"Dilini ağzıma sok!" dedi.

İstedğini yaptım.

"Geçir yoksa canını yakacağım."

Bu bir tuzaktı; istediğini yaptığımda da canım yanıyordu ; asılsa, ben de geçirmedim. Yaşlı hergele delirmiş gibiydi, uzun süre bana çıplak elleriyle vurdu ve her yerimi ısırdı. Sonra durdu ve yeniden önüme geçti.

"Bunları yapmaya son günlerde başladım, çünkü bak küçük dostum artık hiç sertleşmiyor; gördüğün gibi hep böyle küçük ve mutsuz oluyor. Senin onu mutlu etmeni istiyorum."

"Prensime hiç üzülmene gerek yok, size istediğinizi vereceğim, bana

sonuna kadar güvenin. Size mükemmel lezzetlerden tattıracağım.”

“Ah evet, sen çok çekicisin, hele şu güzel kışın yok mu... Onun beni sertleştireceğine eminim, ah evet, eminim.”

Sonra hemen soyunmaya başladı, pantolonunu, iç çamaşırlarını, iki kalın taşlı yüzüğünü, pırlanta taşlı saatini, altın para kutusunu, iki yüz louis'i çıkardı ve kenara koydu.

“Haydi yeniden deneyelim, al işte sana kışımı sunuyorum; ona vur, onu ısır, istediğini yap ve korkusuz ol; bu sırada küçük kamışım ile oynamanı istiyorum; tamam, bu harika olacak” dedi ve kısa süre sonra durmamı istedi. Şapkasına takılı olan broşu çıkardı.

“Şimdi şu divana uzan, arkana dön, biraz oyun oynayalım. Bu broşu, güzel kışına batırmak istiyorum.”

Dediğini yapıp divana uzandım. Prens, “Rahat dur” dedi. İlk batırışta gerçekten çok canım yanmıştı ve sert bir çığlık attım, ikincisinde ise daha şiddetle karşı koymuştum. Ona boyun eğmiyor olmamdan hemen sıkılmış, bakana beni şikâyet etmek için odadan ayrılmıştı. İşte bu, benim için harika bir fırsattı, adamın elbiselerini fırlattım, tüm değerli eşyalarını aldım ve doğruca beni çağıran Saint-Fond'a koştum. Saint-Fond bana, “Yanlış olan bir şeyler mi var?” dedi.

“Hayır, hiçbir şey” dedim. “Yalnızca ekselanslarının ardından çıktığımda küçük odanın eski İngiliz kilidi sıkıştı ve bir daha içeri giremedim. Ekselanslarının eşyaları içerde kaldı. Ama merak etmeyiniz, beyefendi için burada yedek gömlek ve pantolon var” dedim ve konuklarımı özel olarak hazırlanmış olan bahçeye aldım. Üzerini giyinen Prens eşyalarını hemen unutuvermişti, o an sadece alacağı zevkler için sabırsızlanıyordu.

O akşam hava kelimenin tam anlamı ile kusursuzdu; bahçede gül ve leylak kokuları arasındaydık. Kandiller özel olarak bahçenin dört bir tarafına yerleştirilmişti. Koltuklarımız özel yapılmış kokulu ve bir o kadar da rahat minderlerle süslenmişti. Masanın ortasında harika bir çiçek demeti vardı, yeşim taşlı porselen yemek takımları göz kamaştırıyordu. Servis tepsisi altındı. Yemek başlamadan önce özel araba içinde üç kurbanımız bahçe kapısında belirmişlerdi. Hizmetkârlar onları içeri

aldılar. Kurbanlar yaşayacakları her şey için hazır halde bekliyorlardı. Servis başladı ve muhteşem güzellikteki seçkin şaraplar özel kadehlerde sunuldu. Masada eksik yoktu ve her şey en mükemmel kalitedeydi.

“Mükemmel hazırlanmış” dedi âşığı yüzündeki zevkle karışık nefret dolu gülümsemesi ile. “Zarafetini bir kez daha gözler önüne serdin.”

Altmışlık adam, “Büyüleyici” dedi, konuşurken ağzının içindekiler görünüyordu, çiğnemekte zorlanıyordu ve bakışlarını masanın güzelliklerinden alamıyordu. “Gerçekten Saint-Fond, sizin kutsal Juliette’inizi kutluyorum, bakışlarımı güzel poposundan alamadığımı da itiraf etmeliyim.”

Bakan, “Ben de. Fakat şimdilik onu sonraya bırakıp diğer kızları da çıplak görmenizi tavsiye ederim” dedi. İşte o zaman üç tanrıça, Paris’in kaliteli orospuları gibi eteklerini kaldırarak arkalarını dönüp çekici kışkıklarını iki zamparanın beğenisine sundular. Adamlar bu manzara karşısında kendilerini tutamadılar, kızların yanına gidip kışkıklarını okşamaya, emmeye, yalamaya, dişleyip, kemirmeye başladılar.

Prens, kızların leziz popolarından ağzını ayırdığı zaman, “Sevgili Saint-Fond, bu fıstıklar tarafından kırbaçlanmaya ne dersin?” dedi.

Saint-Fond, “Tamam, gül dallarıyla vursunlar o halde” dedi ve zamparalar pantolonlarını indirdiler, kızlardan, kırdıkları gül dalları ile popolarına vurmalarını istediler. Seks düşkünü zamparalar kışkıklarına batan dikenlerden müthiş zevk alıyor, inliyorlardı. Fakat bu, Prens için yeterli olmamıştı.

“Hayır, bu çok az geliyor, benim tahrik olabilmem için erkek gücü gerek, beni erkek dövmeli ve gerçekten canımın yandığını hissetmeliyim; benim için kutsal bir anlamı olan tek tahrik bir erkek tarafından işkence görmektir...”

“Prens, tarzınızı çok beğendiğimi itiraf etmeliyim. Ayrıca şiddeti ben de en az sizin kadar seviyorum. Acıyı içinde hissederken alınan zevk kadar, acıyı karşındakine tattırırken alınan zevkin de yücesine rastlamadım. Peki, bu erkeğin nasıl olmasını istersiniz güçlü, zayıf, ahlaksız ya da sessiz? Oh, ben defalarca her türde erkekle oldum, Tanrı beni onların

tam ortasına gönderdi. Kadınlarsa çoğunlukla bu kadar iyi olamadılar. Bu yüzden hepsini dünya üzerinden yok etmek istiyorum.”

“Fakat siz saygın insanlarsınız” diye lafa karıştım, “Siz insan gibi değilsiniz, neden? Sizde insandan daha üstün bir taraf var ve bu incelenmesinde sonunda eminim kimsenin o güce erişemeyeceği ortaya çıkar.”

“Biliyorsunuz” dedi Saint-Fond, “O haklı; biz daha çok Tanrı gibiyiz, işte bu nedenle sıradan tutkuların ötesinde tutkulara sahip olabilir miyiz? Ah, bu insan üstü bir şey, bu aynı geçmişte şairlerin konu ettiği güçsüzü ezen süper güç değil mi?”

Prens, “Evet, örneğin ben kendimi Prens olmaktan öte bir Herkül gibi değil Pluto gibi görüyorum. Ve ‘Pandora’nın Kutusu’ndan çıkıp cehennemde ölümlüleri yok edip parçalayan zebani olmak istiyorum” dediği sırada zamparalar inlemeye başlamışlardı. Artık onların işkence yapmalarının zamanı gelmişti; kızları çıırılçıplak soydular ve zincirlediler. Sizler bu acı vermekten zevk alan adamların neler yapmış olacaklarını tahmin edebilirsiniz.

Bakan şehvet içinde, “Juliette, sen çok çekici bir yaratıksın. Bunu bizi baştan çıkarmak için planladın. O zaman gel ve baştan çıkmamızı sağla, oh bebeğim, aramızda olmanı istiyorum” dedi.

“O halde oyunumuza başlayalım, ışıkları kapatmalıyız” dedim.

“Işık olmaması çok daha iyi olur” dedi Prens.

“Tamam hiç ışık yok, karanlık suçu alevlendiriyor. Haydi Prens’im labirente girelim ve yapabileceğimizin en kötüsünü yapalım.”

Bir araya geldik ve çalıların arasına girdik, iki seks düşkünü çılgın, üç kurban ve ben bir aradaydık. Saint-Fond’un kızların çıplaklığından dolayı gözleri dönmüş, aleti devasa boyutlara ulaşmış, zehir ile şişip kabarmıştı. Saint-Fond sonunda kızlardan birini düzmezse ayakta duramayacağını söyledi. Kızların en gencini alıp hızla önümüzden uzaklaşarak çalıların arasında gözden kayboldu. Onun yokluğunda Prens’i tatmin etmeye çalışmıştım fakat adamın küçük, pörsümüş, yaşlı aleti hiç harekete geçmiyordu. Hiçbir şey aletini kaldırmaya etkili olmuyordu. Saint-Fond işini bitirip yanımıza geldiğinde daha rahatlamış görünüyordu ve

Prens'in küçük aletini kaldıramadığımı hemen fark etti.

Saint-Fond, "İsterseniz sevişmeyi bırakalım" diye sordu Prens'e.

"Hayır, devam edin" dedi yaşlı yaratık, "Yakında düzelirim, kızlarla işin bittiğinde sırayla onları bana göndermeni istiyorum."

Böylece Saint-Fond ikinci kızla oynasırken, Prens en genç olanını sıkıca kavramıştı, kızın her yerini çimdiklerken ben de küçük, yaşlı aletini emiyordum. Saint-Fond diğer kızı da becermişti, bu arada çalıların arasındaydık ve ben de dahil olmak üzere herkes yarı çıplak bir haldeydi. Prens onu tatmin etmesi için Saint-Fond'un gönderdiği on dört yaşındaki diğer kızı sıkıca kollarının arasına aldı. Kızın her yerini çimdikliyor, sıkıştırıyor, bacaklarını morartıyordu. Ben de onu emiyor ve aletini biraz olsun harekete geçirebilmek için oynuyordum. Onu bu şekilde oyalamamın tek nedeni değerli eşyalarının yokluğunu fark etmemesini sağlamaktı ve gerçekten bunu başarıyordum, çünkü şehvetli Prens o an seksten başka bir şey düşünemiyordu.

Prens'i on dört yaşındaki kızla yalnız bırakıp bakanın yanına gittim. Bu sırada Prens bana, "Karanlıkta bu şekilde sevişmekten ne kadar çok hoşlandığımı bilemezsin" dedi, "Gecenin gölgeleri suçu kışkırtıyor ve işi kolaylaştırıyor."

Uzun süredir orgazm olmamış olan Saint-Fond durmak bilmiyordu ve en yaşlı kızın kıcına girmişti ve sonra Prens'i de aralarına aldılar. Saint-Fond'un orgazm olmasını sağlayacak bir kıza ihtiyacı olduğu açıktı; sonunda diğer iki kızı da Prens'e bıraktı ve işkence yapmasını sağlayacak her aleti eline aldı ve kurbanlarını müthiş bir zevk içinde zincirlerinden yakaladı. Bu arada kızlardan biri onun sayesinde ölmek üzereydi ve ben sevgilime yardım ediyordum. Biraz uzaklaştığımızda, ona yaptığım hırsızlıktan söz ettim, birlikte buna güldük ve bana prensi davet etmeden önce onun büyük hazinesinden bir kısmını da olsa çalmanın ne kadar keyifli olacağını düşündüğünü söyledi.

"Prens'le yakın dostsunuz sanırım" dedim.

"Ben kimsenin dostu değilim, o sadece kralın yakın ilişkide olduğu bir isim ve benim için önemli olan tek şey de bu. Ayrıca son günlerde

kralla arasında bazı tatsız anlaşmazlıklar çıktığından onu ezip yok etme görevini de severek üstlenebilirim. Şu an, benim farklı zevk ve tutkularım onun hoşuna gidiyor. Benden birlikte bir şeyler yapmamızı istedi, ben de ona karşı çıkmadım. Aramızdaki tek yakınlık bu. Juliette bir sorun mu var?”

“Onu çekilmez buluyorum” dedim.

“Eğer ondan bıktıysan, onunla aramda olan politik bağın da hiçbir önemi kalmaz bebeğim. Ben sana hayranım ve senin sevmediğin birini yok etmek bana haz verecektir, biliyorsun. İstedğin buysa bunu hemen yapabilirim.”

“O adama mecburiyetin olduğunu mu söylüyorsun?”

“Biraz var.”

“Sana borcu olan birine nasıl tolerans gösterebiliyorsun?”

“Sen her şeyi bana bırak Juliette...” Ve sonra Saint-Fond konuyu değiştirip bu şölenden söz etmeye başladı... “Sen” dedi, “Tatlı ve akıllı bir kadınsın, seni daha iyi tanımak istiyorum, bu yüzden daha sık görüşmeliyiz.”

İşte o an, bana gerçekten samimi davrandığını hissetmiştim, onunla iş yapıyor olmamdan çok memnundu ve ben de bu memnuniyetini hissediyordum.

“Size hayatım boyunca hizmet edebilirim, Saint-Fond” dedim. “İstedığınız ne olduğunu çok iyi biliyorum. İstedığınız size daha yakın olmam ise bu benim için şeref demektir.”

“Öp beni tanrıçam, sana altınlar vereceğim ve kalbindeki tüm tutkuları gerçekleştireceğim.”

Tam o sırada, karanlığın içinden yanımıza yaşlı bir kadın gelmişti.

Saint-Fond, “Bu da nedir?” diye bağırdı şaşkınlıkla. “Ayaktakımını içeri almalarına izin mi verdin?” dedi ve şaşkın bakışlarla bana doğru döndü.

Dudaklarımdaki muzip ve seksi gülümseme ona her şeyin tatlı bir oyun olduğunu fark ettirmişti.

“Nefis, nefis” diye mırıldandı. Kocakarıya dönerek, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Ah efendim, biraz sadaka lütfen, size yalvarıyorum, lütfen benimle gelin” dedi ve Saint-Fond’u kolundan tutup ileride duran küçük ahıra götürdü. Ahırın içinde tavanda küçük bir lamba yanıyordu ve biri erkek diğeri kız iki çocuk içerideydi. Çocuklar en fazla sekiz yaşlarındaydılar ve samanların üzerinde çırılçıplak yatıyorlardı.

“Bu zavallı mutsuz aileye biraz yardım edin efendim” dedi fakir kadın bize. “Üç gündür çocuklarıma bir ekmek bile veremedim. Siz çok zenginsiniz, biraz yardım edin lütfen. Çocuklarım bu halde oldukları için sizden özür dilerim. Oh Lord’um, sanırım siz Saint-Fond için çalışıyorsunuz, o halde çok zengin olmanız gerek lütfen bana yardım edin.”

“Evet, zenginim” dedi bakan.

“Ah efendim o benim kocamı hapse attı, böylece artık kocam çalışıp bize bakamıyor. Bir yıldır bu haldeyiz...”

Dostlarım, bu gerçekten berbat bir manzaraydı ve Saint-Fond kesinlikle çok alçak ve gözü doymaz bir adamdı, bunu bir kez daha ortaya koymuştu. Onları bedensel zevklerini tatmin etmesi için bakana ben sunmuştum.

“Ah, bu bir skandal!” dedi bakan fakir kadına. “Onu çok iyi tanıyorum ve sen de onu çok iyi tanıyacaksın çünkü tam karşında duruyor. Oh Juliette, harikasın bebeğim, bu oyun çok hoşuma gitti. Evet, kocanı hapse ben gönderdim, bu doğru ama sana farklı şekilde davranacağım.”

“Lord’um biz ne yanlış yaptık?”

“Bana komşu oldunuz ve bu küçük toprak parçasını bana satmak istemediniz. Ama artık burası bana ait ve sizi dışarı atmaya karar verdim. Şimdi gel ve bana yalvar. Senin açlıktan ölmenin benim umurumda olduğunu mu sanıyorsun?”

“Peki, ya bu zavallı çocuklar?”

“Fransa’da onlardan en az on milyon tane var ve toplum bu çocukları çoktan dışladı.” Çocukların yanına gidip ayaklarıyla onları dürttü.

“Fena değil bunları değerlendirmek gerek” dedi.

Bu sırada aleti şaşılacak şekilde kalkmış ve sertleşmişti. Küçük oğlanın yanına gidip onu okşamaya, küçük deliğine parmaklarını sokmaya başladı. Aynısını diğer eliyle kıza da yapıyordu, birden çocuklardan sıkıldı, onları tekmeledi ve yaşlı kadına döndü, “Yaşlı kaltak kıcını aç, onu görmek istiyorum” dedi.

Yaşlı kadın ağlıyor, titriyor, direniyordu. Ben hemen kadını tutup eteğini kaldırdım ve Saint-Fond’un aletini yaşlı kadının koca kıcının dar deliğinden içeri soktum. Saint-Fond zevkten inlemeye başladığında kadının küçük deliğine girip çıkıyor, bir yandan da çocukları ayağındaki çizmeleriyle itiyordu. Haykırışlar içinde kadının içine boşaldı, yaşlı kadının aklı yerinden uçmuş gibiydi. Artık orada başka bir işi kalmamıştı, küçük kızın kalçalarına birkaç ısırık attıktan sonra dışarı çıktı.

“Efendim onlar artık sizin, her istediğinizi yapabilirsiniz, bu insanlar yardım istiyorlar ama çok ısrarcı ve baş belâsı tipler. Onları size biraz zevk vermeleri için ayarladım, şimdi onlarla işimiz bitti, artık yok edilebilirler.”

Bakan, ahlaksızlığın verdiği zevkle doruğa ulaşmıştı, günahkâr ses tonuyla, “Ah, suç ne kadar nefis bir duygu” dedi. “Ah, Juliette nasıl boşaldığımı ve delirdiğimi bilemezsin, inan bana yaptığın bu sürpriz beni çok memnun etti. Meleğim, tanrıçam, senin için ne yapmamı istersin?”

“İstediğim tek şey para Lord’um, bana söz verdiğiniz tutarı biraz yükseltseniz?”

“Sanırım yüz bin idi?”

“Evet.”

“Bunun iki katını alacaksın Juliette. Oh Juliette fakat, fakat dur biraz, bu da nedir?”

Karşımızda bir gölge gibi, ellerinde tabancalar olan iki adam bize doğru yaklaşıyordu.

“Bu beni tedirgin etti. Beyler siz kimsiniz?”

“Göreceksiniz, şimdi istediğimizi yapın.”

Saint-Fond'u kollarından tutup aldılar, düğmeleri açık olan pantolonunu topuklarına kadar indirdiler.

"Fakat ne yapacaksınız?"

"Sana bir ders vereceğiz" dedi diğer adam. "Sana az önce şu zavallılara yaptığın kötülüğün dersini vereceğiz."

Adamlar Saint-Fond'u aralarına alıp tabancalarıyla ve elleriyle okşamaya başladılar, Saint-Fond'un aleti yeniden havalanmıştı, adamlardan bu durumu ilk fark eden devasa aleti alıp kışından içeri soktu. Adamlardan diğeri Saint-Fond'u pantolonunun arka cebinden çıkardığı küçük kamçı ile okşarcasına kırbaçlıyordu, şehvetli Saint-Fond hızla diğer adamın anüsüne girip çıkıyordu. Saint-Fond boşalınca sıra diğer adama gelmişti ve böylece yer değiştirdiler. Lord'umun sağına genç kızı koydum, ben de soluna geçtim. Lord bir yandan kalçalarımızı okşamaya başlamıştı. Adamlarla işi biten Lord bizim kışlarımızı almıştı, benim anüsümde inlerken,

"Oh Juliette sen ilahi bir varlıksın, bunu yeniden söylüyorum sen kutsalsın... Fakat bilmeni isterim ki, şu son olay beni korkuttu. Birine bu gerilimi yaşatarak onu şehvete sürüklemek mükemmel: Sıradan insanlar her zaman bu tür ipuçlarından habersiz olurlar."

"Ah Lord'um eğer korku size bu kadar çok zevk veriyorsa bir de düşünün kurbanlarınızın korku içinde kıvrandığını izlemek size ne kadar çok zevk verecek."

"Kesinlikle bebeğim. Tüm aklını ve hünerini beni memnun etmek için kullanışın çok hoşuma gidiyor. Kurbanlarımla acı çektiğini izlemek istiyorum. Fakat Juliette, neredeyiz, bu bahçe çok büyük."

"Kurbanları katledeceğimiz yerdeyiz."

"Ah evet, Juliette dur, Prens buralarda bir yerlerde olabilir. Etrafta ölü kokusu alıyorum."

"Haydi onu çıkaralım. Bak, ah evet, sanırım bu üç kız kardeşten ikisi, oh yoo! Henüz ölmemişler. Yaşlı zampara onları boğazlamış ama kızlar nefes alıyor. Tamam onları canlandıralım ve sen ikisini birden öldürmenin nefis tadına var."

Birlikte uğraşarak zavallı çocukları hayata yeniden döndürdük, fakat kızlar bilinçlerini yitirmişlerdi ve prensin kendilerine neler yaptığını anlatamıyorlardı. Kız kardeşler birbirlerine sarılıp ağlamaya başladılar, bu durum barbar bakan için çekilmezdi. Onlara, “Birazdan ikinizi de öldüreceğim” dedi. Bunu size anlatmakta gerçekten zorlanıyorum ama vahşi adam önce kızlardan en genç olanın anüsünde iken aynı anda kızı boğazlayarak öldürdü, sonra diğerine de aynısını yaptı ve işi bitince ileride bulunan büyük çukura cesetleri atıp üzerlerini toprakla örttü. Yeniden, hiçbir şey olmamış gibi yolumuza koyulmuştuk.

“Sekste birçok farklı zevk veren pozisyon var ama ben en çok cinayet işlediğim an seksten zevk alıyorum... Birini öldürürken duyduğum zevki başka hiçbir şeyde bulamıyorum... Juliette, ayrıca az önce bana olan yardımlarından dolayı senin de en az benim kadar çok zevk aldığını fark ettim.”

Lord’a bundan benim de zevk aldığımı ama cinayet anında onu izlemeyi ve ona yardım etmeyi daha çok sevdiğimi anlattım... Ormanlık bölgeydi sanki, ağaçların arasındaydık, ay ışığında parlayan küçük rahibe manastırını gördük.

Lord, “Ve şimdi burada ne arıyoruz?” diye sordu. “Bana zevk vermeye mi çalışıyorsun?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, nerede olduğumuzu bilmiyorum” dedim ve kapıyı çaldım.

Kapıyı yaşlı bir rahibe açtı.

“Sevgili, saygıdeğer anne, patika yolda dövülen iki kişi bulduk, onlara yardım edebilecek biri var mı?” diye sordum sevecen bir ifade ile.

“İçeri gelin, sizden önce aynı şeyleri söyleyen, yardım isteyen bir adam daha geldi.”

Kadının bu sözlerinden Prens’in de buraya uğradığını anlamıştık. Prens içerideydi ve ona katıldık. İçeride Prens, biz, iki yaşlı rahibe ve on iki yaşlarında öğrenci kızlar vardı. İçeri girdiğimizde diğer rahibe, bakanın yanına geldi ve “Monsenyör, şu beye bir şeyler söyler misiniz, bizleri sürekli olarak aşağılıyor” dedi.

Bakan, “Madam” dedi, “Arkadaşımin bu tavırları bence çok hoş. Ayrıca şu manzara karşısında başka ne yapılabilir ki? Manastırınızdaki bu körpe kızlar beni de ateşlendirdi.”

Bakan şiddetle rahibelerin üstüne atılıp iki tokatla ikisini de yere serdi. Bakan kızların arasına girip ince geceliklerin altında parlayan küçük kıçlarına parmak atmaya başlamıştı, onların küçük göğüslerini çimdikiyor, vuruyor, okşuyordu. Aleti dimdik olmuştu. Prens küçük kızlardan çok benimle ilgileniyordu. Üzerime çıkmış eteğimi sıyırmıştı, kalçalarımı okşuyor, sevgiyle öpüyordu. Saint-Fond’un aleti çok sıkışmıştı, kızlarla oyalandıktan sonra rahibeleri saçlarından yakaladı, eteklerini aralayıp devasa aletini önce birinin sonra diğerinin anüsünden içeri soktu. İnanılmaz şekilde her ikisini bağırsaklarına kadar düzmüştü ve ancak yarım saat sonra boşalabildi.

Yorgun halde kenara oturan bakanın yanına yaklaştım, “Dostum bu pislikleri ne yapacaksınız?” dedim.

“Kontrolü size bırakıyorum, önce şu kadınlardan kurtulun. Önce biraz kıçlarını kırbaçlayacağım, sonra onları merdivenden aşağı yuvarlayacağım.”

“Peki ya şu küçük piliçler ne olacak? Umarım onları sağ bırakmayız” dedi Prens.

Bu konuşmaların ardından tam bir katliam yaşanmıştı ve manastırdan ayrıldığımızda içeride sağ kimse kalmamıştı.

İki hergele manastırı boşalttıkları gibi taşaklarındaki tüm zehirlerini de boşaltmışlardı. Gece sona ermek üzereydi, eve gidip dinlenmek istiyorlardı. Eve geldik ve üç çıplak kadın tarafından leziz kahvaltımız servis edildi. Kahvaltının ardından Prens, bakana benimle birlikte birkaç saatini yatakta geçirmek istediğini söyledi. Bakan da kendine iki delikanlı seçmişti ve öğlene kadar onlarla sevişmek için bizi yalnız bıraktı.

Yaşlı zampara uzun süre canımı acıttıktan sonra küçük kamışını sertleştirmeyi başarabilmişti. Bunu fark edince hemen kamışını kıcımin deliğine yönlendirdi. Ona yardım ediyordum fakat kısa süre sonra aleti içimdeyken yeniden sönüp deliğime yapışmıştı, adam gerçekten çok

yorulmuş bir haldeydi ve aleti içimde sıkışmış halde uykuya daldı. O iyice uyuduktan sonra kendimi geri çekip ondan kurtulduğumda ben de hemen uykuya dalmıştım.

Uyandığımızda Saint-Fond başarımdan dolayı bana yoğun ilgi göstermeye başlamıştı. Kraliyet Hazinesi'nden ön ödeme olarak sekiz yüz bin frank verdi. O ve arkadaşı evimi terk ettiler.

Genellikle bakan için düzenlediğim partilerde hayal gücümü kullanarak misafirlerime unutulmayacak anlar yaşatıyordum. Misafirlerimin en ilginç olanları Prens ve Noirceuil idi.

Üç ay boyunca bakanın benden istediği cinayetleri planlamış ve çok başarılı sonuçlar elde etmiştim. Fakat sonra sıra yeni ve büyük bir iş planlamaya gelmişti. Dostlarım tahmin edemezsiniz Lord'un kurban olarak seçtiği kişi kendi öz babasıydı. Adam altmış altı yaşındaydı ve oğlunun tuhaf işlerinden rahatsız oluyordu. Oğlunun bakanlığa layık olmadığını, işleri iyi yürütemediğini ve o makamı bırakması gerektiğini düşünüyor, ona baskı yapıyordu.

Bu durum Saint-Fond'u tam anlamıyla hasta ediyordu, üstelik babası öldüğünde yılda üç bin ekstra geliri olacaktı. Kararı kesindi, Lord'un babasından kurtulması gerekiyordu. Lord, Noirceuil'i durumu ayrıntılarıyla ile açıklaması için bana gönderdi.

"İnsan öldürmekten aldığın şeytanca zevk çok hoşuma gitti... Sevgilim, sana anlatmam gereken önemli şeyler var. Bir kadın olarak bir erkeği öldürmeye ya da onun cinayetini planlamaya farklı bakman gerektiğini düşünüyorum. Ben, erkek ve kadını birbirleri ile savaştıklarında iki düşman ulus gibi görmeyi ve taktikleri bu şekilde belirlemeyi doğru buluyorum. Yani ayrıntılara girmeyeceğim çünkü sen onları tahmin edebilecek kapasitede bir kızsın. Bu senin için suç işlemek anlamına gelmeyecek, sadece bir dostuna yardım etmiş olacaksın.³ Bu strateji, güzel bir plan anlamına geliyor. İş senin için planlayacağım. Bu cinayet senin için çok kolay, bu sadece senin ve kurbanının arasında olacak, önemli olan bu..."

"Yani nasıl, suç olmayacak mı?"

“Öncelikle yaptığın işin ne kadar meşru olduğunu anlamanı istiyorum ve bana güven. Yani benim babam olması ve beni dünyaya getirmiş olması neyi değiştirecek? O sadece annemin amından içeri boşalmış ve ben oluşmuşum, yani bu onun bir anlık zevki sonucu meydana gelmiş. Tanrı benimle hiçbir gün konuşup o senin babandır dedi mi? Hayır, ben hiç böyle bir ses duymadım. O halde onu yok etme hissinin diğer kurbanları yok etme tutkusundan farkı ne? Birinin kendi öz babasını öldürmesi ile başka birini kurban etmesi arasında hiçbir fark yok bence. Ona zarar veren, onu sıkan birinden kurtulmak istiyor, o kadar. Başka bir görüş ya da inanç bunu nasıl değiştirebilir? O, babasından kurtulmak istiyorsa, başka bir şeyin önemi yoktur. Aslında bu cinayetin gerçek bir cinayet değil, bir aldatmaca olduğunu düşünüyorum. Çünkü bana doğal olarak verilen ve belirlenmiş olan kaderim Tanrı tarafından yönetiliyorsa bunu da belirleyen ve yöneten o dur. O halde bu, olması gerekenden başka nedir ki? Babamıza borçlu olduğumuz hiçbir şey yok. Hayvanlar da babalarına borçlu olduklarını düşünmüyorlar. Ayrıca benim babamın bana çocukluk günlerimde, destek olduğunu ya da bana bir şeyler öğrettiğini düşünme, çünkü bu hata olur. O, sadece kendini düşünen ve bana karşı olan yaşlı bir yaratık olmuştur o kadar.”

“Ah, bir de farklı bir açıdan bakalım. İnsana can veren o kişi çocuğuna karşı çok soğuk ve yabancıdır. Bu her zaman böyle olmuştur. Tanrı kimseye baba sevgisi vermemiştir. Kimsenin babasını sevdiğine inanmıyorum. Yani Juliette, sana demek istediğim, sevgilinin mutluluğu için çok iyi bir cinayeti planlaman gerektiğidir. Saint-Fond çok önemli bir devlet adamıdır ve babası onun işlerini engellemeye çalışmaktadır. Bu durumda Saint-Fond’a yardım etmemiz gerekiyor, biliyorsun. Ayrıca bu işin sonunda başkana yüklü bir para kalacak. Sulla, Marius, Richelieu, Mazarin tarihin tüm bu büyük isimleri aynı şeyi düşünmüşlerdir. Macchiavelli bile devleti için birçok şeyi feda etmiştir. Saint-Fond’un da bunu yapması gerekiyor ve hiç düşünmeden rejimi kurtarmak için bunu yapmalı. Monarşinin kurtuluşu için kan gerekiyorsa bunun için beklemek anlamsızdır. Sana güç ve destek veren bu adam için bunları yapmakta

tereddüt etmeyeceğini umuyorum Juliette. Servetinden fayda sağlayacağı kişiyi daha çok zengin etmekle hiçbir şey kaybetmezsin. Tereddüt etmeyeceğine eminim.”

Şımarık bir tavırla, “Noirceuil” dedim, “Sana herhangi bir şüphem olduğunu kim söyledi? Hiçbir işi isteksizce yapmayacağımı bilmen gerek. Henüz çok gencim. Kariyerimin ilk günlerindeyim. Hiçbir şey beni korkutmuyor ve her yaptığımdan zevk alıyorum. Saint-Fond, bana babasını gönderdikten iki saat sonra o ölü bir adam olacaktır. Evimin eşliğinden içeri girmesi yeterlidir. Ayrıca tatlım, dostun bana bu işler için çeşitli zehirler verdi, hangisini kullanacağımı biliyor musun?”

Noirceuil, “Ah işte bu mükemmel, zaten Saint-Fond babasının acılar içinde kıvranarak ölmesini istemişti, bu onun için çok önemli” dedi.

“Anlıyorum ve ona her şeyin istediği gibi olacağını söyle lütfen. Fakat plan nedir?”

“Adamı, bakanın bir arkadaşı olarak evine yemeğe davet edeceksin, bunun için ona bir not gönder. Notta onunla tanışmak istediğini, oğlunun durumu ve yaptığı işler hakkında görüşmek istediğini yaz. Bunu görünce mutlaka seni görmeye gelecektir. Sana Kraliyet Hazinesi’nden yüz bin ödeyeceğim. Bu yeter mi?”

“Saint-Fond yemek daveti için bundan daha fazlasını verirdi. Ona, bunu para karşılığı değil sadece yardımcı olmak için yaptığımı söyle.”

“Ah, yalnız o bana her seferinde, ‘Ona ne kadar istiyorsa ödeyin’ diyor ve ‘Onun bencilliğini ortaya çıkarmasını istiyorum ve bu ortaya çıktıkça onu kaybetmek istemeyeceğim’ diyor.”

“Saint-Fond beni iyi tanıyor gibi görünüyor” dedim, “Ben parayı severim, bunu kendimden gizleyemeyeceğim gibi senden de gizleyemem. Fakat asla ondan gereğinden fazlasını istemem. Bu proje için gerekli olan ise altı yüz bindir; adam öldüğünde de kendim için bir altı yüz bin daha istiyorum.”

“Endişe etme Juliette. İstedicine sahip olacaksın. Oh Juliette, en iyisini yapmanı istiyorum. Her şeyi istediğin gibi rahatça yap ve bu işlerin sonunda Avrupa’nın en zengin kadını olacağını da unutma; sana çok

süper bir dost verdim.”

“Noirceuil, bana bu şekilde yardımcı olduğun için ve dün operada beni herkese kraliyet üyelerinden Prensess Nemours olarak tanıştırdığın için sana teşekkür etmekten kendimi alamıyorum. Kıyafetimin muhteşemliği ve bana takılan unvan sayesinde, zengin ve seçkin bir kadın oldum, herkesin gözü üzerimdeydi.”

“Juliette, bunlardan zevk alıyor musun?..”

“Sonsuza dek canım. Bana en çok altınlar zevk veriyor.”

“Peki, bir gecelik sevişmeler sana yetiyor mu?”

“Çok önemli bir konu; Paris gecelerinde erkeklerle ve kadınlarla birlikte olmam bana saygın bir isim kazandırmıyor.”

“Peki, ya en sevdiğin suçlar?”

“Kendimi suça adadım. İşte onun için her fırsatta, elime geçen her dakikayı kullanmam gerekiyor. Tek bir frankı bile bırakmıyor hepsini çalışıyorum.”

“Peki, ya intikam?”

“Bu konuda da oldukça iyi olduğumu söylemeliyim: Prens X’in başına gelenler bunun örneğidir... Haberleri duydun mu? Şu an tüm ülke bu konudan söz ediyor ve bu işi ben tek başıma planlamıştım... Beş ya da altı hanım, birkaç ay önce, benim sayemde Bastille’e kapatıldılar.”

Sonra konu bakan için hazırladığım partilerin detaylarına gelmişti.

“Sana söylemem gerek” dedi Noirceuil, “Saint-Fond bana bir gece düzenlediğin yemekte tam elli tabak kirlendiğinden söz etmişti. Bu kadar iyi yemek, sonrasında çok güçlü şekilde boşalmayı sağlar, bilirsin” diye devam etti. “Bizim gibi şehvet düşkünleri için spermimizin kalitesi ve çokluğu önemlidir. Doğa bizim daha verimli olmamız için en iyi şekilde beslenmemizi istiyor ve deneyimlerime dayanarak söylemeliyim ki, kalbin ve penisin coşması için iyi bir yemek şart. Aletimiz her zaman iyi bir akşam yemeği sonrasında sert ve dolu olur. Yemek sırasındaki kızların seçimi de çok önemli. Senin bize sundukların çok tatlılar ama Saint-Fond’un her zaman daha iyisini istediğini bilmelisin. Bu konuya

çok dikkat etmen gerektiğini söylemeliyim. Oyunda sadece yemeğin iyi olmasını değil, bu tür ayrıntıların da iyi olmasına dikkat etmelisin.”

Operasyon gecesi için altı yüz bin franka sahip olmuştum ve yanımda iki düzine kadın bulundurmaya karar verdim, onların altında da çalışacak olan iki düzine daha kadın tutacaktım. Gerçekten eşsiz bir gece olacağını hissediyordum.

“Elinden geleni yapmanı, hayal gücünün sınırlarını zorlamayı istiyorum, tüm gücünü kullanmalısın.”

“Elbette, bu konuda rahat ol, yalnız Noireuil aklımda başka şeyler var, Saint-Fond beni başka erkeklerle olduğum için kıskanır mı sence?”

“Kesinlikle hayır, Saint-Fond çok rahat bir insandır; onun tek derdi kendi mutluluğudur, başka hiçbir şeyin önemi yoktur.”

“Zaten bence kıskançlık çılgınca bir şey. Hep bu tuhaf hissin ne demek olduğu konusunda düşünür dururum. İlk başta bana çok açık bir duygu ve olması gereken bir şey gibi gelirdi ama artık kesinlikle öyle düşünmüyorum. Bence bu tam anlamıyla manyaklık. Eğer bir kadın, sevdiği erkekten heyecan duymuyorsa başka bir erkeğe ihtiyaç duyması çok normaldir. Bu yoğun kıskançlık tutkusunun ardında bencillik yatıyor. Dünya üzerinde karısının ölümünden dolayı sevinmeyecek hiçbir erkek yoktur. Oysa kadının bir itaatsizliğini gördüğümüzde onu her zaman vefasız ve kötü biri olmakla suçlarız. Bir erkek kadına âşık olduğunda ilk günlerinde onu kıskanır. Aslında bu sadece erkeğin kadına oynadığı bir oyundur, yani erkek namussuzluk yapmaktadır. Ama kadın doğum yaptıktan sonra ve artık erkek kadının vücuduna ilgi duymadığında bu kıskançlık biter ve erkek kadını aldatmaya başlar. Bu noktada kadını kendine olan güvensizliğiyle sarmalayan yoğun kıskançlık duygusu, ilişkisinin sonunu getirir. İşte bu kıskançlık, aşırı benimseme duygusu, biz erkeklerin kadınlara olan ilgisini yok ediyor. İnatçı ve ahmakça istekler haricinde kadına hiçbir ilgi duymadığımız gerçeği ortadadır. Örneğin bir kadınla yatmadan önce onu sevdiğini söylemek imkansız değildir. Onunla yatmadan onu sevmek ise imkânsızdır. Yani akıl ve vücudun istekleri birbirinden farklıdır. Akıl ve vücut birbirinden farklı isteklere

sahiptirler. Bana göre ikisi birbirinden çok farklı ihtiyaçlara sahiptirler. Örneğin, Araminthe dünyanın en güzel kadınıdır. Yüzü çok güzeldir, büyük kahverengi gözleri seksidir ve her bakışında cinsel boşalmanın en yücesinin, vajinasının duvarlarından geleceğini hatırlatır. Aletim onun kışına biraz bile sürtünse, anüsünün yüce tadı beni zevkin doruğuna çıkarır. Onun içine girdiğimde gerçek zevki tadarım. Ben onun içindeyken yüce bir zevk ve inilti içinde üzerime boşalır. O beni bedensel olarak doruğa çıkaran mükemmel bir vücuda sahiptir. Zevk benim için, kadının kışının güzel ya da çirkin olması ile de fazla ilgili değil aslında. Örneğin Belinda iğrenç bir kadındı, kırk iki yaşındaydı, kesinlikle seksi değildi, vücudu kabuksuz sümüklü böcek gibi sarkıktı. Ama Belinda akıllıdır, kıvrak bir zekası vardır, mükemmel bir karaktere sahiptir, duygularımı ve zevklerimi aklıyla çok iyi tatmin eder. Onunla yatmayı düşünmüyorum bile fakat onunla konuşmak için her zaman sabırsızlanırım. Araminthe'yi her zaman arzuladığım gerçektir ama onun sohbetini ve zekasını hiç özlemedim çünkü onda beni tatmin eden tek şey vücududur. Bu örneklerin Saint-Fond ile yakın ilgisi vardır. Sen Saint-Fond'un aletini sertleştiren güzel vücutsun. Ölçülerin, güzel kışın onun şehvetini ateşe veriyor. İşte bu, onun sana çilgınca bağlanmasının en önemli nedenidir.”

“Bana söylediklerin içime korku düşürdü. Saint-Fond benim karakterimi, aklımı ve ona yaşattığım mükemmel anları, hepsini birden sevecektir. Benim tutkularım, ona verdiğim kan, enerjim ve hayal gücüm, ona her şekilde zevk verdiğimi biliyorum.”

“Juliette asla vazgeçme, zaten daha fazlasını da yapamazsın ama genel olarak toplum içinde ikiyüzlü olduğun konusunda seni uyarmalıyım. Sakın unutma, Saint-Fond için iki yüzlülük dünyadaki en büyük suçlardan biridir. Belki bu şekilde toplumda iyi bir yer edindiğini düşünüyorsun ama bu kesinlikle hatadır. Hayatın boyunca yaşayacağın her ikili ilişkide ikiyüzlülük senin için engel olacaktır. Alemci kadın olarak yüzüne taktığın maskenin parçası olan bu durum senin sonunu getirebilir, o yüzden ondan kurtulmayı ve kendine yeni bir kimlik ka-

zandırmayı düşünmelisin. Bu şekilde hem fiziksel olarak hem de zihinsel olarak mükemmel kadın olabilirsin. Erkekler kötü olabilirler ama buna karşın kadının ikiyüzlü olması yanlıştır. Yani sonuç olarak eğer ona karşı ikiyüzlü olmadığını ispat edersen onun her şekilde güvenini kazanırsın. İkiyüzlü olmak senin hoşuna gidiyor olabilir ama aslında derin düşündüğünde bunun ne kadar basit bir görüntü olduğunu görebilirsin. Bu her zaman senin toplumla arana girecektir. Onun evine ulaşmanı da engelleyecek en önemli şey budur. Birlikte işlediğiniz suçta sana güvenmeyecektir. Örneğin en parlak günlerinde Madam Brinvilliers'i toplumdan koparan en önemli etken bu olmuştur. Babasına içirdiği zehir sonucu ölüm döşeginde iken yaşlı adam ona, 'Oh sevgili kızım, ölüme giderken sana yapmak istediklerimin yarım kaldığını düşünüyorum ve bunun için çok üzülüyorum' demiştir."

"Kız babasının çayına onu güçten kesecek dozda zehir koymuştur." Dünya artık sanattan değil kurnazlıktan zevk almaktadır, bu bir gerçektir. Kadın babasını öldürerek yüklü bir mirasın sahibi olmuştur... Ancak madam, sevgilisinin ölümünde büyük bir talihsizliğe uğramıştır.⁵ Tatlım bu kadın sana örnek olsun ve onun düştüğü hataya düşmemeye çalış."

"Bana anlattığın bu hikâyeyi çok iyi biliyorum. Eminim onun yolundan gideceğimi düşünüyorsun. Fakat güzel dostum, benim daha çağdaş bir örneğimin olmasını istiyorum. Onun benden daha yaşlı olmasını, benim gibi tutkuları olmasını, benim hoşlandığım şeylerden hoşlanmasını, beni sevmesini, o kadınla sevişmeyi, beni kıskanmasını, hatalardan uzak tutmasını, üzerimde üstünlüğü olmasını ama bana sahip olmamasını, bana öğütler vermesini, tüm kaprislerime katlanmasını, beni her fırsatta baştan çıkarmasını, kural dışı isteklerimi tatmin etmesini, mükemmel bir zekası olmasını ve buz gibi bir kalbi olmasını isterdim."

"İhtiyacın olan şeyi iyi biliyorum Juliette. Senin, otuz yaşında güzel, farklı, nefis, istediğin tüm özelliklere sahip, kariyerinde ilerlemene yardımcı olacak bir suç ortağına ihtiyacın var. Benim yerime senin öğretmenin o olabilir. Çünkü artık senin isteklerini eskisi kadar rahat şekilde

karşılayamam. Aklımda olan kadının adı Madam Clairwil'dir ve o bir milyoner. Herkesten farklı hoş bir kadındır ve seni kanatları altına almak isteyeceğine eminim."

"Oh, çekici Noirceuil, sen çok iyisin ama dostum daha fazlası gerekiyor, bilgilerimi paylaşacak birine de ihtiyacım var. Yani öğretmen olması gerektiğini biliyorum ve kabul ediyorum ama bir de öğrencimin olmasını istiyorum."

"Elbette ki. Öğrencinin nişanlım olmasına ne dersin?"

"Ne! Alexandrine'nin eğitimini bana verir misin?"

"Onu emin ellere bırakıyorum. Onunla olman bana zevk verecek. Ayrıca kızının seninle nasıl sevişeceği Saint-Fond'un daha çok bilmek istediği bir şey."

"Bu evliliğin ertelenmesinin nedeni bu olabilir mi?"

"Eski karımın yasını tutuyorum biliyorsun."

"Geleneksel mecburiyetleri bir kenara bırakamıyor musun?"

"Mecburen; genellikle bunu dedikoduları engellemek için yapmak gerekiyor."

"Merak ettiğim tek bir şey var Noirceuil, ya beni tanıştıracığın şu kadın sonra rakibim olursa ne olacak?"

"Saint-Fond ile olan durumundan endişe ediyorsun. Merak etme Saint-Fond onu seni tanımadan çok önce tanıyordu. Ayrıca emin ol ki, madam senin yerine geçmek istemeyecektir. Saint-Fond ise senden aldığı zevki o kadından almaz."

"Ah, sen benim için bir lütufsun. Sen ve Saint-Fond her ikiniz de. Size bayılıyorum ve sizi tatmin etmekten gerçekten zevk alıyorum. Sa-dece benden size yapmanızı istediğiniz şeyleri söyleyin, o yeter. Ancak bu şekilde mutlu olabilirim. Her zaman suç ortağınız ve yatak arkadaşınız olmaktan onur duyacağım."

Sevgilimi bana verdiği bir sonraki işin arifesine kadar görmemiştim. Aynı gün, önce sevgili yaşlı beyefendi planlandığı gibi kapımdaydı. Tüm gücümü oğlu hakkındaki düşüncelerini düzeltmek için kullan-

mayı düşündüm ama dostlarım aslında bu gerçek bir saçmalıktı. Ben işimi yapmalıydım ve bana vaat edilen frankları cebime indirmeliydim, eğer bunu başaramazsam bana verilecek olan on iki bin franktan, suç işleme şansından vazgeçmem gerekecekti. İlacı içirmek çocuk oyuncağı idi; yaşlı adam hemen tongaya düşmüş ilacı midesine indirmiş, güçlkle nefes almaya başlamıştı ve bayıldı. İlacın etkisi zaman içinde belli oluyordu, daha sonra duyduğuma göre adam büyük acılar çektiği sonraki iki gün sonunda ölmüştü.

Babasından bir saat sonra oğlu, haftalık yemek toplantısı için evimdeydi. Kötü havadan dolayı yemeği içerde yemek zorunda kalmıştık ve diğer misafirim ise Noirceuil idi. On dört on beş yaşlarında, tahmin edebileceğinizden bile daha tatlı iki kız ayarlamıştım. Kızların sadece biri için Paris Rahibe Manastırı'na yüz bin frank ödenmişti ama inanın pazarlığa Saint-Fond karışıp parayı kendi ödeyeceğini söylemeseydi, kızlardan çoktan vazgeçerdim.

“Bu tatlı kızlar, az önce gördüğünüz tatsız manzarayı size unutturacaklar” dedim bakana.

Beni öperek, “Onlar beni pek ilgilendirmiyorlar” dedi. “Moruğun acı çekmiş olmasını ve pişmanlık duymasını isterdim.”

“Fakat biliyorsunuz Lord’um, artık bunun için yapacak bir şey yok.”

“Onu gömmeyi ve böcekler tarafından etlerinin parçalanmasına şahit olmayı isterdim.”

Ardından vahşi zamparalar kızları incelemeye başladılar ancak, onlardan memnun kalmadıkları da her hallerinden belli oluyordu.

Araya girdim ve “Bana tam olarak istediğiniz şeyi söyleyin o halde ve ben de onu yapayım” dedim.

Kızlardan biri Saint-Fond’u etkilemiş görünüyordu. Saint-Fond kızın yuvarlak kıcını avuçlamış halde, “Hayır” dedi. “Noirceuil de burada olduğuna göre ihtiyacımız olan tek şey biraz olsun canlanmak ve kasvetli havanın dağılıp, yok olmasıdır.”

“Neden olmasın? Hünerlerinizi ortaya koydukça bu taze kızlar size kendilerini sunmaktan memnun olacaklardır.”

“Bakalım, elimizden geleni yaparız. Haydi şimdi soyunun kızlar ve tabii Juliette, sen de soyun.”

Kızlardan ikisi Noirceuil’in başındaydılar; biri onu emerken Noirceuil diğzerinin kışındaki küçük kirli deliğı dili ile temizliyor, kızların popolarına şaplaqlar atıyordu. Kızlarımdan diğzerini de çağırtmışım ve Saint-Fond yeni gelen kızı görür görmez zaten dimdik olmuş olan aletini kızın eteğinin içinden anüsüne sokuvermişti, bu sırada benimle konuşmaya devam ediyordu.

“Babamın yattığı yere kızımı da götürdüm. Noirceuil yanımdaydı, kapıları kilitledik. Noirceuil’e senin babamı nasıl zehirlediğini anlattım. O sırada kızım gözüme çok çekici görünmeye başlamıştı ve nişanlısının bakışları altında eteklerini aralayıp onu kışından bir güzel düzme-ye başladım. Tabii bu manzaraya Noirceuil dayanamamış ben kızımın içinde gelip giderken o çoktan dikleşmiş olan aletini içime sokmuştu. Oh Juliette enfes anlardı. Kızımın içinde geldikten sonra yatakta yatan babamın yanına uzandım, onun yaşlı bedenini okşamaya başladım. Kalan son nefesiyle bile aletime vurmaya çalışıyordu, yavaşça arkasını çevirip içine, küçük yaşlı deliğinden içeri girdim, onu düzmeye başladığımda zevkten ne hale geldiğimi düşünebilirsin, işte o sırada babam çoktan ölmüştü ve Noirceuil de kızımın kışına boşalmıştı. Ah Juliette, daha önce hiç bu kadar zevk almamışım, inan bana. Bak aradan geçen zamana rağmen aletim hareket halinde ve o kadar çok boşaldı ki, tepesi hâlâ ıslak.”

Azgın seks düşkünü şey, küçük kızlardan birinin üstüne çıkmıştı ve her yerini mıncıklıyordu. Noirceuil ve benden diğzer kızı baştan çıkarmamızı istemişti. Kıza berbat şeyler yapmıştık. Kızlar da doğal bir çekicilik vardı ve bu durum Saint-Fond’u daha çok çıldırtıyor, güçlendiriyordu. Kendini kaybetmişti; kızların hepsinin küçük deliklerinin tadına varmıştı ve altı kez kızlara zehrinden tattırdı. Noirceuil sırasını bekledikten sonra kızları teker teker becermeye başladı, bu sırada benim ve Saint-Fond’un kışlarını öpüyor, deliklerimizi emiyor, osurmamızı izliyor ve kokularımızı içine çekerek zevkin doruklarına yükseliyordu.

Ona, bu mutluluğu yaşatmak için epeyce çaba harcamıştık.

Yemek zamanı gelmişti, şölene çırılçıplak katılmıştım. Kızlar büyük masanın bir bölümünde boylu boyunca yatıyorlardı, kandiller yanmıştı, kızları yüzükoyun çevirip güzel kıçlarını mumlarla tutuşturduk. Yemek çok güzel olduğundan uzun sürmüştü ve kızların kıçları neredeyse tamamen yanmışlardı. Tabii onların çığlıklarını duymak ve güzel sohbetimizin bölünmesini istemediğimizden ağızlarına kumaş parçaları tıka-mış, ellerini ve ayaklarını bağlamıştık. Yemek bittiğinde kızlar sanki bu durumdan zevk almış gibi görünüyorlardı.

Saint-Fond, "Noirceuil, diğerlerinin çektiği acıdan ve kendi çektiği-miz acılardan bizim bu şekilde zevk alıyor olmamız üzerine yaptığın fizik ötesi respitten söz etmeni istiyorum. Bu nasıl mümkün olabiliyor?" dedi.

"Şimdi bana kulak verin, size konunun detaylarını anlatacağım. Acı mantıklı tanımı ile, vücudun fiziksel olarak duyduğu ve bunun sonucu olarak dışa vurduğu bir olgudur. Örneğin Nicole, vücudu ve ruhu birbirinden ayırmıştır. İnsan ona göre -ve bana göre de- maddi bir bit-kidir. Acıyı basitçe tanımlamam gerekirse, bizim yabancı maddelerle olan belirsiz ilişkimiz ve organik moleküllerden meydana gelişimiz üzerinde durmak gerekir. Sinir hücrelerinin yükselişi zevkin oluşması-nı sağlar, bu hücreler atomlardan oluşmuştur, acıyı kabul etmezler ve asla acı ile birleşmezler. Yani tattığınız acı ya da zevk olsun fark etmez, her ikisi de sinir hücreleri tarafından duyulur. Karşındakinin acı çektiğini gördüğünde de kendin acı hissettiğinde de hücreler ve atomlar bundan yoğun biçimde etkileniyor. Örneğin ben birinin kanayan bir yerini gördüğümde bu yüzden zevk alıyorum. Her iki türde olan şok da vücutta aynı şekilde etki bırakıyor. Benim hipotezim; insanın ken-dine zevk veren şeyleri, diğer insanlar üzerinde uyguladığında da zevk alacağı yolunda... Bu onun duyarlı iken hissettiği doğaüstü hazlardır. O halde bir de insanın diğerlerine yapmaktan hoşlandığı şeyleri aynı koşul ve ilkeler altında kendi üzerinde uygulanmasından duyacağı hazzı bir düşünün. Bu doğru olandır, sadece kendi de memnun olmak istemiştir. Cinsel hazzın kesinlikle kişisel olduğuna inanıyorum; yani zevk almak

için yapılan hiçbir şey acımasızca ya da kötü olarak yorumlanmamalıdır. Benim cinsel gücüm ve doyumsuzluğum ancak işkence yaptığımda, karşımdakilerin gözlerinden akan yaşları gördüğümde doruğa ulaşıyor.”

“Fakat” diye devam etti acımasızca, “Fakat bu bana yeterli gelmiyor. Bu ancak desteklendiğinde yeterli olabilir. İkna gücü yetersiz kaldığında kaba gücün devreye girmesini çok normal buluyorum. Eğer bunu kabul etmiyorsanız, beni yalnız bırakın ya da hiçbir şey söylemeden, ancak onu ağlatarak, ona işkence ederek doyuma ulaşmanın mümkün olabileceğini kabul edin. Ama benim sadece doğanın yolunda olduğumu, onun istediği yoldan, istediği şekilde ilerlediğimi kabul etmek zorundasınız. Ben doğanın benim için karar verdiği şekilde ilerliyorum, tutkuyu ve zevki ise dikenli bitkilerin arasında arıyorum, buna devam etmeyi sürdürüyorum. Bunu karşımdakine işkence ederek onun kolunu, bacağına kırarak, karısını düzerek yapıyorum. Aslında bazı kadınsı erkeklere bile zevk verebiliyorum fakat ben ancak ona işkence ederek zevk alabiliyorum. Doğa beni bu şekilde yönlendirmiş, başkası bana göre değil, neden mi? Çünkü ben katı bir adamım, benim gibiler yumuşak zevklerden hoşlanmazlar.”

“Evet dostlarım” diye devam etti Noirceuil, “Sekste birçok insanın yaşayamayacağı türden otantik duygular yaşıyorum. Hele bir de ölümün soğukluğu ile seksin sıcaklığı birbirine karıştığında hissettiklerim kesinlikle tarif edilemez güzellikte oluyor. Aslında derinine indiğimizde şehvetin çok bencil bir duygu olduğu ortaya çıkıyor; zevk alabilmek için kurbanlar veriyoruz. Ve gerçekten bir düşünün; kurban vermediğimizde seks bizi bu kadar heyecanlandırmıyor. O halde bu bir tür gereklilik, bu rezil ve vahşi durumun bizi doruğa ulaştırdığı açıktır. Sinir sistemimiz verdiğimiz acılarla ereksiyon oluyor; başkalarına çektiardıklarımız bizim üzerimizde acı değil zevk etkisi bırakıyor. Yani genel olarak bizi baştan çıkaran asıl şey kurbanlarımızın kanlarını akıtabilmek. Bu duyduğumuz haz, beynimiz ve sinir hücrelerimiz tarafından direk spermimize yansıyor ve aletlerimizi hiç inmeyecek gibi havaya kaldırıyor. Kurbanlarımızın kanını akıtmak sinir hücrelerimizi güçlendiriyor. Oysa bazıları

güzelliğin kutsanması gerektiğini, ona saygı duyulup sevilmesi gerektiğini düşünüyor ve sekste yumuşak olmaktan, şefkatli olmaktan zevk alıyorlar. Oh, bu uyuşukluktan başka nedir ki? Bu tam bir koyunluk bence. Örneğin ben, koyun eti yemem çünkü koyunlar uysal hayvanlardır. Güzellik bizi heyecanlandırıyor, masumiyet ve uysallık ise güzel olanın üstünü süslüyor. İşte bu erdemler, bizde o güzelliği yok etme, ona eziyet etme eğilimlerimizi ortaya çıkarıyor. Ve bu erdemlerden dolayı o güzelliği kurban edeceğimizi biliyor olmak şehvetimizi güçlendiriyor. Örneğin bu güzel narin kız, benim tüm şiddetimi ortaya çıkartıyor, aklımı başımdan alıyor ve onu yok etmek istiyorum. Sana tutulan birine acı çektirmek, onun seni delice arzulamasını izleyip ona eziyet etmek müthiştir. Haydi, şimdi bütün bunları uygulamaya başlayalım. Şu genç kızlara güçlü acılar çektirmek istiyorum, haydi tüm gücümüzü onları yok etmek için kullanalım.”

Masadan kalkmıştık, bu konuşmanın ardından hepimiz yeniden şarj olmuş gibiydik. Sebebinin bilmiyordum ama o gece Noirceuil benim kıcımla çok yakından ilgileniyordu; onu öpmekten, oynamaktan, övgüler yağdırmaktan, emmekten ve düzmekten kendini alıkoyamıyordu. Yirmi kez içime girmişti, sonra aniden aletini yakalayıp kızlardan birinin ağzına sokup emdirmeye başladı, bu sırada kalçalarını ve popomu yumrukluyordu, kendini kaybetmişti ve klitorisimle oynamaya başlamıştı; onu gıdıklıyordu. Ah, tüm bunlar beni delice ateşlendirmişti dostlarım, tavırlarımdan korkmaya başlamışlardı. Ama kim üç çocuğun ve iki şehvetli, güçlü herifin ortasında kalıp da zevkten delirmezdi ki? Onların şehvetli bakışları altında kendimi hizmetçilere düzdürdüm. Saint-Fond, et ve şarapların arasında kendinden geçmişti. Sonunda bir aslan kadar güçlendiğinde kızların üçünü önüne yatırdı ve küçük popolarına vurmaya, onları çimdiklemeye başladı. Güçlü aslan, kızların küçük pembe popolarını kanatmaya başlamıştı, her yere kan sızıyordu. Aleti beline kadar dikilmiş, şişmişti ama o gün hiçbir şeyden memnun değil gibiydi; bu kadarı ona yetmiyordu. Kızların masumluğu onu çileden çıkarıyordu.

“Bu gün yaptığım hiçbir şey arzularımın dinmesi için yeterli olmu-

yor, hayal güçlerimizi birleştirip iyi bir ölüm planı yapamıyoruz, neden?”

“Ah” dedim. “Sanırım onları ancak mezara soktuğumuzda boşalabileceksin ve onların kurtulma ihtimalini düşünüp dikkatini dağıtma.”

“Çok kızgınım Juliette, çok kızgınım. Senin beni çok iyi tanıdığını düşünüyordum bebeğim. O halde neden benim bu şekilde havada kalmama izin verebiliyorsun? Ah bu şekilde dolup boşalamadığım zaman her zamankinden daha sinirli ve acımasız olurum. Ah Juliette, şimdi taşaklarımdan boşaltacağım ve beni söndürecek olan her damlanın değerini anlamam gerekiyor ve bunun olması için kızları yok etmem gerekecek, daha çok kan istiyorum.”

Noirceuil, “Saint-Fond müthiş tahrik olmuş haldesin, spermini boşaltmalısın. Benim tavsiyeme kulak verersen bu çok kolay olabilir. Kızları şişlemeli, sonra onları ateşe vermeliyiz, bu sırada Juliette bizimle oynar ve üç erkek hizmetçi tarafından kızlarımızdan beceriliriz.”

“Oh! Tanrı adına” dedi Saint-Fond aletini kızların en tatlısının kanyan kışına sürterken, “Oh size söz veriyorum, en çok bu şeker şey acı çekecek.”

Noirceuil, “Ona ne tür bir pislik yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu kışına iri aletiyle girip çıkarken, merakla.

Seks delisi, “Göreceksin” dedi.

Ve güçlü elleriyle kızın parmaklarını teker teker kırmaya başladı sonra kollarını ve bacaklarını kırdı, küçük bir hançerle her yerini binlerce kez delik deşik etti.

“Sanırım bu şişlemekten daha iyiydi.” Noirceuil içimdeydi, hızlanmaya başladı ve gökyüzündeki tüm Tanrılara küfür ederek, her damlasını bağırsaklarıma akıttıktan sonra Saint-Fond’la birlikte diğer iki kızı da yok etmek için harekete geçtiler.

Oh dostlarım, hepsini aynı şekilde öldürdüler, bu sırada Saint-Fond’un aletiyle oynamaya başlamıştım ki, birden o kızların ölü bedenlerinin üzerine içinde uzun süredir sakladığı tüm leziz zehrini fişkırttı.

Cesetleri açtığımız bir çukura gömdük ve içkilerimizi yudumlamaya kaldığımız yerden devam ettik.

Bir süre sonra yeni zevklere gerek duymaya başlamıştık. Yakışıklı hizmetçilerimi çağırdım. Saint-Fond ve Noirceuil'in kızları delikanlıları kabul etmek için hazırды ama bu bile dostlarımin aletlerini kaldırmaya yeterli olmamıştı, işte o zaman onları tahrik eden tek şeyin şiddet olduğunu tekrar farkettim; ancak bu şekilde ateşleniyorlardı.

Bu maceradan bir ay sonra Noirceuil beni söz ettiği madamla tanıştırdı. Alexandrine ile evliliğini ertelenmeye devam ediyordu; bu sefer Saint-Fond'un matem süresi araya girmişti. Bu çekici kızı, sizlere hikâyeye başlamadan önce tarif etmek istemiyorum; o kız hazine gibi bir şeydi, inanın bana. Neyse, şimdi Madam Clairwil ile tanışmamıza dönelim.

Noirceuil eşsiz bir ifade ile bizi birbirimizle tanıştırmıştı. Madam uzun boylu, çok güzel bir kadındı, görünüşü hevesli ve her zaman ateşli bir kadın olduğunu açıkça belli ediyordu fakat iri ve büyük olan gözleri donuktu. Ağzı yuvarlak, dudakları ıslak ve çekiciydi, koyu siyah saçları beline kadar uzanıyordu, kaşları şahaneydi, burnu biçimliydi, göğüsleri iri görünüyordu, cildi harikaydı, duru ve tazeydi, olgun ama sıkı bir vücudu vardı. Kısacası bu kadın Venüs'e tutulan Minerva'ya benziyordu. Ben ne kadar genç ve deneyimsizsem o da o kadar olgun ve soyluydu. Madam şaşırmış, bense büyülenmiştim. Ben erkekleri ne kadar baştan çıkarıyorsam o da o kadar erkeklerin hayranlığını çekecek birine benziyordu.

Madam Clairwil'in zekası çok iyiydi, bilgiliydi, hiç kimse hakkında ön yargılı bir yaklaşımı yoktu. Çocukluğundan itibaren iyi bir eğitim görmüştü; felsefede daha önce hiçbir kadında rastlamadığım kadar çok ileriydi. Çok iyi derecede İngilizce ve İtalyanca biliyordu. Aktris olarak doğduğu kesindi; Terpsichore gibi dans ediyordu; kimya ve fizik hakkında bilgiliydi; güzel şiir yazabiliyor, iyi resim yapıyor, tarihi biliyor, çok gezdiği için coğrafyayı iyi biliyordu; müzisyen olduğu söylenemezdi, ama Sévigné kadar iyi bir yazardı; kimsenin onun kadar iyi olabileceğine inanamazdım. Hayatında ilk defa bir kadına gerçekten ilgi duyduğunu ve o kadının ben olduğumu söylemişti.

Bu enfes yaratık beş yıl dul kalmıştı. Çocuğu yoktu; çocukları sevmi-

yordu; duygusuz bir kadın olduğu gerçektir ve bundan çok memnundu. Hiçbir şey için gözyaşı dökmediğinden bununla gurur duyuyordu; hiçbir zaman şanssızlık ya da hüznle karşılaşmamıştı.

“Ruhum katı ve kayıtsızdır. Ve ruhumun bu hali benim aklımın ve bedenimin kontrolünün tamamen dışındadır. Bu gerçekten kötü gibi gözüküyor ama benim bir şikâyetim yok. Ahlaksız olmayı seviyorum; erdemli olmaktan her zaman nefret etmişimdir. Hiçbir Tanrı’ya ve dine inanmam, sonuna dek bu tür şeylere düşman olacağım. Ölmekten ve hasta olmaktan korkmam, sen de benim gibi olduğunda çok mutlu olacaksın.”

Madam kesinlikle mükemmel bir karaktere sahipti ve çok hayranı vardı ama arkadaşı çok azdı. Dostluğa ve sevgiye kesinlikle inanmıyordu. Çok zengin bir kadındı. Paris’in en güzel yerinde harika bir eve, lüksün her türüne bu yaşta bir kadın için fazlasıyla sahipti. Neredeyse dünyanın tüm zevklerinden tadabilecek, tüm maceralarını yaşayabilecek bir durumdaydı.

İlk görüşmemizde, Madam Clairwil bana karşı pek açık olmamıştı; çok gururlu ve kendinden emin bir tavırla yaklaşmıştı ama kesinlikle bana karşı ilgisiz kalmamıştı bunu hissetmiştim.

Noirceuil, bana ortak zevk ve tutkularımız olduğundan söz etmişti. “Birlikte yaşamamız ve güçlerimizi birleştirmemiz halinde harika işler yapacağımızı düşünüyor. Öncelikle kendimizi rahat bırakmalıyız; karakterimiz, zevklerimiz ve tüm tutkularımız bu şekilde ortaya çıkacaktır. Kural tanınamalı, içimizden geleni yapmalıyız. Bu durumda tabii din ve onun getirdiği baskıların dışında kalmak şart oluyor.”

Birkaç gün sonra yeni tanıştığım ve gerçekten merak ettiğim Madam Clairwil, bana akşam yemeğine gelmişti. O gece yalnızdık ve bu ikinci karşılaşmamızdı. Tüm duygularımız, kalbimizde birbirimiz için gizlediklerimiz bir bir ortaya çıkmaya başlamıştı. Oh! Clairwil kelimesinin tam anlamıyla nefisti! Dünyanın tüm kural dışı ahlaksızlıkları onun ruhunda taht kurmuştu. Masaya geçmeden önce aramız pek o kadar sa-

mimi sayılmazdı ama masaya geçtikten sonra Clairwil bana daha yakınlaşmış gibiydi. Pencerelerden uzak bir köşede masada yan yana otuyorduk. Sandalyelerimiz kadife yastıklarla süslüydü; hafif ışııkla birlikte her şey birbirimize daha çok yakınlaşmamızı sağlamıştı.

Madam, elini elbisemin içine sokup memelerimi dışarı çıkardı ve onları öpüp, uçlarını emmeye başladı. “Meleğim, bizim gibi iki tutkulu kadının birbirini bu şekilde baştan çıkarması müthiş değil mi?” dedi ve eteğimi kaldırıp iç etekliğini belime kadar sıyırdı. Dili ağzımın derinliklerini okşuyordu ve baştan çıkaran parmaklar doğru noktayı ilk seferinde hemen bulmuşlardı.

“Zevkin gerçeğı burada bebeğim, işte bu ellerimin eriştiğı güller yatağında. Benim tatlı sevgilim, onu delicesine uyandırmak istiyorum. Ah bebeğim, dilin benimki ile oynadığına göre bu senin de hoşuna gidiyor ve istiyorsun. O halde haydi zevkin kollarında ölelim.”

“Soyunalım” dedim coşkuyla, “Senin vücudunu görmek istiyorum; görmeliyim, görmeliyim. Memelerine dokunmak istiyorum. Onların güzelliğı karşısında büyülenmek istiyorum.”

“Müthiş bir fikir” diye mırıldandı Clairwil soyunmaya başladığı sırada. “Karakterin beni çok etkiledi Juliette. Sen ne istersen onu yapacağız tatlım.”

Kısa süre içinde dostum benim kadar çıplak kalmıştı, sessizce dakikalar boyunca birbirimizin yabancı vücutları ile tanışmıştık. Bakışlarımı onun güzelliğinden alamıyordum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir vücut ve en önemlisi bu kadar enfes bir kış görmemiştim. Oh, o kalçalar, oh Tanrım! Bu kesinlikle Afrodite’in kızıydı, o güzelliği öpmeye başladım ve dostum başta benim her isteğime uysalca karşılık veriyordu ama sonra birden, “Şimdi merak etme, her şeyi bana bırak” dedi ve beni büyük koltuğa yavaşça yatırıp, bacaklarımı ardına kadar araladı. “Sana bir kadının sunabileceğı en güzel zevkleri tattıracağım” dedi.

Bu sırada parmaklarından biri klitorisimde diğeri ise kıkımın deliğinde çalışmaya başlamıştı. Ah dostlarım güzel dili amımdan içeri girmiş beni delice yalamaya başlamıştı. Kendimi gerçek sevginin dalgala-

rına bırakmıştım. Hayatımda daha önce hiç bu kadar zevk almamıştım. Tam üç kez kadının ağzına boşaldım. Bunun ardından madam taktik değiştirmişti ve dilini anüsüne sokup parmaklarından birini amımda gezdirmeye, diğeri ile de klitorisimle oynamaya başlamıştı.

“Ah Clairwil, beni yok etmeye mi çalışıyorsun? Bu müthiş bir şey!” diye haykırdım ve ilahi tanrıçanın üzerine tüm zehrimi fişkırttım.

“İşte Juliette, bir kadını baştan çıkarıp ona zevkin en güzelini yaşatmak böyle bir şeydir. Ben zevki sanat gibi görürüm. Bana bu güç verilmiştir ve bunu çok iyi kullandığımı düşünüyorum. Başka istediğin bir şey var mı? Birbirimizle bu şekilde ilgilenerek ve baştan çıkararak çok güzel dakikalar geçirebiliriz. Başarılı olacağımızdan hiç şüphem yok, inan bana. Ayrıca, erkeklerin beni kadınlar kadar baştan çıkaramadığını da bilmeni istiyorum.”

“Ne! Clairwil sen erkeklerden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır, erkekleri sadece kullanırım, onun dışında onlar benim için hiçbir şey ifade etmezler. Onlar, benim itibarımı zedelemekten başka hiçbir işe yaramıyorlar ve onlardan gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Ne kadar gurur verici!”

“Bu benim karakterim Juliette ve doğru olan bu. Sana bunu açıklamamın asıl nedeni durumumu ilk görüşmelerimizde öğrenmeni istediğim içindi.”

“Düşüncelerin gerçekten çok acımasız ve eğer bu düşüncelerin eyleme geçerse...”

“Eğer geçerse mi? Zaten çoğunlukla geçiyor. Kalbimin derinlikleri çok acımasızdır Juliette ve bu noktada duygusuz olabiliyorum. Oh Juliette, yoksa o pisliklere acıyacağımı mı düşündün?” Bu sırada üstünü düzeltmeye devam ediyordu.

“Sevgilim, duyarlılık tüm erdemlerin ve tüm ahlaksızlıkların kaynağıdır. Duyarlı olmak Cartouche’yi Titus’un fermanı ile darağacına götürmüştür ve Cartouche’un suçu hayırseverlikti. Hassasiyetimiz yüzünden erdemli davranabiliyoruz, aslında terbiyesizlikten zevk alıyoruz ve bireyde var oluşundan beri eksik olan en önemli yan hassasiyet. Be-

densel hassasiyetimizin tek nedeni de duyarlı olan organlarımızın tepki vermesidir; ben bu yüzden insanoğlunun tüm duyarlılığının fiziksel olduğunu ve sevgiden uzak olduğunu düşünüyorum. Yetişme sürecinde ve sonrasında belli bir kalıba girişimizle birlikte, özümüzde bulunan tüm hassasiyet ve sevgi içgüdüğü yerini bencillığe, kendini korumaya bırakıyor. Aslında bu mecbur bırakıldığımız eğitim bizi hastalandırıyor ve hiçbir zaman iyileşmeyecek bir iltihaba neden oluyor. Hissettiklerimizden ve tutkularımızdan vazgeçmemizi sağlıyor. Eğer bu sözünü ettiğim iltihap ufak ise bunun nedeni organların güçlü oluşu, dış etkilere karşı sinir sisteminin gücü ve beynin rahatlatıcı etkisidir. Ama eğer bu iltihap büyükse organlar, sinir sistemi ve beyin üzerinde duyarsızlaşma tahribatına neden olacaktır. Hatta eğer bu dış etkenlerin gücü çok etkili ve fazla olursa insanı suça yönlendirmektedir. Ama her şekilde de gördüğümüz gibi duyarlılık ve hisler basit bir mekanizmaya bağlı şekilde işliyorlar, bu mekanizma da insan üzerindeki yoğunluğa göre farklılıklar gösteriyor. Bir gençte aşırı duyarlılığa rastladığımızda o gencin geleceği ile ilgili sırrı da çözebiliriz. Gencin aşırı duyarlılığı gelecekte onun bir suçlu olacağını göstermektedir. Yani duyarlılığın derecesi insanın hareketlerini ve kişiliğini belirlemekte, ona yön vermektedir. Ağır başlı ve sakın kişiler de sonunda kötü hatta aşırı ziyan veren kişiler olabilmektedir, çünkü her zaman kötülük iyilikten üstün gelmektedir. İnsanlar üzerinde kötülük temel bir ilkeye bağlı olarak işlemektedir ve bu ilke maneviyatla, fiziğin aynı gücü sarf ederek birleşmesidir.”

“Bu durumda bir gencin hayat için eğitim görmesi, duyarlılığını köreltmesi anlamına geliyor. Körelen duyarlılık insanların erdemli olmasını engellediği gibi farklı erdemlere sahip olmasını da sağlıyor. İyi olmak tehlikeli değildir; belki kötü şeyler yapmak gençler için aslında ne kadar erdemli olduklarını bilemediklerinden tehlikeli gibi görünmekte ve onlara korku vermektedir. Yaradılışımız bizi kötülüğe bağlamaktadır. İyiliğin dünyadaki en işe yaramaz erdem olduğu hakkında konuşmayı sürdürebilirim ve mutluluğun en yücəsi dinlerden ya da Tanrı’nın varlığından değil, her zaman kötülüklerden gelmiştir. Hatta incelendiğinde

Tanrı'nın insan hayatı üzerinde çok ciddi problemlere yol açtığı ortaya çıkmıştır.”

“Bu nedenle, birinin iyi bir şey yapmak yerine kötü işleri tercih ediyor olması herhangi bir tehlike anlamına gelmiyor, zaten toplumun içinde, toplumun kurallarına bağlı olarak yetişen kişi ikiye bölünmüştür. Şimdi duruma bu pencereden baktığımızda, duyarlılığın azalıyor olması tehlikeye yol açıyor. Ama bu tehlike kesinlikle bireyin büyürken aldığı genel eğitim ve kültürün etkileri kadar tehlikeli olmuyor. Soğukkanlılıkla işlenmiş cinayetler, can sıkıcı iyiliklerden kuşkusuz çok daha iyidir, fakat insanların çoğu benliklerindeki bu gerçeği ortaya çıkarmaya tam olarak hazır değiller, çünkü insanların soğukkanlılıkla benliklerindeki bu gerçekle yaşamaya alışmaları gerekiyor. Buna daha kolay alışan ve benliğindeki gücü daha çabuk keşfedenler bunu çabucak darağacına götürürler. Ve senin adamın hiçbir suçu işlerken bununla ilgili herhangi bir kaygı ya da sıkıntı duymamaktadır, o tamamen vücudunu öz benliğine teslim etmiştir ve yaptığı her şey doğaldır. Efendini koruman gereken şey onun işlediği suçlar değil, cinayetin gerçekleşmesini sağlayan kılıçtır. Cinayetin hiçbir dezavantajı yoktur, ama onun cezasını çekmek çok ağırdır. Suçu onaylayan ya da onaylamayan bir insanın rahatı için suçtan zarar görmemeyi iyi bilmesi gerekir. O gerçekten kendi için en doğru olanı onu en mutlu eden yolu, yani ahlaksızlığı seçmiştir, fakat bu seçiminde onun için en önemli olan kendini korumasını iyi bilmesidir. Çünkü kötü olmanın iyilere karşın sorumlulukları ve zorlukları daha fazladır. O hayatının sonuna dek içindeki yüce güç nedeniyle kötü olmayı, iyi olmaktan daha rahat yapacaktır. Kalbinin ve ruhunun gücü hayatına, hislerine doğru yolu gösteriyor ve bu onu şekillendiriyor. O kendini yaşıyor bu yüzden bunda hiçbir tehlike göremiyorum; o risk almayı ve riski kendi çıkarları doğrultusunda yönetmeyi iyi biliyor. Sen onun öğrencisisin ve senin de öğrencilerin var. Hepiniz birbirinizden etki alıyorsunuz; sen öğretmeninden öğrendiklerini onlara öğretiyorsun. Yani aslında bu önemli bir güç ve ilerleştirendir. Bunda hiçbir tehlike göremiyorum. Onun sinir sistemi ve ruhu, doğal olarak öldürmekle

huzur bulabilmektedir ve inan bana içindeki o yüce güçle birçok insanı yok edebilirsin. Peki tehlike bunun neresindedir? Bu bakan için eğlenceli bir iş demektir; o işlediği her suçun sonunu görür ve adımlarını sabırla, planlayarak atar. İşte bu yüzden, onun sanatında adaletin yeri yoktur, adalet hiçbir gerçeği yüzeye çıkarmaz. Bu onu memnun etmez çünkü adalette risk ve heyecan yoktur. Suçtaki en önemli tehlike zayıf taraflardır; zayıflıklar her zaman insanları ele vermişlerdir. İşte bakanda zayıf taraf yoktur, çünkü onun acıma duygusu yoktur. Bu yüzden her zaman güçlü olmuştur. Ve işte bu güç, çevresinde ona saygı duyan, onun yolundan giden insanların oluşmasını sağlamıştır. Zaten ona karşı gelenlerin sonu bellidir; onları mutlaka bir yolunu bulup yok eder çünkü hayatının her döneminde bu tür insanların ona zarar vereceğini iyi bilir. Bu egoistlik mi? Evet, bu tür durumlarda ne kadar egoist olduğumuz çok önemlidir çünkü bu gereklidir. Bir de acımasız duygularla bunun ne olduğunu bilmeden hareket eden birinin kendine vereceği zararlar var; işte bu tam bir felakettir, çünkü duygularını tanımlayamıyor olması, onları bazı nedenlere bağlayamıyor olması, durumu içinden çıkılmaz bir hale getirir. Örneğin, bizim için duyguların fiziksel reaksiyona bağlı olmadığı sürece bir anlamı yoktur. Diğer insanların, nesli tükenenlere karşı duyduğu hüznün bizim için mutluluktur, çünkü bu her şeyi kontrol altına almaya başlamanın önemli bir adımıdır. Biz de gelecekte onun gibi olacağız, bunu unutma. Bu nedenle, özellikle yeni başladığın için senin tüm korkularından, endişelerinden arınmanı istiyorum.”

Madam devam ediyordu, “Korkusuzluğun gerçek bir güç olduğunu düşünüyorum, hatta buna çok belirgin bir örnek olarak anne çocuk ilişkisini gösterebilirim. Anne her zaman çocuğunu dünyaya getirdiği için ondan daha güçlü konumda olmuştur. Ya da fakir adam ne kadar zengine göre açık bir kalbe sahip olursa olsun, zengin adamdan güçsüzdür. Zayıflık, beraberinde korkuyu getirir. Bu hem sinirsel, hem ruhsal, hem fiziksel, hem de felsefi açıdan böyledir. İşte Juliette, beni acımasız ve kendine güveni olan biri haline getiren en önemli şeyler bu gerçekleri sonuna dek biliyor ve kabul ediyor olmamdır. İlke edindiğim bazı deyiş-

ler var, bunları seninle paylaşmak istiyorum: ‘Diğer insanların aptalca acılarını paylaşıyor olmak sana mutsuzluk getirecektir, bu yüzden kendini üzüntüden uzak tut.’ İşte bu sözden yola çıkarak meleğim, üzüntü ve keder veren her şeyin düşmanca bir güce sahip olduğuna karar verdim. Kendini her zaman tatsızlıklardan uzak tutmayı öğrenmelisin. Örneğin ben hep hoşlanmadığım, beni kötü etkileyeceğine inandığım şeyleri yaratık gibi görmeyi tercih etmişimdir. Alt tabakanın can sıkıcı sorunları doğanın bize verdiği gücü yok etmeye çalışır; doğa kimseyi eşit dizayn etmemiştir; insanlar güçleri ve doğal yetenekleriyle birbirlerinden farklılıklar gösterirler. Juliette, tarihteki örneklerle kendine ışık tutabilirsin. Örneğin İmparator Licinius, çok sert ve haşın bir diktatördü; fakirlere karşı acımazdı; hayırseverliği erdem olarak görmeyi reddederdi. Bu noktada Yunan filozoflarının, doğanın nasıl bilerek sosyal farklılıkları ortaya çıkardığını savunduklarını hatırlayalım. Fakirlerin gerçeği fakir kalmaktır; insanlar onlara acıyarak ve yardım ederek onları kurtarmaya çalışarak doğanın kurallarını çiğnemektedirler. Düşünürsek eğer, bir çiçek; ona acısak da acımasak da sonunda solup yok olacak, yeniden kurallara bağlı olarak doğaya dönecektir. Tarihe damgasını vuran Denis, Nero, Louis XI, Tiberius, Wenceslas, Herod, Andronicus, Heliogabalus, Retz⁶ mutluklarını aynı temel ilkelere borçludurlar, hatta onların arzuları uğruna insan bir oyuncak olabilir, oyunun içinde adam öldürmek gibi üstün yetenekleri de vardı.”

“Pek çok insanın bu adamlar için, ‘Onlar birer canavardı...’ benzetmesine ben tam bir saçmalık olarak bakıyorum. Onlar gerçekten hayata bizim gibi bakıyorlardı. Doğanın tüm kanunlarını biliyor ve ona uyuyorlardı. Kana susamış ve acımasız karakterleri onlara verilmiş bir özellikti ve bunun en önemli nedeni iyi birer idareci olmaları içindi; bu onlara özel olarak sağlanmıştı. En önemlisi onlar bunun sonuna kadar farkındaydılar. Doğanın en önemli kanunu yaratmak olduğu kadar yok etmektir. Yani hiçbir şekilde diğer insanların düşündüğü gibi gerçek erdem iyilik değildir. Yok etmek ya da acımasız olmak için tereddüt etmenin bir anlamı yoktur. Zaten inan bana yavaş yavaş senin duyarlılı-

ğın da körelmeye başlayacaktır. Henüz büyük suçlar işlemedin; o güzel duygunun tadına bir varabilsen, o hazzı ruhunda bir hissetsen bir daha asla bu yoldan çıkmazsın, buna eminim. Bu senin tüm tehlikelere karşı garantindir.”

“Oh Clairwil, senin bu işlerde bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.”

“Ben zengin bir kadınıym Juliette, hatta çok zengin bir kadınıym ama inan bana bu paraları hayır kurumlarına bağışlamak yerine geride bir peni bile bırakmadan bir nehre atarak onlardan kurtulmayı tercih ederdim. Çünkü bu tür hayırseverlik zırvalarının insanlık için çok zararlı şeyler olduklarına inanıyorum. Bu hem fakirleri tembelleştiriyor hem de zenginleri bağış yaptıkları için kendilerini huzurlu oldukları zırvasıyla kandırmalarını sağlıyor.”

“Çok etkileyici bir kadınsın” dedim. “Bakanla olan genel ilişkimi sadece yüzeysel olarak biliyor olmana rağmen yaptığın tespitler kesinlikle çok doğru ve tamamen gerçek.”

“Elbette, Saint-Fond’a verdiğin tüm hizmetlerden haberim var. O ve Noircueil ile yıllardır dostuz. O iki alçağı çok iyi tanırım ve inan bana onlara çok büyük yardımlarım olmuştu. Onlarla birlikte çalışıyor olmanın, kesinlikle övgüye değer. Senin yerinde olsam ben de böyle bir işe kesinlikle hayır demez ve işimi sevgiyle yapardım çünkü onlarla işbirliği içinde olmak suça tapmak anlamına geliyor. Bu işten payına düşen paranın gayet iyi olduğunu biliyorum ama izin ver sana daha çok kazanabileceğin teknikler öğreteyim çünkü sen bunu hak ediyorsun.”

“Ah, sana şu an bile çok şey borçluyum; lütfen beni eğitmeye devam et ve zamanla benim ne kadar iyi, sadık bir öğrenci olduğumu göreceksin. Bakarsın günün birinde öğretmenimi de geçerim. Fakat sevgilim, arzularımızı unutmaya başladık, senin beni şaşkına çeviren tadına bakmaya ve Tanrısal güzelliğine tapmaya devam etmeyi çok istiyorum.”

“Juliette, gerçekten çok nefissin. Fakat ben senin için çok yaşlıyım. Otuz yaşında olduğumu biliyor musun? Artık kendimi oldukça yorgun hissediyorum. Yine de çılgın fikirler, seks partileri, tatlı kızları ve boşalmanın yüce tadını düşündükçe bunları yapabilmeyi yeniden eskisi

kadar çok istiyorum. İşi nasıl götürdüğümü, tutkularımı ve alışkanlıklarımı görüp beni daha yakından tanımaya başladığında bunları izlemekten yorulacaksın...”

Sonra gözleri parlamaya başlamış, dudakları şehvetle ıslanmıştı.

“Evde kadının var mı? Seksiler mi? Tatlı olup olmamaları çok önemli değil, kadın olmaları ve istekli olmaları beni hemen harekete geçirir, bundan emin ol. Sadece onların benim farklı isteklerime karşı çıkmamalarını ve üzerlerinde ince gecelikler olmasını istiyorum. Bana böyle kaç kız sunabilirsin?”

“Şu an elimde sadece dört kız var ve bu kızlar benim acil ihtiyaçlarım için yeterli oluyorlar.”

“Bu gerçekten çok az. Fakirmişsin gibi numara yapmamalısın. Sevgilim, yanında en az yirmi kız bulundurmalısın ve her hafta bunları değiştirmen gerekir. Ah, içinde yüzdüğün onca parayı nasıl kullanman gerektiğini sana öğretmem gerektiği çok açık. Yoksa cimri misin? Eğer öyleysen bile inan bana bunda bir yanlışlık yok. Ben de paraya tapanlardanım, sırf bu yüzden çoğunlukla kendi kendime mastürbasyon yapmak zorunda kalıyorum. Paramın gözlerimin önünde olmasını çok severim, bu beni seks kadar çıldırtır, işte bu yüzden, bana benzeyen diğer insanları da doğal karşılıyorum. Paranı çok harcamanı ve acı çekmeni istemiyorum. O halde biz de elimizdekilerle idare ederiz. Şu dört kadını getir ve eğer istersen nasıl doruğa ulaştığımı izleyebilirsin, yalnız birkaç sopa bulmanı istiyorum.”

“Sopa?”

“Sopa, baston, kırbaç ne olursa fark etmez, ama elleri boş gelmesinler.”

“Sevgilim, onları kırbaçlamak mı istiyorsun?”

“Kan akana kadar bebeğim. Kan bana zevk veren tek şeydir diyebilirim. Eğlenmem için onlara acı çektirmem gerekiyor, bunun için bazen frijit kadınları tercih ediyorum ve belden aşağılarına işkence yapıyorum, işte bu onların ısınmasını sağlıyor ve spermleri sınırsız bir güçle dışarı taşıyor. Acının güçlü etkisi ve darbelerle akan sıcak kan genital bölgeyi hızla harekete geçiriyor ve cinsel gücü olmayan kız birden zevkle ta-

nışıyor. Bu, çok doğal bir tepki ve dünyadaki tüm soğuk kanlı, şiddet seven bizim gibi insanlar bu tür yöntemleri tercih ediyorlar; yani doğa işkenceye ve acımasızlığa sonuna dek destek oluyor. Oh Juliette, o saf kadınların karakterlerinin gözyaşları ile nasıl akıp gittiğini, özleri ortaya çıktığında acıdan nasıl zevk aldıklarını görmeni istiyorum. İşkence dansı⁷ sırasında müziğe uygun olarak, kızıdan kan akmaya başlar; tatlı gözyaşları akarken zevkten kıvranmaya başlar; bu sırada birinin o tuzlu, leziz yaşları emmesi şarttır. Kızın en nefis, en gizli yerlerine işkence yapmaya devam edersen; göğüslerinden, vajinasından akan kan ve kana karışan gözyaşları... Oh Juliette! O ne mutluluktur. Bu; bir tür, halkın önünde idam gerçekleştiren celladın işini biraz olsun saptırması ve infazını daha keyifli bir iş haline getirmesi anlamına gelmektedir; düşün, onu izleyen tüm insanlar, cellat ve kurban aynı anda feryatlar içinde boşalırlar. Böyle bir anı kim kaçırmak ister ki? Senin, kadının özündeki bu tada uzak olmadığını biliyorum. Brantöme de bu konuya aşina olan önemli isimlerden biridir, çekici içtenliği ve samimi teklifleri ile bu kavramları uygulayan sayısız örnekten biridir.”⁸

“Brantöme, çok popüler ve çekici, oldukça güzel ve zengin bir kadından söz ediyor; bu kadın yıllarca dul kalmış ve sosyal konumundan ötürü çok ahlaklı bir kadınmış. Partilerinde erkeklere, yüksek sosyete-den olağanüstü güzellikte kızlar ikram edermiş ve en çok hoşuna giden şey misafirlerini çırlıçıplak soyarak onlara acımasız dayaklar atmamış. Onların canlarını yakarak, misafirlerine müthiş anlar yaşatırmış, sopalarla dövmüş onları ancak en çok kırbaç hoşuna gidermiş; misafirlerinin acıları, haykırıışları ve ağlamaları sırasında fahişe zevkten deliye dönermiş. İlk olarak kızların eteklerini kaldırır, kışkırlarını açar, onları sonra soyarmış ve eni sonu onları kışkırlarıyla avlarmış. Brantöme, yazılarında karılarının kışkırlarına vurarak ya da onları tamamen soyup döverek zevk alan kocalardan da söz ediyor. Yine aynı yazar kızı hiçbir şey yapmasa da onu günde en az iki kere kırbaçlayan ve bundan büyük zevk alan anneyi de anlatıyor. Küçük kız on dört yaşına geldiğinde, annesini cinsel olarak tatmin etmeye başlamış, çünkü ancak o zaman dört saat süren uzun

kırbaç cezalarından kurtulabiliyormuş. Kitapta, o döneme ait daha pek çok benzer yaşanmış örnek bulunmakta, örneğin senin şu Saint-Fond da kızına her gün kırbaç cezası verenlerden biridir, o da bu çağ için önemli bir isim aslında.

Büyük yazar Brantöme, ayrıca çıplakken ya da eteklerini kaldırarak kısa kalın sopa ile dövdüğünden ve bundan zevk aldığından söz ediyor.

Yazara göre; bir anne, kızını günde iki kez kırbaçlamalı. Bunun için kızının suç işlemiş olması gerekmiyor, bu sadece annenin zevk alması için. Sonra küçük kız on dört yaşına geldiğinde günde en az dört saat annesinin acımasız tutkularını tatmin etmesi gerekmektedir. Bu kadar örnek yeter sanırım. Dostun Saint-Fond da kızına bu tür günlük işken-celer yaparak, modern bir araştırma içinde olabilir?”

“Ben de bu mükemmel tadın kurbanlarından biriyim aslında” dedim. “Bununla birlikte her geçen gün daha çok zevk almaya başlıyorum. Oh Clairwil anla beni senin tüm tekniklerini öğrenmek ve uygulamak istiyorum. Umarım sonunda sana benzerim; bundan böyle, ben Juliette, senin tüm kötü alışkanlıklarını kazanmadan mutlu bir gün bile geçiremem.”

Kadınların dördü birden kapıda belirmişti. Çıplaktılar ve dostum onları şehvetle inceledi, parti için mükemmel bir grup olmuşlardı. Kızların en yaşlısı on sekizinde bile değildi ve en genci ise sadece on beşindeydi. Vücutları nefis, yüzleri hoştu.

“Fena değiller” dedi Clairwil onları dikkatle incelerken.

Her birinin elinde küçük sopalar vardı. Clairwil kesinlikle kızlardan çok sopalarla ilgilenmişti.

“Çok iyi, şimdi büyükten küçüğe sıraya girmenizi istiyorum. Alçakgönüllülükle sizden istediklerimi yerine getireceksiniz. Sen, yanıma gel ve ayaklarıma kapan ve dün yaptıkların için benden af dile” diye kükredi.

“Madam, ben dün kötü bir şey yapmadım?”

Clairwil kızın bu küstahlığına karşın yüzüne çok güçlü bir tokat indirdi.

“Sana yaptın dedim. Diz çök ve af dile.”

Küçük kız kadının dizlerine kapanıp, “Oh madam, lütfen ne yapti-

ğımı söyleyin, bunu sizden tüm kalbimle istiyorum.”

“Ama seni affedeceğimi düşünme küçük orospu. İlk acının tadına varacaksın... Ayağa kalk ve bana poponu dön. Evet, tam olarak böyle; dur!”

Kızlarının tatlı küçük pembe yumuşak yanakları, Clairwil'in güçlü ellerinin altında iyice kızarmaya başlamıştı, her defasında daha güçlü vuruyor, küçük poponun üzerinde beş parmağının izini bırakıyordu, kızın yanaklarından yaşlar akmaya başlamıştı. Zavallı şey, neye uğradığını şaşırmış bir halde hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Clairwil, akan yaşları gördüğünde eğilip kızın gözlerini yalamaya başladı, kızın nefes alış hızlanmış, tüm vücudu hafifçe titremeye başlamıştı. Clairwil bu sırada boş durmuyordu. Kızın ağzına dilini sokmuş onun dilini emiyor, yalıyordu, tam bu şefkatin arasında kız kışına inen güçlü darbe ile irkildi ve bu, hepsinden daha sıkı bir vuruştı.

“Küçük orospu” diye haykırdı Clairwil. “Dün yaptıklarını gördüm. Erkeklerin aletlerini emiyordun, sakın inkâr etmeye kalkma. Küçük kızların bu tür şeyler yapmasını asla affetmem.”

“Madam beni affedin.”

“Kes sesini orospu! Özürlerini duymak istemiyorum. Senin gibi küçük kızlar ancak benim gibi kadınları memnun edebilirler, o kadar.”

Clairwil, bunu söyledikten sonra, kurbanının tatlı vücudunun taze kısımlarına çimdik atmaya başladı, kız hafif çığlıklar atmaya başlamıştı, bizim şehvetli Clairwil ise kızın her çığlığında dudağını emiyordu. Gazabı yükselmeye başlamıştı, spazmı sırasında ağzından anlaşılmayan tehditler çıkıyordu ve bunlar zevk iniltileriyle karışıyordu; kurbanını divana yatırdı, arkasına çevirip anüsünü araladı ve dilini içeri soktu, sonra kışına yoğunlaşıp, dört ayrı yerine vurdu, kurban bu durumdan zevk almaya başlamıştı, yüzünde meydana gelen gülümsemeyi gören Clairwil gülmeye başlamıştı.

“Küçük götçü, seni mahvedeceğim” dedi. “Evet, götçü, sen süpersin ve ben de senin şu küçük, her yanına bok yapışmış olan götünü mahvedeceğim.”

Eline bir sopa aldıktan sonra kızı dizlerinin üzerinde yere çöktürdü,

sol kolu ile beline sarıldı ve biraz daha eğilmesini sağladı, böylece kızın kığı en doğru pozisyona ulaşmıştı. Clairwil bir dakika bekledi, konsantre oldu ve kızın kığında derin yaralar açtı ve sonra diğer kadınları çağırdı. Bu üç kadının da ayrı ayrı dilleri ile dans ederken, kıklarına parmak soktu, okşadı, onlarla işi bittiğinde sıra bana gelmişti. Onu aynı şekilde öptüm, onu öptüğüm sırada benden tüm ağzını salyalarım ile kaplamamı istemişti, istediğini yaptım ve o da hepsini yedi. Yeniden acı vermek istediğinde öncekinden çok daha korkunç görünüyordu. Üç aşama sonunda kızların hepsi elli ile yüz darbe almışlardı. Küçük kızlardan birinin kığı kanamaya başlamıştı. Bunu fark edince diğer üçünden uzaklaştı ve küçük kızın kanayan kığını emmeye başladı, bir yandan da beni öpüyor, böylece kızın kığından yaladığı kanı bana veriyordu.

“Juliette” dedi, “İçimi çılgınca bir ateş sardı; bu küçük aşüftelere daha kesin tavırla davranmalıyım.”

Kızı çevirdi ve vajinasi ile anüsünü yalamaya başladı.

“Çok iyi” dedi ikincisini alırken “Sanırım senin yaştan ikinci olmanı sağlıyor. Gel böyle orospu.”

“İyi” dedi Clairwil. “Bu tam istediğim gibi.”

İkincisi hemen titremeye başlamıştı. Fakat Clairwil, kimseye merhamet edecek konumda değildi, bu bağırmanın ardından kızı kolundan yakaladı, birkaç tokatla yere devirdi. Kız ağlamaya başlamıştı.

Sıra on altı yaşındaki, güzel göğüslü çekici kızda idi. Clairwil kızın göğüslerine morartana kadar bastırdı, sonra onları öpmeye ve dişlemeye başladı.

“Ve şimdi” dedi bir an durarak, “Bir de kığına bakalım.” Bu Clairwil’in çok hoşuna gitmiş görünüyordu, kamçısıyla kızın kığını ateşe verdikten sonra, “Ne harika yanaklar!” diye haykırdı.

Onlara yeni numaralar yapmak istiyordu: Kendini doğanın kollarına bıraktı ve kızın anüsünü emmeye başladı, burnunu sokup kokladı; sonra kızı çevirdi ve klitorisini emmeye başladı, sonra yeniden kığına döndü. Hiç yorulmadan kızın vücuduna, morluktan öte kara bir morluğu getirene dek işkence etti. Kızın butlarından omuzlarına kadar olan

her yeri berbat haldeydi.

“Götünü sikeyim!” diye bağırdı, “Aklımı yitireceğim! Bu küçük pasaklının kıcı, hayatımda gördüğüm kışların en mükemmellerinden biri.”

Sopaları alıp yeniden devam etmeye başladı, fakat birkaç vuruştan sonra taktik değiştirmeye karar verdi. Bir eliyle kızın anüsünü araladı ve tam o araya vurmaya başladı, kısa süre sonra kanamaya başlamıştı. Ve tüm bunlar olduğu sırada Clairwil beni dudağımdan öpüyor ve kıcıma parmağını sokuyordu. Aramızda sadece benim salyalarımı yemek istiyordu, diğer kızlarınkini istemediği açıktı. Üçüncü ve dördüncü kız da birinci kızın yaşadığını yaşamıştı o gece. Hepsi sıra ile çılgınca dayak yemişlerdi. Bu tören sona erdiğinde Clairwil aldığı zevkten olsa gerek Venüs kadar güzel görünüyordu. Kızları sıraya dizdi, hepsinin güzel popoları parçalanmıştı. Onları dikkatle inceledikten sonra içlerinden birinin poposunun daha iyi durumda olduğunu görünce onu hemen oracıkta benzetmeye başladı. Bunun sonunda hepsi neredeyse aynı duruma gelmişlerdi.

“Juliette, seni de dövmemi ister misin?”

“Kesinlikle, inan bunu tüm kalbimle istiyorum. Yoksa beni bu tutuşturucu, enfes tatlardan uzak tutabileceğini mi sanıyordun? Büyük hata! Döv beni bebeğim, işte kıcım, işte tüm çıplaklığı ile vücudum, tüm benliğim senin. Canın ne istiyorsa yap bana.”

“O halde, ben seninle ilgilenirken kızlar da benim emirlerimi yerine getirsinler. Kızlar, çabuk sopalarınızı alın!” dedi ve içlerinden birini seçip ayırdı. “Senden istediğim şey kıcıma yüzün gelecek şekilde diz çökmen ve karşında duran o eşsiz güzelliğe övgüler yağıdırman. Ayrıca onu öpecek, kalçalarını okşayacak ve leziz deliğimin içini, derinliklerini dilinle gıcıklayacak, emeceksin. Bunu yaptığın sırada klitorisimi parmağınla ovacaksın. Sonra ayağa kalkmanı istiyorum ve az önce överek yaladığın enfes kıça tam yüz kez vuracaksın, fakat bunlar kesinlikle çok güçlü darbeler olmalı. Ve siz diğerleri beni duydunuz mu? Çünkü bu kızın ardından aynılarını sizin yapmanızı isteyeceğim. Başlayalım!”

Kızlar onu eğlendirmeye başladıklarında Clairwil de eline geçirdiği

sopa ile zevk haykırışları içinde olanca gücü ile beni dövmeye başlamıştı. O kadar hızlı ve güçlü vuruyordu ki, bir süre sonra kığım kanamaya başlamıştı, Clairwil tüm kanayan yaralarımı emiyor, yalıyor, öpüyordu.

On sekiz yaşlarındaki kız, seksi kadının önünde eğilmiş güzel çallıklıklarının arasını emiyordu, Clairwil kendini öne itip kızın yüzünü iyice bacaklarının arasına yapıştırdı, kızın burnu, ağzı ve gözleri klitoris aralığında gözden kaybolmuştu. Tüm gücüyle kızı kendine çekmeye devam ediyordu, dilinin erişebildiği her noktaya ulaşmasını istiyordu. Fakat kız ona yeterli gelmemişti, Clairwil'e onu emmek istediğimi söyledim. Dilimle bacaklarının arasını, klitorisini okşamaya başladım, fahişe kısa süre sonra haykırışlar içinde boşaldı. Oh Tanrım! Ne müthiş bir kadındı, bir yandan boşalıyor, bir yandan çığlıklar içinde kasılıyor, zıplıyordu. Yanan amı içinden gelen kızgın lav ile daha sıcak bir hal almış, coşkuyla çağlamaya başlamıştı.

"Ah, İsa adına izin ver Juliette. Küçük orospuların da bunu tatmalarını istiyorum. Bir damlası bile boşa gitmemeli. Zaman kaybetmemeliyiz, ah çabuk olun."

On sekizlik kızı yere yatırdık, ben kızın yüzüne oturdum, Clairwil ise benim üzerime yerleşti. Emdim ve şehvetle emildim. Kızlardan biri beni emerken, en gençleri Clairwil'in klitorisini okşuyordu, bu arada dostum kızın anından içeri parmaklarını sokmuştu. Sıra sonra arkamızda gizlenen enfes deliklerimize gelmişti. Clairwil, küçük deliğini defalarca kızlara emdirdi ve dilleriyle içine girip çıkmalarını istedi. Dakikalar boyunca kızlar onun her yerinin tadına bakmışlardı.

Parti sona erdikten dakikalar sonra, "Juliette sertleşmeye başladım, beni yumuşatacak iyi fikirlere ihtiyacım var. Hayal gücümü harekete geçirecek en önemli şey çevremde argo konuşan insanlardır. Senin fahişelerin çok sessizler."

Benim kızlarımın hepsi özel olarak kent soylularının arasından seçilmişlerdi ve o güne dek benden başka hiç kimseyle seks yapmamışlardı, deneyimleri yoktu, bu yüzden Clairwil'in duymak istediklerini söyleyemezlerdi. Yine de kızları yanıma alıp onlara ne yapmaları gerektiğini

söyledikten sonra, ellerinden geleni yapmaya başlamışlardı. Kızların konuşmalarını dinlerken içlerinden birine klitorisini yalattıyor ve benim amımı var gücüyle emmeye devam ediyor, ağzına bulaşan tat ona zevk veriyordu. Bense bu özel Hristiyan ailelerinin erdemli, iyi eğitim alan kızlarının düştükleri hali izliyordum. Eminim hayatlarında daha önce hiç böyle anlar yaşamamışlardı. Fakat sonunda tüm bu çabalar da boşa çıkmıştı. Gerçekten hiç zevk almıyorduk, yeni bir yöntem düşünmeye başladık. Hayatımda daha önce hiç bu kadar etkileyici, sekse bu kadar düşkün ve yorulmak bilmez bir kadın görmemiştim. O kesinlikle aşk tanrıçasıydı. Tanrıçam, bacakları ve kollarıyla beni sararak on beş dakika boyunca yaladı, sonra bir süre güzel kıcını farklı şekilleriyle sergiledi. Vücudunun geri kalanı süt kadar beyaz olmasına rağmen güzel kıcı al kırmızısıydı ve alevler içinde yanıyordu.

“Oh Juliette bebeğim, götçülerin tanrıçası, küçük orospum, güzel dostum, gece gündüz sevişmeyi istediğim tek kadın, kalbim senindir. Çünkü beni güzelliğinle yakıyorsun. Seninle hayatımın sonuna dek düzüşmek istiyorum. Seninle dehşetin, suçun tadına varmak istiyorum, tüm aykırılıkları yaşamamızı istiyorum...”

Clairwil, sözlerini bitirdikten sonra kızlardan biri salyalarını akıtarak şehvet düşkünü sevgilimin ağzını yalamaya başladı. Oradan yavaşça başını bacaklarının arasına götürüp değerli hazineyi emip yalamaya başladı, ama Clairwil küçük deliğinin de emilmesini istiyordu. Böylece kız bir bacaklarının arasını bir de küçük leziz deliği emip yalamaya başladı. Aklımda bir ışık yanmıştı.

“Onu yok etmeye ne dersin?” dedim heyecanla.

“Hayır” dedi. “Bu beni memnun etmez, bir kadını dövmek istemiyorum, bana erkek gerekiyor... Anlıyor musun? Bir erkeğe işkence etmeyi düşünmek bile beni çılgına çeviriyor. Şu an bir erkeği öldürmeye fırsatım olsa, mutluluğum tarif edilemez olurdu. Tanrı’m önce ona işkence ederdim, sonra aletine işkence yapardım. Tanrı’m ne mutluluk ve sonunda onu öldürüp bir çukura atardım.”

Bu konuşma bile ona biraz olsun yetmiş gibiydi, banyoyu hazırlat-

tık ve birlikte gül suyu kaplı küvetin içine girdik. Dinlendikten sonra çıkıp, parfüm sıkıp, geceliklerimizi giydik ve akşam yemeği için masaya geçtik. Clairwil sekste olduğu gibi masada da çok ilginç zevkleri olan bir kadındı. Eti kemikli istiyordu, içki olarak hafif tatlandırıcılı mevsime göre buzlu su istemişti, ayrıca suyuna bir kaşık dolusu limon ve portakal suyu da karıştırıyordu; kesinlikle şarap içmezdi, ama likör ve kahveye bayılır, bardaklar dolusu içerdi. Bu da aslında onun sürekli olarak diyet yaptığını gösteriyordu ve davetkar vücudunun mükemmelliğini bu şekilde koruyordu. Örneğin şarap içmiyor olması formunu çok iyi korumasını sağlıyordu, ama ben şaraba hayatımın sonuna dek hayır diyememiştim. Şarap her zaman en sevdiğim ve her yemekte içtiğim vazgeçilmezim olmuştur.

Yemek sırasında onun ne kadar baştan çıkarıcı bir kadın olduğundan ve mükemmel seksten anladığından söz ettim.

“Henüz bir şey görmedin” dedi. “Bu sadece küçük bir oyundu o kadar. Benim dahil olduğum topluluk her zaman yeniliklere açık ve özel bir topluluk olmuştur, müthiş bir çizgimiz olduğunu düşünebilirsin. Kendi aramızda müthiş seks partileri veririz ve bu partilere evli adamlar karılarını, ağabeyler kız kardeşlerini, babalar kızlarını, bekarlar kız arkadaşlarını, bazıları da metreslerini getirmek zorundadırlar. Toplandığımızda hiçbir kural erkeklerin hayvani seks gücüne sınır tanımaz. Rezaletin boyutları genişledikçe işi yürüten kişinin fiyatı daha çok yükselir; yeni yöntemler ve hayal gücü çok önemlidir.”

“Oh sevgili dostum” diye haykırdım onu kollarımın arasına alarak. “Benim bu tür yeniliklerden ne kadar çok hoşlandığımı tahmin bile edemezsin, aranızı girsem dünyanın en mutlu insanı olurum.”

“Elbette aramıza katılabilirsin ama uyum sağlayabilecek misin? Aramıza katılmaya aday olanlar çılgın testlerden geçmek zorundadır.”

“Azmimden ve kapasitemden şüphen mi var? Ayrıca ne kadar zor olursa olsun Noireuil ve Saint-Fond ile birlikteliğimde düzenlediğim partilerden daha zor olamaz.”

“Bak bu doğru işte. Utanmak nedir bilmiyorsun, istediğini yapmak-

tan ve elde etmekten zevk alıyorsun. Oh Juliette, bu insanlar evliliğin pençesine düşmüş, kurtulmak için çırpınan ve seks için canlarını feda edecek kadar susuz insanlardır. Burada kadınlar ve erkekler birlik içindedirler. Hatta aslında tüm erkeklerin ve kadınların biraz olsun mutluluğa ulaşip monoton hayatlarından kopabilmek için bu tür kulüplere üye olmaları gerekmektedir. Yüzlerce koca, eşleri ve yüzlerce baba da kızları ile birlikte bu gruba üyedirler. Ve göreceksin bizimkilerin hiçbir kural nedir bilmezler, her şey seks içindir. Örneğin, sadece basit bir akşamda bir kadın yüzlerce erkekle, bir erkek de yüzlerce kadınla sevişebilir. Ya da kadınlardan hoşlanmayan erkekler erkek sevgilileri ile birlikte olurlar, özgürlüğün ve doğal seksin tadına sonuna dek varırlar. Kadınlar için de aynısı geçerlidir, erkeklerden hoşlanmayan ve kadınları tercih edenler sonuna dek mutlu olurlar. Tabii bir de her iki seksi tercih edenler de var, onlar da mutluluğu ve özgürlüğü sonuna dek yaşarlar. Genel olarak kulübün üyelerinin zevkleri ortaktır, onların hepsi topluma, geleneklere aykırıdır ve bunu sonuna dek yaşarlar. Onlar toplumla bağları olmayan insanlardır ve bunun tadını çıkarırlar. Bu kulüp on beş yıldır var ve bu süre içinde üyeler arasında hiçbir zaman basit bir tartışmaya bile şahit olmadım. Burada kıskançlık, insan hayatını zehirleyen saplantılar yoktur, işte bu yüzden karı koca arsındaki o bağlılık, hayatı karartan o sıkıcı ilişkiyi sonuna dek reddederiz. Yani bu bize sunulan tüm zevkleri ve gücü sonuna dek kullanmamız ve tadını çıkarmamız anlamına gelmektedir. Bu tür gruplar yüksek felsefi inançları nedeniyle içlerinde önyargıyı kesinlikle barındırmazlar. Bu gruba evliliğimin ilk yıllarında katılmıştım ve sadece on altı yaşındaydım. Ve gerçekten o yaşımda onca erkeğin önüne çıplak çıktığımda çok utanmıştım, etrafımdaki kadınların hepsi benden daha yaşlıydı ve vücutları daha gelişmişti. Onların yanında tatlının üzerine serpilen şekerler gibi kalmıştım, fakat ilk üç gün sonunda grubun en kıdemlileri arasına katılmıştım bile. Kısa süre içinde hayranlarımin sayısı artmıştı ve her geçen gün seksin yüce tadına, rezaletin, utancın zevkine varmıştım. Pratikte ve teoride hızla yol almamı bu gruba borçluyum.”

Clairwil'in açıkladığı bu grubun ilkeleri başımı döndürmüştü, tek istediğim bir an önce gruba girebilmektir. Üç erkek hizmetçimi çağırıp onların şahitliğinde Clairwil'den gruplarına katılmak için söz aldım. Bu sırada güzel teni ve geceliğinin içinde belirginleşen hatları parmaklarımı onun vücudunu okşamaya itiyordu. Hizmetçilerimin hevesli bakışları altında birbirimizi yeniden baştan çıkarmaya başlamıştık. Clairwil hizmetçileri bizi izledikleri için affetmişti.

“Bizim grubumuza katılmak için” dedi, “Öncelikle sadakatini kanıtlayan gerekiyor.”

Birbirimizi tüm gece şehvetin kollarına bıraktıktan sonra ilk buluşmayı sabırsızlıkla bekleyeceğimizi söyleyerek ayrıldık.

Noirceuil, Madam Clairwil ile aramda geçenleri sabırsızlıkla beklemiş ve bir an önce öğrenmek istemiş olacak ki bir sonraki gün kapımda bitmişti. Ona, birlikte çok sıcak ve sevgi dolu dakikalar geçirdiğimizi anlattım. Madamla ilişkimi grafiksel olarak açıklamamı istemişti. Sonra o da Clairwil gibi evdeki kızların sayısını artırmamın işlerim açısından çok daha iyi olacağını söyledi. Bu uyarılar karşısında kızlarımın sayısını artırdım. Bir sonraki gün on ikisi Paris'in seçkin ailelerinden olan, on sekiz kız ayarladım. Daha sonra her ay bunları tazeleriyle değiştirmeye başlamıştım.

Clairwil'in bağlı olduğu topluluğa katılma fikrinden söz etmeye başladım, peki Noirceuil bu toplantılara katılıyor muydu?

“İlk günlerinde inan tek bir toplantıyı bile kaçırmadan sürekli onların arasındaydım” diye söze başladı Noirceuil. “Fakat sonra otoritesi altına girmek istemediğim bir cinsin başkanlığı geldi. Saint-Fond da aynı şekilde düşündüğünden, o da benden sonra dernekten ayrıldı. Fakat bunun konu ile ilgisi yok” diye devam etti Noirceuil, “Eğer bu tür seks partileri hoşuna gidiyorsa, ki Clairwil'in hoşuna gidiyor, katılmaman için hiçbir neden kalmaz. Ahlaksız olan her şeyi denemek gerektiğine inanıyorum, sıkıcı bile olsalar. Bu toplantılarda kendini geliştirebilirsin. Bu yüzden sana bir an önce katılmanı tavsiye ederim.” Sonra bana yeni dostumun orada yaşadığı maceralarını anlatıp anlatmadığını sordu.

“Hayır” dedim.

“Seni iyi tanıyor” diye devam etti Noirceuil. “Felsefenin onunla aynı olduğunu iyi biliyor. Clairwil ateizmin, seksin, zamparalığın ve acımasızlığın en iyi örneğidir. Onun olduğu yerde hiçbir şey için tedirgin olmaya gerek yoktur, sosyal pozisyonu ve gücü onu ipten her zaman korumuştur ve hayatının her gününü suç işlemekle geçirir, bunun için nedene ihtiyaç duymaz. Saint-Fond’un gözünde değeri büyüktü, bunu çok iyi biliyorum ama seni de bir çok sebeple tercih ettiğini iyi biliyorum. Juliette seni mutlu ya da mutsuz etme gücüne sahip o adama dikkat etmeye devam et.”

“Evet bunun farkındayım” dedim. “Ve istediğim tek şey, tüm çabalarım da bunun için.”

Noirceuil, bu ikna edici sohbetinin ardından beni küçük evinde akşam yemeğine davet etmişti. Birlikte ona gittik, yemeğin ardından tüm geceyi çok yakışıklı, çok çekici ve tecrübeli iki erkekle geçirdik.

Bunların ardından sürekli aklımı ve ruhumu kemiren ama bir türlü açıkça yüzleşemediğim bir gerçekle yavaşça yüzleşmeye başlıyordum. Artık kendi cinayetimi planlamalı ve işlemeliydim, ancak o zaman kendimi daha güçlü hissedebilecektim, bunu çok iyi biliyordum. Gece gündüz birkaç gün aklımda sürekli bunun kim olabileceği vardı. Bildiğim tek şey, bir an önce bunu yapmam gerektiği idi. Bir gece yarısı erkek gibi giyinerek üzerime uzun bir palto giyip, başıma şapka taktım ve cebime koyduğum tabancam ile kendimi alacakaranlık sokaklara bıraktım. Erkek kılığına girmiş olmak bana daha çok zevk veriyordu. Kurbanımı sadece kendi zevklerim ve ruhumun huzura kavuşması için öldürecek-tim. Attığım her adımda ölümün kokusunu daha yakınım da duyuyor, suçun zevkini daha içimde hissediyordum. Adımlarım hızlanıyor, kalp atışım ve adrenalinim hızla yükseliyordu. Müthiş duygular içindeydim ve daha önce hiç olmadığım kadar çok mutlu hissediyordum. Caddenin karanlığında bazı ağlamalar ve inilti ler duydum, hızlandım. Kaldırımda zavallı, acınacak halde bir kadın oturuyordu.

“Sen de kimsin?” dedim zavallı yaratığa yaklaşırken.

“Dünyanın en talihsiz kadınıyım” dedi yaratık ürkerek. O sırada, otuz yaşında bile görünmediğine dikkat etmiştim. “Ve eğer sen ölüm habercisiysen, inan beni dünyanın en mutlu kadını yapabilirsin.”

“Fakat seni bu duruma getiren sorun nedir?”

“Korkunç şeyler” dedi ve ayağa kalktı, ışığa yaklaştığında davetkar, uysal ve çekici hali gözümünden kaçmamıştı.

“Evet, gerçekten benim kadar şanssızına zor rastlanır. Bir haftadır işimiz yok, paramız yok, bu binada bir odada yaşıyorduk, ama kirayı ödeyemedik, bebek için süt bile alamıyorduk, bu yüzden bebeğimi benden aldılar ve kocamı hapse attılar. Beni de tutuklayacaklardı ama ben o canavarların elinden kaçmayı başardım. Şu evin eşliğinden ayrılmamaya karar verdim, çünkü orası bir kez de olsa bana ait olmuştu ve o zamanlar böyle fakir değildim. Ama inan şimdi ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

Damarlarımdaki kanın akışının hızlandığını ve ısındığını hissediyordum, aklıma müthiş fikirler geliyordu.

“Ayağa kalk” dedim. “Ben bir erkeğim ve gördüğün gibi senin de çekici bir vücudun var, onunla biraz eğlenmek istiyorum.”

“Oh Bayım! Bu çok utanç verici, böyle bir ahlaksızlığı yapamam.”

“Kes sesini ve sana ne söylüyorsam onu yap. Bunun ahlaksızlık olduğunu çok iyi biliyorum.”

Kolunu sıkıca tutup kadını kendime doğru çektim, kabarık eteğinin içine elimi götürdüğümde ne kadar iştah açıcı ve çekici bir yaratık tarafından baştan çıkarıldığımı fark etmiştim.

“Okşa beni” dedim ve elini alıp bacak arama götürdüm, “Evet, anladığın gibi ben bir kadınıyım, ama kadınlar tarafından deliye dönen bir kadınıyım. Parmaklarını içeri sok ve bastır.”

“Oh Tanrım! Bırak beni, bırak gideyim, bu iğrençliğe katlanmak istemiyorum. Fakir olabilirim ama onurum var! Gururumla oynayamayacaksın, Tanrı aşkına!”

Kaçmaya çalışıyor, debeleniyordu, onu saçından yakaladım ve cebimden çıkardığım silahımı şakaklarına dayadım. “Lanet kadın, cehen-

neme gittiğinde oraya seni Juliette'nin gönderdiğini söylemeyi unutma.”

Kollarımın arasından kayıp bir kağıt gibi caddeye süzölmüştü. Ever dostlarım, onu gözümü kırpmadan alnından vurmuştum ve inkâr edemeyeceğim diğler gerçek ise aslında onu öldürmüş olmamın o sıradaki asıl nedeninin o güzel vücuda sahip olamadığım için yükselen sinirini olduğudur. O sırada seksin arzusu beynimi ve tüm ruhumu sarmıştı.

Ve sonunda istediğimi yapmıştım. Tanrım, bu gerçekten çok keyifli olmuştu. Beynim, vücudum ve ruhum zevkin verdiği aşırı mutluluk ile çınılıyordu.

Tabancanın sesini duyan insanlar camlara çıkmışlardı. Etrafa baktığımda camlarda bir iki kafa görmüştüm, hemen güvenliğimi düşünmeye başladım. “Polis, polis!” diye haykıran insan sesleri tüm sokakta çınılıyordu. Gece yarısını biraz geçiyordu, arkamda bir ses bana durmam gerektiğini haykırdı. Hemen elimdeki silahla kendimi ele vermiştim ve hiç kuşku kalmamıştı. Bana adımı sorduklarını duyuyordum.

“Bakana haber verin” dedim küstah bir tavırla. “Saint-Fond’un oteline gitmek istiyorum, beni oraya götürün.”

Hayretten konuşamayacak durumdaki çavuş buna karşı bile çıkamamıştı. Ellerimi kelepçeledi. Etkisiz hale gelmiştim ama kalçalarım ve bacaklarımın arası seksin ateşi ile yanıp kavrulmaya devam ediyordu. Suçun verdiği mutluluk ile kasılmıştım.

Gittiğimizde Saint-Fond henüz yatmamıştı, hizmetçisi ona geldiğimizi haber verdi. Bakan beni görünce hemen içeri davet etti, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

“Çavuş, bu hanımı benim evime ellerinden kelepçeli getirdin. Şimdi onu çözüp gitmeni istiyorum, artık bu iş benimdir ve sen de görevini bitirdiğin için gidebilirsin. Daha fazla bu konu hakkında konuşmanı hatta düşünmeni bile istemiyorum. İşin bitti ve git, bir daha da beni rahatsız edeyim deme.”

Sonunda âşığımla baş başa kalmıştım, tüm yaşadıklarımı ayrıntısı ile ona anlattığımda iri aletin kalkmaya ve sertleşmeye başladığını izliyordum. Bana kadını vurduktan sonra yere düştüğünde vücudunun

nasıl göründüğünü sordu.

Buna bakacak kadar vaktim olmadığını söylemiştim.

“O halde pek o kadar eğlenmiş olamazsın. Bu tür cinayetlerin en kötü yanı vaktin kısıtlı olmasıdır işte.”

“Haklısınız yüce efendim, bu sadece bir sokak cinayeti idi.”

“Biliyorum, biliyorum, ben de yapmıştım. Sonunda hep can sıkıcı skandallar meydana gelmişti. Ayrıca sokağa düşmüş kadınların acısına şahit olmanın, onları perişan halde izlemenin ne kadar keyifli olduğunu da çok iyi bilirim. Keşke onu evine alsaydın ve bir gece bu işi hep birlikte bitirseydik. Ah, bu sırada şu çavuş, cesedin kimliğini tespit etti mi?”

“Yanlış hatırlamıyorsam, Simon dedi efendim.”

“Simon, oh elbette. Elime birkaç gün önce geçmişti. Kocasını hapse attırdım ve evlerini ellerinden aldım. Juliette, meleğim kadını da hatırlıyorum. Çok tatlı ve çekici bir kadındı. Onu senin pezevenklerin için düşünmüştüm. Eskiden fakir olmadıklarını söylemişti, iflas etmişler. Yani tatlım aslında benim başladığım işi sen bitirmiş oldun, oh bu çok enfes.”

Erkek gibi giyinmiş olmam Saint-Fond’u delirtmeye başlamıştı. Evinde daha önce beni hiç götürmediği küçük bir odaya götürdü. Arkamızdan erkek hizmetçi de gelmişti, Saint-Fond’un parmakları hızla golf pantolonumun düğmelerini çözmeye başlamıştı ve hizmetçisinin ellerini kalçalarımın götürüp beni okşamasını izledi, zevkten elleri titriyordu. Uşağının aletinin ucunu alıp kış deliğimin girişine bastırmaya başladı, bu şekilde girişi rahatlatmıştı ve hiç zaman kaybetmeden kendi görkemli aletini içime soktu. İçime hızla girip çıkmaya başladığı sırada benden hizmetçisinin aletini ağzıma alıp emmemi istemişti. Ben hizmetçinin aletini emerken, Saint-Fond aletin ağzımın içinde hızla büyüdüğünü görüp, onu kendi deliğine sokuvermişti. Bu şekilde Saint-Fond benim arkamda, onunda arkasında hizmetçi ile mükemmel bir üçlü oluşturmuştuk. Hepimiz birden inilti ve haykırırlar içinde boşaldık. Saint-Fond uzun süre boşaldıktan sonra bana içinde olduğu şeyin küçük yüce giriş değil, darağacı olduğu hissini uyandırdığını ve bu şekilde düşüne-

rek daha çok zevk aldığını söylemişti.

“Şu beni siken herif var ya, namussuz bir götçüdür, onunla ilk sevişmemizde tam altı kez içime gelmişti. Kendimi ondan korumam gerektiğine inanıyorum. Aletine dikkat ettin mi? Tam bir sanat eseridir. Ha! Juliette bu arada unutmadan işte senin komisyon ücretin. Kapıda ki arabayla evine git. Yarın, aynı araba ile Sceaux dışındaki yeni evine gitmeni istiyorum. Orayı senin için geçen ay satın almıştım. Yanına en güzellerinden dört kız al, bir de akşam yemeğini hazırlaması için aşçını götür. Diğer talimatları sana ilerleyen zaman içinde bildireceğim. Benden haber bekle.”

İşlediğim cinayetin gururu ve başarısı ile oradan ayrıldım ve sonraki gün de Paris’i terk ettim.

Saint-Fond’un bana aldığı ev kırsal arazideydi ve adı Thebaid idi. Uzun süren uğraşlar sonunda tamamen korumalı, insanlardan uzak yeni evime yerleşebilmiştim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra hizmetçim, odamda dinlendiğim sırada bir yabancının beni görmeye geldiğini ve bu kişinin Saint-Fond tarafından gönderildiğini söyledi.

“Ona biraz beklemesini söyle” dedim ve kısa süre sonra adamı görmek için aşağıya indim. Bana Saint-Fond’dan mühürlü bir yazı getirmişti. Yazı şöyle idi:

“Sana bu mektubu getiren şahıs, uzun süredir zindanda cezasını çekiyordu ve onu evinin altındaki mahzenlere kapatıp lazım olduğunda çıkarman için gönderiyorum. Sakın onun kaçmasına izin verme, seni ondan sorumlu tutuyorum. Adamın karısını ve kızını da yakında göndereceğim, onları da senin sorumluluğuna veriyorum. Emirlerimin hepsi bu kadardır. Nasıl davranman gerektiğini biliyorsun. Adios.”

Mektubu okuduktan sonra yabancıyı evime kabul ettim.

“Bayım, bakanın dostları mıydınız?”

“Madam, ben ve ailem uzun süre ona saygı ve itaatle hizmet etmiştik.”

“O halde bayım sizden hizmetçilerimin başına geçmenizi ve onları idare etmenizi isteyeceğim, böylece bakanın da arzusunu yerine getirmiş oluruz.”

Adama oturmasını emredip odadan ayrıldım.

Hizmetçilerim de aynı onun gibi mahkûmlar içinden seçilmiş, zindanlardan getirtilmişti. Onları yanıma alıp misafirimin yanına gittim.

“Bu beyefendiyle tanışmanızı istiyorum. Ona gerekli bilgileri verin, tüm sorumluluğu size aittir, gözünüz üzerinde olsun.”

Hizmetçilerim aldıkları görevin gururu ile zavallı adamı kollarından tutup yer altındaki iğrenç hücreye götürdüler. Adam başına gelenleri fark etmişti.

“Madam! İtiraz ediyorum! Bir hata olmalı!”

Adam haykırırken ben bakanımın bana verdiği emirlere uymanın gururu ile onları izlemeye başlamıştım. Zavallıyı güçlü hizmetçilerim kollarından sıkıca kavramışlardı ve onu mahzenlerden birine kendim kilitledim ve anahtarı aldım. Bu sırada adamın tüm soruları yanıtsız kalmıştı.

Çalışma odasına geri döndüğümde dışarıda eve yaklaşmakta olan bir arabanın sesini duydum. Gelenler Saint-Fond’un mektupta sözünü ettiği adamın karısı ve kızıydı.

Kendi kendime “Ah Saint-Fond” demiştim, yaklaşan iki kadını dikkatle incelerken. Adamın karısı çok güzeldi ve sadece otuz altı yaşındaydı, kızı ise çok tatlı ve alçakgönüllüydü, o da on altı yaşındaydı. Emin olun dostlarım Saint-Fond’un yaptığı her şey gerçekten ülkesinin insanları yararınaydı. Bir düşünün bu kadar güzel iki kadın sokaklarda heba olacaklarına benim hizmetime sunulmuşlardı. Bu işte de ülkenin iyiliği için değil, kendi zevkine hizmet ediyor olmalısın.

Kadınları zindana kapattığımda ne kadar çok ağlayıp, onları çıkarmam için yalvardıklarını size anlatamam dostlarım. Bu sesler canımı oldukça sıkımişti ve hizmetçilerimden onları dövüp susturmalarını istemiştim ama bu sefer adam onlara bir şey yapmamam için yalvarmaya başlamıştı. Sonunda bunca gürültüden sıkılıp anahtarlarını cebime koyup, onları kaderleri ile baş başa bırakıp yukarı çıktım.

Bu insanların sonunun nasıl olacağını merak ederken dördüncü kişinin geldiği haberini aldım. Kapıda çok yakışıklı, uzun boylu, iri yapılı

bir adam duruyordu. Saint- Fond tarafından gönderildiğini söyledi ve sırtındaki kırbaç izlerini gösterdi. İşkence gördüğü belliydi, sonra Saint-Fond'un bana gönderdiği celbi çıkardı, bunu görür görmez içimi çılgınca bir coşku sarmıştı. Adamın elinden aldığım mektubu bir çırpıda açtım.

"Bu beye çok iyi davran ve onu iyi ağırla. Onu sırtındaki izlerden hatırlayacağını sanıyorum. Senin evinde düzenlediğimiz ilk partide elleri ile seni çılgına çevirmişti. Ona çok dikkat etmeni istiyorum, çünkü o yarınki partide çok önemli bir rol alacak. Oraya, benim emirlerim doğrultusunda mahzeninde hapsedtiğin üç kişinin celladı olarak geldi. Postamın sana ne kadar kısa sürede ulaşacağını tam olarak bilmediğim için yarından sonraki gün gelip kraliçeden önce baltayı yerine vuracağım. İşte yanında duran bu adam da kraliçenin hizmetinde geliyor, bu yüzden dikkat edersen mektuplarda Paris mührü var. Şimdi anladığın gibi bu işi gerçekten zevk alacağımız bir törene çevirmeni, her şeyi çok iyi planlamayı istiyorum. Ah, bu arada tutuklulara biraz ekmek ve sudan başka bir şey verme, hatta güneş ışığı bile görmelerini istemiyorum."

"Bayım" dedim çekici misafirime dönerek, "Bakan mektupta birbirimizi önceden tanıdığımızdan söz ediyor. Ve sanırım bu doğru, uzun zaman önce sen ve ben..."

"A evet, madam. Ama biliyorsunuz, ben de bana verilen emirleri yerine getiriyordum. Emir emirdir."

"Gerçekten haklısın, zaten sana karşı herhangi bir kin beslemiyorum" dedim ve ona elimi uzattım, elimi şehvetle öptü.

"Fakat akşam oldu ve yemek zamanı geldi, yemekten sonra ayrıntıları konuşuruz."

Delcour yirmi sekiz yaşındaydı, çok tatlı bir genç adamdı. Ona yapması gerekenleri anlattım. Hepsi de tahmin edeceğimiz gibi müstehcen konulardı. Onu konuşmalarım sırasında etkilemeye başlamıştım, arada ellerimi bacaklarına götürüyor, hafifçe onu okşuyordum. Pantolonundaki şirin şişkinliği fark ettiğimde yemeğimizi bitirmiştik ve ben de sertleşmeye başlamıştım.

“Tanrı aşkına sevgilim” dedim, “Onu dışarı çıkarmalısın. Görmek için sabırsızlanıyorum. Orada büyüyen aletin beni çılgına çevirmeye başladı bebeğim. Profesyonelliğin başımı döndürüyor, onu içime almak için yanıp tutuşuyorum.”

Bunu duyar duymaz pantolonunun fermuarını indirdi. O müthiş aleti dışarı çıkardı ve bana doğru uzattığında onu hemen yakaladım. Toplarıyla birlikte aleti de ağzıma almıştım. Kesinlikle tadı ve ağzımın içindeki orantısı müthişti. Düşünün, aleti tamamen ağzıma alabiliyordum. Sonunda o da deliye dönmüştü, eteğimi kaldırıp bacaklarımın arasına dili ve ağzı ile girdi. İnanın bundan iki saniye sonra haykırışlar içinde aynı anda boşaldık. Tüm tatlı zehrini yuttum, genç adam beni gerçekten heyecanlandırmıştı.

“Ah İsa adına” dedi, “Çok üzgünüm, çok çabuk geldim, bu bir hataydı biliyorum ve inan bana bunu telafi edeceğim.”

Böylece şehvetli sevgilim beni kucağına alıp divana yatırdı ve giysilerimi çıkarıp üzerime çıkıttı. Onun spermi ile yapışkan bir hal alan dudaklarımı öpmeye başladı. Hızla şişen tatlı aletini tünelimden çabucak içime soktu ve yavaşça gidip gelmeye başladı. Hayatımda daha önce hiç bu kadar zevk aldığımı hatırlamıyordum. Bu sefer çok dikkatliydi ve amacı benim zevk almamı sağlamaktı. Gerçekten o içimde oyalanırken ön tarafımın uyuşmaya başladığını hissetmiştim, inanın ben boşalana kadar, yani yaklaşık kırk beş dakika boyunca içime aynı güçle girip çıktı. Fakat sonunda öyle bir boşaldım ki bu ilkinden yüz kat daha çılgıncaydı.

“Delcour” dedim, “Neden benim gelmem için bu kadar süre bekle din, sanki sen çok güçlüymüşsün de ben acemiymişim gibi hissettim. İnan bana kendimi çok tuhaf hissettim. Sen güçlüsün, iyi bir katilsin, yakışıklısın ve çok iyi sevişiyorsun, hele şu sahip olduğun alet inan her gün karşıma çıkmıyor. Çok güçlüsün ve seni ilk gördüğüm andan itibaren beni çok etkiledin. Bana kötü davranmanı istiyorum, bana tepeden bak, hor gör ve benden nefret et. Sana yine de kızamam. Beni siktin ve senden tüm istediğimi bana verdin.”

“İlahi yaratık” dedi Delcour, “Ben senden nefret etmiyorum, sana

karşı hislerim inan nefretten çok farklı, çok daha güzel şeyler. Sen tapılmak için yaratılmışsın ve ben sana tapıyorum. Diğerlerine duyduğum nefrete karşı sana karşı kendimden geçiyorum ve içimi müthiş bir coşku sarıyor.”

“Bunun önemi yok” dedim. “Senin diğer erkeklerden daha farklı olduğunu düşünüyorum, senin de bu söylediğimi ciddiye alacağını iyi biliyorum. Bakanla olan ilişkim hayatımdaki bazı şeyleri engellememe neden oluyor ama bu akşam ve eğer istersen bütün gece seninle birlikte olabiliriz. Sonra da her şeyi unuturuz ve buna bir son veririz.”

“Ah madam” dedi genç adam saygıyla, “Sizden sadece bana biraz olsun ilgi ve şefkat göstermenizi istiyorum.”

“Başka bir şey de isteyemezsin zaten ama seninleyken biraz hayal gücümü kullanmak istediğimi inkâr edemem. Ayrıca seni hayal gücüm hakkında uyarmalıyım, çünkü bazen oldukça ileri gidebilir.”

Delcour, ellerini durduramıyordu. Bir eliyle göğüs uçlarımla oynarken diğer eliyle kilitorisimi gıdıklıyordu, bu arada dili boynumu yalamaya devam ediyordu. Birkaç dakika sonra ona cevap vermediğimi görünce yorulmuştu. Tabii bunu bilerek yapıyordum, çünkü onunla eğlenmek istiyordum.

“Öncelikle bana ilk görüşmemizde neden Saint-Fond’un benim omuzlarıma vurmanı istediğini söyle. Buna o zaman da şaşırmıştım, şimdi de şaşıırıyorum.”

“Bu onun için baştan çıkarıcı bir şey madam. Bakanı bilirsiniz. Onun farklı fantezileri vardır.”

“O halde seninle başka oyunlar da oynuyor.”

“Paris’te olduğum her zaman.”

“Seni sikti mi?”

“Evet madam.”

“Peki sen onu siktin mi?”

“Kesinlikle madam.”

“Onu dövdün mü? Onu kırbaçladın mı?”

“Birçok kez.”

“Tanrı aşkına! Siktir! Delcour konuşurken benimle oynaman çok hoşuma gidiyor, ah uzak dur biraz. Peki ya senden başka bir kadını kırbaşlamayı istedi mi?”

“Pek çok kez.”

“Peki hiç daha ileri gittiğin oldu mu?”

“Benden bakanın gizli sırlarını size anlatmamı beklemeyin madam. Benim için sır tutmak çok önemlidir. Ayrıca siz, ona çok yakınsınız ve o sizinle yakından ilgileniyor. Bu yüzden ona anlattıklarımı söyleyebilirsiniz.”

“Peki, o halde onun benim hakkımda herhangi bir planı olup olmadığını söyleyebilir misin?”

“Madam benim bildiğim kadarıyla o size karşı güven ve ilgiden başka bir şey hissetmiyor. Sizinle çok yakından ilgileniyor ve bunu bana kendi ağzıyla söylemişti.”

“Peki, ya benim ona karşı hislerim; ona tapıyorum ve umarım o bunun farkındadır. Madem bana başka şeyleri anlatmayacaksın o halde biz de başka şeylerden konuşalım. Şimdi bana, sana hiç yanlış yapmayan birine karşı neler hissettiğini anlatmanı istiyorum. Örneğin, içinde zavallı fakir birine karşı sıcak duygular mı, yoksa buz gibi bir kalp mi olduğunu söylemeni istiyorum?”

“Kesinlikle emin olabilirsiniz ki madam, vahşi duygular ne rasyonel ne de bilimsel olarak açıklanamazlar ve bu duygular katı prensiplerden dolayı genel olarak insanlar tarafından bilinmemektedirler.”

“Nasıl prensipler? Bana o prensiplerden söz etmeni istiyorum.”

“Genel olarak bu tür duyguları tüm dünya insanlık dışı davranışlar olarak görmektedir. Çocuk yaşta başlayan eğitimimizden itibaren bize insanın değil, kuralların önemli olduğu anlatılmaktadır. İşte bu kurallar, bize hayatımız boyunca bir insanın değil, her zaman dananın boğazını kesmenin doğru olduğunu öğretiyor. Yani bu yüzden dostlarımızın boğazını kesersek her zaman cani durumuna düşüyoruz. Örneğin bir kasap, sürekli danaların boğazını kesiyor, peki o kasap, bundan dolayı

endişe duyuyor mu? O bunun ne demek olduğunu, o danaların ne olduklarını bilmiyor bile. Bizim de bilmediğimiz gibi.”

“Fakat kurallara uymak senin görevin. İşin içine zevklerin ve tutkuların girdiği zamanlarda o kuralları yıkıyor musun?”

“Elbetteki madam. Bunun başka bir yolu var mı? Olabilir mi? İçimizde bir kez zarar verme gücü ortaya çıktığında yok etmeye başlıyor muyuz?”

“Birinin kendi dostunu öldürmesi için içinde şeytansı bazı dürtülerin oluşması mı gerekiyor?”

“Madam asıl ben size birinin gerçekten bu tür şeyleri nasıl eyleme geçirebildiğini sormalıyım. Eğer insanların yok olması doğanın temel kanunlarından biri değil ise o halde ben de yaptığınız şeyin doğru olmadığını savunabilirim. Çünkü bu şekilde olsaydı siz doğaya karşı gelmiş olurdunuz. Oysaki yaşam devamını ölümle sağlamaktadır, yani yok etmek hayatın bir parçasıdır. Yok etmek doğa ile bir olmak demektir, yani biz yok ederek doğanın yeniden yaratmasını sağlıyoruz. Cinayet doğanın kendi devamını sürdürebilmek için sürekli olarak uyguladığı vazgeçilmez bir yöntemdir. Bu durumda katil her zaman doğaya en iyi ve itaatkar bir şekilde hizmetkâr konumundadır.

Biz onun cinayetlerine katkıda bulunmaktayız, onun ruhu bu ölümlere ihtiyaç duymaktadır.”⁹

“Bu tür doktrinler oldukça tehlikeliler.”

“Bununla birlikte doğrular da madam. Birçok bilgili düşünür, bunu benim açıkladığımdan çok daha ileri ve gelişmiş halde açıklamaktadırlar ama derin bakıldığında onların düşüncelerinin de temeli aynıdır.”

“Dostum, bana verdiğin şu kısacık bilgi bile seninle düşüncelerimizin aynı olduğunu anlamam için yeterli oldu. Bu evde üç tane kurban var, senin buraya gönderilme nedenin de onları kurban etmek. İnan bana seni iş üstünde görmek bana büyük zevk verecek fakat sevgilim bu işi gerçekten özenle yapmanı istiyorum. Bu işten inan bana doğal olsa da olmasa da baştan çıkarıcı, müthiş bir zevk alacağım ama yine de söyle bana, işleyeceğim cinayet sonunda doğa bana öfkelenmeyecek mi?”

“Sormak istediğiniz tam olarak nedir madam?”

“Şu: Yani ben bunu bir iş olarak değil de sadece kendi şehvetimi, kendi çılgınca duygularımı bastırmak için yapıyorsam yine de doğaya hizmet etmiş oluyor muyum? Ve sormak istediğim diğer şey, eğer öyle değil ise senin aletin ereksiyon olmayacak mı?”

“Bunun doğruluğu hakkında henüz net bir karara varılmadı madam ama baştan çıkaran en mantıklı hal cinayet ve tüm dünya cinayetin mezheplere, dine aykırı olduğunu savunuyor. Birkaç kişi üzerinde yaptığımız incelemede cinayetin kişiler üzerindeki yüksek uyarıcı potansiyelini saptadık. Cinayet en baştan çıkarıcı yansıtıcıdır, fakat cinayeti yönetmek yerine bizzat cinayetin içinde bulunulmalıdır. Ayrıca araştırmacı, bilgin dostlarımin yaptığı araştırmadan da söz etmeliyim, buna göre cinayeti işleyen kişinin hisleri öç alma, aç gözlülük ya da acımasızlıkla ilgili olmadığı yolundadır. Bu duygu hepsinden çok daha üstün bir duygu olarak tespit edilmiştir. Cinayetin pek çok farklı sınıfları vardır ve bunların hiçbirisi doğa içinde nefret uyandırıcı nitelikte değildir. Tam tersine cinayet işleyerek doğanın kutsal kanunlarını çiğnemek yerine ona sonuna dek uymaktayız.”

“Delcour, tüm söylediklerinden öldürmenin ne kadar keyif verici ve tutkulu olduğu kadar tek başına cinayetin şehvetin kapılarını açan gücünü de anladım. İşte bence sadece bu mutluluk bile cinayetin gerçekleşmesi için çok önemli bir nedendir. Bence hayata küsmüş, seksten artık zevk almayan, şehvetten ateşlenmeyen biri adam öldürerek yeniden kendine gelip, iyileşebilir. Bence kişi iç güdüsel olarak öldürmekte serbest olmalıdır fakat o sırada onu korumak için her zaman ereksiyon halinde olması gerekmektedir, çünkü ancak bu şekilde işini başarıyla tamamlayabilir.”

“Bu durumda madam, siz her tutkunun şehveti yücelttiğine ve geliştirdiğine inanıyorsunuz.”

“Şehvet, yaşamak için gereken bir yaşam iksiridir. Bu yaşamak için gereklidir, taşakları olmayan erkeğin tutkuları da olamaz.”

“O halde siz acımasızlığın, açgözlülüğün ya da hırsın şehvet gibi bir

motive unsuru olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Evet, ben tüm bu yüksek duyguların ereksiyon nedeni olduklarını düşünüyorum ve yaşayan, parlak bir akıl tüm bu duyguları şehvete dönüştürebilir. Örneğin, şimdi benim sana karşı kendi kişisel deneyimlerimi savunmam da hislerimin yükselmesine neden oluyor. Acımasızlık, açgözlülük ve hırsla birleşen sevişme benim hemen boşalmama neden oluyor. İçinde seksin olmadığı basit bir cinayetin içinde olmak istemem, çünkü bunun bana zevk vereceğini sanmıyorum. Şehvetin yakan sıcaklığı kanımın kaynamasını sağlıyor. Ahlaksızlık, kalpsizlik, oğlancılık beni daha aç gözlü ve obur yapıyor. Diğer bir deyişle kötülük seks yapma isteğimi perçinliyor. Senin tam olarak anlamam için, benim sekste mükemmel hissetmem için, çevremdekilerin acımasız ve organize insanlar olması gerekiyor. İşte, hepsi bu kadar. Böyle düşünüyorum.”

“Ben de madam, bunu daha fazla gizleyemem.”

“Açık sözlü olman seni daha iyi tanımama neden oluyor tatlım. Ama gerçekten senin farklı biri olduğunu öğrenseydim bu beni üzerdi. Çünkü seninle seks için cinayet işleyeceğiz ve bu senin şu bahsettiğin okullu arkadaşlarının mekanik fikirlerinin oldukça ötesinde.”

“Madam, itiraf etmeliyim ki, benim hakkımdaki tüm gerçekleri açığa çıkardınız.”

“Seni hergele” diye bağırdım kahkahalarımın arasında ve genç adamın güzel kamışı ile oynamaya başladım. “Oh, sen ne kadar çekici bir adamsın böyle, neden şu an sertleşen aletinin yarın yapacaklarımızı düşündüğün için sertleştiğini itiraf etmiyorsun?”

Genç adam bu soru karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Bir dakika kadar onu dikkatle inceledim ve sonra onu kurtarmaya karar verdim.

“İşte dostum, işte bu her şeyi açıklıyor. Prensiplerin hakkında kötü hiçbir düşüncem olmadığını görüyor olmalısın. Hatta onları birlikte uygulayıp sonuçlarına katlanmak istiyorum.”

Bu sırada gerçekten genç adamın çekiciliği beni alev alev yakmaya başlamıştı. “Haydi canlan biraz, seninle yeni oyunlar denemek istiyorum.”

“Benim ne yapmamı istiyorsun?”

“Canımı yakmanı, beni kırbaçlamayı, benden nefret etmeni istiyorum, kadınlarla her gün yaptığın şey de bu değil mi zaten? Bu tür şeyler seni heyecanlandırmıyor mu? Haydi, cevap ver bana.”

“Bu doğru.”

“Elbette. Biliyorsun, yarın çok önemli bir işi başarman gerekecek, o halde bugünden onun provasını yapabilirsin. İşte vücudum. Senin emirlerin için bekliyor.”

Ve Delcour sözlerimin ardından beni dizlerine yatırıp, kışıma on beş dakika kadar vurdu ve dostlarım bu sırada, kızlarımdan biri bacaklarımdan arasını emiyordu.

“Delcour” diye bağırdım. “Oh sen, ilahi bir güce sahipsin! Şimdi senden orospunu dövmeni istiyorum. Ona o kadar sert vur ki, ömrünün sonuna dek kışındaki izlerden kurtulamasın. Parmaklarının kanımla bulanmasını istiyorum, ancak o zaman gelebileceğim, oh sevgilim...”

Ve boşaldım... Oh dostlarım, mutluluktan deliye dönmüştüm; inanın hissettiklerimi anlatmaya kelimeler yeterli olmuyordu, içimdeki vahşi mutluluk dışarı taşmıştı. Benim gibi olmayan birinin neler hissettiğimi anlaması zor, örneğin sizin gibi insanların bunu gerçekten anlayacaklarını sanmıyorum. Beni emen kızın ağzına boşalıyordum, hayatımda daha önce acıdan bu kadar çok zevk almamıştım ve canım hiç bu kadar çok yanmamıştı. Acılarımdan içinde bitmeyen bir şelale gibi kızın ağzına geldim.

“Delcour, Delcour, bana bir koca gibi davranmanı istiyorum. Kırçım, senin sinirini biraz olsun dindirebilmek için seni içine almak için yanıyor. Biliyorsun, Venüs’ün de birden fazla tapınağı vardı. Haydi kırçımdan düz beni, Delcour acele et... Seninle her şeyi tatmak istiyorum, hiçbir şeyden korkmuyorum.”

“Yüce Tanrım” dedi Delcour dar deliğimi aralayıp içime girerken. “Bunu sana teklif etmeye cesaret edememiştim ama inan içinde olmak için uzun süredir yanıyorum.”

Ve gerçekten taş gibi sertleşmiş aletini içime alıp kendimi ona teslim ettim.

“Sevgilim, bu şekilde sevişmekten hoşlanırmısın?”

“Ah madam, bundan daha zevkli bir şey var mıdır?”

“Doğanın sana sunduğu her nimeti değerlendirmeden karar vermemelisin.”

Tabii bu sözümün ardından, kanlarımın arasından eliyle bacaklarımı ayırdı ve dilini klitorisime dokundurup onunla oynamaya başladı. Ah dostlarım, bu genç adam beni gerçekten yakıyordu. İslanmıştım, ama birden Delcour’a karşı olan tüm sabrımı ve ilgimi yitiriverdim. O yakışıklıya olan ilgim yerini nefrete bırakmıştı. Tanrı’nın varlığını kanıtlarcasına o adamdan nefret etmeye başlamıştım. Bu gerçekten Tanrı’nın bir oyunu olmalıydı, birkaç dakika içinde onu istemediğime karar vermiştim ve onu havada bırakıp, odasına gönderdim. Erkek istemiyordum, tüm geceyi kiraladığım lezbiyen ile geçirdim.

Sonraki gün, öğle vakti Saint-Fond kapıda belirmişti. Yanında hizmetçileri, arabacısı ile içeri salona kadar girivermişti, beni selamladı. Delcour ile oynadığım küçük oyun için ne düşüneceğini bilmiyordum ama hikâyeyi başka birilerinden öğrenmemeliydi. Ona her şeyi anlattım.

“Juliette, uzun süredir senin çılgınlıklarına göz yumuyorum ama şimdi seni azarlayacağım. Elbette sevişeceksin ama hatalı olduğun nokta partner seçiminle ilgili. Delcour’dan gerçekten etkilendin mi? Sana onun hakkında biraz bilgi vereceğim. On dört ve on beş yaşında iki sene yanımda çalıştı. Babası Nantes de cellattır, bu sebeple çocukla yakından ilgilenmiştim. Onun güzel poposuyla da yakından ilgilenmiştim. Onu iyice eğittikten sonra yeniden babasının yanına, Nantes’e gönderdim, kısa süre sonra babasının ölüm haberini alınca onu Paris’e getirtip cellat yaptım. Güvenimi kazanıyordu ve çok çekici bir genç adam olduğuna karar vermiştim. Çok akıllı ve oldukça ahlaksız bir adamdır ve pek güvenilir olduğu söylenemez. Neyse, şimdi bunları boş ver, biraz da öldüreceğimiz kurbanlardan söz edelim. Fransa’da bakan olup ilerlememi sağlayan önemli isimlerden biri olan Monsenyör Cloris, o yıllarda çok gençti ve kraliyette gücü büyük olan Düşes G..... ile yatıyordu, o ikisini kullanarak kralın beni şimdi içinde bulunduğum pozisyona getirmesini

sağlamıştım. O zamandan beri Cloris'den nefret ederim. Onunla karşılaşmamak için elimden geleni yaptım çünkü yüzünü bile görmek istemiyorum fakat o Alman, kuzenim ile evlenerek kara listemin ilk sırasına geçmeyi başardı.”

“Ne, Efendim! Bu kadın sizin kuzeniniz mi?”

“Evet, Juliette ve bu onu yok etmem için engel değil. Onunla ilgili çok mükemmel planlarım var çünkü inan bana beni çok etkiliyor. Bir de kızları olduğunu ve onun da bu kadar çekici olduğunu görmek beni iyice çılgına çevirdi. Bu yüzden bebeğim, tüm aileyi yok etmek istiyorum. Öncelikle bunun üzerinde uzun zamandır uğraştığımı bilmeni istiyorum. İlk planım kraliçenin Cloris'den nefret etmesini sağlamaktı ve bunu başardım. Kraliçenin, Cloris'in kızını krala sattığına inanmasını sağladım. Kraliçe benimle yaptığı son konuşmada tüm ailenin yok edilmesi ile yakından ilgilenmemi özellikle rica etti. Başlarını en kısa zamanda huzuruna götürmemi istiyor. Ayrıca kafa başına üç milyona anlaştım. Her açıdan bu iş çok keyifli olacak ve ben de kraliçenin emirlerine uymaktan büyük onur duyacağım.”

“Oh efendim, bu iş başımı döndürüyor, her şey mükemmel olacak.”

“Ben de öyle hissediyorum meleğim ve senden başka isteklerim de olacak. Oh Juliette, bir haftadır boşalamıyorum, kimseyi yeterince çekici bulmuyorum. Son bir haftadır muhtemelen yüz tane oğlancıya kendimi verdim ve bir o kadar da kadını elden geçirdim fakat bir damla bile gelmedim. Burada beni bekleyen kurbanlar için günlerdir yanıyorum, inan bu beni hasta etti. İçimdeki şelalenin bir an önce taşmasını istiyorum. Biz iş üstündeyken kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyorum, önlemlerini aldın mı?”

“Evet, sevgili efendim. Ve bizi rahatsız eden olursa onu ipin ucunda sallandıracağımızı da söyledim. Kapıda korumalar benden emir bekliyorlar ve inan bana, kimse bizi rahatsız edemeyecek. Birlikte harika bir cinayet işleyeceğiz ve bu müthiş güvenli bir parti olacak.”

“Ah, bu sözlerinin beni ne hale getirdiğine bir bak.”

“Boşalacağınıza gönülden inanıyorum.”

“Ya sen?”

Ona cevap vermeme izin vermeden sekse susamış çılgın üzerime atlayıp eteğimi göbeğime kadar kaldırdı ve vajinamı aramaya başladı. Onu bulunca parmaklarını içeri sokmaya başladı, bir yandan da onun ellerinden nasıl zevk aldığıma bakıyordu.

“Biliyorsun, seni bu halinde izlemek beni baştan çıkarıyor, şimdi o girişi biraz ıslatmama izin ver.”

Güçlü Lord ağzını vajinama dayayıp yarım saat boyunca emdi, yaladı. Sonra, “Ah, aslında tadına bakmak istediğim rakipsiz başka bir delik daha var. Eh küçük sapıgım, oranın tadına son günlerde kimler baktı bakalım?” ve beni döndürdü. “Bak, işte kısa süre önce oradan birileri içeri girmiş, bu açıkça görülüyor.” Deliğimin etrafını öpmeye ve yalamaya başlamıştı, bir yandan pantolonunu çıkardı ve bana kıcını gösterir göstermez çekiciliği gözümü döndürmüştü. Deliğine yapışıp emmeye başladım.

“Küçük fahişe, bu işi gerçekten çok iyi yapıyorsun. Kıcımı da sevdiğine inanıyorum. İşte burada da kamışım var, bak büyümeye başladı, haydi onu da em biraz. Zamanı geldiğinde Venüs, Folly’nin çanlarını çalacak, buna inanıyorum.”

“Hava oldukça sıcak” dedim. “Kollarını, bacaklarını saran şu giysilerden kurtul haydi. Çırılçıplak olmanı istiyorum, yoksa sıcaktan yüzün daha çok kızarmaya başlayacak. Biliyorsun işimize başladığımızda böyle görünmemeliyiz, biraz bıyıklarını düzeltelim ve sana şu beğendiğim perlerini giydirmek istiyorum, o zaman kurbanlarımızı nasıl korkutacağını düşünmek bile çok eğlenceli. O kadar büyük işkenceler görecekler ki, sonunda onları öldürmemiz için bize yalvaracaklar.”

“Haklısın Juliette, haklısın. O halde bebeğim, beni tören için hazırla.”

“Giyim tarzı kuşkusuz çok önemli. Söyle bana, mahkeme salonlarına hakimler kostümlerini giymeden çıksalar insanları bu kadar iyi etkileyebilirler mi? Tabii bir de kahramanlar, komedyenler ve şov adamları var.”

“Bu günlerde ruhumun nefretini zaten açıkça yansıtmaya başladım ve bu nefreti gösteren şekilde giyinmem çok iyi olacaktır. Şimdi, biz de

ne gerekiyorsa onu yapalım. Juliette kurbanların kanlarını akıtmam için beni hazırla.”

Akşam yemeği vakti gelmişti, masaya geçtik ve konuşmamıza orada devam etmeye başladık.

“Kesinlikle evet, kanunlar daha acımasız olmalı, mutlu ülkeler hep acımasız kanunları olan ülkeler olmuştur. O ülkeler tek bir hükümdarın kontrolü altındalar. Politikanın içinde olanların acımasız güçlere ihtiyaçları vardır. Hükümdarların en önemli esasları sansür olmalıdır, bu dinin ve politikanın iç içe olmasını kolaylaştırır. Sadece önemli insanlar özgür olmalıdır. Ulusu, dinden daha iyi bir korkutma yöntemi yoktur, hükümdarlarına karşı gelmemeleri için onları cehennem ateşi ile korkutmak gerekmektedir. İşte Avrupa’nın, Roma’nın sözüne bu şekilde itaat ediyor olmasının tek nedeni budur. Bizler, yani dünyanın diğer büyük adamları Vatikan’dan ve kurallarından nefret ediyoruz, yani Vatikan bizleri boyunduruğu altına alamıyor. Machiavelli’ye baktığımda kral ve çevresindekiler ile arasındaki eşitsizliği görüyorum. O ilahi bir vücut ve çevresindekiler ise sadece hamam böceği. Monarşik bir yapı altında o ve krallığı kan denizinin ortasında bir adaya yerleştiler ve o insanlar tarafından dünyanın tanrısı olarak kabul edildi. Çevresindekiler, ona hizmet edenler sadece birer böcek gibi elleri ve dizleri üzerinde yürüyen türdendiler. Bu durumda kralları onlardan fiziksel özellikleri bakımından da üstünlük gösteriyordu. Onlara da doğa tarafından aynı aslan ya da solucan gibi temel ihtiyaçlar verdiğine inanıyorum. Oh, Juliette sakın unutma, krallar Avrupa’daki üstünlüklerini yitirirlerse bu onların yok olmaları anlamına gelecektir. Asya’daki hükümdarların adını dünya duyduğunda korkudan titremektedir ve Avrupa’nın da ihtiyacı olan bu güce sahip başkanlardır. Bu güncel bir konudur ve her Avrupalı’nın bundan haberi vardır. Romalılar fakirlere yardım etmek için gizen Titus’un değil Capri’deki güçlü Tiberus’un tarafında olmalıdırlar.”

“Fakat, Saint-Fond bu despotluk. Siz bunu savunabiliyorsunuz çünkü çok güçlüsünüz. Bu despotluğun zayıflar üzerindeki etkisi hoş olacak mı?”

“Bu herkes için iyi olacak Juliette. İnsanoğlu ancak bu şekilde yöne-

tilebilir. Despotizme olan mecburiyetimiz varoluşumuzda vardır. Doğa her zaman bizden üstün olmak ister ve ona karşı olunmasını kabul etmez, ona karşı zayıf olunmalı ve ona boyun eğilmelidir. Bununla birlikte istediği tek şeyin zavallı yaratıklarını zalimce yönetmek olduğunu düşünüyorum. Meme emen bebek emdiği memenin ucunu ısırır, bu bebek için çok eğlenceli bir oyundur, işte bizim kalplerimize aşılana acımasızlığı açığa vurduğumuzun ilk örneğidir. Ben, hayatı süsleyen tüm zevklerin tadını çıkarmaktan yanayım, zaten bu da aslında bize sunulan bir despotizmden başka şey değil. Vahşi Asya'da işlenen suçlar ilgimizi çekiyor, neler olduğunu merak ediyoruz, işte bu da içimizdeki acımasız tarafın kendini her fırsatta ortaya çıkartış şeklidir. Ayrıca insanın acımasız olmaktan zevk aldığını, bunun onu memnun ettiğini hissetmesi ile birlikte acıdan alınan zevk de çoğalıyor. Demek istediğim mutluluğun despotizmle ve işkenceyle orantılı olarak daha da arttığıdır. Haşinliğin, zalimliğin altında ezilen insan da mutludur aslında. Noirceuil'in sana sürekli anlattığı gibi mutluluk kötü ya da erdemli olmak değildir, birey olarak birini seçebilmek ve onun ardından gidebilmektir. Önüne sunulan yemek beni tatmin edemez, beni yine ben mutlu edebilirim. İnsanlar birbirlerinden farklıdırlar. Karnı aç olan birinin yemekle ağzını doldurması tok olan kişi için mide bulandırıcıdır. Örneğin Vespasian'ın iyi bir ruhu vardı ve Neron ise tam bir şeytandı, bu her ikisinin de hisleri olduğunu göstermektedir, onları ayıran şey, ruhlarının farklı yönlerde hassasiyet göstermesidir. Neron, Vespasian'a göre çok daha heyecan vericidir. Neden? Çünkü onun yaptığı her şey insanları heyecanlandırmaya, ilgilerini çekmeye yeterli olmuştur. Neron da bu sebeple her zaman mutlu bir adam olmuştur, çünkü acımasız olan güçlü olan demektir, güçlü olanın da etrafı daha kalabalık, etkisi daha yüksektir. İyilik ve erdem için çalışanlar acı çekmeye mahkûmdurlar, ama vahşi ve acımasız olanlar Şeytan'ın gücü ile onurlandırılır. Tarihe baktığımızda genel olarak Neron ve Vespasian'ın eşit şekilde mutlu olduklarını görüyoruz, ama aslında Neron her zaman daha mutlu olmuştur, çünkü o her zaman zevkleri için canlı ve güçlüydü. Vespasian dilenciye sadaka verirken -çünkü o her zaman fakirler de yaşamalıdır derdi- heyecandan

uzak bir duygu hali içinde olurdu. Neron ise elindeki lirle Antonia'nın tepesinden Roma'nın yanışını izlerken daha çekiciydi. Ah insanlar buna, "Biri Tanrılaştırıyor, diğeri küçümsüyor ve nefret ediyor" diyecektir. Ama aslında bu onların duygularını açığa vuruş biçimleri. Bence dünyadaki en mutlu insan hiç tanınmayan, iğrenç, katil ve sık sık adam öldüren, kötülük yapan, her gün suçlarını ikiye katlayan ve kendini bu yönde geliştirendir."

"Bu genç birine sunulan mükemmel bir güç Saint-Fond. Ona tüm eğitimi ve gerçekleri vermek ruhunu yüceltecektir, değil mi?"

"Evet, gençlere bu tohumlardan sunmak hatta mümkünse onları eğitmek gerekmektedir. Birini bu şekilde eğitebilirsen ona mutluluğun kapılarını aralamış olursun. Onu uyandırırısın ve mutlu edersin. İşte sırf bu yüzden yetkimi kullanarak tüm ahlaka aykırı kitapların yayınlanmasına izin verdim. Bunun insanların felsefelerini değiştirmelerine büyük desteği olacağını inanıyorum. İnsanların refahı için seçtikleri felsefe çok önemli ve her şekilde insanın bilgisini, anlama yetisini geliştirmesi, önyargılarından kurtulması gerekiyor. İşte bunları söylemeye cesareti olan bir yazar benim desteğimi kolaylıkla kazanacaktır. Onun fikirlerini sonuna dek desteklerim ve onun yazılarını yayınlardım. Bu tür insanlardan çok az var, oysaki devletin onlara ihtiyacı var. Savundukları şeylere insanlar pek sıcak bakmıyorlar."

"Fakat" dedim heyecanla, "Bu senin hükümetteki katı politikanla uyuşacak mı? Buna ne dersin?"

"Oldukça iyi olacaktır. Lizbon'daki özgür yazarları Paris'e çekebilirim, bu alt tabakayı etkilememi sağlayacak ve hiçbir zaman elit tabakanın mantığına, yapısına karşı olmayacağım."

"Peki ama bu yazılar halk tarafından okunduğunda sizin koruduğunuz seçkin tabakaya karşı zarar vermek isteyenler olmayacak mı?"

"Bu imkansız. Eğer bu yazıları okuyanlar hemen özgürlükleri için baş kaldırırlarsa (ki zaten ben hak isteyenleri zincirliyorum) bu yaptıklarından dolayı daha güçlü zincir cezalarına çarptırılırlar. Kısacası köle her zaman için efendisinin onu nasıl cezalandıracağını iyi bilir."

“Sen çok acımasızsın” dedim gülümseyerek, “Çünkü günümüzde toplumda yükselen ahlaksızlaşmanın önünü açıyorsun ve söylentilere göre sen bakan olduğundan beri yozlaşma çok artmış.”

“Belki ama onları görmek istediğim konuma getirebilmek için kat edecek çok yolumuz var. Son günlerde polis düzenlemeleri üzerinde çalışıyorum ve bunun etkisinin çok güçlü olacağına inanıyorum. Juliette bilirsin her yeni siyasette, polis o siyasetin kimliğine bürünür ve son zamanlarda halkla birlikte polis de değişip yozlaşır. Polis uzun süredir erkek olarak ona sunulmuş olan güçlerin farkında değildi, ama ahlaksızlığın leziz arzularını yaşadıkça, buna karşı koyamayacağını anlıyor. Tabii bu ona hissettirmeden gerçekleşiyor. Birçok şov yeri, kabareler ve genelevler açıldı, tabii bunlar çoğaldıkça suç da aynı ölçüde fazlalaşıyor. Bütün bunların tek nedeni halk tabakasını kolayca dize getirebilmek. Benim kraliyetin önde gelen isimlerini korumam gerekiyor, eğer bunu yapamazsam ahlaksızlaşan halk hükümeti devirir. Bizim gibi despotlar için özgür insanların uyanışı ve ahlaksızlığı ile senin üzerinde egemenlik kurmak isterler.”

“Peki ya senin sözünü ettiğin yönetmelik nasıl bir şeydir?” diye sordum.

“Bunu yeni bir akım olarak düşünebilirsin, öncelikle toplumun kalıplaşmış fikirlerini hedef alıyorum. Fransızların son moda ile nasıl yakından ilgilendiklerini bilirsin.

1) Erkekler ve kadınlar için yeni tarz kıyafetler düşünüyorum ve bu kıyafetler seksi olacaklar, özellikle de kıcı ön plana çıkacaklar.

2) Özellikle Roma'nın muhafazakar tavrını hedef alacak türden görkemli çıplak dans etkinlikleri olacak.

3) Din ve ahlak üzerine verilen eğitim yerine okullarda açık bir dille doğa kanunları öğretilecek. On beş yaşını aşmış kadın ya da erkek her öğrenci eskiden olduğu gibi halk tarafından

kınanıp, hor görülüp, suçlanmayacak, isterlerse evlenebilecek ya da sevgilisi olabilecek. Kadın ve erkek için bekaretin hiçbir değeri olmayacak.

4) Hıristiyanlık ülkeden tamamen sınır dışı edilecek, Fransa'da bundan sonra hiçbir dini tören ya da bayram yapılmayacak. Hıristiyanlıktan tamamen kurtulacağım fakat başka bir din de istemiyorum, sadece biraz önce anlattığım kuralları aşanlar zincire vurulacaklar. İbadet eden ve halkı kandıran ruhban sınıfı için, Meryem Ana takipçileri için planım ise hançeri göğüslerine geçirerek onlardan kurtulmaktır.

5) Kalabalık alt sınıf hayvan sürüleri ise zengin ve güçlülerin köleleri olacaklar. Eski günlerdeki gibi sahip ve köle olacak. O insanların ölümüne ve yaşamasına sahipleri karar verecekler. Köylüler için açık okullar olmayacak, köylülerin gözünü açmak, onlara ışığı göstermek her zaman çok tehlikeli olacaktır. Onların gözünün açılması demek vahşi hayvanların ülkeye yayılması demektir.

6) Her şehir ve kasabada açık halkevleri olacak, burada yirmi yaşını doldurmuş her kadın ve erkek eğitim görecektir. Bu evler en az üç yüz kişiye eğitim vermek için tesis edilecek. Buraya sadece özel sınıfa ait insanlar gelebilecek ve stajyerlerden eğitim alacaklar. Ayrıca burada bir araya geldiklerinde her istediklerini yapabilecekler.

7) Cinayet, suç, hısımla cinsel ilişki, oğlancılık, zina açık olarak yapılacak ve herkes bundan zevk alacak. Suçlama ise sadece bunu yapan köle sınıfına olacak.

8) Genelevlerde, sekste en iyi olanlara ödüller verilecek, ayrıca genelevlerde genç erkekler de çalışabilecek. İlk başta heveslendirmek için ikramiye verilecek. Seks hakkında bilgi veren

kitaplar dağıtılacak ve insanlar iyi seks yapışlarına göre kendi aralarında sıralanacaklar.

9) Köleler eski Yunanda Helots'un, Lacedaemon'a yaptığı gibi muamele görecekler. Kölelerle hayvanlar arasında bir fark olmayacak. Zaten neden birine diğerinden farklı davranasın ki?"

"Efendim, şu son maddeyi biraz daha açıklamanız gerektiğini düşünüyorum. Köle ve hayvan arasında hiçbir fark olmadığını söylediniz."

"Öncelikle doğanın çalışmalarına bir bakalım. O insanları birbirinden ayırmıştır. Şimdi sana soruyorum; sesleri benzer mi, aynı deriye sahipler mi, aynı vücuda, aynı yürüyüş biçimine, aynı beğenilere, aynı ihtiyaçlara sahipler mi? Temelde bir köle ile sahibini ayıran şeyin eğitim olduğunu kabul etmiyorum. Akıllı anatomi uzmanları ikinci sınıf bir bebekle birinci sınıf bebeğin arasında hiçbir benzerlik olmadığını tespit etmişlerdir. Ayrıca her zaman birinci sınıfa ait olan çocuklar ikinci sınıf çocuklardan hoşlanmamışlardır. Birbirlerinden karakter ve duygular bakımından büyük farklılıklar gösterirler."

"Aynısı hayvanlar için de geçerlidir. Örneğin şempanzeler, her zaman ev sahibi konumundadırlar, diğer hayvanlar ise onlardan daha aşağı kabul edilmektedirler. İnsanlar şempanzeleri en üst sınıfta tutarlar. Doğa tüm yaratıkları birbirinden farklı özelliklerle ayırmıştır. Örneğin, tüm bitkiler aynı mıdır? Hayır. Tüm hayvanlar aynı görünüş ve güçte midir? Hayır. Çalı ile görkemli kavağı karşılaştırmamı istiyorum ya da küçük köpekle, büyük görkemli kurt köpeğini karşılaştır. Korsikalı midilli ile özel Andalus beygirini karşılaştır. Tüm kategorilerde farklılıkların ne kadar belirgin olduğunu göreceksin. Voltaire ve Fréron'u aynı sınıfa koyamazsın, Prusyalının gücü, Hottentotlu ile karşılaştırılmaz. Juliette eşitsizliklere dikkat etmeni ve doğanın bizi bu iki sınıftan da yüce tuttuğunu, daha farklı özellikler verdiğini görmeni istiyorum. Tüm diğer sınıfa üye olanlar ise bizim tutkularımızı, ihtiyaçlarımızı karşılamak için yaratıldılar."

"Öp beni sevgilim" dedim ve kendimi o bilgin adamın kollarına bı-

raktım. Bu anlattıkları, felsefe beni büyüliyordu, ilkelerine olan ilgimden kendimi alamıyordum. “Sen benim Tanrı’msın, hayatımın kalanını dizlerine kapanarak geçirmek istiyorum.”

“Emredersiniz” dedi ve bakan beni kucağına alıp salondaki koltuğa yatırdı. “Kralın benimle yakından ilgilendiğini sana anlatmayı unuttum, bana sıkıca bağlanmasını sağladım. Bir yerlerden çok büyük miktarlarda borcum olduğunu öğrendi ve sadık çalışanına iki milyon vermek istediğini söyledi. Juliette hizmetine ve prensiplerime uymaya devam ettiğin sürece bu paradan sen de payını alacaksın. Seni dünyanın zirvesine çıkaracağım ve üstünlüğünü herkese kanıtlayacaksın. Seni zirveyi çıkarmanın bana nasıl keyif verdiğini anlatamam, edineceğim şöhretten sen de payına düşeni alacaksın, hem benim kölem hem de diğer insanlar için önemli bir idol olacaksın. Ah bunu düşünmek bile aletimin alevlenmesine neden oluyor. Juliette birlikte yapacağımız felaketler için sabırsızlanıyorum meleşim. Zulüm ve dehşetler...”

Dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı ve ıslanmaya başlayan deliğimle oynuyordu.

“Oh sevgilim, cinayetlerimiz ne kadar keyifli olacak. Altınlar içinde yüzmek, pis işler yapmak, içtiğimiz her yudum zevk... Tüm arzularım gerçek olacak, insanların bana itaat etmesini sağlamam için izin almama gerek kalmayacak.”

Saint-Fond’u binlerce kez öperek ona olan büyük ilgimi biraz olsun göstermeye çalıştım. Sarhoş olmuştu, tamamen etkisiz haldeydi, bundan faydalanarak, Elvire’nin babasının tutuklanmasını sağlayacak olan kağıdı imzalattım çünkü adam kızını benden almaya çalışıyordu ve onu etkisiz hale getirmem gerekiyordu. Bunun gibi birkaç kişinin işi içinde tatlı dilimi kullanarak onu ikna ettim ve her biri için beş yüz bin frank kopardım. Mükemmel yemeğin ardından uykusu geldiğini söyleyip odasına çıktı. Ben de sonraki gece yapılacak olan eğlence üstünde çalıştım.

Sonraki gün Saint-Fond akşam üstü beş civarı uyandı. Salonda her şey hazır ve tek eksik o kalmıştı. Seks partisi için ayarladığım kızlar

çırılçıplak ellerinde gül demetleri ile bekliyorlardı. Onları Boticelli gibi hazırlamıştım.

Louise henüz on altısındaydı; sarışındı ve yüzünün güzelliği göz kamaştırıyordu.

Hélène on beşindeydi; incecik beli, uzun boyu, uzun kahverengi saçları ile enfes görünüyordu.

Diğer kızın adı Fulvie idi ve on altısındaydı ama Hélène, yaşı daha küçük olmasına rağmen Fulvie'den hoş görünüyordu.

Kızların ortasına kurban edeceğimiz aileyi yerleştirmiştım, onlar da çıplaktı ve üzerilerine siyah kuşaklar sarmıştım. Anne ve babanın yüzleri birbirlerine dönüktü, çok üzgün görünüyorlardı. Ayaklarının dibinde ise çekici kızları Julie yatıyordu, vücutlarında demir zincirler vardı. Julie'nin sağ memesinin ucuna zincir takılıydı, memenin büyük bölümü bu yüzden çürümüştü ve kenarından kan sızıyordu. Bu zincirin ucu ise Cloris'in bacakları arasından, döl yatağının kıyısındaki dudaklara takılıydı. Bu, Delcour'un kurbanlarına uyguladığı özel yöntemdi ve zincirin başını o tutuyordu.

Salonun diğer ucunda, seçtiğim dört kadın duruyordu ve üzerlerinde kıçlarını açık bırakan kostümlerle arkaları dönük şekilde Saint-Fond'u bekliyorlardı.

Kadınlardan ilki yirmi iki yaşındaki Délie idi, çok sıkı bir vücudu vardı.

İkincisinin adı Montalme idi, yirmi yaşındaydı, dolgun yeni açmış bir çiçek gibiydi. Bir kadının sahip olması gereken her şeye fazlasıyla sahipti.

Palmire on dokuzundaydı. Sarışındı, çok romantik ve duygusal bir yüz ifadesi vardı.

Blaisine müthişti; on yedisindeydi, dişleri kusursuzdu, bakışları arzu dolu ve çekiciydi.

Halka halindeydiler, aralarında iki yakışıklı vardı ve penisleri beş fit uzunluğunda, on inç genişliğindeydi; birbirlerini okşuyorlar, tutkulu öpücöklere boğuyorlardı, çırılçıplaktılar.

Gözleri büyüyen Saint-Fond gördükleri karşısında, “Çok çekici” dedi, “Burası cennet olmalı. Kuşkusuz ki, tüm bunlar Juliette’nin zekasının ve hayal gücünün eseri. Hiç hata yok, mükemmel!” dedi ve gelip Delcour’un yanına oturdu, bunu gören Montalme gelip Saint-Fond’un önünde eğildi ve aletini alıp, emmeye başladı, Palmire ise gelip onun önünde eğilerek kışını sergiledi.

Delcour, ayağa kalktı ve ailenin yanına ilerledi.

Saint-Fond, “Sizler işlediğiniz büyük suçlar nedeniyle yargılanacaksınız ve kraliçe sizleri öldürmem için bana fetva verdi.”

“Bunların hepsi yalan, ailem ve ben masumuz, bunu çok iyi biliyoruz, aşağılık herif! -Bu sırada Saint-Fond boşalabilmek için kendi ile mücadele içindeydi.- Evet, bizim tamamen masum olduğumuzu çok iyi biliyorsun. Ama eğer dediğin gibi suçluysak o halde bizi mahkemeye çıkartın fakat bu şekilde ahlaksızca bir ortamda bunun olması imkânsız.”

Bakan, “Delcour” dedi, “Eğer istersen zincirin tadına bir baksınlar.”

Cellat, Madam Cloris’in bacaklarının arasından ve kızının memesinin ucundan sarkan zinciri aniden, şiddetle çekti. Her yer kana bürünmüştü.

Saint-Fond, “Kurallara uymadınız, şimdi bunun için af dileyin ve cezanıza boyun eğin. Ölmek için hazırlanın.”

Cloris dehşet dolu bakışlarıyla, “Sen orospu çocuğu bir zorbasın, bunun hesabını vereceksin.”

Saint-Fond sinirden deliye dönmüştü, aleti büyümeye başlamıştı, beni yanına çağırdı ve bir zincir parçası ile adama vurmaya başladı, özellikle yüzüne vuruyordu, bu sırada aletini Julie’nin memelerinin uçlarına sürüyordu.

Kızın babası, “Sen bir korkaksın” dedi. “Korkak değilsen beni çöz ve kozumuzu paylaşalım. Pislik herif, şu an sahip olduğun her şeyi bana borçlusun.”

“Peki, bu iş daha keyifli olmaya başladı ama seni asla çözmeyeceğim. Eğer bir şeyleri sana borçlu olduğumu düşünüyorsan bu senin sorunun. Yaptığın iyilikten gurur duyabilirsin. Bu sırada Saint-Fond’un aleti yine

küçülmeye başlamıştı, beni çağırıp onu hayata döndürmemi istemişti ama çabalarım başarısız olmuştu. Bunu görünce Delcour'a dönüp, "Şu adamı çöz ve kazığa bağla" dedi. "Kraliçe beni her türlü işkence için özgür bırakmıştı. Şimdi Cloris, kadınlarına yaptığım her şeye gözlerinle şahit olacaksın."

Delcour adamı çözüp götürmekte zorlanıyordu, Cloris güçlü çıkmıştı ve kurtulabilmek için debeleniyordu. Bunu gören Saint-Fond zincire sarılıp, doğruca Cloris'in yanına gidip onu dövmeye başladı, özellikle yüzüne, boynuna ve kıcına vuruyordu.

Delcour'a doğru dönüp, "Onu kendi ellerimle öldürebilirim" dedi. "Evet, onun kanını dökmek için ciddi kişisel nedenlerim var."

Her zaman iş üstündeyken yaptığı gibi cinayeti zevkli hale getirmek istiyordu ve eğilip Cloris'in aletini emmeye başladı ve şehvetle kıcını öpmeye başladı. Büyümeye başlayan aleti görünce yine onu ağzına aldı ve ucunu emip yalamaya başladı. Delcour bu manzarayı izlerken ereksiyon olmaya başlamıştı, Saint-Fond ıslak dudaklarını Delcour'un dudaklarına götürüp, onu uzun süre öptü. Yaklaşık beş dakika sonra bana döndü ve "İşte bu biraz hareketlenmemi sağlıyor," dedi ve kendini kızların eline bıraktı.

Kadın, "Ah efendim, bu kadar kötü işkencelere layık olacak ne yaptık biz?" dedi. Bunu duyan adam karısına, "Cesur ol, ölüm tüm bu pisliklerden kurtulmamızı sağlayacak o yüzden korkma, böylece daha fazla acı çekmemiş olacaksın. Ölmezsek bu korkunç adam bize çok büyük acılar çecktirecektir."

Saint-Fond söze karışarak, "Bundan asla pişmanlık duymayacağım" dedi. Bunun ardından Madam Cloris çözüldü ve Saint-Fond'un yanına götürüldü.

"Geçmişte sana nasıl ilgi duyduğumu ve senin ne kadar inatçılık yaptığını hatırlıyor musun sevgili kuzenim? Ama bugün, tatlı şirin kuzenim, sana çok ucuza sahip olacağım."

Tuhaf bir şekilde ereksiyon olmaya başlamıştı, kadını belinden yakaladı ve bacaklarının arasına girip kocasının bakışları altında kadını

düzmeye başladı. Bu benim için fırsat demekti, çünkü sevgilimin güzel kıcı boşta kalmış, beni bekliyordu, onu öpüp küçük deliğini emmeye başladım. Julie ve madam, Saint-Fond'un etrafını sarmışlardı, ben de pozisyonların oluşmasını, kıçların ve vajinaların doğru yerde olmalarını sağlıyordum. Saint-Fond onlara çimdik atıyor, vuruyordu. Zavallı kadınlar ağlıyor, her yerlerinden kanlar akıyordu. Saint-Fond özellikle memelerini çimdikliyor, ısıırıyordu.

"Juliette, şu fahişelerle oynaşmamda bana yardım et, Cloris'in bu manzarayı rahatça izlemesini istiyorum."

Benden istediğini yaptım, babasının bakışları altında kızının bacaklarının arasına girip onu düzmeye başladı. Bu sırada Delcour da Madam Cloris'in kalçalarını okşuyordu, kıçları birbirlerine yapışık duruyordu. Delcour, madam ile kızının arasındaydı ve aleti kızın kıcına yakındı, bu durumu değerlendirmeliydim ve Delcour'un aletini kızın küçük deliğine sokmasına yardım ettim. Bir süre uğraştıktan sonra bakire delik aralanmıştı, Delcour babasının bakışları altında kızını kıcından düzdü. Sonra dönüp karısını düzdü, bir yandan da kadınları elindeki zincirle dövüyordu, etrafa kanlar fışkırıyordu.

Saint-Fond her şeyi denemiş olmasına rağmen gelemiyordu, kadınları Delcour'a bırakıp Cloris'in kıcını avuçladı. Delcour'dan yanına gelip adamı boynundan divana bağlamasını istemişti. Cloris yüzükoyun divana bağlandı, artık kıcı tamamen Saint-Fond'un kontrolü altındaydı, hemen yanlarına gidip sevgilimin aletinin ucu ile deliği rahatlattım ve onu içeri soktum. Kadınla kızını da babanın yanına yatırdım, Saint-Fond, Cloris'in içindeyken aynı anda kadınları da okşayabiliyordu. Kadınların kıçlarına şapka iğnesi batırmaya başlamıştım ve sevgilimin kık deliğini yalıyordum.

Bakan sonunda adamın içinden çıkıp, "Ah hayır, olmuyor, yine spermimi akıtamıyorum, çünkü herifin kıcı çok pis ve aletim bokun içinde rahat kaymıyor, sen küçük orospu gel ve boku yalayarak temizle" dedi Montalme'ye dönerek.

Montalme'nin buna pek hevesli olmadığını görünce, Saint-Fond,

Delcour'dan kızı yüz kırbaçla cezalandırmasını istedi.

“Ah orospu, orospu” diye inlediği sırada kız kırbaç cezasına çarptırılıyordu. “Aletimi de emmen gerekecek, çünkü onun da etrafı boka bulundu. Bokları yerken neler hissedeceksin, bakalım?”

Montalme, iyice kırbaçlandıktan sonra oldukça komik görünüyordu, Saint-Fond'un aletini emerek iyice temizledi, sonra da Cloris'in kıkı deliğini yalayarak, dilini deliğe sokarak iyice temizledi. Bu sırada bakan işine temiz aleti ile geri dönmüş, Cloris'i kıkından düzmeye başlamıştı, diğer yanında duran Madam Cloris'in de kıkını okşamaya devam ediyor, diğer eliyle de kızının vajinasını gıdıklıyordu. Bu çalışmaları sonunda biraz harekete geçmiş gibiydi ve bu sefer diğerlerini bırakıp Julie'yi aldı ve “Umarım bu sefer başaracağım” dedi.

Sevgilimi bir pilot gibi Julie'nin küçük, dar deliğinden içeri kaydurdım, bir süre iyi gibi görünüyordu ama sonunda yine kontrolü kaybedip boşalamadan dışarı çıkmıştı. Nefreti gözlerinden dışarı taşıyordu, hemen kalktı ve ilk olarak Cloris'i kırbaçlamaya başladı, adamın her yerinden kanlar fışkırıyordu. Karısı ona belinden bağlandı ve karısının kıkı binlerce kez kırbaçlandı. Sıra küçük Julie'deydi ve o da annesine bağlanarak aynı şekilde kırbaçlandı.

“Şimdi onları daha kötüsü bekliyor dostlarım. Kızlarını öldürene kadar kırbaçlayacağım ve Juliette seninle Delcour silahlarınızı alıp ailenin yanına gidin, ben kızları ile ilgilenirken bir şey yapmaya kalkarlarsa hiç beklemeden kafalarını uçurun.”

Kadının başında beklerken küçücük bir hareketi için canımı bile verebilecek durumdaydım, beynini uçurmak için can atıyordum ama kadın ölü gibi yatmış, hiç kıpırdamamıştı. Zavallı Julie'nin kanı tüm odaya saçılmıştı. Saint-Fond, kızı yerde bırakıp annesine döndü ve bacaklarını ardına kadar açıp döl yatağını kırbaçlamaya başladı, onu her gittiği yerde takip ediyordum; dilini, aletini yalıyor, onu okşuyordum. Saint-Fond yeniden genç kıza dönmüştü, o kadar güçlü vuruyordu ki, sonunda kızın kollarındaki kelepçeler açılıp yere düştü, annesi kızına yardım edebilmek için elini uzattığında bakan kadına o kadar güçlü

vurdu ki, kadın odanın diğer tarafına çarpıp yere düştü. Cloris'in bakışlarından içinde olduğu dehşet okunabiliyordu ama konuşamıyor ve her yerinden zincirlendiği için hareket edemiyordu. Kız ayağa kalkmaya çalıştığı sırada Saint-Fond, cellattan kızı önünden düzmesini istedi, bu olurken Saint-Fond da Julie'i aynı anda arkadan beceriyordu. Ben de hiç zaman kaybetmeden Cloris'in zincirlerini çözmeye başladım ve ona bakını düzerse ailesinin hayatlarına kavuşacağı yalanını uydurdum. Zavallı adamın sönmüş aleti ile oynamaya başladım, istediğim kıvama gelince de onu yarıktan içeri kendi ellerimle soktum. Saint-Fond iri aleti menfezinde hissettiğinde yüzünde bir gülümseme belirmişti. İri aleti içine çekiyor, dans ediyor, gülüyor, bir balık gibi kıvrılıyordu.

"Oh bu müthiş, ben onun kızının kıcını düzerken o ıslak, iri aletiyle içimde ve kızını becermeme yardım ediyor."

"Monsenyör" dedim zavallı adama, "Hangisini tercih edersiniz? Kızınızın yüzlerce kez düzülmesini mi yoksa onun öldürülmesini mi?"

"Öldürün onu!"

"Ama önce kızının tadına bakmaya ne dersin? Belki bu kızının da hoşuna gider."

Benim kızlardan biri Julie'nin bacaklarını ardına kadar açıp küçük deliğin etrafını yalayıp nemlendirdikten sonra ben de hemen babasının güçlü aletini alıp kızının deliğinden içeri kaydırdım, fakat Cloris girişten öteye geçmek istemiyor, direniyordu.

"Eğer onu sikmezsen kızını hemen öldürmem gerekecek."

Tabii konuşmasından sevgilimin bu pozisyonu görmeyi ne kadar çok istediğini anlamıştım, kızın belini tutup kaldırdım ve babasının aletini kızın zaten genişlemiş olan anüsünden içeri ittim, çaresiz baba kızını katilin elinden kurtarabilmek için onu şehvetle düzmeye başladı. Bu sırada Saint-Fond, annenin kıcı ile oynuyor, hizmetçi adamlardan birinin kalçalarını öpüyordu. Délie ise Saint-Fond'u baştan çıkarıyordu. Öpücüklere dayanamayan adam sonunda Delie'i düzmeye başlamıştı, Saint-Fond bir araya toplanmamızı istemişti, çünkü hâlâ gelemiyordu ve bu yüzden çılgına dönmüş vahşi bir hayvan gibi kükrüyordu. Böğürme-

ye, haykırmaya başladı, ağzından köpükler geliyordu. Delcour yanında duran Julie'ye dayanamamış, kızın üzerine çıkmış, aletini bacaklarının arasından kızın içine sokmuş, gidip geliyordu ve kısa süre sonra iniltiler içinde kızın içine boşaldı, iyice yapışarak tüm zehrini akıttı. Bunu zevkle izleyen Saint-Fond'un siniri biraz olsun yatışmış gibiydi. Benden kızlardan üçünü yanına getirmemi istedi, kışkırlarıyla oynamaya, parmağıyla onları taciz etmeye başladı. Bu sırada, ben de onunla oynamaya devam ediyordum fakat bunların hiçbirinden zevk almadığı açıktı. Fulvie ile özel olarak ilgilendiğini hissediyordum.

"Onu becermek istiyorum Juliette ve göreceksin ondayken boşalacağım, evet, oh kesinlikle öyle hissediyorum."

Bu kızlardan da sıkıldığında dört kadını ona getirmemi istedi. Palmire, onu büyülemişti, kızın dolgun kışını en az on dakika ağzının suları akarak izledi.

Sonra bana doğru döndü. "Fahişelere diz çökmelerini söyle, benim çevremde halka olsunlar. Bu şekilde aletime olan hayranlıklarını ifade etmelerini istiyorum ve hepsi aletimi emecekler."

Kızlarıma emri verdim ve hepsi Saint-Fond'un aletini teker teker emmeye başladılar, arada kızlardan birkaçı onu ellerine de alıyorlardı.

Tören bittiğinde, "Peki" dedi. "Şimdi sırada kışım var, hepinizin ona tapınmasını ve deliğimi yalayıp temizlemenizi istiyorum."

Bu da bittiğinde sıra onun, aletlerin tadına bakmasına gelmişti, tahmin edebileceğiniz gibi Delcour ve Cloris'in aletlerini emdi.

"İlk perdenin sona erme zamanı geldi Juliette."

Erkek hizmetçilerden biri Julie'yi düzmeyi bitirdiğinde onu kaldırdılar ve çocuğun kışını küçük parçalar halinde kesmeye başladılar, delice çığlıklar atan anne ve babayı sıkıca tutuyorlardı. Usturasını alan Delcour kızın başını kesmek için hazırlanmaya başladı.

Bu sırada bakan, "Acele etme Delcour" diye haykırdı. "Kuzenimin kızına olan her şeyi görmesini istiyorum, onu sikmeden önce ölmesini istemiyorum."

Delcour kızın derisinin üst tabakasını doğramaya başladığında kes-

kin çığlıklar odada inliyordu. Saint-Fond ondan durmasını istediği için ara verdiği sırada Saint-Fond, kızın kış deliğini kanlar arasından bulup zaman kaybetmeden içeri girdi. İyice içeri yerleştiğinde, Delcour’dan devam etmesini istedi. “Fakat yavaş ol, tüm bunların onun sinir sisteminin ne hale getirdiğini bilmiyorsun. Juliette, Delcour’un kışına olan borcunu ve minnetini ödemeni istiyorum, o benim gözümde Tanrı’dır artık. Hadi annesinin güzel kışını kolayca ulaşabileceğim bir yere getir. Kızını öldürürken onun kışını öpmek istiyorum.”

Fakat Tanrı’m onlar ne pcklerdi? perken dişleriyle öyle bir ısıırıyordu ki, her pşn ardından kanlar fışkırıyor, bu kanlar bakanın ağzına bulaşıyor, dudaklarının kenarlarından akıyordu. Kanların arasından bize bakıp hizmetçilerden birinin gelip onu becermesini istediğini söyledi, hizmetçi hemen emri yerine getirmişti.

“Ah” diye inliyordu, “Cinayet bana dünyanın en müthiş hazzını veriyor, buna tapıyorum, cinayet beni büyülüyor.”

Delcour çok ağır hareketlerle, keskin usturasıyla kızı parçalıyordu. Cloris’in yüzünü ölüm beyazı sarmıştı, donmuş halde olanları izliyordu, bakışları buz kesmiş gibiydi. Sonunda Julie’nin güzel başı bedeninden ayrılıp yerin soğuk mermerinin üzerine düşüp, yavaşça yuvarlanıverdi. Bu, aynı kuzey rüzgarıyla salınan zayıf, narin bir gl andırıyordu.

l bedeninin içinden kendini çekip çıkaran Saint-Fond, “Dünyada bundan daha keyif verici bir şey olamaz” dedi. “Onun makatında gidip gelirken, sefil hayatının son saniyeleri aletimin ucundan kayıp gitti. Bu enfesti. Tamam madam söz ver, aynı hazzı sen de yaşatacaksın.”

Sahne yeniden başlamıştı. Operasyon aynı şekilde sürerken Saint-Fond, “Bir kadının boynunu bedeninden ayırmak onu tüm yaşamını dolduran anılardan ayırmak anlamına geliyor. şu an zevkim ikiye katlanıyor çünkü aynı zamanda kuzenimden geçmişte bana vermediklerinin intikamını da alıyorum ve onu yok ediyorum.”

Kadının anüsünde gidip gelirken celladın aletiyle oynuyor ve benim kalçalarımı öpüyordu, hizmetçilerden biri yeniden Aziz’in anüsünde ydi, diğeri ise Delcour’un içindeydi. Baba yeniden hareketlenmeye baş-

lamıştı, bunu fark ettiğimde Saint-Fond'u bırakıp, adamın zincirlerini sıkıştırdım. Çılgın sevgilim çok mutlu görünüyordu, akrabasının anüsündekeyken onun yavaşça ölümünü izlemek, müthiş heyecan vericiydi. Bu yavaşlıktan dolayı ancak on beş dakika sonra kadının başı bedeninden ayrılabilmişti. Sıra Cloris'e gelmişti, Saint-Fond bu cinayet sırasında yanında Montalme'nin büyüleyici kışının olmasını istemiş ve onu öpücüklerle ıslatmaya başlamıştı. Diğer kadınlar ise Saint-Fond'un çevresini sarmış ona kışları ile şovlar yapıyorlardı ki, sonunda Cloris'in başının vurulduğu anda beklenen büyük bomba da patladı. Tanrım, ne müthişti! Uzun süredir içinde delicesine biriken tüm zehri Lucifer'in ağzına fışkırtmaya başlamıştı, spermler adamın dişlerinin arasından süzülerek ağzının kenarlarından akmaya başlamıştı. Bu bir gök gürültüsü gibiydi, uzun süre içini Lucifer'in ağzına boşaltan sevgilimin biraz olsun dinlenme zamanı gelmişti. Bu sırada kadınları ve köle hizmetçileri odadan çıkarıp yandaki odaya geçirdim. Bakan dinlendikten sonra aramıza katılmıştı. Saint-Fond yorgun ama başarılı cinayetleri sebebiyle gururluydu.

O dinlenmeye çekildiğinde benim işim daha yeni başlamıştı. Bir sonraki gün için salonu hazırlamaya başladım. Duvarlara siyah kağıt kaplandı, etraf kemikler, kafa tasları, asalar, bıçaklar, usturalarla süslendirildi. Odanın ortasında ise bir bakirenin vajinası, lezbiyen bir kadın tarafından emiliyordu. Her ikisi de çıırılçıplaktılar, gözleri siyah bantlarla bağlıydı, başlarında, siyah başlıklar vardı. Kızların önünde sağ taraflarında tabut, sol taraflarında ise üzerinde tabanca, biraz zehir ve hançer bulunan bir masa vardı. Saint-Fond içeri girdiğinde en çok bu dekor dikkatini çekmişti.

"Tatlı şeyler!" dedi kızları öptükten sonra, "Yine buradalar ve ben onları görmekten dolayı çok memnunum, bu kızlar bana büyük zevk veriyor."

Odanın ortasında karanlığın içinde parlayan loş bir ışık vardı, etrafta her şey işkence partimiz için hazır görünüyordu, en ilgi çekici olanı odanın ortasına kurulan tekerlekti. Büyük davul şeklinde olan başka bir cismin içine yerleştirilmişti, tekerleğin içinde ucu sivri demir keskiler

vardı, kurban tekerleğın üzerindeki yaya yatırılmıştı. Tekerleğın orta kısmı, kurbanı açıkta bıraktığından vücutuna demir keskiler değiyordu ve her dönüşte keskiler vücutunda derin izler bırakıyordu. Gerçekten korkunçtu, kurban yaklaşık on saattir şiddetli acılar içinde kıvranıyor, her haliyle bir hayaleti andırıyordu. Bu aleti Delcour icat etmişti ve henüz Saint-Fond'un beğenisine sunmamıştı. Saint-Fond aleti gördüğünde o kadar hayran kalmıştı ki, mucidine tam elli bin frank ödemeyi vaat etti. Saint-Fond aleti hemen kızlar üzerinde denemek istiyordu, hain bakışlarıyla kurbanını hemen belirledi. İçlerinden en güzeli olan şanssız Fluvie, onun gibi bir seks delisinin seçeceğı en iyi kızdı. Eğilip mükemmel yaratığın kış deliğini aralayıp, enfes bir öpücük kondurduktan sonra onu hızla ölmek üzere olan diğerkurbanın üzerine yatırdı. Tanrım, ne müthiş bir andı!

Saint-Fond, Delcour ve benim aramda ağır hareket ederek her anın tadını çıkarmakta kararlı görünüyordu, sahnenin önüne, kenarda duran üç sandalyeyi çekti, bunlar bizim içindi. Yanımda çalışan tecrübeli Palmire'den sandalyesinin arkasında hazır beklemesini istedi. Dayanılmaz dakikalar çoktan başlamıştı bile, Delcour'un kamışı ile oynarken diğerkeliyle kıcımı okşuyordu ve dikkatle önünde gerçekleşen acı dolu işkence anlarını izliyordu. Her fırsatta zavallı küçük kıztın leziz bölgelerini okşuyor, gıdıklıyordu ve kız kıvranıphareket ettikçe Saint-Fond dokunulmamış yeni bölgeleri de öpmeye başlıyordu. Delcour, Saint-Fond'u kırbaçlamaya başlamıştı ve Saint-Fond yine aynı anda birileri tarafından düzölürken, ben de onun güçlü silahını emiyordum. Bu sırada aleti ağztımın içinde iyice büyümeye başlamıştı ve kısa sürede içime süzölüvermişti (tüm bunlar işkence tekerleğının önünde gerçekleşiyordu ve Fulvie'nin altında kalan Blaisine acılar içinde kıvranıyordu) içimdeyken diğerk yandan Fulvie'nin güzel kıcına sarılıyor, öpüyordu. Kulağıma, "Onu tekerleğın üzerinde vaftiz edeceğim. Düşünsene şu küçük, şirin kalçalar nasıl acı çekecek."

İşi bittiğinde hiç ara vermeden kenarda duran koltuğaa uzandı ve kadtın erkek tüm cinsi üzerinden geçirerek güzel bir geçit töreni başlattı.

Hepsi Saint-Fond'un yüzüne teker teker oturup ağzına sıçtılar. İlk sırada Palmire vardı, yüzüne oturup sıçtıktan sonra, efendisinin yanında yere diz çöküp kamışını ağzını aldı ve onu emmeye başladı. Sırada Montalme ve bizler vardık, efendimizin isteğini itaatle yerine getirdik. Bu pisliğin içinden kalkan Saint-Fond, yeniden kendini dehşetin kollarına bıraktı. Delcour'dan yedi kadını kırbaçlamasını istedi, o direktiflerini verirken ben de onun güçlü silahını emmeye başlamıştım.

Delcour, birinci ve ikinci kızı iyice kırbaçladıktan sonra, iki adamım, Saint-Fond'u ve Delcour'u düzdüler. Bunun ardından Delcour, yeniden işine dönmüştü ve üçüncü kızı kırbaçladığı sırada Saint-Fond kızlardan birini yere yatırıp üzerine çıkmıştı. Sırada ben ve Palmire vardık. Önce Palmire'yi kışından düzen Saint-Fond sonra benden silahıyla oynamamı istemişti ama gözü Fulvie'deydi, yerinden bir ok gibi fırlayıp tekerleğin üzerindeki kızın üzerine atıldı ve kış deliğinden içeri kayarak biriktirdiği tüm zehri içine akıttı. İş bittiğinde aletin üzerinde kalan damlaları emerek onu hazırladım ve kaybettiği enerjisini geri verdim. Delcour'dan, ben hariç diğer tüm kadınları sıraya dizmesini istedi ve hepsine yüzer kırbaç attıktan sonra kadınları tutup Delcour'a teker teker becerтті. Delcour, iş üstündeyken, bakan da kızları dudaklarından öpüyordu, her anı dikkatle ve ilgiyle izliyordum.

Saint-Fond kısa bir ara vererek kızları odadan dışarı çıkarıp onlara bazı emirler verdi fakat hiçbirimiz kızlarla ne konuştuğunu bilmiyorduk, geri geldiğinde de hiçbir şey sormadık. Delcour, kulağıma tuhaf şeylerin döndüğünü, çok farklı bir oyun olacağını fısıldadı... Saint-Fond geri geldiğinde yüzü kan ter içindeydi ve çok tahrik olmuş görünüyordu.¹⁰

"Çok iyi" dedi ellerini birbirine sürterek, dudakları şehvetle köpüklenmişti. "Bana yardım edin. Onları nasıl öldürelim? Çok korkmalı ve acı çekmeliler, beni anlıyor musunuz? Delcour, bir tanem, sopanı çok iyi kullanacağından eminim. Bu zavallı domuzların hepsi birer birer cehennemin azabını tadacaklar, eğer her şey istediğim gibi olmazsa bu yolda yalnız olduğumu düşünmeye başlayacağım."

Bu kısa nutuktan sonra Fulvie'ye sıcak bir öpücük kondurdu, kızın

onu çok tahrik ettiği açıktı.

“Delcour” diye devam etti, “Ŗu küçük Ŗeyi sana hediye etmeme izin ver, tekerleğinin üzerine çok yakıŖtı, Ŗu beyaz, dolgun kalçalara bir bak, sanki senin çubuklarının onlara vereceği acı ile yanıyor gibiler.”

DiŖlerini kıza geirmıŖti, zavallının bütün vücudunda ısırılmadık yer bırakmadı, sağ meme ucunu uzun süre ısırdı ve sonunda koparmayı baŖardı. Bir dakika için kurbanının kıına silahını kaydırđı ve sonra yeniden dıŖarı ıktı, Delcour’un aletini aldı ve menfezden içeri kaydırđı.

“Protokol, dikkatle celladın kurbanını nasıl dzdğn izliyor.”

Delcour iŖine devam ederken, Saint-Fond’un uzun tırnakları kızın butlarını, kalçasını ve memelerini tırnaklamaya baŖlamıŖtı, narin vücut bu güçlü tırnaklara daha fazla dayanamadığı için kanamaya baŖladı. Alet-i zayıf dŖmŖt, bu yüzden Palmire’yi çağırıp onu yeniden canlandırmasını istedi. “Bak, küçük kızlar beni ne kadar çok yoruyor.”

Ağzından bu kelimeler döküldüğü sırada Delcour’un çıktığı deliğe yeniden hızla büyümeye baŖlayan kendi aletini dayamıŖtı bile. Ama bunun ona yetmediği açıktı, kızın içinden çıktı ve onu tekerleğin üzerinden alıp sandalyelerden birine dayayıp, baŖından yakaladı ve düzmeye baŖladı, bu pozisyonda iŖini daha rahat yapıyordu. Kızların etrafında daire çizmesini istedi, elleri sürekli çevresindeki kalça ve kılarla ilgilieniyordu. Kızlar yere diz çöktüler, onların memeleriyle oynuyordu, Blaisine ise Saint-Fond’un penisini emiyordu. ılgın Saint-Fond körpe memelere akısı ile derin yaralar açtı, sonra da sıcak bir demiri oyuna katarak yaralara bastırmaya baŖladı. Peki ya ben? Oh dostlarım bense bir tarafta Delcour’un aleti bağırsaklarımda ve hizmetçilerden birinin aleti de diğer tarafımdan içimde iken, efendimin emirlerini yerine getirmeye alıŖıyordum. Bakan, kızları yerde dizlerinin üzerinde dururlarken güçlü halatlarla birbirlerine bađlamıŖtı. Sırtları birbirlerine dönük halde ortada ember Ŗeklindeydiler. İnanın dostlarım tüm bu iŖleri yaptığı sırada boŖta kaldığı her saniyeyi de Palmire’nin eŖsiz kıı ile geçiriyor, iŖlerinden fırsat buldukça o enfes deliği emiyordu.

“Zaman kaybedemeyiz, oyun kusursuz olmalı. Biraz daha kırbaç

istiyorum.”

Ben hariç yedi kadın, yüksek tavanlı büyük salonun geniş sütunlarına sıkıca bağlandılar, her biri havaya kaldırdıkları ellerinde İsa'nın bulunduğu haçları tutuyorlardı, sonra haçları çıplak ayaklarının altına alarak ezdiler. İçlerinden üçünün ayakları feci halde yırtılmıştı ve üzerine basamayacak duruma gelmişlerdi. Saint-Fond, zaten acı içinde olduklarını gördüğünde onların memelerini el çabukluğu ile kanlar arasında doğramaya başladı, Saint-Fond kendini kaybetmiş görünüyordu ve bir ara hançerinin kızlardan birinin kafatasını deldiğini gördüm. Saint-Fond hançerden yeterince zevk almadığından, eline geçirdiği iki çatallı bir keski ile işe koyuldu ve aletle kızların gözlerini hedef aldı. Bu arada kızlar bir de kırbaçlanıyorlardı, sonunda kızların ipleri çözüldü ve her biri bir yere yığılıverdi. Kurbanlarımızın çevresine toplandık.

Başta, Saint-Fond, benim ve Delcour'un verdiği sopaları kullanmayı tercih etti. Kurbanlarına hiç usanmadan yüzlerce kez vurdu. İkinci bölümde partiye demir çubuklar da katılmıştı, her biri tam iki yüz defa bu çubuklarla dövüldüler. Saint-Fond üçüncü bölümde makinesini çalıştırmaya karar verdi, tekerlek gürültü ile dönmeye başladı eminim bizden başka her suçlu bu noktada bir kez bile olsa durmak isterdi çünkü bu manzaraya muhtemelen kalbi dayanmazdı. Ama biz bir saniye bile durmadık. Aleti tahrik oluyordu, yeniden irileşmeye başlamıştı, onu içimden taştan sevgiyle izliyordum, aletin etrafından sızmış spermi belirgin haldeydi. Saint-Fond gözlerinden ateş fışkırırken on altı yaşındaki Lousie'yi düzmek istediğini haykırdı. Yanına getirdiğimiz körpe, el değmemiş güzellikteki kızı delice öpmeye başladı, kanayan kıcını yaladı, emdi, penisini kızın titreyen ellerine bıraktı, onu ve kış deliğini nasıl emdiğini izledi. Kızın sırası şimdi Delcour'daydı, Delcour kışkırtıcı aletini kızın deliğine soktu, kısa süre sonra delice bir şehvetle kıza şu ünlü Çin işkencesini uygulamaya başladı, onu hemen uzun masanın altına yatırarak canlı canlı tam yirmi dört bin parçaya böldü. Saint-Fond, onu düzen hizmetçisinin kucığında hizmetçinin güçlü aletini içine almış halde oturuyor, bir yandan harék et ederek, kendini kasarak ona

yön veriyordu. Bu sırada listenin diğer ismi olan Hélène'yi bacaklarının arasına sıkıştırmış, kıcı ile oynuyordu. Ben mi? Oh ben de efendimin boşta kalan yerlerini okşuyordum, efendim de Palmire'nin ağzını yalıyordu. İşkence yeniden başlamıştı, Palmire'nin gözleri ucu kıvrık küçük bıçakla oyulmaya başlandı, işimiz bitince, gözlerinden kanlar akan kız canlı halde çarmıha bağlayıp bıraktı. Bunu Saint-Fond tek başına yaptığı sırada ben de onun güçlü kıcını kırbaçlıyordum. Tüm kurbanların kolları ve bacakları kırıldı, Saint-Fond bu bacak ve kol operasyonunun ardından kızları teker teker kıçlarından düzdü ve o iş üzerindeyken Delcour topuzla her birinin beynini patlattı, bu patlamalarla Saint-Fond'un ağız ve gözlerine kan ve beyin parçaları sığıyordu.

Geriye bir tek kanlar içinde duran Fulvie kalmıştı. Bu onun yazgısı mıydı? Saint-Fond onu fark edip tekerleği gösterdi.

“Oraya bak, en iyisini sana sakladım.”

Hain, kıza yaklaşıp, şefkatle dudaklarını öpücüklere boğdu ama bu oldukça kısa sürmüştü. Kızın üzerine çıkıp onu duygusuzca düzdükten sonra, öldürmesi için Delcour'a teslim etti. Kızın dehşet verici çığlıkları ile tekerleğin dönmesi aynı anda olmuştu. Tekerleğin her minicik hareketinde derisine takılan iğneler derin yarıklar açıyorlardı. Saint-Fond bu anı hizmetçilerden birinin güçlü aleti içindeyken zevk içinde izliyordu. Bir yandan Palmire'nin ve benim kışklarımızı öpüyor diğer yandan deliklerimize parmaklarını sokuyordu, buna Delcour'un kıcı da dahildi. Sonunda kurbanın çığlıklarının tonu durumun da habercisi olmuştu. Kan sanki güçlü bir fırtınayla karışık yağın yağmur gibi kızın her yerinden fışkırmaya başlamıştı. Saint-Fond partiyi gerçekten bir festivale dönüştürmüştü, gözleri gururla parlıyordu. Elektrik yüklü aleti ile tam dört erkek hizmetçiyi ardı ardına düzdü, bu arada ben ve Delcour festivali izliyorduk. Tekerlek döndükçe çiviler sinirlere kadar ulaşmışlardı, kızın acı dolu çığlıkları boğazında düğümleniyor, bir tür gıcırta gibi kulaklarımızı tırmalıyordu. Saint-Fond sonunda Palmire'nin enfes kışına tüm hainliği ve acımasızlığıyla kayarcasına girdi ve benim, Delcour'un, Montalme'nin kışklarını okşamaya koyuldu. Ön tarafında diz çökmüş

olan Blaisine efendimizi emiyor, sırtında duran Délie de efendimizi kırbaçlıyor, yalıyor, dilinin hüneriyle boşalmayı hızlandırmaya çalışıyordu.

Saint-Fond, acı bir çığlıkla, tüm zehrini boşalttı, oh dostlarım bunu anlatmaya ateist lisanının kelimelerinin bile gücü yetmez. Uzun boşalmanın ardından Saint-Fond'u yatağına taşıdık, geceyi onun yanında geçirmemi istemişti.

Bu eşsiz, baştan çıkartıcı yaratık, bir hayır işleyerek tam on saat deliksiz uyudu. Onu izledim, düşündüğüm tek şey yaşadığı onca dehşet dolu anı kısa sürede ne kadar kolay unutup, huzur içinde uyuyabildiği olmuştu. Oh dostlarım inanın bana bu adam tüm servetini, tüm ününü ve gücünü, suçun, dinsizliğin o vazgeçilmez büyüğü için kullanıyordu. Ve inanın bana her yerde, her zaman hiçbir korku ya da endişe duymadan her türlü kötülüğü, gözünü kırpmadan yapabilecek güce sahipti.

Uyandığında dünyadaki en kötü adam olduğunun doğru olup olmadığını sordu. Elbetteki onu memnun etmek bu hayattaki tek görevimdi ve yine aynıyı yaptım. Onu tebrik ettim, gülümsedi.

"Beni nasıl mutlu edeceğini iyi biliyorsun" dedi.

"Gerçekten mi? Samimi misin?"

"Tabii ki meleşim, başka türlü yanımda olabilir miydin? Namussuz bir herif olmam ve bundan dolayı mutlu olmam benim hatam mı yoksa bunu bana yaptıran asıl güç olan yaratılış hatası mı? Ona çok iyi hizmet ettiğimi kabul edersin herhalde? Bu benim için çok açık ve zaten insan olarak da bizim yapacağımız tek şey tabiat anamızın kurallarına sonuna kadar uymak olmalıdır. O beni Balsam ağacının zehir saçan bitkisi olarak yaratmış ve gerçekten diğerleri tarafından imrenilecek kadar etkili özelliklerle bezemiş. Biliyorsun dünyanın oluşumunun temelinde her zerre birbirinden farklı üstünlük özellikleriyle yaratılmıştır, sınıf farklılığı her canlı için geçerlidir. Juliette, beni örnek almanı istiyorum¹¹ sana sunulan o güçle hiçbir suçtan korkma, cesaretini asla yitirme."

"Suçluluk duygusu mu? Bu duyguya sebep olan tek şey geri planda kalmaktır. Başını dik tut tatlı kız ve yoluna devam et. İnsanlık oluşumundan beri her zaman doğru ve gururlu olduğu için kaybetti ve bu er-

demler ona her zaman üzüntü getirdi, bu yüzden sürekli olarak hatalar yaptılar. İnsanlar sınırlarını zorlayamıyorlar, kuralların ardındaki gerçek tutkularına ulaşmaktan tedirgin oluyorlar. İnsanlar özlerindeki gerçeği fark ettiklerinde uzun zamandır ne kadar bilinçsiz olduklarını fark edip, o uymak zorunda oldukları kurallar karşısında ne kadar çaresiz kaldıklarını görüp, adetâ şok olacaklar. Yabani gücün ve seksin yüce arzularını bilen biri ruhunun nasıl mutluluk sarhoşu olduğunu, sinir sisteminin ne kadar güçlendiğini de görecektir, kendini daha çok sevecektir. Zevk nedir? Şehvetli atomların ya da şehvetten meydana gelmiş atomların şiddetle çarpışması ve sinir hücrelerimizde elektrik zerreciklerinin dolaşmasıdır. Zevkin kusursuz hale gelmesi için çarpışmanın olabildiğince sert olması gerekir fakat hafif ve nazik bir çarpışma olmasını istersen o zaman etkili güçleri geçersiz hale getirmiş olursun. Bununla birlikte ruhun tüm düşüncelerden uzak, bir vadi kadar sert ve soğukkanlı olması gerekir ve hayal gücünün dayanılmaz ateşi duyguları açığa çıkarır. Hayal gücünü özgür bırakmak gerekmektedir, bu duyguları açığa çıkarır. İşte hayal gücü hayata geçirildiği anda her şey kendiliğinden gelişecek, hayat felsefesi olacaktır. Kalbinin katılığı, hayatın vazgeçilmez sandığın ilkelere, içini yakıp kavuran hayallerinin ve arzularının yerine geçemeyecek. Her dakika yeni fantezilerle erdemi terk ederek çıldırtıcı duygularını takip edeceksin. Juliette bu duyguların, içinde yanan o ateşin kıymetini bilmelisin. Henüz körpe olan bu duygularının dört nala koşuşunu hiçbir zincir ya da baskı durduramaz.”

“O halde öncelikle dinden kurtulmak gerekmektedir çünkü bu yaptırım sadece rahatsız edici ve sıkıcıdır. Meseleye sadece mantıklı bir şekilde baksak bile Tanrı’nın sadece fantastik bir kurgu olduğu ortaya çıkıyor. Yani, bunu anlamak için tartışmaya ya da üzerinde düşünüp kafa patlatmaya gerek yok. Ama Juliette sadece din sorununu çözmek yeterli olmuyor, bunun yanı sıra daha farklı sosyal engeller de var ve en az din kadar etkili. İşte tüm bunları aştığında inanmanın verdiği rahatlıkla, zevk ve tutkuyla uykudan uyanacaksın, bilincin tamamen özüne dönecek doğaya yönelecek, sana yol gösterecek. Özel alışkanlıklarınla, derin

düşüncelerin ve hayal gücünün sınırsızlığıyla kendine yeni, ulaşılmaz bir dünya kuracaksın ve bu sadece senin doğrularından oluşacak. Yavaş yavaş aklın güçlenecek -konuşma tarzımı yanlış anlama lütfen- ve tüm bunlar alışkanlık olmaktan çıkarak doğanın kurallarının gücü olacaklar. Bu tavsiyelerin, kariyerinde de başarıya ulaşmada etkili olacağına inanıyorum ve geçmişine baktığında geçirdiğin günlerin ne kadar aptalca olduğunu, zevklerden, tutkulardan ne denli uzak olduğunu göreceksin. Kendini bulduktan, duygularını özgür bıraktıktan sonra yaşadıkların ise her zaman aklının bir köşesinde unutulmaz güzellikte anılar olarak kalacak ve zamanı geldiğinde ise yeniden çiçek açacaklardır. Ayrıca sana sağladığım güvenlik varken korkman gereken ne var? Dünyada seni en çok cezbeden şeyin işlediğin cinayetler olması neyi değiştirir ki? Bir de diğer güzel özelliklerine bak: On sekiz yaşındasın, sağlıklısın, güzel bir yüzün var, asil bir görünüşün var, Messalina'nın ateşine, Croesus'un zenginliğine sahipsin, engelin, bağın, mecburi dostların yok, sana tapan arkadaşların var... Ve bir de kanunlardan korkuyorsun? Korkularını bir kenara bırak eğer günün birinde kanunlar seni yargılamaya kalkarsa, kendini hilelerinle, çekiciliğinle kurtarmalısın. İçinde yüzdüğün bu şehvet denizinde, baştan çıkarıcı kıyafetlerin ve vücudunla kendini gösterdiğinde herkes ayaklarına kapanacaktır, göreceksin. Dünya kanının son damlasına kadar senin ismine tapacak, çünkü sen tapılacak bir kadınsın Juliette. Ah Juliette sana doğanın cömertçe sunduğu güzellikler o kadar sınırsız ki bebeğim, her zaman insanların gözünde Tanrısal bir varlık olacağını biliyorum. Kendini şu yersiz korkularından sıyr, zevklerinin, arzularının tadını çıkar. Benim için çok önemlisin, hayal gücündeki şehvetin ateşiyle, beni mutlu etmeyi iyi biliyorsun. Mutluluk dönek ve uzun sürmeyen bir aldatmacadır, bunu anlayacak kadar zeki olan kişi zaten mutluluğu koruyacak güce de sahip demektir. Yani sen insanların kadın, erkek, çocuk tümünün düştüğü yanılgıya zaten doğal olarak sahibi olduğun ateşli ruhunla düşmeyeceksin. Bize bazen hayat veren ve bazen verdiği hayatı geri alan, üzerimizde parlayan o yıldızı biliyor musun? O şimdi ışık saçıyor bebeğim. Gözlerin aynı bu yıldız gibi ışık saçıyor. Örneğin Messalina ve Thedora'yı alalım, onlar tarihin çok

nl fahieleridir, kendilerine erkek haremi kurmuşlar. Tüm bu pislik okyanusunun içinde, kural dışı, aykırı, utanmaz, ahlaksız, illegal her ŗeyi mutlulukları için sonuna dek savunmular. Tabulardan kurtulmuş bir ruh, vücudun en güzel bölgeleri ile birleştiğinde doğa ilahi zevklerin tadına varmamızı sağlar. Tüm korkunç cinayetler, tüm akıl almaz iken- celer, tüm ahlaksız duygular doğanın ne kadar iyi çalışıyor olduğunu göstermektedir. Bizim yaptığımız her ŗey onun onayı dışında gerçek- lemiyor, her ŗey onun gücüyle var oluyor. Yani kadın kurbanların içine en dehşet veren dakikalarda bıraktığımız zehrimiz aslında Cythera'ya yaptığımız nezaket gösterisidir.”

Saint-Fond'un gittikçe derinleşen konuşması sırasında, bu nezaketi- nin son bulacağını düşünerek korkmaya balamıtım.

“Juliette, her ŗeyden önce senin sevgilin olduğumu bilmeni istiy- rum; bir kadın ne kadar güzel olursa olsun sevgimin uzun süre sahibi ol- mayı baaramadı. Onu düzmekten zevk almayı bırakan erkek artık sev- diği kadından da bıkmı demektir. Yani Juliette, eğer ben sadece senin sevgilin olsaydım, işte o zaman gerçekten endişe etmen gereken ŗeyler de vardı fakat seninle ilgili içimde daha farklı bir ŗeyler var. Biz ikimiz tadın, zekanın, dış grnn ve ilginin dışında bir bağ ile bağlıyız. İli- kimiz egoizmin bağlayıcılığının dışında sonsuza dek sürecek bir güce sahip. Sevgilin olsam seni genel olarak sadece düzmek mi isteyecektim? Hayır Juliette, ben böyle biri değilim ve olamam da. Kalbim değişme- yecek, eğer gitmene izin verirsem bu sadece seni etkileyen bir ayrılık olurdu. İini yapmaya aynı enerjiyle devam etmeni istiyorum, zevklerim için hizmet edeceksin. Senden gerekletirmeni istediğim her ahlaksız teklifi o an yapacak ve iini her zaman geçmişte yaptığından daha farklı yapacaksın. Evde seninle olduğumuzda ise ayaklarıma kapanan, benden korkan bceğim olacaksın. Eğer ben istersem diğer insanlarla görüşe- ceksın, hiçbir ŗeyden pişmanlık duymayacaksın, böylece ben seni dn- yanın en mutlu kadını yaparken sen de beni dünyanın en ŗanslı erkeği yapacaksın.”

“Oh efendim” dedim, “İnanın bana dünyaya hkmetsem bile, evde

'sadece sizin ayaklarınıza kapanan basit bir köle olacağım.'

Sonra konuşmalarımız yeniden işlerimize dönmüştü, Saint-Fond, tekerleğe kız yeğenini yatırmayı düşünüyordu. Onun başını Paris'e götürmesi gerekiyordu. Sonra yeniden Delcour'a övgüler yağdırmaya başladı.

"O adam tamamen bir düş ürünü, tabii bir de genç ve şehvetli, onun penisini arzuladığın için seni tebrik ederim. Benim için de onu düzmek her zaman çok keyifli oluyor. Unutma gençken seviştiğin bir adamla kırk yaşında iken sevişmek de çok güzeldir. Biz birbirimize benziyoruz Juliette, ha? Sen de onunla sevişmekten hoşlanıyorsun, ben de; işte bak, birbirimize ne kadar çok benziyoruz."

"Onun gibi başka dostlarınız da var mı?" diye sordum.

"Beş altı yıl öncesine kadar onlar benim gözdelerimdi. Onlara çok özen gösterirdim ama inan bana daha çok onların çekici erkek hizmetçilerinden etkilenirdim. Bir hizmetçinin aletinin kışında olmasının ne demek olduğunu hayal bile edemezsin. Daha sonra aynı zevki kasap gençlerden almaya başladım. Günlerimin çoğunu çıplak, hayvan kesen, kanlar içindeki genç kasaplar tarafından düzülerek geçirirdim."

"Müthiş" dedim heyecanla.

"Ah, evet sevgilim, inan bana hiçbir engel alçaklığı ve ahlaksızlığı durdurabilecek güce sahip değildir. Ha bu arada şu tatlı sarışın sinirlerime çok dokundu, son düzüşmeyi onunla yapmak istiyorum."

"Palmire mi?"

"Evet, senin ona bu şekilde seslendiğini duymuştum. O ne güzel, ne sıcak, ne kadar dar bir kış deliği idi öyle... O fahişeyi nereden buldun?"

"Onu bulduğumda on sekiz yaşındaydı ve terzilik yapıyordu, henüz annesinin rahmindeki bir bebek kadar bakireydi. Palmire öksüzdür. İyi bir aileden geliyor ve güzel karakterini aldığı halası onu bana verdi, zaten ailesinden de başka kimse onunla ilgilenmiyor."

"Juliette, onu seviyor musun?"

"Saint-Fond ben hiçbir şeyi sevmem. Sadece işime geldiği gibi davranırım."

“O tatlı yaratıkta müthiş bir suç işleme kapasitesi fark ettim. Kesinlikle çok güzel ve çok acı çektiği belli oluyor, saçları müthiş, hele sahip olduğu kıcı kesinlikle mükemmel. Oh, Juliette bak penisim, onu öldürmeyi düşündüğüm anda bile nasıl havalanıyor?”

Gerçekten aletinin daha önce hiç bu kadar kısa sürede bu kadar büyük bir boyuta ulaştığını görmemiştim.

“Fakat onu önce satın alacağım. Kız için sana çok iyi ödeyeceğim.”

“Anladığım kadarıyla bu bir emir. Onu şimdi size getirmeme ne dersiniz?”

“İyi olur, çünkü aletim onun için sabırsızlanıyor.”

Saint-Fond, Palmire içeri girdiğinde üzerindeki pijamasından kurtuldu ve onu özenle kollarına alarak diğer bir odaya geçti, yorucu geçen şehvetli dakikalarının ardından Palmire’nin çığlıklarını duydum. Yaklaşık bir saat sonra geri geldiklerinde Palmire tam olarak çıplak değildi, ama parçalanmış elbisesinden göğüsleri ile kalçalarındaki izler belli oluyordu.

“Juliette çok üzülüyorum ama yeterince vaktimiz kalmadı, bugün öğleden sonra beşte kraliçeye söz verdiğim başları götürmem gerek. Bu yüzden kızla daha fazla ilgilenemeyeceğim. Onu yarına, diğer üç kız için yapacağımız törene saklayacağım. Onu zindanlarından en karanlık olanına kapat, ona yiyecek ve su vermeni yasaklıyorum. Onu duvara zincirleyeceksin, böylece oturamayacak ve hareket etmeyecek. Kıza hiçbir şey söylemeyeceksin, sadece şimdi kazanacağının iki katını alacağını bilsin yeter.”

Bu sözlerin ardından o ve Delcour kafaların üçünü alıp bir kutuya koyarak Saint-Fond’un arabası ile uzaklaştılar, ben de merakla onları izledim.

Palmire ile gerçekten ilgilendiğimi fark etmiştim. Onu bu yamyamın elinden kurtarmam gerekiyordu fakat kuralları nasıl çiğneyecektim? Hiçbir şey söylemeden onu zindana kapattım ve efendim gelene kadar da orada kalmasını sağladım. O kızı istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu, umutsuzluğa kapıldığım sırada hizmetçim Madam

Clairwil'in geldiğini haber verdi.

Günler önce bakanı görmüş ve ülkeye yeniden ne zaman geleceğini öğrenmişti. Şimdi de benim onunla birlikte Paris'e gelmem ve opera-daki baleyi izlemem için uğramıştı. Onu çok sıcak karşıladım ve Saint-Fond'la geçirdiğimiz son partiyi anlattım. Tatlı yaratık anlattığım hikâyeleri çok etkileyici bulmuştu ve beni işlemeye başladığım cinayetler için kutladı. Palmire hakkında konuşmaya başladığımızda Clairwil sabırsızlanıyordu.

"Juliette" dedi, "Dikkatli ol. Bakanın isteklerine sonuna dek uyman gerektiğini unutma, onunla ilgili aklını kullanmalısın. Onun tutkularını ve yapabileceklerini iyi bildiğini sanıyorum, bu yüzden sakın yanlış bir şey yapma. Ayrıca seni götüreceğim yerde birbirinden leziz on kız bulacaksın ve inan bana Saint-Fond'un kızda bulduğu gizemden daha çok mutlu olacağın şeyler bulacaksın. Haydi sevgilim, şimdi akşam yemeği yiyelim ve hızla şehre gidelim, inan bana çok hoşuna gidecek."

Saat altı olduğunda Clairwil, Elvire, Montalme ve ben yola çıkmıştık. Altı güçlü İngiliz atı tarafından çekilen arabamızla rüzgar kadar hızlı bir şekilde yetişeceğimizi umuyorduk fakat Arcueil kasabasının biraz dışında silahlı dört adam tarafından yolumuz kesildi. Gece için yaptığımız planlar suya düşmüştü. İki arabacımız adamları görünce ayakları kışlarına vururcasına kaçarak bizi dört adamla yalnız bırakmışlardı. Adamlar arabanın kontrolünü alınca hızla Arcueil'den çıkıp Cachan'a tırmandık ve dar bir yoldan ıssız bir kaleye ulaştık. Araba içeri girince ardımızdan kapılar kapandı. Araba durdu, kapı açıldı uşak bizi nazikçe arabadan indirdi.

Arabadan inerken dizlerim çözülmüştü, neredeyse bayılmak üzereydim, gerçekten öldüresiye korkuyordum, kadınlarımdan da durumu benden farklı sayılmazdı, içimizde sadece Clairwil sakin görünüyordu. Bizi de rahatlatmaya çalıştı. İçeriden üç çekici erkek geldi ve bizi kapitanlarının eşliğinde güzel ışıklandırılmış bekleme odasına aldılar. Burada yaşlı bir adam tarafından karşılandık, adam ağlıyordu ve iki genç, çekici kadın onu teselli ediyordu.

Adam, “misafirlerimizi getirdim” dedi ve aramıza üç adam daha katıldı.

“Bu malikane Cloris ailesine aittir. Yaşlı beyefendi evin damadının babasıdır ve bu iki hanım da onun eşinin kız kardeşleridir ve bizler de iki erkek kardeşiz. Evin efendisi ve onun karısı ve kızı kayıp oldular. Ailemizin bu üç ferdinin kraliyetle önemli bağları vardır ve bakan da bu günlerine Bay Cloris’in desteği ile gelmiştir. Bu akşam ayrıldığınız evde hapsedildiklerini ya da öldürüldüklerini düşünüyoruz. İçinizden birinin bakan için çalıştığını da biliyoruz. Bize onlar hakkındaki gerçeği anlatmadığınız sürece esirlerimiz olarak kalacaksınız. Ancak akrabalarmızı geri verdiğinizde gitmenize izin vereceğiz. Fakat onları öldürdüyseniz, o zaman kısa sürede sizi de mezara sokacağız ve orada onlardan af dileyeceksiniz. Söyleyecek başka bir şeyimiz yok, şimdi konuşma sırası sizin, çabuk olun!”

“Beyefendiler,” dedi Clairwel, “Gördüğüm kadarıyla bütün bu yaptıklarınız illegal. Hatta çok biçimsiz olduğunu da söyleyebilirim. Burada muhatap olmanız gereken iki kadın var, madam ve ben diğerleri hizmetçilerimiz, bizler gerçekten bakanla çok yakın ilişkisi olan insanlarız. Ortada yargının kararları varsa bizim bununla ne tür bir ilgimiz olabilir ki? Eğer bakanın evinden ne zaman ayrıldığımızı biliyorsanız, oraya ne zaman girdiğimizi de biliyor olmalısınız. O evde, o çatı altında böyle şeyler olmadığını bilmeniz gerekiyor. Hayır beyler, hayır, daha önce sizin sözünü ettiğiniz o insanlar hakkında hiçbir şey duymadık, eğer siz de gerçek birer centilmenseniz bizim gibi saygıdeğer bayanların sözüne güvenip özgür bırakmalısınız.”

“Üzgünüm bayan ama sözlerinizin yanlış olduğunu belirtmem gerek, çünkü içinizden biri dört gündür bakanın evinde, diğeri ise bugün akşamüstü geldi. Cloris ailesi de eve dört gün önce getirilmişti. Özellikle ikinizin sorduğum sorulara cevap vermeniz gerekiyor ve istediğimiz cevapları alana kadar burada hapis olduğunuzu unutmayın.”

Adamlardan üçü eğer konuşmazsak bizi konuşturmanın yöntemleri olduğunu söyledi.

Yaşlı adam, “Oğullarım, burada onlara işkence yaparak kendimizi

zor duruma sokmamalıyız. Bu yüzden bu hanımlardan bakana mektup yazmalarını ve onu buraya çağırma kararını isteyelim. Çok iyi bir iş olduğuna inandırırsek kesinlikle gelecektir. Onu sorgularız ve sonunda oğlumun ve torunumun yerini öğrenebiliriz. Görüyorsunuz değil mi, ellerim onun kalbine indireceğim hançer için nasıl sabırsızca titriyor? Artık Fransa'nın bu işkencelere bir dur demesi gerekiyor, insanlara karşı devam eden bu zulüm durdurulmalı. İnsanların ne zaman biraz cesaretleri olsa sonunda ayaklarından zincirlenip zindana kapatılıyorlar. Tanrı sizleri de cezalandıracak, insanların özgür yaşamalarına izin vermiyorsunuz. Şu hanımların önüne kalem ve kağıt koyun da yazsınlar.”

Clairwil'in kulağına, “Onları eğlendir ve mektubu yazma işini bana bırak” dedim.

Yazı şöyleydi: “Çok önemli bir mesele var, o yüzden burada olmanız gerekiyor; notu getiren haberci sizi buraya getirecektir. Elinizden gelen en büyük gayretle yola koyulun.”

Onlara mektubu verdim ve onaylattım. Zarfın üzerine adresi yazdığım sırada mektuba not ilâştırme fırsatım olmuştu.

“Çabuk ol, buraya zorla getirildik. Yukarıdaki notu zorla yazdırdılar, yanında adam getir.”

Mektup mühürlendi ve kardeşlerden biri mektupla birlikte yola koyuldu. Kapı kilitlendi ve başımıza kardeşlerden biri konuldu.

Sonunda bu genç de gittiğinde Clairwil ile yalnız kalabilmişdik ve ona mektuba eklediğim nottan söz ettim.

Başını salladı, “Bu rahatlamamı sağlamadı. Eğer buraya güçle gelirse ve insanlar bunu fark ederlerse başımızı uçururlar. Gardiyanımızı baştan çıkarmalıyız.”

“Bu yeterli olmayabilir çünkü bu adamlar kiralık katil değiller ve onların tek istediği gerçeği bilmek. Onlara karşı masum olduğumuzu kanıtlamamız gerektiğini düşünüyorum, erdemli olduğumuzu görürlerse belki işimiz kolaylaşır.”

“Asla, asla! İstediklerini elde edeceklerdir. Böyle davranırsak güçsüz olduğumuzu düşünürler.”

“İlk olarak aklıma o geldi.”

“Juliette sana hatırlatmama izin ver. Bu senin ikinci vukuatın, eğer hapse atılırsan sonunda gideceğin tek yer darağacı olacaktır.”

“Doğru, o macerayı unutmuştum.”

“Sakin ve sabırlı olmalısın Juliette.”

Bu farklı kadın için her dakikada baştan çıkarıcı gizli bir taraf vardı. Odada tek bir yatak vardı ve inanır mısınız dördümüzün birden yatağa girmesini istedi ve Saint-Fond gelene kadar sevişecektik. Fakat ne ben ne de diğer kadınlar onun tuhaf isteklerini yerine getirecek durumda değildik, bu yüzden oturup konuşmayı ve bekleyip neler olacağını görmeyi tercih ettik.

Saint-Fond da aynı Clairwil gibi, bizim hapse düşme tehlikemiz üzerinde durmuştu, bu yüzden şatoya saldırmamayı tercih etti, bu nedenlerden dolayı da bir savaş hilesi düzenlemişti.

Arabacı, tanımadığımız iki adamla birlikte geri geldi. Saint-Fond, Baba Cloris'e bir mektup göndermişti.

Mektup şöyleydi:

“Kadınları hapsederek onlara karşı ne kadar saygısız olduğunuzu gösteriyorsunuz. O bayanları serbest bırakın ve kuzenimle yeğenim hakkında şüphelendiğiniz erkekleri tutsak alın. Kuzenim ve yeğenimin hayatları beni o tutsak aldığınız kadınlardan çok daha fazla ilgilendiriyor, bunu tahmin edersiniz. Akrabalarınız için endişelenmenize hiç gerek yok çünkü onlar bir süre daha burada, benim Paris'teki evimde alıkoyulacaklar. Ve sizi temin ederim ki, bu sadece üç gün sürecek. Bu yüzden lütfen size gönderdiğim adamları alıkoyun ve kadınları bırakın. Ben de dört saat içinde sizin evinizde olacağım.”

Bu noktada bizim de aklımızı çok iyi kullanmamız gerekiyordu.

Yaşlı Cloris kısa süre sonra bana, “Bu genç adamları tanıyor musun?” diye sordu.

“Evet sayılır, bakanın akrabaları, eğer bizim yerimize geçmek için gelmişlerse onlardan daha iyi esirler bulamazsınız” dedim.

Bizi serbest bırakıp bırakmamak hakkında aralarında bir süre tartışılar.

“Bu belki bir tuzaktır, ben bu kadınları bırakmamızın doğru olmadığını düşünüyorum. Onları elimizden kaçırmamalıyız. Hem neden onları tutamıyoruz? Hepsini tutarsak daha çok rehinemiz olmuş olur.”

Diğerleri de bunu kabul ettiğinden, o genç adamlarla birlikte aptallar, hayvanlar kendilerini zeki zannederek hepimizi aynı küçük odaya tıktılar.

“Sakin olun” dedi bakanın adamlarından biri, “Buraya size yardım etmek için geldik. İki saat içinde Paris polisi burada olacak, zaten biz de teşkilattanız. Kuşatmada sizinle olacağız. Çok iyi silahlandık, bu yüzden korkmanıza gerek yok. Size karşı herhangi bir şey yapmaya kalkarlarsa korunacaksınız.”

“Evet, korkmamıza gerek yok, o salaklar bizi buraya kapattıkları için çok kötü cezalandırılacaklar” dedi Clairwil.

“Ah evet, şimdi biraz daha rahatladım, hem Clairwil bak şu ikisi çok çekici görünüyorlar.”

Birinin ismi Pauli idi ve yirmi üçündeydi, mükemmel bir yüzü vardı, adamlardan diğeri muhtemelen iki yaş daha yaşlıydı, aleti çok görkemli görünüyordu.

Clairwil ile şehvetle kurtarıcılarımızın boynuna atılıp onları öpmeye başladık.

Clairwil planı çoktan yapmıştı ve “Pauli seninle sevişecek, Juliette ben de Laroche’u alacağım, biz sevişirken Elvire bir eliyle klitorisimle, diğer eliyle de kış deliğimle oynayacak. Montalme’de aynısını sana yapacak. Ayrıca her ikisi bizim adamlarımızla oynayacak, onların performanslarını yenileyecekler. Önemli olan tek şey penislerin aynı büyüklükte kalmalarıdır. Zaten baştan çıkarıcı her kadın bunu yapacak güce sahiptir. Ha bir de erkeklerimiz gelmek üzere olduklarında Elvire ve Montalme onların güzel silahlarını amlarımızdan alıp kış deliklerimize götürecekler. Hepimiz bu şekilde boşaldığımızda yer değiştireceğiz. Fakat sen ve ben Juliette, mutlaka bir araya gelip birbirimizle ilgilen-

melîyiz. Öpüşeceğiz, birbirimizi yalayacağız sevgilim, ayrıca” dedi ve kulağıma, “Onları izleyip, kölelerimizi zevklerimiz için kullanacağız.”

“Elbette” diye katıldım ona heyecanla. “Zaten bu haldeyken başka ne düşünülebilir ki?”

Konuşmaların ardından o ve ben kendimizi yatağa attık, eteklerimizi kaldırdık, bacaklarımızı ardına kadar açtık. Erkeklerimiz kısa süre içinde içimizdeydiler, Clairwil, Laroche’nin güçlü penisi sayesinde zevkin doruğuna ulaşıyordu fakat Pauli’nin aleti arkadaşının ki kadar güçlü sayılmazdı. Yine de ben de zevk almıştım, silahını her seferinde bağırsaklarıma kadar batırdığını hissediyordum, tabii bu sırada Montalme’nin hünerli dili her saniye beni delirtiyordu. Susuzluktan yanmaya başlayan kış deliğime girmesi için Pauli’nin aletini yönlendiren Montalme işini çok iyi yapıyordu. Pauli kış deliğime girdikten kısa süre sonra tüm tatlı nektarı içime boşaldı, enfesti, zevkten çılgınlık atıyorduk. O, her damlasını özenle içime akıtırken, Montalme boşta kalan amıma üç parmağını birden soktu ve klitorisimi ovmaya devam etti. Kısa süre içinde yeniden ve yeniden boşalmıştık, tam üç kez sakatatlarıma kadar tatlı nektarın hazzına erişmiştim.

Clairwil, “Şimdi değişeceğiz” dedi. “Biraz Laroche’yi dene ve bana Pauli’yi ver.”

Her iki adam da genç, her ikisi de baştan çıkarıcıydı, nefes bile almadan kendimi o güzel, o iri silah tarafından düzülürken buluvermiştim. Bu sırada Clairwil beni öpüyor, yalıyordu. Herkes kendinden geçtiği sırada kulağıma, “Aklımda iğrenç bir fikir var” dedi.

“Ah, siktir. Nedir o?”

“Hayır, sana sürpriz yapacağım. Belden aşağım bu kadar iyi çalıştığı zamanlarda inan bana hayal gücüm durdurulamaz hale geliyor.”

Pauli tarafından düzülürken yeniden kulağıma fısıldamaya başlamıştı.

“Sanırım sana anlatsam daha iyi olacak çünkü oyundaki yerini bilmen gerekiyor. Nasılsa birazdan bir kargaşa çıkacak bu adamların silahlı olduğunu da biliyoruz. Tamam o halde biz de onları bize yaşattıkları

bu güzel anlar için kargaşanın içinde öldüreceğiz. Onları düşmanların öldürdüğü düşünülecek.”

“Oh sana üç kere lanet olsun” diye haykırarak boşalmaya başladım. Clairwil bu mutluluğumu görünce, “Çok iyi, çok iyi...” dedi.

Konuşmaya başladığımda Laroche’nin penisine yağ sürmeye başlamıştım, şimdi yeniden ereksiyon olan Laroche bir kez daha anüsümdeydi, yeniden boşalmıştım. Gerçekten o günkü performansına ben bile şaşırmıştım. İnanın bir kadın orgazm olurken kıkırda penisi hissetmesinden daha güzel bir şey olamaz. Bir dakika sonra dışarıdan gelen silah seslerini duyduk ve yataktan fırladık.

Clairwil, “Geldiler” dedi. “Bize silah verin, böylece kendimizi koruyabiliriz.”

“Alın” dedi Laroche. “Her birinin içinde üç tane mermi var.”

“Çok iyi” dedi Clairwil, “Ve inanın o mermiler sonunda birilerinin kalbinden çıkarılacaklar.”

Sesler yükselmeye ve yaklaşmaya başlamıştı: “Siper alın!”

“Siz bayanlar en iyisi birbirinize yaklaşp bizim arkamıza sığının” diye bağırdı etkileyici Laroche.

Her şey hızla gerçekleşmeye başlamıştı. Paris’ten gelen bu güçlü polislerden önce bizi tutsak alan adamlar çoktan bizi öldürmek için hazırlanmışlardı bile. Kısa süre içinde silahlar kulaklarımızın dibinde patlamaya başladı, başımızı kaldırdığımızda kanlar içinde yerin soğuk zeminine uzanmış cansız bedenleri gördük. Oysa henüz o genç adamların spermi aınlarımızdan sızıyordu. Havada uçuşan mermiler sonrasında geriye sadece yaşlı Cloris ve genç kızların sağ kaldığını gördük. Divana yatırılmış, altı polis tarafından tutuklanmışlardı. Polislerin bir kısmı onları Bastille’ye götürdü. Diğerleri ise bizleri evime götürdü, o akşam Clairwil’den yemeğe kalmasını istemiştım. O da kabul etti. Bir süre oturma odasında dinlenmeye çekilmiştik ki, hizmetçim Saint-Fond’un geldiğini haber verdi.

Hızla arkadaşşıma dönerek, “Ona yaşadığımız dehşetten söz edelim mi?”

“Hayır” dedi. “Her zaman istediğini yapmalısın ve başkalarına her

şeyi anlatmak zorunda değilsin.”

Bakan yanımıza geldiğinde ona, bizi kurtardığı için teşekkür ettik. O da böylesine kişisel bir konunun bize bu şekilde yansımından ötürü ne kadar üzgün olduğunu söyledi.

“Çatışmada sekiz on kişinin öldüğünü öğrendim” dedi. “Onların arasında sizi korumaları için gönderdiğim iki genç de var. Gerçekten onlar için acınacak bir durum”

“Acınacak bir durum mu?” diye atıldı Clairwil, “Nasıl yani?”

“Onlarla sevişiyordum, bilirsin.”

“Saçma. Gerçekten düzdüğü birileri için acıma sözünü kullanan bu kişi Saint-Fond mu?”

“Gerçekten onların yok olmalarını istemezdim. Onları özlüyorum. Çok atik gençlerdi ve gizli operasyonlarımda verdikleri hizmetten çok memnundum.”

“Bu sorun değil, sahilde bir sürü çakıl taşı var” dedim ve Saint-Fond’u masaya kendi özel sandalyesine davet ettim. “Haydi olanları unutalım ve başarılarımızdan söz edelim.”

Yemek süresince her zaman olduğu gibi felsefe üzerine konuşmuş-tuk. Saint-Fond, yoğun geçen iş gününden sonra oldukça yorgun hissettığını söylemiş ve yemekten sonra ayrılmıştı. Zavallı Palmire’yi de zindanından çıkararak Paris’in şehir zindanlarına kapatmak üzere götürdü. Zavallı kız burada birbirinden barbar adamlar tarafından, her biri diğerinden farklı, dehşet verici işkencelere maruz kaldı. Saint-Fond, Palmire’yi kışından düzmek için sabırsızlandığını, bu partide beni de yanında görmek istediğini söylemişti. Palmire için yirmi beş bin frank aldım, tabii ekstralarla bu yirmi beş bini geçmişti.

Sonraki iki ay pek hareketli geçmemişti, sadece on sekizinci yaş günümü kutlamıştım. O gün Saint-Fond, beni erkenden ziyarete gelmişti ve Madam Cloris’in kızlarını Bastille’de görmeye gideceğimizi söylemişti. Kızlar madamdan bin kat daha güzel ve çekiciymiş. En genci benim yaşımdaymış ve Saint-Fond’u seviyormuş.

“O halde efendim, bugün şehre gezmeye mi gidiyoruz?”

“Evet, onun gibi bir şey.”

“Peki ya yaşlı adam?”

“Oh, onun da çorbada tuzu olacak elbette.”

“Öncelik sırasını Clairwil’in akrabalarına vermeni öneriyorum. Bu işi Clairwil ile yapmamız gerektiğini düşünüyorum çünkü o da çok tecrübelidir. Aklımda başka isimler de var, bunları sana bir hafta içinde haber veririm.”

“İşleri sıraya koymam gerekiyor” dedi bakan ve bir ajanda çıkararak içine, “Beyefendiler: Öğle yemeği. Bayanlar: Yolcu” diye yazdı ve bana bakıp gülümsedi. “Yarın Clairwil’i ikna et ve birlikte unutulmaz anlar yaşayalım.”

“Erkek ya da hizmetçi istiyor musunuz?”

“Hayır, sanırım istemiyorum. Yaşanan özel anlar bazen başkalarıyla paylaşıldığında büyüsünü kaybedebilir.”

“Yani iki kadın yeterli olacak mı?”

“İki kadın ama ikisinin de yaşları çok uygun. Sadece on altılarındalar. Bu sıralar böyle şeylerin tam zamanı olduğunu düşünüyorum.”

Bir saat sonra Clairwil ile konuşmaya başlamıştım. Ona bakanın projesini anlattıktan sonra, “Sana bir önerim var” dedi, “O genç bayanların âşıkları olduğu kesin, onları da alalım ve festivale katılmalarına izin verelim. İşte o zaman, her şey çok daha keyifli olacaktır.”

Saint-Fond’a Clairwil’in fikrini götürdüm. Bunu o da onayladı, partinin günü bir hafta sonra olarak belirlendi.

Saint-Fond işe kızları Bastille’deki zindanlara kapatmakla başlamıştı, her ikisini de sorguya çekti. Onları kurnazca korkutup, suç işlediklerine inandırarak, kendine güvenmelerini ve itaat etmelerini sağladı. Sonunda en genci olan Matmazel Faustine’in Dormon adında genç bir adama âşık olduğunu öğrendi, adam da kızla aynı yaşıydı, kız kardeşi olan yirmi sekiz yaşındaki Matmazel Felicity ise kendinden bir iki yaş büyük Delnos’a âşıktı ve Delnos Paris’te yakışıklılığı ile ün salmış bir adamdı. Dört günlük arayış sonunda genç adamlar Paris’in barlarında

bulundular. Hanımlar sorguları sona erdikten sonra Bastille'den çıkarılıp benim evime getirildiler ve yeniden zindana kapatıldılar. Aradan dört gün geçtikten sonra ise âşıkları onlara katıldılar. Clairwil ve ben onları ayrı zindanlara kilitlemeye karar vermiştik, böylece birbirlerinden haberleri olmayacaktı.

Mükemmel bir akşam yemeği yedik ve çalışma odasına geçerek projelerimiz üzerinde konuşmaya başladık. Romalı hemşireler gibiydik ve iki altmışlık adam ellerinde sopalarla emirlerimizi bekliyorlardı. Saint-Fond'un düşündüğü tek şey Clairwil'in muhteşem kıcıydı ve işe başlamadan önce bir kez bile olsa içine girmek istiyordu. Clairwil kanepeye uzanıp, kıcını havaya kaldırdı, muhteşem bir pozisyondu, Saint-Fond salyalar akan ağzından çıkardığı altı inçlik dilini kadının bağırsaklarına kadar daldırıp yalamaya başladı, bense bu sırada Clairwil'in klitorisini emiyordum.

Saint-Fond bu şekilde tahrik olmuştu, Clairwil'i kıcından becerdiği sırada benim kıcımı öpüyordu. Sonra büyük silahı benim kıcımdayken Clairwil'in enfes kıcını okşadı.

"Tamam, şimdi işimize bakalım" diyerek bizi bıraktı. "Sizin o leziz kışklarınız beni baştan çıkarıyor, şimdi orgazm olmamam gerek."

Clairwil, "Saint-Fond" dedi. "Sizden iki isteğim olacak. Birincisi ne kadar acımasız olduğunuzu çok iyi biliyorum ve bu gece acımasızlığınızın doruklarına çıkmanızı istiyorum. İşkence eskiden beri en çok zevk aldığım şeydir. İkincisi ise kadınlara acı çektirmeyi sevdiğinizi biliyorum, o genç adamları gebertirken kızların da katliama kurban gitmesini istiyorum."

"Clairwil, sen bir canavarsın."

"Öyle olduğumu biliyorum sevgilim ve bunu her gün yapsam da bıkmam, inan bana."

Saint-Fond dört sevgilinin getirilmesini istedi. Yaşlı hizmetkarlardan biri Dormon'u getirdi, o Faustine'in sevgilisiydi.

"Genç adam" diye başladı Clairwil. "Efendinin önünde duruyorsun, bu yüzden kendini göstermen için dürüst olmalısın. Ancak itaat eder-

sen efendimiz sana hayatını bağışlayabilir.”

“Ne yazık ki efendim, söyleyebilecek bir şeyim yok. Ayrıca madam bu bana kaderimin bir oyunu olmalı diye düşünüyorum. İnanın bana anlayamıyorum.”

“Öyle mi? Faustine ile evlenmeyi düşünüyorsun değil mi?”

“Onu tüm kalbim ve ruhumla mutlu edeceğim efendim, bana inanın.”

“Ama o kızın ailesinin ne kadar korkunç insanlar olduklarını bilmiyorsun.”

“Aslını söylemek gerekirse madam onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama terbiyeli ve erdemli insanlar olduklarını düşünüyorum. Faustine çok ahlaklı ve ailesinin de öyle olduklarına inanıyorum.”

“Vah, vah!” dedim. “Roman kahramanları gibi zırvalıyor.”

“Ben her zaman erdemli bir insan oldum.”

“Gençlik hevesi işte” dedi Clairwil. “Diğer birçokları gibi sen de iyi insanları örnek alıyorsun. Fakat biz burada başka meseleleri konuşacağız. Sana söylemem gereken en önemli şey Faustine’in şu an bu evde olduğu. Bakan ondan çok hoşlanıyor ve senin kızı bırakmanı istiyor, eğer istediğini alırsa sizleri affedecek.”

“Fakat ben kötü hiçbir şey yapmadım, zaten ben asla aşağılık bir davranışta bulunamam.”

Saint-Fond konuşmanın şeklini umursamadan, “Madam kış, madam kış istiyorum” diye bağırdı. “Bu salak oğlanın bir an önce işkence görmesi gerekiyor.”

Clairwil ve iki çirkin kadın genç adamı yakaladılar, birkaç saniye içinde onu çırılçıplak soydular. Saint-Fond genci önüne alıp bir süre deliğini inceledi, bu kış gerçekten dünyanın en el değmemiş kışlarından biriydi. Ve bu genç adam gerçekten tanıdığımız diğer adamlar içinde en iyisiydi.

“Ah” dedi Dormon, başına gelecekleri anlamıştı. “Şimdi gerçekten canavarların arasına düştüğümü anlıyorum.”

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra gidip Faustine’i getirdim. Vü-

çudu gerçekten enfesti, güzelliği eşsizdi, o ne zarafet ve mükemmellikti. Saint-Fond, kızı bir süre inceledi. Kızın elini tuttum, “Merak etme meleşim” dedim. “Mutlu olabilirsin, sadece sevişiyoruz, pisliğin içinde yüzüyoruz, haylazlık yapıyoruz ve mutlu oluyoruz. Güvercinim, sen de bizim gibi utanmadan o harika kıcını açacaksın ve bunun aslında ne kadar zevkli olduğunu göreceksin.”

“Fakat, fakat bütün bunlar ne demek oluyor? Oh, Yüce İsa adına ben neredeyim? Sizler kimsiniz?”

“Ev sahibin, hem efendin, hem amcan, hem de arkadaşın. Hayatın onun ellerinde. Bu biraz zor bir durum, çünkü bu çok ciddi bir iş. Ama biraz sabırlı olursan her şey ortaya çıkacaktır.”

“Peki ya sen?” dedi kız titreyen sesiyle Dormon’u gösterirken. “Sen de buna eğilimli misin?”

“Oh” dedi genç adam bakışlarını kaçıırken. “Ben de senin gibi zorla getirildim fakat bu bir intikam sanırım.”

“Kes şu komik oyunu aptal genç adam” diye haykırdı Saint-Fond ve gencin kıcına güçlü bir şaplak patlattı. “Yapacağın en iyi şey, matmazele benim sözümünden çıkmasının hayatının sonu olacağını söylemek olacak.”

Faustine’in güzel gözlerinden yaşlar bir sel gibi akmaya başlamıştı, inliyordu. Saint-Fond devasa boyuta ulaşmış olan penisini eline alıp kızı kendine doğru çekti.

“Siktir!” diye haykırdı. “Yoksa ağlıyor mu? Nedense kadınların ağlamasına dayanamıyorum. Benimleyken tüm kadınlar ağlıyor. Ağla küçük bebeğim, o kadar çok ağla ki gözyaşların yanan organımın üzerine damlasın. Ama bir kısmını sonraya sakla, inan bana onlara çok ihtiyacın olacak.”

Saint-Fond’a kızın el değmemiş kıcına rahatça girebilmesi için yardım ettik ve sonunda kızın ağlamaları dinmek bilmeyen bir hale gelmişti. Clairwil, kenardan bizi izliyor ve Dormon’la oynuyordu. Bu sahneler onun için keyif almaktan öte ruhunun ihtiyacını giderişi anlamına geliyordu. Saint-Fond durumu hemen fark etmişti ve “Tamam o halde

ben hanımla ilgilenirken, hünerli Clairwil de beyefendiyle ilgilenecek demektir” dedi.

Terör yeniden gözlerimin tüm çıplaklığıyla izleyebileceği, her anını beynime kaydedebileceğim mesafede gerçekleşmeye başlamıştı. Haykırımlar, dinmek bilmeyen gözyaşları, iki sevgilinin bu durum karşısındaki şaşkınlığı. Her şey olağan sırasıyla devam ediyordu. Artık doğa herkesin özünü açığa çıkarmaya başlamıştı. Dormon delice bir tutkuyla sevgilisini düzüyordu. Kız onunla sevişmekten zevk alıyor, inliyordu. Aynı anda duyduğu acı ile zevklerin en güzelini yaşıyordu. Kızın bedeni acılar içinde kıvranıyordu, bir süre sonra hissettiği tek şey acı olmaya başlamıştı. Sadece ağlıyor ve kıvranıyordu.

“Beni anlayın, oh onu bu haliyle seviyorum” dedi Saint-Fond. “Kadını sadece bu halde acı ile kıvrandırken seviyorum.”

Şimdi kızın her yerinden kanlar akmaya başlamıştı. Clairwil, Dormon’u yüzüstü yatırmıştı ve onu inceliyordu, Faustine’in ise bacakları iki yana açık, dizleri yukarıda, başı aşağıda, alnı sevgilisinin omzundaydı; bu haliyle tatlı kıcı tam olarak ortadaydı.

Saint-Fond, “Ne kadar çekici bir pozisyonda yatıyor ve hareket edecek durumda değil” dedi kocakarılarından birine. “O, amundan düzülürken ben de onu aynı anda kıcından düzmek istiyorum.”

Operasyon kısa sürede başarıya ulaşmıştı, kızın çığlıklarından daha önce kıcından düzülmediği belli oluyordu, aynı zamanda hoşlanıyor gibiydi de. Çünkü artık o gerçek bir kadın oluyordu ve bunun farkındaydı. Onu düzmekle meşgul olan seks delisi dostumuz bir yandan kocakarılarla oynayıyordu. Bense Clairwil’in amını emmekle meşguldüm. Mantıklı Saint-Fond organını fazla yormak istemediğinden yeniden şehvetli diğer bir işe koyulduk.

“Dinle beni genç adam” dedi Saint-Fond. “Senin için oldukça sıradışı şeyler istiyorum ve sanırım sana göre bütün bunlar barbarca olacak. Benim emirlerime uyarak sevgilinin kaderini belirleyeceğini unutma. Sevgilini şu kolona bağlayacağım ve sen de onun kıcına şu sopalarla vuracaksın.”

“Canavar! Böyle bir şeyi nasıl teklif edebiliyorsun...”

“Peki, o halde onun öldürülmesini istiyorsun.”

“Neden dünyadaki diğer insanlar gibi biz de mutlu olamadık, neden onunla ilgili böyle bir seçim yapmam gerekiyor?”

“Bu senin seçimin, zayıflar her zaman bu tür acıları yaşamak zorundadırlar” dedim. “Yardıma muhtaçsın, bu nedenle kazanmak için çaba sarf etmen gerekiyor, senden istenilen her şeyi yapmak zorundasın, yap yoksa sevgilinin kalbine hançeri saplayacağım.”

Saint-Fond bu tür durumlarda sanatını her zaman en iyi şekilde uyguluyor ve işi şehvetli bir hale getiriyordu. Titreyen Dormon, teklifi ne kabul ettiğini ne de reddettiğini söyledi, sadece sessiz kaldı. Ben Faustine’i kolona bağladım, pürüzlü telle onu bağlarken vücudunun her yerini çizmekten büyük zevk alıyordum. Kurbanımın boğazını da sıkıca bağlarken aldığım o müthiş zevk katlanarak artıyordu. Kızı hazır hale getirdiğimde, Clairwil kızı öpmeye başladı. Tanrım ne kadar çekici görünüyordu! Ona verilen tüm iyilik, güzellik ve erdemi bu şekilde yok ediyor olabilmek müthiş bir şeydi.

Saint-Fond, “Al şu sopayı ve vurmaya başla genç adam. Yapabileceğin en iyi şey bu. Sakın unutma” dedi ve bakanın emri ile genç adam sevgilisinin yumuşak butlarına vurmaya başladı. Kısa süre içinde kızın güzel poposu kızarmaya başlamıştı. “Şimdi elini kullanmanı istiyorum” diye emretti Saint-Fond.

“Oh efendim, Tanrı aşkına, bunu yapamam...”

“Saçmalama oğlum, tabii ki yapabilirsin.” Saint-Fond’un konuşmaları tehlikeli olmaya başlamıştı. Pazarlığın sonunda kızı bir an önce gebertmek istediği çok açıktı. Dormon, çalışmaya başlamıştı ama yetersiz olduğunu düşünen Saint-Fond gencin kolundan tutup, daha şiddetli vurması için tehdit ediyordu. Sonunda tahmin ettiğim gibi sevgilimin sabrı taşıtı ve eline geçirdiği bıçağı Faustine’in memelerine saplamaya başladı. Durumu gören Dormon daha fazla dayanamayıp olduğu yerde bayılmıştı.

“Ah, özümü sikeyim” diye haykıran Saint-Fond’un organı keşişlerin-

ki kadar sert ve dimdik olmuştı. “Elbette bunun sevgilisine güvenerek hata yapmışız, büyük hata.”

İş artık Saint-Fond’a kalmıştı ve deliye dönmüş halde kızın her yerini kesmeye başladı, etraf kan gölüne dönmüştü. Bu arada diğer tarafta acımasız Clairwil de iş başındaydı ve Dormon üzerinde çalışıyordu.

Genç adam yeniden kendine geldiğinde Clairwil, “Salak herif” diye bağırdı ve genci ayaklarından bağlamaya başladı. Kısa sürede sevgililer acınacak hale gelmişlerdi. Clairwil’in özündeki gerçekler ortaya çıkmaya başlıyordu. Oh dostlarım, kadın Faustine’den arda kalan et yığınının adetâ tapmaya başlamıştı. Kızın kanayan yerlerine yanaklarını sürüyor, kanını içiyor, kanın tadına bakıyor, vücudunu dişliyor, klitorisini ovuyor, kurbanının üzerinde açtığı yaraları tırnaklarıyla açıyor, içini emiyordu. Bana seslendiğini duydum. “Juliette, gel bak aynı benim yaptıklarımı yap.” Ah dostlarım, dediğini yapmayı, onun gibi vahşi olmayı ruhumun derinlerinde istiyordum ve dostlarım, inanın bana kısa süre içinde ondan daha bile vahşi olmuştum. Deliye dönmüştüm, sinir uçlarım alevlenmişti, ruhum sabırsızdı, erkek bedeninin kadıninkinden daha fazla zevk verdiğini fark ettim. Genç adamı delik deşik ettim.

Saint-Fond, asıl operasyonu diğer çifte ertelemiş görünüyordu. İlk ikisini odanın kenarına istifledik. Diğer çift geldiğinde onlar için de aynı işkenceler, aynı berbat acılar geçerli olmuştı. Felicity yirmisinde, çok tatlı bir kızdı, kız kardeşi kadar kumral değildi ama gözleri muhteşemdi. Kardeşinden daha enerjik ve hareketliydi fakat Delnos, Dormon’a göre pek o kadar iyi sayılmazdı. Sevgilim kızı bir süre becerdikten sonra kızın dolgun memelerini okşarken, tohumlarını Delnos’un güzel kıcına serpti. Saint-Fond zaman kaybetmeden Clairwil’i kıcından düzmeye başlamıştı, ben de onunla oynuyor ve çifti izliyordum, ellerinden ve bacaklarından bağlıydılar, Saint-Fond bize final hakkında bilgi vermeye başladı.

“Aileyi kırbaç cezasına çarptırmaktan yanayım” dedi kendi kendini parmaklarken. “Ailenin üç üyesi bu evde başlarını kaybetmişlerdi, diğer ikisi de vahşice öldürüldüler, kalanları için Bastille’de bir zehirleme

planlıyorum, şu dördü içirse düşüncelerim var tabii. Bu basit aritmetiğin beni nasıl dinlendirdiğini bilemezsiniz. Örneğin, Tiberius da her akşam işlediği suçlardan edindiği kazancı hesaplıyordu. Oh, Clairwil görüyorsun değil mi nasıl da tutkularımızın esiri oluyoruz. Söyle meğim normal halimin dışında, orgazm olduğumda daha iyi düşünmem normal değil mi?”

“Hayır, ben sadece sikişmek istiyorum, bu yüzden beni konuşturma. Bana daha dehşetli anlar yaşat. Beynim hasta ve damarlarımdan kan yerine pislik akıyor, dehşet istiyorum...”

“Peki, bu bana uyar” dedi Saint-Fond. “Şu iki çift beni canlandırıyor, her şeyin ötesinde şeytanca bir güç hissediyorum ve bunu onlara vereceğim.”

Dördü birden bu konuşmayı dehşet içinde dinlediler ve onlara düzenlediğimiz suikast planını duydular. Hayata sımsıkı sarılmalarını izledim.

Delcour’un iğrenç tekerleği yeniden iş başındaydı. Saint-Fond tekerleği gördüğünde ve onu kullanmayı bir an için düşündüğünde bile organı devasa boyutuna yeniden ulaşmıştı. Yüksek sesle o korkunç makinenin özelliklerini anlatmaya başladı; kızlara bunun üzerinde öleceklerine alışmaları gerektiğini söyledi. Fakat bir süre duraksadıktan sonra tekerleğin üzerine erkeği almanın daha zevkli olacağına karar verdi. Delnos ve Dormon arasında uzun süre karar veremedi fakat sonunda kazanan Dormon olmuştu, ilk sıra şimdi onundu.

“Bir an önce istediğimin olmasını istiyorum. İlk defa bu kadar uzun sürdü ve dayanamıyorum” diye sızlandı Clairwil.

“Halbuki önceden, o sürekli sözünü ettiğin yüce güç suçlarımı kolaylaştırırdı.”

Yakışıklı sevgilim, “Yine öyle olacak” dedi ve Dormon’un bağlarını çözmeye başladı. “Sevgilini öp yakışıklım ve cesaretini göster. Biliyorsun her an gözleri senin üzerinde olacak ve tabi sen de arada ona doğru bakmak istersen beni, tatlı sevgilinin, tatlı kıcını düzerken görebilirsin. Sana söz veriyorum” dedi ciddiyetle.

Sonunda genç adamı tamamen çözüp, güçlü kollarıyla kaldırdı ve yaklaşık bir saat kadar zavallı genç adamı tekerleğe yerleştirmek için uğraştı. İşi bu kadar çok uzatmasının nedeninin, kurbanına o anı kesinlikle unutmayacağı kadar iyi yaşatıp ününü diğer dünyaya taşımasını istemesi olduğunu düşündük.

“Neden bu kadar uzamış olabilir ki?” diye kapının kenarından neler olduğuna baktı Clairwil.

İyice sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Hiçbir fikrim yok” dedim. “Ama galiba bu gün biraz özveride bulunmamız gerekecek...”

Sonunda içeri girdik, Dormon’un vücudu yavaş yavaş acıyı hissetmeye başlamıştı. Kalçası ve butlarında derin kesikler açan tekerlek, işini yine çok iyi yapıyordu. Saint-Fond ise elindeki küçük bıçakla Dormon’un penisine ve toplarına küçük oyuklar yapıyordu. Penisinden kan damlamaya başlamıştı. Saint-Fond bu etkileyici manzara karşısında tahrik olmaya başlamıştı, gözleri büyümüştü ve kurbanının butlarını avuçluyordu.

Clairwil, Dormon’un bu halini görünce, “Gel buraya, gel buraya” diye bağırmaya başladı. “Gel küçük palyaçom, zaman kaybetmemeliyiz. Şu güzel manzarayı izlerken sevişmekten başka ne düşünebilirim ki?”

“Sevgilinin gözleri bizim üzerimizde Clairwil, kız seni kıskanabilir” dedi Saint-Fond.

“Oh, ben sadece bu anın tadını çıkartacağım daha fazla kan istiyorum.”

Clairwil, Dormon’u kulaklarından yakaladı ve “Öp beni küçük yaramaz, tabii yüzünden arda kalan bir şeyler varsa.”

Dormon tepkisiz halde kanlar içinde yatıyordu. Doymak bilmez kadın, gencin burnu kendi kış deliğine gelecek şekilde oturdu. Kısa süre sonra genç adama sevgilisini son kez öpme fırsatını verdik. Kız hıçkırıklar içinde sevgilisine veda öpücüğünü verdi. Clairwil kızı mınıcıklarken, Saint-Fond klitorisi ile oynuyordu. Adamlarımız gencin tekerleğini hızla döndürmeye başladılar, her yere kanlar fışkırıyordu. Clairwil, Faustine ile oynamaya devam etti, aynı anda beni de baştan çıkarıyordu.

Saint-Fond bir anda silahını kapıp Faustine'in kasıklarına boşalttı, tabii bu sırada dördümüz birden kan gölünde banyo yapar gibi olmuştuk. Kız hareketsiz kalmış, kanı çekilmişti. Bembeyaz yüzü ile kısa sürede hayata gözlerini yumdu.

"Nedir bu, nedir bu?" diye haykırdı Saint-Fond. "Yoksa küçük fahişe öldü mü? Ha, eğer öldüyse buna hiç itirazım olmayacak."

Katil, ölü bedenine kık deliğine girip, kısa süre içinde tüm spermini cansız bedene akıttı. Clairwil, Delnos'un toplarıyla oynamaya devam ediyordu, bense butlarına şapka iğnesi batırıyordum. Bu sırada seks delisi, tekerleğin üzerindeki Dormon'u beceriyordu, adam can çekişirken içine tam üç kez, haykırıışlar içinde boşaldı, bunun ardından Dormon'u da yitirmiştik. Şimdi geriye Felicity ve genç sevgilisi kalmıştı.

"Ah, siktir" dedi Saint-Fond. "Burada sabırsızlıkla bekleyen bir orospu daha var, işte bu yüzden ona gerçek işkence neymiş göstereceğim. Az önce küçük hanım sevgilisinin ölümünü izlemişti, şimdi küçük bey sevgilisinin ölümünü anı anına seyredecek."

Saint-Fond, kızı yanına aldı ve diğer odaya geçti. Yarım saat sonra geri geldiler. Kız şoka girmiş görünüyordu, Saint-Fond, kızın kık deliğine ucu keskin sivri bir kazık sokmuştu. Felicity tüm gün o halde gezdi.

Clairwil, "Dostlarım" dedi, "Kalan son kurbanı işkence etmeme izin verecek kadar iyi olduğunuzu umuyorum. Gözleri kapana kadar ona işkence etmek istiyorum. Onu, göt becerici İsa haline getireceğim."

Hepimiz gülmeye başladık, aramızda konuşurken hazırlıklar da sona ermişti, hiçbir detayı atlamadık. Sonra hepimiz yeniden tahrik olmaya başlamıştık. Genç adamı yüz üstü çevirdik, hali perişan görünüyordu. Kocakarı da dahil olmak üzere hepimiz, sırayla genç adamın tadına baktık ve sonra onu çarmıha çiviledik, aynı, vahşi Romalıların yaptığı gibi ona işkence etmeyi planlıyorduk. Başına taç taktık. Ağzına sirke ile ıslanmış bez sıkıştırdık, böylece bağırımıyordu. Delnos'un ölmek için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Bu haliyle onu yeniden ters çevirdik ve iyice çiviledik ve inanın bana kıcına yapılabilecek tüm işkenceleri yaptık. Butlarını deldik, yaktık, parça, parça kestik. Artık gerçekten öl-

mek istiyordu, çünkü çırpınmaya başlamış, deliye dönmüştü. Clairwil ve Saint-Fond benim onlara yaptığım oyunlara dayanamayıp art arda orgazm oldular, tam on iki saat boyunca Delnos'a çarmıhın üzerinde işkence ettik.

Clairwil, Saint-Fond'un sırrını öğrendiğinde gerçekten çok etkilenmişti. Ona biraz şarap ikram etti ve başını döndürene kadar ona iltifatlar yağdırdı.

“Kurbanları öldürmeden önce onlarla ne yapıyorsunuz?”

“Onlara öleceklerini haber veriyorum.”

“Tek yaptığın bu değil. Daha fazlası var, biliyorum.”

“Hayır, hepsi bu.”

“Biliyorum fazlası var. Hepimiz bunun farkındayız.”

“Belki ama bu benim hatalarımdan biri. Neden açıklamam için baskı yapıyorsun?”

“Bizden sakladığın şeyler olmasa daha iyi olmaz mı?”

“Aslında gizli olan bir şey yok” dedi.

“O halde ne olduğunu anlat bize.”

“Bu ne işe yarayacak ki?”

“Merakımızı giderecek ve biz senin bu dünyada sahip olduğun en yakın arkadaşlarız.”

“Sen çok acımasız bir kadınsın. İçimdeki bu zayıflığı kendimle bile paylaşmak istemiyorum.”

“Bize açıklamalısın, böylece işler daha kolaylaşır.”

Yalvarmalarımız ve bitmeyen ısrarlarımız karşısında Saint-Fond bizi karşısına aldı ve durumu anlatmaya başladı.

“O utanmaz din anlayışına karşı başkaldırıların oldukça geçmişe dayanıyor dostlarım. Ve ben bundan sonra da yaşamın var olduğuna inanıyorum. Eğer bu doğruysa, kendi kendime diğer dünyada acıların ve ödüllerin olduğunu, nefretim kurbanlarının zaferi o dünyada olacak ve büyük mutluluğu yaşayacaklar. İşte bu düşünce, beni gerçekten derinden etkiliyor, o kadar barbar olmama rağmen bu düşünce yüzünden

acı çekiyorum. Oysa aynı acıları asırlar boyunca çektirmek istiyorum. Uzun yıllar önce tanıştığım bir adam bana geleceğim hakkında ip uçları vermişti. Çok bilgili bir adamdı, simya ve astroloji hakkında özel çalışmaları vardı ve bana acıdan zevk aldığımı, bunun bana kutsal şekilde, özel olarak verildiğini söylemişti. Zaten kendisi de bu tür zevkleri olan bir adamdı. Kıçına kağıt sokuyor birilerinin penisini de bu kağıdı içeri sıkıştırması için kullanıyordu. Bu işten her zaman büyük zevk aldığını söylerdi. İşte dostlarım bu adam yıllar önce bana şu an hepimizin sahip olduğu özel güçlerin ne kadar sınırsız ve özel olduğunu öğretti. Ve bizler bu gücü sonsuza dek kullanmalıyız, tabii eğer sonsuz varsa.”

“Yani tamam ama sen kurbanlarına ne yapıyorsun?”

“Sakin ol Clairwil, gerçeği bilmek istiyorsan biraz sabretmen gerekiyor. Bu şekilde ısrar etmeni bir tür zayıflık olarak görüyorum ve hoşuma gitmiyor.”

“Hayır Saint-Fond, öyle değil. Hem ben senin filozof olduğunu sanıyordum. Çok şaşırdım! Aklın yerinde değil mi? O halde neden bu saçmalıklarla uğraşıyorsun? Sonraki hayatta çekeceğin acıları düşünüyor olman, hele senin bunu düşünüyor olman, din fantezisine değer verdiğini mi gösteriyor? Dine olan bu ilgini alkışlıyorum. Yani sen insanlara acı vererek onları kendi cehennemlerine gönderiyorsun ve her şeyin nedeni de bu. Yo, hayır Saint-Fond, bu affedilemez bir durum.”

“Clairwil, kutsal olarak kabul ettiğim şeyin aslında ne olduğunu anlayamadın.”

“Hayır, çok iyi anladım dostum, eğer tüm tutkularının tek nedeni bir masal ise, o halde onları yerine getirmek için elinden geleni yapmak zorundasın. Eğer bir masal kahramanı olmak istiyorsan, ondan alacağın zevkte aynı oranda yüksektir. Kendine gel Saint-Fond, bu dünyada ancak Şeytan’la işbirliği içinde olursan amaçlarına ulaşacağını da unutma.”

“Saint-Fond bundan sonra yaşayacağımız başka bir hayat yok” diyerek söze karıştım.

“Bu sadece basit bir illüzyon, bu sadece bu dünyada bir şeye sahip olamayan insanların öbür dünyada bunlara sahip olabilme arzusuyla,

kendi kafalarında kurdukları basit bir safsata. Ah, insanın kendini Tanrı'ya adaması demek Tanrı'nın tüm saçmalıklarını kabul etmesi ve onun insanlara verdiği acıyı reddetmek demektir. O bu dünyada tüm ölüm-lüleri acıya sürüklüyor, din insanlara tuhaf bir Tanrı bağlılığı yüklüyor ve bu şekilde insanların dünyada sürekli yalanlar üzerine kurulu bir şeye inanarak hayal kırıklığına uğramasını sağlıyor. Sistemin nasıl işlediğini iyi biliyorum: Tanrı'nın adaleti korkunçtur fakat Tanrı, aynı zamanda bağışlayıcıdır da. Güvenilmez olduğu kesindir çünkü o bağışlayıcılık yerini hemen sonsuz bir acımasızlığa terk eder. Değişmeyen kuralları olan Tanrı bu mu? Tanrı kinci ve öfkeli. Tüm ulusların ilahiyatçıları insanlara cehennemi anlatır ve onları korkuturlar. Tanrı iyiliği, doğruluğu, taşları ve bitkileri yaratmıştır. İnsanları da acı çekmeleri için dünyaya getirmiştir. Ama bence Tanrı mükemmel olarak kabul edilmemeli."

"Bence daha da ileri gidebiliriz" dedi Clairwil. "Ben senin bu sözlerini onaylayacak daha ileri bir analiz öne sürebilirim: Karanlık cehennem dogması. Bu şekilde dostlarım dinin boktan bir batıl inançtan oluştuğunu görebiliriz. Sözlerime kulak verecek misiniz?"

"Elbette dedik.

Clairwil böylece bilgili kişiliğini ve kurnaz zekasını gözlerimizin önüne serdi.

"Hipotez olarak insanlar, bir arada kalmak ve diğerleriyle bütün olabilmek için dogmaları kabul ederler. Bana göre ki, bunu siz çok iyi biliyorsunuz, bu pislikten başka bir şey değil. Aptal cehennem dogması bizim endişelerimizin dışındadır. Tek başına cehennem dogmasının aslında olasılık dışı olduğunu düşünüyorum. Zaten olguyu destekleyen şeyler çok sınırlı. Her neyse şimdi Hristiyanları ele alalım ve dine sığınarak sahip olacaklarını sandıkları şeylerle, gerçeklere dayanan somut bilgiler arasında kıyas yapalım. Onların şu sıkı sıkıya bağlı oldukları hikâyenin dayandığı noktalar şunlar:

- 1) Faziletli olmayanların Tanrı tarafından kabul edilmeyeceği, günahkârın büyük acılar çekeceği, her şeye kadir olan

yaratıcının kanunları koyduğu ve bunlara uymayanların cezalandırılacağı.

2) Doktrinin evrenselliği ve davranışlar ki, bunlar kutsal kitaplardaki tanım benzerliği ile sağlanıyor.

3) Bu dogmaya olan aşırı ihtiyaç şüphecileri ve günahkârları engelleyemeyecektir.”

“Haydi, şimdi bu temellere dayanan tüm o gösterişli yapıyı yok edelim.”

“Bu şekilde sıraladığımıza göre ilk olarak, insan provokasyonu ile kutsal şaşanın arasındaki dikkat çeken oransızlığı anlayacağınızdan kuşku yok. Fakat bu doktrinde hatalar ve uyumsuzluklar görüyoruz, o halde şu Tanrı’mız neden eşitsizlikleri hesaba katmıyor? İnsana kim cehenneme gönderecek olan günahları ve suçu veriyor? Bu, Tanrı’dan başka kim olabilir? Ve mantıksız Hristiyanlar, Tanrı’nın insanlara üzüntü ve keder verdiğini göremiyorlar mı? Yani Tanrı ne yaptığını bilmiyor mu? O hararetli ibadet aldatmaca mı? Diğer yandan Tanrı bu tür şeylerin konuşulmasına, tartışılmasına günah diyor ve yasaklıyor. O Tanrı, insanların hatalarını gördüğünde onları cezalandırıyor fakat sonra iyilik yaptıklarında yeniden affediyor. Eğer Tanrı, insanı neden bağışladığını bilmiyorsa bu ibadet gerçek temellere dayanıyor olabilir mi? Ayrıca onun suçlu insanı cezalandırıyor olmasının gerçek nedenleri nedir? İşte tüm bu nedenlerden dolayı kurtarılmamız gerektiğini düşünüyorum. Diğer yandan söyleyin bana, şu Tanrı’nız gerçekten yüksek sesle adalet istediğini söylüyor mu, yoksa sadece kelime oyunları ile herkesin efendisi olduğunu mu anlatıyor? Din adamları sonsuz mutluluğun sizin seçimize bağlı olduğunu, doğru yolun Tanrı’nın yolu olduğunu söylüyorlar. Yani aslında bu bir sistem oyunu çünkü, aslında tüm insanlık mutsuzsa o halde bu canavar insanları neden yaratmış? Bunu yapmaya zorlanmış mı? E, o zaman o da özgür değil. Her şeyi bilerek kasten mi yapıyor? O zaman o bir şeytan. Ama hayır, ben Tanrı’nın insanları başka bir gücün etkisi altında yarattığına inanmıyorum. Eğer Tanrı’nın en büyük olduğunu kabul ediyorsanız peki o zaman, neden Tanrı insanların

onda dokuzunun kötülüğe olan ilgisini engelleyemiyor. Bu da Tanrı'nın insanlarına verdiği kötülük ve lanet değil mi?"

"Eğer ilahi gücün gözünde tüm insanlar eşit ise o halde neden hep bir taraf kazanırken, bir taraf suçsuzken, diğer taraf suçlu ve kaybeden oluyor. Eğer herkes ilahi olarak eşit ise o halde neden bazı insanlar sürekli acı çekiyorlar? Neden Hristiyan olmayan bir Çinli cennete gidemiyor? Hristiyanların, Yahudilerin, Müslümanların arasında sayısız oranda dinsiz var. Hepsi karşımıza birçok yeni cevap ve aptalca yeni buluşlarla gelecektir."

"Fakat doktrine karşı gelmemizin gerekliliği ulu bir fermanıdır ve bu evrensel olarak yapılmalıdır. Asırlardır Tanrı, cennet, cehennem gibi inanışlar vardır ve bu tür saçmalıklar olacaktır da. Sadece tüm bunların gerçekliğini incelememiz gerekmektedir. Sanırım insanlara bu zamana dek sürekli bu doktrinlerin ne kadar saçma ve aldatıcı nitelikte olduklarını anlatabilmişimdir."

"Benim tanımıma göre, Kutsal Kitap'taki tüm anlatımlar bu doktrinlere dayanır. Kutsal Kitap'ın aslında söylediği hiçbir şey yoktur, sadece şu bize çok tanıdık olan yazılardan ibarettir. Örneğin onun emirlerine uymayanlarının sonunda cehenneme gideceği, Kutsal Kitap'ın emirlerine uymayanların sonsuz acıya mahkûm edileceği gibi. Peki, o halde ben de soruyorum, bu inanmaya mecbur bırakılmanın adalet neresindedir? Dogmaların anlamını bilmeyenler ise gözleri kapalı bir şekilde her şeye inanıyorlar. Ve genel olarak öğretilen Kutsal Kitap'a inanmanın mecburiyetidir, yoksa cehennem cezası vardır. Sizce bu korkunç bir adaletsizlik değil mi?"

"Elbette eskiden bu türden bir edebiyat bilinmezken kimse sonsuz acıyı ya da ölümden sonraki hayatı bilmiyordu. Birçok insan tüm bu dogmaların ne demek olduğunu bilmediğinden ölümden sonraki hayatla ilgili endişeler sadece bu dogmaları bilen azınlıklar tarafından yaşıyordu. Ben, şu an burada sözünü ettiğimiz birçok konu ile ilgili aynı şüpheleri taşıyan fakat bunları söylemeye çekinen insanlar olduğuna eminim. Oysaki sürekli korkutulduğumuz, sözü edilen sonsuz acıların

hepsi yanlış.”

“Kutsal Kitap’ın olmadığını varsayalım, o halde korkular da kalma-yacaktır ve insanlara hastalık veren, acı veren tüm sıkıntılar da yok ola-caktır. Ya da Kutsal Kitap’ın ölümden sonraki hayatta insanları çekeceği azaplardan kurtardığını varsayalım ve bunun doğru olduğunu düşüne-lim, peki ya bunun gerçekliğine Kutsal Kitap’ın yazarları da inanıyorlar mı? Oysa ben, bu kitabı sadece esinlenerek yazdıklarını düşünüyorum. Ben buna inanıyorum çünkü, bence Kutsal Kitap’ta yazılı olanlar sade-ce hayal ürünüydü. İşte o hayali ilkeler ve kanunlar önünüzde duruyor, insanı engelleyen, insanın hayatını karartan hilelerle dolu bu yazının hükmünden kurtulduğunuzda, kendinizi doğanın tatlı gerçeklerine bıraktığınızda yaşadığınızın farkına varacaksınız! Daha fazla yalan ba-tağının içine düşmeye ne gerek var? Fakat insanların çoğu içinde olduk-ları durumu bilmiyorlar. Bu sadece Kutsal Kitap’ın yazarıyla, havarileri-nin ve şu an o yazılara inananların hayatlarındaki boşluğu doldurmak için oynadıkları bir oyun değil midir? Yoksa neden birçok önemli nokta karanlıkta bırakılsın ki? Sonsuz acı her şeyin temel noktası, tüm avan-tajları o sağlıyor. O halde neden Tanrı bu gurur verici bilgiyi direk ola-rak herkese, insanların yardımına ihtiyaç duymadan vermedi? Neden bunların sorgulanabilmesi için açık kapı bıraktı? Neden her ülke, her devlet bunu insanların önüne sunuyor? Neden kanunlar bu yapıya göre belirleniyor ve cezalar bu şekilde veriliyor? Ve şimdi bu gerçeklerin ışığı altında kararımız ne olabilir? Bu, insanların insanlara uyguladığı aptal-ca planlanmış kötülüklerden başka bir şey değildir.”¹²

“Bu tartışmaların sonuncusu olan diğer korkutucu dogma ise, en kaçınılmaz olanıdır. O olmadan inanmayanlar ve günahkârlar kontrol edilemez. Tanrı adaletinden ve lütufkarlığından ötürü günahkârlarla, inanmayanları sonsuz işkenceye mahkûm edeceğini söylüyor. Şimdi hangi gerizekalı kişi insanın özgür olduğunu savunabilir? Hangi kör ge-leceğimizin bizim hareketlerimizle belirlenmediğini, hiçbir davranışı-mızın kendi kararımıza bağlı olmadığını ve bu davranışlarımızın hiçbirinden sorumlu olmadığımızı reddedebilir? Ve şu Tanrı -yani eğer onun

varlığını kabul edersek- bizi tamamen ona muhtaç bırakmaya çalışan ve bundan zevk alan biri, bizim sadece acı çekmemizi istiyor ve bundan hoşlanıyor.”

“İşte bu yüzden doğa, insanoğluna büyük imkanlar sunmuştur, ona iyi ya da kötü her istediğini yapma özgürlüğünü vermiştir. Seçim tamamen bizimdir ve herhangi bir baskı yoktur. İşte bu nedenle, insanların bu dünyada çektiği tüm acılar aslında çok yersizdir. İnsanın rahatı önemlidir; her toplumun kendini diğer hastalıklı inançlardan arındırıp, seçme özgürlüğüne kavuşması bir gerekliliktir. Genel olarak dayanma noktası bu olan tüm kanunların değişmesi gerekmektedir; insanlar ancak bu şekilde mutlu olabileceklerdir. Böylece canavarca, insanları bu tür korkutucu hikâyelerle sömürmek de sona erecektir. Tanrı insanları Şeytan’ın kötülüklerinden koruduğunu söylemektedir ama Şeytan’ı da yaratan odur. Bu demektir ki, Şeytan’ı da insanlara zarar vermesi yolunda kullanmaktadır. Tanrı, Şeytan’ı dünyaya neden yolladığını da çok iyi bilmektedir.”

“Şimdi, bir de insanın dini inancının tamamıyla kendi kontrolü dışında oluşunu irdeleyelim. Henüz bebekken bile Tanrı kilise tarafından ruhumuza el koymaktadır. Peki, tutkuların ateşine karşı koyabilecek bir kilise var mıdır? Ya da Tanrı’ya olan tutkulu bağımızı ilk fırsatta insanın için değiştirmemizi engelleyecek bir rahip? Tanrı metafizik oyunları, duygularımızı ve hislerimizi kontrol altına alır. Bu pis bir oyundur. Başından sonuna kadar bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değildir. Ve kim bu net cevapları çürütebilir? Şimdi durumu bir iş gibi ele alırsak, öncelikle bu gülünç dogmanın partizanlarını tutunacak tek bir dalları kalmayana kadar yok etmek gerekiyor.”

“İnsanlar bu sonsuz azap masalının aslında kendilerine nasıl acı verdiğini, hareketlerini nasıl kısıtladığını, sonunda bu tür şeylerle sadece kendilerine zarar verdiklerini bilmeliler. İşte bu noktada, Tanrı hakkındaki tüm bilgilerimizi gün ışığına çıkarmalıyız. Tanrı’nın, inanmayanları, günahkârları sonsuz azapla tehdit ediyor olması adaletsizliğin ta kendisidir. O halde onun adaletinden söz etmek ne demektir? Ayrıca,

bir de Tanrı'dan gelen tüm cezaların kutsallığından söz edilmektedir. Tanrı'nın güzelliğinden, lütuflarlığından söz edenler aslında Tanrı'ya tanımazlar bile. Ya da tanıyorlarsa o halde onun doğasından, onun gerçekten nasıl var olduğundan söz etsinler. Tanrı eğer gerçekten var olsaydı insanların mutluluğunu ister, sadece onların refahını düşünürdü."

"İlahiyatçılar tarafından özellikle ilgilenilen tek konu, bu sonsuz azap meselesidir. Herkese, her fırsatta bunu öğretmeye çalışırlar, çünkü kendileri korku ve acı içindedirler. Elleri, ayakları bu korku zincirleriyle bağlı olduğundan diğer insanların ruhlarını da esaret altına alıp, zehirlemek için çalışırlar. Cehennem dogması bir terör gibi ruhumuzdadır."

"Peki, ya bu öğretileri bizlere ulaştıran kutsal kitapların temeli yeterince saf mıdır? Oysa tüm bu çalışmalar baştan sona kadar güçlü bir Tanrı'nın kaleminden çıkmış gibi değil, basit ve güçsüz bir hayalperesttin kaleminden çıkmış gibidir. Sadece her kitapta kendi fikirlerini ortaya koymuştur ve bütün hepsi birbiriyle çok ortak özelliklere sahiptir. Bense her seferinde, tüm bu yazıların insanları kurtarmak için değil, sadece çılgın bir adam tarafından yazıldığını yineliyorum."¹³ Dahası bana İncil'in cehennem teorisini desteklediğini söylüyorsun. karşılık olarak aynı kitaptan aksini söyleyen bir paragraf okuyacağım. Ecclesiastes'i açtığımda bazı dikkat çekici noktalara rastladım. İşte gördüklerim:

'Kalbimde Tanrı'nın bize bıraktığı ve bizden oğullarımıza geçecek olan mirası irdeliyorum ve bu mirasın onlara sadece basit bir hayvan olduklarını göstereceğini görüyorum."

"Bu birinin ölümünün ardından diğerine, diğerinin ölümüyle de bir diğerine geçecek; hepsi nefes aldığına göre hiçbirinin diğerine üstünlüğü yok, bu yüzden her şey boş."

"Hepsi aynı yere gidecek, hepsi yeniden toz olacak."¹⁴

"Ölümünden sonraki hayat teorisine göre bu teori çok daha etkileyici değil mi? Ya da ruhun özündeki ahlaksızlık yerine cehennemden korkup erdeme sığınmak mı daha çekici?"

“Diğer yandan akli başında bir bireyin cennetin meyvesi ile ilgili masala inanması mümkün müdür? Bu küçük oyunun gerçeğe dayanan bir tarafı var mıdır? Oh dostlarım bana söyleyin, bahçesindeki ağacın meyvelerinin zehirli olduğunu bilen biri, çocuklarını o meyveleri yememeleri konusunda uyarmaz mı? O yüce şahsiyet, bahçesindeki bu ağaçtan habersiz mi, bu olabilir mi? Neden çocuklarını uyarmıyor? İnsan neredeyse hiçbir şeyi ayrıntısı ile düşünmeden kabul ettiği için kaybetmiş ve acılar içinde yok olmuştur, çünkü insan o ağacın meyvesinden yemiştir. Ben bütün bunları tersine çok acımasızca ve kötü amaçlı buluyorum. Sürekli ifade ettiğim bir şey var, o da bu cehennem yaptırımını reddediyor olmanın günah olmadığı, asıl bu cehennem zulmünün başlı başına çok büyük bir günah olduğudur.”

“Aesop’un masallarıyla, Milton’un fantezileri üzerine konuşmak yastaktır çünkü bunlar da İncil ile ilgili, din ve zevklerimizle ilgili şaşırtıcı tehlikelerden ve daha fazla sıkıntı duymamamızdan söz ediyor. Yani genel olarak İncil’de ve dinin içinde bizi mutlu edecek ya da üzecek hiçbir şey yok. Ölümden sonraki sonsuz azap ya da ondan önce yapılması emredilenlerin hiçbirinde gerçeğe dayanan en küçük bir ayrıntı, en küçük bir nokta bile doğru değildir. Öldüğümüzde, hepimiz hayvanlar gibi öleceğiz, işte bu yüzden, doğanın bize sunduğu uzun ya da kısa olan hayat dilimini iyi yaşamalıyız.”

“İnsanoğlunu kontrol altında tutmak için cehennem korkutmaları doğaldır ve bizim de bunu devam ettirmemizi, buna uymamızı istiyorlar. Fakat bu doktrinin koca bir yanıltmaca olduğu ortaya çıkarsa, o halde ahlak kurallarını hiçe sayacak mısınız? Ben insanların kaygısızca kötülük yapabilecek duruma geldiklerinde daha mutlu yaşayacaklarına inanıyorum. Sizce hiçbir şeyi kabul etmeden her kuralı kolayca reddetmek daha iyi değil mi? O kuralları yıkarken alınan zevkin güzelliğine varacaklar çünkü kötülükle tam olarak tanışmayan insanlar, bir kez bile kötülüğü tattıklarında eminim bir daha o enfes duygudan vazgeçemeyecekler.”

“İnsanın doğası üzerine düşünüldüğünde, ona verilen güçle tüm tehlikelerden, tüm hastalıklardan, ne kadar büyük olurlarsa olsunlar en

aza indirebilecek gücün onlara verildiği ortaya çıkar. Açıktır ki, büyük hızla gelen acı, suçluyu daha çok teşvik eder. Bu yüzden kötülükler, kanunların alanının dışında kalır, insan daha çok toplumdaki yerini, sağlığını, ününü ve bunun gibi gereksiz ayrıntıları önemser, işte bu yüzden gelecek korkusundan, sonu gelmeyen üzüntülerden kurtulamaz.”

“Ölümden sonraki dünya ile ilgili kaygı ve korkular, insanı kötülükten uzak tutmak için uygulanıyor fakat bütün bunlar bu dünyada acı çekmelerine neden oluyor; o halde bir dakika için tüm bu korkuların evrensel olduğunu varsayarsak, dünyanın suça olan ihtiyacını anlayamaz mıyız? Şimdi bir de tersini düşünelim, bu acıların insanlara acı değil güç verdiğini düşünelim fakat insanların yine bu gücü kullanmaya ihtiyaçları olacaktır, yine sonunda tutkuları bu güçle birlikte ortaya çıkıp yeni tatlar istemez mi?”

“Günlük, sıradan işler hayatımızı yönlendiriyor, o işler de bile ölümden sonraki hayata dair korkular insanları durduruyor. Sonsuz acılar dogması İspanyollar, Portekizliler ve İtalyanlar üzerinde başarıya ulaşmıştır. Bilirsiniz bunlar kadar rezil insanlar yoktur. Ayrıca gizli suçlar yüksek oranda, dışarıdan çok dindar olarak gördüğümüz urban grubundan çıkmaz mı? Kuşkusuz sonsuz acı dogması çok şüphe uyandıracıdır. Bu şüphelere neden olan hastalıklı nedenler sayısız ve açıktır. Bu doktrin ruhu, acı ile teslim alır, akli Tanrı ile ilgili imgelerle doldurur, kalbi katılaştırır ve akli sadece Tanrı'nın iç karartıcı ışığına programlar, böylece doktrin tüm zararlarıyla birlikte kişiyi etkisi altına alır. Bu korkunç dogma ateizmi canlandırır, büyütür, her düşünen insan bunu daha kolay ve Tanrı'ya inanmayı kendi için çok daha uygun bulur, çünkü o inanç çok acımasızdır, barbarcadır, insanı ebedi huzursuzluğa, acıya, kedere sürükler.”

“Eğer dini inancında Tanrı'yı temel almak istiyorsan, onun mükemmel olduğuna önce kendin inanmalısın, onu iyi bilmelisin, zaten bunu yaptığında sonunda ondan gelen kötülüğü açıkça göreceksin. Bir dinin uzun süre varlığını sürdürebildiğini o ve yaratıklarının bu oyunu uzun süre devam ettirebildiklerini mi sanıyorsun? Böyle olduğunu düşünen-

ler, korkunun pençesinden kurtulamayan zavallılardan başka nedirler ki? Ona, bunca acıyı ve kederi yaşatan efendilerine karşı yine aynı sevgiyi göstermeyi nasıl sürdürürler? Elinde her şeyi yapabilme gücü olan bir babanın oğluna acıyı ve sürekli bitmeyen zulmü yaşatması sonucu o oğul, yine babasını sevmeyi sürdürecektir midir? Her şeye rağmen çocukları babalarının kendileri için her şeyin en iyisini düşünen biri olarak görmeye devam ediyorlar. İnsanlar, Tanrı'nın yol göstericileri ve kılavuzları olduğuna inanıyorlar, onlara göre tüm mutluluk ve umut Tanrı yolunda. Tüm bunlar dinin ne kadar kibirli olduğunun açık bir göstergesi değil mi? Ve eğer onları lanetlerseniz, dine hoşçakal derseniz, o aptal cehennem dogmasının güçlendiği yerde çürüdüğünü görürsünüz; bu şekilde mezhep kendi kendini çürütecektir. Ayrıca bunun sadece hilekar bir icat olduğu da açığa çıkacaktır.”

“Bu kuşkusuz hiç bitmeyen bir tartışma, etrafına topladığı insanları saçma nedenlerle oyalıyor, zaten bunu fark ettiklerinde onu bu şekilde temsil etmekten de vazgeçecekler. Eskiden onun ne kadar acımasız olduğunu görmediklerini, artık ondan hiç hoşlanmadıklarını anlayacaklar; onun yüzünden ne kadar çok acı çektiklerini fark edip aslında yanı başlarında olan ve asırlardır yüz çevirdikleri sonsuz mutluluğu yakalayacaklar.”

“Bu net cevapların gücünü tehlikeye atmak isteyen partizanlar, Tanrı katında hiçbir acının olmadığını söylüyorlar, sadece günahkâr olmamanın öneminden bahsediyorlar. Gerçekten mi? Peki bunun kanıtı nerede? Eğer Kutsal Kitap'ı inceleyseydiniz, sadece çok sıradan birkaç satırı okusaydınız, meseleyi kavradınız. Eğer bana bu satırların iyi niyetli olduğunu, ilahi nitelikte olduğunu, kutsallığını kanıtlarsanız, ben de sizi onaylayacağım. Bunlar size rasyonel becerilerle kabul ettirilmeye çalışılmıyor mu? O halde söyleyin bana, Tanrı'nın adaletsizliğini insanlara şeker gibi göstermek, demir kaplı Tanrı'nın insanlarını üzüntü okyanusuna terk etmesi doğru mu?”

“Onları yardıma muhtaç halde bırakması ve sadece kendi istediği için onları kullanması, acı çektirmesi doğru mu?”

“Eğer günahkârlar, imansızlar ve ateistler gerçekten acımasızlara ve ebedi işkencelere karşı çıkararak kendilerini ortaya çıkarırlarsa, tüm bu çirkinlikler de sona erecektir.”

“Milyonlarca insan sonsuza kadar çektiği tüm acıları kınayacak... Gerçekten birçok insan bu tarz düşüncelyi ve yapıyı korkunç bulacak. Yoksa insanın dünyadaki işini tamamlayabilmesi için sürekli acı ve ısırtırap mı çekmesi gerekiyor? Ne korkunç! Oh, bu çok iğrenç! Aslında tüm bunlar barbar politikacıların işine geliyor. Ah! Bir de bu doktrin insanı kötülükten vazgeçirmek için var, yani bu yüzden din böyle yasaklarla dolu bir yapı da karşımıza çıkıyor. Bu niyetle köleler ayaklar altına alınıyor, hayat mutluluk vereceği yerde kabusa dönüşüyor, tehlikelerle, gözyaşıyla ve endişeli bekleyişlerle dolu oluyor. Elbetteki bu haldeki bir birey ilahi güce yani Tanrı'ya sığınmak zorunda kalıyor, çünkü düşünüyor ve zaten başka bir çıkar yolu olmadığını görüyor.”¹⁵

“Evreni, gücü sınırsız olan bir varlığın yarattığına ve tek hakimi olduğuna inanırsak, o halde dünyada hiçbir kötülüğün olmaması da gerekiyor, ayrıca sonsuz mutsuzluk değil, sonsuz mutluluk ve kötülüklerden uzak bir hayatın sürmesi gerekiyor. Saçma! Onca barbarlığın ve kötülüğün içinde Tanrı'nızı ne kadar yüce bir sınıfa koyup ona her şeye rağmen inanıp, güveniyorsunuz. Bir de bu dogmanın kabul edilmesi için şu meşhur cennet masalı da var. Eğer onun dediklerini yerine getirirseniz, cennet hakkını kazanıyorsunuz, insanın üzerinde ne kadar büyük bir baskı oluyor. Tüm bunlar dinin insanlar üzerinde uyguladığı zorbalıklar... Bir de sadece maddeden meydana geldiğimizi varsayalım, bu şekilde sadece bir hayvan gibi yaratıldığımız, direk doğadan geldiğimiz ve yine doğaya bağlı olduğumuz ortaya çıkıyor. Öldüğümüzde ise sadece toz olacağız, hayatta yaptıklarımızla ilgili olarak ölümden sonra geçmemiz gereken bir sınav da yok, çünkü bu hayat bize doğadan hediyey. İyi ya da kötü bir insan ol, hiçbir şey fark etmiyor. İşte, ancak bu şekilde gerçek mutluluğa giden kapılar sonsuza dek açılarak, insanoğlunun önündeki hayallerden meydana gelen karabasan kalkacaktır. Her şey bizi mutlu edecektir, insanlar tutkuları ve zevkleri ile yaşamayı, ha-

yatın tadını çıkarmayı öğrenecekler. Onlar için yasaklanmış olan, kötü olan her şeyin aslında ne kadar heyecan verici ne kadar güzel olduğunu görecekler. Neden olmasın? Her bireyin bu güzellikleri yaşamaya hakkı var, eğer yanlış şeyler ise bile, yani birey bunun öyle olduğunu düşünüyor ise bile bu yine de onun hatası olmayacak, o yine de aldığı zevkle, fantastik güzelliklerle o kadar mutlu olacak ki başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak.”

“Şimdi bir de ilahi güç tarafından yaratılan insanın maddeden gelmediğini düşünelim. O halde onun hayvandan çok farklı ve çok özel olduğunu da kabul etmemiz gerekecek, bu durumda Yüce Güç’ün aynı hayvan gibi yiyen, içen, sindiren özelliklerini de kabul etmememiz gerekiyor. Yani insanın sadece hayvandan biraz daha üstün birkaç ek özelliğe sahip olduğunu ve her türün de yine maddeden geldiğini kabul etmememiz gerekiyor. Zaten eğer bu kabul olursa Tanrı’nın insanlara vereceği sonsuz keder fantezisi de suya düşmüş oluyor. Ah zavallılar, eğer hayvanlardan üstün özellikleriniz olduğunu düşünüyorsanız, hayvanların da sizden üstün özelliklere sahip olduklarını nasıl göz ardı edersiniz. Hastalıkların ve zihinsel sıkıntıların üstesinden gelebilme doğal yetisine sahip hayvanlara karşı insanın yine de daha üstün olduğunu mu söyleyeceksiniz? Onlarda doğal tutkular ve içgüdüler olduğunu inkâr mı edeceksiniz? İyice düşünün ve bana gerçekten insanın hayvandan kesinlikle daha üstün olduğuna inandığınızı söyleyin. Oh zavallı insanlık kendini nasıl da kandırıyor. Kendini nasıl da en üstün olarak görmeye devam ediyor.”

“Fakat daha derin bir konuya girmek istiyorum, bence bu bizi şimdi daha çok ilgilendiriyor. Bazı kilise yetkilileri İsa’nın cehenneme gittiğini iddia ediyorlar. Ve bunun bir rezalete yol açmaması için defalarca üzeri kapatıldı. Bununla ilgili pek çok tez öne sürüldü, felsefî açıklamalar yapıldı, bunun da üzerinde kısaca durabiliriz. Nedenler şöyle: Ne Kutsal Kitap ne de onun takipçileri pozitif şeylerden söz ediyorlar, sadece cehennemden ve orada yaşanacak, çökilecek acılardan söz ediyorlar. Sonra bir de Tanrı kelimesi açıklanmıyor, Kutsal Kitap’ın eğitimi, planlı ve

açık biçimde ortaya çıkarılmış, bunların dışında başka bir sonuç çıkarılmıyor. Araştırıldığında İbranice, Yunanca ya da Latince cehennem tek bir anlam ve açık bir kelime olarak karşımıza çıkıyor ya da bir de şöyle bir anlamı var ki, o da aynı sonuca geliyor: Günahkârların işkence göreceği yer. Peki, bu işkencelerin gerçekten çekileceğine dair bir kanıt var mı? Eğer Kutsal kitap cehennemle ilgili bir ayrıntıyı atlamışsa, bunun cevabını nasıl bileceğiz. Sadece yazılanları ve söylenenleri, kayıtsızca hiçbir soru sormadan kabul etmemiz mi gerekiyor? Yani bunun sadece bir yazı olduğunu düşünürsek, gözlerimiz kapalı halde buna bağlanmamızın anlamı nedir?”

“Aklımızı zaten karıştırmamızın bir anlamı yok, bunun sadece masal olduğunu anlamamız yeterli.”

“Neden sürekli yazılanların kusursuz olduğundan söz ediliyor da bunlar hakkında konuşmak ya da doğruluğunu tartışmak kabul edilmiyor? Kudüs yakınlarında Gehenna Vadisi olarak bilinen yerin, suçluların ölüme terk edildiği, hayvan cesetlerinin saklandığı bir yer olduğu biliniyor. İsa burası ile ilgili kinayedte bulunuyordu. Burası gözyaşının, dehşetin ve korkunun kök saldığı bir tepede idi. Gehenna bu tepeli hikâyelerine konu etmiştir. Doğruladığımız bir gerçek ise bu tepede suçluların diri diri yakıldığı ya da yine diri diri hayvan gübresi içine gömüldükleridir. Bazen de erimiş kurşunu suçlunun ağzından içeri sıcakken akıttıklarını, Galilean'ın konuşmalarından dolayı bilmekteyiz. Sıklıkla günahkârların ateşle cezalandırıldıklarını ve Gehenna Vadisi'nde yakıldıklarını ve aynı şekilde bu berbat yerde hayvanların da yakıldığını anlatıyor. Peki, o halde öncesiz ve sonsuz sıfatı ile ulu İsa bu tepedeki ateşi kullanarak cehennem bitmeyen alevlerini mi tanıtıyordu? Kuşkusuz. Kutsal Kitap'ta sonu olmayan aslında bir diğer anlamıyla da sonu olan demektir. Örneğin, Tanrı seçilmiş insanları ile sonsuzluğu ifade ediyor fakat yine de bunun da sonu olabilir. Sodom ve Gomorrah şehirleri sonuza dek yanacaklar, fakat bu ateş çok uzun süre önce sona erdi.”¹⁶

“Ayrıca, Kudüs yakınındaki Gehenna Tepesi'nin gece gündüz yandığı açıkça bilinmektedir. Kutsal Kitap'taki abartı ise edebi bir hale getiri-

lemiyor bile ama yine de şu şekilde toparlayabilirim.

- 1) Gerçek değil, çünkü ateş sadece çok güçsüz bir hayal şeklinde.
- 2) Gerçek ateş etrafı sarar; böylece bizim de cehennemin çok korkunç bir yer olduğunu düşünmemizi sağlayabilir.
- 3) Gerçek ateş her şeyi içine alarak yakar ve sonunda yakacak bir şey kalmayınca da sona erer. O halde cehennemdeki ateş de sonsuz değil, sonludur.
- 4) Cehennem ateşi olanaksızdır, çünkü o da gerçek değildir.
- 5) Gerçek olmayan ateş bir miktar yakıttan meydana gelir, yani bu da cehennem ateşinin ne kadar saçma olduğunu ortaya çıkarıyor.
- 6) Cehennemdeki ateş sonsuz, gerçek ateş ise geçicidir.
- 7) Söylendiğine göre en büyük günah Tanrı'nın varlığını inkâr etmektir, o halde nasıl bu dünyadaki gerçek ateş Tanrı'nın yokluğundan daha acı verici olabiliyor?
- 8) Son olarak gerçek ateşin ruha hiçbir etkisi yoktur. Zaten, Tanrı materyal bir ateşin ruhani varlığa etkisi olduğunu söylüyorsa, o halde ruhları kolayca yanabilir türden yaratmış demektir. Zaten bu da din adamlarının boşa zaman öldürdüklerini kanıtlayan büyük gerçeklerden biridir ve onların ne kadar aptal ve acımasız oldukları da ortadadır."

"Tanrı için hiçbir şey imkansız değil, Tanrı hiçbir neden olmaksızın her şeyi yapabilir. İnsan Tanrı'dan yardım dilemeye mecburdur ve Tanrı'nın kim olduğunu bilmesi de şart değildir. Bu zorluklardan kurtulmak için, diğer teologlar bize cehennem ateşinin gerçek olmadığını, ruhani bir ateş olduğunu söylemektedirler. Elbette ki, şimdi ruhani ateşin ne olduğunu soracaksınız. Gerçek olmayan, gözle görülmeyen yangın nedir? Peki bunun hakkında kendilerinin de en ufak bir fikri olduğuna

inaniyor musunuz? Herhangi bir şekilde Tanrıları onlara o ateşin ne demek olduğunu, nereden geldiğini açıkladı mı? Yine bununla ilgili olarak bazı bilginler ortak bir noktada anlaşmak istediklerinden ateşin bir parçasının ruhani, diğer parçasının ise materyal olduğunu savundular. Düşünün; cehennemde iki tip ateş, ne kadar saçma! Kumdan kaleler gibi bir çocuk icadından ve saçmalıktan başka bir şey değil!”

“Ve diğerleri gibi cehennem de masaldan başka bir şey değil; karmakarışık, inanılması zor, tuhaf bir icat! Dünyanın aşağısında bulunan, kötülerin gideceği garip bir yer. Peki ama burası tam olarak dönmeye devam eden koca dünyanın neresinde? Bazıları cehennemin dünyanın tam ortasında bulunduğunu iddia ediyor. Kutsal Kitap’a göre dünya yok olacak, o halde cehennem de yok olmaz mı? Bazıları da cehennemin Tanrı katında olduğunu ve cehennemin bu dünyada başladığını söylüyorlar, bu dünyadan başlıyorsa o halde neden Tanrı’yı göremiyoruz. Eğer bu tuhaf Tanrı bize sürekli söylendiği gibi var ise, o halde dedikleri gibi bir cehennem de vardır. Peki bu doğruysa cehennem nerede?”

“Aslında işin gerçeği tüm bunlar teologların saçma hayal dünyalarıyla oluşturdukları, aynı bir sarhoşun var olmayanı var gibi söylemesinden başka bir şey değil. Bu nedenle Tanrı kelimesinin tam olarak tanımı, açıkça anlatımı mevcut değil.”

“Anlatılanlar ve iddia edilenler tamamen aldatmacadır, insanların hayal gücü, inanmaya duydukları aşırı istek ile durum bu noktaya geliyor. Yani cehennem denen, herkese korku veren, insanların hayatını yönlendiren bu aldatmaca bazı politik çıkarlar için de kullanılmakta, bu şekilde insanlar korkutulmaktadır.”

“Bunlarla mücadele etmem gerektiğini düşünüyorum:

1) İnsanların içinde gerçekten büyük bir korku var ve bu yüzden acı çekiyorlar. Fakat bu korku doğuştan değil, eğitimle, toplum tarafından insanların aklına sokuluyor; her ülkede aynı olmadı gibi her insan için de sonuçları aynı değil; önyargılarından kurtulmuş insanlar için sonuçlar kesinlikle aynı değil.

2) Dinsizler cehennemi kabul etmiyorlar... Aynı bizim yaptığımız gibi ve onların dinini kabul etmiyorsak neden yaptırımlarını kabul edelim? Kesin olan şey, dinsizlerin hiçbir şekilde ölümden sonraki hayata inanmadığıdır; çekilen sonsuz acılara, ölümden sonra yanan ve külleri savrulan bedenlerin yeniden dirildiğine inanmazlar; bedenlerin yok olduğuna inanırlar ve bunlar doğal nedenlerle olur fakat Hristiyanlığın aptal inancı olan dirilmeyi kabul etmezler. Buna inanmalarının asıl nedeni ise Plato ve Virgil'in acı çektikten sonra yeniden dünyaya geldikleri yolunda uydurulan masaldır; bu sadece şiirsel bir fantezidir.

3) Eğer biri cehennem dogmasını ve sonsuz acı zırvasını kabul ediyorsa, akıl ya da sağlık sorunu olduğu kesindir. Tanrı sadece insanları suçlarından dolayı cezalandırmak için var... Hayır, bir kez daha hayır; hiçbir akıl ya da sağlık sorunu böyle bir saçmalığı kabul edemez.

4) Tanrı, yargıç ve karar veren ise, onun koyduğu adalet uygulanmalı... Sıra diğer bir acımasız zulme geldi: Kötülük dünya için gereklidir. Yeniden söylüyorum, eğer Tanrı varsa neden sadece acı çektirmek için var ve bu acıların hepsini neden kendi yaratmış. Eğer her şeyi yapabilecek gücü varsa, o halde sizin Tanrı'nız kötülüğe neden izin veriyor? İnsanları kötülüğe karşı birleştirme gücüne sahip değil mi? Eğer bunu bugün yapamıyorsa zaten yarın da yapamaz, çünkü bu döngünün içinde onun kötülüğe ihtiyacı var! Tanrı'nın böyle bir kişilik halinde evrende doğru hareket edebileceği nasıl düşünülüyor?

5) Tüm teologlar cehennemin acılarında hemfikirler ve buna olan inançları sonsuz. Baştan beri insanlar sürü halinde rahipler ve urban sınıfı tarafından buna inandırılmaya çalıştılar. Romalı rahipler diğer mezheplerin inanışlarını reddetmişlerdi. İnsanlığın bu küçük, kirli azınlık tarafından yönetilmesi doğru mudur? İçlerinden biri bile çıkıp gerçeği bulmak için çaba gösterdi mi? Asırlardır yalan söyleyen hilebazlara kimse karşı gelemedi."

“İleri sürülen diğer tezler de oldukça zayıf ve başarısızdır, bunlar üzerinde düşünmek bile zaman kaybindan başka bir şey değil; hiçbir Kutsal Kitap ya da geleneklerin üzerlerinde kurduğu ciddi baskılar hakkında konuşmıyor. Örneğin herhangi biri kendisi için gerçekten önemli olduğunu düşündüğü bir şeyi özgürce, korkusuzca gerçekleştirebiliyor mu?”

“Gerçek olan diğer bir şey ise rahiplerin insanlara karşı aslında ne kadar acımasız olduklarıdır, bu rahipler insanları sürekli tehdit etmektedirler ve bu tehditler zaten toplum ve eğitim tarafından sürekli güçsüz kalan insanları iyice zayıflatmaktadır. Gelin buraya İsa’nın zavallı, küçük çocukları! Sizden inanmak için nedenler istiyoruz, atıp tutmanızı istemiyoruz, ağız kalabalığı yapmanızı istemiyoruz, kaba kuvvet istemiyoruz ya da ‘İnanmazsanız, sonsuz acılara mahkûm olursunuz’ gibi klişe saçmalıklar istemiyoruz. Bizi mantıklı açıklamalarla razı etmenizi istiyoruz. Düş ürünlerinize bizi inandırmanızı istiyoruz.”

“Cehennem korkusu kısaca, günaha karşı koymak için hiç de öyle sanıldığı gibi garantili bir korunma mekanizması değil aslında. Bu sadece zehirli rahiplerin verdiği zehirli meyveler. Topluma katılmak için mecbur konulan bir sertifika. Peki ama cehennem neyi sağlıyor? Cehennemle bizlere günahın sonsuz bir yanlış olduğu ve sonsuza dek cezalandırılması gerektiği gösteriliyor. Saçma! Tanrı bu sonsuz acıyı tek başına insanlara veriyor ve bu acıların başlangıç noktası da ölüm oluyor.”

“Peki, o halde cehennem denilen bu çocuksu inanç, bu masal, cüppeli hergeleler tarafından kendi hayal güçleriyle oluşturdukları Tanrı’nın, yine kendi hayallerinde yarattıkları kötülerin gidecekleri tek yer olarak kabul ettikleri bir yanılsamadan başka bir yer değil.”¹⁷

“Tanrı inancınız her ne şekilde olursa olsun ondan bir an önce kendi mutluluğunuz için kurtulmanız gerektiğini düşünüyorum. Hristiyanlar bu inançla uğraşarak ne kadar çok zaman kaybettiklerini, hayatlarını saçma bir amaç uğruna feda ettiklerini ve yaptıklarının aslında kendileri için ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyorlar. O halde kendimizi tüm bunlardan uzak tutmalıyız, sonsuza dek bu inancı reddedelim, bu dinin

tüm törenlerinden, bayramlarından kendimizi uzak tutalım. Ateizme aslında gerçekten toplumun ihtiyaç duyuyor olması büyük bir gerçektir. Çünkü sistemde, ben kendi şahsım adına konuşursam, insan hayatı ve ruh sağlığı için tehlikeden, üzüntüden başka bir şey görmüyorum.”

“İşte, sevgili Saint-Fond gördüğün gibi öncelikle cehennem inancına değinerek sana konu hakkındaki düşüncelerimi sunmak istedim. Bunun seni korkutmasına ve bunun gibi saçma bir masal yüzünden arzularına gem vurmaya gönlüm razı olmaz. Ölümlüler için tek bir cehennem var ve bu da tamamen hayal ürünü bir masaldan ibaret, insanın hayatı sona erdiğinde, yani öldüğünde yok oluyor ve her şey orada bitiyor. Bundan kurtuluş yok. İşte bunu bilip de arzularına gem vurmamak hiç doğru değil. Bize hayattakı lavuzluk eden tek güç doğadır. Onun bizim için planladığı hiçbir kötülük ya da sonsuz acı yoktur. Yeniden Tanrı konusuna dönüyorum ve Tanrı’nın olmadığını, bütün bunların sonsuz acı konusunda insanları korkutmak için tezgahlanmış oyunun parçaları olduğunu söylüyorum. Ne cennet var, ne cehennem var; gerçek olan tek şey bu dünya, bizim mutluluğumuz ve arzularımız. Zaten doğa bizden ona hizmet etmemizi ya da onun kurallarına uyarak kendimizi ölümden sonraki hayata hazırlamamızı istemiyor.”

“Acımasızlığının temelini oluşturan ilkenin ne kadar saçma olduğuna dair yeterince ikna edici olduğumu sanıyorum. Daha fazlasını söylemem gerekiyor mu? Hayır, sana karşı dürüst olmam gerekirse, aslında senin kurbanlarının üzerinde bırakacağın, öbür dünyaya ulaşacağını düşündüğün izlerin hiçbir anlamı yok. Senin kış deliğine sokacağın bir parça not cennete ya da cehenneme mi ulaşacak? Yani inan bana binlerce insanı aynı yöntemlerle öldürsen bile onlarla gönderdiğini sandığın hiçbir haberin anlamı yok. Haftada bir düzine kurban versen ne fark edecek? Bence sen Juliette’ye güven, o çok zeki, yetenekli; sen ona tek bir kelime söyle, o sana üç katı hizmet etsin, hak ettiği parayı ver, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaksın, çünkü o senin tüm arzularını yerine getirmek için hazır bekliyor.”

“Mükemmel!” diye cevapladı Saint-Fond. “Şu son sözlerine kesin-

likle yürekten katılıyorum. Şu andan itibaren Juliette her gün için üç değil altı kurban istiyorum ve haftada dört kez ziyafet düzenleyeceğiz; bu da haftada yirmi dört kurban demek olacak. Kurbanların üçü kadın, üçü erkek olacak. Elbette senin de kazancın aynı oranda yükselecek. Bu arada Clairwil anlattıklarından kesinlikle çok etkilendim, yani şu sonsuz azabı geçersiz kılmandan. Sözlerin ve yıkıcı teorilerinden gerçekten çok etkilendiğimi bilmelisin, fakat konunun öncesi var ve biraz bundan söz etmek istiyorum.”

“Öncelikle, sözlerinden tam olarak Tanrı’nın cehennem öğretisiyle korku veriyor olduğunu ve bunun bir tür barbarlık olduğunu kast ettiğini anladım. Tanrı vardır, sen bunu zaten neredeyse her cümlede söyledin. Zaten bu berbat öğreti her şekliyle onun varlığını sonuna dek ispatlıyor. Fakat sevgili Clairwil, senin büyük bir hatanın içine düştüğünü görüyorum ve bunu kanıtlamak için sana felsefenin özünü ve konunun tamamını vermek istiyorum. Cehennem dogması senin arzularına engel oluyor ve sen de bundan yola çıkarak onun olmadığını düşünüyorsun. Gerçekler, kişisel isteklerden daha sağlam nedenlere dayanmalıdırlar. Sonsuz ceza dogması ile mücadele etmek için önüne çıkan engelleri mantıksızca yok ediyorsun: Buna göre Tanrı yok, ruh yok ve bundan sonraki hayatta çekilecek acı yok çünkü ölümden sonra hayat yok, diyorsun. Böyle büyük bir hataya açıkça senin gibi birinin düşüyor olmasından gerçekten çok etkilendim. Senin düşüncelerini paylaşmaktan uzak, “Yüce Varlığı” kabul ediyorum ve ruhların varlığına inanıyorum. Fakat şimdi, sizin dindar kalplerinizin bu tür büyüleyici sözcüklere kapalı olduğunu ve onları yeniden açabilmek için benim sözcüklerimle sizleri etkilemeye çalıştığımı düşünelim ama maalesef bunun hiçbir yardımı olmayacaktır, çünkü bunu kendinizin, kendi kalbinizin hissetmesi gerekiyor. Olsun yine de size açık bir anlatımla bir şeyler verebileceğime inanıyorum.”

“Bakışlarımı evrene doğru yöneltiyorum: Kötülüğü, düzensizliği, suçu ve her yerde devam eden despotluğu görüyorum. Bakışlarımı aşıya indiriyorum ve o anda evrenin en ilginç yaratıklarını görüyorum.

Onun ne kadar ahlaksızca, inkârla ve alçaklıkla dolu olduğunu görüyorum. Bu sınavdan ne öğreniyorum? Tanrı'nın gerçekten var olduğunu ve tüm bunların yaratıcısı olduğunu görüyorum ama onun Şeytan'a karşı gelmediğini ve Şeytan'a izin verdiğini de görüyorum. Biraz daha düşündüğümde zaten tüm gerçek gözlerimin önüne seriliveriyor. O, Şeytan'a karşı çıkmıyor ve şeytanın gücünü engellemiyor çünkü o, zaten Şeytan'ın ta kendisi. Ve bizim yaptığımız tüm kötülükler onun için vazgeçilmez. Ben de onun için elimden geleni yapmıyor muyum sizce? Sizce onun en sevdiği oğlu değil miyim? Tüm bu felaketlere doğduğumdan beri sebep oluyorsam ve bu ölene dek aynı şekilde devam edecekse zaten o, beni ayrıcalıklı olarak yaratmış demektir. Beni dünyaya getiren o yüce güce karşı içimde çok güçlü bir bağ ile yakınlık duyuyorum ve bu hep böyle olmuştur. Ben, ona kurban verdiğim sürece o, bana güç, zenginlik ve rahatlığı sağladı. Ona bütün bunları geri ödemekten çok hoşlanıyorum. Beni mutlu eden ve gerçekten sevdiğimi iyi bildiğim tek güç 'Şeytan'dır. Tüm zevkin ve tutkuların tek kaynağı Şeytan olduğuna göre onu neden sevmeyeyim?"

"Emin olun ki, Şeytan ya da adı her ne ise bu melankolik dünyanın kötü amaçlı organizasyonları için çok gereklidir. Tanrı açıkça kinci bir varlıktır, çok barbardır, çok kötüdür, çok adaletsizdir, çok acımasızdır. İşte bu yüzden intikam, barbarlık, kötülük, adaletsizlik çok gereklidir. Zaten o da bütün bunların insanlar tarafından kabulünün zor olduğunu bildiği için kötülüğü değil iyiliği temsil ettiğini düşündürmektedir. İnsanlar eğer Tanrı'nın yansımaları ise o halde neden kötüler? O, Şeytan için çalışmaktadır. O, Şeytan'a hizmet etmektedir ve o da ancak Şeytan'la güçlenmektedir. İnsan ruhu güçlülükle fark edilse bile sadece Şeytan'a hizmet eder ve sadece Şeytan tarafından yönetilir, zaten bu şekilde bakıldığında yine tek yaratıcı gücün Şeytan olduğu gerçeği gün gibi ortaya çıkmaktadır. Herkesin kötü, barbar, acımasız olması gerekmektedir, aynı senin sözünü ettiğin Tanrının gibi. Bunu herkesin kabul etmesi gerekmektedir, bundan ötesi yoktur. Eğer bu Tanrı, Şeytan'ın merkezinde ise zaten o da Şeytan'dan başkası olamaz. Onun güçlenmesi için

çevresindeki zayıflıklara ihtiyacı var. O varlıkların özünü meydana getirmiştir, o öncesiz ve sonrasızdır, bizler de onun rahminden meydana gelmiş çocuklarız. Bu dünyadan olan hiçbir insan onu yönetemez ve berbat kaderinden de kurtulamaz çünkü bu doğanın rahminden oluşmuştur, Şeytan da oradan meydana gelmiştir; bu bir döngüdür ve evrensel bir kuraldır. Kötü biri kötülüğün özünde Tanrı'nın varlığını keşfettiğinde, kendisinin de kötülük meyvelerinden biri olduğunu kolayca fark eder.”

“İyi varlıklar nereden geliyor diye bir soru olamaz, çünkü iyi varlık diye bir şey yok. Hani şu erdemli, ahlaklı dediklerimizde aslında iyi değiller. Şeytan'ın yaptığı bu dünyaya kendini olabildiğince gaddar ve kötü halde sunmak, çünkü ancak bu şekilde iyi olduğunu düşünen zayıfların saldırılarına karşı kendini koruyabilir. Zaten Tanrı adı altında onların tüm gücü ellerinden alınıyor. Yani örnek vermek gerekirse onlar her zaman güçlü hayvanların arasında kalan küçük karınca ve sineklerdir, bizlerse hayvanların efendileri ve en büyükleriyiz. Dünyanın genel düzeninde her zaman olan ve olmaya devam edecek olan şey insanların çekeceği sonsuz acılardır. Dünyanın sisteminde bu vardır ve güçsüzler acı çekmeye, ezilmeye mahkûmdurlar. Bu hayattan sonra yeniden Şeytan'ın rahmine geri dönecekler ve özlerine kavuşacaklar.”

“Bu dünyadan göçtüklerinde onlara, ‘Neden erdemi seçtiniz? Ben sizden bunu istedim mi? Benim dünyaya gönderdiğim kargaşayı neden önlemeye ve kendinizi benden üstün göstermeye çalıştınız? Size her gün kıyımı gösterdim, neden bunu dikkate almadınız? Her fırsatta Şeytan'ın aslında bana bağlı olduğunu, ondan hoşlandığımı, onun da benim entrikamın bir parçası olduğunu size anlatmaya çalıştım, neden buna dikkat etmediniz? İşte bu yüzden insan ırkı beni memnun etmedi; daha benden nasıl yardım isteyebilir? Size veba, kötü hastalıklar, savaşlar, deprem ve fırtınalar göndermedim mi? Tüm bunlara rağmen benim iyiliği temsil ettiğimi mi düşündünüz? Saçma! Neden beni örnek almadınız? Size verdiğim onca zevki neden yaşatmadınız? Öksüzü, dul, yoksulu yağına edin, tek bir kelime ile insanı kendi ihtiyaçlarınız için kullanın, benim yaptığım gibi tutkularınız için insanları feda edin.

Salaklıklarınızla karşıma nasıl gelebiliyorsunuz? Benim rahmimden çıkıp yeniden geri gelene kadar yapacağınız tek şey kötülük ve suç iken bu halinizle karşıma nasıl gelebiliyorsunuz?’ Evet dostlarım, tüm bunlar Şeytan’ın erdemli insana soracağı sorulardır.”

“Güçlü felsefelerinle Clairwil, bunu öncelikle senin yapman gerektiğini düşünüyorum; İsa ve Kutsal Kitap ile bu kadar ilgileneceğine, ortada olan gerçeklere ve sözlerime dikkat etmen gerekiyor. Ben tüm çalışmalarım sonunda açıkça dünyanın ve evrenin, Şeytan’ın gücü altında olduğunu görebiliyorum. Evrenin yaratıcısı, oldukça zalim, vahşi ve tüm yaratıkların da üzerinde dehşet vericidir. Çalışmaları onun varoluşundan başka bir şey olamaz. Onun kötülükleri olmadan, evrende hiçbir şeyin devamı olamaz. Dünyanın berbat halini sürdürebilmesi için onun varlığına ihtiyaç vardır. O, bu dünyanın tüm varlıklarından daha öndedir. İnsanların yaşlandıklarında daha kötü olmalarının nedeni yeniden kendi özlerine dönmeye yaklaşıyor olmalarıdır. Onların özü kötülüktür ve öldüklerinde gidecekleri tek yer Şeytan’ın yanıdır. İşte bu yüzden yaratıklar, zararlı moleküllerin sıralanması ile meydana gelmişlerdir, öldüklerinde de aynı moleküler düzeye geri dönüşmektedirler.”

“Şimdi muhtemelen bana bu hipotezden yola çıkarak insanlara uzun süre acı çektirdikten sonra onları öldürürken anüslerine neden bir kağıt parçası sıkıştırdığımı soracaksınız. Bu aslında dünyanın en basit şeyi, şimdi senin düşüncelerini anladığımda benim bu yaptığım şeyin aslında ne kadar anlamsız olduğunu düşünüyor olmalısın. Fakat benim doktrinlerime ve metoduma göre bu yapılması gerekli olmandır. Metodu mu anlatacağım.”

“Kurbanlarım, Şeytan’ın döl yatağına gittiklerinde, benim tarafımda en kötü işkencelere maruz kalarak oraya geldiklerinin bilgisini veren bir açıklama ile gitmeliler, çünkü orada bu şekilde erdemliler sırasına girecekler. Zaten bu dünyadan göçtükleri zaman çekecekleri acılar da çok büyük olacak, bense efendime yardım ederek, acılarının dünyadaki bölümünü tamamlıyorum. Bu doğanın emridir ve olması gerekendir. Güzellik, mıknatısın metali çekişi gibi seks isteğini kamçılar, böyle-

ce şiddetli acılar A, B ve C olarak sınıflandırılır. Benim işkencelerime maruz kalan insanlar B sınıfı acılar içinde olacaklardır, yeniden zararlı molekülere dönüş de ancak B sınıfı şiddet ile mümkündür. Bu çalışmalarım sayesinde kurbanım rahatlıkla Şeytan'ın döl yatağına ulaşmakta ve benim yardımlarımla, efendimin işleri hafiflemektedir. Bunu yaparken kullandığım aletler aslında sadece formalite. Ama elbette ki, gerekli olduklarını ve önemlerinin ne kadar büyük olduğunu kabul ediyorum ve bu formaliteler işime yarıyor. Ayrıca operasyonumun başarıya ulaşmasını her zaman olumlu etkiliyor.”

“Bu” diye söze karıştı Clairwil. “Bu çok şaşırtıcı ve çok olağandışı, insan aklının ürettiği tüm sistemlerden daha garip.”

“Senin öne sürdüklerinden daha az” diye cevapladı Saint-Fond. “Senin devam ettirmek için Tanrı'yı tüm kusurlarından arındırmak ya da onu sadece reddetmek gerek. Bense onun varlığını tüm kötülüklerine rağmen kabul ediyorum. Ve sen tüm bu kötülüğü uygularken, sonuna dek savunurken, bunun ortasındayken, onun kötü gücünü kabul etmiyorsan senin fikirlerin benimkilerin yanında gerçekten çok sıradan kalıyor.”

“Senin sistemin” dedi Clairwil, “Tamamen Tanrı'ya duyduğun korkudan kaynaklanıyor.”

“Doğru, ondan nefret ediyorum ama benim sistemim ona olan nefretimle var olmuyor, ben ona olan nefretim için çalışıyorum. Hayır, bu benim ona olan ilginin ve meditasyonumun meyvesi.”

“Ben” dedi Clairwil, “Ben, Tanrı'ya olan nefretim için çalışmak yerine ona inanmamayı tercih ediyorum. Ya sen Juliette, sen ne düşünüyorsun?”

“Ben son derece kesin yargılara sahip bir ateistim” diye cevapladım. “Ben kesinlikle dogmanın bize açıkça düşman olduğuna, ruhunun ise ahlaka aykırı şekilde buna ihtiyacı olduğuna inanıyorum, bu yüzden hiçbir zaman için senin sistemini Saint-Fond'un sistemine değişmem ve kesinlikle hiçbir şeyden korkmak istemiyorum, buna o sonsuz acılar dahil.”

“Haklısın” diye söze karıştı Saint-Fond. “İnsanların en büyük hataları her zaman için egoistlikleri olmuştur. İşte bu kapris ve istekler ‘Baba’yı olması gereken yerden çok uzağa sürüklemiştir. Doktrini felsefi açıdan ele almanız gerektiğinde tutkularınızdan kurtulmanız gerekiyor.”

“Ah, Saint-Fond” dedi Clairwil, “Halbuki senin tüm nedenlerin bu tutkulara bağlı. Kalbindeki kötülük biraz daha az olsaydı, inancın bu kadar zalimce olmazdı ve elbette söz ettiğin gibi insanlara acı çektirmenin sebebi öbür dünyaya mesaj göndermek olmasaydı, kendini de daha az risk altına alırdın.”

“Kesinlikle!” dedim. “Onun inancı sadece kötülük ve aslında başka hiçbir şeye inanmıyor.”

“Yanlışı düşündüğüne inanıyorum ve hareketlerim düşüncelerimi de ortaya koyuyor. Varlığın sahip olduğu işkence içgüdüğü ona kötülük molekülü ile verilmiştir, bu elbette herkeste farklı katsayılarıdır, bende çok yüksek olduğu için kendimi suça adadım. Dünyadaki görevim bu.”

“Ben” dedi Clairwil, “Kendimi tüm bunlardan soyutladım, çünkü sadece doğaya hizmet etmenin gereğine inanıyorum ve kanı sadece onun için döküyorum.”

Kapıya gelen arabanın sesiyle konuşmamıza ara verdik, hizmetçi, Noirceuil’in geldiğini haber verdi. Yanında on altı yaşında bir genç vardı, geldiklerinde uzun süre bakışlarımı üzerinden ayıramamıştım.

“Affet beni” diye mırıldandı bakan, “Cehennem üzerine yaptığım analizleri bayanlara anlatmayı yeni bitirmiştım. Noirceuil beni desteklemeye mi geldin?”

“Eh, bu biraz doğru sayılır, kendini güzelliğine bırakman için sana genç bir yakışıklı getirdim. Onu buraya getirmemin bir nedeni var. Bu genç adam Markiz Rose’un oğlu. Yani o, senin şu kraliyet arazisi takasın için Bastille’e gönderdiğin kadın. Değil mi?”

“Evet, bunu yapmam sadece işin yürümesi için bir bahane idi.”

“O halde onun oğluna da ihtiyacın olacağını düşündüm, eminim onun üzerinden de para kazanabilirsin.”

“Kesinlikle.”

Noirceuil, “Tamam o halde hata yapmadım. Markiz bağlantılarımı zı biliyor, bana her şeyi itiraf etti ve senin adamlarına kadının oğlunu bulmalarını emrettim. Kadınla da oturup bir anlaşma yaptık. Bu da anlaşmamızın sonucudur” dedi ve genç adamı Saint-Fond’un kollarına attı. “Sik ve işaretle. Ayrıca hesabına girecek olan yüz binlerce kraliyet parasını düşün.”

Saint-Fond, genç adamı öperken, “Çok tatlı, gerçekten şirin, fakat kötü bir zamanda geldi, bu gün çok çalıştık gerçekten yorgunum.”

“Ama bu gençte seni hayata döndürecek tüm özellikler var.”

Rose ve Noirceuil henüz yemek yemediklerinden bizimle birlikte yemeğe katıldılar. Yemek bittiğinde, Saint-Fond gençle birlikte eğlenirken benden onlara katılmamı istedi. Noirceuil de Clairwil ile birlikteydi ve Saint-Fond onların yatmasına karar verince grup tamamlanmıştı.

“Korkarım bu gençle ilgilenirken senin yardımına ihtiyacım var Juliette. Bu çocuk gerçekten kusursuz görünüyor fakat sertleşmekte güçlük çekiyorum. Küçük, vahşi evcilim benim için onun pantolonunu çıkar, evet, ve gömleğini kaldır, bırak pantolonu dizlerine düşsün ve şu dizlere bak kesinlikle benim istediğim gibi.”

Genci çevirip kıcını Saint-Fond’a sunduğumda, bir süre güzel deliği yaladı. Sonra birlikte gencin penisinin tadına baktık, genç sertleşmeye başlamıştı.

“Em onu” dedi sevgilim. “Ben de aynı anda kık deliğini yalayacağım. Eminim ikimizin arasında kaldığında onu kolayca boşaltırız.”

Bir süre bu şekilde devam ettikten sonra Saint-Fond yer değiştirmek istediğini söyledi. Böylece gencin genç penisini ağzına aldı ve kısa süre içinde çocuk, Saint-Fond’un ağzına boşalmıştı bile. Saint-Fond bunun bir damlasını bile boşa harcamamıştı.

“Oh, Juliette” dedi ağzının etrafı spremle kaplanmıştı. “İnan bana, bu Tanrıların ziyafeti. Başka hiçbir şeye değişmem.”

Sonra genç adamı yatağa yatırdı, uyumadan bizi beklemesini söyledi ve beni küçük odaya aldı.

“Juliette” dedi. “Sana Noirceuil’in sözünü ettiği konuyu tam olarak anlatmak istiyorum.

“Markiz Rose, kraliyetin en güzel kadınlarından biridir ve bir kez benim metresim olmuştu. Bugün Noirceuil’in buraya getirdiği genç adam ise benim oğlum. Onunla ilgilenmeye iki yıl önce başlamıştım, fakat pozisyonumun güçlenmesini beklemeyi tercih ettiğimden riske girmedim. Annesini becermekten sıkıldığımda oğlunu da becermeye başladım. Fakat kadın sorun çıkardı ama gücüm onu alt etmeyi başarmıştı. Bu tam olarak on sekiz ayımı aldı ve on sekiz ay boyunca oğlumu düşünmek bile boşalmama yetiyordu.”

“Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?”

“Söylediğim şey, Markiz Rose’un oğlunun sonunda öleceğinden haberi yok. Sonunda hepsini ortadan kaldırıp zengin karımın arazilerine ve paralarına tek başıma sahip olacağım, çünkü Markiz’in hayatta olan benden başka arkadaşı kalmayacak.”

“Ne müthiş!” dedim istekle.

“İşte, bu size anlattığım bize bahşedilmiş olan kötülük molekülleri- nin gücünden başkası değildir.”

“Çekici adam! Peki, bu işten benim kazancım ne olacak?”

“Yılda beş yüz bin livresten fazla Juliette ve bunu sadece arsenik vererek kazanacaksın. Tamam bu kadar yeter, şimdi önümüzde geçireceğimiz şehvetli dakikalar var, zaman kaybetmeyelim” dedi ve henüz sertleşmemiş olan penisini ellerime terk etti. “İnan bana Juliette, bu dünyada öldürmeyi istediğim hiç kimse elimden kurtulamadı. Şimdi de bu işi başarmak istiyorum.”

Genç Rose, bizi yatakta bıraktığımız gibi bekliyordu. İki yanına uzandık. Saint-Fond genci öpücüklere boğmaya başladı. Onu okşadık, emdik, girişine dillerimizi soktuk, Saint-Fond sonunda hazır hale geldiğinde gence kabzasını dayadı, bense sevgilimin kış deliğine dilimi sokmuştum. Sevgilim, bugün gerçekten forma girmiş görünüyordu kısa süre içinde oğlunun içine boşaldı ama bir damlayı bile kaçırmadan kabzasını gencin ağzına sokarak kalan tohumu ağzına akıttı. Ben de

gencin kış deliğinin kenarlarına sızan zerreleri yalayarak, temizledim. Sıra sonunda bana gelmişti, genç Rose beni önümden düzmeye başladığında Saint-Fond da kabzasıyla yeniden gencin içindeydi. Saint-Fond bu şekilde kısa süre içinde sönen gücünü canlandırdıktan sonra birlikte pozisyon değiştirerek genç Rose'un kış deliği ile oynamaya, emmeye, yalamaya, dillerimizi içine sokmaya başladık. Genç adam sinyal verdiğinde, biz de onun tohumlarını boşa harcamadan ağzımıza boşalmasının ve genç spermlerini yemenin tadına vardık. Gencin kalan zerrelere ise sırayla kış deliklerimize akıttık. Saint-Fond'un gözü dönmeye başlamıştı, zevkten deliriyordu, benden onu tutmamı istedi ve Rose'u yumruklamaya, kışına vurmaya başladı. Tüm nefreti açığa çıkmıştı, saat on bir olduğunda planladığımız gibi sıcak çikolata istedik. Bakanın emirleri ile bardağın içine zehir koymaya başladığımda o da oğlunun ölümünü göreceği için sabırsızlıkla Bastille'e bir ferman yazmaya başlamıştı. Notun içine zehirden ayırdığımız parçayı koydu ve müdüre bunu anne Rose'a içirerek idamını gerçekleştirmesini istedi.

Zavallı oğlu keyifle çikolatasını içerken, zehrin onun damarlarına yayıldığını hissedenden Saint-Fond, "İşte buna gerçekten güzel başlayan bir gün derim, başlayan yeni gün ile birlikte 'Yüce Yaratıcı'ya bir kurban daha gönderiyorum ve kurbanın üzerine öte aleme ulaşacak olan imzamı bırakıyorum."

Noirceuil ve Clairwil kahvaltılarını etmişler, bizi bekliyorlardı. Bakanla aramızda geçen her şey sır olarak kalmıştı. Erkeklerimiz, genç Rose'un ölü bedeni ile birlikte Paris'e gitmek üzere ayrıldılar. Clairwil ve ben de Clairwil'in arabasıyla aynı yöne doğru yola koyulduk.

Dostlarım Saint-Fond'un işlediği suçlar gün geçtikçe başarısıyla birlikte artıyordu ve iki yıl içinde gelirine bir milyon daha eklemeyi başardı. Tabii ben de yardımlarımdan ötürü daha da zenginleşiyordum.

Şehre giderken yolda, Clairwil bana cevabını vermekten kaçtığım bir sürü soru sordu. Bir çoğuna kaçamak cevap vermiştim ama hiçbirine inanmadı. Ama yine de Saint-Fond'un benden istediğini yaparak hiçbir sırrımızı söylemedim. Konuyu değiştirerek yol boyunca üyesi olduğu

kulüp hakkında sorular sordum ve bir sonraki görüşmemizde oraya katılmak istediğimi söyledim.

Nihayet... Şehre vardığımızda öpüştük ve vedalaştık.

Üçüncü Bölüm

Dostlarım, size, sürdüğüm ahlaksız yaşamdan, ne kadar zengin olduğumdan, erdemli yaşamayı seçen kız kardeşimin ise ne kadar fakir olduğundan ve acı çektiğinden söz etmemin zamanı geldiğini düşünüyorum. Bakış açınız ve yaşam felsefeniz, hayat tarzınızı belirlemede önemli bir rol oynuyor.¹

Ben, gerçekten mükemmel bir konumda hayatımı sürdürüyordum, elbette tüm bu zenginliğe sevgilime sunduğum hizmetlerle sahip olduğumu biliyorsunuz. Onun arzularını yerine getirmek için sahip olduğum sayısız ekstralar dışında, kendime Paris'te Sceaux at Barrière-Blanche'da mükemmel güzellikte, görüp görebileceğiniz en tatlı evi satın aldım. Burada emrim altında on iki lezbiyen çalışıyordu: Bunlardan dördü çok çekici oda hizmetçileri idi. Onların yanı sıra bir hemşire, üç arabacı, on at, yakışıklılıkları dikkate alınarak seçilmiş dört uşak bulunuyordu. İşçilerime ve evin masraflarına yaptığım harcamalar haricinde, diğer ıvır zıvır için ekstra iki milyon artıyordu. Tüm bunları sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, işlerimi iyi idare ediyor olmama borçluydum.

Hayatımın bir gününü tarif etmemi ister miydiniz?

Her gün saat onda yataktan kalkıyordum. On birden önce, özel dostlarımdan başka kimseyi görmezdim. Bire kadar bana hayran olan bu özel dostlarla özel anlar paylaşıyordum ya da eğer bakan Paris'te ise elbetteki saatlerim onu memnun etmekle geçiyordu. Her gün saat ikide, Barrière-Blanche'da gezmeye çıkardım ve benimle olmak, tüm kaprislerimi yerine getirmek için bekleyen en az dört yeni kadın ve erkeklerle tanışırdım. Bunlar bana inanın çok ucuza mal olurdu, kişi başına sadece yirmi beş louis ödemem yeterdi ama ben her zaman bunun iki katını öderdim. Bu evde karşı cinsle de kadın ve kızlarla da mükemmel duyguları tatma fırsatım olmuştu. Akşam dört gibi şehre iner, dostlarımla yemek yerdim fakat Paris'teki dostlarıma yaşadığım yer ve yaptığım iş hakkında hiç bilgi vermezdim. Yemeğin ardından şaraplar gelir ve ardından tiyatro... Eğer bakan Paris'te ise, o da bize katılırdı.

Giysi dolabım, mücevherlerim, mobilyalarım, yatırımlarım Saint-Fond'la beraberliğimin ilk iki yılı boyunca hızla çoğalmaya başlamıştı. İki yılda ondan topladığım dört milyon ile birikimlerimi iyi değerlendirmiştim ve Clairwil'in hayatı yaşamam konusundaki öğütleri ile bu paranın bir kısmını sandıklarda bir kısmını ise mastürbasyon olabilmek, seksten en yüce zevkleri tadabilmek için harcamıştım. Suçu ve suç işlemeyi seviyordum sadece bunu düşünerek bile, aldığım şeytani zevkle zehrimi akıtmayı başarıyordum yani dostlarım nefes almak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Ah! Dostlarım, sevgilim bir giydiğimi ikinci kez giymemi ve taktığım bir mücevheri ikinci kez takmamı istemediği için koleksiyonum gün geçtikçe artıyordu. Yani aslında her şeyim onun isteklerini karşılayabilmemle ilgiliydi. Elbette, aslında bütün bunlara benim de artık en az onun kadar ihtiyacım olduğundan, bir anlamda birbirimizi tamamlıyorduk. İşlediğimiz her suç, her suikast planını çok etkileyici, çok çekici buluyordum. Duygularım ancak bu şekilde doruğa ulaşıyor, ancak bu şekilde sarhoş olabiliyordum.

Fakat onca mutluluğun ve refahın içinde benim moral durumum nasıldı dersiniz? Ah! Bunun hakkında konuşmaktan her zaman kaçmışımdır ama sanırım şimdi buna mecburum. Her gün ve her gece yaptı-

ğım onca ahlaksızlık, işlediğim onca suç ve sonu gelmeyen şehvet, ruhumu iyice paslandırmıştı. Şimdiye dek size anlattığım gibi, işlediğim onca suça karşın, iyiliğe dair hiçbir şey yapmıyordum, sizi temin ederim ki, bu kadar servetin ve rahatlığın içinde, ıvır zıvır için harcadığım para yerine, açlıktan ölmek üzere olan bir fakire yardım etmeyi aklıma bile getirmiyordum. Gerçekten evimin bulunduğu semtte, o dönemde büyük bir kıtlık yaşanıyordu, insanlar açlıktan ve hastalıktan ölüyorlardı ama bu beni zerre kadar ilgilendirmiyordu ve onlara bir peni bile vermiyordum. Her gün o kadar korkunç manzaraya şahit oluyordum ki, kızlar ekmek için vücutlarını yol kenarlarında, çok ucuza satıyorlardı, kimse-siz çocuklar sokak köşelerinde ölüyorlardı, intiharlar gün geçtikçe daha da artıyordu. İnsanlar aç perişan halde kapıma gelip benden yardım istiyorlar, yalvarıyorlardı. Bense katı tavrımı hiçbir şekilde bozmuyor, onlara karşı içimde en ufak bir acıma hissi bile bulundurmuyordum. Sadece hayal gücümün eşsizliği ile kazandığım paranın tek başıma keyfini sürüyordum. Kapıma gelenlere sadaka vermek yerine, onları azarlamaktan başka ne yapabilirdim ki? Sahip olduğum tek bir kalp vardı, o da taştandı. Ve gördüğüm hiçbir durum, bunu değiştirmeye yeterli olmuyordu. Gözü yaşlı anneler, çıplak bebekler, açlıktan hayaletе dönmüş insanlar, onları her gün görüyordum ve basit bir ifade ile gülümsüyor, başımı sallıyor, aylarca onları görmezden gelerek mükemmel ziyafetlerde seçkin yemekler yiyerek, geceleri huzur içinde uyuyordum. Dostlarım kalbime hükmeden Şeytan'ı ve o insanları görmezden gelerek huzur buluyor olmamla ilgili gerçeği biliyorlardı. Onlarla birlikte kurallara karşı geliyor, bununla gelen tarifsiz mutluluğumuz üzerine konuşuyorduk.

Ne kadar verimli bir hayal gücüne sahip olduğumu iyi biliyorsunuz ve bu şimdi iyice ayaklanmaya başlamıştı; arzularımı kontrol altına alabilmem gün geçtikçe imkânsız hale geliyordu. Aslında bunun temelindeki gerçek çok açık ve basitti: Yoksulların içine düştüğü durumu değiştirmem gerekmiyordu, çünkü onlar bunu, yaşamak zorunda oldukları için yaşıyorlardı; bu kalbimin inandığı en yüce şeydi ve buna hiçbir şekilde karşı gelemezdim. “Eğer iyilik yapmak toplum tarafından belirlen-

miş bir gereklilik ise, kötülük yapmakta kutsaldır,” diye düşünüyordum. Bu düşünce bedenimi ve aklımı uçurmaya, beni baştan çıkarmaya yetiyordu. Tutkularım alevlendikçe, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Rüya görülür ve biter, önemli olan onu gerçekleştirmektir. Aklın düştüğü hatalar aslında hata sayılmamaktadır. Önemli olan yaşanmış, yaşatılmış olan, iz bırakan hatalardır. İşte bu hatalar, bazıları için yalnızca hayal olarak kalmaktadır, oysa önemli olan onları gerçekleştirebilmektir.

Şatomdan kısa mesafe uzaklıkta, harabe bir kulübede, Martin Des Granges adında fakir bir adam, sevimli karısı ve sekiz çocuğu ile birlikte yaşıyordu. Adam için karısı çok önemliydi, onu definesi olarak görürdü. İnanabiliyor musunuz? Bu barınağın görkemli şatoma bu kadar yakın yerde olması ve içinde yaşayanlar sinirime dokunuyordu. Bu manzara bana, suçun o enfes tadını hatırlatıyordu, içimdeki şehvet sancılar içinde dışarı çıkmak için bekliyor, alevleniyordu.

Oraya gittiğim gün, yanımda Elvire’yi de götürmüştüm ve yanımda taşıdığım kavanozun içinde bir miktar fosfor vardı. Kulübenin önüne geldiğimde aileyi selamlamak için içeri girmem gerekmişti. Gerekeni yaptım, evin hanımı ile sohbet etmeden önce çocukların uyuduğu tavan arasına çıkıp onları görmek istediğimi söyledim. El çabukluğu ile yanıcı maddeyi tavan arasındaki samanlara döktüm ve aşağıya kadının yanına indim. Hiçbir şey olmamış gibi oturup evinin giderleri üzerine konuştuk. Evin beyi, yiyecek hiçbir şeyleri olmadığından dert yanıyordu. Onları yok etmek istiyordum. Bunu düşünmek bile şehvetle alevlenmeme, delicesine yanmama neden olmuştu. Anneye, çocuklara vermesi için biraz şeker verdim ve oradan ayrıldık. Yolda istediğim tek şey yanımda duran Elvire olmuştu, ancak o şekilde kendime gelebilirdim. Neredeyse delirmek üzereydim. Yolumuz çalılıklara geldiğinde eteğimi kaldırdım, bacaklarımı açtım... Elvire hemen elini bacaklarımın arasına götürdü, parmaklarını içime kaydırduğu anda boşalmıştım. Daha önce hiç bu kadar berbat anlar yaşamamıştım. “Sizi bu hale getiren nedir, madam?” diye sordu Elvire, olan biteni anlamak için.

“Konuşma! Benimle konuşma! Sadece okşa beni!.. Okşa beni!”

dedim dilimi ağzına götürürken, “Sadece, bu sabah pek iyi geçmedi, o kadar. Bana bacaklarının arasındaki mücevherini ver, onunla oynamak istiyorum; haydi birlikte şehvet denizinde yüzelim.”

“Fakat ne oldu?”

“İçimden yükselen tiksintiden ancak boşalarak kurtulabilirim, inan bana, rahmimden çıkmalı ve ondan kurtulmalıyım. Okşa beni Elvire! Haydi bebeğim, zehrimi akıtmam lazım!”

Tatlı yaratık dizlerinin üzerinde oturup bacaklarımı iyice ayırdı ve başını dayayarak, dilini vajinama sokarak, yalamaya başladı. “Oh! Bu çok iyi... Daha güçlü kavra... Oh! Oh! Oh!”

Kısa süre sonra tohumum dudaklarından taşıp, burnuna ve çenesine akmıştı... Yeniden yolumuza koyulduk.

Eve geldiğimde, içimdeki şeytanın acılar içinde kıvrandığını hissediyordum. Sanki içimdeki kötülük yumağı delice bir tutkuyla ortaya çıkmaya başlamıştı. Mutsuzdum, dehşeti yaşamak istiyordum. Elvire’den tüm erkekleri yanıma çağırmasını ve bana basit bir orospu gibi her istediklerini yapabileceklerini, söyledim. Beni parmakladılar, kıcıma şaplaklar atıldılar, okşadılar, dövdüler, kıcıma, göğüslerimi, bal kaplı mücevherimi, dudaklarımı kullandılar; aynı gece yirmi tane güçlü erkeğin üzerimden geçmesine izin verdim. Her yaptıklarına izin verdiğimi gördüklerinde, daha önce hayatımda hiç görmediğim arkadaşlarını da çağırdılar. Onlara da tüm deliklerimi itirazsız açtım, hiçbirine karşı çıkmadım. İçimdeki sel her boşaldığımda biraz daha azalıyordu. Adamlardan biri beni yatakta değil, çamurda becermek istediğini söyledi; kucığına aldı ve diğerlerinin bakışları altında bahçenin çamuruna yatırdı. Bacaklarımı açarak bana yapacağının en kötüsüne hazırlıklı halde beklemeye başladım. Adam önce yüzümü çamurlara bulamış, sonra vurmaya başlamıştı. Aldığım zevk tarifsizdi, yeniden mutlu olmuştum, kısa süre içinde tüm zehrini içime akıttı. Evet, dostlarım, iki saatten az bir zamanda üzerimden yirmi kişi geçmişti. Adamlar gittiğinde yeniden acı çekmeye başladığımı gören Elvire, yeniden dili ile bacaklarımın arasındaydı. İşlediğim suçu düşündükçe ateşim çıkıyordu. Tam bu sırada

Elvire'nin cama koşuşuyla irkildim.

"Madam, gelin!" diye bağırdı, camı açarken. "Bakın madam, yangın, orada, görüyor musunuz? Bu sabah gittiğimiz ev yanıyor."

Sendeleyerek en yakındaki divana yığıldım. Yalnızdık, o tatlı kız ve benden başka kimse yoktu yanımızda. O beni okşamaya başlamıştı ama içim içime sığmıyordu, telaşla yerimden fırladım.

"Silah sesini duymadın mı? Haydi yürü burada zaman kaybetmeyelim, dışarıda yapacak çok daha önemli işlerimiz var. Elvire, bunu yapmam gerek!.."

"Madam?"

"Sana yürü dedim, gidip zaferimi kutlayalım. Her şeyi görmeliyim, hiçbir detayı kaçıramam!"

Saçlarımız dağılmış halde üzerimizde ne varsa kendimizi dışarı attık, çok heyecanlanmıştık, diğerlerinden saklanmak için küçük bir tepenin ardına saklanıp olan biteni izlemeye koyulduk. Yangının ışığında yenisinden kendimi Elvire'nin kollarına bırakmıştım, birbirimizi emdik, acı çığlıklar arasında ardı ardına inleyerek, boşaldık. İnanın bana, o gece benden daha mutlu bir kadın, dünya üzerinde yoktu.

Sonunda yerimizden kalkıp yangına biraz daha yaklaşıp ayrıntıları öğrenmek istedik. Ölülerini saydığım anda ailenin iki üyesinin benden kurtulduğunu fark ettim. Ölü bedenleri teker teker kontrol ettim. Bu insanların bu sabah yaşadıklarını düşündüm, bir an için. Ama artık hepsi ölüydüler ve benim tarafımdan öldürülmüşlerdi. Peki bunu neden yapmıştım? Eğlenmenin dışında aslında sadece sevişmek için. İşte, cinayet budur! Planlı bir şekilde, her şeyin altüst olması budur. Bu küçük değişikliklerle doğanın yeniden kendini bulmasını, moleküllerin yenilenmesini, devinimin sürmesini sağlamıştım. Kendi kendime, bunda hatalı olan nedir, diye sordum. O kadının küçük bir sinekten ya da kurtçuktan fazla bir değeri yoktu zaten. Birini bu hayattan mahrum ederken, başka birinin hayat bulmasını sağlıyorum. Bu, doğanın gözünde suç mudur?

Bu düşünceler beni yeniden baştan çıkarmaya başlamıştı, arkadaşımın elini bacaklarımın arasına götürdüm. Yeniden çok mutluydum,

kurbanlarımın cansız bedenleri yerde hareketsiz yatıyordu. Baba ve bir çocuk haricinde geriye kalan diğer hepsi ölmüşlerdi. Yeniden o ölü bedenleri inceledim ve onlara dokundum. Onları ben öldürmüştüm, onları tek başına ben öldürmüştüm! Tüm bu cinayetleri kendim planlıyordum, hepsi benim el emeğim, benim ürünümdü...

Ve yeniden boşaldım.

Kulübeden geriye tek bir tahta parçası bile kalmamıştı, orda birilerin yaşadığını, bir ev olduğunu hayal bile etmek imkânsızdı. Geriye sadece boş, insansız bir arazi kalmıştı.

Ve şimdi dostlarım, bu başarımı Clairwil'e anlattığımda bana verdiği tepkiyi bilmek ister misiniz? Önce soğuk bir sessizlikle, tüm hikâyemi dinledi, gözünü bile kırpmadı. Bitirdiğimde, benim bir suçludan çok korkağa benzediğimi, söyledi.

"Yaptığın işte çok ciddi kusurlar görüyorum," dedi, yine farklı kişiliğini ortaya koymaya başlamıştı. "Öncelikle, çok düzensizsin, bu hayalci halin başına gelecekte büyük dert olabilir. Daha soğuk kanlı olmalısın ama sen tersine, işine, tutkularını ve heyecanını karıştırıyorsun. İkincisi ise, böyle bir şehirde, pencerenden baktığında görebileceğin yakınlıkta-ki bir eve, bu kadar insanın içinde gündüz suikast düzenlemen çok yanlış. Sadece zevklerinle hareket ettiğin ve dikkatli planlanmamış bir işe atıldığın çok açık. Bunun ne kadar zevkli olduğunu biliyorum, bunun için ben de senin yaptığın gibi yapabilirdim ama yapmadım ve aslında çok istesem de yapmıyorum."

"Dikkatli davranıyorum, iş gibi düşünüyorum bunu ve işimi temiz yapıyorum."

"Zevki ve mutluluğu ise, sonraya bırakıyorum. Böylece her zaman bir sonrası için şansım oluyor. Ayrıca, yüzeysel olarak bakıldığında çok açık bir hata ortaya çıkıyor. Senin yerinde olsaydım, Des Granges için de bir operasyon planlardım. Onu kazığa bağlayıp yakmanı öneririm. Oh! Evet, bunu programa alalım. Biliyorsun, Granges senin kiracılarından biri ve o evin yanmasından dolayı onun hakkında suç duyurusunda bulunmalısın. Bu işleri kolaylaştırır. Kim onun karısından ve çocukla-

rından kurtulmak için, böyle bir suikastı planlamadığını ispat edebilir ki? Evden kaçtığı anda, onu yakalatmalıydın, çünkü o kaçak durumunda, görmüyor musun? Şahitler için biraz para harca, Elvire ile başla, o oradaydı, aynı sabah birinin sinsi sinsi avluda dolaştığını, sonra saman yığınının tırmandığını, onaylasın, onunla konuşmuş olsun; yabancı ise ona tuhaf, anlaşılmasız cevaplar vermiş olsun ve merak etme kalanını mahkeme halledecektir. Oynadığın bu oyun sonucu, adam meydanda canlı canlı yakılacaktır. Bu sana ders olsun Juliette suç işlemeye kalktığında, sonuçlarını önceden tasarlamalısın ve fikrini gerçekleştirdiğin sırada ayrıntıları kaçırmamış olursun.”

İşte, dostlarım, Clairwil tüm hatalarımı açığa çıkarmıştı, bunu kim inkâr edebilirdi ki? Tüm fikirlerinin aslında çok eski olduğunu fark etmiştim ve bir daha hiç kimsenin beni ya da yaptığım işi eleştirmesine izin vermeyecektim. O adamı da kapıda kazığa bağlatıp yakmayacaktım!

Sonunda, Clairwil’in kulübüne katılma zamanım gelmişti. Kulübün ismi Suç Kardeşleri Derneği idi. O günün sabahı, sponsorum bana biraz kulübün kuralları hakkında ders vermişti. Hepsi çok ilginç, bunları sizinle paylaşmak istiyorum.

Suç Kardeşleri Derneğinin Yasaları

Genel olarak dernek, suç için hizmet vermektedir ve bildirisinde din, dil, ırk ayrımı yapmaksızın suça gönül vermiş herkese açıktır. Kınama ya da küçük düşürücü anlayışı bünyesinde barındırmaz. Temelde insanın özgür olduğunu, doğa kanunlarına bağlı olduğunu, bu kanunlara göre her insanın aslında sadece bir köle olduğunu, insana sunulan tüm gücü şehveti açığa çıkarması gerektiğini, aslında insanın suç işlerken çok zayıf olduğunu, çünkü gücün sadece doğaya ait olduğunu savunuyor. Bu anlamda dernek, kendi çatısı altında bulunan tüm üyelerinin yaptığı her şeyin doğaya bir hizmet olduğuna ve üyelerin performansının doğa tarafından dikte edildiğinde, eğer bir suç isteksizlikle karşılanır ya da kabul edilmezse, bunun doğanın

ilhamını etkileyeceğine inanılır ve bu nedenle üyenin haklarının men edilmesi gerektiği savunur. Dernek, tüm üyelerinin arkasında durmakta, onların kazancı, ev ihtiyacını, parasını, iyi bir çevre şansını garanti etmektedir. Bunların hepsi hile çarkının dönmesini sağlamak içindir ayrıca dernek üyelerinin suçlarını ört bas etmekte ve hayatlarını her bakımdan garantiye almaktadır. Dernek tüm kanunların üzerindedir, tüm bu kurallar sadece doğayı dikkate almakta ve sadece ona saygı duymaktadır.

1) Derneğe katılanların arasında sınıf ayrımı gözetilmez, bunun nedeni doğanın insanları eşit görmesi ile ilgili değildir. Zaten doğanın insanları eşit gördüğü de doğru bir felsefe değildir. Bunun nedeni herkesin ruhlarının zaten aynı kötülükle bezenmiş olmasıdır; herkesin kötü olması yeterlidir.²

2) Bireyin üye olabilmesi için, dernek onun dini inancını bilmelidir. Çatlak kafalı insanların inandığına inanmıyorsa ve toplumun kabul ettiği dini yapıyı kabul etmiyorsa, teste tabi tutulur ve karar ancak bu testler sonrasında verilir; eğer bu testlerden geçemezse, nazikçe derneğe alınmamasına karar verilir.

3) Dernek için Tanrı yoktur, bu bir tür ateizmdir ve derneğe girebilmek için ilk zorunluluk budur. Kişi istediği her şeyi zevki uğruna yapma özgürlüğüne sahiptir, zevk için her şey feda edilebilir, tüm ahlaksızlıklar, hayal edilebilecek tüm ahlaksızlıklar kutsaldır; ne yapılırsa yapılsın iyidir. Derneğin tüm zevk arayışı ve zevki uygulayışı izinlidir; onaylanmayacak, cesaretlendirilmeyecek ve geliştirilmeyecek hiçbir şey yoktur.

4) Dernek, evlilik ve kan bağıını tanımaz; üye komşusunun karısı ile cinsel ilişki kurabilir eğer bunu istiyorsa ağabey kardeşi ile, baba kızı ile, erkek yeğenler birbirleriyle, sanki başkalarının kızları, kız kardeşleri ya da yeğenleri ile ilişki kuruyor gibi ilişkiye girebilirler ve bu kurallara uymayanlar için dernekten atılma olasılığı çok yüksektir.

- 5) Koca, karısını diğerlerine sunmayı kabul etmelidir; baba oğlunu ya da kızını; ağabey, kız kardeşini, amca, yeğenlerini sunmalıdır.
- 6) Derneğe girmek için üyenin yıllık geliri, yirmi beş bin livres olmak zorundadır, yıllık dernek ödemesi, üye başına on bin frank'tır. Bu üyenin ortalama masrafıdır ve bu rakama derneğin bakım masrafları, kiralanan konutlar, saray masrafları, arabalar ve teçhizatlar, çalışanların aylıkları, toplantı, yemek ve ışıklandırma masrafları dahildir ve yıl sonunda dernek veznedarı raporuna göre, çıkan rakam üyelere bölünür ve bir önceki yıla göre daha yüksek çıkan harcamalar halinde, kabul edilen tek rakam veznedarın hesabı olduğundan, çıkan rakam ödenmek zorundadır.
- 7) Derneğin kasasından, yirmi sanatçı ve edebiyatçıya yılda bin livres sade bir ücret ödenir; bu özel durum, derneğin bünyesine sanatçıları çekmek istemesinden dolayıdır; dernek bu önemsiz ödeme sayesinde özel insanların üyeliğini sağlamayı hedefler.
- 8) Derneğin üyeleri, büyük bir ailenin üyeleri gibidirler, düşükleri tüm sıkıntıları paylaşırlar; hayatın sıkıntılarına ortak göğüs gererler fakat zor durumdakilere, dul ve yetimlere sadaka verilmesi kesinlikle yasaktır, bu dernek içinde ve dışında geçerli bir kuraldır; bir üyenin bu tür sözüm ona iyi işler yaptığı ortaya çıkarsa, dernekten atılır.
- 9) Üyelerden birinin yaşayacağı ani bir kaza ya da her hangi bir ani hastalık için derneğin kasasında üç bin livres hazır bekletilmektedir.
- 10) Başkan, gizli oy ile seçilir ve bir ay derneğin başkanlığını yapar; başkan kadın ya da erkek olabilir; bu bir ay içinde her hafta üç toplantı düzenleme zorunluluğu vardır. Görevleri, derneğin kurallarını uygulamak ve iyi bir başkan olarak uyumu korumaktır. Başkanın bağlı olduğu bir komite vardır, bu komi-

tede veznedar ile derneğin iki sekreteri bulunur. Bu sekreterler sabittir ve her ay değişen başkana hizmet ederler.

11) Her hafta yapılan bu toplantılar, seçilen bir üyenin özel konuşması ile açılır; konuşma genel olarak nezakete ve dine karşı aşağılamayı amaçlar eğer layık görülürse konuşma belgelenecek, derneğin nezrinde saklanır.

12) Toplantı süresince erkek, kadın birlikte eğlenen her üyenin çıplak olma zorunluluğu vardır; her hafta üyelerin arasından seçtikleri yeni partnerleri ile birlikte konuşmayı izlerken oynasılır; bu bir anlamda bir hafta önceki partnerden vazgeçmiş olduklarının, artık ondan zevk almadıklarını gösteren bir kanıtıdır; önceden birlikte olduğu kişiyi yeniden istemeye hakkı yok mudur? Eğer üye tüm kardeşlerine aynı şekilde davranmıyorsa, görevlerinden kaçıyor demektir ve bu alçakça davranışı sebebiyle dernekten atılır.

13) Toplantı süresince iğrenç zevklerden uzak durulur, sadece belki kış kırbaçlamaya izin verilir; derneğin sahip olduğu saraylarda ise tüm tehlikeli tutkular özgürdür; bok yemeğe, ensest ilişkiye ve arka tapınağın kullanılmasına sınır tanımayan seks partileri düzenlenir.

14) Üyeler arasında birbirlerine olan sonsuz bir güven vardır, birbirlerinin isteklerine sonuna dek cevap verirler; zayıf yanlarını kendi içlerinde konuşarak güçlendirirler. Derneğin kuralı üye olmayanlar için gizlidir, bu gizliliği kendi dostlarından ya da sevgililerinden birine anlatırsa, dernekten kovulurlar.

15) Dernek, toplu seks imkânını üyelerine sunabilmek için sarayın odalarını gruplara göre düzenlemiştir, odaların içinde üyelerin farklı fantezilerine hitap eden her türlü alet bulunur; bu odalar her ebatta üye için hazır aletlerle donatılmıştır ve her odada, her dakika hazır bekleyen genç kız ve erkekler, üyelerin

zevki ne olursa olsun karşılamak için beklerler; bu tür çocuklar saraylara stok edilmiştir ve hepsine aynı şekilde davranılır.

16) İçki ve yemek serbesttir, her üye bu anlamda çok özgür olup onlar için kolaylaştırıcı her şey emirlerindedir; hizmetkârları onların her isteğini yerine getirmek için hazır beklerler.

17) Kraliyet kanunları, toplum kuralları ya da gelenekler, dernek çatısı altında geçersizdir. Derneğin ilkeleri yalnızca suçu temel alır, üye olmadan önce kişiler üzerinde uygulanan test sonucu kişi suça olan yatkınlığı ile derneğe kabul edilir; sınavlar ayrıca üyelerin dernek içinde ki konumunu da belirler. Adı çıkmış suçlular ve ünlü halk düşmanları üye olduklarında bile kolayca dernek başkanlığına kabul edilebilirler.

18) Katoliklerin yılda bir kez düzenledikleri dört günlük festivalde, dernek herkese açık itiraf toplantıları düzenler; her üye yüksek sesle, açık bir dille, işlediği tüm suçları anlatır. Yeterince açık olmadığı görülürse ikaz alır. Yaptıklarının olabildiğince korkunç olması gereklidir, ancak bu şekilde ödüle layık görülür. Dernek hazinesi on bin frank ödül vermektedir.

19) Üyelerin toplandığı yerler, yine sadece üyeler tarafından bilinir; dernek bu bölgeleri özel, korunmalı, gözlerden uzak arazilerde inşa eder. Kış geldiğinde her odada ateş yanar. Öğleden sonra beşte yakılan ateşler, sonraki günün sabahına dek sönmez. Gece yarısına doğru, büyük ziyafet yemeği verilir; diğer zamanlar için de hazır olan açık büfe servise açıktır.

20) Kumar ve diğer oyunlar dernek tarafından yasaklanmıştır; eğlencenin daha doğal formlarda olması amaçlanır. Daha çok insanı elektriklendiren cinsel şevk veren baştan çıkarıcı şeyler istenir.

21) Yeni başlayan üyeye bir ay zaman tanınır; bu süreçte ona hiçbir ayrıcalık ve dikkat gösterilmez; elbette bu bir oyundur.

Başarısızlığın sonucu, ölüm cezasına kadar gidebilir.

22) Seçim gizli oy ile yapılır. Kavga, fitne, gruplaşma kesinlikle yasaktır. Oylar başkan, komite sekreterleri, iki müdür, haznedar, vekilharç, mübaşir, iki cerrah, bir doğum uzmanı, yazarlar, sansürcü ve yayıncılar ile kabul konseyi tarafından açılır.

23) Kırk yaşının üzerinde olan erkekler, otuz beş yaş üzeri kadınlar derneğe otomatik olarak kabul edilmezler. Derneğe bir kez kabul edilen üye ise yaşlandığında dışarı atılmaz.

24) Üye eğer bir yıl boyunca derneğe özen göstermiyorsa atılır; nedenler özel ya da genel olsa bile hiçbir mazeret kabul edilmez.

25) Üyelerin üzerinde ahlaka ve dine dair herhangi bir şey bulunursa, bu üyenin olsun ya da olmasın saklanır, üyeye olan yaklaşım da değişir.

26) Derneğin içinden doğan çocuk, derneğin kreşinde bakılarak özel cerrahların kontrolünde gelişimini tamamlar, on yaşını geçen erkek çocuklar ve yedi yaşını geçen kız çocukların birlitlikleri serbest olur. Fakat dışarıdan hamile kalan kadınlar dernek tarafından kabul edilmez. Bu derneğin misyonuna ve ruhuna terstir; hamile kalma, şehvetin ateşini söndürdüğü için dernek bundan pek hoşlanmaz.

27) Başkanın görevleri derneğin işlerinin aksamamasını sağlamaktır; onun emirleri altında uyum sağlanır; bu katı kuralları sansür ederek, üyelere daha ılımlı bir ortamda olduklarını hissettirmek, sansürcülerin işidir. Başkanın yetkisi tüm saray üzerindedir, başkanlığı süresince yanında çalışanlara haber vermeden, saraydan ayrılamaz.

28) Küfür, ağır hakaret serbesttir; her şekli uygundur. Üyelerin bu duruma bir yakınlık ifadesi olarak kabul edildiğinden mecburidir.

29) Kıskançlık, aşk, sevginin her çeşidi, sevecen davranışlar ve bunun gibi şeylerin hepsi yasaktır. Tüm bunlar çapkınlığa aykırıdır; derneğin her yaptığı ise çapkınlığı, ahlaksızlığı körüklemek içindir.

30) Dernekte düellonun yeri olmadığı gibi, şamatanın, kabadayılığın da yeri yoktur. Buna kalkışanlar acımasızca cezalandırılırlar. Burada korkaklık Roma'daki gibi büyük saygı ve hayranlıkla karşılanır. Korkak, dostlarıyla uyum içindedir, baştan çıkarıcıdır, dernek bu tür insanları ister.

31) Üyelerin sayısı hiçbir zaman dört yüzü geçmemelidir, kadın ve erkeklerin sayısı birbirleri ile orantılı olmalıdır.

32) Hırsızlık dernek sınırlarında serbesttir fakat cinayetin saray dışında işlenmesi yasaktır.

33) Üyelerin yanlarında silah benzeri şeyleri bulundurmalarına gerek yoktur, evde bu aletlerin her çeşidi mevcut ve temizdir.

34) Tiksindirici sakatlık ya da hastalıklar kabul edilmez. Bu tür sorunlarla müracaatta bulunanlar kesin olarak geri çevrilir. Daha sonra rahatsızlanan üye ise dernekten çıkarılır.

35) Zührevi hastalığı olan üye tamamen iyileşene kadar zorunlu emekliliğe ayrılır, iyileştiği sarayın cerrahları tarafından tespit edilmeden içeri alınmaz.

36) Yabancı içeri giremez. Taşralılar da aynı muameleyi görürler. Dernek sadece Paris ve çevresinde yaşayanlar içindir.

37) Giriş için asil kan gerekmez, sadece kişinin 6. kurala uygun olması yeterlidir. Güzel ve çekici bir kadın kabul edilirken, sağlıklı çirkin bir erkekte derneğin üyesi olabilir.

38) Dernek ne güzelliğe ne de ayrıcalığa önem verir. Dernek

soyluluğu kabul etmez ve tüm üyeleri eşit kabul eder.

39) Dernek için ölüm sıradandır, sırları veren kişi nerede olursa olsun, bu ne kadara mal olursa olsun bulunur ve ölümle cezalandırılır.

40) Özgürlük, seks şölenlerin en leziz mezesidir.

41) Yüz adet, her dakika hazır bekleyen uşağın ücretini dernek karşılar. Uşaklar genç, ateşli ve seksidirler, pasif rollerde kullanılırlar fakat hiçbir zaman aktif şekilde rol almazlar. Derneğin altmış tane arabası vardır, dışarıda çalışan ve bu arabaların bakımı, gelenlerin karşılanması ile ilgili görevler verilmiş olan, elli uşak vardır. Bir baskı odası, yazmanlar ve okuyucular vardır. Yani tüm hizmetler saray idaresi tarafından karşılanır.

42) Ateşli silahlar, kılıç, zevk için deliklere sokulabilecek çubuklar yoktur. İçeri girmeden önce üyeler tüm bunları vestiyere bırakıp öyle içeri alınırlar; burada kadınlar tarafından üzerlerindeki alınıp ve saklanır. Salona gelindiğinde etraf önceden hazırlanmış üyelere her türlü hizmeti vermek için bekleyen kız ve erkeklerle doludur. Şırınga, genital bölgelerin temizliğinde kullanılan özel kaplar, İngiliz tarzı fiçiler, sıra dışı lazımlıklar, yüksek kalite çarşaf, kıyafetler ve temizleme bezleri, parfümler, operasyondan sonra ya da operasyon anında gereken her şey bulunur. isteğe göre birçok şey için onların dilleri de kullanılır.

43) Hiçbir koşulda ne dernek ne de üyeleri devlet işlerine karışmazlar. Politik tartışmalar, kesinlikle yasaktır. Dernek sadece rejimin gücüne saygı duymakla yetinir ama onun koyduğu kanunları kabul etmez; çünkü ona göre insan kural koyma yetisine sahip değildir ama bu hiçbir üye ya da başkan tarafından yetkililerle konuşulmaz.

44) Sarayda iki bölüm yapılmıştır, kız ve erkeler iki ayrı grup

halinde ayrılırlar. Birinci grup üç yüz erkekten oluşur, yaşları yedi ile yirmi beş arasında değişir. Diğer grupta aynı yaşlar arasındaki kızlardan oluşur. Bir hafta içinde değişen bu kız ve erkekler içinden en iyi otuzu seçilir ve odalara kapatılarak üyelerin boşluklarda yanlarına gidip tadına bakmaları için hazır bekletilir; bu sadece yerlerine geçecek yeni yüzler gelene kadar aldıkları kısa bir görevdir. Bunların başında altmış tane bekçi görevlidir, tüm üyeler her istediğini yapmakta serbesttir. Sarayda akşam yemeğine kalacak olanlar cinayet konusunda özgürdürler. Saray müdürü yani başkan, yapılan işkencenin en zalim şekilde olması için sürekli denetim halindedir. Sarayda yirmi tane işkence odacığı bulunur ve burada en anlatılamaz en korkunç işkenceler, kurbanlar üzerinde denenir. İsteğe göre kadın erkek karışık gruplar, istediği her deliği kullanarak, zevkin doruğuna ulaşmakta serbesttirler. Seçim üyelerin arzularına bırakılmıştır. Sarayın diğer bir bölümünde ise üyelerin cinsel ilişki kurabilmeleri için hayvanlar bakılmaktadır. Bu tür ilişkilere dernek tarafından büyük saygı duyulur.

Her sarayda dört cellat, dört gardiyan, sekiz kırbaççı, dört ebe, zevkiaşırıya kaçırarak isteyenler için dört cerrah ve deri yüzücü bulunur. Cerrah ve ebelerin bulunmasının nedeni insanları iyileştirmek değil, tam tersine işkencenin içinde aktif rol almaktır. Ayrıca cerrah hastalanan üyede ciddi bulgular tespit ederse, o üye hastaneye gönderilir ve bir daha derneğe kabul edilmez.

Sarayların üç tarafı büyük kalın duvarlarla çevrilidir, camları parmaklıklarla örtülüdür ve her şey kapalı kapılar ardında olur. Duvarlarla saray bahçesi arasındaki dört arşın genişliğindeki alan selvi ağaçları ile çevrilidir. Dernek üyeleri bazen bu korunaklı bahçelerde yürüyüş yaparlar, bahçelerin kasveti, fantezilerine yeni boyutlar katar. Ağaçların aralarındaki özel boşluklar, kurbanlar için mezar olabilecek ölçüdedir. Ağaçla-

rın arasındaki bu boşluklara özel merdivenlerle inilmektedir, oldukça ürkütücü olan bu manzara dünyanın en dip noktasına iniyormuşsunuz gibi bir havadadır.

45) Üye, bu kuralları yüksek sesle okumadan ve imzalamadan kabul edilmez, her madde kadın ve erkek için uygun şekle getirilir.

Gitme zamanı gelmişti. “Gün Işığı” tanrıçası gibi süslenmiştim, kefilim çok mutlu görünüyordu ve on dört yaşındaki kızlar gibi giyinmişti. Bana, saraya gittiğimde ve yetkililerle konuşma zamanım geldiğinde nasıl davranmam gerektiğini anlattı; sabırlı olmamı, kurallara uymamı söyledi.

Gitmekte olduğumuz bölge Paris’in en az nüfuslu kesimiydi, bir saat sonra ulaşabilmiştik. Arabanın yaklaştığı uzun kara ağaçları gördüğümde kalbim hızlanmaya başlamıştı, biz içeri girdikten sonra arkamızdan kapılar kapandı. Arabadan indiğimiz sırada bizi karşılayan hizmetkâr içeriye kadar yanımızda bize eşlik etti. Clairwil ve ben girişte giysilerimizi çıkarmak zorunda bırakılmıştık. Mekân gerçekten çok iyi aydınlatılmıştı, yerin kaplamasında hayaletler ve İncil’den alıntı resimler vardı, bunların ayak altı edilişi bir tür semboldü ve inançsızlığı ifade ediyordu. Tahmin edeceğiniz gibi, bunların hiçbirisi beni korkutmuyordu.

İçeri girdim. Otuz beşini aşmış güzel ve cıvılcıplak bir kadın tarafından selamlandık, saçları çok güzel yapılmıştı. Kadının iki yanında yine çıplak iki kadın ve iki erkek bulunuyordu. Üç yüzün üzerindeki üye çoktan gelmiş ve tüm salonu doldurmuştu, bunların da hepsi çıplaktı. İçlerinden bazıları mastürbasyon yapıyor, bazıları önden, bazıları arkadan düzüşüyor, bazıları kırbaçlanıyor, aralarını emiyor, bazıları orgazm oluyor, bazıları yüksek sesle inliyor, bazıları ise sessiz bir soğuklukla bekliyordu. Bir çoğu ise kalabalığı izlerken birbirlerine parmak atıyorlardı. Bir tarafta sadece erkeklerden oluşan on kişilik gruplar vardı, aralarına kadınları almamışlardı, diğer yanda ise çoğunlukta olan iki erkek aralarında bir kadın üçlüsü grupları bulunuyordu, bu gruplardan farklı olan

diğerleri ise aralarına iki, üç kadın almışlardı. Bir başka yerde ise üç kişi aynı küvette kül suyu ile yıkanıyorlardı.

Bu sırada başkan hanım ayağa kalkıp, yüksek sesle onu dinlememizi istedi. Kısa süre sonra etrafımı üyeler sarmıştı. Daha önce hiç bu kadar büyük kalabalık bir kitle tarafından göz hapsine alınmamıştım; beni bir süre süzdükten sonra fızıgım hakkında övgü dolu sözler etmeye başladılar. Aralarında fısıldaşıyorlar, beni işaret ediyorlar, yorum yapıyorlardı; sonunda gençliğim ve çekiliğimle onları etkilemeyi başarmıştım. Başkan tırazbana çıkıp onun önünde durmamı istedi, böylece kalabalıktan bir korkuluk ile ayrılmış ve onlardan bir basamak yukarıda kalmıştım. Üzerimdeki kıyafeti çıkarmam gerektiği söylenmişti ve iki hizmetçi gelip üzerimdekileri çıkarmaya başladılar; yanımdan ayrıldıklarında yüzlerce kişinin ortasında neredeyse tamamen çıplak kalmıştım ve bu gerçekten hoşuma gitmişti. Bir zil sesi ile başkan bana sorular sormaya başladı.

“Tüm hayatını uç noktalardaki hovardalığa adamaya söz verir misin?”

“Buna yemin ederim.”

“Ne kadar iğrenç ve olağandışı olursa olsun şehveti değerli bulur musun?”

“Benim için hepsi aynıdır ve şehvet için her şeyi yaparım.”

“Aşağılayıcı bile olsalar yine de kabul eder misin?”

“Hepsini, kesinlikle.”

“Kefilin tarafından sana okunan derneğin tüm kurallarını kabul ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Hatalarına karşın uygulanacak cezaları kabul ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Ant iç!”

“Ant içerim!”

“Evli misin?”

“Hayır.”

“Bâkire misin?”

“Hayır.”

“Daha önce hiç anal birleşme yaşadın mı?”

“Defalarca.”

“Ağzına boşaldılar mı?”

“Defalarca.”

“Kırbaçlandın mı?”

“Her fırsatta.”

“Adın ne?”

“Juliette.”

“Yaşın kaç?”

“On sekiz.”

“Daha önce bir kadınla birlikte oldun mu?”

“Defalarca.”

“Suç işledin mi?”

“Biraz.”

“Hırsızlık yaptın mı?”

“Evet.”

“Bir insanın hayatına kast ettin mi?”

“Ah! Evet”

“Şimdiye dek izlediğin bu yoldan çıkmayacağına ant içer misin?”

“Ant içerim!”

Burada, salondan bir alkış koptu.

“Derneğe ve dernekteki üyelerin arasına katılmaya hazır mısınız?”

“Evet.”

“Derneğin sırlarını açıklamayacağına, söz verir misin?”

“Evet, ant içerim ki, bunu yapmayacağım!”

“Üyelerin tüm zor anlarına ve kaprislerine dayanacak mısınız?”

“Evet, bunun için söz veriyorum!”

“Kadın mı erkek mi tercih edersin?”

“Zaman geçirmek için kadınları, sevişmek içinse erkekleri tercih rim.”

Cevabım salonda kahkahalara neden olmuştu.

“Kırbaç hakkında ne düşünüyorsun?”

“Kullanmayı ve üzerimde kullanılmasını severim.”

“Kadınların sahip oldukları iki zevk olan ön tarafı mı, arka tarafı mı tercih edersin?”

“Beni önden beceren erkekler tarafından hayal kırıklığına uğramıştım ama anal yoldan hiç hayal kırıklığına uğramadım.”

Bu cevap çok takdir edilmişti.

“Peki, oral zevkler için ne düşünüyorsun?”

“Taparım.”

“Bacaklarının arasının yalanmasını sever misin?”

“Bayılırım.”

“Peki bunu başkalarına yapabilir misin?”

“İyi bir efor ve hevesle, o iş benim için sanattır.”

“Peki, bu çubukları emmeyi seviyorsun demek olabilir mi?”

“Sularını mutlaka süzerim.”

“İçer misin?”

“Son damlasına kadar.”

“Çocuğun var mı?”

“Hayır.”

“Çocuk sahibi olmaktan sakınır mısınız?”

“Korunmak için elimden gelen tüm gayretimi kullanırım.”

“O halde, hamile kalmak istemiyorsun?”

“Nefret ediyorum!”

“Öyle bir kaza olsa aldırır mıydın?”

“Kesinlikle!”

“Zengin misin?”

“Fazlasıyla.”

“Paranı hayırseverlik için kullandın mı?”

“Elbette, hayır.”

“Çocukluğundan bu yana dini inancın oldu mu?”

“Hayır.”

Clairwil, başkanın sekreterine giriş ücretini ödedi ve ondan bir broşür aldı, burada yazılanları yüksek sesle okumam gerekiyordu. Broşürün başlığı, “Kadın Üyelerin Suç Derneği Önergesi” idi.

Madam Lorsche önergeyi aldı ve açtı. “Bunu dinleyiniz çünkü içeriği çok ilgi çekici.”³

Bu anlaşmaya imza atacak kadın tam anlamıyla erkekler için yaratılmıştır ve bir vücuttan istenebilecek her çekici özelliğe sahiptir. Evli olduğu izlenimi bıraksa da aslında evli değildir ve bir erkek için o metres ya da orospu niteliğindedir, yani hiçbir erkeğe evlilik zincirleriyle bağlı değildir ama buna benzer bağları yine de vardır; bu sözü geçen erkek ya bir sevgili ya bir koruyucu ya da bir koca ya da ona tüm parasını vermeye hazır biri olur, kadın ise bir milyoner olmak istediği için vücudunu her fırsatta satmaya devam eder, bunun için ilk kural hiçbir kadının seks ya da para dışında bir şey için vücudunu vermemesidir ve her zaman için ondan hoşlanan kişiden bunun karşılığını almalıdır; fahişeliğini sürdürebilmek için gereken tüm ihtiyaçları bu şekilde karşılar, topluluğun ona duyduğu saygıyı bu şekilde korur; dernek onun kendi sınırları dahilindeki tavırlarına önem verir.

1) Kadın duyarsız olabilmek için, para ya da zevk için sevişse bile, kalbini aşka karşı korumayı iyi bilmelidir; zevk için sevişiyorsa ve âşıkse bundan alacağı zevk daha az olur. Bu her zaman için cansız bir birliktelik olacaktır ama kalpsiz tutkunun olduğu seks en yüce zevkleri yaşatır. Eğer kadın para için sevişiyorsa, sevdiğinden para alması mümkün değildir. Erkek onu sevmeyen ama zevk veren kadına para öder.

2) Kadın her zaman, erkeğe üstün olduğunu hissettirmelidir; her zaman onun en güçlü ya da en tatlı şeker kamışına sahip olduğunu, zevkten deliye döndürdüğünü, onunla iken çok çabuk

ereksiyon olduğunu söylemelidir; bu şekilde aldığı para da çok yüksek olacaktır.

3) Kadın her zaman işsiz erkeklerden, dans ustalarından, aylaklardan uzak durmalıdır, bunlarla ne kadar iyi sevişse bile para kazanamaz. Uşakları, kapıcıları, kasapları, tatsız işlerle uğraşanları tercih etmelidir, onları sevme ihtimali yok denecek kadar azdır. Ve bu tür adamların birikimi ya da sabit geliri olduğundan ceplerini boşaltıp etek değiştirir gibi onlardan kurtulabilir.

4) Kadının bir erkeğe delicesine âşık olması, kendini onun kollarına bırakması, romantik duygular içinde olması demek, erkeğin kadından ve bu büyük aşktan korkması, kadınınsa, bitmesi demektir. Kadın bu noktada zayıf kalan taraftır ve gün geçtikçe güçsüzleşir. Bu noktada kadının sadakatının anlamı nedir? Adam kadını gerçekten seviyorsa bile aşkla dolu, sıradan bu hayattan kısa sürede bıkacaktır. Oysa kadının, erkeği, kendine, tutkuları, çekiciliği ve cazibesi ile bağlaması gerekmektedir. Zaten erkek kadını gerçekten seviyorsa, kadının arzuları ne kadar sıra dışı olursa olsun bunlara karşılık verir. Kadın gün boyu çeşit çeşit baştan çıkarıcı yöntemlerle erkeği etkilemelidir. Eğer erkek kadını sevmiyorsa, kadın çirkinse ona katlanamaması doğaldır, erkek bu şekilde iki yüzlü ve kötü olur.

5) Yalan, kadının karşı koyamadığı bir tutkusudur ve her zaman zayıfın silahı olmuştur. Kadının zorda kaldığında, yalana ve hileye başvurması doğru mudur? Elbette bunu kullanmasına izin verilmelidir, doğa ona düşmanına karşı korunması için bu güçlü silahı vermiştir, zaten erkekte kandırılmaktan hoşlanır. Erkek kandırılmak ister, erkekler her zaman acı gerçeklerini bilmek yerine, tatlı yalanları tercih ederler. Bu yüzden kadın hatalarını açığa vurmamalıdır.

6) Kadın, karakter sahibi olmamalıdır, o an olması gerektiği

gibi davranmalı, gerektiğinde değişebilmelidir; bu onun mutluluğu ve kazancı içindir, bu esneklik, zina yapabilme, ensest ilişki kurabilme, bebek öldürme, zehirleme, hırsızlık, cinayet gibi tutkuları için hafif ya da ağır suç işleyebilme şansını yalancılık maskesi ardında yapabilme kolaylığı sağlar, kadına verdiğimiz bu alçaklık dersi sayesinde korkmasına, durmasına ya da pişman olmasına gerek yoktur, çünkü doğa kadının kalbinde bu duygulara yer vermiştir, işte bu duygular eğitildiğinde her gün yapılabilir ve yapılması gereklidir.

7) Kadını korkutmadan gerçeği söylemek için daha geniş bakmak gerekiyor. Kadının özünde çok güçlü, çok uzun süreli bir baştan çıkarıcı yan vardır ve bu onun işinde zafere ulaşmasını, her işi halletmesini sağlar. Eğer doğaya kulak verirse kendisi hakkında birçok şey öğreneceğini görür, etkili ve şiddet içeren eğilimleri ve bunlardan korkmaya hiç gerek olmadığını, ateşini dizginlemesinin aslında ne kadar yersiz olduğunu, isteklerini yerine getirebileceğini, ne kadar çok sevişirse, doğanın beklentilerini o kadar iyi karşılayacağını görür. Doğanın korkulacak bir tarafı yoktur.⁴

8) Erkeği, kadına ne kadar çok ahlaksızca teklif sunarsa sunsun, kadın buna karşı olmamalıdır; kadının her şeye hazır olması demek erkek üzerinde egemenlik kurması demektir. Erkek sonunda kadının ihtiyaçlarını önemsemeye başlar. Kadın erkeğin isteklerini karşılamazsa ne olur? Erkek artık ona olan ilgisini yitirir ve nefret etmeye başlar fakat tam tersi olduğunda kadın adamın isteklerini uygulamaya başladığında, işte o zaman, ah! O erkekler, her zaman kendilerini kadın için yenilerler, her zaman yeniden heyecan duyarlar, kadını daha çok rahat ettirirler ve şimdi kadının erkeğini aldatma dürtüsü ortaya çıkmaya başlar; kadının erkeğini aldatması doğal ve burada baştan beri anlattığımız gibi kadının görevleri içindedir.

9) Şimdi, bir de erkeği ile birlikte olduğunda çok erdem sahibi olan, çok alçakgönüllü kadının durumuna bakalım; bazı kadınlar gerçekten bu şekildedirler ve hiç farkında olmadan büyük bir ayrılık riski içindedirler. Saçma bir şekilde bunu yapması gerektiğine inanır, aslında bütün bunlar sadece yalandır ve hiçbirini yapmayı unutmaz.

10) Kadın hamilelikten korunmak için kanalına tohumların boşalmasını engeller ya da varlığını fark ettiğinde cenini yok etmek ister ama güçlü bir yolla hamileliğe karşı koyamaz. Hamilelik sağlığa zararlı, insanı çürüten, kötü bir oyundur ve her açıdan oldukça kötüdür. Erkek için de zevksiz ve benimsenmeyen bir durumdur. Peki bundan bir de kadının fiziksel zevkten öte bir zevk aldığını düşünelim; diğer tüm kadınlarda olduğu gibi, bu ona büyük zevk ve güvenlik hissi vermiş olsun, bu çok hoş bir durum gibi gözükse de erkek için zorunluluktan başka bir şey anlamına gelmez.

11) Bir de kadının kalbinin tamamen duygusallığa kapalı olduğunu düşünelim; kadının etkilendiği şeyler daha şiddetli, daha kötü şeyler oluyor fakat zayıf bir kadın narin ve erkekten daha duygusal olduğundan, tüm zevklere, güzellere elveda demek zorundadır. Şehvete her zaman muhtaç kalır, tek bir erkek için var olur; onun kölesi olur, kendini seksin tüm büyüsünden uzak tutar, oysa doğa bu özgürlüğü ona sunmuş, kadının mutlu olabilmesi için ona hediye etmiştir.

12) Bir de kadının dine olan ilgisini ele alalım. Bu tür kadınlar kendileri ile barış içinde değildirler, bir şey yapmaya korkarlar; tüm zevk ve tutkularından erdem uğruna vazgeçmek zorunda olduklarını düşünürler. Masaldaki köpek gibi olmayan bir şeyin peşini kovalarlar. Ateizm, acımasızlık, dinsizlik, ahlaksızlık, vahşilik, aç gözlülük, sapıklık, ensestlik, kincilik, kana susamışlık, iki yüzlülük ve yalancılık... Suç Kardeşleri Derneği'ne ka-

tılan bir kadın bu saydıklarımızın hepsini hatta daha fazlasını, mutluluğu ve zevklerine uygun şekilde kullanabilir.

Maddeleri yüksek sesle okuduktan sonra herkesi heyecanlandırdığımı fark etmiştim; beni alkışlamaya, “Yaşa!” diye bağırmaya başladılar. Aşağıya üyelerin arasına indiğimde hepsinin benden hoşlandığı açıktı ve bir anda kendimi kalabalığın ani saldırısı içinde buldum, işte, tam bu sırada, Clairwil’i kaybettiğimi fark ettim ve akşam yemeğine kadar onu göremedim.

Beni önce elli yaşlarında bir beyefendi selamladı.

“İsa aşkına, eğer bir fahişe gibi görünmediğinizi düşündüysem ben kesinlikle körüm demektir. Konuşma tarzınız tam bir orospu gibi. Stilinizi çok beğendim, ahlaksız silahımın namlusunu kaldırmanızı istiyorum.”

Konuşma bitince beni divana yatırıp, bacaklarımın arası ile oynamaya başladı. Yaklaşık bir saat boyunca aralığımı temizledi ve beni şehvetle öptü, sonra yanıma gelen bir kadın onu belinden yakalayınca, orgazm olmamı beklemeden beni o halde havada bırakıp gitti. Yalnız kaldığımı gören, altmış yaşında bir kadın gelip üzerime çullanıp benimle oynamaya başladı, bende uzun süre onu okşadım. Üç ya da dört adam karşıdan bizi izliyorlardı, içlerinden biri hızla yanıma gelip yaşlı kadını becermeye başladı; kadın zevkten feryat ediyordu. Adamlardan diğeri benim yaşlı lezbiyen tarafından kıvama geldiğimi görünce namlusunu uzatıp onu emmemi istedi. Hergele ağzımı öpmeyi bırakıp, bacaklarımın arasına daldı, bu herifin aleti gerçekten dünya tatlısıydı ve onu ilahi bir güçle çok iyi kullanıyordu. Kızın teki, güzel şeker kamışını kısa süre sonra benden çaldı ve yaşlı lezbiyenim yeniden kollarıma geldi; bacaklarımın arasında dilini kullanmaya başladı; benden önce seviştiği adam yaşlı teyzemin üzerine boşalmıştı, tüm kalıntıları yalayıp yedim. Bir grup, sevimli genç aramıza katılmıştı, kadının ve benim vajinalarımızı emiyorlardı; dostum içine giren bir erkek için kısa süreliğine beni terk etmişti. Şimdi karşıma piskopos olarak tanıdığım, geçmişte Madam Duvergier ile birlikteyken ilişkim olan biri çıktı; adam yüzüme bile bakmadan bacaklarımın arasını yalamaya başlamıştı ve yüzüne işememe

izin verdi. Yüzüme baktığında ona tanıdık gelmiştim, aletini ağzımdan içeri kaydırdı ve yanımdan ayrıldı. Bu sırada çok çekici genç bir kız bana kendini teslim edivermişti, oh! Onu tüm kalbimle emdim. Körpe kalçalarını araladığım sırada kırk yaşlarında bir adam zaman kaybetmeden kızın arkasındaki yarıktan içeri yılan kıvraklığı ile süzüldü. Adam bize rahibe diyordu, ardı ardına ben de dahil olmak üzere çevredeki tüm kızları zevkin yücesine ulaştırdı.

Yanıma gelen genç ve yakışıklı bir adam, “Bunlarla ne yapıyorsun?” diye sordu ve hazır haldeki silahını kendine çektiği adamın deliğinden içeri kaydırdı, “Sen bunu al, kadınlar seni hasta edecek.”

Yeniden yalnız kalmıştım, bunu fark eden yaşlı zampara kalçalarını, kıcımlı okşamaya başladı; elimi alıp aletine götürdü ve onu ısıtmamı istedi.

“Bu gece, herkes seni beğendi değil mi?”

“Evet.”

“Seni bugüne dek tanımamam ne büyük kayıp, uzun zamandır has-taydım. Oh! Kızın çok tatlı görünüyor, eğil, içine girmeme izin ver!”

Ve vahşice tüm zehrini içime boşalttı. Bu arada yine tanımadığım başka bir genç adam tarafından sakince kırbaçlanıyordum; kırbacı o bırakıyor, diğeri alıyordu. Aynı gece tam on güçlü erkek tarafından kırbaçlandım, bunlardan altısı kanun adamı, dördü ise din adamıydı. Başka bir adam beni onların elinden alarak, dilini içime sokmak istediğini söylemişti. Hemen kıcımlı burnuna dayadım, böylece diğerlerinin bıraktığı leziz şarap kalıntılarını yalayarak temizledi. Temizlenen deliği kendi için sakladığı kesindi, içime girmeyi denedi ama deliğimin girişi kasılmıştı böylece onun yerini çoktan başka bir genç adam almıştı bile, diğeri düş kırıklığına uğramış görünüyor; yeni genç var gücüyle abandı ve kısa sürede yeniden içim, güzel bir tek gözlü canavarı misafir etmeye başlamıştı. Evet üç senedir hayal edilebilecek en şehvetli anları yaşıyordum ama burası bambaşkaydı, çok keyif alıyordum; her türlü ah-laksızlık kutsal kabul ediliyordu. Bir sürü yeni lezzetin, bir sürü çirkin-liğin tadına varıyordum.

“Oh! Yüce Tanrım!.. diye mırıldandım, doğa ne müthiş, ne güzel ve

çok tatlı çünkü bizlere tüm ihtirası vermiş!..

Fakat bakışlarım her yerdeydi ve çok tuhaf olan bu kadar kalabalık olmasına rağmen arada yükselen inlemeler haricinde, başka hiç ses yoktu; yani iğne atsan sesi yankılanırdı. Bunun nedeni başkan ve heyetin sakinliği koruyor olmasıydı, yaşananlara saygı duyulması gerekiyordu. İşte bu sırada, dünyada insanoğluna sunulan tüm güzelliklere, ne kadar hürmet edilmesi gerektiğini anlamıştım.

Erkekler ve kadınlar saray dairelerine ayrılmaya başlamışlardı, ağzının kenarında hafif bir gülümseme olan başkan tarafından biletler veriliyordu; büyük bir kadın gurubu ile aynı bölgeye düşmüştüm. Neredeyse otuzu ile seviştim ve bunların yarısından çoğu kırkını geçmişti, önümü ve arkamı emdiler, dillerini içime soktular, içlerinden biri ağzını ardına kadar açarak içine işememi ve bir yandan onunla oynamamı istedi; diğeri birbirimizin üzerine sıçmamızı ve sonra temizlememizi istedi; o benimkine sıçtı ve temizledi ama ne yazık ki ben ona karşılık verecek durumda değildim. Adamlardan biri kendi kışını parmaklarken, diğeri ise göğüslerime abanıyordu, sonra benden vazgeçip kendini parmaklayan adamın ağzına boşaldı.

Başımı çevirdiğimde birden, yanıma başkanın geldiğini fark ettim, çekici kadın beni gerçekten istiyordu. Birbirimizin kollarına atıldık, öpüştük, birbirimizi sanki yarın ölecek gibi tüm gece yaladık, emdik, okşadık; birbirimize yapay tek gözlülerle mastürbasyon yaptık. Clairwil ile yaşadığım müthiş deneyimden sonra bir kadının bunun gibi orgazm olduğunu görmemiştim. En çok güçlü bir erkek onunla sevişirken, bir kadının yüzünün bacaklarının arasında olmasından hoşlanıyordu. Kadın boş durmamalı onu emmeli ve kendisi de başka bir kadın tarafından şehvetle emilmeliydi. Bu dörtlemeyi başarıyla hayata geçirdik ve sevgili başkan kendini yeniden yorgunca koltuğuna bıraktı.

Boşta kaldığımı gören adamlardan biri, önümü değil ama arka bahçeme tohumlarını serptikten sonra, kısa süre mastürbasyon yaptı, onun ardından gelen bir düzine adam ağzıma şaraplarını akıtmışlardı. İçlerinden biri yanımda kalıp koltuk altımı koklamaya ve delice bir şehvetle

yalamaya başladı, bundan gerçekten çok zevk almıştım. Beş ya da altı kez cezaya çarptırıldım, üç ya da dördünde bana rektal enjekte ettiler ve ardından birilerinin ağzına tohumlarımı serptim. Gecemin yaklaşık yarım saatini birilerinin kıcına ve toplarına iğne batırarak geçirdim. İçlerinden biri benden hoşlanmışa benziyordu, tüm vücudumu, kalçalarımı yaladı, sonunda arka geçidime dilini soktu ve haykırışlar içinde boşaldı. Kadınların neredeyse hepsi beni çok beğenmişti; büyük yapay tek gözlüleri içime sokuyorlardı. Biri adamın aletini ısıtmamı sonra arka bahçesine ekmemi istedi, başkası ise parmağımı ona sokmamı istedi ve boşaldı. Ben bu doymak bilmez kadınlarla uğraşırken, küçük bir kız dışkısını kalçama ve kıcıma sürüyordu, arkasında ise orta yaşlı bir adam duruyordu; kız üzerimden kendi bokunu yerken, adam da kıza anal yoldan sahip oluyordu. Onların baba kız olduğunu sonradan öğrendim. Bunun gibi başka birçok çift vardı. Ağabeyler kız kardeşlerini düzüyorlar, babalar kızları emiyorlar, oğlanlar annelerini düzüyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla ensestin, zinanın, sapıklığın, seksin, orospuluğun, pisliğin, yaşlıların rezilliğinin yüzlerce farklı şekli gözlerimin önünde nefes kesen bir mükemmellikle yaşanıyordu.

Kurban konusunda rolüm neyse, en güzelini oynadım; yarım düzine kadar adamın bastonları bana göre çok büyük olduğu için durdurdum ve neredeyse iki saat boyunca uyuşana kadar aynı adamla seviştim. Bu sırada bir başrahip, çekici kız yeğeni ile birlikte küçük duvarlarımı gıdıklıyordu. Kızın bacaklarının arasını emdiğim sırada genç bir yakışıklı arkamı emiyor ve aynı anda annesi ile anal birliktelik yaşıyordu. Çok tatlı iki kız kardeş beni aralarına aldılar biri benimle oynarken, diğeri kıcımla ilgileniyordu, bu sırada babaları kızlarla oynuyordu ki, boşaldım.

Başka bir baba beni oğluna sunarken, kendi de oğlu ile oynayıyordu, sonra dayanamayarak beni oğlunun kollarından alıp arka kapımdan içime girdi. Bir ağabey bacaklarımın arası ile oynarken, kız kardeşi, ağabeyinin kıcına demir sokuyordu. Ve bu adama doğa tarafından sunulan bir ödüldü, o da müthiş bir filozof oluşunun kutlamasında gibi mutlu görünüyordu. İnsanlar aslında biraz düşünseler, ensest ilişkide tuhaf

hiçbir şey bulamazlar, doğa bunun ne kadar normal olduğunu söylüyor, aslında. Başka düşünceler beni üzüyor, o kadar. Dünyanın dörtte üçü enest ilişki kuruyorsa, bunun nesi tuhaf? İşte bu yüzden tüm ağabey, baba ve diğerlerinin bana istediklerini yapmasına sonuna dek izin verdim, bu felsefeye karşı olanlara bir tür gönderme gibiydi.

Sonunda sıra başka bir şeylere gelmişti; iki tatlı kız kardeş beni aralarına aldılar; bunlar ikizdi, beni küçük bir odaya götürüp kapıyı kilitlediler, üzerlerinde en acı, en şehvetli deneyimlerin tadına varmıştım.

“Bu halde salona gidersek, çevremizi saran yirmi tane herif içimize iğrenç sularını akıtacaklar, bunun yerine gizli şeyler yaşamak daha keyifli değil mi?”

Tatlı, küçük yaratıklar kendilerini ellerime bıraktılar; erkekleri dayanılmaz buluyorlar, erkek yerine kadın tercih ediyorlardı; onları derneğe babaları getirmişti ve böylece istedikleri her kadınla olabiliyorlardı.

“Yani, o halde siz evlenmek istemiyorsunuz?”

“Evlilik! Asla! Ölüm bile bir kocanın hükmü altına girmekten daha iyidir.”

Onları soru yağmuruna tutarken, diğer tüm özelliklerini anlatmaya başladılar. Felsefeyi babaları öğretiyordu, erdem ve dinden uzak tutuluyorlardı, hiçbir şey umurlarında değildi ve enerjileriyle şaşkına dönmüştüm. Bu tür insanlar rahatlamamı sağlıyordu, onlara değer veriyordum. Kızları özenle sevdim, üçümüz kendimizi aşkın kollarına bıraktıktan sonra yeniden görüşmeye karar vererek, salona döndük. Yakışıklı bir genç benimle olmak istediğini söyledi ve az önceki gibi odaya geçip kapıyı kilitledik.

“Yüce Tanrım!” dedi yalnız kaldığımızda. “O iki kızla seni görmek beni çok ürpertti! Onlardan uzak dur, gardını al, onlar birer canavardır! Gençliklerini kullanarak her türlü kötülüğü yaparlar.”

“Fakat, zaten böyle olmaları gerekmiyor mu?”

“Elbette, fakat üyeler arasındaki ilişki iyi olmalıdır. İnan bana senin kanını emmek isteyecekler. O fahişelerin mutlu oldukları tek an, ağabeyleriyle yaramazlık yaptıkları andır. Dernekte bir sürü döneklik,

kurnazlık, pislik yapıyorlar, komi tenin onlara bir şey yapmamasını anlamıyorum. Kendilerini birini kullanarak eğlendiriyorlar ve inan bana sana iyi davranmalarının tek nedeni, sonunda seni yok edeceklerinden ya da kullanacaklarındandır. Güven bana, seni uyarıyorum ve kıcını bana doğru çevirerek sana verdiğim öğütler için teşekkür et!”

Benimle sevişeceğini sanmıştım. Fakat tam olarak öyle olmadı. Bu tuhaf genç tapınağımın kenarlarındaki kılları koparmaya ve vurmaya başladı. Ona canımı acıttığını söylediğimde, susmazsam daha kötüsünün olacağını söyledi. On beş dakika süren seanstan sonra salona geri döndük, genç adam boşalmamıştı, ayrıldık ve kısa süre sonra adamın ikizler hakkında söylediği her şeyin yalan olduğunu öğrendim, bunu her kadına yaptığını söylediler.

Salonda tatlı bir müzik duyulmaya başladı; bu yemek vakti anonsuydu, diğerleri ile birlikte harika yemek odasına gittim. Oda, orman gibi dekore edilmişti, ağaçların arasında boşluklar vardı ve boşluklara masalar yerleştirilmişti. Ağaçlardan çiçek demetleri ve yapraklar sallanıyordu, masalar binlerce mumla aydınlatılıyordu, girişteki kabul salonundaki gibi bu ışıktandırma da çok iyiydi. Her masaya iki hizmetkâr servis yapıyordu, sessizce, özenle ve dikkatle!.. Burada iki yüz kişi vardı, kalanı ise sarayın haremlerindeydi. İstedğin masayı seçebiliyordun, büyüleyici müzik eşliğinde servis yapılıyordu.

Clairwil beni bulmuş ve yanıma oturmuştu; muhteşem görünüyordu, çok mutluydu, yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu, saçları açılmış göğüslerine sarkıyordu, konuşması çok yumuşak ve seksiydi; bu haliyle beni baştan çıkarmıştı, eğilip onu dudaklarından öptüm.

“Kötü kadın,” dedim. “Hangi dehşet okyanusunda yüzdün?”

“Kıskanç olma, seni de aramıza alırız.”

Masamıza seviştiğim ikizler, kırk yaşında iki çekici kadın ve altı adam oturmuştu. Ağaçların arasında kalan, masaların durduğu boşluklar özel tasarlanmıştı, hiçbir masa diğer masayı göremiyordu, ortam böylece daha özel oluyordu.

Yemeğin başlaması ile birlikte tuhaf bazı görüntülere şahit oldum,

o akşama kadar kendimi seks ve kötülük konusunda gerçekten çok eğitilmiş sanıyordum ama o gece aslında sadece bir çaylak olduğumu fark ettim. Oh! Dostlarım, o ne iğrençlik ne pislik ne aşırılıktı! Üyelerden bazıları masalarından kalkıp, tuvaletlerini yapıyorlardı ve onların yaptıklarını tam olarak tasvir edebilmem inanın bana, çok zor. Bu bir tür dernek kuralı gibiydi. Baktığınız her yerde, köle ve efendi tabloları görüyordunuz ve köleler görevlerini çok iyi biliyormuş gibi kurallara göre hareket ediyorlardı.

Bir süre sonra başkanın gelişi ile birlikte her şey yine eski havasına döndü. Konuşmalar yumuşak tondaydı, kendimi Venüs'ün tapınağında hissediyordum, bir tür uğultu ile birlikte sanki herkes ahlaksızlık ve sapkınlık için ibadet etmeye başlamıştı; bu aptalca bir titizlik ve özenle yapılıyordu.

Nadir bulunan şaraplar ve meyve kokteylleri, yemekten sonra başlayan seks partisinin vazgeçilmezleri idi. Bir dakika içinde iki gruba ayrıldık, her üye hareket halindeydi ve sadece inilti, acı çığlıklar etrafı cınlatıyor, orgazm haykırıları yükseliyordu. Aniden tecavüze maruz kalmıştım; kadın erkek her biri üzerimden geçiyordu, vücudumda ellenmemiş bir tek nokta bile kalmamıştı, kıkım paçavraya dönmüş haldeydi, gün sona erdiğinde kendimi aşırı derecede yorgun hissediyordum.

Derneğe katılabilmem için süren bir aylık deneme sona ermişti ve üyelerin sıcak selamlaması, yoğun ilgisi ile üyeliğe adım atmıştım. Clairwil, benimle gurur duyuyordu ve her yerde bana yol gösteriyor, yardım ediyordu.

Şu saray toplantılarından daha enfes bir şey olamazdı. O genç, yakışıklı delikanlılar, çekici kızlar müthişti, üyeler odalara kapanıp seviyorlardı. Tat, sanatla birleşiyordu, bu odalar kutsal seks kiliseleriydi; ibadet için gerekli her şey vardı. Her haremdede dört dadı bulunuyordu, yanınızda götürdüğünüz biletleri onlar alıyorlardı, isteğinize göre tutkularınıza cevap vermek için her dakika hazır bekliyorlardı; bir cerrah, bir ebe, bir cellat, bir gardiyan, iki de güvenlik görevlisi bulunuyordu.

Clairwil, "Bu kadar insanın bizim gibi olduğunu düşünmezdin, de-

ğil mi? Oysa onlar da aynı bizim gibi tutkulu, hevesli ve her şey için hazırlar. Giriş ücretini ödeyemez durumda olanlar bile var ama hepsi tutkuları uğruna her şeyi göze alabilecek kadar cesur ve bir o kadar da acımasızlar,” dedi.

Görevliler korkunç görünen kostümler giymişlerdi, güvenlikçiler kırbaç ve sopalar taşıyorlardı, gardiyanlar bellerine kalın bir kuşak takmışlardı; kuşağın kenarından büyük anahtarlar sallanıyordu. Cellat ise esmerdi, kolları çıplaktı, bıyıkları çok korkutucu görünüyordu; bir elinde pala, bir elinde ufak hançer vardı. Clairwil’in girdiğini görünce cellat üzerine oturduğu dışkıdan kalktı, gidip Clairwil’i öptü ve “Bugün biraz benim için çalışır mısın?” diye sordu.

“Bak, sana çaylak getirdim. Sana benim kadar iyi yardım edecektir.”

Kötü dostumuz yanıma gelip, beni de öptü. Bana her konuda destek olacağını söyledi, ben de ona teşekkür ettim, kucakladım ve yeniden gezimize kaldığımız yerden devam etmeye başladık.

Dört ana oda, sadece her türden seks isteğine ve arzuya cevap verebilmek için tasarlanmıştı. Birincisi, her türden mastürbasyon ve sevişme için hazır durumdaydı. İkinci oda, türlü pislikler ve farklı fanteziler içindi. Üçüncüsü, acımasız alıştırma için, dördüncü ise cinayetler içindi. Fakat bu odalara girenler mutlaka ya kırbaçlanıyor ya da öldürülüyordu. Kızlar erkekleri, erkelerse kızları ağırlıyorlardı. Clairwil, küçük odalardan birinin kapısını açtı ve bana gerçekten ilahi güzellikteki yaratıkları gösterdi. On sekiz yaşında bir güzellik tanrıçasını kollarımın arasına aldım göğüsleri ve karanlık aralığı ile oynadım, Clairwil beni izliyordu.

“Onlar bizim için buradalar Juliette, her dediğimizi yapmak için bekliyorlar, şu sopaları üzerlerinde denemeye ne dersin?”

Bunu duyunca iştahım kabarmıştı ama diğerlerini de görmek istiyordum. Böylece diğer odaları gezmeye başladık. Her yerde aynı güzellik ve sadakatle karşılaşılıyor olmak aklımı başımdan alıyordu.

“Biliyorsun Clairwil bunlarda izlerimizi bırakmadan gidemeyiz.”

On üç yaşında bir kızın odasında iken kızın, sevgi kelimesinin tam

olarak anlamını yansıtırıyor olması beni baştan çıkarıvermişti. Ona çalıştığımı ve sıcak deliğimi yalattım, kesinlikle kurbanım bu kız olmalıydı; evet onu seçmiştim. Dadı, kızı işkence odalarından birine götürdü, arkalarından gittim ve önce onu bir güzel bağladım; biraz kan akmasını sağladım ve vücudundan akan kanla ona sarıldım, bir süre bu şekilde seviştik. Bu sırada Clairwil, adamlardan birinin aletini alıp vajinasından içeri haşince soktu. Bunu gördüğümde manzara bana çok çekici gelmişti, gidip adama vurmaya başladım ama bu Clairwil'in pek hoşuna gitmediğinden yeniden küçük tanrıça ile ilgilenmeye başlamıştı. Kızla işimizi bitirdiğimizde o hastaneye kaldırılmıştı, oradan ayrılıp erkeklerin bulunduğu bölüme gittik.

"Burada ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Clairwil.

"Burada bir sürü alet var ben de hepsini ellemek istiyorum. Şu an istediğim tek şey bir kamışı sıkıştırmak, onunla oynamak istiyorum, bu benim çok sevdiğim bir iş. Ah! Ve tabii sevişmek de istiyorum. Spermin nasıl fişkırdığını görmek ve onunla tüm vücudumun ıslanışını hissetmek istiyorum; onunla yıkanmak, ona bulanmak istiyorum!.."

"İyi, git ve istediğini yap, o zaman. Beni soracak olursan bazen sadece kadın istiyorum, kamışların vücuduma girip oynamasından bazı zamanlar nefret ediyorum ama sanırım şimdi onların beni ısıtmalarını istiyorum. Gidelim ve tüm canavarları içimize alalım."

"Mükemmel."

Ana odalardan birine girdiğimizde, içeride seks için bekleyen on sekiz yirmi yaşında on beş yakışıklı tarafından karşılandık Clairwil ve ben divana uzandık ve gençler tek tek sırayla üzerimizden geçmeye başladılar; her pozisyonu deniyorduk. Gençlerin kamışları yedi ile beş inç arasında değişiyordu, en güzelleri ise sekiz ile on iki arasındakilerdi; hepsi içimize girdiler, bizde onları tüm isteğimizle kabul ettik. Clairwil bir süre sonra hepsini bana bırakmıştı. Göğüslerime, bacaklarımin arasına, kıkıma, boynuma ve yüzüme boşalmalarına izin verdim, sıra altıncı gence geldiğinde arkamı döndüm ve kalanını arka kapımdan içime almaya başladım. Fakat altıncıdan sonraki her genç önce Clairwil'in vajinasında alıştırma yapı-

yor, boşalmak üzereyken benim arka bahçeme girip tohumlarını bırakıyordu. Tempo hızlanmıştı, hepsi çok istekliydi; volkan gibi patlıyorlar, ateş gibi yanıyorlardı ama biz doymamıştık, daha fazla erkek istedik ve taze on sekiz tane genç gönderdiler; böylece ikinci tur başlamıştı, bu kez rolleri değiştirdik, on sekiz tane kamış önce benim tepeciğimde hazırlanıyor sonra işini dostumun derin tüneline tamamlıyordu.

Sonunda gücümüz kalmamıştı ve divan sıırıslıklam olmuştu, sanki Cladius'un korumaları tarafından sıraya dizilmiş Messalina gibi her birimiz yirmi beşer kez zevkin doruğuna yelken açmıştık.

Clairwil, "Kaşınıyorum," dedi. "Böyle yoğunlukların ardından mutlaka kırbaçlanması gerekiyor."

Bende aynı şeyi istiyordum.

"Dört kişi daha isteyelim, oh! Böyle bir akşamdan sonra kığım yanıyor."

"Bekle!" dedi Clairwil ve kapıdan giren adamı göstererek, "Bize onun bir şeyler yapmasına ne dersin?" dedi.

Yeni gelenin yanına gitti ve onu sıcacık bir ses tonuyla davet etti. Adam yanımıza geldi ve güvenliklere "Tutun onları!" diye seslendi. Bizi güçlü kollarıyla yakaladılar, ellerimizi bağladılar, adam bu arada üzerimize saldıran güvenlikleri düzüyor ve bizi seyretmeye devam ediyordu. Güvenlikler dövüyor, önden, arkadan bizi beceriyorlardı, tek gözlüler canavar gibiydi, tünellerimizden kan sızıyordu.

"Ve şimdi bayanlar yüzünüzü bu tarafa çevirip şu güvenliğin kışına soktuğum devasa aletin gücünü izleyin!" dedi adamımız. Silahını kaldırdı ve var gücüyle mavzeri dayadı, o adamla sevişirken, diğerleri de onu kırbaçlıyordu, bizse çevremizdeki dudakları emiyorduk.

Yeniden yalnız kaldığımızda Clairwil, "Buna daha fazla dayanamıyorum," dedi. "Oh! Kötülük yapmam gerekiyor, haydi kendimize bir kurban bulalım. Şu beni öpen on sekiz yaşındaki delikanlıyı hatırlıyor musun? Melekler kadar tatlıdır, onu alıp işkence odasına gidelim ve küçük köpeğin boğazını keselim!"

"Bu müthiş! Ama neden kadınlar haremindeyken aklına gelmedi?"

"Çünkü erkeklere kıymak istiyorum da ondan. Kendi seksimin öcü-

nü almaktan zevk alıyorum. Ayrıca tüm erkekleri geberttiğimizde bundan doğanın ne kadar memnun olacağını bir düşün!”

“O halde, bütün bunları o yüzden yaptığın düşünülebilir.”

“Beni tanımaya başlıyorsun güvercinim. Neyse boş ver bunları. Yeter artık, ne zaman gerçek suçu işleyeceğim? Haydi, cellada ihtiyacımız var mı?”

“Sanırım, kendimiz de başarabiliriz.”

“Deneyelim, o halde.”

Kurbanımızı alıp küçük odaya götürdüğümüzde, içeride onu yok etmemiz için gerekli her şey hazırdu. Acıyı yavaşça vermeye başlamıştık, korkunçtu, Clairwil önce gencin kanını içti sonra testislerinden birini yedi. Bu tür cinayetler o kadar ilgimi çekmiyordu, benim için bir kadını yok etmek daha keyifliydi. İşimizi bitirdiğimizde gördüğüm manzara karşısına geçip sel gibi orgazm oldum, enfesti. Buradan ayrıldık.

“Haydi,” dedim. “Değişik tatların denendiği odalardan birine gidelim. Eğer bir şey yapmak istemezsen, sadece izleyebiliriz de.”

Kırk yaşlarında bir adam vardı ve rahipti, tatlı kızı ise on beş yaşındaydı. Kızını saçından asıp, çivilemişti, yerler kan içindeydi, benim kıcıma vururken parmaklarını Clairwil’in vajinasına sokmuştu. Diğer odada ise yirmi yaşındaki güzel yüzlü bir kızın göğüslerini kırbaçlıyordu, bizimde aynısını isteyip istemediğimizi sordu. Oradan ayrılıp diğer odaya geçtik, burada da vaziyet müthişti. Kurban ayak bileğinden bağlıydı, durumu görünce güldük, kız on sekizindeydi ve çok güzeldi, bacakları ardına kadar açıktı, herif kızın içine üzerinde çiviler olan tahta bir alet sokup çıkartıyordu. Bizi fark eden adam Clairwil’den kızın boşta kalan bacağına tutmasını istedi, böylece tapınağının kapısı daha rahat açılıyordu. Benden de yanına diz çökmemi istedi, bir elimle kamışının ucunu ovuyor, diğer elimle tüneline masaj yapıyordum. Diğer bir odada ise dört kişi vardı, biri yaşlı sulh yargıcıydı. On iki yaşında bir kız ızgarada kızartıyordu, aynı et kızartır gibi her inçinin iyice pişmesini izliyordu. Zavallı küçük kızın nasıl delice çılgınlarla haykırdığını hayal etmeyi size bırakıyorum. Kızı canlı canlı pişiriyordu, o sırada bizi gördü ve benden kıcıma istedi; ona hemen arkamı döndüm mahzenimin giri-

şinden içeri kaydığında, bir yandan Clairwil'in kışını tırmalıyordu, kısa sürede boşaldı, bu bir tür vakitsiz afet gibiydi. Kızın canını bu şekilde alabilmek için bir saat bekledi ama bu ona yetmemişti ve bizi gelip eğlencesini bozmakla suçladı.

Tüm bunlar beni neşelendirmişti, cinayet odasına gitmek istediğimi söylediğimde Clairwil pek istekli görünmüyordu, kadınları kurban etmekten, onlara acı vermekten hoşlanmıyordu.

Önümde sıraya giren yirmi kızın arasından yedincisini seçtim. Harika bir kızdı, dadısı ile birlikte onu boş odalardan birine götürdük.

Ayaklarıma kapanıp diz çöken bu kız hoşuma gitmişti, güzelliği ve zarafeti ile gerçekten bir meleği andırıyordu. Hareketleri ile sanki düşmanım değil benim kadar zalim biri gibi görünüyordu. Hali ile beni tahrik etmeye başlamıştı... Ve iki saat boyunca beni emmesi ile doruğa ulaştım, sonra onu bir güzel dövdüm, etlerini kopardım, ısırdım. Sonunda kaldırıp masanın üzerine yatırdım ve hançeri her yerine delice bir zevkle batırmaya başladım. Bu sırada Clairwil benimle ilgileniyor, klitorisimi gıdıklıyor, vajinamla, tapınağımla oynuyordu. Sonunda büyük bir mutlulukla boşaldım. Birlikte salona geri döndük, gitme zamanı gelmişti, Clairwil'i evime davet ettim. Birlikte yemek yedik ve yatağa girdik. Onunla sevişmek istemiyor, onun engin bilgilerinden yararlanmak istiyordum, o da bunu yapmak istedi. Konuşmaya başladık.

"Juliette, işin gerçeği kişiliğinin istediğim seviyeye ulaşmasını istiyorum, bu yüzden ona genel şeklini vermek istiyorum fakat senin bunu tam olarak anladığından emin değilim. Sevgili dostum, bunun anlamı aslında kendi içinde çok basittir, tutkuların pençesinde katı kalpli olarak kendini keşfetmen gerekiyor. İşte bu, öncelikle duygularının tamamen katılaşmasına bağlı, zaten kurbanı belirlediğinde ve sadece bir dakika içinde kendini o ruh haline soktuğunda, gerisi istediğin şekli almaya başlar. Ancak bu günlerini bu şekilde iyi değerlendirebilirsen son günlerini mutlu geçirebilirsin. Fakat bu meseleyi kavramayı, disiplini, sonsuz acımasızlığı gerektirir. Hayalden uzak durmalı gerçeği hayata geçirmeyi hedef almalısın. Üstün olduğunu bilerek kendini vicdan azabından ko-

rursun. Oh! Juliette, emin ol ki en iyiye en kötüsünü yaparak, en acılı en dehşet veren suçları işleyerek ulaşırsın, bunun için de ahlaksızlığı ya da erdemi seçmen gerekir.”

“Clairwil, görüşlerin mükemmel, kusursuz ve inan bana bunları anlatman bir o kadar da gereksiz. Ben zaten kötülüğü seçtim ve ruhumun da güçlenmesi gerekmiyor. Amacım zaten belli, bunu da hiçbir güç değiştiremeyecek.”

“Sevgilim!” dedi bana sarılarak, “Sadece başka şeyler düşünmemen için aklını tazeledim.”

Bir süre sonra Clairwil beni yanına çağırdı ve Paskalya mevsiminde olduğumuzu söyledi.

“Gidip dindarlığımızı gösterelim mi, ne dersin?”

“Çıldırдың mı?”

“Tam değil. Aklımda gerçekten müthiş bir fikir var ve senin de bu macerada yanımda olmanı istiyorum. Carmelite Rahibe Manastırı’nda otuz beş yaşında bir papaz var ve inan bana dünyanın en güzel erkeğidir, altı aydır ona âşığım, istediğim tek şey beni becermesi ve dostum, bu güzel anı paylaşabiliriz. Sadece gidip bir süre onunla ilgilenmemiz yetecek gibime geliyor; biraz sohbet eder ve onu baştan çıkarırız. Ona kutsal bir toplantı vereceğimizi söyler eve davet ederiz. Diğer papazları da davet eder onları da baştan çıkarabiliriz.”

“Öncelikle sevgilim, Tanrı’ya inanıyor gibi davranmamız gerekiyor,” dedim. “Aklındakiler fazla çocukça ve uygulanamayacak şeyler.”

“Evet çocukça, bunu inkâr edemem. Fakat hoşuma gidiyor, bu tür konulara neden bu kadar sert yaklaşıyorsun? Bu ciddi bir iş değil ki, sadece biraz eğleneceğiz.”

“Ah! Clairwil, çıkar şu fikirleri kafandan! Yanlış davranıyorsun. Benim ateizmim seninkinden daha katı. Hiçbir koşulda, bu tür saçmalıkları destekleyemem, sana katılabilirim ama bunu yalnızca seni memnun etmek için yaparım çünkü bana göre tüm bunlar sadece saçma bir gösteri.”

“Nasıl istersen sevgilim nasıl istersen ama inan bana, bunu sadece zevk için yapacağız.”

“Papazı baştan çıkarıp üzerine işeyelim, Clairwil! Bize layık olan budur. Kutsal Kitap’larını yakalım!..”

“Elbette, işte zaten benim asıl amacım da aptalların kutsal şeylerinden biraz olsun öç almak. Onları yok etmek, insanların genel görüşünü değiştirip, onlara gerçekleri göstermek, gençliğimden beri çok hoşuma gidiyor.”

“Haydi! Gidelim,” dedim.

Arabayla yola koyulduk, tuvaletlerimiz mükemmeldi ve gittiğimizde görmek istediğimiz Claude kardeş, günah çıkarma kabinine gelirken bizi gördüğünde mükemmel dindarlar olarak düşündü.

Clairwil başladığında papaz hemen havaya girmişti, sıra bana geldiğinde ise, cüretkâr bir tarzla devam ettim.

“Oh! Sevgili baba!” diye inledim, “Size anlatacağım korkunç şeylerden dolayı beni bağışlayın.”

“Devam et, evladım! Tanrı’nın merhameti yücedir, o bizi dinler ve anlar. Neyi itiraf edeceksin?”

“Büyük kötülük, baba, her gün kötülük beni baştan çıkarıyor, bu gençliğimden beri böyle. Dua etmek istesem de Tanrı ruhuma çok yabancı geliyor. Ah! Anlattığımda eminim sizde ürpereceksiniz. Bu yüzden konuşmakta zorlanıyorum.”

“Evli misin?”

“Evet, baba! Fakat gün geçtikçe kocamdan daha da çok nefret ediyorum.”

“Sevgilin mi... Eğilimin?”

“Genel olarak erkeklere boyun eğmiyorum ama kadınları daha çok seviyorum, zamparalık benim özümde var.”

“O halde, sanırım sen sıcakkanlısın.”

“Sıcakkanlı? Doymak bilmez! Baba işte, bu açlık beni dinin getirdiği tüm kuralları bozmaya sevk ediyor. İtiraf etmem gerekirse, Oh! Baba! Şu an karşımda bir erkek duruyor, bu siz bile olsanız burada Tanrı’nın kutsal yerinde Tanrı bizi dinliyor da olsa, yine de içimde yükselen ateş

sizin bana karşı olan anlayışlı tavrınız, bana Tanrı'yı ve kurallarını unutturuyor."

"Kızım," dedi zavallı papaz, sesi titriyordu, "İçinde bulunduğun durum beni üzüyor, en büyük ceza..."

"Oh! Benim için en büyük ceza, sizi bir daha görememektir... Neden Tanrı'nın vekilleri burada sizinle paylaşabileceğimiz yüce tutkular-dan mahrum bırakılıyorlar? Baba, bu konuşma ateşimi kesmedi, tam tersine... Oh! Kutsal adam, sözlerin kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, ruhumun nasıl coştüğünü bir bilsen, başka bir yerde yeniden gör-rüşemez miyiz? Buradan kaçamaz mıyız. Oh! Burası beni korkutuyor ve bir süreliğine de olsa Tanrı'nın adamı olmayı durdurup Juliette'nin sevgilisi olmaz mısın?"

Bu sırada, süt beyazı dolgun göğüslerimi elbiseden dışarı çıkardım, uçları sivrilemişti, onları ellerimle sıkıştırdım, kabinin perdesini aralamış beni izliyordu, titriyordu ve teslim olmuş görünüyordu.

"Güzel kadın," dedi. Sesi çok ateşliydi, "Arkadaşın da senin gibiydi, senin bu halin beni... Ah!.. Ben!.. Bunu yapmak için yanıp tutuşuyorum. Siz, ikinizde çok çekici ve tehlikeli kadınlarsınız, tatlı sözleriniz beni büyüledi ve daha fazla dayanamayacağım. Haydi kiliseyi terk edelim, küçük bir odam var ve buraya çok yakın, eğer gelmek isterseniz size her istediğinizi yapmaya hazırım."

Küçük delikten çıkıp Clairwil'in elini yakaladı: "Beni takip edin bayanlar, bu gariban papaz size elinden gelenin en iyisini sunacak."

Ve dışarı çıktık, hava kararmıştı, ay vardı. Claude arkasından gelmemizi ama mesafeyi korumamızı söyledi. Vaugirard duvarını geçtik ve sonunda kendimizi soğuk küçük bir odada bulduk. İyi Claude, bize kek ve likör ikram etti."

"Mükemmel, bayım!" dedi arkadaşım adama. "Gerçekten iyi bir adamla konuştuğumuzu hissetmiştim. Seni sevdik, seninle sevişmeyi çok istiyoruz. Kendi adıma konuşmam gerekirse, seninle olmak için bir senedir dua ediyordum, güzel pinpon topuna dokunmak için yanıyordum. İşte orada," dedi ve eteğini kaldırdı.

“İşte burası, onu tam bu kuş yuvasına sokmanı istiyorum, oh haydi!..”

Ve orospu kendini yatağa atıp, adamın cüppesinin içinden çıkardığı aletini doğruca deliğine dayadı.

Çok tuhaf bir aletti.

“İsa aşkına, şunu bir tut, Juliette!” diye bağırdı, “Şuna bak, dokun ona... Oh! Çok güçlü bir gemi direğini andırıyor ve dostum onu deliğime sok! Dikkatli ol, biliyorsun aynını birazdan ben de sana yapacağım.”

Ah dostlarım, Clairwil’in vajinasından ittiğim bu alet müthiş bir şeydi, inanın bana içeri sokabilmek için tam on beş dakika uğraştım. Bu kesinlikle katır organıydı, tahrik oldukça daha da büyüyor gibiydi. Gövdesi tam üç nokta sekiz inç ve uzunluğu ise on üç inçti, tepesinin kıvrımı çok düzgündü. Dostlarım onu iki elimle birden kavradım. Gerçekten kırmızı iri bir mantar gibi görünüyordu. Bunu tabiat ana kendi zevkine göre yaratmış olmalıydı, üç tane topu vardı. Ne kadar şişkin! Ne kadar iriydiler! Söylediğine göre, daha önce hiç birinin ağzına boşalmamıştı. Clairwil’in içine boşalırken, kıcını avuçladı ve dostumun nasıl kendini kaybettiğini bir düşünün. Claude, Clairwil ile seviştikten sonra beni okşamaya başladı, klitorisimdeki başarısı ile nemlenmeye başlamıştım. Topacı becerilerim karşısında büyüyor, sertleşiyordu.⁵ Claude, kendini yönlendiren elin rehberliğinden kurtularak, ağzı açık olan mahzene daldı...

“Hayır! Hayır!” diyerek onu durdurdu, Clairwil.

“Juliette, önce sen beni yala. Bunu izleyip zevk almasını istiyorum.”

Claude havada kalmış ve beni okşamaya başlamıştı, bir eliyle Clairwil’in ballı girişini tutarak bana yardım ediyordu, diğer eliyle de bana mastürbasyon yapıyordu. Sekse susamış dostumuz daha fazla dayanamayarak bizi yan yana yatırdı ve Clairwil’i tutkuyla becermeye başladı.

“Pis domuz, beni öldürüyor!” diye inledi Clairwil. “Oh! Bu yaratığın topları süper, onların bana her değişisi ile içim spermle doluyor. Öp beni! Sen tam bir domuzsun! Aletin rahmimde iken, pis dilini boğazımdan içeri daya. Ah! Geliyorum fakat önce ben geleyim, aynen öyle kal!” Bu sırada papazı kendine çekiyordu, onun üzerinde şişip indiriyordu. “Sana yeniden ihtiyacım olacak, güçlü ol!”

Fakat zavallı Claude ikinci görevinde pek başarılı değildi, onun bu halini fark ettiğimden aletini elime aldım onunla oynadım, vurdum tek amacım Clairwil'in yanan zevk avcısını rahatlatmaktı.

Clairwil dayanamayıp, yerinden kalktı.

"Ah! Gözlerime inanamıyorum, bu yaratık üzerimde iken beni bıraktı... Juliette, ona güç ver!"

Sonra papazın üzerine atlayıp, mızrağı yakaladı, onun bir an önce istediği boyuta ulaşmasını istiyordu. Onu ağzına aldı ama papazın aleti dudaklarından içeri giremeyecek kadar büyüktü. Daha farklı bir yol deneyerek iki parmağını birden adamın deliğine soktu. Bir süre sonra, Clairwil "Seni, biz halledeceğiz," dedi ve Claude kardeşin kışını öpmeye girişine dilini sokmaya başladı. Evet onun dipsiz dar kuyusuna sahip olurken, bu sırada yapay erkeklik organını gösterdi. "Şimdi seni bu gördüğün güzel organla eğlendireceğim, sen de sonra aynısını bize yapacaksın, bak şöyle," dedi ve arkasını dönüp, "Az önce beni nasıl eğlendirdiysen, burada ki delik de aynı işe yarar. Bizim işimiz bu. Anlıyor musun? Bizler sadece doymak bilmez birer küçük şehvet düşkünüyüz. Vücudumuzda dokunulmadık, bir tek yer bile kalmamalı. Şimdi aletin büyümeye başladığına göre, dostumu önce ön tarafındaki dipsiz kuyudan eğlendireceksin, performansının çok iyi olmasını bekliyordum. Juliette'nin içinde bir yılan gibi kıvrılman gerekiyor."

Yatakta yatıyordum, bacaklarım ardına kadar açıldı, Clairwil birden o müthiş aleti içime soktu fakat çok kuruydum. Dostum hemen yardımına yetişip, vajinamın kenarlarındaki dudakları ve Claude'un devasa aletinin tepesini salyası ile ıslattı. Sonra bir eliyle kalçalarımın destek vererek, içime giren kamışı sıkıştırmamı sağladı, bu sırada Claude'u itiyordu ve sanırım içime Claude'un büyük bastonunun bir ya da iki inçini sokmayı başardı. Küfür etti, kekeledi, ağzından sular akmaya başladı, sonunda kapı açıldı ve büyük kale yıkıldı fakat devasa kamışı canımı daha önce hiç olmadığı kadar çok yakıyordu, aklımı kaybetmişim, canım feci şekilde yanıyordu. Clairwil, iyice yerleşemeyen Claude'a bağırdı.

“Düz dur! Yoksa aleti kışına sokamam! Biliyorsun seninle sevişeceğime söz verdim! Sözümünden dönemem!”

Claude hareketini kesti. Clairwil güzel kışın iki yanağını ayırdı ve devasa büyüklükteki yapay organı kendi içinden çıkarıp, beni eğlendirmeye devam eden din adamımızın tapınak girişine dayadı ve tüm gücüyle iterek, aleti yerine yerleştirdi ve idmana başladı. Papaz zevkten inliyor, titriyordu, sonunda boşaldı. Boşaldığı yer benim rahmimdi, o kadar çok zevk alıyordum ki, kaçmaya fırsatım olmamıştı, zaten o büyük organın içimden çıkması da çok zaman alırdı. Ah! Zevkten gözlerim kör olmuş gibiydi.

“Sıra benim!” diye atıldı Clairwil, heyecanla. “İşte sevgilim kışım senin, büyük aletin için deliriyor. Juliette sen yapay penisi al ve aynı benim yaptığım gibi ona zevk ver. Beni kanat papazım, canımı yak, bana her şeyi yapmanı istiyorum!”

Claude’u öpmeye başladım ve Clairwil’i çevirip gizli geçidinin girişini araladım, Claude’un dev bastonunu tam merkeze getirdim. Clairwil’in girişine dilimi batırıp biraz ıslattım ve onun güzel kamışının yanan ucunu yaladım. İnanılmazdı. Claude, tüm imkânsızlıklara karşı, kendini müthiş bir şekilde zorluyordu. Tam yirmi kez Clairwil’in girişini delmek için uğraştı. Sonunda tüm hünerini kullanmasıyla dev baston tamamen içeride, neredeyse bağırsakların yakınındaydı.

“Beni sakat bırakacak!” diye haykırdı, ateşli Clairwil.

Daha önce olsa onu öldürebilecek o güçlü kabzadan kaçabilirdi ama artık çok geçti. Masalsı silah artık kapıyı kırmış, çoktan tüm bedene sahip olmuştu.

“Ah! Juliette!” diye inledi Clairwil, “Bırak o bastonu elinden, ondan daha önemli bir işin var çocuğum! Gel ve ben ölmek üzereyken benimle seviş!”

Dostumun benden istediğini yapmıştım. Claude müthişti, üçümüz harika görünüyorduk.

Clairwil, “Gerçekten sınırlarımı zorluyorum!” diye haykırdığı sırada

Claude boşalmaya başlamıştı. Adam anırıyor, hırlıyor, böğürüyordu ve sonunda Clairwil'in bağırsakları Claude'un tüm zehrini içine çekerek, tutkunun gerçek yüzü ile karşılaşmıştı.

"Oh! Bu adam değil bir boğaydı, eminim bu güne' dek, kendine bir kadın bulamamıştır."

Bunun üzerine Claude, tüm Paris'te en üst sınıftaki insanlarla anal birliktelik yaşadığını ve bu işte çok ünlü olduğunu söyledi.

"Bu nasıl olur? Daha önce birini doruğa ulaştırdın mı?"

"Çok defa."

"Yani, daha önce bu tür şeyler yaptın mı?"

"Neden olmasın?"

"Matmazeller!" dedi aramıza oturup bizi avuçlarken. "Din ile, en az sizin kadar ilgili olduğumuzu bilmiyor musunuz? Din bize insanlara daha yakın olmamızı, onları memnun etmemizi öğretiyor, yaşadığımız sürece bunu yapmamız gerekiyor. Bizler sizin gibiyiz, sizlerden farklı olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? İnsanların sahip olduğu tutku ve arzular bizde de var. Daha da ötesi bir yazar, 'Tutku kadının giysisinde saklıdır, kalp atışları hızlanır ve tohumlar harekete geçer fakat sonuca ulaşamaması onun sonu demektir. O halde buna ne gerek var?' der. Sevgili bayanlar, en hakiki ateistlere bu camiada rastlarsınız. Sizler onların yanında muhtemelen sadece kuşkucular olarak kalırsınız. Dünyadaki tüm dinler sadece insanların aradığı boşlukları doldurması için getirilmiş kural ve inançlardan ibarettir. Tanrı'nın derinliği ölçülemez, o halde Tanrı belirsizlikten başka nedir ki? Din ve Tanrı'nın varlığı sadece bir hayal ve belirsizlik olduğu için, insanlar sürekli olmayan bir şeyin peşinden gitmektedirler; bu da insanlığın yıkımı ile eşdeğerdir. Ve aslında hiç kimse Tanrı'yı tam olarak bilmez. O tam anlamıyla bir bilmecedir, yalan ve hayal, her zaman gerçekten daha acı verici ve daha yıkıcıdır. Zavallılar soru sormadıkları için sadece dinleyip, boyun eğmektedirler. Bunun devamı için de kural koyucular ve rahipler, kalabalıkları kandırmayı sürdürmektedirler. İnsanları kadınlardan, farklı güzel zevklerden uzak tutarak onlara acı veren, düşünmelerini, mutluluklarını engelleyen bir

öğreti kabul edilemez. Hayır, matmazeller, inanın bana, Tanrı yoktur! Düşünün bir, onun bir şekli, bir tasviri bile yoktur. Hepsi bu.”

Bu konuşma sırasında papaz tahmin edeceğiniz gibi, aramızda oturuyor ve bizi okşuyordu.

“Harika bir kışın var!” dedi benimkine bakarak, “Geçidi kırmak için o kadar uğraşıp başaramamış olmak ne utanç verici... Fakat eğer bir kez daha denersek... Oh! Madam! Sen de biraz sabırlı olursan, eminim o kadar acı vermeyecektir.”

“Hayvan!” dedim yerimden kalkarak, “Sana, ne orayı, ne de gizemli çukurumu veririm. Tut şunu Clairwil! Toplarındaki kan boşalana kadar onu orgazma boğalım! Yoksa bize rahat vermeyecek.”

Onu yatağa yatırdık, Clairwil güçlü sopayı alıp göğüslerinin arasına bastırmaya başladı, ben de yüzüne oturdum, tapınağımın kapısını öptü içeri girmesine izin verdim; başta daha çekingen bir tavırla yalıyordu ama sonra cesaretlendi ve çalılığımı elini sokup gıdıklamaya başladı, yeniden boşaldık.

“İyi bir sevişme için her şeyden önce iyi bir uyum gerekiyor, elbette,” dedi Claude.

Clairwil, manastırda âlem yapmanın nasıl olabileceğini sordu.

“Her yerden daha iyi, bizim çatımız altında istediğinizi yapabilirsiniz.”

“O halde sevgilim, git ve başkanınıza sor, ona meseleyi anlat bakalım izin verecek mi? Biz seni burada bekliyoruz.”

O gidince Clairwil bana döndü ve gözlerimin içine bakarak, “Juliette, bu duydukların seni şaşırtmayacaktır, adam benimle gerçekten çok iyi sevişti, o kadar iyi ki onun ölümünden başka bir şey düşünmüyorum.”

“Ne! Ona suikast mi düzenleyeceksin?”

“Gerçekten, uzun zamandır ilk defa bu kadar çok zevk aldım. Sana söylüyorum o ölmeli, biliyorsun şimdi efendisi ile konuşmaya gitti, Claude gibi birinin varlığı hiç iyi değil, ayrıca o mükemmel kamış için, bazı planlarım da var...”

“Peki ama onu öldürdükten sonra bu planların ne anlamı kalacak?”

“Sen sadece senin kır evinde yirmi dört saat geçirmesini ayarla, o kadar. Gerisi için korkma. Ah! Juliette, o yarattığın belinin altındaki o kılıcın yapay halini bir düşünsene, ne müthiş olurdu!”

Dostum beni konu ile ilgili daha sonra aydınlatacağına söz vermişti. Adamı beklerken odasını karıştırmaya başlamıştık.

Kitaplığına bakarken ilk olarak “Chartreux’un Portresini”⁶ buldu, bu ölüm döşeğinde olan bir yazar tarafından kaleme alınan çok samimi, çok cüretkâr, çok açık saçık ve bir o kadar da günahkârdı. Fakat ne yazık ki yazar, bu önemli yapıtı gelecek kuşaklara bırakacak kadar cesur olamamıştır.

İkinci kitap “Kadınlar Üzerine Araştırma” idi, iyi bir çalışmaydı ama uygulamaya yatkın değildi. Açık yürekli bir adam tarafından yazılmıştı, adam gerçeği biliyor ama bunu anlatmaya korkuyor gibi görünüyordu. Kitapta bir sürü can sıkıcı sohbet vardı.

Bulduğumuz üçüncü kitap ise “Laure’nin Eğitimi” idi. Bu da kompozisyon olarak hatalı ve başarısızdı. Yazar açıkça karısını öldürmüş ve ensest ilişkiye değinmişti ama incelemeyi iyi sunamamıştı; kendi yaptıklarını anlatmış olsaydı çalışma çok daha özgün ve çekici olabilirdi. Tüm bu yapıtların hali bana yalnızca kötü fikirler vermiş ve hayal gücümü kötü yönde etkilemekten başka bir işe yaramamıştı.

Markiz Argens’in⁷ kaleminden gerçekten etkileyici bir performansla sahip olan başka bir kitap daha geçmişti elimize, adı “Filozof Thérèse” idi.

Şehvetten ve kutsal şeylerden mutluluk verici sonuçlar çıkarmıştır, kitap başlangıçta ahlaka ve halkın genel tabularına uygun şeylerden söz etse de yazar sonlara doğru özünü ortaya koymuş ve ahlaksız bir kitap ortaya çıkarmıştır.

Diğer yapıtlar da bu şekilde bizim gibilerin okuyabileceği türden, toplum düzenini alaya alan, ahlaklı soytarıları hedef alan kitaplardı. Şehvetin çocukluktan itibaren ortaya çıktığından beri korunması gereken en önemli şeyimiz olduğunu, bunun doğa tarafından insanlara verilen bir nimet olduğunu, değerini bilmek gerektiğini, diğer bir kitapta Mirabeau sayfalarca anlatmıştı. Mirabeau hayatını şehvete adamıştı.⁸

Claude'un odasını karıştırırken yapay penisler bulmuştuk, bu bize papazın tecrübeli olduğunu fark ettirmişti ve papazımız geri geldi.

"Görüşüm, efendim ne zaman isterseniz gelebileceğinizi söyledi," dedi.

"Fazla zaman almaz, dostum," dedim, "Kim bilir orada senden başka ne cevherler var. Anlatmamıza gerek yok, bizi biliyorsun, her an açık ön tapınaklarımız, hepsi için hazır, bekliyor. Onlara ne kadar iyi hizmet edeceğimizi biliyorsun. Seni üç gün için de gideceğimiz kır evime davet etmek istiyorum, gelir misin? Beni reddetmeyeceğini biliyorum."

Oradan ayrılıp başkanı görmeye gittik. Altmış yaşında yakışıklı bir adamla karşılaştık.

"Bayanlar, sizi burada görmekten dolayı çok memnun olduğumuzu bilmenizi isteriz. Seks partisine otuz tecrübeli erkek katılacak ve size söz veriyorum, yaşları sadece otuz, otuz beş civarı. İnanın hepsi Claude kadar sizin isteklerinizi karşılayacak derecede güçlüdürler. Tanrı'dan pek hoşlanmadığınızı iyi biliyoruz, bu yüzden böyle şeyleri sakın kafanıza takmayın. Ellerimiz çok yeteneklidir, her şeyi bize bırakın. Bazı aptallar bizim bir işe yaramadığımızı düşünür ama size bunun tersini kanıtlayacağız. Matmazellerle, biz sevişmek için en doğru insanlarız."

Konuşma Claude'un bize anlattıklarını doğruluyordu. Onlar hazırlık yapmışa benziyorlardı, iki tatlı kız getirdiler. Bu kesinlikle tam bir seks partisi olacağına benziyordu. Clairwil planlar yapıyordu. "Paskalyaya bir ay var ve bu bir ayı kanlı ay yapmaya ant içiyorum. Kim ne derse desin, inan bana bunu yapacağım."

Bunu gerçekten yapmıştı. Olaylar ilk olarak Claude'un trajik ölümü ile başladı. Claude'u alıp kır evime götürmüştük. Onu tüm sevgimizle sardık, küçük erkeğine en güzel anları yaşattık, Claude kendini cennette hissediyordu. Aleti iyice tahrik olup, büyüdüğünde çılgın dostum yanımıza önceden tuttuğu beş kadın çağırdı ve kadınlar Claude'u bağlamaya başladılar. Clairwil, ustura ile Claude'un güzel yaratığını kesip yerinden çıkardı, bu gerçekten görebileceğiniz en büyük yapay penisti. Claude bu dünyadan acılar içinde göç etti; o hali müthişti, hepinizin görmesini isterdim. Clairwil delice bir tutkuyla kurbanının ölümünü

izledi, bu sırada üç kadın ve ben Claude'un iki adım ötesinde Clairwil'i orgazma ulaştırmak için büyük çaba harcıyorduk.

Üzerimize boşaldıktan sonra, "Sana," dedi bana dönerek, "Böyle güzel bir yaratığa sahip biri ile sevişmek kadar onu yok etmenin de ne kadar güzel olacağını söylemiştim."

Şimdi, Paskalya yortusunda gerçekleşen olayların ikincisine geliyorum. İnanın, bu da dostumun hünerlerinden biriydi. Kaderleri kalçalarımın arasında yazılı olduğunu düşünen bir grup erkeğin arasından yeni çıkmıştım ki, hizmetçim gelip birinin benimle görüşmek istediğini söyledi.

Yabancı, "Benim adım Bernole, madam!" dedi. "Bu isim size büyük ihtimalle çok yabancı. Ama bu isim kaybettiğin annen için pek yabancı sayılmazdı, o mükemmel kadın sağ olsa, senin bu utanç verici, kurlsız, terbiyesiz hali sürdürmene göz yummazdı."

"Bayım!" diyerek sözünü kestim, "Konuşma tarzınız hiç yardım isteyen birinin davranışlarına benzemiyor."

"Yavaş ol! Juliette, yavaş ol! Ben, senden yardım dilenmeye gelmedim, bu şekilde konuşuyorsam, buna fazlasıyla hakkım olduğunu bilmen gerek. Ve bu seni de çok yakından ilgilendiriyor."

"Kendinize gelin beyefendi! Şunu bilmeniz gerek ki..."

"Ben buraya sadece senden biraz ılımlı olmanı ve şu kâğıtlara bakmanı istemek için geldim. Bayan, şimdi şu dosyaları bir kez incelemenizi istiyorum!"

Mecburen ve birazda merakımdan ötürü, dosyaları inceledim. "Oh! Çok ilginç, annem bir suçluymuş ve sen de..."

"Kesinlikle, Juliette, ben de senin babanım. Seni bu dünyaya getiren kişi benim. Annenin kuzeniydim, ailem annenle yapacağım evliliği onaylamıştı, ta ki, annene başka biri talip olana kadar. Bu kişinin, yani senin baban sandığın kişinin durumu benden daha iyiydi, böylece planlar değiştirildi. Anneni benden kopardıkları sırada, annen çoktan benden hamile kalmıştı bile, sen onun rahmindeydin. Annenle anlaşıp senin baban sandığın adama oyun oynadık, o da buna inandı. Yani sen o

adamin çocuğu değil, benim ocuğumsun. Bunu sana kanıtlayabilirim. Sağ ęöęsünde bir doğum lekesi var, bu küçük bir para büyüklüğünde ve kahverengi... Juliette, böyle bir leken var mı ?”

“Var, bayım!”

“O halde babanla tanış, soğuk ve duygusuz ruh! Ya da bana inanmıyorsan, kâğıtları inceleyebilirsin, orada her şey yazıyor. Annenin ölümünden sonra -bilmeni isterim ki, bu berbat bir ölümdü- bunu yapan kişi zalim Noirceuil’di ve senin de onunla suç ortaklığı yaptığını biliyorum. Onun ölümünden sonra, tamamen umutsuzluğa kapıldım. Sahip olduğum her şeyi ve annenin bana bıraktıklarını kaybettim. On sekiz yıldır, insanların yardımlarıyla geçinmeyi başardım fakat sonunda seni buldum Juliette ve tüm acılarım artık dindi...”

“Bayım, bir kız kardeşim var. O da çok fakir durumda ama tabii ben kendimi uzun süre önce o bataktan kurtarmıştım. O da sizin kızınız mı?”

“Justine?”

“Evet, doğru.”

“Elbette, o da benim kızım. Beni seven kadın her güçlüğü aşıp bana iki ocuk verdi. Ona olanları anlattım.”

“Yüce Tanrım!” diye bağırdı, mutsuz Justine, “Babam yaşıyormuş ve ben bundan habersizim! Güzel Tanrım! Bizi sonunda bir araya getirdin, onu mutlu edeceğim ve babamın çektiği tüm sıkıntıları ona unutturacağım. Sahip olduğum şeyler az da olsa bunu onunla paylaşacağım,” diyerek çok mutlu oldu.

Onunla bir gece geçirdikten sonra kızıma, “ocuğum, eğer şerefli yaşamayı seçtiysen, benim yolumda böyle olacaktır ve senin sıkıntıların benim de sıkıntılarım olacaktır,” dedim.

Beni iyi tanırırsınız, dostlarım, bu tür erdemli amaçların benim için ne kadar sıkıcı olduğunu iyi bilirsiniz; benim sahip olduğum ruha sahip olan herkes için de gereksizdir. Zaten babam sandığım kişinin ölümünde de bir damla gözyaşı dökmemiştim, o halde bu yeni baba için benden ne yapmam beklenebilir ki? Ve geçmişimden iyi bildiğiniz gibi sadaka vermekten hiç hoşlanmam, bana göre sadaka, parayı kullanmanın en

kötü yolu. Bu saygısız dilenci, babam olmaktan hoşlandığını ifade ediyor ama ben onunla ilgili hiçbir şey yapamam, zaten buna bakan da izin vermez, onun gözü önünde bu mümkün değil. Bu adamın benim babam olduğukesin, buna hiçbir şüphe yok ama doğa hiçbir şekilde buna karşılık vermemi istemiyor. Bir süre önümde dikilen zavallı adama baktım, sonra sessizlik bölündü.

“Bayım,” dedim, “Bana anlattığınız hikâyeler belki tamamen doğrudur. Buna rağmen ben onları dinlemek için hiçbir sebep göremiyorum. Benim prensiplerim vardır, bayım! Ve bu prensipler değişmeyeceğinden sizin için, oldukça kısmetsiz bir durum ortaya çıkıyor. Bu acıyı paylaşmayacağımı bilmeniz gerekiyor, bana verdiğiniz kâğıtları size geri veriyorum çünkü onlara hiç ihtiyacım yok. Bir babaya sahip olsam da olmasam da bu açıkça hiç umurumda değil. Ve eğer daha fazla ısrar ederseniz şu camdan aşağıya sizi atmaktan da hiç çekinmeyeceğimi bilmeniz gerek.” Adamı yakaladım ama elimden kaçmayı başardı.

“Nankör çocuk!” diye bağırdı, “Beni yıllar önce işlediğim bir günah için suçlaman çok yanlış, damarlarında akan kan benim kanım, bunu unutma. Bu çok büyük bir gerçek ve bundan istesen de kurtulamazsın,” diyerek dizlerime kapandı ve dizlerimi gözyaşlarıyla ıslattı.

“Juliette, ben senin babanım ve çok güçsüz bir durumdayım bu şekilde dizlerine kapanmam, seni üzmüyor mu? Kızım anneni düşün, onu çok seven adama saygı duy. Seni dokuz ay benim sevgimle karnında taşıdı, o halde bana biraz saygı duy. Senin bu kötülüğün çok aşırı.”

Zavallı adamın konuşması çok dokunaklıydı ama bu tür şeyleri umursamayacak kadar katı, benim ki gibi kalplerde vardı. Adam iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı, bakışlarım şimdi daha ateşli bir hal almıştı. Onu yok etme isteğim, kendini acındıran tavrını gördüğümde katlanıyordu. Kanım hızlanmıştı, kötülük tüm bedenimi sarıyordu.⁹

Orgazm olmak üzereydim... “Sana söyledim,” dedim ayaklarımın dibinde diz çökmüş duran zavallıya. Kim olduğun umurumda değil ve hiçbir şey bilmeme gerek yok, bunu ilk ve son kez söylüyorum. Yoksa

zindana kapatılmayı mı tercih edersin?”

Çılgınca adama vurduğumda, yere düşüp başını çarptı, başından sı-
zan kan yeri kirletmişti. Akan kan benim kanımdı, onu izledim ve mut-
lu olduğumu hissettim. Mutluluktan nefesim tıkanmıştı, biraz o anın
tadını çıkardım ve zili çaldım.

“Bu soyтарыyı evimden atın!” diye emrettim hizmetçilerime, “Onu
atmadan önce adresini alın.”

Emrimi yerine getirdiler... Oradan hemen uzaklaşıp, kadınlarımın
yanına gittim ve iki saat boyunca hiç durmadan seviştik. Ancak bu şekil-
de ateşim biraz olsun sönebilmişti ama kalbimi saran suç işleme isteği,
canımı acıtıyordu. Bu benim için tutkunun tek anlamıydı ve bu doğa-
nın gizli kitabının bana öngördüğü bir kuraldı.

O akşam Noirceuil ve bakan bana yemeğe geldiler. Onlara annemin
sevgilisi ve benim babam olan adamdan söz ettim.

Noirceuil, “Evet,” dedi, “Ben Bernole’yi tanıyorum. Babanla birlikte
yatırım ortaklıkları vardı ama tabii o aileyi yok ettiğimde, o da her şeyini
kaybetti. Fakat ben onun annenin ölümünden sonra kendini astığını
sanıyordum... Yani sen onun yaşadığını mı söylüyorsun? Uzun zaman
önce yok olmuş olması gerekiyordu.”

“Onu yarın hemen, Bastille’e kapatabilirim,” diye durumu çözdü Sa-
int-Fond. “Juliette, ne dersin?”

“Hayır, acele etmemiz hatalı olabilir. Bence başka olasılıklar da var,
örneğin bu çok acıklı bir son olabilir,” dedi Noirceuil.

“Kesinlikle,” dedim, “Zindan hafif ceza olabilir. O daha kötüsünü
hak ediyor. Noirceuil ve Saint-Fond sizler ruhumun gelişmesini sağla-
dınız. Bu olayda benim yanımda olarak ruhumun yücelişini tamamlaya-
caksınız. Plan çok basit, o köpek benim ellerimde ölürken sizde benimle
sevişiyor olacaksınız, hepsi bu!”

Bakan, “Beni mahvediyorsun,” dedi ve bir bardak daha şampanya
aldı. “Sen müthişsin Juliette,” dedi ve pantolonunu çıkardı. “Bu ço-
cuğun akli mükemmel. Oh çok çekici bakın sertleşiyorum. Ne kadar
entrikacısın!”

“O güzel kamışın ucu üzerine yemin ederim ki, öyleyim!” dedim Saint-Fond’un mal varlığını elime alırken, onun kılıcı iyice büyümeye başlamıştı.

Kendimi divana attığımda Noirceuil bir eliyle kığımın arasındaki delikle, diğer eliyle de kendi yaradılış amacı ile oynamaya başlamıştı. “Saint-Fond! Sana her zaman bu kızın müthiş bir yaratık olduğunu söylüyordum, değil mi?” dedi ve kığımın aralayıp güçlü kamışını menfezden içeri kaydırды.

“Beyler, gelin! Gelin buraya ve beni dinleyin lütfen! Bazı detayları gözden geçirmek gerek. Yeniden Bernole ile görüşmem gerekecek. Ona bir önceki gün onu ilk gördüğümde yaptıklarından dolayı çok üzgün olduğumu söyleyeceğim. Sonra bir süre ona onu ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi söyleyeceğim, beni öpmesine bana sarılmasına izin vereceğim. Hatta bunlar yetmez onu baştan çıkaracağım ve benimle sevişecek. İşte, tam bu sırada sen Saint-Fond aniden içeri gireceksin, bu onun tam orgazm olacağı sırada gerçekleşecek. Sen benim sevgilim rolünde olacaksın ve delice bir öfkeyle hançerini çıkarıp göğsüme dayayacaksın, ben senin elinden hançeri alıp Bernole’yi öldüreceğim ya da sen beni öldüreceksin. Tabii sonunda ölen o olacak. Oyuna Clairwil’i de katabiliriz. O da oldukça yaratıcıdır.”

Suç üzerine konuşmamız devam ederken, seks delisi adamlarım beni dikkatle dinliyorlardı. Bu sırada odanın kapısı açıldı ve içeri bir sürü tanımadığım adam girdi, bu canavarların hepsi en az bir kez arka tapınağımı ziyaret ettiler. Hainliğim ve rahatlığım sayesinde o gece tam beş yüz bin frank kazandım. O gece bu parayı projem için harcamaya karar vermiştim.

Evime geldiğimde, el yazımla Bernole’a mektup yazdım. “Sevgili efendim! İşlediğim son suçun kalbimde çok büyük bir sızı bıraktığını bilmeniz gerekiyor. Bunu yazarken ağlıyorum, burası Paris’in kötü havasından uzak, çok sağlıklı ve temiz havalı bir kırsal bölge. Burası bana doğanın tüm cömertliği ile her türlü güzelliği sunduğu, çok özel bir yer. Seni burada görmek istiyorum...”

Ardından adamım tongaya düşmüş ve gelmişti. Onu aldatmanın bana verdiği zevki açıklayamam, zevkten titriyorum. İçinde yaşadığım lüks ve ona olan ilgimle kolayca baştan çıkıvermişti.

Çok zengin bir yemeğin ardından, “Yaptıklarımı inanamıyorum ve kendimden çok utanıyorum, Monşer Bernole, kolay bir pozisyonum yok. Bu yüzden biraz korkuya kapıldım. Attığım her adıma dikkat etmem gerekiyor. Bakanla birlikteyim, ona mahkûmum. Oh! Seni gördüğümde beri, seni kızın olarak değil, bundan bin kez daha farklı bir şekilde tutkuyla seviyorum. Ne yapabilirim? Ah! Bernole! Bu içimde gizlediğim gerçek aşktan başkası değil... Eh Bernole! Biliyorsun sen an-neme âşıktın ve şimdi istediğim tek şey, bana âşık olman. Sen her halinle bir kadının isteyebileceği her şeye sahipsin ve bu sana güvenmemi sağlıyor.”

Bernole her haliyle şaşkına dönmüş görünüyordu.

“Juliettem! Bu seninki bir evladın babasına duyduğu yoğun sevgiden başka bir şey değil. Benim tek işim senin baban olmak, bu benim şerefim ve dini inançlarım da bunu gerektiriyor. Ben ve annen Tanrı katında evliydik. Buna sonuna kadar inandık. Belki insanlar huzurunda evli değildik ama Tanrı’nın bizi gördüğünü biliyorduk. Fakat şimdi, senin söylediğin çok büyük bir günah.”

“Oh! Bernole! Neden? Sen çok çekicisin!” diye bağırıp dudaklarına yapıştım, onu öperken elim organını okşuyordu. “Sadece seni istiyorum!” dedim ateşli bir halde. “Yarattığın ruha gel ve yeniden hayat ver! Bana hayat verdin ama şimdi hayatım çok kötü durumda, çok mutsuzum. Beni terk edersen ölürüm, Oh! Bernole!..”

Kar kadar beyaz, güzel göğüslerimi kopçamı açarak açığa çıkardım. Gözleri şehvetle büyümüş kendinden geçmişti, bundan faydalanarak elimi pantolonuna götürdüm, onu açıp, donunun kenarından hafiften sertleşmiş olan canavara ulaştım, o beni bu dünyaya getiren aletti. Bernole zevk almaya başlamıştı.

“Güzel Tanrım! Nedir bu?” diye haykırdı, “Bütün bunlara nasıl dayanacağım? Bu güne kadar ona kavuşabilmek için dua etmiştim!”

“Ve bugün Bernole, işte bugün Tanrı sana beni gönderdi, çünkü benim içimde nefes alan kişi senin yılar önce delice sevdiğin annemin ta kendisi. Dudakları senin tatlı öpücüklerine muhtaç kalmış, öp onu! Ve yeniden hayata dönmesini sağla! Ah! Beni ne hale getirdiğine bir bak!” dedim ve eteğimi açtım, divana uzandım, “Evet, evet bak ve buna karşı koy istersen!”

Saf Bernole, tuzağıma düşmüştü, ayakları yerden kesilmişti. Yanıma uzandı ve hareketlenen tatlı şeyle oynamaya başladım. İnce, ateşli ve oldukça uzundu, içime girmesi çok kolay olmuştu. Çok zevk alıyordum yumuşak ve ateşliydi, kalçalarından içime daha iyi girmesi için bastırıyordum. Sonra bir hamleyle üzerine çıktım ve toplarını bacaklarımın arasında sıkıştırmaya oynamaya başladım. Bernole, inleyerek boşaldı, ben de aynı anda ona karşılık verdim. Tohumlarının birazına baktığımda aynı tohumların beni dünyaya getirdiğini ve bu yaptığımın tam bir enest ilişki olduğunu düşündüm.

Bernole, aldığı zevkten sonra, geceyi benimle geçirmek istediğini söyledi. Öz babamla sevişme fikri zevkten başımı döndürmüştü, ona her şey için izin verdim. Sabaha kadar seviştik, başta zevk aldıysam da sonradan ona ön tarafımı vermekten bıkmıştım ama o bu konuda oldukça ısrarlıydı, bunun sebebi ise beni hamile bırakmak istiyor olmasıydı ve tabii bir de dini inançları buna karşıydı, kendini kurnaz zannediyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştım, sonunda tüm değer yargılarından kurtulup arkamdaki pamuk şekerimin tadına bakması için onu ikna ettim. Güzel aletli sofu, bir kez o güzelliğin tadına varınca, aynı gece üç kez şekerime ulaştı ve içime boşaldı. Sonunda aldığım aşırı zevkten dolayı güçsüz kalmıştım.

Bir sonraki gün uyandığımda suçun çekiciliği tüm bedenimi ve ruhumu sarmıştı, suç işlemek için çok istekliydim. Günün ilk ışıklarına bakmak için yataktan kalktım ve cama yöneldim. Yüzümün aksi cama yansımıştı, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar güzel, sağlıklı ve çekici bulmuştum. Şehvet beni egemenliği altına almıştı... Kötülüğü... İğrençliği daha önce hiç istemediğim kadar çok istiyordum ve içimde

kelimelerle anlatılamayacak kadar sert rüzgârlar esiyordu. Ancak dehşet arzularımı ifade edebilirdi.

Bu işleyeceğim en kara suç olacaktı. Ama ne kadar kötü ve iğrenç olursa olsun, ilk olması da bunun bir suç oluşunu değiştirmiyordu. Her suç gibi bu da belli kurallara bağlı olarak ilerleyecek ve son bulacaktı. Suçun ne demek olduğunu iyi bilen biri için, aslında bunun hiçbir anlamı yok gibi de denilebilirdi.

Tüm sabah huzursuz, üzüntülü, yerinde duramayan, sabırsız bir haldeydim. Tuttuğum kızlardan ikisini kırbaçladım, sonra onları kurtarmaya çalışan bir erkeği taciz ettikten sonra, camdan aşağıya attım. Tüm günü bu şekilde küçük suçlarla oyalanarak geçirdim, akşam yemeğinin hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım, içim içime sığmıyordu. Yeniden Bernole ile ilgilenmeye başlamıştım, onu divana yatırdım ve arkamı dönüp, eteğimi kaldırarak teşhire başladım. Salak bu halime dayanamayıp kabzasını hemen dayayıp içime girdi. O derinlerimde zevkten inlemeye başladığında, kapı açıldı ve Clairwil, Noirceuil, Saint-Fond rüzgâr gibi içeri daldılar. Küfrederek, Bernole'yi içimden çektiler ve ellerini, ayaklarını bağladılar.

“Juliette, beni bu pislikle aldattığın için kan dökülecek! Sana olan tüm güvenimi kötüye kullandın. Hiç şansın yok, unutma tabancamda üç mermi var, biri bu hayvanın beynini dağıtmak için hazır!” dedi Sevgili Saint-Fond’um.

“Tanrı aşkına!” diye haykırdım, oyun yaparak. “Benden ne istiyorsun? Hem o, o benim babam!”

“Babanla mı sevişiyorsun, alçak?”

“O halde gel ve al eline şu tabancayı, yoksa inan bana, seni gözümü kırpmadan gebertirim!” dedi Saint-Fond.

“Oh! Çok üzgünüm, sanırım buna mecburum, silahı ver hemen. Oh! Ellerim titriyor. Baba, sevgili baba, beni bunun için affedebilecek misin? Görüyorsun başka şansım yok, buna mecburum.”

Bernole, “Rezil yaratık!” dedi, “Sana ne söyleniyorsa onu yap! Evet, haydi yap! Sizden korkmuyorum!”

“Tamam, o halde babalık, biraz bekle de önce havaya girelim. Ölmünün kendi öz kızının elinden olacağını, ölsen tahmin etmezdin, elbette!”

Bernole sandalyeye bağlanmış, demir çubuklarla yere tutturulmuştu. On adım uzağında yerimi aldım, Saint-Fond divandan kalkıp yanıma geldi, beni önünde eğip bacaklarımı araladı, derin kuyumun içine girdi. O içimde gelip giderken, Noirceuil kendi kendisiyle oynuyor, Clairwil ise bir yandan Saint-Fond’un ağzını yalıyor, bir yandan da küçük yanakcıklarımı gıcıklıyordu. Tabancamla hedefi belirledim.

“Saint-Fond! Hemen öldüreyim mi, yoksa beni ıslatmanı mı bekleyeyim?”

“Öldür şunu, salak fahişe! Öldürdüğün an spermim zaten dışarı fışkıracak.”

Ateş ettim, mermi Bernole’nin kaşına isabet etti ve hemen oracıkta öldü. Dördümüz birden vahşi çığlıklar içinde orgazm olduk.

Barbar Saint-Fond gidip kurbanı baktı, uzun süre ölü bedeninin yanında durdu, zevkle onu izledi -Bu tür şeylerden çok zevk alırdı-. Beni çağırdı ve aynı şekilde beni de izledi. Onu bu halimle baştan çıkardığımı iyi biliyordum. Clairwil, kurbanın kaşındaki mermi deliğini ve akan kanı izledi.

“Bu tür şeyler ruhumu coşturuyor,” diye mırıldandı, “Kim benimle sevişmek ister?”

Hemen atladım, Noirceuil değneğiyle beni arkamdan yakaladı. Saint-Fond kendininki ile Clairwil’inkine girdi ve kısa süre sonra ortamımızdaki kurbanı izlerken boşaldık.

Kurbanı yerinden kaldırıp masanın başına koyduk ve yuvarlak masa hizmetçiler tarafından ziyafete çevrildi.

Saint-Fond yemek sırasında beni öptü ve tabağımın altına paramı sıkıştırdı. “Bu sana söz verdiğim para. Bunu dilediğin gibi harca, performansın kusursuzdu, bunu hak ettin.”

“Beni affet ama seninle aynı fikirde değilim, onda hatalı bir yan görüyorum. Juliette, ne zaman bir suç işlese vajinası ıslanınca felce uğruyor.

Daha katı ve mantıklı olmak zorunda. Suç bir meşaledir ve onu alevlendiren tutkulardır, bu çok önemli. Juliette ile ilgili şüphelerim var.”

“Fark çok büyük,” dedi Saint-Fond, “Bu tür suçlarda suç ortaklarının önemi çok büyük.”

“Üzgünüm sevgili Juliette ama ben de Clairwil ile aynı fikirdeyim,” dedi Noirceuil.

“Daha cesaretli olman gerekiyor, yoksa mahvolabilirsin, kural dışı olmak hepimizin istediği tek şey. Hayal gücümüz bize kılavuz oluyor. Demek istediğim zevke verdiğin önem çok güzel ama birazda işleyeceğin suç üzerine konsantre olmalısın. Zaten bunu yaptığında arzularında aynı ölçüde gelişecek, işlediğin suçla aynı anda yücelecektir. Juliette, sen bu yaşta, senden çok daha tecrübelilerin eriştiği noktaya ulaştın, çocukluğunda kontrol altında tutmaya başladığın tüm duyguların hızla açığa çıktı. Ama hayır, endişeleneceğin hiçbir şey olmadığını bilmelisin, kariyerinde kesinlikle kusursuz bir ilerleyiş içinde sin. Ahlaksız düşüncelerin, taş kalbin, enerjin, sağlıklı oluşun, içinde yanan ateş, senin mutlu ve aydınlık bir geleceğe dolu dizgin ilerlediğini gösteriyor. Bu konuya özen göstermeliyiz dostlarım ve Juliette’i ulaşabileceği en iyi noktaya ulaştırmalıyız. Öyle ki, bu yaşadığı hayatın ne kadar gösterişsiz olduğunu fark etsin.”

“Bense,” dedi Clairwil. “Juliette’in şehvetine yenilmeden sadece kötülüğe yönelmesini onaylıyorum, şu an bunu sadece bir alışkanlık olarak görüp, bundan zevk aldığını düşünüyorum.”

“Yalın kötülükten daha çok o şehvetin verdiği tadı seviyor. Kötülüğü tüm yönleriyle öğrenmesi ve önce bundan zevk alması gerektiğini söylüyorum. Sözünü ettiğim program sadece suçu ön plana alıp seksin zevklerini bir kenara bırakmak anlamına gelmiyor; Juliette elbette eskiden olduğu gibi seksi uygulamaya devam edecek, bunu yapmalı da. Ama söylemek istediğim şey, onun önce kendini seksle tatmin etmek yerine tam anlamıyla suça yönelmesidir. Bu şekilde hata yapma olasılığı çok yüksektir. Fakat sekse olan yoğun iştahı solduğu gün, hata yapma olasılığı da ortadan kalkacaktır. Suç işlerken her zaman tutkularının da canlandığını hissedecek. Kötülük yaparken menfezinde bir parmak ol-

masına eskisi kadar ihtiyaç duymayacaktır. Kendini memnun etmenin başka yolları olduğunu görecektir. Meseleyi anlatmanın daha kolay bir yolunu bulamıyorum.”

“Sevgilim,” dedim, “Felsefende anlaşılması güç hiçbir durum yok. Teorileri kavırıyorum, çünkü bunlar beni memnun ediyor. Kuşkun mu var? Sana bunu kanıtlayacağım, beni istediğin şekilde test edebilirsin. Bunu şimdiye kadar yaptıklarımı bire bir yanımda gözlemleyerek de anlamış olman gerekiyordu aslında, çünkü ben kötülüğü sadece onu istediğim ve sevdiğim için uygulama aşamasına çoktan eriştim. Ve sadece suç işlediğim de arzularımın alevlendiğini hissedebiliyorum, suçtan başka hiçbir şeyden aynı derecede zevk almıyorum. Sadece sizinle paylaşmak istediğim çok basit bir konu var. Sadece zayıf ve güçsüz insanlar beni çok çabuk sinirlendiriyor ve bundan çok kolay etkileniyorum, işte bu durum, kendimi kötü hissettiriyor çünkü, aslında oldukça kontrol-süz bir durum. Etkilenmemek daha mı iyi yani bunun ayrımı nedir?”

“Bu,” dedi Saint-Fond, “Zayıflara karşı olan karşı konulmaz kötü duygular, vicdanımızın kötü oluşuna bağlı, yani genel olarak senin rahatlamam gerekiyor. Düşün bir Fransız Ordusu’nun komutanı yüzlerce askerin ölümüne neden olabiliyor ve bunun için hiçbir utanç duymuyor, sadece kendini kötü hissediyor. Mesela Tuileries Geçidi’nde çırlıçıplak dolaşan biri bundan utanç duyabilir. Bu duygular çok sıradan duygulardır. Katıldığın dernekte bu duyguların üstesinden rahatlıkla gelebilirsin, içindeki gerçek kötülüğü göstermek için kalabalık grup üyeleri içinde çıplak dolaş, onlara vücudunu sergilemekten dolayı çekinme! Utancı yendiğinde, yaptığın her şeyden zevkten başka bir duyguyu tatmayacaksın.”

Sonra bir süre daha birçok ciddi konu üzerinde konuştuk ve Saint-Fond bana kızıyla Noireuil’in evliliğini haber verdi ve müstakbel damadının Alexandrine’i bir süre benimle zaman geçirmesi için, bana göndereceğini söyledi. Genç kadın benim evimde yaşayacak, seks üzerine eğitim görecekti.

“Noireuil ve ben bunu senden istiyoruz. O küçük ruhu, kendininki

gibi eğitmelisin. Kızı iyice yetiştir, büyüt, ancak yeterli kıvama gelirse Noirceuil'e sunulmaya hazır olacaktır. Juliette, eğer bunu başarırsan kendini de eskisine göre daha iyi hissedeceksin, çünkü kız işimize yarayabilir.”

“Efendim!” dedim Saint-Fond’a, “Biliyorsunuz, bu tür dersler için bir parça çarşafın altında olmak yeterlidir.”

“Elbette, elbette tatlım! Aklımdaki de tam olarak buydu zaten,” dedi Saint-Fond.

Noirceuil, “Kesinlikle evet!” diye katıldı.

“Kuşkusuz, bir kızı, kızla yatmaktan daha iyi ne eğitebilir ki?” dedi Clairwil.

Noirceuil, “Tatlı Juliette, ne zaman nöbete girerse karımla yatabilir,” dedi.

Saint-Fond, Fransa’yı katletmek üzere yeni bir konuya girmişti. “Şimdi birazda, ülkenin büyük nüfusunun üzerinde yapacağım devrim hakkında konuşalım. Birçok insan ne büyük tehlike içinde olduğundan haberdar bile değil, aslında. Öncelikle dil okullarının özel olanlarından yetişen şair, düşünür ve sanatçıları yok edip onların yerine yankesici ve pis işlerle uğraşanları getireceğiz. Diğer çokbilmişlerle neden uğraşalım ki? Fransa’da önce yok edilmesi gereken kitle kötülere karşı örgütlenen gruplardır. Fakirleri ve dilencileri de yok etmemiz gerekiyor. Asya’da ki kölelik uygulamasını Fransa’ya taşımamız gerekmektedir, bu radikal bir değişim olacaktır.”

“Eğer amacın onlardan bir an önce kurtulmaksa, o halde çabuk olman gerek, bunun bir an önce olmasını istiyorsan kıtlık ve salgın hastalık...” dedi Clairwil.

“Ah! Savaş!” dedi Saint-Fond, “Savaş konusunu ihmal etmemeliyiz, evet, zaten bu listede var. Salgın hastalıkta ise ilk kurbanların bizim olma ihtimalimiz oldukça yüksek. Kıtlığa gelince, buğday kıtlığı üzerine çok ciddi bir çalışma başlattık bile. Planlarıma göre insanlar çok kısa sürede yamyamlığa başlayacaklar. Bu konu üzerinde büyük ciddiyetle duruyoruz. Bakanlık konseyi, yapılacak tüm işlerde benimle hemfikir.

Hızlı, hatasız, olağanüstü kazançlı olacak. Örneğin Machiavelli, politikacıların sürekli insanların refahı için hizmet etmesi anlayışına karşı olan, önemli bir isimdi. Her hükümet, kendini fakirlerle ilgilenmeye mecbur hissediyor, oysa güçlü hükümet halkının refahını değil, sadece kendi refahını düşünmelidir. Ülkede ne kadar çok köle olduğu ya da olmadığıнын, pek o kadar önemi yok, aslında sadece onlar üzerinde uygulanan zorbalığın gücü önemli. Roma halkını mutlu etmek için iktidar başında olanlarla değil, zorba hükümdarlarıyla dünyaya açılabilmiş, herkes tarafından ancak bu şekilde tanınmıştır. Fiziksel güç, ancak bitmeyen şiddetle kanıtlanabilir, despot yönetim her zaman güçlü olan yönetimdir. Gerçek güç için ideal bu olmalıdır. Halk tabakası gücü her zaman üzerinde hissetmelidir, halk hafif yönetimi unuttur, bundan da zararlı çıkan sadece biz oluruz...”

Clairwil, “Bana göre insana hükmedebilmek için her zaman hilekârlığa, ikiyüzlülüğe ve sahtekârlığa gerek vardır,” dedi.

“Kesinlikle doğru!” diye devam etti Saint-Fond, “Ve bunun sebebi de çok açık. İnsanoğlunu aldatmadan onlara hükmedemezsin. Onları aldatmak için de yapmacık olmalısın. Aydın insan burnunun ucunda dönen her şeyden haberdar olur, onu bilgidен yoksun bırakmalı, karanlığa hapsedmelisin, bütün bunları da hile ile yapabilirsin.”

“Hile, ahlaksızlık, öyle değil mi?” diye sordum.

“Ona üstünlük demeyi tercih ediyorum,” diye cevapladı Saint-Fond, “İnsanın kalbini açan tek anahtar. Kendini doğruluğa adarsan insanların arasında yaşamak imkânsızdır. Aldatmak, onların ruhunda vardır, o halde, bizim yapmamız gereken de onları bir an önce nasıl aldatacağımızı düşünmek değil midir? Devlet adamları halkı her zaman kendi düşüncelerini açıklamadan, halk tarafından bilinmesini engelleyerek yönetmişlerdir. Eğer düzenbazlık başarı ise bu üstünlüktür. Dünyada en büyük kötülük insana komşularından gelir. Birini bir şeye inandırmaya duyulan ihtiyaç sonunda, toplum ahlaklı bir hal alır. Fakat mekanizma, yönetimin ahlaklı olmasını engellemektedir, çünkü suçu durdurabilmek için öncelikle suçlu olmak, suç işlemek gerekmektedir. Peki ama

suçun ortasında, suçun ne demek olduğunu bilmeyen bir yönetim, yönetim midir? Halkı gerçekten yönetmek için, gereken en önemli şey, suçtur. Ayrıca yönetimin kötü olması gerektiğini savunuyorum, çünkü kötü yönetim idareyi her zaman daha kolay yapar. Erdem ise, yönetim için her zaman daha tehlikeli ve işe yaramaz bir araçtır.”

“Juliette, konu ile ilgili başka önyargıların varsa, seni bunlardan kurtarmak isterim, eğitiminin kötü etki almasını istemiyorum. Önyargılar hayata yön verirler, senin de en doğru yani en kötü olanı iyice öğrenmeni istiyorum, aklında hiçbir soru kalmamalı. Dinle beni meleşim! Ve sözlerimi iyice kavra. Doğa sana her şeyi yapabilmen için yetenek vermiş, senin de bu yeteneklerin farkında olup onları en iyi şekilde kullanman gerekiyor; o senin içine tahrik edici müthiş bir güç ışınlamış, sen de bunu kullanarak en mükemmele ulaşabilirsin. O halde istediğin her türlü kötülüğü yap, çünkü inan bana bunun karşılığında hiçbir şey ödemen gerekmeyecek. Kalbindeki kötülüğü dilediğin gibi kullanabilirsin. Doğanın gerçek kanunları suç ve kötülük üzerinedir ve bizler de onun sadece köleleriyiz; o halde yapacağımız tek şey, onun bize verdiği tüm gücü kullanarak, bu kuralların yürümesine yardım etmektir.”

“İnan bana, Saint-Fond, sözünü ettiğin tüm kurallara sonuna dek uyacağım. Sadece beni kaygılandıran tek bir şey var, ilişkilerde döneç olmak gerekiyor, o halde sen benimle...” dedim.

“Böyle bir olasılıktan dolayı endişe etmemelisin. Ben asla dostlarıma karşı döneç olmam çünkü dünya üzerinde tüm bunları paylaşmam gerekiyor. Bu işte gerçek dostluk çok önemlidir. Siz, üçünüz, bir şeyden sonuna dek emin olun ki, size asla oyun oynamam. Bunun sebebi çok basit. Kurallarım çok açık, bunları anlayacak kabul edecek kadar zeki insanlarla birlikte olup aynı yol için çalışmak gerekiyor. Bu yüzden sizlerle olan dostluğum çok değerli. Tabii, bir de biliyorsunuz, sadece tek cinsle seks yapan insanlarla çalışmam da mümkün değil. Dostlukta, erdemin ön plana çıkması ve monotonluk, büyük hata anlamına geliyor. Ama biz bunu yaşamıyoruz, arzularımız üstün geldiğinde, günah işlemekten çekinmiyoruz. Dostlar günlerini birbirlerinin ortak ihtiyaçlarını yerine

getirmekle geçirirler, eh, biz de bunu yapıyoruz. Dostlar birbirlerinden hoşlanmalıdırlar, sizler birbirinizden hoşlanıyorsunuz, ilgi alanlarınız ortak. O halde, erdemin gelip tüm ürünümüzü yok etmesine neden izin verelim? Verimsiz tutkular, entelektüel zırvalar için içine girdiğinde, sonuç hiç iyi olmaz ve ok doğru yeri isabet almaz.”

Gece yarısını geçiyordu, hepimiz yorgunduk. Sekiz fit uzunluğunda ve sekiz fit genişliğindeki yatağa hep birlikte girdik, bir süre oyun oynadıktan sonra uykuya daldık. Noirceuil’in şehirde işi vardı ve sonraki gün sabah erkenden bizden ayrıldı. Clairwil, Saint-Fond ve ben birlikte kaldık çünkü, Saint-Fond birkaç gün daha kır evinde kalmak istiyordu.

Paris’e döndüğümüzde, Saint-Fond, beni kızıyla tanıştırdı, bir apartman dairesinde yaşıyordu. Alexandrine hem farklı hem de sıradan bir güzelliğe sahipti. Göğüsleri çok etkileyiciydi, teni pürüzsüz ve temizdi, vücudu sağlıklıydı, bacakları tam kıvamındaydı, yüzü parlıyordu, diğer her yeri düzgündü, halinden romantik ve nazik olduğu belli oluyordu.

“İşte, bu benim kızım!” dedi Saint-Fond, “Noirceuil ile evleneceğini biliyorsun, bu şekilde her gün aldığım özgürlüğünü ona geri vereceğim. Elbette ağaçta geriye birkaç meyve kalmıştır. Bu arada Alexandrine’in çok etkileyici bölgeleri vardır. Arka tarafı... Oh! Kıçı, çok hoştur. Juliette uzun zamandır şehvet konularında bana yardımcı olmaktadır. Bu kadar baştan çıkarıcı bir şeyle daha önce karşılaşmış mıydın, söyle bana? Bak ona meleğim, ne kadar davetkâr değil mi?”

Gerçekten kalçaları ve kıçı muhteşemdi.

“Dayanılmaz esnek bir deliği var,” diye devam etti Saint-Fond, kızını soyup kıcını bana gösterirken. “Oh! Onu her sabah dokuzda kırbaçlıyorum ve her gece onda bu güzel kıçı düzüyorum. Şimdi onu sana veriyorum Juliette! Ve iyice eğitmeni istiyorum; ona suçun tüm zevklerini ve erdemin gereksizliğini öğretmeni istiyorum. Kızımın üzerindeki tüm haklarım artık senindir; felsefemizi, onunla evlenecek olan adamın beklentilerini her şeyi iyice öğret. Onunla uğraşacak vaktim yok, bu yüzden ona dine bakışımızdan söz etmeni de istiyorum. Ben ve Noirceuil, sana sonuna dek güveniyoruz. Alexandrine daha emin ellerde olamazdı.”

Bakan, Noirceuil'in kraliyete tayin olduğundan ve yıllık gelirinin yüz bine yükseldiğinden de söz etti. "Tabii kral bana bunun iki katını verecektir," dedi.

Bu artışın tek sebebi kraliyet için verilecek kurbanların sayısındaki artıştı. Bizim seks düşkünleri de bu işi eğlenceli ve kazançlı hale getirmeyi rahatlıkla başarıyorlardı.

Sonraki tüm geceyi Alexandrine ile geçirdim, kuşku yoktu, bu çocuk müthişti. Fakat doğruyu söylemek gerekirse ona felsefemizi ve inancımızı anlatabilmem çok zordu, çünkü vücudu beni baştan çıkarıyordu. Onu aşırı derecede ya da katıksız inatla tam on saat çıplak halde yatağımda tutmuş, onunla sevişmiş, emmiş, duygusuzca ve hiç durmadan yalamış, öpmüştüm. Bütün bunların asıl nedeni kendimi tatmin etmektir. Ruhumu şehvetin suçu ile sarmak, duyarsızca, insana özgü bir tavırla bedenimin zevke geçişini ve değişiminin binlerce kez tadına vardım. Alexandrine bu süre içinde bana, aşktan ve heyecandan öte tatlar vermişti.

Bana göre, Alexandrine fiziksel olarak deneyimsizdi; akli ve kalbi ile ilgili yapılması gerekenler çoktu. Küçük cadının gelecek vaat ettiği kesindi, çünkü ne zaman onu heyecanlandırmak istesem onu sevişmek için, her haliyle hazır buluyordum. Babasının onunla seviştiği sırada canını yakıp yakmadığını, sordum.

"Başta evet," dedi ama söylediğine göre, daha sonra eskisi kadar çok acı duymamaya başlamıştı.

Onunla bakan ve Noirceuil hakkında konuşmaya başladığımızda bana bakanın ondan farklı istekleri olduğundan söz etmişti, başkası ile sevişmesini istediğini ve bu kişinin Delcour olduğunu anlamıştım.

"Delcour, seninle anal mı sevişti?" diye sordum, merakla. Ama öyle olmamıştı, Delcour kızı kırbaçlamıştı ve Saint-Fond da kızının bu halini izlerken, kendi kamışı ile oynamıştı. Ona üç gün boyunca çok ciddi bir eğitimle bizi anlattım ve sonunda beni Clairwil kadar iyi tahrik etmeye başlamıştı. Onu kısa sürede hazırlamıştım ve zamanı geldiğinde Noirceuil'e, bunların yeterli olup olmadığını, sordum.

Noirceuil, "O, ancak benim kurbanım olabilir, bir eşle işim ola-

maz!” dedi.

“O halde neden eğitildi, zamanı neden gecikti?”

Güldü, “Çeyiz için ve çocuk yapmak için bir şekilde birinin onu hamile bırakması gerekiyor, böylece bakanı koruyan aile birliği sürmeli.”

Bunlar benim önceden bilmediğim şeylerdi. Planlarımdan vazgeçmem gerekiyordu, böylece Alexandrine’e olan tüm ilgimi yitirdim. Şimdi ondan söz etmek istemiyorum, asıl mesele Noirceuil. Sonunda düğün gerçekleşmişti ve kız bir şekilde kocası ya da başkası tarafından hamile bırakılmıştı. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Babası ve koca-sı, ona işkenceye başlamışlardı, bile.

Bakan için tuttuğum kızlar bana bakandan aldığım paranın yarısından daha azına mal oluyordu, bu da benim aslında ona karşı dürüst olmadığımı da kanıtlıyordu.

Ünlü birinin evinde kaldığım günlerden birinde, hükümetten onun adına bir mektup geldi. Mektupta hükümetten savaş sırasında aldığı yarım milyon frankı geri ödemesi isteniyordu. Adamın işleri eskisine göre feci kötü bir hale gelmişti, neredeyse açlıktan ölmekle yüz yüzeydi. O ve on altı yaşındaki enfes güzellikteki kızı, perişan durumdaydılar. Benim bakanla olan yakın ilişkiyi iyi biliyordu ve benden yardım istemişti. Bir süre nasıl bir yol izlemem gerektiğini, bu işten çıkarımın ne olabileceğini düşündüm. Kızı çok çekiciydi ve babası için, her şey demekti. Bakana durumdan söz etmedim ve ondan acil bir ödeme için, para gerektiğini, söyledim. Gerekli para yirmi dört saat içinde avuçlarımdan arasındaydı. İlk olarak ona parayı vereceğimi ama yanında kızını getirmesini istediğimi söylemiştim. Tabii kısa zamanda o ve dünyanın en güzel kızlarından biri kapımdaydılar. O benim hazinemdi. Onları evime yerleştirdim ve hemen bakan için düzenlediğim sürpriz partinin hazırlıklarına başladım. Bu baba ve kız için düzenlediğim haince plandan, bakan çok memnun kalmıştı ve dostlarım birçok ailenin kurtulabileceği yeniden hayata dönebileceği kadar çok parayı bir haftadan kısa bir sürede elime almıştım. Üç gün dört gece süren hiç durmayan işkencelerimiz sona ermişti. Bu arada listeme yeni kurbanlarda eklenmişti.

Hazır hainliklerimden söz ediyorken, bir de tefeciliğe başladığım günleri anlatmak istiyorum. İflas edenlere biraz para veriyor, sonra onları yanıma alıyor ve hiç durmadan çalışmaları için zorluyor, onlara iş-kence yapıyordum.

Paskalya yaklaşmıştı. Clairwil ile birlikte papazları ziyarete gittik. İki favori kiralık orospum olan Elvire ve Charmeil ile birlikte kısa süre sonra manastırdaydık, gider gitmez 'Efendi' Claude ile ilgili haberleri verdi. Onun kaybolduğunu düşünüyorlardı, biz de zaten çok şehvetli adam olduğunu ve manastırdan kaçtığını düşündüğümüzü söyleyerek, durumu geçıştirdik. Sonra Claude hakkında hiç konuşulmadı. Çok geniş bir hole geldik, efendi bizi lejyonlarıyla tanıştırdı. Kurumun başkasının adı Eusebius idi. Kadınlarım papazların mücevherleri ile oynamaya başladı. Ellisini aşmış olan adamın, dokuz santim uzunluğundaki, altı santim genişliğindeki canavar büyümeye başlamıştı. Grubun geri kalanı, kırk beş papaz artı on yeni gelenden oluşuyordu. Tören başladı.

Aynı holde bulunuyorduk. Clairwil ve benden geniş divanlara yatmamızı istediler, bacaklarımızı açtılar, belimize destek olması için büyük yastıklar dayadılar ve bizi çırılçıplak soydular. Seks düşkünü papazlarımız mal varlıklarının boyuna göre kendi aralarında sıraya girdiler, en küçük olanıyla başladı. Kamışların bir kısmı bizimle ön tapınaklarımızdan sevişmeye başlamışlardı. Biri bitince, sırayı diğeri alıyordu. Bir süre sonra çok gevşemiştik, bizi dinlenmemiz ve yeni emirleri beklememiz için bir odaya aldılar. Hepsinin prezervatifleri vardı ve bu koruyucuların içine boşalıyorlardı. Dinlendikten sonra yeniden ilk grubun geri kalanlarını kabul etmiştik. Sonra yine dinlendik ve ikinci perde başladı. Şimdi bizi bekleyen tam altmış dört müthiş yaratık vardı. Artık tapınaklarımız yetersiz haldeydi ve onları içeri arka kapılarımızdan almaya karar verdik. Biri içimizdeyken diğeri ağzımdaydı. Bir süre sonra yine pozisyon değiştirdik, bu sefer Clairwil'in tapınağından çıkan tek gözü, ben ağzıma alıp emmeye başlıyordum, o da benim tapınağımdan çıkanı emiyordu. Bizim odadan çıkan ve doymayan şehvet düşkünlerini orospularım diğerk odada ağırılıyorlardı. Sonunda her birimiz yüz yirmi

sekiz kez ön tapınaklarımızdan ve bir o kadar da arkadan tatmıştık yüce zevki, bu toplam iki yüz elli altı kez ediyordu. Bisküvi ve şeri ikramı ile parti sona erdi.

Gruptan sekiz adamı kendimize ayırmıştık, birinin tek gözünü kol-tuk altımıza, birininkini elimize, birini göğüslerimizin arasına, birini ağzımıza, yedinciyi ön tapınaklarımızdan ve sekizinciye ise, arka girişten aldık fakat bu sefer prezervatif yoktu, hepsi üzerlerimize boşaldılar; baştan aşağıya her yerimizi sperm yağmuruna tutmuşlardı. Biz zevkten baygın durumdayken, onlar ne istiyorlarsa yapıyorlardı. Böylece Clairwil yeniden on beş kez ağzından, on kez ön tapınağından, otuz dokuz kez arka tapınağından sevişmişti. Ben ise kırk altı kez arka, sekiz kez ağzımdan ve on kez ön tapınağımdan aynı zevke erişmiştim.¹⁰

Güneşin ilk ışıkları ile birlikte 'Paskalya'nın ilk günü de başlamıştı. Seks çılgınları dünden beri hiç durmadan sevişiyorlardı. Eusebius sadece erkeklerden hoşlanıyordu, bizimle sevişen arkadaşlarının kamışlarıyla oynuyordu.

"Kutsal bir tören istiyorum, ne öneririsiniz?" diye sordu.

Clairwil, "Öncelikle, şu ikinci papaz senin yanında çalışacak ve o iki işçi, bizim kızlarla önlerinden birlikte olacaklar. Bu gerçekleştiği sırada başka bir papaz aletini onların ağızlarına verecek fakat bu pozisyon papazın kışını efendiye teslim etmesini zorlaştırdığından, başka bir papaz efendinin aleti ile oynayacak ve böylece efendi kızın göbeğine boşalacak, biz de bisküvilerimizi kızın göbeğindeki sperme bulayıp yiyeceğiz. Oh! bundan daha müthiş bir tören olabilir mi? Bisküvilerin ikisini papazların kış deliklerine yerleştireceğiz. Diğerlerini de Juliette ile benim arka kapılarımızdan sokabilirsiniz. Ayrıca dört şırıngaya ihtiyacımız olacak, işte burada var, bu şırıngalarla kutsal şarapları içimize fişkırtacaksınız. Sonra iki kadını, iki papaz tarafından anal birlikteliğin doruğuna ulaşacaklar ama sıra boşalmaya geldiğinde papazlar Juliette ve benim arka mahzenlerimize zehirlerini akıtacaklar."

Her şey aynı dostumun istediği gibi olmuştu.

Törenden çok memnun kalmış görünüyordu. "Mükemmel! Mü-

kemmel!" diye inledi neşeyle. "Çok saçma, çok gereksiz ve bir o kadar da iğrenç olduğu için müthiş bir iş başardığımı düşünüyorum! Şehvet hayalleri gerçekleştiğinde, verdiği zevk inanılmaz güzel oluyor:

Tüm zevkler doğanın parçasıdır; birinin bunlara sahip olabilmesi ise en iyisidir!"

Eusebius ve dört papazla birlikte çok güzel bir yemek yedik. İki saat kadar birlikte dinlendik ve seks partisi yeniden başladı.

İki doymak bilmez papaz Clairwil'in iki tarafındaydılar; biri ön, diğeri ise arka bahçesindeydi. Bense altmış dört tane lezzetli çubuk şekeri tahrik ediyor, sonra önce dostumun ön bahçesine, sonra da arka bahçesine yerleştiriyordum, yani zehir akıtma işlemi, dostumun enfes, dar geçidinde gerçekleşiyordu. Arkaüstü yatmış bacaklarını kaldırmış halde onları bekliyordu, bacaklarını yatağın ucunda duran papazlardan ikisi sıkıca tutuyorlardı. Hayranları rahatça boşalabilsin diye ön tarafıyla onları iyice baştan çıkardıktan sonra arkasını dönüyor, kışını hafifçe kaldırıyor ve güzel girişini aralayıp içine giren papazların boşalmalarını tutkuyla kabul ediyordu. Bir süre sonra Clairwil'in yerine ben geçtim. Papazlar bizi iki yönlü zevke ulaştırmanın yanı sıra, bir yandan öpüşüyorlar, çalılığımızın dudakları ile oynuyor ya da biz onların tuzlu tenini emiyor, yalıyorduk.

Partinin ikinci perdesi başlamıştı. Bizler yere çömeldik, onlarsa çubuk şekerlerini yüzlerimize sürüyorlardı; biz de onları okşuyorduk ve bu sırada iki papaz yere oturup bacaklarımızı ayırıp arasına dillerini içimize sokuyorlar, vajinalarımızı emiyorlardı. Çömelme pozisyonunda iken diğer iki papaz yüzlerini kış deliklerimize dayamış yalıyorlardı. Bu sırada avuçlarımızdaki tek gözlüler bizimle önden ya da arkadan birleşmek için sabırsızlanmaya başlamışlardı. Böylece sonunda etrafımızdaki sekiz papazla seviştik.

Bu yoğun çalışma sonunda Clairwil'in hayal gücü de güçlenmişti. "Aynı anda iki adam bir kadınla, ön mahzeninden sevişebilir. Evet yanımda bunca erkek varken bunu içinden ikisi ile denemek istiyorum." Aralarından ikisini seçti ve büyük olanına, "Uzan, senin üzerine çıkaca-

ğım ve içime alacağım,” dedi ve diğerine dönerek, “Sen de arkamla oynayacaksın ve ben de bu sırada üçüncü adamın şeker kamışını emeyeğim. Beni bunu yapmaktan kim alıkoyabilir ki?”

Clairwil, tüm bunlar olduğu sırada iki büyük sopanın, zar zor içine geçmesini bekledi ve bunu rahatlıkla başardı. Adamlar birbirlerini dikkatle takip ediyorlardı, biri içeri kaydığında diğeri duruyordu, birbirlerine sadece kıl kıla değecek mesafede sürtünüyorlardı.¹¹

Yirmi altı papazla aynı oyunu oynadıktan sonra, üç saat boyunca geri kalan yirmi altı papazla aynı oyunu oynayan Clairwil’in gözleri parlıyordu; ağzı, yüzü ve tüm vücudu sperme bulanmıştı. Daha fazlasını istiyordu, kamışı tutuyor, emiyor, çekiştiriyor, ısıırıyordu; sertleşen canavarlar şölenine bende katılmıştım. Fakat çılgın Clairwil’den arda kalanlarla yetinebiliyordum çünkü elimden başka bir şey gelmiyordu. Sonunda zevkten tutuşmuş ve havada kalmış bir halde kenara oturdum.

Akşam yemeği hazırlanmıştı, birlikte yedik Clairwil yemekten sonra yorgun olduğunu, geceyi manastırda geçirmek istediğini söyledi.

Efendiye, “Kilisenizde benim kadar yorgun bir hanım için yatacak yeriniz vardır, umarım,” dedi. “Paylaşacağımız güzel anlar var ve Juliette de bana katılacak. Hava sıcak, tabii, Juliette isterse çemberde de yatabilir. Ne dersin, Juliette? Git ve çemberin ortasına yat, bacaklarını arala, Jerusalem Garnizonu’ndaki ibne askerleri onunla her gün sevişiyordu ama o bir de bunu istiyordu. Sende bunu yapmalısın.”

“Fakat daha fazla sevişemem,” diye protesto ettim.

“Saçma. Onları okşayacaksın ki onlarda seni okşasın, onları em, onlar da seni emsin, Göreceksin, orgazmın gerçek tadına ulaşana kadar onu aramalısın. Bak bana, ben henüz bitmedim. Ayrıca performansım bugün senden çok daha iyi durumdaydı. Ve bak, her şeye rağmen alevler içinde yanıyorum. Bebeğim sevişmezsen, yanamazsın. Kadın erkeğe göre her zaman ıslak ve hevesli olmalıdır, seks için ölmelidir. Kadındaki o baştan çıkarıcı güç, inan bana dünyayı fethedecek kabiliyettir. Doğa bana bu gücü vermiş. Kadındaki bu güce, bir kez sahip olabilmek için canını verecek olanlar vardır, dünyanın her yerinde kadına tapanlar

vardır. Ben dünyaya gözlerimi ilk açtığım günden itibaren sadece seks ve tutkularım için yaşadım. Şövalyeler! Ah! Şövalyeler! Onlar benim her şeyim, onlar benim en yakın akrabalarım, nimetlerim. Benim için onlar her şey demek, bu dünyada sadece tek gözlü canavarlar için yaşıyorum ve o yüce varlıklar önümde ya da arkamda olmadıklarında aklımda oluyorlar, yanımda olmadıklarında onların hayali ile yaşıyorum.”

Bu coşkulu açıklamadan sonra Clairwil papazlardan ikisini alıp mabedin ortasına götürdü ve onlarla boğuşmaya başladı. Bense yanlarından ayrılıp vücuduma yapışan spermleri kutsal su ile temizlemeye başladım. Sonra Clairwil’in zevk haykırışlarını duyup yanına gittim

“Ah! Müthişti ve çok doğaldı, bunlarla çok uğraştım ama sonu süper oldu. İnanır mısın Juliette, berbat haldeyim, daha fazlasına muhtacım, her seferinde gücümün arttığını hissediyorum. Gücüm çoğalıyor, biri gidip efendiye bulsun, onu istiyorum.”

“Eusebius’un güçlü kabzasını istiyorum ve onun bana daha çok erkek bulmasını istiyorum, Ah! İşte geldin! Bizleri içi papaz dolu bir odaya kapat Eusebius! Lütfen!”

Yola koyulduk, kapılar açıldı, papazlar hazırды ve önden gidip bize yol gösteriyorlardı, spermleri içimize akmak için çoğalıyordu, bunu hissedebiliyorum. Odaya girdik, kapıyı kapadık hiçbir şey söylemeden eğildik ve kısa sürede sıkışmış olan ama onların güzel kabzalarının hareketi ile esnekleşecek olan girişlerimizi sunduk. Aslında doğa bize iki güzel geçit vermişti ve bunların her ikisini de kullanabilirdik. Clairwil, önünü de arkasını da kullanıma açmıştı ama ben sadece arkadan olmasını istemiştım ve kışımı tüm isteklilere açtım.

Clairwil, “Erkeklerden istediğim tek şey, onların benimle sevişmesidir ve içime giren her erkek mutlaka orgazm olmalıdır. Onların başka bir iş için kullanılmalarını düşünemiyorum.”

Yerde yatan onca erkek bunu duyunca soğuk bakışlarını üzerlerimize çevirdiler. “Siz kadınlar bizlerin yokluğu ile tüm bu zevklerden ve güzelliklerden mahrum kalıyorsunuz ve hiçbir erkeğin de sadakat gibi bir mecburiyeti yoktur.”

Neyi becerir, hangi yöne saparsa sapsın

Kadın hiçbir işe yaramayabilir ama o bir kadındır.

Eskimiş, pas tutmuş kılıçları sertleştirebilmemiz için diğerleri bizi dostça selamladı! Bunu yapmak zorunda değildik! Ne yardım ne de müstehcen özen gösterebilirdik! Farklı oyunlar oynamaya başladık! Şimdi kurbanlar, rahibeler, bu acımasız tavrımızı yumuşatmak için bizden onları baştan çıkarmamızı istiyorlardı, buna mecburen boyun eğmek zorunda kaldık. Yaşlı günahkârlardan birinin bizi kırbaçlamasına izin verdik, biz de diğerlerini kırbaçladık. Tapınaklarımızı dört, beş tanesinin hizmetine sunduk ve çok alçakça onlara sunduğumuz bu hizmetin karşılığını, zangocun, bekçinin, hademenin bizi hiç durmadan düzmelerine, bizimle olmalarına izin verdik ve sonunda en az üç yüz kez sevişmiş olarak, üzerimizdeki aşırı yorgunlukla oradan ayrıldık. Dokuz gün süren bu çalışmada bize, banyo ve çaydan başka bir şey ikram etmemiş olmaları inanılmazdı.

Partinin üzerimde bıraktığı tek etki, hayal gücümün alevlenişi olmuştu. Durumumu açıkça şehvet çılgınlığı olarak tanımlayabilirdim, yalnızlığa ihtiyacım olduğunu biliyordum, böylece derneğe tek başıma gitmeye karar verdim. Yanımda biri varken özgürlüğümün tadına varamayacağımı iyi biliyordum; biri yalnız olduğunda onun utanmaz ya da çekingen oluşunun başka kimse tarafından engellenemeyeceğini biliyordum ve suçu yalnız işlemenin zevki de başkaydı.

Bu duyguyu tatmayalı bayağı zaman olmuştu; zevklerimin arasından hangi birini seçeceğime sıklıkla karar veremedim. Gittiğimde çoğu beni tanıdı ve sevgiyle karşıladılar. Bir süre etrafı gezindikten, kurbanların durumuna baktıktan sonra, kendime kırk yaşlarında bir adam buldum, benimle hemen oracıkta sevişmeye başladı. Nazik şeylerden hoşlanan bir tipe benziyordu, ondan sıkılmıştım. İki kızla sevişen ve aynı anda bir erkekle birlikte olan yakışıklıya gözlerim takıldı. Çok çekici görünüyordu; o güzel, parlak kılıcıyla bana çok daha hoş şeyler yapabileceğini anlatıp onu diğerlerinin arasından aldım, konuşmaya başladık.

“Az önce beni gördüğün o adamla seviştiğim tarz, benim için çok

basit bir alıştırmadan başka bir şey değildi,” dedim. “Hatta dernekte ön tarafı kullanmayı seven biri olduğunu sanmıyordum, bu yüzden farklı geldi.”

“Ben de ikinizi o şekilde gördüğümde çok şaşırmıştım,” diye katıldı Chabert.

-Dostlarım, Chabert benim sonraki maceralarımda da adı geçecek önemli bir isimdir.-

Silahını doğrultarak, “Şu gördüğün silah ön tapınağı tehdit etmekten çok arka tapınağı tehdit etmekten hoşlanır, bunu bilmelisin!”

“Bundan eminim,” dedim şehvetle.

“Ne şekilde?” dedim yeniden ve o kolumdan tutarak kaldığı yerden devam etmek için beni kaldırdı. “Haydi seninle odalardan birine geçelim de zevklerimizin aynı olup olmadığına bakalım.”

Odaya girip kapıyı kapattık. Chabert katır gibiydi, başrahipti, donanımı enfesti. Kırım ıslanmış onun topları ise boşalıp, kurumuştı. Ona yeniden buluşma sözü verdim. Üç saat hiç tanımadığım adamlar tarafından arka tapınağımdan zevke ulaştırıldıktan sonra, bir kurban bulma zamanım gelmişti ve bunun için seçilmiş harem bölümüne gittim. Burası dünyanın en dehşet verici yeri gibiydi, her yer taşı ve kadınlar, kızlar, küçük kız çocukları kapalı dört duvarın arasında taşta oturuyorlar, kaderlerini bekliyorlardı. İçlerinden iki küçük kız seçtim ve oradan ayrıldık. Onları küçük bir odaya soktum, bu taş oda o kadar kalın duvarlarla örülü idi ki, küçük kızlar bile bağırmaclarının hiçbir şeyi ifade etmeyeceğini anlamışlardı. Yalnızdım ve onlarla çok eğlendim, çılgınlıkları ve akıttığım kan tüm yorgunluğumu almış, ateşimi dindirmişti.

Akşam Noireuil’e yemeğe gittim. Yemekteki diğer misafir etkileyici bir adamdı, bana Comtee de Belmor olarak tanıştırıldı.

“İşte bu bey, bizim yeni başkanımız,” dedi Noireuil. “Belmor, ofise bugün başladı. Kadınlarda rastlanan tuhaf sıcaklığa ve sakinliğe sahip bir dostumuzdur ve aşkı sonuna dek vaat eder. Belmor! Dostum, seni Juliette ile tanıştırmama izin ver, gerçi onu dernekte görmüş olma olasılığın oldukça yüksek. Onu tanıyor musun?”

“Hayır,” dedi Belmor, “Madamı gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Önemli değil,” dedi Noirceuil, “Ama gitmeden önce onun hakkında bilgi edinmeni isterim. O, dünyanın en güzel kışına sahiptir... Ve en kara ruhuna; bizden biridir, Belmor. Yemekten önce tadına bakmaya ne dersiniz? Şimdi sizi odaya alalım, hizmetçim yardımcı olacak.”

Teklif, Belmor’un hoşuna gitmişti. Basit zevkleri olan bir adama benziyordu. Beni öptü, okşadı, kalçalarımı yaladı, bu sırada adamlardan biri onu arka bahçesinden memnun ediyordu, o da başka bir adamın sivri menfezini benim arka bahçemin kapısına dayadı. Adam içime, onunla sevişen adam da aynı anda Belmor’un içine akıtmışlardı zehirlerini. Sonra kendini adamlardan birine kırbaçlattı. Belmor günün sonraki saatleri için boşalmak istememiş, bu kadarıyla yetinip enerjisini sonrası için saklamıştı. Birlikte masaya geçtik. Clairwil, enfes görünüyordu ve aramıza yeni katılmıştı.

“Juliette,” dedi Noirceuil, “Az önce sende Belmor’un davranışlarını uysal buldun, değil mi?”

“Kendini kontrol eden bir yapısı olabilir,” dedi Clairwil.

“Buna aşına mısınız, madam?” diyerek gülümsedim.

“Eğer onun hakkında bir şeyler biliyorsan, lütfen, beni de aydınlat Clairwil! Çünkü onun hakkında her şeyi merak ediyorum.”

“Belmor,” dedi Noirceuil, “Farklı fantezileri olan hoş bir adamdır. Güzel bir kadını ve küçük bir erkek çocuğunu birlikte bağlayıp eline bıçağı alır, özellikle kalçalarına ve kış deliklerine derin yarıklar açar. Ayrintılar doğru mu Belmor?”

Belmor soruya cevap olarak, başını sallamakla yetindi.

“İki ya da üç adam zehirlerini Belmor’a akıttıkları sırada, o eğilip arka yarığında yaralar açmaya, akan kanı delice bir zevkle izlemeye bayılır.”

“Müthiş!” diye bağırdım, “Yaptıkların başımı döndürdü,” dedim ve Belmor’a sarıldım. “Benim kışımı da bu tür operasyonlar için kullanmanı çok isterim. Sana zevk vermek beni çok memnun edecektir.”

Lord’um bana bu gün bitmeden bir parti planı yapacağımız hakkın-

da söz verdi.

Clairwil, "Yalnız dikkatli olmanı ve Juliette'i fazla kızdırmamanı önerim, bu çok tehlikeli olabilir."

Noirceuil, "Fakat kendine hâkim olmak çok saçına bir erdemdir, orası kesin. İnsan eğlenmek için doğar ve hayatın tüm zevklerinden tatmalıdır. Sadece aptallar bunu reddetmektedir," dedi.

Clairwil, "Bence tüm düzensizliklerin ortasında bile kalsak mutluluğumuzdan ödün vermemeliyiz," dedi.

Ve Belmor ise, "Doğa insana her fırsatta alışkanlıklarını aşması, üzüntülerini yenmesi, insanın tutkularına konulan zincirleri henüz çok gençken aşması, onu sürekli çok şansız olduğuna inandıranlara karşı gelmesi için güçlendirmiştir. Zararlı kabul edilen tüm davranışlara karşı, ona verilen büyük korkunun..."

Noirceuil sözünü keserek devam etti: "Kıskançlık ve gereksiz kin yerine zaten insanlar içlerindeki doğal tutkularını keşfettikleri zaman, bu tutkular ne kadar tuhaf olursa olsun nasıl memnun kaldıklarını görecekler."

Belmor, "Meselede batıl inancın da büyük etkisi olduğunu unutmamak gerekiyor. Tanrı'nın etkisi bu kadar büyükken, insanların korkusu bu kadar yoğunken yapılabilecek ne var? İnsanlar Tanrı'dan korkuyor, ondan yardım dileniyor, mutsuzluklarının tek çözümünün o olduğunu düşünüyorlar. İnsanların böyle bir baskı altında suç işlemelerini nasıl bekleyebiliriz?" diye sordu.

Noirceuil, "Evet bütün bunlar, din olgusunun dünyaya verdiği büyük zararlardan sadece birkaçı," diye katıldı.

"İnsanlığın yakalandığı en büyük hastalık," diye devam ettim, "Hatı bence en tehlike olanı. İnsanlık varolduğundan beri din, insanın en büyük düşmanı olmaya devam etmiştir ve tarih en baştan beri bundan daha tehlikeli bir düşmanla karşılaşmamıştır."

"Onu yok etmek gerek," dedi Belmor, "Sadece bizim ülkemizdeki yetkisini değil tüm dünyadaki gücünü yok etmek gerek."

"Bu çok zor olabilir," dedi Noirceuil "İnsanlar çocukluklarından

beri öğrendiklerinden kolayca kurtulamıyorlar. Fakat bir gün insanların dinin ve yüce yaratıcılarının baskılarından kurtulup yeni güzelliklere kapılarını aralayacaklarına inanıyorum. Tutkularını, zevk ve arzularını açığa çıkarmaktan korkuyorlar ve felsefeyi insanların içinde bulabilmek gerçekten çok zor. Ve bu inançlar sonsuza dek insanların bu susuzluğundan yararlanıp onları zehirlemeyi sürdürecekler.”

“Bu çok korkunç bir tahmin.”

“Korkunç ama gerçek payı çok yüksek.”

“Bu kötü durumdan bir çıkış noktası yok mu?”

“Bir tane var,” dedi Belmor, “Sadece bir tane; çok zor ama kesin bir çözüm var. Büyük kısımlar yapmalıyız, tüm papazları ve yandaşlarını yok etmeliyiz. Aynı zamanda katoliklerden kalan tüm izleri silmeliyiz. Ateist sistemi hemen kurmalı ve özellikle gençlerin bu konudaki eğitime ağırlık vermeliyiz. İlanlar asmalı, dinsizlik üzerine her bilgiyi vermeliyiz. Bunu kabul etmeyenlerin sonu sadece ölüm ve kan olmalıdır, balonu şişirip uçurmaya yardım etmiyorlarsa ölürlər. İnsanlar nasıl eski dönemlerde kolayca şehit oldular ve bundan övündülerse şimdi de şehit edilebilirler.”¹²

Clairwil, “Bu kolay bir operasyon değil,” dedi.

“Aslında görüldüğü kadar zor da değil. Eğer yönetim emrime iki yüz elli bin adam verirse, politik destek ve gizlilik ile bir şeylere başlayabilirim. Böylece insanlar daha fazla Hristiyanlık ve Tanrı için savaşımazlar,” dedi Belmor.

“Fakat, Fransa’nın dörtte üçünü nasıl yok edeceksin?” diye sordum.

Belmor, “Avrupa’da yirmi beş milyon namussuz haricinde yaşayan on milyon namuslu insanı yok etmek daha iyi değil mi? Zaten Fransa’da yaşayan Hristiyanların sayısı oldukça az bu yüzden keçi ile koyunu ayırt etmek hiç zor olmayacak. Listemi hazırlamam için bir yıllık sakın bir çalışma süreci yeterlidir. Tarafsız olduklarından emin olmadığım her isim kara listeme eklenecektir.”

“Dökülen kan müthiş olacak.”

“Evet ve bu Fransa’nın sonsuz mutluluğunu sağlayacaktır. Yorucu

olsa bile sonucu çok iyi olacak.”

“Emin olun ki, sekiz yüz yıldır Fransa’nın çevresinde yetişen tek dikenli bitki din oldu.”¹³

“Ne diyorsun Belmor, sence Fransa’da genel olarak Hristiyan inancı yetersiz konumda mı?”

“Ulusun vebaya tutulmuş gibi kırımını isteyebileceğimi, rahatlıkla itiraf ederim. Çünkü Fransa’yı seviyorum ve yanlış yollara sapmasını istemiyorum.”

Noirceuil, “Peki, yönetim seni sahip olduğun bu misyon ile destekleyecek midir? İnan bana, ben de senin kadar yaşadığım toprakların nefret ettiğim tüm bu saçmalıklardan arınmasını istiyorum,” dedi.

Uzun süren yemeğimizi bitirdik ve saatin geç olduğunu fark edince, kahvelerimizi içip doğruca derneğe gittik.

Yeni başkan çok tuhaf geleneksel bir kostüm giymişti. Başkanın tahtı daha önce size sözünü ettiğim gibi yerden yüksekte bulunuyordu. Platform yükselmeden önce başkan kıcını açıp eğildi ve her üye onun kıcını öptükten sonra başkan, tahtına geçerek konuşmasına başladı.

“Değerli üyeler, bu değerli toplantı için hazırladığım konuşmanın ana temasını sevgi olarak belirledim. Konuşmam daha çok erkeklerle ilgili olacak çünkü erkeklerin kadınları memnun etmek için sahip oldukları yüce güçten kadınların korunması için baş vurdukları tehlikeli yöntemler var.”

Biraz daha eğilip, giysisini düzelterek devam etti.

“Sevgi sözcüğü tuhaf bir şekilde bizi boşluğa iten, pek o kadar aşına olmadığımız bir sözcüktür. Onun etkisi ile kendi benliğimiz ile aramızda derin ve ulaşılmaz bir uçurum oluşur. Bu hoşumuza gider ve bizi etkiler. Bu uzaklaşma zaman içinde sevdiğimiz kişinin istek ve arzularına daha çok önem verme, kendimizi unutma noktasına ulaştığında ise, tehlikeli bir hal almaya başlar. İşte sırf bu nedenle size bunu tatmanızı öneriyorum çünkü içinizi zaman içinde saran spazm ve sızı, aldığınız risk, kendinize verdiğiniz sıkıntı dünyanın en gereksiz, en aptalca işi haline gelecektir. Sevginin ne kadar gereksiz ve aptalca olduğunu görme-

niz için bunu tatmanızı tavsiye ediyorum. Güzel bir kadın kendini bana sunduğunda ve ona âşık olduğumda aynı anda o güzel kadına başka bir adamda âşık olmuş olabilir, o halde hep birlikte yatarız, böylece kadını isteyen diğer erkekte, bende aynı anda mutlu oluruz. Fakat eğer bir kadını sadece kalbi için sever, onun kişiliğini, ruhunu kendime yakın ve çekici bulursam, onun vücudunu istemezsem onunla yatmam ama onu akli için severim ve fiziksel olarak ona ihtiyaç duymam. İşte bu nedenle hiçbir şekilde hataya düşmeden, kıskançlığın gereksiz sıkıntılarını yaşamadan, mutlu bir hayat için gerekli olan budur.”

“Demek istediğim, beni heyecanlandıran, tahrik eden bir vücudun, kişisel tarafı ile hiçbir işim olmadığıdır, çünkü onu sadece fiziksel olarak arzulamam çok doğal. İşte bu nedenle, erkeklerin kendilerini göz göre göre ateşe atıp aslında sadece fiziksel olarak arzuladıkları kadınlarla birlikte olmak için, boşa zaman harcamalarının ne kadar gereksiz olduğunu görmeleri gerekiyor. Erkek bu farkı gördüğünde, hem fiziksel olarak daha çok zevk almaya başlayacak, hem de kendini zor duruma sokmamış olacaktır. Bu zaten iki taraflı bir etkileşimdir, sen kadının vücudunu istersin, kadın senin vücudunu ister ve sevişirsiniz. Bu aşkın olması gereken metafiziğidir fakat sevişirken aslında çok gerekli olduğu düşünülen incelik ve nazik olma da aynı nedenlere bağlı olarak saçmalığın ta kendisidir. Ama biliyorsunuz, erkek mecbur olduğu bir kadına karşı sert ve saygısız olmayacak, ona değer verdiğini sandığı için kendini kontrol etmeye çalışacaktır.”

“Erkek neden bir kadınla tanışmadan önce iyi yaşıyordu da onunla tanıştıktan sonra hayatı zindan oldu? Bir kadın, neden erkekte böyle ciddi tahribatlar bıraksın ki? Kadın bir erkekle yatairken ve onunla birlikteyken aslında onu sevmiyor, sadece vücudunun ihtiyacını karşılıyor, peki, o halde kadının aynı anda hoşlandığı başka bir erkekle yatması kıskançlığı mı gerektirir? Bu bence dünyanın en doğal olayıdır. Elbette, ben de önceden kadınlarla ilişkinin düzeyini iyi belirleyemiyor, boşuna zaman kaybediyordum ama bu illüzyondan kurtulmam fazla uzun sürmedi çünkü bunun ne kadar fazla zarar veren, önemli bir zayıflık oldu-

ğunu fark ettim. Örneğin Afrodit, kolayca erkekleri büyülemiş, onlara acı çektirmiş, güzel fiziğe sahip bir kadındı. Oysa Lucretius'un söylediği gibi bir de hayatın arka planını incelemek gerekiyor. Afrodit'i incelediğimizde, onda diğer kadınlardan farklı hiçbir fiziksel özellik olmadığını görüyoruz. Soğukkanlı bir inceleme ile ondaki tek farkın biz erkeklerin ona olan yoğun ilgisi olduğunu görüyoruz, yani bu tarihte erkeklere oynanmış çok ciddi bir oyundur. Dediğim gibi kadında beğendiğim şey vücudu olduğunda, ona benzer hatta onunla aynı özelliklere sahip başka birçok vücut bulabileceğimi iyi biliyorum. Bunu her erkek istediğinde yapabilir ve işte bu, gerçek bir ayrıcalıktır!"

"Diğer yandan erkeğin bir kadınla konuşabildiği ve onun vücuduna sahip olabildiği için, onu sevdiğini varsayalım. Şimdi bu noktada erkek zaten kendi erkek arkadaşlarıyla konuşma rahatlığına sahiptir, onu anlayan dostları vardır, çevresinde yatabileceği kadınlar da vardır. O zaman tek bir kadına duyulan bu bağlılık nedir? Zaten erkek diğer dostları ile de bu kadını paylaşabilme özgürlüğüne sahip olmalıdır, bu, kadını da sıradanlıktan ve tek erkeğin getirdiği monotonluktan kurtarıp mutlu eder. Kadında önemli olan tek özellik vereceği zevktir, Kral Chilperic bir kadından alabileceğiniz her şeyi alın, derken de bunu kastetmiştir."

"Sevginin sadece ulusal bir inanış olduğu kabul edilirse, dünyanın dörtte üçü kadınları kilitler altına alıp kendilerini de sevginin kör boşluklarına bırakmaktan vazgeçeceklerdir. O halde, şimdi bu tabunun arka planına göz atalım, kadınlara karşı olan bu tavır, aslında erkeğin kendini cesur ve yiğit gösterme çabasından gelmektedir, atalarımızdan bu güne süren kadınlar üzerinde, erkeğin kurduğu hâkimiyet, onlara karşı saygı duymak değil, tam tersine onlara karşı sadece kendimizi düşürdüğümüz komik bir durumdur. Eski çağlarda kadınlar büyü yapan ve geleceği tahmin eden cadılar olarak bilinirmiş. Fakat aslında bunun gerçek payı yoktur, doğayı incelediğinizde bununla ilgili bir kanıt bulamaz sadece zaman kaybedersiniz."

"Kadın yaratılışı itibarıyla, aslında erkekten daha güçsüz değildir, hep bu şekilde bakıldığı için erkek onun koruyucusu konumuna gelmiş-

tir. Türkiye örnek verildiğinde, eğer o ülke şimdi zayıf durumda ise, bu haremelerde dönen entrikalardan dolayı değildir, çünkü haremle ve seksin dolu dizgin yaşandığı dönemlerinde Türkler büyük bir güçtüler ve Bizans İmparatorluğu'nu bile devirebilmişlerdi. Peki ya kadınlar neden erkeğe saygı ve ihtiyaç duyuyorlar? İşte bunun nedeni, onları işe yarayan bir varlık olarak kabul etmelerinden kaynaklanıyor. Onu güçlü bir öküz, eşeğiniz ya da orgazm olmanızı sağlayan silah olarak görüyorsunuz.”

“Kısacası sevgi dedikleri, hoşlanmadan başka bir şey değil ve var olduğu sürece bu hayranlıktan öte tam tersi bir nefrete dönüşüyor. Günümüzde ve geçmişteki çeşitli örneklerine bakıldığında kadına duyulan fiziksel yoğun ilgi onun gözünü kör etmektedir.”

“Örneğin Hırvatistan'da¹⁴ erkekler kadınlardan değersiz, rezil birer hayvanmış gibi söz etmektedirler.¹⁵ Kadınları asla yataklarına almazlar, onları yerde yatırırldı, kadınların hiçbir itiraz hakkı yoktu, erkeklerinin her söylediğini yerine getirirlerdi, en ağır işleri kadınlar yaparlardı, çocuk sahibi olmaları bir şeyi değiştirmezdi, çocuk doğurma işlemini açık alanlarda yaparlar, doğan çocuğu en yakın derede yıkarlardı ama onlar dünyanın en güçlü kadınlarından ve en doğal yollarda yetiştirdikleri için çocukları da çok sağlıklı ve dayanıklı olurdu. İşte bazı erkekler bu nedenlerle, erkek cinsinin üstün olduğunu, kadınların ise doğal köleler olduklarını düşünmektedirler.”

“Kazaklar kadınları kendi aralarına almamaktadırlar, onları çevredeki adalara gönderip, canları istediğinde yanlarına giderek onlarla birlikte olurlar fakat bunun bir sırası ya da hiçbir kuralı yoktur, erkekler adaya gittiklerinde beğendikleri, genç, güzel, sağlıklı buldukları her kadınla sevişirler, onun kim olduğunun bir önemi yoktur, doğan erkek çocukları kadınların yanından alarak kendi boylarına katarlar fakat kız çocuklar orada kadınların arasında kalır, büyür, erkekler kendi kızlarını tanımadıklarından çoğunlukla babalar, kızlarıyla ilişki kurmakta hatta çocuk doğurtmaktadırlar. Sadece babalar değil, ağabeyler kız kardeşleriyle ilişki kurup çocuk yaparlar, hiçbir kural ya da tabu yoktur, her şey tamamen doğal olur.”

“Bu tür yerlerde kadınlar adet gördüklerinde kapatılırlar ve onlara kümesteki tavuk muamelesi yapılır, kafese konulurlar, sıkıca kapatılırlar, yemek ise uzak bir mesafeden atılmak suretiyle verilir. Yani sizce adamların kadınlardan bıkmaya gibi bir riski olabilir mi?”

“Afrika’nın Loango Krallığı’nda hamile kadınlara çok kaba davranırlar, kadınlar genel olarak çirkin ve şekilsiz olduklarından hamile kaldıklarında daha berbat bir görünüm alırlar. Çıplak ve süssüz gezerler, karşı cins ise onların çirkinliğine alışkıdır.”

“Siyah barbarlar, kadın doğum yaptığı zaman onunla dört yıl ya da daha uzun bir süre ilişkiye girmezler.”

“Maduralı kadınlar eşlerine büyük saygı duymakta onlara hizmet etmektedirler.”

“Romanlar ve Keltler kadınların üzerinde öldürme ve hayat verme hakkına sahip olduklarını düşünürler, doğanın bize sunduğu haklarla onları küçümser ve ihmal ederler.”

“Afrika’da da kadına karşı çok sert kurallar işlemektedir. Kadınlar, kocaları onlarla görüştüğünde, kendilerini çok şanslı görürler.”

“Juida’nın ilkelerine göre prens ve haremi vardır, erkekler kadınlara her türlü işkenceyi yapma, onları öldürme ve iğrenç cezalar verme hakkına sahiptirler. “

Asya’ya baktığımızda yine korkunç despotluklar doğal güzelliği yok etme üzerine hayal gücünü zorlayan iğrençliklerle karşılaşmaktayız ve bu tür kaba inanışlara verilen değer, o dönemlerde çok büyüktü.

“Çinliler de kadınları çok aşağılamaktadırlar ve onları sadece belli zevkleri için kullanmaktadırlar ve bunlar daha önce hiçbir bölgede rastlamadığımız farklı şekillerle olur.”

“Hindistan İmparatoru haremde her yönden birlikte olabileceği güçlü, uzun boylu kızları barındırır. Kızların bacaklarının güçlü olması çok önemlidir. Zevk sarayında bir tek onun hükümdarlığı kabul edilir ve kadın kışına olan ilgisi ile tanınır. Avrupa’da kullanılan yöntemleri kullanır.”

“Moskoflar, kadın tarafından öldürülen hiçbir hayvanın etini

yemezler.”

“Ah! Kardeşlerim, emin olun ki doğa bizim sevgi denen illüzyon için kendimizi feda etmemize razı gelmiyor, bu yüzden bize kas ve akıl gücü vermiş. O halde zayıf ve güçsüz olan bize boyun eğmek zorundadır. Üs-tünlüğümüz açıktır ve bizden zayıf durumda olanlar, bunu kabul etmek zorundadır.”

“Belki kadınla olmak bizi mutlu ediyor, kadına olan ihtiyacımızı rahatlıkla karşılamamız iyi ama bir gün saçlarımızı ak düştüğünde, ya da servetimizi yitirdiğimizde o zaman o ilgisi üzerimizde olan kadın, bizim en büyük düşmanımız oluveriyor. Nasıl olursa olsun, erkekler için kadınlardan daha korkunç başka bir düşman yoktur. Onlara olan ilgimizi fark ettiklerinde, zayıf tarafımızı hissettiklerinde, bizi zalimce yönetmeye kalkarlar. Onları aşağıladığımız zaman ise, intikam ateşiyle yanmaya başlarlar ve bizi hasta ederler. Yani sonuç olarak aşk, erkeğin en tehlikeli tutkularından biridir ve yapması gereken en iyi şey, bundan olabildiğince korunmaktır.”

“Aştan deliye döndüğünü düşünen bir erkek, aslında büyük bir illüzyon içindedir. Kendini her şeyi yapabilecek güçte hisseder, göklerde uçar; kendini unuttur ve kadının etkisi altına girerek kendi kimliğini kaybeder. Onun güzelliğine tapar, bu erkeğin geleceği için büyük bir hata değil midir?”

“Dostlarım, zamparalık ve kararsızlık aşkın en güçlü panzehirleridir. Bunlar aşkın tüm kötü izlerini yok eden güçlü, etkileyici sonuçlara neden olurlar. Zamparalık ederek ve sürekli yeni kadınlara göz dikerek, kendinizi her türlü tehlikeden korumuş olur, beslersiniz; kalbiniz sürekli o güzel heyecanı tatmaya devam eder, böylece zinde ve genç kalırsınız. Önceden hataların içinde kıvranan hasta enerji toplar ve iyileşir. Yoksa o yaratık tüm sahip olduğunuz iyi huyu emip sizi yok edecekti, ondan arda kalanları da kapının eşiğinden süpürerek ondan kurtulup birkaç franka çok daha güzel vücutlara sahip olmanın tadına ve zevkine varın. Bakın o zaman hayat, ne kadar yaşamaya değer olacak. Aslında onun neye benzediği ya da nasıl olduğunun da pek önemi yok. Kız olsa

ne olur? Nefesi kötü kokuyor olabilir ama onunla bir ömür yaşamayacaksınız ki, o halde bunun ne önemi var? Kadın olduğunda ne olur? Başkalarının artığı olduğu kesindir, emin olun ki, bu sizi daha çok heyecanlandıracak. Aşka ve ona tapınmaya ne gerek var? Bir de kadını kalbinizin Tanrıçası yaptığınızı düşünün. Peki bu değerli yaratık ortaya yumurcaklar çıkarmaya başladığında ne olacak? Hamilelik ve sonrasında değişen, çirkinleşen o vücut, yine eskisi kadar sizi cezbedecek mi? Onun sarkık göbeği ve göğüsleri ne işe yarar ki? Şimdi bir de sizden saygı bekleyecek ve donuk bedeninin sıkılaştıran deliği, artık yenilikler için yanmaya başlayacaktır. Sonra sizden nefret etmeye başlarlar, istekleri artar, dilleri uzar, sizi azarlamaktan başka bir şey bilmezler; sesleri kedi gibi kulağınızı tırmalamaya devam eder. Evet, artık ondan nefret etmeye başlarsınız.”¹⁶

“Meseleyi büyüttüğümü düşünmeyin çünkü bir kadına tapıyorsanız, onun buna layık olması gerekir, zaten sizin de kadınlara olan ilginizi kısa sürede yitirmenizin asıl nedeni, onun aslında size benziyor olmasıdır. Bunu saklamaya yardım eden üzerine giydiği kıyafet, gerçeği değiştirmez. Nasılsa sonunda ondan nefret edeceksiniz, o halde kendinizi böyle bir sıkıntıya atmanın ne anlamı var.”

“Oh! Kardeşlerim, âşık olmanız demek, kendinizi kaybedip üzüntülere, korkunç hastalıklara tutulmanız demektir. Maddi kaybınız, uyku kaybınız, yeni tutkulara kapattığınız kapılarınız da cabası. İnanın bana, böyle bir mücadelenin sizden yeni kadınlar için kalan sadece enkaz ve kötü bir ruh halidir.”

“Yukarıda sözünü ettiğim onca sıkıntıyı çekmeye mecburiyetiniz var mı? Hayır, hayat sizin için tüm kapıları aralayıp lehinize olan birçok şey sunmuştur. Unutmayın ki, zamparalık yaparak tek eşten aldığınız zevkin bin katını, bir çoğundan alabilirsiniz ve hiçbirine âşık olmanız gerekmez. Hepimiz biliyoruz ki, kadın sevilmediği zaman çok daha rahat kullanılır, ne melankoliye ne de sıcak kavgalara gerek var. Biliyorsunuz bir kadın altı yedi saatlik kullanım sonrasında tüm sihrini yitirmiş demektir. Bir de bunun üstüne, onunla yüzlerce gece birlikte olmak kabus

gibidir. Aynı zevklerini çok daha mükemmeli bulabileceğiniz milyonlarca vitrinde hazır ve bekliyor. Aynı tabakta uzun süre yenilen şölen gibi yemekler ve yanınızda yeni yüzler! Bunlar hayatın tadıdır. Hapis hayatı yaşamaya ne gerek var?”

“Kadınlar için söylediğim her şey, dostlarım, erkekler için de geçerlidir. Onlar da bizim kadar önemli ve bizlerden çok daha şanssızlar, bizim sahip olduğumuz fiziksel özgürlüğe sahip değiller, ben burada zaman öldürmeye devam ederken, onlar çevremde yaşlanmaya ve çirkinleşmeye devam ediyorlar.”

“Ve bir de erkeği memnun etmesi gereken kişi, sadece evin hanımı mıdır, sorusuna dikkat etmek gerekmektedir. Tanrıçasına karşı bir köle gibi davranan, onun kaprislerini, isteklerini her fırsatta yerine getiren biri, kendi kişisel zevklerine nasıl önem verebilir ki? Gerçek zevki tadabilmek için, bir tarafın mutlaka üstün olması gerekmektedir. Kadını sevmek Tanrı’yı sevmeye benzer, yani diğer bir deyişle kendimizi hayallere kaptırırız. Aslında sadece hayallerimizdeki vücudu sevmek isteriz ve hayallerimizin gerçekleşmediğini gördüğümüzde de hayal kırıklığına uğrarız.”

“Şimdi bir de kendimizi tamamen doğanın kanunlarına bırakmayı deneyelim, o zaman gerçeklerin ne kadar açık olduğunu göreceğiz. Örneğin bir güvercin ya da bir köpek eşiyile çiftleştikten sonra giderken, ona pençe atmaktadır. Eğer bir köpek aşk istiyorsa, bu onun ihtiyacından kaynaklanan bir durumdur, yeniden dişi köpeğe duyacağı ilgi ancak çiftleşmeye ihtiyaç duyduğunda olacaktır. Fakat bu her zaman aynı dişiyle de olmamaktadır, çoğunlukla farklı dişilere ilgi duyacaktır. Şimdi bu örnekten yola çıkarak insan olan dişinin aslında hayvan olan dişilerinden çok minik farklılıkları olduğudur. Yani biz o kadının vücudunu bir hayvanın eşine ilgi gösterişi gibi beğeniyoruz, çünkü onu arzuluyor ve sahip olma isteği ile yanıyoruz ama aslında istediğimiz sadece bu iken, kadının kalbini sevdiğimizi düşünmemiz büyük bir hatadır, çünkü kadın kalbi kalleştir. Bu ölçsüzlük paraleldir, çünkü güzellik de gelenekseldir ve belli kriterleri vardır, sevginin de geleneksel oluşu gibi

güzellikte aynı ölçüdedir.”

“Aşk, kısaca bireylerin birbirlerinin organlarına duydukları ilgidir, bu ne fazla ne az sadece fiziksel bir duygudur, örneğin ben sarışın kadın severim çünkü onları kendime iç güdüsül olarak daha yakın hissederim. Sizler de aynı nedenlerden dolayı, esmer kadın seviyor olabilirsiniz. Bir an gördüğünüz esmer bir kadının vücudu size çekici geldiğinde, bunu aşk olarak yorumlamak, hatanın ta kendisidir. Erkekler bu tür hatalara düştükleri için acı çekmekte ve hayallerin peşine düşmektedirler. Yani bu sadece fiziksel bir ihtiyaçtır, bunda duygu aramak ise çok yanlıştır. Neden bir adam aynı tadı başka çiçeklerde aradığı zaman, çılgın olarak kabul ediliyor? Aşk denen seraba düşmemek, erkeği birçok yenilgiden koruyor.”

“Bu sakınca asırlardan beri var olmaktadır; Yunanlılar ve Romalılar aşka ve anneliğe karşı olmuşlardır. Yunanlı ve Romalı kadınlar geleceği haber veriyorlar, sürekli olarak ibadetle uğraşıyorlardı. Hareketlerini Tanrı Sterculius ve Tanrıça Cloacina’ya göre belirlemektedirler. Buna fiziksel arzuları da dahildi.”

“Aşk fiziksel bir ihtiyaçtır, bu yüzden onu başka türlü düşünmekten vazgeçelim. Voltaire, “Aşk, hayalin doğanın üzerine kendi elleriyle dokuduğu nakıştır,” demiştir.”¹⁷

“Aşk ve aşkı arzulamak, hepsi sadece fiziksel isteklerdir. Bunu daha iyi kavramanız için bir örnek vermek gerekirse, sevgilisini bir süre görmeyen birinin onu unutuşunu örnek gösterebiliriz. Özlem, caddenin köşesine kadar olacaktır ama köşeyi döndükten sonra onun için, yeni ve özgür bir hayat, yeni vücutlar başlamıştır.”

“Ve düşünün, eğer sevgi kötü değil de iyi bir şey olsa, bizi gerçekten mutlu etse, o halde neden biz hayatımızın büyük bir bölümünü hiç mutlu olmadan geçiriyoruz! Adam altmışına geldiğinde, kadının kalbinden beklentisi ne olabilir ki? Altmışında iken bile eğer güçlü bir adam ise, bir on beş yıl daha bu gücü değerlendirebilir ve mutlu olabilir fakat bu güce sahip değilse mutluluğa da artık, elveda deme vakti gelmiş demek-

tir! Böyle canavarca bir durumu kabul edemeyiz, eğer insanlar yaşlandıkça soluyor, güçlerini yitiriyorlarsa, zaman iyi değerlendirilmelidir, bu acımasız metafizikten kurtulmalı ve ahlaksızlık fırsatı iyi değerlendirilmelidir; bu zevkler zamparalıkla ve acımasızlıkla birleştiklerinde bin kat daha zevkli olurlar. 'Adam güzel karısını yıllar önce tatmin ediyordu ama yaşlanınca sadece kendi ile ilgilenmeye başladı. Bu durumdayken onun ihtiyacı olan zevk özgürlüğünü kısıtlayan her şeyden kurtulma isteği açıktır artık, o düşünülmeyi, kendine konsantre olunmasını ister. Ona boyun eğilmesini ve her istediğini yapmak ister. Sarışın Hebe, bakışlarını kaçırdı, çünkü onun iğrenç zevklerine daha fazla dayanamıyordu; bunun yetmiş yaşındaki Philater için hiçbir önemi yoktu, bu onun umurunda değildi ve Hebe'nin tüm çılgınlıkları, yakarış ve haykırışları ona büyük zevk veriyordu, önemli olan tek şey pis kokulu ağzının içindeki dilin emilmesi idi; genç güzel korkuyordu işte, o an Philater'in tek düşündüğü onun bir an önce ırzına geçmekti.' Sizce o yirmisinde böyle bir deneyim tatmış mıdır? O zamanlar, kızlar onu öpmek için delice bir istek duyar, ona saldırır ve onun ırzına geçmek için can atarlardı. O halde bu şansı değerlendirmek gerekmez mi? Ve zevk gerçekleştirilemezse, onun hayalini kurmanın ne anlamı var? Nefret edilen şeyler, her zaman en çok zevk veren şeyler olmuşlardır ve farklı deneyimler kadınlar üzerinde araştırıldığında sevgiden... Sevgiden çok daha çekici bulunduğu ortaya çıkmış bir gerçektir, sevgi tüm aptallıkların anasıdır, saçmalaktır ve kuşkusuz çok tehlikelidir, yeteri kadar açığladığımı sanıyorum."

Bu açıklamaların kadınlar tarafından çok sıcak karşılanacağı düşünülemezdi herhalde fakat Belmor'un salondaki erkeklerden büyük ilgi gördüğü kesindi. Önceki başkandan yetkiyi aldıktan sonra saraydaki haremli gezip gövde gösterisi yapmak için hevesliydi. Noirceuil, ben ve Clairwil, Belmor ile başkanlık kürsüsünün altında buluştuk. Bu sırada Belmor'u altmış yaşında bir adam durdurup tebrik etti ve eğilip Belmor'un kıcını öptü. Fakat altmışlık seks düşkününü moruk, başkanımızı bırakacağı benzemiyordu, kıcını öptüğü sırada hemen kalkan sopasını Belmor'un tapınağından kaydırarak, başkanımızın içine zehrini akıtana

kadar ayaküstü onunla sevişti ve sonunda zevk haykırışları içinde amacına ulaştı.

Belmor, “Ne şans!” dedi.

“Sizi çok beğeniyor olmalı, Lord’um!” dedi Noirceuil.

Belmor ise, “Onun, kıcıımı değil düşüncelerimi paylaşmasını tercih ederdim,” dedi ve efendimizin esprisine gülerek karşılık verdik.

Başkan etrafta gezerken bir yandan da emirler yağdırıyordu ama bu emirleri yine bizden başka kimsenin ilgi gösterdiği yoktu. Bildiğiniz gibi, bu tür adamların çevresinde güvenlik de fazla olur, bu adamda konuşmasını bitirip üyeler arasında dolaşmaya başladığında, etrafında korumalarından bir duvar örülmüştü. Çevresinde cellatlar, gardiyanlar vardı. Bize sunduğu ilk harem çok kalabalıktı. Beş on yaşlarında otuz, on on beş yaşlarında yirmi sekiz, on beş on sekiz arası kırk yedi, on sekiz yirmi bir yaş arası altmış beş kız vardı; bunlardan altı ile on yaş arası bir grubun canlı canlı derisi yüzülüyordu, on ile on beş arası yaşlarda altı kız derileri yüzülmek için seçilmiş bekletiliyorlardı, içlerinden dördü öldürülecekti, diğer grubun -on beş ile on sekiz yaşlarında- sekiz cellat tarafından derileri yüzülüyordu, bunlardan da sadece dördü öldürülecek diğerleri canlı ama derisi yüzülmüş olarak kaderlerine bırakılacaklardı. Yaratıkların hepsi farklı odalardaydı, cezadan önce emirler veriliyordu. Kana susamışlar bir araya toplanıp karar veriyorlardı. Dört denek kadın zindana kapatıldı ve gözlerimizden uzak bir şekilde zevk için kırbaçlandılar. Seçilen bir kurban, başkanın önüne çıplak bir şekilde yatırıldı, başkan bir süre kurbanı elleriyle kontrol ettikten sonra, adamlarından birine kızı kırbaçlatmaya başladı, bir süre sonra kız konuşamayacak ve hareket edemeyecek duruma gelmişti, işte o zaman, çok daha hoş bir kamçı devreye girdi, bunun tırnakları vardı ve derinin üzerine vurulup aşağıya doğru çekildiğinde deri parçalanıyordu. Belmor, bu gösterinin ardından yanına kızlardan altısını ve bizleri de alarak özel bir odaya geçti. Kızlar hem çok çekici hem de ölmek üzere görünüyorlardı, bir süre onların bu halinden faydalanarak seksi oyunlar oynayıp eğlendik. Sevişmekten öte birbirimizi okşuyor ve üst üste sevişiyorduk.

Kızlar ölmek üzere olduklarından onları o halde bırakıp erkekler bölümüne geçtik. Clairwil tüm çekiciliği ile yeni bir şeyler deniyordu. Belmor, küçük oğlanlara şiddet uygulamaya başlamıştı. Tek başına yedi, on iki yaş arası kırk iki çocuğa elinden gelenin en dehşet haliyle işkence ediyordu. Gruptan altı çocuk öldürüldü ve onların da derisi yüzüldü. Diğer gençler on iki ile on sekiz yaşlar arasında altmış dört kişiydiler ve onlara da aynısı yapıldı. Daha yüksek sınıftan olan on sekiz ile yirmi beş yaş arası elli altı kış kırbaçlandı, iki genç adam öldü ve içlerinden diğer üçü de derilerini kaybettiler. Belmor ise, kendine ayırdığı gençlerin kışlarını derisi kalkana kadar kırbaçladı.

Bense, Belmor tüm bu operasyonları yaparken bastonunu ereksiyon halinde tutmak için elimden geleni yapmaya devam ediyordum. Fakat tüm bu olanlar sırasında, o ne bir damla sperm akıtmış ne de bunun olacağı ile ilgili bir belirti göstermişti.

“Tamam, o halde,” dedi Noirceuil, “Artık zevkleri uygulamanın vakti geldi, haydi Belmor, neyi sevdiğini bize de göster!”

“Niyetimde bu,” dedi Belmor. “Fakat bunun için çok geniş bir deliğe ihtiyacım var.”

Başkan bu sırada çoğu sekiz yaşını geçmemiş çocukları elden geçiriyordu. On sekiz ile yirmi bir yaş arası kızları da elden geçirmeye başladığında, kızların aralarına ben de katılmak istemiştim. Sonunda ben hariç diğer kızlar ölüm ve deri yüzme cezasına çarptırılmışlardı. Sonra özel olarak kamışlarının büyüklüğüne göre seçilmiş yakışıklı erkekler, başkanın işkence uyguladığı sırada kullandılar. Şimdi size ayrintıları vereceğim:

Başkan benden, aynı yaşta ve vücutları birbirine benzeyen iki kız seçip, sıkıca bağlayarak divana yatırmamı ve bacaklarını ardına kadar aralamamı istedi. Belmor, kızları dikkatle inceledikten sonra onları dişlemeye ve kışlarını çimdiklemeye başladı, kızlar bağırırmaya başladığında iyice sinirlendiği her halinden belli oluyordu. Bir kızın iplerini çözüp hızla yere yatırdı ve üzerine çıkıp kamışını ağzına sokup çıkarmaya başladı. Bu olduğu sırada yerde eğilip oğlanlardan biri tarafından arka

tapınağından zevke ulaşmaya devam ediyordu. Bu sırada Clairwil, Belmor'la sevişen adamı kırbaçlamaktaydı. Bir süre sonra Belmor pozisyon değiştirerek kızın arka tapınağını iki cellada teslim ederek kan akıtana kadar onu iyice yaralamalarını istedi, sonunda kan akmaya başlamış ve Belmor rahatlamıştı.

"Sıç, lanet olası!" dedi kıza akan kanı izlerken, "Sana ağzıma sıçmanı söyledim."

Orospu, ondan istenileni yaptı ve seks delisi hergele ağzını kızın kık deliğine yapıştırarak çıkan boku emmeye başladı, bu sırada kızın vücudundan kan akmaya devam ediyor ve akan kanla karışan dışkı Belmor'un ağzından boğazına süzülüyordu. Kızın son kanı da akana kadar kimse bir şeye karışmamıştı. Öldüğü anlaşıldığında ise divandan kaldırılıp Belmor'un gözlerinden uzak bir köşeye götürülüp bırakıldı. Bunun ardından seçilen on kıza da aynı işlemler uygulanmıştı ve Belmor çoğunun ağzına boşalmıştı, bir köşeden onları izliyordum. Belmor'la sevişen on yakışıklının arkalarını da Clairwil kırbaçlıyordu. Noirceuil on altı yaşında iki genç tarafından sırayla emiliyordu.

"Çok etkileyici," dedi Başkan Belmor son kez boşaldığında, "Bu başkanlık statüsünü kullanarak şimdi bana on kız daha göndermenizi istiyorum; yaşları beş, altı en fazla yedi olsun. Onları becermek için sabırsızlanıyorum."

Noirceuil yeniden işe koyulmuştu. Delikanlılardan birini yere yatırdı ve göğsüne küçük bir kızı yerleştirdi, bu şekilde durduğunda küçük kızın çalılığı tam olarak delikanlının ağzına geliyordu, işte bu yüzden genç adam nefes almakta güçlük çekiyordu.

Noirceuil kızın altında kalan taşıyıcıya doğru eğilip, kamışını ağzına aldı. Emiciler ise Noirceuil'in çubuk şekerini emmeye başladılar, sonunda kurbanının kanını akıtmışlardı, Noirceuil akan kanı kurbanının tepe noktasına buladı ve büyük bir zevkle onu emmeye başladı. Sonunda sperm ve kanla karışmış sıvıyı iyice yiyip bitirdi. Onuncu kız da öldürülmüştü, barbar başkanın kaprisleri tam yirmi çocuğun hayatına mal olmuştu.

“Ben bu durum hakkında Noirceuil’in yorumunu tercih ediyorum,” dedim, “Çoğunu kendime uydurdum.”

Belmor, Noirceuil’i zekâsından dolayı tebrik etti. “Noirceuil’in genç kızlarla olan yakınlığı ilgimi çekti ama ben yine de küçük erkek çocuklarını tercih ediyorum.”

Clairwil, “Evet, bence de dünyada seçtiğin kurbanın erkek olmasından daha müthiş bir şey olamaz. O güçsüzlüğe karşın kazandığın zafeirin doyulmaz hissi beni zevkten deliye döndürüyor. Tabii bir de güçsüz olanın, güçlü üzerinde kazandığı zafer hissi var.”

Sonra iki adama doğru dönüp, “Vahşi adamlar!” diye bağırdı, “İstedığınız tüm kadınları katledin ama ben, hemcinslerimden her birinin öcünü almak için hazır bekliyor olacağım.”

Sonra birbirimizden ayrıldık. Noirceuil ve Belmor kadınlar haremine girdiler, sonra görüştüğümüzde bize düzinelerce kadını nasıl farklı yöntemlerle katlettiklerini anlattılar. Clairwil ve ben de erkek haremindedik, bu güçlü yaratıklarla en az altmış yetmiş kez sevişmeden yanlarından ayrılmadık, elbette arada içlerinden birkaçı için düzenlediğimiz dehşet planlarını da uygulamaya geçirmiştik.

Saraydan ayrıldıktan birkaç gün sonra Clairwil bana, Başkan Belmor’un beni görmek için sabırsızlandığı haberini getirmişti. Belmor çok zengin bir adamdı, benden onun için ayda iki özel parti düzenlememi ve bunun karşılığı olarak aylık elli bin frank teklif etmişti. Saint-Fond’un buna bir itirazı yoktu, Belmor ile çalışmamam için hiçbir engel yoktu. Ona hizmet etmekten zevk duyacağımı fakat önerdiği rakamının yemek masraflarını bile karşılamayacağını, söyledim. Belmor beni dikkatle dinledikten sonra, hiç düşünmeden fiyatı iki katına çıkardı ve ekstra çıkacak masraflar konusunda da destek olacağını söyledi. Onun zevkine uygun üç güzel vücutlu, tecrübeli kadın ve küçük erkek çocuk bulacaktım. Başkanla yalnız kaldığımız tüm zamanı oynatarak geçirdik. Anlaşmamız tamamdı.

Belmor, Noirceuil ve Saint-Fond’dan sonra tanıdığım en kötü adamdı. Zevkleri ve prensipleri baştan çıkarıcıydı. Hayal gücü ve kurbanları-

na uyguladığı işkenceler, özel ve dehşet vericiydi.

Bir gün bana, “Sahip olduğun bu hayal gücü, Juliette, senin ruhunun beni baştan çıkarışı ile alevleniyor, sahip olduğun enerji birçok insanda yok, bunu unutma! Ve zevklerin çok hoş, birlikte dolu dizgin eğlenceye koşabiliyoruz. Seninle birlikte yeni şeyler üretebiliyoruz, bu başkalarıyla olacak bir şey değildir. Oh! Juliette, aynı zevkleri paylaşmamız ve bu şekilde rahatlıkla baştan çıkmamız, ne kadar müthiş! Ah! Meleğim, birlikteyken tattığımız yüce zevkleri kimse yaşamadan bilemez, vahşi ruhlarımızın ortaya çıkışı ile tahrik oluyoruz, sevişiyoruz, hayaletler gibi zamanın, seksin ve dehşetin içinde kayboluyoruz. İçimizdeki bu güçle evreni yok edebileceğimizi biliyorum. Korkuyu yüz kez daha güçlü bir hale getirebiliyoruz. İçine düştüğümüz arzularımızın, hayal gücümüzün meydana getirdiği dehşet dünyası, bize her şey için yeniden güç veriyor. ‘Mutlu olun!’ der La Mettrie, ‘Mutlu olun vahşi hayal gücüne sahip canlılar, çünkü sizler en yüce güzelliklerin tadına bakabiliyorsunuz!’ Bazen düşünüyorum da Juliette, sahip olduklarımızdan sahip olamadıklarımıza sahip olma düşüncesi, bana daha büyük zevk veriyor. Fakat inan bana hayal gücüm doğanın bile sahip olduğundan daha iyi. O, benim için en güzel kıçları üretmeye devam ediyor, ben de onlar üzerinde hayallerimi uyguluyorum. Ama bu işin en güzel tarafı sensin, çünkü bu zevkleri başka biriyle paylaşmak bu kadar keyif veremez. Kıçlar benim hayal gücümü arttırır, en güzel tatlara ulaşabilirim,” demişti.

Bu adam gerçekten çok etkileyiciydi, onunla birlikte hem keyifli, hem de korkunç işlere imza atıyorduk. Onunla çalışmak zevkliydi fakat yaşadığımız maceraların ayrıntılarına pek fazla girmek istemediğimden, bu bölümü kısa geçiyorum.

Babamla sevişmemin üzerinden dört ay geçmişti fakat onu bu dünyadan göndermeden önce, beni büyük bir tehlike ile karşı karşıya bıraktığından habersizdim. Ondam hamile kalmıştım. Kuşkuğarımın gereksiz olduğunu düşünüyordum ama her şey içimde büyüyen çocuğun varlığını ispat ediyordu. Zaten sonunda gittiğim ebe teşhisi koymuştu. Böyle bir durumda, benim gibi birinin vicdanlı olmasını beklemiyorsunuz-

dur, elbette. Gittiğim ebe hünerli elleriyle içime soktuğu sivri uçlu keski ile, sorunumdan iki saat içinde kurtulmuştum. Tüm kadınlara seçtikleri ebenin güçlü ve sağlıklı olması konusunda dikkatli olmalarını önermeden geçemeyeceğim. Çünkü içinize bırakılan tohumlarla büyüyen cenninden kurtulurken sağlıklı ellere teslim olmanız gerçekten önemli.

Bir gün Clairwil bana, “Juliette, çok sıra d   bir kadının adresini biliyorum, bence onu görmeye gitmeliyiz. Kadın falcı ve istediğimiz her türlü zehri oradan alabiliriz,” dedi.

“Peki o zehirlerin tarifini veriyor mu?” diye sordum.

“Elli louis karşılığında, evet.”

“Güvenilir mi?”

“ stersen gözünün önünde test edebiliyor.”

“Onu kesinlikle ziyaret etmeliyiz. Zehirlemenin düşüncesi bile beni çok memnun ediyor.”

“Ah! Güvercinim, o zehirleri insanlar üzerinde denemek ne kadar keyifli olacaktır.”

“Evet ve onların ölümünü izlemek, bu çok m kemm l kesinlikle! D   n rken bile ate imin yükseldiğini hissediyorum. Clairwil bak, dokun bana nasıl terledim, ıslaklığı hissediyor musun?”

Clairwil, eteğimin altına elini daldırdı: “Ah! Evet, çok ıslanmı . Oh! Sevgili  ocuğum, sen nasıl bir akla sahipsin, böyle? Fakat Juliette,” dedi  alılığıyla oynarken, “Saint-Fond’un henüz sana izin verdiğini sanmıyorum.”

Ba ımı salladım.

“Peki ne yapmayı d   n yorsun?”

“Yapacak bir şey yok, ondan daha fazla izin almayı düşünmüyorum.”

“Yani ondan izinsiz zehri kullanacağını mı söylüyorsun?”

“Evet hepsini.”

“Peki, onun için mi kullanacaksın?”

“Evet    n . Ama kalanını kendi zevkim için.”

“ ntikam için mi?”

“Bazıları intikam için. Bazılarını da işleri kolay halletmek için kullanabilirim.”

“Nefis yaratık!”

“Oh! Clairwil, bu ilkede başarabileceklerimi, suç işlerken aldığım zevkin ne kadar yüce olduğunu bilmiyorsun... Cebimde bir paket zehir ile parkları, bulvarları, genelevleri orada yaşayan insanları yok edebilirim. Yoluma çıkan herkesi yok edebilirim, oh! Evet, özellikle çocukları, özellikle onları yok etmek istiyorum. Düşünsene bir gün önce oyun oynadığım o kişi, bir gün sonra evinden tabutla ayrılacak. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor, yanaklarıma yeniden renk geliyor, kanım kaynıyor, sarhoş oluyorum, sendelemeye başladım, ayakta durmak için durara yaslanmam gerekiyor. Doğa, beni, ona en iyi şekilde hizmet etmem için diğerlerinden farklı yaratmış, bu anlatılamaz bir kriz anı, onun için suç işlemem gerektiğini iyi biliyorum.”

Clairwil, “Seni çok iyi anlıyorum, sevgilim!” dedi, “Tüm söylediklerine ben, Noirceuil ve Saint-Fond’da dahiliz çünkü bizlerde doğaya aynı hizmetleri sunmak için buradayız. O yüzden tüm bu söylediklerini çok iyi anlayabiliyorum. Bizim sinir sistemimiz diğer insanlara acı vermek için programlanmış, bu aynı zamanda sekse olan düşkünlüğümüzü ve şehvetimizi de kamçılıyor, bizim için acı çektirmek, zevki tatmanın en yüce yolu. Bunun nedenleri aynı, farklı olan sadece bıraktığı etkiler. Doğanın kanunları bize insanların büyümesini iğne ile başlatıp, hançer ile durdurmamızı istiyor. Ve sen, Juliette, öğretmenlerini geçtin ama korkarım benim hayal gücüm, senden önde...”

“Daha fazla hayal et!” diye bağırdım, “Bundan daha kötü ne olabilir?”

“Bence suçun sonunda bıraktığı etkiler daha güçlü olmalı, yani demek istediğim, evde otururken ya da uyurken dünyayı etkileyecek izler bırakan suçlar işlediğimizde ruhumuzu rahat ettirebilmeliyiz. Bunlar evrenin düzenini bozacak kadar etkili olmalı. Hayatım sona erdiğinde en iyi suçları işlediğim için, kötülüğüm için ödüllendirilmeliyim.”

“Amaçlarının gerçekleşmesi için sevgilim, Belmor ve benim bu konu hakkında dün çok önemli bir konuşma yaptığımızı söylemeliyim. Su-

çun etkileyici sonuçları için daha vahşice ve daha programlı bir çalışma başlatacağız.”

Ve Madam de Lorsange dinleyicilerine Belmor’un ona yıllar önce verdiği bir yazıyı gösterdi. Yazı şöyle idi, “Kendini suça ve hovardalığa adanmış biri, bir sene sonunda rahatlıkla üç yüz çocuğu, otuz yılın sonunda ise dokuz binini bozmuş olmalıdır. Ve eğer bu namussuzlaşmış çocukların dörtte biri aynı çalışmayı izlerse, otuz yılın sonunda bu çalışma yozlaşmanın iki nesilde etkili olduğunu gösterir. Bu da ortalama bir hesaplama ile o ve doktrinlerini öğrettiği öğrencilerinin çalışmaları ile dokuz milyon kişiye tekamül eder.”

Clairwil, “Etkileyici,” dedi, “Fakat bunu yapabilmek için güçlü bir çalışma gerekir.”

“Yılda üç yüz bin kişinin kötüleşmediğini düşünsek bile her yıl en iyisi yapılmaya çalışılırsa da sonuçlar mükemmel olabilir.”

“Düşünün,” dedi Clairwil, “Sadece on suç ortağı ve on uygulama planı ile başarıya ulaşılabilir. Salgın ve ateşli hastalıklar gibi farklı türden planlarda yapılabilir.”

“Tabii ki,” dedim, “Fakat sadece oturup olanları izlemek değil kararlı ve sabırlı bir çalışmaya da gerek olduğunu düşünüyorum. Dediğim gibi başarıya ulaşmak için konuşmalara, yazılara ve eylemlere gerek var.”

“Tehlikeli yoldasın...”

“Kuşkusuz fakat Machiavelli’nin dikkat yerine hareketli olmayı tercih ettiğini hatırla, çünkü doğa onu elinde kırbaçla yönlendirecek erkeklere ihtiyaç duyan bir kadın. Buna talip olanların çekingen olmaları değil, yırtıcı, acımasız ve gözü kara olmaları gerekiyor.”

“Şu senin Belmor, zevk sahibi birine benziyor,” dedi Clairwil.

“Gerçekten öyle,” dedim “Onun kadar hovardalığı seven bir erkek görmedim, Ah! Bu arada onunda zehirlerden hoşlanacağından eminim, ona altın karşılığı geri satabiliriz. Birlikte çalıştığımız adamları aldatma fikrine ne diyorsun?”

“Kuşkusuz,” dedi Clairwil, “Bu bizim görevimiz, unutmama, onun kim olduğu önemli değil, sonuçta erkek ve hiçbir erkek dürüst değildir; o

halde biz neden onlara karşı dürüst olalım? Sevgililerini fiziksel ve manevi açıdan kullanmalısın. Zekâsı ile ısınmalı, yeteneklerinden ilham almalısın fakat tüm bunlar olurken onun asla düşman cinsiyetten olduğunu unutmamalısın; o senin cinsiyetinle savaşan cinsiyetin üyesidir. Onun tarafından kullanıldığını asla aklından çıkarmamalı ve ona teslim olamamalısın. Onu kandırmalı, ona karşı sıcak, iyi kalpli ve hevesli davranmalısın ama özün de asla böyle olmamalısın. Saint-Fond'dan benim elde edeceğimin yarısını bile alamadın. Senin yerinde olsam, öyle bir hazineden her gün milyonları götürürdüm.”

Clairwil'in arabasının, büyücünün Faubourg Saint-Jacques'de ki evinin kapısının önünde durması ile konuşmamız yarıda kaldı.

Burası küçük bir evdi, izole edilmiş halde bahçenin ve ağaçların arasında kalıyordu, adamlarımızdan biri içeri koştuğunda, kapıda yaşlı bir kadının bizi karşıladığını fark ettik. Onu hangi sebeple ziyarete geldiğimizi öğrenince, adamlarımızı içeri almak istemedi ve onların biraz ilerideki şarap dükkânının önünde beklemelerini istedi. Emirler yerine getirildikten sonra, bizi küçük bir odaya buyur etti.

Yaklaşık on beş dakika sonra Madam Durand ortaya çıktı. Kırk yaşlarında güzel bir kadındı, zengin ve asil görünüyordu, uzun boylu, görkemli hali ile Romalıları andırıyordu; mükemmel bir cildi ve büyük gözleri vardı, konuşması da görünüşü gibi düzgündü. Her hareketi ile ne kadar eğitilmiş ve iyi bir aileden geldiği belli oluyordu.

Arkadaşım, “Madam,” dedi, “Sizi gayet iyi tanıyan dostlarınızın tavsiyesi ile geldiğimizi, bilmenizi isterim. İlk olarak bize yirmi beş louse sattığınız mallardan göstermenizi istiyoruz, sonra geleceği kontrol etme konusuna girebiliriz. Tabii bir de zehirlerinizin karışımlarını bilmek istiyoruz.” Clairwil elli louis çıkarıp kadına vererek, konuşmasına devam etti. “Sanırım bu laboratuvarınızı ve özel otlar yetiştirdiğiniz bahçenizi görmemiz için yeterlidir.”

Durand, “Öncelikle, siz ikiniz, gerçekten çok hoş kadınlarsınız ve sizler için çok farklı bir tören düşünüyorum,” dedi.

Clairwil merakla, törenin nasıl olacağını, sordu.

Büyücü, “Benimle loş küçük bir odaya geleceksiniz, tüm kıyafetlerinizi çıkaracaksınız ve sizi kırbaçlamama izin vereceksiniz.”

“Kuvvetlice mi?”

“Kan gelene kadar sevgili dostlarım... Evet kırbacın çarptığı deri yırtılıp kanayana kadar buna devam edeceğim ve başka türlü size hiçbir formülümü vermeyeceğim. Kanınıza gerçekten ihtiyacım var.”

“Haydi,” dedim Clairwil’e, “Bu karşı konulamayacak kadar iyi bir teklif.”

Durand’ın bizi götürdüğü küçük oda, anlatılamayacak kadar tuhaftı; içerde loş bir ışık vardı, etraftaki objeleri görmekte güçlük çekiyorduk. Odanın duvarları siyah boyalıydı, yaklaşık dokuz fit genişliğinde, on iki fit uzunluğundaydı. Sağ taraftaki duvarda ocak vardı, yanındaki tezgâhta kimya malzemeleri duruyordu. Soldaki raflarda şişeler, kavanozlar, sayısız kitap vardı ve bir çalışma tezgâhı bulunuyordu. Bizim karşımızda büyük siyah kalın bir perde vardı, perde açılınca, ardında bir divan ve küçük bir oda daha olduğunu gördük. Bu odanın ortasında kadife kaplı tahta bir kazık bulunuyordu, Durand bizi buraya getirmişti.

“Tamam, o halde biraz bilgi için acı çekmeyi göze alıyor musunuz, bayanlar?” diye sordu.

“Devam edin madam,” dedik, “Biz her şey için hazırız.”

Durand bu cevabımız karşılığında şehvetle bizi öptü, kalçalarımızı inceledi ve gözlerimizi bağladı ve işte bu dakikadan sonra havada birden sessizlik hâkim oluvermişti. Sonra yumuşakça başlayan ve kimin elinden çıktığını bilmediğimiz, her birimiz ilk elli kırbacı yedik fakat üzerimizde ilk kullanılan söğüt kamışları bizim için oldukça hafif kalmıştı. Sonra güçlenen darbelerin kığımızda derin izler açabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kığımız kesilmeye başlamıştı ve bizi kırbaçlayan ellerin Madam Durand’a ait olmadığından emindim.

Bize acı veren kişinin cinsiyetinden artık emindik, çünkü adamın aleti kıklarımıza sürtünmeye başlamıştı, kanayan yaralarımıza sürtünüyor, aletini kana buluyordu. Şehvetli inlemeler duymaya başlamıştık ve kış deliklerimizi öpmeye başladı, dilini içimize sokuyordu; bir süre

sonra kığımız acıdan uyuşmuş haldeydi. Kamasından akan kan ayaklarından yere sızıyordu, Önce içime kamışın, ardından da dilin girdiğini hissettim ve tören sona ermişti. Gözlerimizin bağı çözüldü ve ilk olarak elinde çay tabağı ile duran Madam Durand'ı gördük. Tabağı biraz Clairwil'den akan kanın altında tuttu, sonra aynı işlemi bana da uyguladı. Sonra tabaklar kanla dolduklarında, onları kaldırarak, bağlarımızı çözdü. Süngerle kıklarımızı temizledi ve sirke sürdükten sonra canımızın acıyıp acımadığını sordu.

“Hiç de değil,” dedik, “Niye bize bir şey mi oldu ki?”

“Evet,” dedi Durand. “Klitorisinizle oynanması gerekiyor, yoksa başka türlü size kehanette bulunamam, zevk haykırışlarınızı duymadan konsantre olamam.”

Büyücü şimdi ikimizi divana yan yana yatırdı, üstümüzden inen perde bizi belimizden ayırmıştı, böylece bir tarafımız diğer odada diğer tarafımız ise odanın içindeki küçük kabindeydi. Diyaframımızı saran kayışla kalkamayacak şekilde bağlanmıştık. Aradaki perde sayesinde bize kimin ne yaptığını göremeyecektik. Durand yarı çıplak halde yanımıza oturdu, enfes göğüsleri onları öpebileceğimiz konumdaydı, bizi dikkatle izledi. Oynaşmaya şehvet noktamızdan başlamıştı, sonra doğal olarak tepeciklerimiz ve son olarak karanlık vadilerimiz sıradaydı. Her iki kapımız yalandı ve sonra yeniden tüm vücudumuzu kalın bir şeritle sardılar. Ayak bileklerimiz ve bacaklarımız hareketsiz durumdaydı, bacaklarımızı yukarı kaldırdılar ve ortasından mahzenlerimizin ön ve arka kapılarına gelecek şekilde anahtarlarını uygun pozisyona getirdiler.

Oyun yapmak için madama, “Madam, umarım bu beylerin sigortaları vardır,” dedim.

“Toy çocuk, bunlar insan değil ki, Tanrı.”

“Madam, çıldırdınız mı? Tanrı diye bir şey yoktur ve olsa bile bir kadınla sevişmek yerine o sadece kendi kendini zevke ulaştırıyordu.”

“Sessiz olun!” dedi Durand, “Şimdi kimle olduğuna değil, kendi alacağınız yüce zevke konsantre olun, yoksa bu çabalar hiçbir işe yaramaz.”

“Tamam, sustuk ama madam, dikkatli olun çünkü hamile bırakıl-

maktan nefret ederiz,” dedi Clairwil.

Fakat biz bunu söylememişiz gibi içime giren aletin ta bağırsaklarına kadar tohumlarını bıraktığını açıkça hissettim; mücevherin sahibi olan adam hiç inlememiş, hiçbir ses çıkarmamış, sadece içimize boşalmıştı; bunun ardından divandan kaldırıldık.

Kendimizi büyük, iyi döşenmiş bir odada bulduk, artık vücudumuza içimize giren kamışların sahiplerinin başından ayıran perdeler yoktu. Fakat şimdi roller değişeceğe benziyordu. Durand, yanında on üç on dört yaşlarında iki kızla karşımızda duruyordu. Kızlar sandalyelere oturtulmuş ve bağlanmışlardı... Onların az ötesinde iki tane beşik vardı ve içlerinde dokuz aylık iki oğlan çocuğu yatıyordu, odanın ortasında büyük bir masa vardı, üzerinde bir sürü paket ve ilaç vardı, ayrıca odanın diğer tarafında da çeşit çeşit kavanozlar vardı.

Durand, “Yorum yapmak istiyorum,” dedi.

Yanımıza gelip ellerimizi bağladığı kayışı çözdü.

“Sen Clariwil,” diye başladı, elinde ondan aldığı kanı tutuyordu. “Şimdi görüyorsun adını bana kimse söylemediği halde biliyorum. Sen Clairwil, senin sadece beş senelik ömrün kaldı ama artık elinde, altmış yaşına kadar yaşama şansın var. Bu şekilde servetin de yükselecektir. Yeniden baharın çiçeklerine sahip olabileceksin.”

“Anlamadım.”

“Sözlerimi bir yere yaz, çünkü günü geldiğinde onların ne anlama geldiğini rahatça anlayacaksın.”

Dostum endişeli görünüyordu.

“Sense Juliette, -lütfen bana kimin senin ismini söylediğini söyle.- Sen Juliette, bir rüya ile aydınlanacaksın, bir melek belirecek ve sana akıl almaz gerçekleri söyleyecek. Ahlaksızlık bittiği an, büyük kederler başlayacak.”

İşte bu sözlerin üzerine odayı kalın bir sis tabakası sarmıştı. Durand transa geçti, titremeye, tuhaf sesler çıkarmaya başladı, vücudu şimdi daha çekici görünüyordu. Sis tabakası dağıldı ve odayı kehribar, kükürt kokusu sardı. Kıyafetlerimizi geri verdiler, biz giyinirken Durand ne tür

zehirlerden istediğimizi sordu.

“Kehanetin bana sıkıntı verdi,” dedi Clairwil, “Beş yıl içinde öleceğimi bilmek!..”

“Ah! Kim bilir, belki de ölmezsin,” dedi Durand, “Ben sadece kade-rinde ne gördüğümü söyledim.”

“Ah! Bu umuda sıkıca sarılmalı ve diğer düşüncelerden kurtulmalıyım,” dedi Clairwil, “Fakat aslında çok yanılmış da olabilir, ölmeme bir hafta kalmış da olabilir. O halde, bu sürede kendimi suçlara adamalıyım. Madam haydi çabuk olun ve bana malları gösterin, şu kavanozları açın, bahçenizdeki tuhaf bitkileri görmek istiyorum. Öldürücü özellikte bu şeylerin özelliklerini anlatın, hesaplamayı sonraya bırakalım.”

“O halde, yirmi beş louis daha vermeniz gerekiyor,” dedi cadı, “Bu sergimin giriş ücretidir, seçtiğiniz ürünlerin parasını özelliklerine göre sonra ödersiniz. Denemek isterseniz elbette böyle bir hakkınız da olacaktır. Şu iki küçük kız sizin emrinizde olacak fakat eğer onlar yeterli olmazsa elli louis karşılığında istediğiniz adamı getirebilirim.”

“Çok çekicisiniz madam,” dedim kollarımı Durand’ın boynuna dolarken. “Sizinle tanışma fırsatımızın olmasına çok memnunum. Eminim ki, sizde bizim gibi müşterileriniz olduğu için çok memnun kalacaksınız.”

Kadın raflardaki kavanozları indirip bize afrodizyakları ve cinsel gücü arttıran iksirleri, müshilleri, anti afrodizyakları göstermeye başladı. Çin’in şifalı bitkilerden ürettiği likörlerden küçük şişeler içinde ikram etti. Japonya’dan gelen Joui liköründen verdi ve bunların bulunmayan türden oluşundan ötürü her biri için on louis aldı.

“Benimkiler cep şişelerinde olsun, listeme o şekilde ekle,” dedi Clairwil, “Kalabalık erkeklerle düzenlediğim partilerde çok işime yararlar.”

Durand, “Sıra şimdi zehirlere geldi,” dedi, “İnsanların çoğalmasını engellemek için bundan daha keyifli bir yöntem düşünmüyorum.”

“Yalnız her birini farklı yöntemlerde kullanacağımızı unutmamak gerekiyor, biri korkunçken diğeri ilahi olabilir. Bizim için bu iksirlerin önemi çok büyük, onları nefis ve kötü işlerde kullanacağız.”

“Öp beni,” dedi Durand, şehvetle, “Ah! Bu kadınlara bayıldım. Kesinlikle ikna olduğumu bilmelisiniz bu yüzden size yardım edeceğim.”

Zehirlerin hepsi türlerine göre ayrılmışlardı. İlk denediğimiz yeşil renkteki toz, karakurbağasına aitti ve Durand’a göre özellikleri çok etkileyici idi.

“Zevkle, kurbanaya uygulanabilir,” dedi Durand.

Sonra bizim isteğimizle, küçük kızlardan biri ile adamı sevişirken kızın üzerinde zehri dener, çok eğleniyorduk. Bu sırada Durand zili çaldı ve elli yaşlarında, soluk yüzlü bir adam belirdi.

“İşte,” diye fısıldadım dostumun kulağına, “Az önce bizi beceren adamın bu olduğuna eminim.”

Clairwil, “Haklısın,” dedi.

Durand, “Alzamor,” dedi, “Bu bayanlarla, kızın zehirlenme sürecinde ilgilenmeni istiyorum, sert misin?”

Adam kederli bir şekilde, “Çocuğu bana ver,” dedi, “Yapabileceklerimi görün.”

“Madam, bu adam da nedir böyle?” diye sordum.

“Bayanlar, bu adam benim cinimdir, formülü söyledikten sonra gideceğini bilmelisiniz.”

“Evet.”

Durand, anlayamadığım iki ürkütücü kelime söyledi ve Alzamor bir duman kütlesi içinde kayboldu.

“Şimdi cini yeniden geri getir bakalım,” dedi Clairwil.

Durand yeniden tuhaf bir şeyler söyledi ve ikinci bir bulut Alzamor’u geri getirdi. Şimdi cin, tahrik olmuş görünüyordu, çocuğa doğru silahını tutarak yaklaştı. Bu tuhaf yaratık gerçekten çok güçlü görünüyordu, iki dakika içinde kızın bekâretini aldı, tüm odaya kızın kanı fışkırmaya başlamıştı. Clairwil hemen kıza biraz daha zehir verdi ve zavallı yaratık şiddetle kasılmaya başladı, bu sırada Alzamor, kızla sevişmeye devam ediyordu, artık kızın attığı keskin çığlıklar kesilmeye, tizleşmeye başlamıştı. Altı dakika sonra cin kızın içine boşaldı ve kız tiz haykırış-

larla öldü, çıkardığı sesler çok tuhaftı. Clairwil ve ben zevkten deliye dönmüştük, Durand yeniden tuhaf şeyler söyledi, kızın ölü bedeni ve Alzamor ortadan kayboldular.

Durand, ürünlerini tanıtmaya devam ediyordu, sıra ikinci zehre gelmişti. “İşte, burada cildi yakabilme özelliği olan Etiyopyalı kaplan cinsinden elde edilen zehir var. Etkisi güçlkle fark edilir ama çok korkunçtur, sizin gibi acımasız bayanlar için çok uygun olduğunu söylemeliyim.”

“Tamam, deneyelim o halde,” dedi Clairwil, “Fakat genç bir adam üzerinde.”

“Kaç yaşlarında tercih edersin?”

“On sekiz, yirmi civarı.”

Nefis bir define, harika kaslı bir vücuda sahip genç bir adam kısa süre içinde bize hizmet etmek üzere hazırды.

Durand, “Onunla eğlenmek ister misiniz?” diye sordu.

“Evet ama bize katılmak istemez misin? Üçümüzle sevişecek kadar güçlü görünüyor,” dedim.

“Ne demek bu? Benimle sevişebileceğinizi mi düşündünüz yoksa?”

“Bunu çok isteriz.”

“Ben bu işlerde pek iyi değilimdir, şoka uğrayabilirsiniz.”

“Hadi oradan, orospu,” dedi Clairwil kadını kollarının arasına alırken, “Sen en kötü olsan da fark etmez, çünkü bizim gibi bir kadınsın ve seni iş üstünde görmek için sabırsızlanıyoruz.”

Ve Clairwil bir an bile duraksamadan hızla genç adamı kendine doğru çekip okşamaya başladı. Bense Durand’ı tahrik etmek için ellerimle, dilimle ve gözlerimle güzel vücudunun her noktasına temas ederek çalışmaya başlamıştım. Ona sadece dokunmak bile müthiş bir histi, göğüsleri ve kalçaları kusursuzdu, çok dolgun ve yuvarlaştılar. Oh! Ve o klitoris! Ah! O klitorisin güzelliğine başka kimsede rastlamamıştım. Ah! Leziz tepeciğini tamamen ağzıma almış, dilimle de klitorisiyle oynuyordum, tadı nefisti. Clairwil, tam kıvama getirdiği genç adamın kamışını doğruca Durand’ın tepeciğinden içeri kaydırды, kadın acı bir

çığlıkla ona sunduğumuz sürprizi kabul etmişti.

“Neden bana bunu yapıyorsunuz?” diye sordu kadın, inleyerek.

“Bu işi ön tarafımdan yapmaktan hiç hoşlanmam, sanırım beni çok sıradan bir kadın olarak düşünmüşsünüz.”

Böylece genç adamı üzerinden iterek, arka kapısından misafir etti. Clairwil, hazırlıksız olan genç adama pozisyon değişikliğinde yardım etmişti. Elbette, oldukça iri olan dev tünelden çıkıp bu kadar küçüğüne girmek adam için ilk başta oldukça güç olmuştu. Orospu artık tam kıvamına gelmişti, Clairwil ile birlikte kadının boşta kalan tüm noktalarını emdik, parmakladık, yaladık; inanın bana müthişti. Bize kendi hakkında söylediklerinin ne kadar saçma olduğu açıktı. Kadın resmen zevk krizine girmişti, kıçlarımızı avuçlayıp öpmeye başladıktan sonra deliklerimize dilini soktu ve aynı bir erkeğin organını kullanışı gibi dilini kullanarak bizimle sevişti.

“Zehirleyin onu! Zehirleyin onu!” diye bağırdı sonunda, duyguları coşunca aklındakiler de ağzından dökülmeye başlamıştı.

Clairwil, “Tanrı adına, daha önce kimse beni dili ile bu şekilde zevke ulaştırmamıştı!” dedi.

Durand’ın bu sırada tüm kol ve bacakları titriyor, ölecekmiş gibi çığlıklar atmaya devam ediyordu. Bu arada, onu emmeye devam ettiğim sırada, ağzıma boşaldı ve genci içinden çıkardı.

“Bayanlar, adamımız henüz boşalmadı, bu zevki size bırakmak istiyorum,” dedi.

Kıçım ilk sırada olmak için sabırsızlanıyordu ve hergele Durand’ın içine bırakamadığı tüm tohumlarını uzun süren inleyişleri ile bağırsaklarıma kadar serpmişti. Genç adam benimle arka bahçemde eğlenirken, ben de Durand’ın mahzen girişinden sızan leziz şarabın son damlasına kadar emmeye devam ediyordum. Durand’ın arka mahzeninin balçık kıvamındaki şarabının da tadına Clairwil bakıyordu. Pozisyon değiştirmemizin vakti gelmişti.

Genç adam işine, Clairwil’in sabırsızlığına karşın devam ediyordu, Clairwil zevkten öyle bir hale gelmişti ki, ölme tehlikesi olduğunu dü-

şünmeye başlamıştım.

Clairwil, “Tanrım!” diye inledi, “Zehir herifin içine işledikçe canavarının nasıl büyüdüğünü bilemezsiniz! Oh! Ve bunun ne kadar yüce bir zevk olduğunu da bilemezsiniz!”

Oh! Çılgın kadın! Nasıl da erkeği onun arka veya ön mahzeninde iken zehrin gücünü denemeyi akıl etmişti. Fakat tabii kurbanımız hissizleşince, dostumuzun düz bağırsaklarını kaplayan canavarı çıkarmamız biraz zor olmuştu ama bu hissizlik onun boşalmasına engel olmamıştı.

“Ah! Görüyorsunuz işte deneyim başarıyla sonuçlandı, herif hayalet konumunda ama bu halde iken bile orgazm olabiliyor,” dedi Clairwil.

Cesetten kurtulduktan sonra, sıra üçüncü zehir türünü denemeye gelmişti. Bu, tarihte XV. Louis’in ailesini yok etmek için kullandığı zehirdi. Kuzey batıda Jupatan’da bulunan zehir özel bir yılanın zehrinden yapılmıştı

“Bunu likörle veya başka bir içkiyle karıştırıyorum. Hiçbir denemede başarısız olduğunu görmedim. Neler yaptığını izlemek ister misiniz?”

“Kesinlikle evet,” dedim. “Bunu da diğerleri gibi geri çeviremeyiz, elbette.”

“Peki kurbanı nasıl tercih edersiniz?”

“Çekici bir genç adam olsun,” dedi Clairwil, hevesle.

Durand küçük zili yeniden çaldı ve gözlerimizin önünde on sekiz yaşında bir genç adam belirdi, sarışın ve esrarengiz görünüyordu tabii.

“Alzamor’un onunla sevişmesine ne dersiniz?”

“Müthiş!”

Yeniden büyük kalın bir sis bulutu ile cinimiz geri dönmüştü.

Durand, “Şu gençle seviş!” diye emir etti, “Hanımlar, onun üzerinde zehri deneyecekler.”

“Bekle!” dedi birden Clairwil, “Alzamor onunla sevişirken, onun da aynı anda benimle sevişmesini istiyorum.”

“Peki, ben ve Madam Durand, ne yapacağız?”

“Juliette sen Alzamor’un arkasındaki şekerli tüneli yalarsın, bende

madama yaslanırım ve onun ön tarafındaki g z ll klerle ilgilenirim, bu sırada deneyimli madamımız herif orgazm olmadan kısa süre önce, ona zehri i irir, böylece zehrin etkisini de test etmiş oluruz.”

Her şey Clairwil’in planladığı gibi gidiyordu, ta ki, genç adam zehirli içkiyi içene kadar. Genç adam kısa süre sonra çok güçlü bir biçim-de titremeye başlamıştı, işte bu yüzden odaya çiftler halinde dağıldık. Alzamor, Clairwil ile oynaşıyordu, bense Durand’ın kollarındaydım, parmaklarını o kadar iyi kullanıyordu ki, bunun kelimelerin tarif etmesi olanaksızdı. Dudakları ise tüm vücudumu serin küçük öpücüklerle sarıyordu. Bu arada kurbanımız zehrin berbat etkilerini yaşamaktaydı. Tüm yüzü ve vücudu morarmaya başlamıştı, kolları ve bacakları ani felcin etkisiyle tutmadığından, genç adam yere düştü, biz onu izlerken sırayla orgazm olmaya başlamıştık, o ise acı iniltilerle hayata gözlerini yumuyordu.

“Bence,” dedi Clairwil, “Bu tutkuların en ilahisi ve dayanılmazı! Oh! Gelecekte her fırsatta bunu tatmak isterim.”

“Evet ve cesaretle yapabilirsin,” dedi Durand, “Zehir ile öldürmek tehlikesiz ve kolaydır. Arkanda kanıtta bırakmazsın. Bununla ilgili yaşlı bir fizikçinin incelemesi de bu şekilde olmuştur, zehir kurbanı zarar verir ama katile asla. Suçun temizliğı sizin de minnet duymanızı sağılar. Yani, her zaman korunmada olursunuz.”

“Devam et, bizi baştan çıkar, eğer beni ikna edersen bu gece, zehirlerini tüm Paris üzerinde deneyeceğim,” dedi Clairwil.

Durand yeniden aynı yöntemi kullanarak cini çağırdı ve bizi bahçe-ye davet etti.

“Orada istediğiniz birçok şeyi bulabileceğinizden eminim fakat geçen kış olan aşırı don,  r nlerimin çoğunu öldürdü.”

Bahçe gerçekten çok güzel görünüyordu, oldukça büyüktü ve her yerde nadir bulunan bitkiler yetişiyordu.  oğunun kötü bitkiler olduğı açıktı, geniş gövdeli uzun ağı ların gölgesinde gri renkteydiler.

“Sanırım burası suçun ana merkezi değıl mi?” Durand diye sordu Clairwil.

“Gelin,” dedi büyücü bizi başka bir yere doğru götürürken, “Şimdi size kimi öldürdüğünüzü unutturacak bir bitkiyi göstermek istiyorum.”

Bize, o ve başka birçok bitki hakkında bilgi vermişti ama ben çoğunu tam olarak anlayamamıştım. “Dinleyin,” dedim, “Bize doğanın yardım etmesine izin vermeli ve onun verdiği bu güzellikleri iyi değerlendirmeliyiz. On metre ötemizde bir mezarlık görüyorum, neden oradan on dört, on beş yaşlarında bir kız diriltip, bir kez daha orgazm olmamızı sağlamıyorsun? Ondan önce bir hendek kazalım ve işimiz bittiğinde kızı içine gömmek için hazır olmuş olsun.”

“Evet, ben bu işe varım,” dedi Durand, “Şimdi dön ve istediğin çocuğa bir bak.”

Gerçekten vahşi Cayenne ağacının kenarında anadan doğma, çıplak, on dört on beş yaşlarında güzel bir kız duruyordu. Sonra birden gökyüzünde açılan deliği gördük. Bu çok tuhaf ve esrarengiz bir andı...

“Ha!” dedi, “Nasıl benden korktunuz mu?”

“Korkmak mı? Hayır fakat seni anlayamadık.”

Durand, “Tüm doğa benim emrim altındadır, daha doğrusu doğa onu gerçekten anlayan herkesin emri altındadır. Fizik ve kimya sadece insan zekâsı ile şekillenen bir bilim değildir. Arşimet biraz daha çalışmış olsaydı dünyayı yerinden oynatabilirdi fakat ben onu tek bir bitki ile yok edebilecek güce sahibim...”

“Enfes yaratık,” dedi Clairwil, kadının memesini avuçlarken, “Yönlemleri benimkilere bu kadar çok benzeyen biriyle tanışmak ne müthiş!”

Durand deliği kapattıktan sonra mezarlıktaki kızın yanına gittik. Zehri verdikten sonra, tören yeniden başlamıştı.

“Gelin, burada oturalım biraz,” dedim, “Yer her an kırılacak gibi duruyor.”

Büyücü, “Senin düşüncelerini okuyabiliyorum,” dedi ve cebinden bir kutu çıkarıp açtı ve içinden çıkardığı tozu toprağa serpti, birden toprağın altından kadavralar çıkmaya başladı.

Clairwil, “Oh! Bu ne müthiş bir manzara!” diye bağırdı ve kendini ölülerin arasına attı. “Gelin, çıplak vücutlarımızı şu leşlere sürelim, hay-

di soyunun!” diye bağırdı Durand.

“Bence bu kemikler aynı penisleri andırıyolar,” dedim ve Clairwil fikri çok iyi bulduğundan, hemen bir kalça kemiği alıp ön mahzeninin kapısına dayadı.

“Çok iyi,” dedim dostumu tebrik ederek, “Fakat kafataslarının üzerlerine oturmalıyız, burun kemikleri ile içimizi delmeli. Bakın işte böyle!..”

“Biraz sola kay, kafa o tarafta, muhtemelen hâlâ sıcak ve tazedir çünkü bu öldürdüğünüz son delikanlı; Juliette, bekle biraz, gencin bir eli bende, izin ver de onunla seni eğlendireyim!..”

Başka ne diyebilirim ki, dostlarım? Aşırılık ve deliliğin sınırlarını çoktan aşmış durumdaydık, yeni şeyler keşfediyor, yüzlerce iğrençlik yapıyorduk. Son dişi kurbanımızı da barbarca öldürmüştük, gözlerimizin önünde can verişini zevkle izlemiştik. Sonra onun yeniden mezara girişine baktık, ben bu sırada iki karı koca leşinin ortasında Durand salyalarını yalarken boşalmıştım. Yeniden kıyafetlerimizi giydik ve biraz daha gezdikten sonra Durand’ın küçük evine geri döndük.

Büyücü, “Beşikteki bebekleri kimya deneylerimde kullanabilirim ve onlardan çok hoş zehirler elde edip satabilirim. Beni izlemek ister misiniz?” dedi.

“Elbette,” dedik.

Durand, “Hiç şaşırmadım, sizin gibi bilgili ve hünerli kadınların böyle kimyasal bir bilgiye hayır diyeceklerini ummazdım zaten,” dedi.

Madam Durand, önce bebekleri beşiklerinden tek, tek çıkardı ve onları ayaklarından jambon gibi tavana astı ve dikkatlice kırbaçlamaya başladı. Sonunda bebeklerin ağzından salyalar gelmeye başlamıştı, büyücü bunu görünce dikkatle pembe köpükleri aldı ve iki ayrı şişeye doldurduktan sonra, yüz loiusden bize sattı. Bu en öldürücü zehirdi ve gerçekten doğrudu. Durand bebekleri orada asılı halde bıraktığından zavallılar kısa süre sonra ölmüşlerdi. Ah! Daha önce bu kadar soğukkanlılıkla işlenen cinayet görmemiştim ve gerçekten çok etkilenmiştim.

“Evet, sevgili dostlarım, bu gün gerçekten iğrenç sırları paylaştık,” dedi Clairwil, tüm gün yaşadıklarımız hakkında.

Durand, “Matmazeller, çok daha iyileri de var. Yüzlerce insanın yaşamı bana bağlı, hepsi ellerimde. Eğer istersem büyük fırtınalara, bitki zehirlenmelerine, evlerin yanmasına, insanların bilinmeyen nedenlerle yok olmasına, zehirlenerek ölmesine neden olabilirim. Yani diğer bir deyişle ben eşi benzeri olmayan bir kadınıym,” dedi.

“Fakat madam, doğaya hükmeden biri nasıl Tanrı’nın varlığını kabul eder?” dedim.

“Tek gözlü canavardan daha güçlü bir şey var mı?” diye sordu Durand, cevap olarak.

“Ah! Bu hoş bir cevap ama haydi tatlım bize Tanrı’ya inanıp inanmadığını söyle.”

“Dostlarım, doğa için çalışan biri, onun tüm gizlerini de bilmek zorundadır. Onun enerjisi olağanüstüdür. Bu yapay idole bağlı kalmak saçma, gereksiz, tehlikeli ve nefret vericidir. Bu küçük masal hileden başka bir şey değildir ve Tanrı’ya inanlar aptallardan başkaları değildir. İnançlarına göre Tanrı onlara iyilik ve kötülükler veriyor, tüm o kıskançlık, namus, ahlak kurallarını da Tanrı’nın onlara sunduğunu düşünüyorlar. Oysa onların Tanrı dedikleri şey sadece acı ve kedere neden olur. Gerçek Tanrıları aslında doğadan başkası değildir, doğanın gözündeki ise tüm yaratıklar eşittir. Hiçbirinin yaratılışı diğerinden farklı değildir. Onun gözündeki bir öküzle insanın hiçbir farkı yoktur.”

“Peki, kabul ettiğin doktrin nedir, madam?” diye sordu Clairwil, “Felsefen ve inancın bizimkine çok yakın.”

Durand, “Aslında düşüncelerimden ve eğitimimden yola çıkarak ve kendimi geliştirerek bu noktaya geldiğimi söylemeliyim. Filozoflar da bu konularla ilgili karar hakkını büyük ölçüde insanlara bırakıyorlar. Bence hayvan ruhu ile insan ruhu arasında hiçbir fark yoktur, insanlarla hayvanları ayırt eden tek fark organlarıdır, bunun dışında fazla bir farklılık olmadığı, gün ışığına çıkarılması gereken önemli bir konudur. Bence ruh tek başına yanabilen, sıcak olan ve tek başına dünyada var olan bir olgu değildir, onu sinir sistemimiz desteklemekte, uyumu sağlamaktadır. Sinir sistemi aynı zamanda hayvanları da büyük ölçüde kontrol

altında tutan bir mekanizmadır, yani onları da yöneten güçlü bir ateş vardır. İnsan ya da hayvan öldüğünde bu ateş dışarı çıkar ve bir su damlası gibi okyanusa düşerek her biri evrensel değerini yitirir. Böylece bedeninin geri kalanı da çürümeye, bozulmaya, zarara uğramaya, değişmeye başlar, sonunda ateş yeniden canlanmaya ve başka şekiller oluşturarak var etmeye başlar. İşte, artık şu cennet, cehennem komikliği hakkında bu bilgiler ışığında yorum yapmayı size bırakıyorum,” dedi.

“Tatlım,” dedi Clairwil, “Bunca şeyi bilirken ve inancın bu şekildeyken bize şu Tanrı benzetmeni açıklar mısın? Doğanın örtüsünü açabildiğin halde ilk baştaki o gizliliğin anlamı neydi?”

“Çünkü doğa herkese haklarını eşit şekilde vermiştir. Bu ev de benim olduğuna göre, bazı şeyleri gizleme ve saklama hakkına sahibim, tabii istediğim süreyle. Diğer bir isteğim ise, bu konuları başkalarıyla tartışmamaktır ve siz de eğer daha fazla soru soracaksanız, buradan eliniz boş dönmek zorunda kalabilirsiniz.”

“Tamam, o halde,” dedim, “Madamı daha fazla sorularımızla sıkmayalım. Bunun, onun fazla konuşmak istemediği bir konu olduğu açık. Evinde ahlaksızlığın en güzelini yaşamış olmamız yeterli. Bize gösterecek başka nelerin var?”

Durand, “Evrende arzuyu, kaprisi, şehveti tek başına düşünme imkânı olmadığı gibi, onları tek başına devam ettirmeye de imkân yoktur. Bu dünyadaki her hangi bir kadın ya da erkeğin sahip olduğu ya da olabileceği her fantezi ne kadar fantastik ne kadar kural dışı ya da ne kadar akıl almaz olursa olsun, onları buradan isteyebilirim, onlar hiçbir şeyi fark etmeden ben bir perdenin ardından olan biten her şeyi izleyebilirim. Bu gördüğünüz evin sahibi benim ve bu evin dört bir tarafı korunaklıdır. İşte, bana bu yalnızlık ve inzivada olma hissi mutluluk veriyor. İsteddiğiniz her cins her milletten her yaştan biri ile suçun tadına burada varabilirsiniz. Bana iyi ödeyeceğinizi biliyorum ve bu nedenle size istediğiniz şekilde hizmet verebileceğimi bilmelisiniz,” dedi.

“Sanırım madam, aslında bunların hiçbirine ihtiyacınız olmaması gerekiyor, gücünüzün uçsuz bucaksız olduğu ortada.”

“Evet,” diye onayladı, Durand, “Fakat benim de bazı zevklerim var, kazanacağım hiçbir paranın da çok önemi yok aslında çünkü tahmin edebileceğinizden çok daha fazla zengin olduğumu bilmelisiniz. Evet bayanlar, evet bu mekân içindeki en önemli şey gizlilik ve sırlardır. Bu gün burada beş altı kişiyi kurban ettiniz ve bu inanın sadece yüzlerce kurbanın suikastı için attığınız ilk adımdı. Genç erkekler, genç kızlar, olgun yaştakiler, yaşlılar, orta yaşlılar, istediğinize istediğinizi yapabilirsiniz, söylemeniz yeterli. En iyi şekilde hizmet göreceksiniz.”

Clairwil, “Ben on beş yaşındaki genç delikanlıların, beni arka bahçemden memnun etmelerini istiyorum ve bu sırada siz de gençleri geberteceksiniz; yakışıklılar benimle sevişirken siz de onlara zehir vereceksiniz,” dedi.

“Kurban başına yüz louis isterim ve memnun kalacağınızı garanti ederim,” dedi Durand.

“Bense, iki genç kız istiyorum. Orospulara erkeklerin tattırdığı güzellikleri yaşatmak istiyorum. Onlara aletle ön safhalarından zevk vereceğim ve bu sırada senin cinin, kızları kırbaçlayacak. Operasyondan sonra da aynı kırbaçla beni kırbaçlamasını istiyorum.”

“Kız başına elli louis,” dedi Durand.

On dakikadan az bir zaman içinde, her şey istediğimiz gibi hazır haldeydi. Kızlar düşündüğümünden de tatlı ve çekici görünüyordlardı. Eğlence yeniden başlamıştı ve istediğimiz gibi yeniden kollarımız doluydu. Bense çok soğukkanlı görünüyordum. Aramızda konuşup kurbanları tek tek almaya karar verdik.

İlk kızım çok çekici görünüyordu, çırlıçıplaktı, elleri arkasından bağlıydı, sabırsızca sevişmeye başladık. Durand, bizi yalnız bırakmıştı, hemen işe koyulduk sonra kapı çalındı, gelen Durand’dı. “Beyefendi kapıda kızlarınızı görebilmek için sabırsızlıkla bekliyor,” dedi.

Clairwil, “Git ve her şeyin onun istediği gibi olacağını söyle!” dedi. Kurbanı içeri girince, Clairwil’in gözleri kocaman olmuştu, dağılmış bir haldeydi ve ağzından salyalar akıtıyordu. Genç adamla bir süre eğlendikten sonra, karnını ve göğüs kafesini canlı, canlı deşti, kalbini dışarı

çıkartıp sıcak, sıcak yamacına sokup çıkarmaya başladı.

“Ah! Juliette!” dedi güçlükle nefes alırken, “Yıllardır çocuk kalbi ile sevişmek isterdim, bu benim en yüce fantezimdi, bu unutulmaz bir orgazm olacak.”

Clairwil, kurbanının kalbini içine sokup çıkarırken ölü bedeninin ağzını emmeye, ağzın içindeki dili koparıp, çiğnemeye başlamıştı. Zevkten âdeta uluyordu, bana doğru bağırdı. “Juliette! Denemelisin, eşi benzeri olmayan bir duygu bu!”

“Bir adam vardı,” dedim. “Aynı çılgınlığı o da yapardı, kalbin içine hançeriyle bir delik açar ve canavarını bu deliğe sokar, içine zehrini akıtırdı.”

“Çok etkileyici olmalı,” dedi Clairwil, “Ama estetik olarak benimki kadar iyi göründüğünü sanmam. Sen de denemelisin meleşim, aynını yapmalısın!”

Benim gibi hayal gücüne sahip olan biri için, bu mükemmel bir örnekti, tahrik olmuş, delice bunu yapmak istemiştim. Sonunda kurbanımı bacakları ardına kadar açık bir halde yatırdım ve canlı kalbini tepeciğimin dudakları arasından içine almaya çalıştım fakat benim uğraşlarım arkadaşımın ki kadar etkili olmamış, kalbi içime alamamıştım.

Clairwil, “Onu ikiye ayır,” dedi çabamı fark ettiğinde, “Girdiği kadarını al ve kalanını bırak.”

Benden istediğini, zevkle yerine getirdim ama elbette benim hayal gücüm dostumunkinden daha yaratıcıydı bu yüzden kızıdan söktüğüm kalbi dostumun yaptığı gibi tepeciğime değil daha zevk veren malum yere sokmuştum. Dostlarım, inanın bana, bu müthiş bir orgazm deneyimi idi.

Odanın ortasına yığılan enkazı gören Clairwil, “Ah!” diye kükredti, “Bu görüntü bana ne kadar başarılı bir gün geçirdiğimizi gösteriyor. Elbette zaten insanı gösteren, yaptığı işlerden başka nedir ki?”

“Değerli dostlarım,” dedi Durand, “Size bir teklifim var.”

“Çekinmeden söyle.”

“Elli louis sahibi olmam için bana yardım eder misiniz?”

“Elbette.”

“Tamam o halde, sizi izleyen bir hayranınız bana çok etkilendiğini söyledi ve sizinle olmak için yarıyor.”

“Çok iyi,” dedim, “Fakat para istiyoruz, hiçbir para orospuluk yapılarak kazanılan paradan daha büyük bir zevkle harcanamaz. Ondan yüz louis iste ve bize yirmi beşer vererek kalanını kendine ayırabilirsin.”

Clairwil, “Bende arkadaşım ile aynı fikirdeyim,” dedi, “Fakat dostumuz bizimle ne yapacak? Kimse bir şey almadan, karşılığını vermez.”

“Ah!” dedi Durand, “Merak etmeyin, gerçekten çok çekici bir adamdır, memnun kalacağınızdan eminim.”

“Tamam, o halde içeri gelsin de onu bir görelim, biliyorsun biz sabırsız orospularız,” dedim.

Önce içeri altmış yaşlarında yarı çıplak bir adam ve arkasında onun derinlerine ulaşabilmek için fırsat kollayan, onu okşayan bir ibne girdi, adam ayaklarının üzerinde zor duruyordu.

Önden giren dostumuz, kıçlarımızı avuçlarken, “Nefis kıçlar!.. Nefis!..” diye bağırdı. “Ah! Bayanlar, müthiş işler yaptınız!..” Bu sırada kendi kendiyi oynamaya başlamıştı. “Nasıl da öldürdünüz, sizi gidi kasaplar, oh! Size hayran kaldım. Yeniden denemeye ne dersiniz? Aynını birlikte yapabiliriz.”

Azgın herif, sözlerini bitirir bitirmez beni tutup yatağa fırlattı ve benimle oynarken bir yandan Clairwil’in kalçalarını okşuyordu. Bir süre bu beceriksiz, ani sevişme süreci sona ermişti ki, azgın dostumuz Clairwil’in arka bahçesine kurulmuştu bile. Onunla seviştiği sırada, benim arka kapımı burnu ile dürtüyordu. Kısa süre içinde herif Clairwil’in üzerine boşalmıştı, canavarı iyice küçülen azgın boğa, buna rağmen duracağı benzemiyordu. Yanında getirdiği heriften bizi sıkıca tutmasını ve bırakmamasını istedi. Eline geçirdiği kırbaça dostumu ve beni kırbaçlamaya başlamıştı. Kalçalarımıza ve kıçlarımıza elinden gelenin en güçlüsüyle vurmaya devam ediyordu. Bu sırada her yerimizde açılan küçük sıyrıklarla birlikte kan içinde kalmıştık. Diğer uzun boylu adam, bizi güçlü kollarıyla sıkıca kavramıştı. Fakat kan bile adamımızın aleti-

nin sertleşmesini sağlamıyordu, bu yüzden uzun boylu, güçlü dostumuz adamının aletini emmeye, yalamaya başladı. İşte bu çok etkili olmuş, azgın herifin kamışı mükemmel bir kıvama gelmişti. Ve bu müthiş silah bizi biraz olsun avutabilmek için yeniden içimizdeydi. Yaşlı hergele, güçlü silahı ile, bizi sırayla zevke götürürken, uzun boylu dalkavuşu da boş durmuyor, yaşlı dostumuzun derinliklerinde zevk turları atıyordu. Yaşlı azgın, zevkten çılgınlıkla atmaya başlamış, “Bana gebertebileceğim bir kurban getirin!” diye inlemeye başlamıştı. Yaşlı dostumuzun adı Monsenyör Mondor idi ve eminim ki, önemli şahsiyetlerden biriydi. Bu şekilde bağırıktan çok kısa süre sonra, biri içeri on bir yaşında bir erkek çocuk getirmişti. Mondor çocukla sevişti, sonra bizden çocuğu kesip içinden kalbini çıkarmamızı istedi. İstedğini hevesle yerine getirdiğimiz sırada, bizi dikkatle izliyordu. Kalbi çıkarıp ona verdiğimizde, onu eline alıp yüzüne sürmesi şehvetle inleyerek boşalmasını sağlamıştı. Odanın ortasında oluşan kan gölünün içinde aynı bir maymun gibi yuvarlanmaya başlamış, spermi ile karışan kana yüzünü sürmeye başlamıştı. Bu tür nüfuzlu ve garip insanlarda sıkça rastlandığı gibi, bu da kısa süre sonra tek bir kelime bile etmeden odayı terk edip, ortadan kaybolmuştu. Bu adamlar sevişmenin en çılgın halini yaşadıkları sırada, ne bir prensip ne de kural sahibidirler ama işleri sona erdiğinde, herkesten ve her şeyden önce kuralları gelir.

Madam Durand’a “Bu tuhaf dostumuz kimdi?” diye sorduk.

“Şaşılacak kadar güçlü bir adam,” diye cevapladı, “Fakat size adını vermeyeceğim; eh, siz de benim, sizin isimlerinizi uluorta açıklamamı istemezsiniz.”

“Tecrübeleri, bu gördüklerimizin çok daha ötesinde olabilir mi?”

“Çoğunlukla kendi cinayetini kendi işler fakat bugün ki ufak iş olduğundan, sizinle paylaşmak istedi. Sizin ondan pek emin olamadığınızı söyledi. Ve haklısınız da çünkü aslında çok çekingen ve dindar bir adamdır, işlediği bu dehşetçe suçların ardından doğruca gidip Tanrı’ya dua edip af diler.”

Bu konuşmanın ardından üzerimizi giyinip seçtiğimiz tüm özel ürün-

leri satın alıp arabamıza binerek, etkileyici Durand'ın evinden ayrıldık.

“Yoluma çıkan her yarattığı zehirleyeceğim,” dedi Clairwil, “Zaten birin yok etmek için bundan daha iyi bir neden olabilir mi? Ancak bu yolla istediğim zirveye ulaşabilirim.”

Belmor'u, Durand ile tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Sevgiliyle o kötü cadıyı sevişirken düşünüp, bir yandan da mastürbasyon yaptım. Belmor ile ilk buluşmamızda ona cadıdan söz ettim ama Belmor, kadını tanımıyordu. Onları tanıştırmam için bulunmaz fırsat gelmişti. Tanıştıklarında, kadın Kont'a çok sıcak davranmıştı. Böylece ilk perde gözlerimin önünde oynanmaya başlamıştı. Belmor, önce cadıyla anal birlikte olmaya başlamıştı. Tabii sonra kurbanlar, Belmor ve benim için sunulmaya başlamış, biz de birlikte hızla zevkin doruğuna ulaşmıştık.

“Efendim,” dedi büyücü, “Çok mükemmel olduğunuzu söylemek istiyorum. Eğer beni yeniden ziyaret etmek isterseniz yarından sonraki gün sizi binlerce yeni sürprizle bekleyeceğimi bilmenizi isterim.”

Durand'ın söylediği gün randevuya tam zamanında gelmiştik fakat bize kapıyı açan olmamıştı. Sonra biraz incelediğimizde kapı ve pencerelerin sıkıca kapalı olduğunu, evin terk edilmiş olduğunu fark ettik ve oradan ayrıldık. Büyük araştırmalarımın rağmen, bu özel kadına ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Sonraki iki yıl aynı şekilde geçmişti fark eden tek şey kazancımdaki büyük artıştı. Bu aşırı zenginlik ve tüm zevklerin en güzellerini tatma fırsatı, doğanın basit zevklerini artık istemiyor olmama neden olmuştu. İçinde suç ve aşırılık olmayan hiçbir şey, bana zevk vermiyordu. Bazı şeyleri aşmış olduğumuz için, üstünlük egemen olamaya başlıyor, doğal arzularımız da değişime uğruyor, sıradan suçlar sıkıcı olmaya başlıyordu; bu birinin istediği gücü elde ettikten sonra tüm bunlardan bıkmaya gibi de algılanabilir. İşte bu mutsuzluğun içinde, yeniden o günlere geri dönüp yaşadıklarımın aslında ne kadar sıkıcı ve zevksiz olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Saint-Fond ile birlikte planladığımız başka bir berbat olayda yirmi iki yaşına basmıştım. Yine çevirdiği pisliklerden ve acımasız karaktere-

rinden dolayı ona sıırsıklam âşıktım. Şimdiki hedefi Fransa'nın üçte ikisini öldürmekti, bunu besin maddeleri yoluyla yapmayı planlıyordu. Tahılların büyük miktarını kapsayacak çok ciddi bir plandı ve tabii ben de bu işte başrolü oynuyordum.

Ben, evet, -ben itiraf ediyorum: Ne kadar kötü biri olsam da fikri duyduğumda ürpermişim ve böylece bana pahalıya mal olacak olan ölümcül hatayı yapmış oldum! Neden bu duyguyu gizleyememişim?- Saint-Fond 'un dikkatli gözünden bu ayrıntı kaçmamıştı. Arkasını döndü ve tek bir kelime bile etmeden dışarı çıktı.

O giderken ardından onu izledim, ayak sesleri kaybolana dek öylece kapının önünde dinledim. Sonra, geç vakte kadar yattığım yerde bekledim ve uykuya daldığımda çok berbat bir rüya gördüm. Rüyamda korkunç birinin eşyalarımı ateşe verdiğini, mobilyalarımı, evimi sahip olduğum her şeyi yaktığını gördüm. Alevlerin ortasında genç bir kadın kollarını boynuma dolayıp beni cesurca korumaya çalışıyordu ve bu yüzden alevlerin arasında kayboluyordu. Uyandığımda terden sıırsıklam olmuşum, bir süre o kadının kim olabileceğini düşündüm ve sonunda evi yakan kadının büyücü, beni korumak için canını feda edenin de kardeşim Justine olduğunu anladım. Oh! Tanrım, diye haykırdı içimdeki ses, ben onu terk etmişim, erdemli olduğu için kız kardeşim Justine'i açlığa terk etmişim. Ah ölümcül karar... Biri size çok ihtiyaç duyduğunda, siz onu terk ediyorsunuz, işte benim durumum tam olarak böyle idi... Tüm bu sıkıntılı düşünceler beynimi kemirirken, birden odama bir yabancıнын girdiğini fark ettim. Yabancı elime bir not iliştırıp dışarı çıkmıştı, dokunuşundan o elin Noircueil'e ait olduğunu fark etmişim.

"Mahvoldun," diyordu öncelikle, "Tutkularının esiri oluşun, sonunda sahip olduğun her şeyi yitirmene neden oldu. Artık bir şeyleri düzeltebilmen için de çok geç. Bakanı bundan sonra aldatman olasılığına karşın hemen bu gün Paris'i terk etmen gerekiyor. Sahip olduğun her şey aslında Saint-Fond'a ait olduğundan, hepsini bırakıp öyle gideceksin. Biliyorsun Saint-Fond çok güçlü bir adamdır, yenilmenin onun için

ne büyük bir azap olduğunu da iyi bilirsin. Sana verdiğim yıllık on bin livresi de artık ödemeyi bırakıyorum ve elbette anılarına sahip çıkacağıma da söz veriyorum. Şimdi, kaybol ve arkadaşlarına hiçbir şey söyleme.”

Korku beni daha az acımasız hale getirmişti; Saint-Fond ‘un dehşeti, beni umutsuzluktan çok daha fazla etkiliyordu. Hızla yatağımdan kalktım; Saint-Fond ‘un noterini çağırdım ve onun bana verdiği her şeyi notere teslim ettim, onları kurtarmayı denememiştim. Tüm çekmecele-ri boşalttım, para keselerinin altını üstüne getirdim, kurtarabildiğim tek şey beş yüz bin louis idi. Birkaç not bırakıp, zaman kaybetmeden gece yarısı tek başıma yürüyerek! yola koyuldum. Bir gün önce imparatoriçe gibi yaşadığım eve gözlerimde yaşlarla dönüp son bir kez bakmıştım... Şimdi, nereye gidecektim? Clairwil’i görebilirdim... Fakat! Hayır, bu yasaktı üstelik bana ihanet eden kişi de o değil miydi? Yerimi almak için, beni satan o değil miydi? Ah! Nasıl böyle bir sona ulaşmıştım ve nasıl bu kadar hatalı davranabilmişim? Oysa yakında, en yakın arkadaşım hakkında böyle düşünerek ne kadar büyük bir hataya düştüğümü göreceksiniz.

Şimdi, kendini toplu başkasına değil ama kendine yardım etme zamanının geldi... Henüz çok gencim, diye düşündüm, sonra, gençlik tecrübelerimden öğrendiğim en önemli şey ise asla hiçbir şeyden korkmamak gerektiği idi. Bir daha asla bunun gibi berbat bir duruma gelmeyecektim. Bu ilk kez oluyordu ve son olacaktı, bir kez daha bunun gibi berbat bir durumda olmamaya yemin etmiştim. Yeniden unutmamam gereken tek şey vardı, o da insanın en büyük düşmanının erdem olduğuydu. Herkesi etkileyen bu bulaşıcı hastalıkla mücadele etmek gerekiyordu ve ben bunu çok iyi biliyordum.

Sadece Saint-Fond’un intikamından korunmam gerektiğini, iyi biliyordum. Mekanik olarak karşıma çıkan ilk arabaya atladım. Bu bir posta arabasıydı ve Angers’e gidiyordu, beklenen zamanda oraya ulaştım. Daha önce bu şehre hiç gelmemiştim ve burada kimseyi tanıımıyordum. Burada bir ev kiralamaya ve kumarhane olarak kullanmaya karar ver-

dim. Bu soylu şehrin her yerinden evime geleceklerini iyi biliyordum. Kısa süre içinde planlarımı gerçekleştirmeye başlamıştım, evim bana ve kızlarıma hayran bir sürü zengin adamla dolup taşıyordu ama benim hedefim en zenginini bulmaktı. Ancak bu şekilde servetimi yine eskisi kadar iyi duruma getirebilecektim. Sonunda diğerlerinden çok daha zengin ve soylu birini bulabilmişim. Adı Comte de Lorsche idi. Yaklaşık kırk yaşındaydı, güzel bir yüzü ve vücudu vardı, diğerlerine göre daha çekici ve etkileyiciydi. Lorsche bekardı, yılda elli bin kazancı vardı, yakın akrabaları yoktu, eğer onun istediği gibi biri olursam ve hayatımın tüm detaylarını ona anlatırsam, benimle evleneceğini söylemiş ve yılda yirmi binin sahibi olacağıma söz vermişti.

“Dinle beni, Juliette,” dedi Monsenyör Lorsche, ben ona tüm bilmek istediği itirafları yaptıktan sonra. “Bana yaptığın tüm bu itirafları gerçekten takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Günah işleyen birinin bu günahlarını bana itiraf etmesi, benim için gerçekten çok önemli. Ben sana seçtiğin doğru yolda kılavuz olmak istiyorum. Sana oturup vaaz vermeyeceğim, bundan emin olabilirsin, çünkü zaten bu doğruları istediğin her an kalbinde bulabilirsin.”

“Oh! Juliette! Dünya her türlü kötü yolu sürüklenmeleri için insanların önüne çıkarıyor fakat bu yollardan kurtulma olasılığımızda var ve çok yüksek. Tanrı bize doğru yolu en güzel haliyle gösteriyor. Bunu seçmediğin için acı çektiğini biliyorum, bu acılardan kurtulmana ve doğru yolu bulmana yardım edeceğim, buna söz veriyorum. O, bizi tüm acı ve kederlere karşı koyacak şekilde yaratmıştır. Şimdi, sana sormak istiyorum Juliette, topluma karşı olmak uğruna işlediğimiz hangi günah bizi gerçekten memnun etmiştir? Herkesi kedere sürükleyen kişinin kendisi gerçekten mutlu mudur? Sadece kendi tutkuları için yaşayan birinin gerçekten cesaretli olduğu düşünülebilir mi? Kendinden başkasını düşünmeyen biri insanların ona hizmet etmesini nasıl bekler? Benimle aynı fikirde olacaksın Juliette, bunu biliyorum ve inan bana kimse yaptığı kötülüklerinin bedelini ödemekten kurtulamaz.”

“İnsanı yaratan güç, ona mutlu olabilmesi için tutkular vermiştir ve

insan ancak bunlarla memnun olduğu sürece huzurlu olabilir. Erdem insanın günlük ihtiyaçlarından biridir ve insan ancak dünyada bu şekilde barınıp mutlu olabilir. Juliette, yaratıcı yarattıklarını dünyaya uyum sağlaması için, bu uyumu devam ettirmeleri için programlamıştır. Tanrı ‘yüce yaratıcı’dır ve insan ruhunu ışık olarak yaratmıştır, bu şekilde yanlışın karanlığından insanları korumayı hedeflemiştir. İşte, ne zaman ki, seni yaratan yüce ışığa inanırsın, o zaman Tanrı seni kötülükten kurtarıp, mutluluğa ve aydınlığa götürür. Seni kötülük için baştan çıkartanlar, ‘kutsal ışık’ı kesenler elbette olacaktır fakat akliselim insanın yapması gereken bunlara kulak asmadan, ona, ‘yüce yaratıcı’sı tarafından sunulan gerçeklerin izinden ayrılmamaktır. Kötülük yapmak demek, Şeytan’ın isteklerine uymak demektir, oysa Şeytan, Tanrı karşısında çok zayıf kaldığı için onun yarattıklarının aklını çelerek, ‘yüce yaratıcı’dan intikam almak ister, işte, insanların aklını çelmesinin tek nedeni, onları bu şekilde kullanmak istemesidir. İşte, bunu bilen ve gerçekten buna inanan kişi sonsuz mutluluğu yakalamış demektir.”

“Oh! Juliette, erdemin ve dinin verdiği mutluluk o kadar yüce ve huzur vericidir ki. Evet, ben de çok günah işledim, benim de gençliğimde, kanım kaynadığı günlerde hatalarım çok oldu, senin gibi ben de yanlış yollara saptım fakat asla dini görevlerimi yerine getirmekten, gözlerime ışık veren o yüce mutluluktan vazgeçmedim. İnan bana yaşadığım onca güzelliğin içinde aradığım gerçek mutluluğu, ‘yüce yaratıcı’nın yolunda buldum. Haydi, Juliette! Kendine karşı dürüst ol ve aradığın gerçeğin kalbinde olduğunu gör. Oh! Bana şu ateizmin temelindeki gerçekleri açıkla, lütfen. Ateizmin ne kadar ölümcül bir kararsızlığı temel aldığı açıkça ortadadır. Juliette, ateizm zırvası sadece bilimsel kanıtsızlıklarla doludur, oysa Tanrı içinde hissettiğin, doğumunla, ölümünle, yaşamınla bağlı olduğun çok yüce bir güçtür. Doğa da Tanrı’nın yarattığı en önemli kanıtlardandır. Doğa her saniyesini Tanrı’ya hizmet ederek geçirmektedir. Dünyadaki tüm nimetlerden yararlanıyoruz, hepsi insanları memnun etmek için onların hizmetinde bulunuyor. O halde, neden ona bizi bu şekilde memnun ettiği için teşekkür etmiyoruz? Juliette,

eğer erdemi anlar ve seversen, dinin yüce yaratıcısını da seveceğini biliyorum. O yüce filozofun sözlerinin ne kadar değerli, ne kadar ulu olduğunu rahatça göreceğini biliyorum. O sözlerin ardında insanın kendini sevmesini, ilgi duymasını ifade eden bir tanım vardır. İsa, yola ilk olarak insanı severek çıkmıştır. Socrates, Platon, Konfüçyus, Muhammed hepsi aynı yolda ilerlemişlerdir. İsa'nın kötü biçimde öldürölüşü de kendini insanlardan üstün görmediğinin en önemli kanıtıdır.”

Bu duygulu adamı dinledim... Bu adam kesinlikle Melek Durand olmalı, diye düşündüm ve tüm bu anlattıkları benim için akıl almaz şeylerdi. Dostumun gözlerinden yaşlar boşalıyordu, onun elini tuttum, başımı göğsüne yasladı. “Hayır efendim,” dedim başımı çekerek, “Bana sözünü ettiğiniz mutluluğu hissetmiyorum... Günahlarım çok, kaderim şimdi sadece bu sözlerle değişmez.”

“Ah!” dedi, “Tanrı ve erdem hakkında ne kadar az bilgi sahibisin. Juliette, Tanrı'nın bağışlayıcılığı sonsuzdur, ona dua edip, yakardığın her an seni duyar. Ah! Beni yanlış anlama, senden bunların hiçbirini idrak etmeni ve uygulamayı beklemiyorum. Çünkü, bunu kendin seçmelisin, sana kendi ruhundan başka kimse yardım edemez, gerçeği, doğruyu ancak orada bulabilirsin. Benim istediğim tek şey, seni mutlu görmek.”

Dostlarım, fazla söze gerek yok, Monsenyör Lorsange beni sıkacak hiçbir şeye izin vermeyecek gibi görünüyordu, o yüzden benimle tartışmaya da girmek istemiyordu. Oysa benim için erdem ve inancın ne kadar saçma olduğu düşüncesi artık değişmesi çok zor bir gerçektir. Erdem, eh! Onun bu zırvalarını dinlememin tek nedeni servetine olan ihtiyacımdan başka bir şey değildi. Bana erdemin gerekli olduğu gibi dinin de gerekli olduğundan söz etmişti. Ah! Bunların hepsi bana göre saçmalıktı. Benim için tek doğru, bencillik ve doğa kanunlarının katılığı idi. Lorsange, her fırsatta erdemin Tanrı'ya giden yol olduğundan söz ediyordu. Fakat onu şehvetimle etkilemeye başladıktan ve onun doğrularını kabul etmeye başladığıma onu inandırdıktan sonra Lorsange bana sırılsıklam âşık oluvermişti.

Hedefim yalanın gücüyle ve yıllar alan engin tecrübelerimle, bu saf

ama zengin adamı ağıma düşürmekti. Evime gelen misafirlerimi uzaklaştırmakla işe başlamıştım. Beni her ziyarete geldiğinde, yalnız olduğumu görüyordu, onu Tanrı'nın izinde olduğuma ruhumu kurtarmak için çaba harcadığıma kolaylıkla inandırıyordum. Bu halime onun etkisiyle ulaştığıma inandığından, kendini sorumlu görüyordu. Kapana sıkışması çok az zamanımı almıştı, elbette. Evlilik kontratına attığım imza ile, yılda yirmi binin sahibi oluvermiştim. Bu servete, Angers'e geldiğimin altıncı ayı sahip olmuştum. Burada kimse geçmişimi bilmediğinden insanları kandırmam çok kolay olmuştu, şehrin en güzel evinin hanımefendisi olmuştum. Fakat suçu ve kötülüğü çok özlüyordum.

Evlilik ve cinsel hayatım olabildiğinin en kötüsüydü, çok sıradan ve basit ilerliyordu, karısı olarak geçirdiğim iki yıl boyunca felsefesi ve sıradan konuşmalarından bıkmıştım. Evliliğimin ilk aylarında başlayan bu bıkkınlıktan belki şehirde eğlenceli bir şeyler bulurum umuduyla, araştırma yapmıştım. Fakat insanlar fazlasıyla namusluydu, hiçbir aykırı ize rastlayamıyordum.

Bu sırada, kocamın arkadaşının on altı yaşındaki güzel kızı beni gerçekten baştan çıkarmaya başlamıştı. Caroline zevkime uygundu, bir gün birlikte banyo yapmıştık ve kollarımda boşalmıştı. Fakat bu çocuk da korkak ve inançlı çıkmıştı. Angers'de kendime uygun hevesli bir kadın bulamamıştım. Oh! Clairwil, seninle geçirdiğimiz o tutkulu geceleri, paylaştığımız doyumsuz suçları nasıl da özlüyordum.

İyice umutsuzluğa kapılmaya başladığım bu dönemde, dindar kocamın bir arkadaşı ile tanışma şansını yakalamıştım. Bu genç adam, benim dernekte birlikte olduğum onlarca adamdan biriydi ve artık sıkça adını duyacağınız çok özel bir âşığım olacaktı. Evet, bu adam Rahip Chabert idi. Onu görmek için hiç zaman kaybetmeden küçük kiliseye gitmiştim. Samimi rahip dostum beni gördüğü ilk günden beri yeniden görüşmek için sabırsızlandığı, beni çok iyi hatırladığını, yeniden birlikte olmak için yanıp tutuştuğunu söylemişti.

"Rahip," dedim, "Daha fazla ertelememize gerek var mı? Şimdi, burada, hemen benimle sevişmeni istiyorum. Kilisenin kapıları kapalı, bu

kilise bırak bizim aşk evimiz olsun. Bu iğrenç şehre geldiğimden beri hiçbir sapkınlık yaşamadım, kıcımların haline bak, arzu ile yanıyor, lütfen, bana her istediğini yap!”

“İsteklerini yerine getirmek, benim kutsal görevimdir, biliyorsun,” dedi Chabert, beni çevirdi, eteğimi kaldırdı. “Ah! Juliette,” diye haykırdı, kıcımlarını avuçlarken, “Kıçın hiç değişmemiş, Afrodit’in ki kadar enfes!”

Rahip eğilmiş, kıcımlarını öpmeye başlamıştı, beni delirttiğini bildiğinden dilini yavaşça kaygan zeminimden içeri kaydırdı... Sonunda zevk çığlıklarımızın arasında kamışını içime aldım. Ah! Öyle bir aldım ki, sadece kamışı değil, topları bile içimdeydi. Ah! Sevgili dostlarım, aldığım zevki anlatmaya kelimeler yetmiyordu, o günahın tadı her şeye değdi. Tutkularımdan uzak kaldığım sürece onları ne kadar özlediğimi, onlara ne kadar muhtaç kaldığımı, nasıl acı çektiğimi yeniden görüyordum. O güzel silahla daha önce hiç görmemişim gibi oynuyordum. Adamım genç, güçlü ve istekliydi, o gün, o kilisede, arka bahçeme tam üç kez tek bir damla boşa gitmeyecek şekilde şarabını akıtmıştı.

“Bundan yüce bir zevk olmadığını düşünüyorum,” dedi içimden çıkarken.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Oh! Rahip Chabert bu soruyu nasıl sorarsın? Ben hayatım boyunca anal birleşmenin tutkunu oldum! Birbirimizi her fırsatta görmeliyiz.”

“Göreceğiz, Juliette, Tanrı şahidimdir ki, göreceğiz. İnan bana bu güzellikleri kalabalık bir ortamda yeniden yaşayacağız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dostlarım var.”

“Şaka yapıyorsun, beni onlarla tanıştırmayı mı düşünüyorsun?”

“Elbette, onların arasına senin gibi bir orospu gerekiyor, zaten.”

“Rahip, benim bu dünyada üstlendiğim namuslu bir eş rolü var ve insanlar tarafından tanınmam doğru olmaz. İffetli her eşin çılgınlıkları vardır ve kadınların doğa tarafından ne kadar küstah yaratıldıkları açıktır.”

Chabert, kocamı iyi tanıyordu ve onu dar kafalı olarak tanımladı ve

kocamın yarın arazilerinden birine gideceğini, böylece tüm gün istediğimizi yapabileceğimiz müjdesini verdi. Planında Parisli, baştan çıkarıcı dostlarla beni tanıştırmak vardı, ben de tabii ki böyle bir teklife, hayır diyemezdim.

“Sen ne kadar pislik bir herifsin,” dedim, gülerek, “Halbuki benim ahlaklı, namuslu bir kadın olmak yolunda, ne kadar ciddi ilerlemelerim vardı. Söyle bana evli bir kadını baştan çıkarmaya utanmıyor musun? Beni suça teşvik etmeye nasıl cüret edersin? Oysaki, ben gerçek kötülükten, büyük zararlardan söz ediyorum, dostum. Ama kocam senin gibi değil, benim ahlaklı olmam gerektiğini söyleyip başımı şişiriyor. Fakat ben kendi yolumu, özgürlüğü seçeceğim, çünkü ancak bu şekilde mutlu olabilirim. Benim gibi birinin kocasının Tanrı’dan korktuğunu düşünmek bile çok komik ama benim kocam gerçekten Tanrı’dan korkuyor. Oysa “Ölü Tanrı” bile bana hayran.¹⁸ Benim korkacak hiçbir şeyim yok, o benim zina ve sapkınlık üzerine ne kadar deneyimli olduğunu bilmiyor. Rahip Chabert, sence ben geçmişte beni tanıdığın kadar, baştan çıkarıcı değil miyim? Bu evlilik benim bir şeyleri yitirmeme neden olmuş mu? Dostum ben dinden nefret ediyorum, bu yüzden bana daha fazla nasihat edilmesini istemiyorum. Küçük ayıcık, ben bu ahlaksızlığı seviyorum, doğa beni böyle acımasız bir ruhla yaratmış, bundan kurtuluşum yok.”

“Ah! Juliette,” dedi Chabert vedalaşırken. “Bozuk fikirler, her zaman düzgünlerine göre çok fazla çekici olmuşlardır. Bu yaşadığımız yalnızlıkta ve tatsızlıkta seni bulmak, hazine bulmak gibi bir şey.”

Chabert ile sözleştiğimiz sonraki randevuma tam zamanında yetişmiştim. Bizim dışımızda dört erkek ve dört çekici kadın daha gelmişti. Bunlardan üçü ile, gelecekte çok hoş anlarımız olacaktı. Kadınlar güzel, erkekler ise çekici ve güçlüydü. Erkeklerin hepsiyle anal seviştim, sıcak tepeciğimin özsuyu kadınlar tarafından emildi, çayırılarını parmaklandı. Olağanüstü güzellikte orgazm dakikaları yaşadım. Bunların ayrıntılarına fazla girmek istemiyorum, çünkü önceden yaşadığım çılgın partilerden pek bir farkı yoktu. Size daha keyifli suç ve şehvet anlarından,

gelecek satırlarda söz edeceğim.

Hikâyeme kaldığım yerden devam etmeden önce, detaylardan sizi daha fazla mahrum etmek istemediğimi bilmenizi istiyorum. Lorsange ile evliliğimin on birinci ayında, kendi isteğim üzerine hamile kalmıştım ve ona dokuz ayın sonunda çok sevimli bir kız bebek hediye ettim. Bu elbette benim için berbat bir şeydi ama planlarım bunu gerektiriyordu. İsteddiğimi çocuk olmadan elde edemezdim. Madam de Polignac'ın dediği gibi, birinin tahtını yıkmak için atılan ilk adım, en önemli olanıdır. Ona verdiğim bu hediye sonrasında, aç gözlülüğüm hat safhaya ulaşmıştı. Küçük kıza kocam, Marianne, ismini verdi, o ilk yaşına girdiğinde bende yirmi dördüme giriyordum. Uzun süre düşündükten sonra Fransa'yı terk etmekten başka çıkar yolum olmadığına karar vermiştim.

Dışarısı ile kurduğum bağlantı sonunda Saint-Fond'un kraliyette yıldızının iyice parladığını, benim düşüncesizliğimi unutmadığını, aklında olduğumu, beni rahat bırakmayacağını haber almıştım. Bu korku, adımları değiştirip Saint-Fond'un nefreti ile arama Alplerin girmesine karar vermeme neden olmuştu. Koca baskısı altında bunu nasıl yapacaktım? Kurduğum planları hayal bile ediyor olmak ıslanmamı, zevkten bacaklarımın ve bacaklarımın arasının yanmasına neden oluyordu. Durand'dan aldığım zehirlerin on iki tanesini saklamıştım. Kocamı yok etmek, olabilecek en iyi plan gibi görünüyordu.

Monsenyör Lorsange'nin ölümü tam bir sanat eseri niteliğindediydi. Zehirlerin etkisi ağır ağır ortaya çıktığından, benimle yani kızının annesi, erdemli karısıyla, son nefesinde şahitler huzurunda konuşma fırsatı bulmuştu. Evet, sonunda, istediğim her şeye sahip olabilecektim. Her şey kuralına uygun ilerliyordu. Var gücümle, onu ne kadar çok seven, onun için her şeyi yapabilecek olan eş rolünü oynadım. Aslında ben, onu ölüm döşeğinde bırakıp gitmeyi düşünüyordum ama bunu yapmam gerektiğini iyi biliyordum. Karakterimin çok dışında, benden çok uzak bir oyunculuk sergilemek, canımı çok sıkıyordu. Yaslı kadın rolü ise en sıkıcı olanıydı.

Artık bir çocuk sahibi, dul ama kimsenin sahip olamayacağı kadar

güzel kızı olan çekici, genç bir kadındım. Bu özelliklerim Rahip Chabert'in gözünden kaçmamış olacaktı ki, kocamın gömüldüğü gün, bir köşede, ben daha ne olduğunu anlamadan aniden kendimi onunla sevişirken bulmuştum, müthişti. Mirasım yılda sadece kiralıklardan gelen elli binle sınırlı değildi, dört arazi ve ölü kocamın kasasında bulduğum yüz bin de vardı.

Bu kadar para ve mal benim İtalya'ya gitmemi rahatlıkla sağlayacaktı. Fakat her şey kuralına uygun olmalıydı, bu yüzden önce ölmüş kocamın tüm hesabını kendime geçirdim ve Rahip Chabert'i İtalya'ya gönderdim, orada benim ve kızım için uygun bir ev bulması gerekiyordu. Formaliteleri hallettikten sonra kızımı Chabert'in yanında bıraktım, rahip kıza iyi bakacağına dair söz vermişti. Kızıma olan bu ilgimin elbette ki gerçek olduğunu düşünmeyin, çünkü bu tamamen finansal zorunluluktan başka bir şey değildi. Annelik benim ruhumda olmayan bir şeydi ve olamazdı da. Şimdi sırada, işlerimi yoluna sokmam için gerekli olan malzemeler vardı. Bunun için uzun boylu, güzel vücutlu bir dalkavuk olan Zephyr, hizmetçi kız Flora, on sekiz yaşında harika bir kız olan Augustine, iki sessiz ve parasız hizmetçi, biraz eşya ve servetimle birlikte hiç durmaksızın, gecenin bir vakti, Turin'e gitmek üzere yola koyuldum.

Havanın güzel kokusunu içime çekerken, "İşte," dedim, "Avrupa'nın en ilginç ülkesine Nero'nun, Messalina'nın evine geldim. Bu kutsal topraklar suçun ve zamparalığın merkezi olmuştur. Agrippina'nın oğlu ile enest ilişkisi, Claudius'un çapkın karısı ve daha birçok örnek." Geceyi Albergo d'Inghilterra'da kiraladığım pansiyon odasında, genç, çekici bir kızla geçirdiğim sırada bu düşüncelerden gözüme uyku girmiyordu. Kızla sabahın ilk saatlerine kadar seviştik.

İtalya'da Turin kadar renksiz ve bir o kadar da sıkıcı bir şehir yoktu sanırım, kraliyet ahalisi sıkıcı, halkın çoğu ise işsiz ve kötü durumdaydı. Angers'den sonra Turin'e gelmiştim, amacım ülkeyi iyice gezip, tanımaktı. Turin'e geldiğim ikinci gün bölgenin en ünlü kadın satıcısı olan Sinyora Diana ile tanışma fırsatım olmuştu. Kadın, çekici, genç ve Fransızdı. Nasıl bir kadın olduğunu anlatmaya pek fazla gerek duy-

muyorum. Onunla hemen bir görüşme ayarlamıştım ve planlarımı bu şekilde yaptım. Elli louis ödeyerek yirmi beş ve yirmi altı yaşlarında, yüz louis ödeyerek otuz beşten altmışa, iki yüz louis ödeyerek de satın alınabilecek altmıştan seksene kadar her türden kadın Diana'nın stokunda mevcuttu. Hepsı hünerliydi ve yaşlıların küf kokusu çok çekiciydi.

“Peki, ya kış için ne düşünüyorsun, güzel hanım?” diye sordu Sinyora Diana. “Kış mı? İtalya’da çok ünlü olduğunu biliyorum. Ön tepeciğini satarak dört ayda kazandığını, arka taraftaki gizli tünelini satarak bir ayda kazanabilirsin.”

Diana’yı bu konuda çok sorunsuz olduğuma inandırmaya çalıştım ve iki katı ücrete kışımı kullandırabileceğime onu inandırdım. Bir sonraki gün Diana cevap olarak beni, Chablais Dükü ile, akşam yemeğine davet etmişti.

Çok şık ve etkileyici elbisem, bakımlı saçlarım ile Chablais Dükü’nün evine gittim. Dük, kırk yaşlarında bir adamdı, yanında adamlarından biri vardı ve dalkavuk ile birlikte bana yapmam gereken oyunları anlatmaya başladılar.

“Soyunmalısın,” dedi Dük, çekici bakışlarıyla beni süzerken. “Dostumun ve benim kadınlardan öncelikle istediğimiz şey onları çırlıçıplak yatırmaktır.”

Benden istediklerini hemen yerine getirdim.

“Güzel vücutları olan kadınlar asla korse giymezler,” dediler.

“Fransız kadınlarının hepsi birbirine benziyor, tenleri ve vücutları mükemmel, başka hiçbir şeyle karşılaştırılmaz.”

İtalyan dostlarım beni istekle ve dikkatle incelemeye başladılar, dokunuşları ve tavırları çok çekiciydi. İtalyanların gerçekten Fransız kadınlarına hayran olduklarını düşünmeye başlamıştım. Ben bu hayranlığa Lorsange ile evli olduğum dönemin hiçbir gününde rastlamamıştım.

“Juliette,” dedi Dük, “Bizimle birlikte olmadan önce hünerlerini genç oğlanlarda görmek istiyoruz. Şimdi dışarıda bekleyen bir grup oğlan var, sen divanda beklemeye devam et, benim işaretimle hepsini memnun edeceksin. Bizler yatağın iki kenarında duracağız ve sen Fran-

sızların meşhur yöntemlerini kullanarak gençlerin şeker çubukları ile oynayacak son anda onları boşalmaları için ağzımıza yerleştireceksin.”

Dük konuşmasını bitirdiğinde parti başlamıştı. Baştan çıkarmam gereken gençler sıraya dizildiler. Hepsi on dört, on beş yaşlarındaydılar ve hepsini orgazma kısa sürede ulaştırmayı başarmıştım. Gençlerin çoğunun hayatlarında ilk kez orgazm oldukları kesindi. Dostlarım ise gençlerin şeker çubuklarında kalan son zerreyi de emiyorlardı. Ağızlarının yanından akan spermlerle gençlerin toplarını birer, birer yaladılar, oynadılar. İşleri bittiğinde Dük, “ Şimdi senin sıran,” dedi, “Bize Fransa’nın hediyesi olan güzellik tanrıçası, bu şirin çocukların seni de ısıttığını umuyorum, senin arka kapının, onların ki kadar dar girişli olduğunu sanmıyorum, dön bir bakayım.”

Ve girişimi alkolle ıslattılar, içime sırayla girip çıkıyorlar, zevkten inliyorlardı. Her hallerinden memnuniyetleri belli oluyordu. Bir biri ardına içime boşaldıktan sonra yorulmadan çalışmaya devam ederlerken, etraflarını saran altı gencin gizemli geçitleriyle oynuyor, gıdıklıyor, emiyorlardı. İçlerinden ikisi ile anal seviştikten ve toplarıyla oynadıktan sonra Dük ve yaveri ortadan kayboldular. Odada yalnız kaldığımda kıkımda bıraktıkları yaralarla ve göbeğimdeki morluklarla ilgilenmeye başlamıştım. Bu sırada giyinmem ve gitmeme yardım etmek için içeri bir kadın hizmetçi geldi. Kadın elime tam bin Venedik altını saydı ve beni pansiyonuma götürecek olan arabayı ayarladı.

İtalya günden güne daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı, bu ülkeye geldiğimden beri şansım da açılmış görünüyordu. Lorsange’dan kalan mirasımı saklamaya, burada kazandığımla geçinmeye karar vermiştim.

Ah! Fakat orospunun toplum karşısındaki konumunu her zaman güllerle süslü yatak olarak kabul görmüyordu. Fakat konumum henüz pek o kadar tehlikeli bir seviyeye gelmemişi.

Sardinya Adası Kralı, Tanrı’dan korkmasına rağmen zamparalığıyla ün salmış özel bir adamdı. İtalya’daki ilk müşterim olan Chablais ona benim hizmetimden söz etmişti ve Diana’nın aracılığı ile bana ulaştılar. Sardinya Kralı’nın soylu kılıcı ile oynamak demek, bir sürü Venedik

altını kazanmak demek oluyordu. Bu ilişki sonunda iki bin altınım olacaktı. Soylu olması, sıradan erkekler gibi orgazm olmayacağı anlamına gelmiyordu. Bir süre seviştikten sonra, benim onun hemşiresi olmamı istedi. Ağzının içine altı kez iğne yaptım, onu hızla doruğa çıkardım, mutlu ve sıcak orgazmlar yaşattım. Kralın kahvaltı zamanı gelmişti, benimle sıcak çikolata içmek istedi, birlikte politika üzerine konuştuk, bu benim geçirdiğim sabahlar için fazla ciddi sayılırdı.

“Siz İtalya’nın ulu koruyucusu, siz geçmişinin soylu takipçisi, siz Avrupa krallarının yücesi, beni böyle yüce bir mekânda kabul edip dinleme nezaketini gösterdiğiniz için size sonsuz şükranlarımı sunarım. Değerli Kral’ım topraklarınızı çeviren etrafında uçan kuşların bile kaybolmasını sağlayan engin, uçsuz bucaksız dağlarınız, sizin görevinizin ne kadar yüce olduğunun en önemli kanıtıdır.”

“Hükümdar asanızı kaldırarak istediğiniz her şeye sahip olabilirsiniz, benim Fransa’da bir dostum yetkisini kullanarak büyük bir güce sahip oldu. Doğa size bu gücü doğumunuzla birlikte vermiş, siz soylu kana sahipsiniz. İtalya’da sadece isminizi kullanarak Fransa’dakinden daha çok şeye sahip olabilirsiniz. Sözlerime kulak verin, dostum! Dünyada bir sürü gereksiz insan var, onlardan kurtulmak bizim özellikle sizin gibi soyluların görevi. Yönetimde kraldan daha üstün bir güç yoktur, olamaz. O halde, efendim, siz her şeyi yapmakta özgürsünüz, bu yetkiyi sonuna kadar kullanmalısınız. Sadece bazı despot kurallarla koca bir imparatorluk sahibi olabilirsiniz ama önce size karşı çıkması muhtemel zavallılardan kurtulmalısınız.”

“Dağlarınızın en yüksek noktasında, yalçın kayalıkları ziyaret eden ve hırsıyla yiyip yutmak için güvercin bekleyen kartal pozisyonundasınız, ilerlemeniz yüce mevkilere yapacağınız hilelere bağlı. Bu eminim ki size otuz yıl önce söylenmiş bir şeydir ama o zamandan bugüne sistemde büyük değişiklikler oldu; bu nedenle artık hileler size bir şey kazandırmıyorlar. O halde, sevgili dostum, doğanın size verdiği bu şansı değerlendiriniz ve asanızı kaldırıp Fransa’nın fethine yelken açınız: Batıdaki harika zirveleri görüyor musunuz, o zirveleri fethetmek istemez mi-

siniz? İtalyan halkını yozlaştırmanın haricinde, işin içine Fransa'yı da katmak, hoş olmaz mıydı? Dünyada bir sürü gereksiz insan var, onları zorbalıkla yönetmek gerekiyor. Günümüzde kraldan daha süper bir güç yok, bunun modası geçmeden tahtından kalkmalı, yetkinin düşmeye başladığını gören insanlara gücünüzü göstermelisiniz. Felsefesi ve özgürlüğü olan bir insanın istekleri ve yaptıkları sıradan olamaz, dikkatle üzerinde düşünülmüş olmalıdır. O halde, kutsal bağlardan uzaklaşıp bir önder olarak tek efendi olmalı, insanları yönetmelisiniz. Hükümetiniz, dostum, küçük yağmalarla büyüyemez bunu anlamak gerekiyor, daha katı olmak lazım. O halde, fikrinizin değişmesine izin vererek krallığınızı güçlendirmeye başlamalısınız.”

“Ve değişimin gerçekleşmesi için fazla beklememek gerekiyor; insanlara açıklama yapılmadığı zaman hedeflere ulaşmak, çok daha kolay olur. Söylentilere göre kral artık sıradan bir insan gibi görülmeye başlanmış ve bunun önüne ancak despotlukla, aşırı lüks hayatla, tek erk olan hükümdarlıkla geçebilirsiniz. İnsanları yönetebilmek için önce onları tanımak gerekir ve onların sefilliği karşısında onları yöneten kişinin sürekli onları ezmesi ve daha çok güç kazanması her zaman için onun lehine bir durum olacaktır. Bu yetkiyi sürdürebilmek için onları elemek mi gerekir yoksa hepsine aynı şekilde muamele edip ezmek mi gerekir? İnsanları mutlu ederek onlara istediklerini vererek hükümdar olunamaz, servet ve üstünlük sahibi olmak isteyen bir hükümdar ancak onları ezerek ve baskı altında tutarak bu isteğini gerçekleştirebilir. Efendim tavsiyeme kulak veriniz, krallık onurundan vazgeçiniz ve doğru yolda ilerleyiniz, yapacak başka bir şeyiniz kalmadı...”

Kralımın tüm bu konuşmalarına karşı sözleri sadece dudağından dökülecek olan her kelimenin, İtalya'ya ve İtalyan halkının menfaatine dair olacağıydı. Bunun ardından vedalaşıp, ayrıldık.

Aynı günün akşamı Turin'de düzenlenecek olan kumar gecesine katılarak, şehrin en iyi kumarbazı ile tanışma fırsatını bulmuştum. Kadın tarafından soyulmadan para vermeyen, ilginç bir adamdı.

Benimle yakından ilgilendiğini fark ettiğimde, “Üzerinizdeki ne ka-

dar eğlenceli bir kostüm,” dedim.

“Bunun yanıtı, gerçekten çok basit,” diye devam etti. “Kumar bir tür ticarettir, bu nedenle içinde hile olması en önemli kuralıdır. Bir dükkân sahibi perdelerinden içeri ışık sızdığı için mallarının defolarının görünmesine göz yumar mı?”

Dorval’ın hırsızlık üzerine olan sözlerini hatırlamıştım. Ve evet, dostlarım, Turin’de kalmam için yeni bir neden daha oluşmuştu, Dorval bana sadece üç aylık bir süreçte, kurpiyerlik işinden iki bin lous çalmayı öğretmişti. Ona bu dersler karşılığı para ödeme zamanım geldiğinde ise, benden sadece ona destek olmamı istemişti.

Akıl hocamın ismi bu sefer Sbrigani idi, çok çekici ve övgüye layık bir kılıcı vardı, otuz yaşındaydı, iyi bir konuşma tarzı, hoş bir fiziği, baştan çıkarıcı bakışları vardı. Onu ilk gördüğümde, onunla iş yapmanın ne kadar iyi olacağını düşünmüştüm.

İtalya’da aktris, şarkıcı ya da çalgıcı olan bir kadının yeri, pek saygın sayılmazdı. Önce kocasından, ağabeyinden ya da ailenin diğer üyelerinden ret cevabı alırdı. Buranın kurallarına göre, koca ya da baba ev için gereken parayı kazanır, kadın ise evde otururdu. Eh, benimde bu ülkede yaşayabilmek için, onun kurallarına uymam gerekiyordu. Önce biraz dilini öğrenmeye başlamıştım sonra çevreden kötü tepki almamak için Sbrigani’ye benim kocam gibi görünmesini söyledim ve birlikte Floransa’nın yollarına düştük.

Acelemiz yoktu ve ben bu gezinin, dünyanın bu bölgesinin tadını çıkarmak istiyordum. İlk geceyi Asti’de geçirdik. Şehir o günün izlerinden çok, geçmişin izleriyle ön plana çıkıyordu. Bir sonraki gün, hiç zaman kaybetmeden Alessandria’ya gitmek üzere yola koyulduk. Sbrigani bana bu şehirde nüfusun büyük bölümünün köklü, soylu ailelerden oluştuğunu söylemişti, böylece orada birkaç gün geçirmeye ve birilerini kazıklamaya karar vermiştik.

Şehre geldiğimizde, kocam çabucak kendini entrikalı işlerin ortasına bırakmıştı, ben de alacağımız parayı düşünerek ona destek olmaya karar vermiştim.

İlk olarak on yıl kraliyete hizmet etmiş olan yaşlı Piedmontese Dükü ile tanışmıştı. Dük kocama, benim kıcımlı görmekten başka bir şey istemediğini söylemişti. Sırf bu zevk için Sbrigani Dük'ten elli Venedik altını aldı fakat dükün daha fazlasını istediği açıktı. Ben de böylece, kocasına bağlı bir kadın olarak, kocamın istemediğini yapmam, tavrına bürünmüştüm. Dük beni kırbaçlamak ve bir kez arka tapınağımın tadına bakmak istediğini, buna karşılık ne kadar ödemesi gerektiğini, kocama danışmıştı. Yapılan pazarlık sonucu, fiyat üç yüz altına yükselmişti. Sbrigani, her kırbaç darbesi için, bir altın istemişti. İşimiz bittiğinde, Sbrigani Dük'ü yedekteki kızlarla tanıştırmıştı. Dük içlerinden dul Delfina ve kızı Augustine'i çok beğenmişti. Tanrım! Augustine'nin teni enfesti, vücudu, büyük kahverengi gözleri mükemmeldi.

Yaratıcı eşim, "Yavaş, Ekselans'ınız şimdi akşam yemeğini yiyecek ve tabii kız parada anlaşılan kadar benimdir. Ona biçtiğim değer on bin Venedik altınıdır. Karımla yaptıklarınızın aynısını bu kız için de vaat ediyorum, bu yüzden rakam pek yüksek sayılmaz. Bayım inanın bana başka türlü Augustine'in evimden ayrılmasına izin vermem," dedi.

Seks düşkününü Dük, bu tür önemsiz pazarlıklara girmeyecek kadar zengindi, onun servetine göre hiçbir meblağ yüksek olamazdı. Yemeğin sonunda tatlı, peynir ve kahve ziyafetinden sonra hizmetçim, kendini onu evlat edinen sapık babasının kollarına bırakmıştı. Ona nasıl davranması gerektiğini, iyi öğretmiştim, Erkekleri heveslendirmesi, baştan çıkarması gerektiğini iyi biliyordu. Küçük orospu, çok akıcı bir İtalyanca ile konuşuyordu, eh, bu da işimizi daha da kolaylaştırıyordu. Onu orada bırakıp Parma'ya gittik ve Augustine bir gece sonra yeniden aramızdaydı. Dük ona delice âşık olmuştu, kızımı daha öncede söylediğim gibi çok iyi eğitmiştim, Dük'ü bir gecede kendine sıırıslıkam âşık edip güvenini kazanmayı başarmıştı ve o seksten yorgun düşüp bayılınca, kız, zavallı Dük'ü soyup soğana çevirmişti. Yaptığımız hesaba göre Dük'ten tam olarak beş yüz bin frank çalmıştık, böyle büyük bir suçtan sonra durumumuz iyice tehlikeye girmişti. İtalya'da bir yerleşim biriminden diğerine geçtiğinizde kanunlardan da otomatik olarak kurtulmuş sayılı-

yordunuz. Yönetimlerle birlikte kanunlar da değişime uğruyordu. Öyle ki, akşam yemeğinde suç işleyip gece yer değiştirerek, o suçtan kurtulmuş oluyorduk. Bizimle birlikte çalışanlar için de aynısı geçerliydi ama kimsenin bundan bir şikâyeti yoktu.

Parma'dan hızla ayrılarak, hiç durmadan doğruca Bologna'ya gittik. Bu şehirde gördüğüm kadınların güzelliği karşısında, orada biraz konaklamam gerektiğini anlamıştım. İş ortağım ve altına boğduğum Sbrigani, beni eski dostlarından biri olan, dul bir kadınla tanıştırdı. Bu çekici yaratık, Venüs kadar güzel ve otuz altı yaşındaydı; Emilia'da aradığım her şeyin fazlasını bulmuştum. İlk hafta içinde, kendimi yedi müthiş kadının kollarına bırakmıştım. İkinci hafta ise, şehirden fazla uzak olmayan bir kiliseye kapanmıştık. Burada hac işimizi tamamlamaya karar vermiştik. Oh! Dostlarım! Aretino'nun kaleminin gücü bile yaşadığım mükemmelliği anlatmaya yetersiz kalırdı. O kutsal mekânda organizasyon süperdi. Elli pansiyoner, bir grup çaylak ve rahibelerden oluşan tam kadro seks için can atan, çekici yüz yirmi kadın, ellerimizden geçmişti. Yemin ederim ki, hayatımdaki kadınlarla bu kadar nefis sevişmeler yaşamamıştım. Bolognese rahibeleri vajinaları emmek konusunda Avrupa'nın diğer tüm kadınlarına fark atacak hünere sahiptiler, dillerini klitoristen vajinaya, vajinadan da arka kapağıya kadar müthiş bir düzenle götürüyorlar, dillerini uzaklaştırdıkları noktayı öyle bir tahrik ediyorlardı ki, bu, dili, aynı anda her yerinizde hissetmenize neden oluyordu. Parmakları ise, esnek ve hünerliydi ve bu parmaklar çaylak kardeşlerinininki ile birlikte aralıksız çalışıyorlardı... Leziz yaratıklar! Sizinle paylaştığımız o heyecanlı, o şehvetli anların hiçbir dakikasını unutmayacağım! Vajinama uyguladığınız o nezaketi, o hüneri birlikte tattığımız zevkleri asla unutmayacağım! Güzelliğiniz ve hünerinizle saygımı kazandınız, evet dostlarım, İtalyan kadınlara neden, boncuk, dendiğini, artık daha iyi anlamaya başlıyordum. Kadınlar yapay penislerle kısa bir aradan sonra yeniden aramıza katılmışlardı. Uzun olanları önden, kısa olanları da arka kapıdan içeri alıyorlardı. Manastırın baş rahibesi için bu oldukça sıradan bir parti gibi görünüyordu; her zaman yapmaya alışık

oldukları, sıradan bir tutku olduğu açıktı. Sonunda hep birlikte boşaldıklarında, biz onları uzaktan seyretmekle yetinmiştik.

Matmazeller durumu fark edip benimle ilgilenmeye karar vermişlerdi. Şimdi, partinin merkez noktası bendim. Altı kişilik bir grup tarafından tatmin edilmeye başlamıştım. Kendimi hemen bu güzel rüzgârın akışına bırakıverdim. İçlerinden birinin vajinasını emiyordum, iki elimde diğerlerine şaplak atmakla meşguldü. Biri üzerime çıkmış meme uçlarımı bacaklarının arasına alıp, içine sokmaya çalışıyordu, diğeri ise klitorisini yüzüme bastırıyor, sürtüyordu. Sonunda hepsi boşaldılar ve leziz şaraplarıyla tüm vücudumu yıkadılar ama ben bu kadar çabuk orgazm olmak istememiştım.

Partiye devam etmeye karar verdim, kızlardan birinin vajinasını ağzıma aldım ve kesilmiş sütünü içerek başladım. Bu sırada kızlar tüm deliklerimden faydalanarak içime yapay penisler sokuyorlardı! hepsini teker teker emdim. Başrahibe de aynısını kendine yapmalarını istemiş, benim kadar zevk almıştı.

Etrafını dolandırmayı ve hırsızlığı çok iyi bilen dostum, ben manastırda gönül eğlendirirken, altı başarılı soygun yapmıştı. Zaten bu adam servetini başkalarının parası ile yapmıştı.

Bu soygunlar iki ya da üç bin Venedik altını tutuyordu, bu yüzden Bologna'dan ayrılma zamanımız gelmişti.

Manastırdaki kızlar hayal gücümün çalışmasına yardım etmişlerdi, binlerce yeni zamparalık düşünmeye başlamıştım. Suçta limit olmadığını bilmek kanımı kaynatıyordu, işlediğim her suçla erdemden biraz daha uzaklaşıyor olmak, en güzeliydi.

Apennines'den geçerken fiziksel ve zihinsel olarak hislerim böyleydi. Bu engin dağ bir tarafında Lombardy, diğer tarafında Adriatik Denizi ile müthiş bir manzarayı da içinde barındırıyordu. Başını kaldırdığında karşılaştığın göğün mavisi ve genişliği baş döndürücüydü.

Pietra Mala'da yol üstündeki bir handa akşam yemeğimizi yedik, volkanı ziyaret edecek olmamız heyecanlanmamızı sağlıyordu. Doğa neredeyse her gün bana dehşet verici, kaçınılmaz yönlerini, kaprislerini,

tatlı ve akıl almaz g z llikteki yanlarını gösteriyordu. Yemekten sonra her zaman yaptığımızın aksine, bu kez yola devam etmeye karar vermiştik. İlerledikçe volkana daha da yaklaşıyorduk, havayı karbon ve bakır kokusu sarıyordu. Sonunda volkana o kadar yaklaştık ki, küçük alev toplarından oluşan yağımurunu görebiliyorduk ve hava burada çok sıcaktı. Yangın, otuz ya da kırk fitlik bir alanda devam ediyordu, yer altındaki alev dışarı taşıyordu...

“İşte bu,” dedim Sbrigani’ye, “Bu kıcımnda yanan ateşin aynına beziyor.”

Alev bir süre kendi kendini yaktıktan sonra çevrede simsiyah küller bırakıyordu ve kokusu volkanın kokusu ile karışıyordu. Bu alevlerin rengi yanan brendiye benziyordu. Pietra Mala’nın sağı tarafında başka bir volkan daha vardı ve onun alevleri bölge sınırına kadar ulaşıyordu. Bu gerçekten çok eğılenceli bir deneyim olmuştu. Mumların ortasında duruyor gibi alevlerin arasında durup onları izlemiştik. Benim gibiler için dostlarım, bu tür olayların tadı bambaşkadır. Alevlerin rengi ve kokusu bile hızla aklımı zehirlemeye yetmişti.

“Oh! Sevgilim,” dedi Sbrigani, “Nero’nun hayalini gerçekleştirmek istiyorum. Bu havanın, beni o canavarın haline soktuğunu söylemeliyim.”

Yağımur ikinci volkanın kraterini su ile doldurduktan sonra, su burada buhar halini almıştı ve bu buhar serindi. Oh! Yüce doğanın    ml lerine sunduğu akıl almaz tuhaflığı!..

Floransa’yı çember içine alan volkanlar, belki bir gün ona büyük zarar verecekti ve belki bu geçmişte tüm yerkürede neden olan değişikliklerin tekrarı olacaktı. İşte buradan yola çıkararak, bağı karşılaştırmalar yapmaya başlamıştım. Sodom’un, Gomorrah’ın yok oluşu doğanın gücünün ne kadar sınırsız olduğunu kanıtlamıştı. Lacus Asphaltites’in konumu da Sodom ve Gomorrah’ın konumu ile aynı özellikleri taşıyordu. Etna’nın çevresinde ki halk erkeklerle birlikte olmaya bayılıyordu. Burada yine doğanın garip yanları  ne çıkıyordu, bu çevrede onun çocukları da gariptiler.¹⁹ Arap şehirlerinin gizemini düşünmeye başlamıştım madem burada arka tapınaklar tercih ediliyordu, o halde ben de bunu yaşamalıyım diye düşünmüştüm. Kraterin yanında eteğimi sıyırdım, bir

yanımda Augustine, diğer yanımda Zephyr ile çıplak kıcımlı Sbrigani'ye sundum. Sırayla kendimizi Sbrigani'ye sunmuştuk. O tatlı fahişenin şirin poposunun tadına bakarken, ben de hayvanımın avına ulaşmasına yardım ediyordum. Adamımız hepimizin içine zehrini akıttıktan sonra ben ve Augustine birbirimizi eğlendirmeye başlamıştık.

“Sizi bu halde bulmak çok güzel,” diyen karanlığın içinden bir ses duyduk. Çalılıkların arkasından geliyor gibiydi. “Hayır! Hayır! Devam edin! Tutku dolu anlarınıza engel olmak istemem ama aranıza katılmak isterim,” dedi yeniden ve yanımıza yaklaştı. Bu hayatımızda gördüğümüz en büyük, en tuhaf yaratıktı. Yedi fit üç inç uzunluğundaydı, bıyıkları kocaman bir devdi ve çok çirkindi. Bir an için onun ‘karanlıklar prensi’ olduğunu düşünmüştük fakat o bunun böyle olmadığını açıklamakta hiç gecikmemişti. “Ne!” diye bağırdı. “Bizlerden haberiniz yok mu?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Sbrigani “Sizlerden söz edildiğini hiç duymamıştık.”

“Peki, o halde siz dördünüz gelip, size sahip olduğum güzellikleri göstermeme ne dersiniz? Sizlerle şehvetin en yücesini paylaşabilirim! Aslında sizler bizim toplumumuza layık değilsiniz,” dedi tuhaf yaratık, “Fakat yine de sizi bundan mahrum bırakmamak gerektiğini düşünüyorum, o yüzden beni takip edin ve görün.”

Başımıza gelecekleri bilmediğimizden, Zephyr'i, hana, bizi orada beklemesi için gönderdik ve devin bizi götürdüğü yere ilerlemeye başladık.

“Sabırlı olun,” dedi rehberimiz, “Yolumuz uzun fakat biz gidene kadar gün ağarır, böylece gecenin sakladığı perçemin ardını görebiliriz.”

Hepimiz sessiz ve meraklı adımlarla dev izliyorduk, bense tüm dikkatimi manzaraya vermiştim.

Pietra Mala volkanik alanını aşarak, sağ taraftaki dağa tırmanmaya başladık, sonunda büyük bir cehennem çukuruna ulaşmıştık, en az iki bin metre derinlikteki çukura baktık. Üç saatlik uzun ve engebeli yolun ardından, nehir kıyısına gelmiştik. Nehrin ortasında bir ada, adanın üzerinde bir kale vardı. Kıyıda duran sandala binerek adaya ulaştık, burası en az sahibi kadar tuhaf bir yerdi. Sandaldan inip adaya çıktığımız-

da, biraz yürüyüp, demir bir kapıdan içeri geçtik, buradan da en az yirmi fit ilerledikten sonra bir duvar ve yeniden bir demir kapı daha aşarak, sonunda, birbirine çok yakın ağaçlarla çevrili bir bahçeye ulaştık. Dev, hiçbir insanın yapamayacağı büyük kaya parçasını tuttu ve kaldırarak kenara koydu. Bu kaya, giriş kapısını saklamak için duruyordu. Karşımıza çıkan merdivenlerden aşağıya indik ve yeniden diğerine benzer bir kaya ile karşılaştık, dev bu kayayı da kaldırarak yolu yeniden açtı. Geldiğimiz yer küçük bir odaydı, etrafta iskeletler, insan kemikleri ve kafatasları bulunuyordu. Yan odalardan iniltilerin gelmesi içimi rahatlatmıştı, canavar kurbanlarını oralara saklamış olacaktı.

“Sizde de bende olan güçten olduğunu düşündüm,” dedi dinlenmek için oturduğumuzda. “Sizlerle her istediğimi yapabilirim. Sizi orada gördüğümde akşam yemeğimi yeni yemiştim. Şimdi size biraz kendimden söz etmeme izin verin.”

“Moskovalıyım, Volga isimli küçük bir kasabada doğdum. Adım Minski, babam öldükten sonra, tüm serveti bana kaldı ve doğa bana sınırsız bir güç vermişti. İçime sığmayan enerji ile tüm dünyayı dolaşmaya başladım. Doğduğum yerden ayrılmıştım. Dünyada benim kadar kana susamışları bulmak umudu, içimi rahatlatıyordu. İlk olarak Çin, Mongolia ve Tartari ile başladım, sonunda Amerika’ya kadar gittim. Dünyanın o ilginç bölgesinde gitmediğim yer kalmadı diyebilirim, gittiğim her bölgesinde farklı zevklere sahip insanlarla karşılaşıyordum. Doğu’ya, Avrupa’ya döndüğümde İspanya, Fransa ve İngiltere’de bulunduktan sonra, sonunda İtalya’ya gelip yerleştim. Afrika’ya da gittim yani sizin ahlaksızlık olarak tanımladığınız şeyin özünü, doğanın insan üzerindeki büyük gücünü çok iyi bilirim. Güneşin çocuklarını kadınlara kötü davrandıkları için azarladığımda bana, “Onlar sadece doğanın bize verdiği, bizim için gerekli olan hayvanlardan başkası değildir,” demişlerdi, “Onlarla sevişiyoruz ve bundan daha iyi bir şeyin gerçekten olmadığını düşünüyoruz. İşte, doğa bizim mutluluğumuz için onları yaratmıştır. Kadını kullanmak öküzü ya da katırı kullanmakla eşdeğer değil midir?”

“Diğer bir deyişle, erkek iç güdüsel olarak acımasız ve dikkatlidir.

İşte bu yüzden doğa ile uyum içindedir, işte, bundan yola çıkarak Amerika'yı vahşi, Avrupa'yı düzenbaz, doğuyu ise ahlaksız olarak tanımlayabilirim. Birincisi ile adam avlanır, diğeri ile şarap içer ve yatar, diğeri ile de en çok sevişir fakat cesur Afrikalı dostlarımla insan eti yerim. Ben insan eti çok yerim işte çevrede gördüğünüz kemikler de onların kalıntıları. Başka hiçbir tür eti sevmem. Bu akşamki ziyafette ise on beş yaşında bir delikanlı var ve eminim, tadını sizler de çok beğeneceksiniz. Onunla dün birlikte olmuştum, tadının çok lezzetli olduğunu düşünüyorum.”

“On yıl farklı ülkelerde gezdikten sonra, kendi topraklarımı ziyaret etmeye karar vermiştim; gittiğimde, annem ve kız kardeşim tarafından karşılandım. Moskova'yı beğenmediğim çok açıktı ve bu, oraya son gidişim olmuştu. Gittiğim gün kız kardeşimi ve annemi katlettim, annem, yaşına rağmen, gerçekten güzeldi, kız kardeşim ise Rusya'da bulunan en güzel kızdı diyebilirim, boyu altı fit uzunluğundaydı.”

“Sonunda yılda iki milyonluk bir gelirle, İtalya'ya temelli yerleşmeye karar verdim. Fakat hayal gücümün ve isteklerimin önüne geçemiyordum. Hemen bu şatoyu, akıl almaz zevklerim için düzenledim. Evet, dostlarım, umarım anlattıklarımдан beni ve tutkunu olduğum zevkleri biraz olsun anlamış ve memnun kalmışsınızdır. Size bu şatoda en iyi hizmeti vereceğimi bilmelisiniz, burası sandığınızdan daha büyük bir yerdir. Şu an, içeride, yaşları on beş ile on altı olan iki yüz oğlan yatağımdan geçtikten sonra mutfağımda pişirilmek için hazır bekletiliyor. Ve tabii bir o kadar da olgun adam var ve onların işi de beni tatmin etmek. Birinin sizin, sizin de birinin arka tapınağını keşfetmeniz kadar enfes bir şey olamaz. Sizi o volkan bölgesinde gördüğümde, benzer zevklere sahip olduğunuzu düşünmüştüm. Bakın sizinle çok konuşuyorum ama eğer benim gibi değilseniz bir an bile beklemeden sizi keserek gebertirim.”

“Şatomda iki haremim var. Birinde iki yüz kız var, bunları iyice kullandıktan sonra, yemeyi planlıyorum. Diğer haremde ise yirmi ile otuz yaş arası kadınlar var, muameleleri çok iyidir.”

“Kadın erkek bu grupların zevk eşyaları konusunda, bana elli hizmetçi yardım ediyor, onlarla işim bittiğinde onları da yiyip yerine yeni-

lerini getiriyorum. Bunların her birini dünyanın büyük şehirlerindeki adamlarım benim için temin ediyorlar. Sizi getirirken kullandığım patika, benden başka kimse tarafından bilinmez ve buraya olan giriş çıkışlar, gece yapılır, şatonun etrafındaki koruma kalkanı yabancıların girişini kesin bir şekilde engellemektedir. Zaten endişe etmemi gerektirecek hiçbir şey yok, bu bölge Toskana Dükü'nündür ve burada yaptıklarım Dük ve çevresi tarafından gayet iyi bilinir.”

“Biraz da kendimden söz etmek istiyorum. Kırk beş yaşındayım ve en vazgeçemediğim alışkanlığım, her gece on kez orgazm olmaktır. Onlarla seviştikten sonra yemek dünyanın en keyifli işi, size de kesinlikle tavsiye ediyorum ve eminim bir kez tadına vardığınızda, mideniz bir daha başka bir şey kabul etmeyecektir. İnsan eti çok yararlı ve mideye zararsız bir besindir. Bu diyeti herkese öneririm, önce hep birlikte orgazm olalım,” dedi Minski ve koyu kırmızı büyük toplarının üstünden sarkan dev organını ortaya çıkardı, on sekiz inç uzunluğunda ve on altı inç genişliğindeydi. “İşte, yürürken de uyurken de bu her zaman bu boyuttadır.”

“Oh! Müthiş!” diye bağırdım, aleti görünce. “Fakat sevgili dostum sen bununla kadın, erkek herkesi öldürebilirsin, şuna bak!..”

“Tabii ki,” dedi Moskovalı, “Bu yüzden onları sevişirken öldürüyor olmak çok keyifli. Bir çoğu beni canavar olarak görüyor ve evet doğa beni bunun için yaratmış. Dünyada bana benzeyen başka bir varlık olmadığı için, benim doğa tarafından özel olarak yaratılmış olduğuma inanıyorum. Tüm insanları yok etmek istiyorum. Her gün en az on iki ya da on beş insan öldürüyorum.”

“Esirler bundan dolayı o halde,” dedim.

“Esir alma, tecavüz etme, yakarak öldürme, cinayet, suçla ilgili önüne çıkan her fırsatı değerlendiriyorum. Bu olmadan kalbim, aradığı mutluluğa ulaşamıyor.”

“Peki, bu suçlara karşı koyan yasalar?”

“Bu ülkede bulunmuyorlar. İşte, ben de bu nedenle yaşamak için ilk olarak burayı seçtim. Burada para ile her şeyi yapmak mümkün, ben de

çok para harcıyorum.”²⁰

Minski’nin iki kölesi, iki çekici, şeytan bakışlı yaver, yemeğin hazır olduğunu haber verdiler ve saygı ile efendilerinin önünde eğilip toplarını, sonra da arka tapınağını öptüler. Böylece yan odaya geçtik.

Dev, “Sizin için sorun olmadığını düşünüyorum,” dedi, “Dünyadaki tüm krallar beni görmeye gelse, kıyafetimi değiştirmem.”

Minski’nin el hareketi ile, boş oda birkaç dakika içinde ziyafet masası ile donatıldı, kızlar bizim üzerlerine oturacağımız şekilde yerlerini aldılar.

“İşte,” dedi “Bu gördüğünüz kızları yemek için kullanacağım ve vajinalarından içeri mumlar sokacağım. Tabi bu arada sizlerin ve benim kışlarımız, rahat sandalyelerin keyfini çıkartıyor olacak. Sandalyeler çok rahattır, oturma bölümleri körpe kızların esnek memelerinden ve yumuşak yüzlerinden yapılmıştır. Matmazeller, sizin eteklerinizden; beyler, sizin de pantolonlarınızdan kurtulmanızı tavsiye ederim. Bir öz-deyişe göre ‘Et ete değmelidir!’”

“Minski,” dedim Rus dostuma, “Bu kızlara verilen görev, çok zor değil mi, hele bir de masada uzun süre oturduğumuzu düşünürsek?”

“İşte, zaten önemli olan da zor olması, bu şekilde içlerinden birkaçını hiç çaba harcamadan rahatlıkla öldürüyorum.”

Biz eteklerimizi, erkekler ise pantolonlarını çıkardılar. Minski kışlarımızı görmek istemişti, onları avuçladı, dişledi, burnunu mahzen deliklerine soktu. Dev, Sbrigani’den çok hoşlanmışa benziyordu, onun deliğini on beş dakika boyunca yaladı, seremoni sona erdiğinde yerlerimize geçtik ve Minski’nin sultanlarının yüzlerine oturduk, onlar da dilleri ile oyunlara başladılar.

Yirmi ile yirmi beş yaşlarında on iki çıplak kız tabakları getirdi. Tabaklar sıcak göğüsler ve kışlarla donatılmıştı. Dört kişilik bir grup kız ise, masanın etrafında ellerinde her çeşit şarapların bulunduğu tepsilerle dolaşıyorlardı.

“Dostlarım,” dedi ev sahibimiz, “Dediğim gibi bu tabaklarda insan etinden başka bir şey bulamazsınız.”

“Bir tadına bakalım,” dedi Sbrigani, “İnsanların kesin kanıları olması çok saçma, çünkü doğa insan için her nimeti vermiş ve bize istediğimizi yapabilme özgürlüğü de vermiş. Yani ben istersem kendi irademle tavuk eti yemek yerine insan eti yiyebilirim.”

Bunu söyledikten sonra kocam çatalını tabağında duran pişmiş oğlana batırdı. Onu izliyordum hoşuna gitmiş görünüyordu. Minski de bize katılmıştı, Minski’nin yerken gözü dönüyordu ve tam bir düzine tabak eti silip süpürdü. Yerken bir yandan da içiyordu, on üç kadeh Burgundy içti ve yemeğin ortasında bir de şampanya patlattı, şaraplar Aleatico, Falernian ve diğer seçkin İtalyan markalarındandı.

Yamyam dostumuz on üç kadeh Burgonya kırmızı şarabı içtikten sonra sıra şampanyaya gelmişti ve Aleatico, Falernian ile diğer seçkin İtalyan şaraplarını ise tatlı ile birlikte içti.

“Sizin dördünüzden biri ile sevişmeyeceğim çünkü bunu yaparsam sizi öldürebilirim ama kiminle birlikte olmamı isterseniz, söylemenizi istiyorum.”

Göğüslerimin üzerinde yatmakta olan Minski’ye “Ben,” dedim, “Ben seni on sekiz yaşında bir kızı önden arkadan becerirken izlemek istiyorum.”

Minski’nin el hareketi ile o yaşta bir genç kız getirildi.

Seks düşkünü çılgının aleti, kalın demir bir çubuğu andırıyordu, kurbanını belinden kavrayıp eğdi, deliği parmağıyla araladı, bir süre onu inceledi ve masadan kalkıp hazırlanmaya başladı. Barbar dostumun kollarındaki kızın ne kadar güzel olduğunu anlatmaya kelime bulamıyorum, dostlarım.

“Soyunun!” dedi, “Sizler üzerinizdeki her şeyden kurtulun.” Bunu Zephyr ve Sbrigani’ye söylüyordu. “Ben iş üzerindeyken, sizler benimle sevişeceksiniz!” Augustine ve beni parmaklarken, “Sizler de şirin tepciklerinizi öpebileceğim şekilde bir pozisyonda durun!”

Yerlerimizi almıştık, çocuk belinden bağlanmıştı ve hazır durumdaydı. Kız belinden daha kalın aletin, ona neler yapabileceğinden habersizdi. Minski hayvan gibi kükremeye başlamıştı, kızın deliğini kokladı. Bastonu çok hoşuma gitmişti, hiçbir usta sanatçının elinden

çıkamayacak kadar güzel, diye düşünüyordum. Aleti yakaladım ve deliğe girmesi için yön verdim, bu benim için çok eğlenceli bir işti. Alet ilk hamlesinde birkaç kemiği kırmıştı, tam olarak içeri girdiğinde ise deri ayrıldı, kan fışkırmaya başladı ve küçük çocuk hemen bayıldı.

“İşte! İşte!” diye bağırdı Minski, zor nefes alıyordu, “Çok iyi, istediğim buydu!”

Oh! dostlarım Minski daha yeni başlamış görünüyordu, aynı anda arka tapınağından zevke ulaşırken Augustine’in mahzenini öpüyor, ısırıyor sonra aynılarını bana yapıyordu. Aldığı aşırı zevkle vahşice küfür etmeye başlamıştı. Alçak herif kurbanını yakalayıp boğazını sıkıp öldürürken bir yandan orgazm oluyordu ve kız artık nefes almıyordu.

“Umurumda değil,” dedi kıza bakarken, “Daha fazla bağlamaya gerek yok, nasılsa öldü artık.”

Ve kızı taşın üzerinde çevirerek, onunla sevişmeye başladı, bu sırada masaya servis yapan kızlardan birini, uzanabildiği kadar elliyordu.

Dev bu gecenin ikinci orgazmını yaşarken, “Neden olmasın, bu zevki bir de birilerini öldürmeden tadabilirsin,” dedim.

“Ama çoğunlukla bu bir hayata mal oluyor. Ben eğer seviştiğim kurbanımı öldüremezsem kendimi onunla birlikte olmuş gibi hissedemem. O zaman zevke ulaşamıyorum, yani bir şey, bunu engelliyor.”

“Haydi benimle diğer odaya gelin,” dedi Rus dostum, “Orada dondurma, kahve ve likörler bizi bekliyor.” Sonra iki erkeğime dönerek, “Dostlarım, arka tapınağımı yeterince kullandınız, girişini geniş buldunuz, değil mi? Bunu, sizler içime şarabınızı akıttığınızda hissedebiliyorum. Bayanlar kızlarınıza hayran kaldığımı bilmenizi istiyorum, bu yüzden gelecek birkaç gün sizi burada misafir etmek, sarayımda bulunan her zevkten tatmanızı istiyorum.”

“Ne kadar cömertsin,” dedim, “Senden başka bir şey isteyeceğimizi sanmıyorum, şehvetin en güzelini, dehşetin en korkuncunu tadacağımıza eminim.”

Saltanat odasına girdik, Minski bize söz verdiği dondurmalarla ikram etti, dondurma dediğimiz bu şeyler çok taze etlerin buzlanmış

haliydi.

“Akşam yemeklerinden sonra mutlaka bir tane yerim,” dedi, tuhaf dev dostumuz, “Yediklerimizi sindirmek için, bundan daha iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum, sizde rahatça yiyebilirsiniz. Haremimden üç güzel kızın kışklarından yapılmışlardır.”

“Minski,” dedim, “Hayalimizde yapmak istediğimiz çok şey var, bunları rahatça yapabilecek miyiz?”

“Nasıl isterseniz, burada herkesin kendi rehberi olmasını istiyorum. Siz biraz likör alın, ben daha fazla içmek istemiyorum!”

İçinde bulunduğumuz oda çok kasvetliydi, odayı loş bir şekilde aydınlatan ışığın etrafı insan kemikleri ile süslenmişti. Işığın geldiği yerde ise ışık çene kemiğine oturtulmuş, oyulmuş göz deliklerinden yansyordu. Birden küçük topacının iyice büyüdüğünü ve beni hedef aldığını hissetmiştim, bu beni gerçekten ürkütmüştü. Burada bize genç adamlar hizmet ediyordu, içlerinden birini yatırıp Minski’nin onunla anal sevişmesini sağladım. Ancak bu şekilde benden uzak duracaktı, genç adam yirmisindeydi ve Minski’nin güçlü topacı karşısında kısa sürede ölüvermişti.

Onunla daha fazla yarışamayacağımızı anlamıştık, o enerji hiçbirimizde yoktu. Minski kölelerinden bizi dört tarafı aynalarla çevrili yatakları olan odaya götürmelerini istedi. Kızlar rahatlıkla uyuyabilmemiz için tütsüler yakmışlardı.

Uyandığımızda saat oldukça geçti. Hizmetçilerimiz bizi banyoya götürdüler, onların özel bakımları sayesinde kendimize gelebilmiştik. Parmaklarını güllü sulara batırıp arka bahçeye akıtıyorlar, nezaketle temizliyorlar ama en ufak bir acı vermiyorlardı. Yıkama işi bittiğinde, dilleriyle içini temizlediler, bu gerçekten müthiş bir beceriydi.

On bir kişilik haberci grubu gelip Minski’nin bizi yatağında onu onurlandırmamız için beklediğini haber verdi. Odasına gittik, burası çok genişti, duvarlarda on kişilik grupların toplu seks yaptıkları kabartma çizimler vardı ve bu tablolar büyük ihtimalle varolanlar arasında en büyüğü idi. Odanın sonunda geniş bir panel aynalarla çevriliydi ve aynaların ortasında geniş siyah mermerlerin üzerinde bağlı kızlar var-

di. Bu bir tür işkence cihazıydı ve bağlı olan her kızın bulunduğu her bölüm, ayrı bir işkencenin gerçekleşeceğini gösteriyordu. Yatağına girdiğimizde ilk yaptığı şey bize o devasa organının nasıl tahrik olduğunu ve nasıl daha çok büyüdüğünü göstermek olmuştı. Bizim kızlarımızı avuçlarken Augustine'inkine gösterdiği ilgi bambaşkaydı. Gün bitmeden onun tadına bakacağına dair ant içti. Minski, Sbrigani'nin kalçalarını, arkasındaki şekerini emdi, bu emme işinden çok zevk aldığı her halinden belli oluyordu. Sonra bize seçtiği on altı kıza nasıl işkence ettiğini görmek isteyip istemediğimizi sordu. Ona hemen makinesini çalıştırmasını söyledim. Böylece makine çalışmaya başlamıştı. Kızların çığlıkları kulakları tırmalıyordu, birinin içine büyük bir kazık girdi, biri diri diri yandı, diğeri kırbaçlandı, bir diğeri etleri kopartıldı, biri tırmıklandı, biri delik deşik edildi, biri ızgarada kavruldu, bir diğeri satırla doğrandı, vb... Tüm bunlar olduğu sırada odanın bu bölümü kan gölüne dönmüştü.

“Nasıl? İşte, bu on altı kıızı öldürdüğümü bildikten sonra içim rahat bir şekilde her şeyi yapabilirim.”

“Minski, ben ve arkadaşlarım, senin sahip olduğun bu leziz kölelerle daha çok şey yapmak istiyoruz. Bize izin verir misin?”

“İzin veriyorum fakat önce sizin şu küçük yaratıkla sevişmek, onun içine boşalmak istiyorum, spermimin onun içinde gezinmesini istiyorum.”

Augustine, “O zaman kurbanların sayısı, on yediye yükselecek!” diye yalvardı, bizim onu canavara yem etmemizi istemiyordu. “Benim böyle bir olaya dayanabileceğimi nasıl düşünürsünüz?”

“Sabırsız ve anlayışsız,” dedi Minski.

Kızın üzerindeki kollarını çıkarmaya başladı, dikkatle çekici vücudunu inceliyordu.

“Korkma,” diye devam etti, “Şimdiye dek hiçbir kadın bana karşı koymadı ve her gün senden çok daha gençlerle sevişiyorum.”

Bu bizim Rus dostumuza ne kadar dikkat etmemiz gerektiğini gösteriyordu, ona karşı olan tavırlarımızı belli etmemiz gerekiyordu.

“Biraz kaprisli o kadar,” diye fısıldadı kulağıma Minski, “Ama benim

hiç suçum yok, bu kızın kızı ilk günden beri beni baştan çıkarıyor. Ya ölecek ya da sakat kalacak,” dedi.

O konuşurken iki sevimli kız, efendilerinin kılıcını ıslatarak delikten içeri girmesine yardım ediyorlardı. Minski hiçbir güç harcamaya gerek duymayacak kadar deneyimliydi. Dev organını iki sert itişle kurbanın arka kapısından içeri kaydırды, güçlü silahının tam olarak ne kadar bölümünün içeride olduğunu zor görüyorduk. Augustine bayılmıştı ve bacaklarından kan süzülüyordu. Minski cennete ulaşmış görünüyordu, zevkten inliyor, kükrüyordu. Devın etrafı on altı kişilik kızlı erkekli bir grupla sarılmıştı. Onu okşuyor, her yerini öpüyorlardı. Dev, Augustine’in üzerinde iken geniş vücudundan kızı görmek pek mümkün olamıyordu. Birkaç güçlü darbe sonunda Minski zehrini akıtmaya başlamıştı, bir yandan çevresindeki grubu yok etmek için, oyuna katılan işkence aletlerini de kullanıyordu. Birinin kalbini hançerle söktü, birini kurşunla öldürdü, birinin beynini deşti, birinin boğazını kesti, kısa sürede ortalık, yeniden kan gölüne dönmüştü.

Minski soğuk kanlılıkla, “Augustine haklıydı galiba,” dedi, “Gerçekten olayın sonucu hakkındaki tahmininde yanılmadı.” Zavallı kızın üzerinden kalkarken elindeki hançerle kızı on yerinden deşti. Olay o kadar hızla gerçekleşmişti ki, biz tam olarak ne olup bittiğini anlayamamıştık bile, sonunda kızın boynunu kopardı.

“Onlarla sevişirken boğazlamaktan çok zevk alıyorum,” dedi korkunç canavar, “Haydi şimdi onu unutalım, ona karşılık size çok daha güzel iki kız vereceğim, söz veriyorum. Unutmayın dostlarım, güzel kıçlar, her zaman bu şekilde kendimi kaybetmeme neden oluyor. Kullandığım aletleri gördünüz dostlarım, hepsi sonunda ölüm vermek için tasarlanmış.”

Benim zavallı Augustine’imin cesedi diğer on altı cesetle birlikte odanın ortasında duruyordu ve Minski bu yığının arasına girerek vücutları ellemeye başlamıştı. Dikkatle hepsini inceledikten sonra, birkaç göğüs ve kalça kesti ve onları hazırlanması için mutfığa gönderdi. Sonra bizi diğer odaya davet etti.

İşte, bu sırada, Sbrigani bana işaret göndermişti. Kulağıma bu korkunç canavardan sakınmamız ve bir an önce buradan gitmek için bir yol bulmamız gerektiğini söyledi. Fakat buradan kaçmaya kalkmak çok büyük risk almak olurdu. Arkasından gitmediğimizi anlayınca, ondan gizli konuştuğumuzu da fark etmişti.

“Gel! Gel!” dedi, beni divanda yanına oturtarak, “Juliette, senin bu tavrın beni çok şaşırttı. Senin o kızın ardından üzölmeyecek kadar bu felsefeye uyduğunu sanmıştım. Evimdeki kuralları öğrendiğini sanmıştım.”

“Yaptığın şey onarılamaz.”

“Neden peki?”

“Onu sevdim.”

“Onu sevdin! Sana şehvet veren bir şeyi sevecek kadar ahmaksın. Juliette, sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Aptalca tutkular üzerine konuşmak istemiyorum.”

“Çok iyi,” dedim huysuzca, “Benim düşündüğüm Augustine değil, ben kendimi düşünüyorum. Korktuğumu itiraf ediyorum. Hiçbir şekilde durmayacaksın. Dostuma yaptığının aynısını, bana yapmayacağını nereden bilebilirim?”

“Saçma! Çok saçma,” dedi Minski, “Eğer sen benim için sadece organımı sertleştiren bir yaratık olsaydın, şimdi sadece yarım saatlik ömrün kalmış olurdu. Fakat ben senin en az benim kadar namussuz olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden seni kurbanım gibi değil, iş ortağım gibi görüyorum. Ayrıca dostun olan diğer iki adam hakkında da, aynı şekilde düşünüyorum fakat Augustine başka dağların kuşuydu ve ondan güvenliğimiz için kurtulmamız gerekiyordu. Senin arzularını karşılıyor, ondan istenilen her şeyi yapıyordu fakat kendi fikirleri yoktu. Ben insanları çok iyi analiz edebilme gücüne sahibim. Konukseverliğin anlamını iyi bilirim. Kuralları ve kendimi kontrol etmesini de bilirim, bu nedenle yersiz endişelerinden kurtulmanı istiyorum.”

“Minski, ben sadece kendi sonumun da Augustine’in sonuna benzemesinden tedirgin olduğum için böyle söyledim. Sen hiçbir hata yapmadın, kalbim her zaman bu tür sapkınlıklarla huzur bulmuştur, sana

yemin ederim ki başka bir şey düşünmedim.”

Minski, başını sallayıp beni kaldırmak istediğinde, “Hayır,” dedim, biraz daha kalmak istediğimi ifade ederek. “Daha yeni başladık, senin de prensiplerin olduğunu görüyorum, bana onlardan söz etmeni istiyorum. Benim sınırlarım olmadığını bilmeni istiyorum. Senin de olmadığını görüyorum, bunun için anlat Minski, kuşkularını, mücadeleni, her şeyi bilmek istiyorum, kulağım sende.”

“Aşırılığın en uç noktası,” diye başladı dev, dikkatle. “Kuşkusuz, bizi tuhaf bir şekilde tehlikeye bağımlı kılan şey, kişisel, içgüdüsel bir motivasyondan kaynaklanıyor. Yani bu, eğer, diğerlerine bakıldığında bir hataysa bile bunun suçlusunun doğa olmadığını düşünüyorum. İnsanlar onun kuralları altında yaşıyorlar ama konukseverliğin kurallarını bilmiyorlar. Konuklarını eski çağlarda, en ilkel insanlar bile hizmetle ve ilgiyle karşılıyorlardı. Hatta büyük uluslar kendilerinden daha çalışkan, güçlü, daha güzel ve zeki insanları farkettilerinde, onları kendi ülkelere almak istiyorlar. Ben bunu önyargısız bir tavırla kabul ediyorum.”

“Bazı insanlar misafirlerinden, onları kullanmak, sevişmek yerine zevk almak, onlarla ilgilenmek isterler. Fakat kimse konukseverliği karşılıksız yapmaz. Bunun tarihini incelediğinizde, yabancılara gösterilen ilginin karşılığında her zaman bir şeyler alındığını görürsünüz.”

“Gerçekten de neden biri, evini bir yabancıya, karşılıksız açsın? Birinin, birine yardım etmesi her zaman karşılıklı bir zorunluluktan ötürü değil midir? Ahlak ya da kuralların, bir vücut diğerini arzuladığında ne önemi vardır? Ama ben işime yarayacak kişiye değer veririm. İşime yaramayandan ise nefret eder, onu hor görürüm. Onu yok etmezsem, o bana zarardan başka bir şey vermez.”

“Konukseverlik zayıf biri tarafından, evsiz, çıplak, kayıp, kendinden başkasıyla ilgilenen biri için önemli bir erdemdir. Elbette, o kendi yararına olan şeyi erdem olarak savunacaktır. Fakat güçlü olan insanın konukseverlikle ne işi olur? Neden tanımadığı insanlara evini karşılıksız açsın? Şimdi size erdemi sadece toplumun aşağı tabakasının savunduğunu söyleyerek, hataya mı düşüyorum?”

“Ve bir de size o anlamsız, aptal insanların vereceği zararı düşünün! Bir süre sonra onları evinize almaktan bıkersınız, onlara kapıyı açmak istemezsiniz ama bunu mecbur olduğunuz için yapmaya kalkarsınız. Soruyorum sana Juliette, sen ahlak kurallarına uymak için böyle bir şeye göz yumar mısın? Yoksa ahlaksızlığı mı tercih edersin? Şimdi farkı anlamalıyız, konukseverlik hayırseverce yapıldığında, çok büyük tehlike anlamına gelmektedir. Tüm insanlar tarih boyunca bu şekilde davranışları için zarar görmüşlerdir. Fakat mantıklı olan kişi, kalbinin katı gücüyle kendini bu tür tehlikelerden uzak tutar.”

“Cyclades yerlileri konukseverliğe düşmandırlar, yabancıları sınırlarından uzak tutmak isterler. Yabancılardan korkarlar ve nefret ederler. Bir yabancı derilerine dokunursa kendilerini otlarla iyice dezenfekte ederler.”

“Brezilyalılar da kendilerini yabancıardan silahla korurlar.”²¹

“Afrikalılar da konuksever değildirler, sınırları içine giren tüm yabancıları keserler.”²²

“Asırlardır Thralar, Taurus Dağları’nı ziyarete gelenleri talan etmektedirler.”²³

“Araplar, kıyılarına düşen yabancıları satmaktadırlar. Mısır uzun zamandır yabancıları yasaklamıştır, hükümetin kanunlarına göre bulunan yabancılar ya köle yapılmalı ya da öldürülmelidir.”

“Atinalılar, yabancıları kabul edenleri ölüm ile cezalandırmaktadır.”²⁴

“Günümüzde de birçok hükümet, kendini yabancılar karşı korumak için pek çok yönteme başvurmaktadır.”

“Acem Kralı, tüm yetkisini kullanarak gemilerini kıyılara demirlemiştir ki, deniz yolu ile yabancıların ülkeye girişini engellemek için.”

“Soygunun ve cinayetin erdem sayıldığı katı kalpli insanların bulunduğu ülkeler her zaman hızla ilerlemiş, cesaretle en iyi işlere imza atmışlardır.”

“Yabancıların öldürülmesi Rusya’nın doğusunda, Asya da övgüye değer bulunur.”

“Loango’da ki siyahlar topraklarında yakaladıkları yabancıları öldürüp, aynı topraklara gömmeyi bir erdem olarak kabul ederler.”

“Kısacası tüm dünya konukseverlikten yana değil ve bu sonuçlardan yola çıkarak, bizim aramızdaki konuk ilişkisini ele alırsak, aramızda zenginlik fakire yaptığı bir yardım söz konusu olmadığını, benim ev sahibi olarak sizden zarar değil, fayda göreceğimi ortaya çıkarabiliriz çünkü bizlerin hedef ve ilkeleri aynı. Yabancı toprağa giren kişinin iki nedeni vardır, bunlardan biri merak ya da diğeri buradaki yabancıları kazıklama isteği. Birincisinde eğlenmek için ödeme yapması gerekiyor, ikincisinde ise cezalandırılmalı.”

“Oh! Minski!” dedim, “Beni ikna ettin, bence de hayırseverlik ancak zayıfların düşeceği bir hatadır. Augustine’in benimle ilişkisi yıllar öncesine dayanıyor, onu ailesinden almıştım ve ailesi eve döndüğümüzde onu bana soracaklar, kızlarının başına gelen bu talihsizlik karşılığında onlara ödeme yapmalı mıyım?”

“Elbette, hayır,” diye cevapladı Minski, çabucak, “Böyle bir şey yapmana, neden gerek olsun ki? Eski ve ölü arkadaşının ailesine cömertlik yaparak ne elde edeceksin ki? Kızın maaşını ödüyordun, değil mi? Ona seninle olduğu süre boyunca, gerekli ödemeleri yaptın. O halde senin o kızın ailesi ile aranda ne gibi bir ilişki olabilir ki? Felsefeyi hatırlarsan, o kızla aranda kardeşçe bir bağın olsa bile, bunun senin için hiçbir önem taşımayacağını hatırlarsın. Augustine ile sana sunduğu hizmetten ve senin ondan aldığın hizmetin dışında bir ilişkiniz yoktu. Bu farkı dikkate almalısın. Bizim o tür kızlara vereceğimiz tek bir isim vardır, o da köleliktir. Ve bu tür onurlu davranışların ne kadar gereksiz olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Çünkü, biri diğerine yardım ederken kendi bencil özgüvenini kazanmak, içini rahatlatmak için bunu yapıyordur, karşılıksız bir yardım yoktur yani. Daha birçok şey anlatabilirim ama zaten bunlar bildiğin şeylerdir. Şimdi, örneğin Tom diye birinin paraya ihtiyacı var, Dick’ten yüz louis aldı ve sonra Dick’e olan tüm minnetini göstermek için onun göğsüne bıçağı batırdı ve iyiliksever dostunun ölümünü izledi, işte bu cinayeti duyan salaklar da adalet için bağırmaya

başladılar. Katilin öldürüldüğünü görmeden de rahat edemiyorlar. Ah! Ölümlüler, nasıl kolaylıkla erdemlerinizin kurbanı oluveriyorsunuz! Juliette, siyah beyaza, gün geceye dönebilir ama benim vazgeçemediğim bazı ilkelerim var, bunlardan biri de kalbimin üstünlüğünü kanıtlayan nankörlüğüm ve kimse beni bu üstünlüklerimden vazgeçmeye zorlayamaz. Juliette, bir gün biri bana sunduğu hizmetle öfkemi dizginlemeyi başarmıştı, ona, ‘Üzgünüm dostum ama bir gün aramızın bozulacağını hiçbir güç önleyemez,’ demiştim.”

“İşte, şimdi senin de Augustine’in ailesi ile kuracağın ilişki, benim yaşadığım bu örneğe benziyor; inan bana sonunda zararlı çıkan sen olursun, fazla bağımlılık iyi değildir. Yardımı sadece kandırılan kişi yapar Juliette, hayırseverlik insanın düşmanıdır. Söylediğime inan, bu duyduğun doktrin karşısında hiçbir şikâyetin olmayacaktır, bana güven.”

Dev adamıma, “Bu tür ilkeler benim karakterimi oluşturuyor ve benim için gerekli,” dedim, “Fazilet her zaman için canımı sıkmıştır. Hiçbir zaman bundan zevk almamışımdır.” Erdemin en küçük zerresine bile hayatımın hiçbir döneminde rastlayamazdım.

“Ben, kendimi, bundan dolayı hiçbir zaman suçlamadım,” dedi Minski, “Çocukluğumun ilk günlerinden beri, sonucu ne kadar tehlikeli olursa olsun, beni hiçbir şey korkutmayı başaramadı. Ben erdemden nefret ettiğim kadar dinden de nefret ederim. Her ikisini de çok sıkıcı buluyorum ve hayatımın hiçbir döneminde bunların yanında olmadım. Dediğim gibi beni mutlu eden tek şey suçtur, ruhumun yaşaması için suça ihtiyacı var, her saat başı bir suç işlemezsem bu benim mutsuzluğum anlamına gelir.”

“Bana anlattığın bu özelliğini, aileni katlettiğini, söylediğinde, anlamıştım,” dedim.

“Evet, ben henüz küçükken ölen babam elimden kurtulmayı başardı, onu bu yüzden unutamıyorum. Ama diğerlerini gebertmeyi başardım, kız kardeşimi ve annemi öldürmeyi başardım ve her an için onların hayatta olduğunu düşünerek bir kez daha öldürme fırsatım olduğunu, hayal ederek yaşadım. Bugün bana geriye ne kaldı? Sıradan suçların dı-

şında, hiçbir şey göremiyorum etrafımda ve tüm zevkim kaçıyor...”

“Oh! Minski!” diye bağırdım. “Tam tersine, ben senin mutlu olduğunu düşünüyordum. Bende senin tattığın zevklerin aynısını tattım, inan birbirlerinin aynısı zevkler... Dostum, tarzın, düşüncelerin beni o kadar etkiledi ki, bunları kelimelerle ifade edebilmem imkânsız. İzin ver şatonun yüzlerce bölümünü gezeyim, suçun ve şehvetin zevkini damarlarımda hissedeyim.”

“Elbette ama tek bir şartım var. Senin arka tapınağını keşfetmek istiyorum ama bu senin sonun olur. Fakat adamlarından birini kurban etmek istiyorum,” dedi Minski ve istediği Zephyr idi.

Bir an için duraksamıştım ki, göğsümde buz gibi hançerin sivri ucunu hissettim.

“Seç,” dedi acımasız vahşi, “Ölüm, ya da evimde seni bekleyen mükemmel zevkler!”

Evet, Zephyr’e olan düşkünlüğüme rağmen ona teslim olmuştum, zaten başka şansım var mıydı?

Dördüncü Bölüm

Sarayın daha lüks, başka bir katında egzotik meyvelerin, pastaların, süt ve meşrubatların bulunduğu yemek odasına geçtik. Yarı çıplak, neşeyle hoplayıp zıplayan, yaramazlık ve çapkınlık yapan oğlanların mükemmel şekilde servis yaptığı, anlatılmaz güzellikteki masada iki erkeğimle birlikte iştahla kahvaltı ettik. Minski'ye yapılan servis daha farklıydı, tabii. Ona sekiz ya da on bâkirenin kanı ile birlikte birkaç testis ikram edildi ve bunun ardından tam on sekiz kadeh Yunan şarabı içti. Garsonlarla kavga etti ve içlerinden altısını bağlayarak, delice yumrukladı. Oğlanlardan biri caniye karşı gelince, Minski gencin iki kolunu kibrit çöpü gibi kırdı ve gayet rahat bir şekilde seçtiği diğer iki gence de aynı şeyi yaptı, bu gösterinin ardından turumuza başladık.

Girdiğimiz ilk oda çok büyüktü, içeride yirmi ile, yirmi beş yaşlarında on kadın vardı. Biz içeri girdiğimizde, gardiyanlardan ikisi kadınlardan birini kurban olarak seçti, yakaladı ve gözlerimizin önünde soyarak bize vücudunu gösterdi. Minski doğruca kadının yanına gidip kalçalarına vurmaya, çimdiklemeye başladı, bu sırada diğer kadınlar altı kişilik gruplar halinde sıraya girmişlerdi. Kadınları yakından görmek için, yan-

larına yaklaştık. Kadınların kalçaları açıktaydı, göğüslerini ve önlerini ise sadece ince bir tül perdesi örttüğünden, fazla belli olmuyordu. Bu özel mekân Minski'nin isteklerini karşılayan, bağımlılık duyduğu bir haremdi.

Bu odadan ayrılıp geçtiğimiz diğer oda, oldukça genişti ve içeride yirmi beş tane yatak vardı; burası dev tarafından sakat bırakılan ya da hastalanan kadınların yattıkları odaydı.

Minski, "Bu hastaların hava almaya ihtiyacı var," diyerek odanın pencerelerini açtı.

Şaşkınlık içinde avluya baktığımızda, ayılar, aslanlar, leoparlar ve kaplanlarla karşılaştık.

"Gerçekten, bunlar kısa sürede herkesi yok edebilirler," dedim.

"Oh! Evet. Orada sabırsızlıkla yemek bekliyorlar. Bu hızlı, kolay ve temiz oluyor. Hasta kadınların erkeklere yararından çok zararı olduğunu gayet iyi biliyoruz. Bende hastalıkları fazla bulaşıp ortamı kirletmeden onlardan kurtulmanın böyle temiz bir yolunu buldum. Juliette, biliyorsun hasta kadınlar için para harcamak en büyük hatadır, parayı daha zevkli işlerde kullanmak için saklamak gerekir."

Diğer saraylarda da aynı idam şekli uygulanıyor, aynı denetimler yapılıyordu.

Minski'nin içeri girdiğini gören hastalardan altısı, daha kötü görünüyordular. Dev onları kollarından kavrayıp, yataklarından kaldırdı ve hepsini ardı ardına camdan dışarı vahşi hayvanların bulunduğu bölüme doğru fırlattı, kadınlar burada saniyeler içinde hayvanlara yem oluyorlardı.

"İşte," diye fısıldadı Minski kulağıma, korkunç hayvanları izlerken, "Eğlencelerimden biri budur. Heyecan verici değil mi?"

"İnanılmaz bir tanem," derken, devin elini bacaklarımın arasına bastırmaya başlamıştım, bu manzara beni baştan çıkarmıştı. "Sebebinin ne olduğunun hiçbir önemi yok ama seninle kesinlikle aynı duyguları paylaşıyorum."

Ve orgazm oldum. Bu, devin çok hoşuna gittiğinden hemen, işe koyuldu ve bu sefer durumu pek o kadar kötü olmayan, birkaç yerinde

sıyrık ve yarıkları olan kızları seçti. Onları camın yanına getirip aşağıyı gösterdi, kızlar titremeye başlamışlardı. Onlar bu haldeyken ben ve dostum, kızların kalçalarını ve göğüs uçlarını çimdiklemeye başlamıştık. Sonra onları hayvanlara yem olmaları için aşağıya bıraktık, bu sırada devle sevişmeye başlamıştık. Bu katliam o kadar hoşuma gitmişti ki zevkten çığlıklar atıyor, delice inliyordum.

Diğer bölümleri ziyaret etmek için oradan ayrıldık. Her yerden korkunç çığlıklar duyuluyordu.

“Dostum,” dedim, arzularım tatmin olduğunda, “Buradaki davranış şeklinin adaletsizliğini ve benim zayıflığımı inkâr etmek zor.”

“Gel otur,” diye davet etti, “Sözlerime kulak vermeni istiyorum. Şimdi sana anlatacaklarım adalet ile adaletsizliğin aslında birbiri ile ne kadar uyumlu olduğunu gösterecektir. Ahlak ve ahlaksızlık, bu anlamda coğrafi ve lokal olarak değişiklikler göstermektedir. Örneğin Paris’te ahlaksızca kabul edilen şey, Pekin’de ahlaklıdır. Ya da mesela İsfahan’da adil olan bir şey, Kopenhag’da değildir. Bu türlü türlü varyasyonların arasında, sabit bir ifadeye rastlayabiliyor muyuz? Adalet sadece toplumun ilgisine, ülkenin legal oluşumuna bağlı olarak değişiklik göstermektedir.” “Fakat bu ulusal, bölgesel kanunlar, hükümetin bölgedeki hâkimiyetine öncelik tanır ve bu durum, özünde kanunları belirleyen kişilerin psikolojilerine bağlıdır. Kişisel ilgiyi açıkça görebiliyoruz ve bu adaletle, adaletsizliğin tanımıdır ve bu kanunlar bazılarının yaptığı işlere, bu işlerden kazandıkları büyük meblağlara göz yumarken, bazıları için çok daha adaletsizdir. Buna bazı örnekler verilebilir.”

“Paris’te kanunlar hırsızları cezalandırır; Yunanistan’da ise kanunlar hırsızları ödüllendirir. Yunanistan’da hırsızlık yasaldır fakat Fransa’da yasadışıdır, bu durumda adaletin nasıl bir illüzyon ahlakına uygun olduğu görülebilir. İnsan düşmanını sırtından vurur, buna karşın doğru bir şey yaptığını ve adaleti yerine getirdiğini savunur. Peki bir de bu durumla ilgili olarak kurbanının yorumunu alalım. Bu kargaşayı önlemek için, bir tür yöntemdir ve gözlere bağlanan bu bağın asıl nedeni budur.”

“Minski,” dedim, “Her zaman insanlarda doğanın adaletinin bulun-

duğunu duymuşumdur.”

“Bu açıkça saçmalıktan başka bir şey değildir,” dedi Moskovalı, “Doğanın adaleti dedikleri şey, sadece insanın zayıf tarafı, cahilliği ve aptallığıdır, hiçbir zaman insan için bir avantaj değildir. Eğer kişi biraz dayanıklı ise, her zaman otomatik olarak doğal-adalet kampına ait olmaktadır ve onun için adalet, kendi sınıfından olan insanların zayıfı ezmesidir. İnsana güç verirse, kısa süre içinde, onun fikirlerinin ve adalet anlayışının da değiştiğini açıkça görürüz: Buna göre zevkleri ve tutkuları da değişecektir. Dikkatle analiz edildiğinde, doğanın, adaleti, kendi isteğine göre biçimlendirdiğini görürüz; kurallarınıza şekil vermek istediğinizde doğayı kendinize önder edinin çünkü sadece bu yolla hataya düşmekten kendinizi koruyabilirsiniz! Onun yaptığı herhangi bir şeyde adaletsizlik görüyor muyuz? Fakir köylüyü yıkan dolu fırtınasının, zenginin korunaklı üzüm bağına zarar vermemesinin adaletsiz yanını söyleyin? Zorbanın, zorbalık yaparak fakirin güçlkle kazandıkları ile elde ettiği toprakları elinden alması ve servetini arttırması, doğru olan, değil midir? O erdemi ayakları altına almıştır, onun için birinci sınıf olan, güçlü olandır. Yardıma muhtaç olana ise zarar verilmelidir. Sana soruyorum, bu adil mi? Ve onun yaptığını yaptığımız için, kendimizi suçlu durumda mı görmemiz gerekiyor?”

“Bu nedenle, insan adaleti üzerine konuşmak, hem saçma hem de zaman kaybından başka bir şey değildir. İnsan adaleti için konulan kurallar hayaldir ve sadece insanların tutku ve isteklerini karşılamak içindir. Bu dünyada, doğanın verdiği dışındaki her şey hayalden başka bir şey değildir. Bizim için doğru ya da yanlış olduğunun hiçbir önemi yoktur, çünkü buna karar verecek olan bizler değiliz. Filozof Montesquieu; ‘Tüm suçlamalarına rağmen, adalet sonsuz ya da kesin değildir, tüm topraklar ve tüm çağlar için aynı değildir. Bunlar yalandır ve gerçek, aksi olandır. Adalet geleneksel bir yapıya oturtulmuştur.’ Aynı yazar, ‘Eğer adalet geleneksel yaklaşımla ortaya çıkıyorsa, o halde ortada çok ölümcül bir gerçek vardır, o da bunun kişiden kişiye değişebileceğidir...’ diyor. ‘Neden temel gerçekler birbirine göre değişiklik gösteriyor? Bundan ka-

çabılabilecek biri var mı? Bundan kaçabilmenin imkânsızlığı, hayatın özünde oluşundan dolayı değil mi? O halde, gelenekleri kabul etmeyen kişi, adaletsiz ve ahlaksız oluyor, oysa bu sadece diğerlerinin kabul ettiği şeyi kabul etmemekten kaynaklanan bir başkaldırı o kadar.' Ayrıca Montaigne; 'adil' olanın, iki kişi arasındaki doğru ilişkiyi tespit edebilecek tek yetkilinin üçüncü kişi olduğunu da ekliyor."

"Adaletin safsata olduğunu kanıtı nedir? Asla iki kişi arasında, adaletin kurmayı hedeflediği gibi, düzgün bir ilişki olamaz. O halde Adaletin varolmadığı da açıktır. İnsanlar tutkularının esirleridir ve bu nedenle tutkularının onları götürdüğü yere giderler, adil ya da değil, bunun bir önemi yoktur. İnancımız bu yönde olmalı. Tanrı'ya inanmak, tam bir aptallıktır. Bu dünyada Tanrı olmadığı gibi, erdem de adalette yoktur. Zevklerimiz dışında iyi, yararlı ya da gerekli hiçbir şey yoktur, onlara saygı duymak gereksizdir."

"Hepsi bu değil, daha ileri gitmek isterim; evrensel uyum bakımından vazgeçilmez gereklilik, adaleti ve düzeni bozmaktır. Bunun olması için adaletsizliklerden kaçmak mı yoksa aklımızda ki tüm düzensizliği uygulamak mı gerekir? Doğanın kanunlarını dünyaya kabul ettirmek için suç işliyor olmak, benim hatam mıdır? Elbette değildir ve sadece acımasızlıkla, kötülükle ve korkunçlukla, bu sona belki ulaşılabilir. Böylece doğanın amaçları uğruna, kendi zevklerimizi neşe içinde ve sakinlikle gerçekleştirmeliyiz."

Etrafı dolaşmaya devam ediyorduk ve dev bana yeni sürprizlerini sunmayı sürdürüyordu. Yaşadığımız anlatımı zor çılgınlıklar, beni çok yormuştu, günün kalanını dinlenerek geçirmek istediğimi söyledim.

"Nasıl istersen," dedi, "İçinde çok ilgini çekeceğini düşündüğüm aletlerin ve etkileyici ayrıntıların bulunduğu iki odayı da yarın gösteririm o zaman."

Sbrigani ile birlikte yatak odamıza geçtik, gezginci dostumla yalnız kaldığımda, "Sevgili dostum," dedim, "Kötülüğün ve dehşetin olduğu bir sarayın girişini bulduk, eğer bu mükemmel servet bugüne dek bozulmadıysa, bizim onu bozmak için bir yol bulmamız gerekiyor demek-

tir. İçimden bir ses, bana devin çatısı altında daha fazla kalmamamızın, bizim için doğru olacağını söylüyor. Benimle birlik ol ve bu yaratıktan bir an önce kurtulalım, hatta onu öldürerek hazinesini alıp kaçmamızı kolaylaştıralım. Bununla birlikte ev sahibimiz, insanlık için bir tehlike oluşturmaktadır. Prensiplerime göre, böyle karaktere sahip olan birine karşı her zaman çok sıcak yaklaşırım ve ona karşı kendimi o kadar yakın hissediyorum ki, onu bir an önce bu dünyadan def etmek istiyorum. Bu bir anlamda kanunun görevini üstlenmek olmuş olacak, bu korkunç yaratığı yok ederek insanlığa hizmet etmiş olacağız. İşte böyle erdemli bir iş yapmış olmak, hiç hoşuma gitmiyor. O bizim suç ortağımız ve bizden biri. Eh sence, ona bir ayrıcalık tanımalı mıyız? Öldürme fikrini boş ver! Onu sadece soymamız ve kaçmamız gerek, çünkü önemli olan onun bizden daha zengin olması ve eşitlik benim doktrinimin temelidir. Ona biraz tatula içiririz ve o uyurken parasını, haremlerinden seçtiğimiz iki güzel kızı alır, kaçarız.”

Sbrigani hikâyemden pek memnun kalmışa benzemiyordu. Tatula'nın dev boyutlarda ki bu adam üzerinde fazla etkili olacağını düşünmüyordu, bu nedenle dev üzerinde güçlü, konsantre dozda bir zehir kullanmalıydık, bu ona göre daha makuldü. Devi canlı bıraktığımızda ise, kocam güvenliğimizin sağlanmış olmayacağını düşünüyordu. Bir süre tartıştıktan sonra önce onu uyutmayı, sonra da ev halkına efendilerinin öldüğünü söyleyip, kasalarını boşalttıktan sonra, hemen sarayı terk etmeye karar verdik. Birlikte kahvaltı ettiğimiz sırada, ona uyutucuyu verecektik.

Her şey yolunda gitti. Çikolatasına tatula kattık, birkaç dakika sonra dev oldukça derin bir uykuya daldı ki, bu bizim ev halkına onun öldüğünü inandırmamız için yeterli bir zamandı. Numaraya başladık ve hazine kasalarını, içerden on adamı yanımızda götürme umudu vererek, açtırmayı başardık. Oradan Fransız kızların bulunduğu hareme geçtik, Elise ve Raimonde isimlerinde en güzel, on yedi, on sekiz yaşındaki kızları seçtik ve evin en yetkili uşağını seçerek ona, onu ve diğerlerini götüreceğimiz konusunda güven vermeyi başardık, böylece hepsi bize yardım

ettiler. Sonunda içinde büyük tehlike altında yaşadığımız, saray denilen ama aslında bir ayı ini olan mağarayı ve efendisini terk ederek ayrıldık. Baş uşak işlerimizi kolaylaştırmak konusunda bize çok destek olmuştu ve onun da yardımı ile kısa süre içinde devden daha zengin bir halde, uyanıp bizim gidişimizi fark etmeden önce sarayını terk ettik.

Çaldıklarımızı arabalarımıza yükledik, kadınlarımızla birlikte içine yerleştik. Arabalar da dahil olmak üzere, her şey aslında devindi ama o mutlu uykusunda iken, biz yola koyulmuştuk bile. Kapıda bizi durdurmak isteyen kapıcıları etkisiz hale getirip o korkunç yere kilitledik ve kaçtık. Aynı akşam Floransa'nın yakınlarına ulaşmayı başarmıştık. Çaldıklarımıza ve yanımıza aldığımız iki kadına değer biçtik, kızlar çok tatlıydı.

On yedisindeki Elise Venüs'ün zarafetine, bir Tanrıçanın baştan çıkarıcılığa sahipti. Raimonde ondan sadece bir yaş büyüktü, bakılmaya kıyılmayacak kadar güzel bir yüze sahipti. Her ikisi de Minski tarafından yeni keşfedilmişti. Hesap yapmamıza yardım ettiler, altı milyon altın ve gümüş para, dört milyonluk değerli taş, tabak, külçe ve İtalyan banknotları. Ah! Gözlerim bu mükemmellik karşısında yuvalarından çıkmıştı. İşlediğimiz suça karşın bu kadar zengin olmak ve iki güzel kızın kollarında olmak ne kadar müthişti! Uzun zamandır geçirmediğim kadar, güzel bir gece geçirmiştım.

Şimdi, dostlarım, size bir sonraki günün sabahı geldiğimiz şehrin mükemmelliğinden söz etmek istiyorum. Bu detayları dinlerken hayal gücünüz de canlanacak ve uzun süredir etkisinde kaldığınız müstehcen anekdotlardan biraz uzaklaşacaksınız; bu tür bir ara anlatımın ilginç olacağını düşünüyorum.

Dostlarım, Sulla'nın Ordusu tarafından işgal altındayken Atilla'nın Ordusu tarafından kuşatılmış ve alınan zafer sonunda Charlemagne tarafından yeniden eski döneme ait Fiesole olarak inşa edilen ve komşuları çok zengin olan şehirden, bugün geriye yıkıntılar kalmıştır. Bölgeye günümüz ifadesi ile, Toskana, denilmektedir ve iki yüz yıl yönetildikten sonra Floransa'ya verilmiştir, Floransa bugün, Toskana'nın tümüne sa-

hiptir. Arşidük, Fransa Kraliçesi'nin ağabeyi olan Leopold, aynen ailesinin diğer üyeleri gibi despot, kibirli ve terbiyesiz bir prens olmasının yanı sıra çok çapkın ve hovardaydı, onunla olan yakın temasıma ilerleyen satırlarda geleceğim.

Bu kente geldikten kısa süre sonra Floransalıların eski yerli prenslerini özlediklerini, yabancılar tarafından yönetilmek istemediklerini gördüm. Kimsenin Leopold'u istemediği açıktı, halkın yapısı onun Alman kibrine uymuyordu ve Avusturya Hanedanı, onların aslında sadece erdemliymiş gibi davrandıklarını biliyordu.

Floransa, sıradağların eteğinde bulunuyor, içinden Arno nehri akıyordu. Floransa, Toskana'nın kapitali idi, o da aynı Fransa'nın kalbi Paris gibi Sen Nehri üzerindeydi fakat iki şehir arasındaki benzerlikler burada sona ermeliydi. Floransa'da yaşayanlar, oldukça ateşli insanlardı. Etrafta, en çok dikkat çeken koyu kahverengi binalar, şehre üzgün ve terk edilmiş bir çehre kazandırıyor. Aslında size burada rastladığım kutsal mabetlerden de söz etmem gerekir, çünkü sanatsal niteliklerinin çok müthiş olduğuna inanıyorum fakat Tanrı'ya inanmadığım ve onunla ilgili olan hiçbir şeyden söz etmek istemediğim için, o konulara girmeyeceğim. Ama eğer kiliseleri sevseydim, burada gördüklerime kesinlikle hayran kalırdım. Ama böyle bir şey söz konusu bile olamazdı.

Bölgede ayrıca mükemmel saraylar bulunuyordu; size şehre geldiğimizden itibaren ortama olan aşırı ilgimi anlatamam. Sanata her zaman taparım her zaman beni heyecanlandırır. Bunu, doğanın insanlara verdiği çok önemli bir hediyesi olarak düşünürüm.

Gittiğimiz müzede, rehberim, bana Cosimo Medici'nin odasını göstermişti. Cosimo kızı ile sevişirken, ünlü ressam Vasari, tavana resim yapıyordu. Ressam başının uçurulmasından korktuğu için, enstest Cosimo kızına kendini tatmin ettirdiği sırada, tavana resim yapmayı sürdürdü. Cosimo, değerli artist bir yandan göz ucuyla kendilerini izlerken, kızını divana yatırdı ve onunla ressamın varlığını umursamadan ilişkiye girdi ve bu şahitlik Machiavelli'nin müritlerinden olan Vasari için, felaket anlamına geliyordu. Daha sonra bu durumu Machiavelli'ye açtığında, on-

dan aldığı öğütle, bu sırrı, kendini korumak için saklaması gerektiğinin daha doğru olduğuna karar verdi.

Bunun ardından dikkatimi çeken diğer şey, çevresi değerli taşlarla süslü büyük altın külçesi olmuştu; bu gerçekten gözlerimi ayıramadığım tek şeydi. Onun ardından dikkatimi çeken diğer şey, mükemmel güzellikte ve değerli bir mobilya idi, 1630'da ölen büyük Dük II. Ferdinand, Saint-Charles Borromeo'ya, gücünün bir ifadesi olarak altın taht hediye etmek istemişti. Hediye paketlenmişti ve yola çıkarıldı fakat yolda Ferdinand'ın öldüğü haberi geldi, akıllı mirasçılar, bu ölüm üzerine tahtı yoldan geri çağırmaya karar verdiler, bunun nedeni Saint-Charles Borromeo'nun dualara cevap vermesi ile ilgili bir batıl inançtı. Bu, tüm batıl inançlar arasında en mantıksız olanıdır, bu saçmalaktan başka hiçbir şey değil ve hiçbir mantıklı açıklaması yoktur; ne akla ne de ruha uygundur.

Sıra Titian'ın ünlü "Venüs" eserine gelmişti, benim duygularımın coşmasına neden olan eser ile ilgili Ferdinand'ın yemini vardı: Doğanın güzellikleri, ruhu coşturur, din saçmalığı ise ruhu tiksinti ile geri çeker.

"Venüs" enfes bir sarışıdır, harika gözleri doğanın en etkileyici yönlerini yansıtmaya yeter ve karakteri gibi hayalperest, yumuşak bir görünümü vardır. Beyaz divanında bir eliyle çiçeklerle oynarken, diğer elide cilveyle önündeki sevimli çalılarıyla oynuyor. Resmin detayları rengi ve tarzı görülmeye değerdi ve oldukça baştan çıkarıcıydı. Sbrigani, Venüs'ü bizim Raimonde'ye benzetmişti, ben de aynı fikirdeydim. Tatlı yaratık onun için düşündüklerimizi duyduğunda kızardı, dudaklarına kondurduğum öpücükle, yeniden kendine gelmişti.

Diğer oda, İdollerin Odası olarak biliniyordu. Titian, Paolo Veronese ve Guido'nun paha biçilmez eserleri vardı. Ve bu odada oldukça ilginç bir şey daha vardı, bu çürümüş ölü bedenlerin kadavra halinde yattıkları bir yığındı; ölmüş bedeninin, bozulmuş halini yansıtıyordu. Bu kasvetli çalışmada bedenler balmumu ile yapılmışlardı ve doğal gözükmekten öte, otantik bir tarzı yansıtıyordu. Çalışma o kadar etkili idi ki, ağlama sesleri duymuştum, burnuma ölümün kokusu gelmişti... Veba salgını

sonrası gelen ölüm ve çürümüş bedenlerin durumu hayal gücümün çalışmasına neden olmuştu ve böylece derin düşüncelere dalmıştım; kim bilir benim metamorfozum yüzünden kaç kişi bu duruma düşmüştü? Yeniden dolaşmayı sürdürdüm. Beni bu cinayetlere sadece doğanın sevk ettiği açıkltı, onları hatırladığımda bile heyecan duyuyordum.

Tabloların yanında başka bir minyatür daha vardı; aynı şekilde, burada da başka bir mezar ve veba kurbanları vardı, içlerinden en ilginç olanı çıplak bir adam figürü idi; adam yüz üstü yatıyordu, belli ki o şekilde ölümü tasvir edilmek istenmişti, bu bölümdeki ölü tasvirleri ürkütücü bir şekilde gerçek gibi görünüyordu.

Şimdi sıra eğlenceli aletlere gelmişti, buraya 'Mahkeme Odası' deniliyordu, içinde ünlü "Venüs" bulunuyordu, her duygulu insanda olacağı gibi ben de çok etkilenmiştim. Söylendiğine göre Yunanlılar bu heykele âşık olmuşlardı... Bunu anlayabiliyordum; sanatçı tüm tutkusunu eseri-ne katmış gibi görünüyordu. O bacakların mükemmelliği, göğüslerin biçimi, yüzünün güzelliği, kalçalarının çekiciliği; eminim ki bu heykeli yapmak için yüzlerce kız içinden en güzeli seçilmişti, insana doğanın verdiği güzelliklerin en güzel örneği idi bu. Bence o yıllarda modeller tüm dünyanın hayran kaldığı, güzelliğe sahip yaratıklardı. Bu heykelin sıklıkla kopyalandığını söyleyebilirim fakat bu heykelin değerini kimsenin benim kadar bilmediğinden eminim... Bu mükemmel heykel yağmacılar tarafından kırılmıştı. Oh! Ne korkunç bir şey! Hayvanlar! Budalalar! Doğanın insanlığa kazandırdığı böyle bir güzelliği nasıl da tahrip etmişler! Bu doğanın en enfes çalışmasıdır. Heykeltıraşın kimliğine gelince, burada bir karışıklık söz konusudur; genel kanı çalışmanın Praxiteles'e ait olduğu yönündedir, diğerleri ise çalışmanın Cleomenes'e ait olduğunu söylerler. Sanatçısı kim olursa olsun, çalışmanın mükemmel olduğu, hayranlık verici olduğu açıktır, hayal gücünü nasıl coşturduğu, insan ruhuna nasıl tatlı zevkler verdiği ve insan yapımı da olsa bir şeyin gerçekmiş gibi bu kadar etkili olabileceğini nasıl kanıtladığı ortadadır.

Sonra gözlerim "Hermaphrodite" de takılı kaldı, o bir tarafında va-

jina diğerk tarafında penis olan bir varlıktı. Bildiğiniz gibi Romalılar bu tür yaratıklara müthiş ilgi duyarlarmış ve onları seks partilerinde kullanırlarmış. Bu ünlü adı, şehvet simgesine çıkmış çarpıcı bir namı olan Hermaphrodite'in, heykeltıraşı, yaratığın çift seksten olduğunu ve genel olarak kullanım rahatlığını vermeye çalışmıştır, bunun için bacaklarını çarpı işareti şeklinde yorumlamıştır: Yatağa yaslanmış şekilde duran yaratık dünyanın en güzel kıcına sahiptir... Sbrigani baştan çıkarıcı kıça gözünü diktğinde, bana buna benzer bir şey tarafından arka mahzeninden doruğa ulaştığını ve ondan aldığı zevki hiç unutmadığını anlatmıştı.

Geldiğimiz yerde Caligula ve kız kardeşı vardı; ah! Dünyanın sahipleri! Ah! Onların kötülüklerini gizleyerek ölümsüzleştiren satılmış sanatçılar! Aynı odada üzerinde genç kızların bulunduğu ünlü penis vardı, kızlar o penisi istediklerini göstermek için hevesle ve istekle kanallının kenarlarındaki dudaklarını ovuyorlardı. Bu penis o kadar iriydi ki birinin onu içine alması imkânsız görünüyordu.

Bize bekâret kuşaklarını gösterdiler. İki dostuma, "Bunlara dikkatle bakın," dedim, "Sadakatinizden emin olmadığım gün, bu kuşaklarla size ceza vereceğimi aklınızdan çıkartmayın." Bunun üzerine uysal Elise, bana her zaman bağlı ve sadık kalacağını, bundan endişe duymamamı, söyledi.

Sonra hançerlerin mükemmel bir koleksiyonu ile karşılaştık, bazılarının üzerinde zehir vardı. Başka hiçbir yerde cinayete bu kadar fazla ilgi yoktu, evlerinde bile her türlü öldürme aleti, her türlü acımasız işkence aleti bulunuyordu.

Floransa'da kış boyunca sıradağların karı eksik olmazdı, dağların soğuğu ölümcüldü. Ani ölümler ve hastalıklar o sene de çok sık yaşanmıştı ama bu bizim için tehlike oluşturmuyordu, çünkü bahar ayına girmek üzereydik ve yaz boyu risk altında olmayacaktık. Handa sadece iki gece kalmıştık, sonra kendimize Arno manzarası olan güzel bir ev kiraladım. Evi Sbrigani'nin soyadını kullanarak kiralamıştım, ben Sbrigani'nin eşi kızlar da eşimin kız kardeşleriydi. Oraya da diğerk İtalya şehirlerinde olduğu gibi kısa süreliğine geldiğimizi düşünüyordum. Fakat sonra Sbri-

gani'nin bir dostu, bizim, Kral'ın gizli eğlencesine katılmamızı ayarladı-
ğından, iki hafta için tüm teklifleri reddetmeye karar verdik.

Kral'ın casusu gelip bize Kral'ının nelerden hoşlandığını nasıl bir hizmet beklediğini anlattı. Leopold, bizden her türlü servisi bekliyor, yanında çalışanlarına da ilgi göstermemizi istiyordu. Bunun karşılığın-
da her birimize bin Venedik altını ödeyecekti.

“Leopold'un istekleri, tüm hükümdarlar gibi despotça ve acımasız-
dır,” diye anlatmaya başladı, üçümüze hükümet elçisi, “Fakat korkma-
nızı gerektiren bir şey yok, sadece onun sekse olan doyumsuzluğunu
gidermeye çalışmanız, yeterli olacaktır.”

“Yüce Kral'ın istekleri bizim için emirdir,” dedim, “Fakat sevgili
efendim, sadece bin altın için... Biraz zor. Görümcelerim ve ben bu ra-
kamın üç katı ederiz, eğer bu uygunsa, yeniden görüşelim.”

Zampara Leopold bizi gördüğünde, iki bin altın daha ödemekte hiç
tereddüt etmemişti. Karısına karşı cimri olan Avusturyalı Kral, bize kar-
şı oldukça cömertti. Böylece bir sonraki sabah Floransa'daki ilk paramı-
zı kazanmak üzere Pratolino'ya gitmek için yola koyulduk.

Geldiğimiz villa, karanlık, ıssız ve şehvetli görünüyordu; zamparalı-
ğın tek adresi gibiydi. Biz oraya ulaştığımızda yüce Kral akşam yemeği-
ni yeni bitiriyordu. Yanında papazı, ajanı ve sırdaşı vardı.

“Değerli dostlarım,” diye başladı Toskana'nın efendisi, “Bu tarafa
gelin lütfen! Sizi bekliyorduk, bugün şehvetimi doruk noktasında his-
sediyorum.”

“Bir dakika Leopold,” dedim, “Görümcelerim ve ben, her istediği-
nizi yapmaya hazırız, arzularınızı tatmin edeceğiz. Fakat sizin çevreniz-
dekilerin de aynı şekilde şiddetten hoşlandığını kabul edersek, sonunda
buradan güvenle ayrılacağımızı garanti etmeniz gerekiyor.”

“Kurbanlar çoktan seçildi bile, oradalar, sen bu grubun rahibesi ola-
caksın, ben ve başrahip de kurban vereceğiz.”

“Beyefendiyi duydunuz!” dedim kızlara. Bu sırada birden Kral'ın
bakışları, İtalya'ya geldiğimden beri boynumda asılı duran hançere değ-

mişti, yanıma gelip omzuma dokunda ve “Bu da ne?” diye bağırdı.

“Buraya hükümdarı öldürmek için mi geldin?”

“Eğer tahrik olursam elbette!” dedim, “Bu hançerle hiçbir sorun yaratmam ama kiminle birlikte olduğunu unutmadığın sürece!.. Fransız bir kadına nasıl davranmanız gerektiğini unutmanız için, onu boy-numdan çıkarmayacağım. Bu, biz Fransızlar için çok önemlidir. Sizin diğerlerinden farklı muamele göreceğinizi düşünmüyorsunuz değil mi? Çünkü bu olmayacak. Ben asla bir canlıyı diğerinden farklı görmedim, ahlak anlayışına inanmam ve bu tür değer yargılarım da yoktur.”

“Fakat ben Kral’ım.”

“Zavallı dostum! Ben için bu tarafıyla ilgilenmiyorum. Leopold senin Kral oluşunun benim için ne kadar önemsiz bir ayrıntı olduğunu görmüyor musun? Bu sadece şans, değilse bile, söyle bana, bu noktaya gelebilmek için ne yaptın? Krallar sadece acımasız olduğu sürece var olur.”

“Benimle bu şekilde konuşman suçtur,” dedi.

“Hayır, bu sakar bir işçiyi ya da bir kelebeği, böceği öldürmekten kötü değil; çünkü doğa o böceği de aynı şekilde yaratmıştır. İnan bana Leopold senin sahip olduğun bu güç, bizim annemiz için bir maymunun sahip olduğundan öte değildir ve onun sana diğerlerinden daha çok önem verdiğini düşünmen hata olur.”

Leopold papazına, “Bu kadının konuşmalarını ilginç bulmaya başladım,” dedi.

“Evet, bende efendim, fakat Tanrı’dan korkmadığı açık.”

“Sevgili başrahibim, o tür şeylerden korkmaya gerek yok. Ben, eğer Kral’ımın önünde duygusuzca diz çöküp onun şanına olan sözde saygı-mı ifade etseydim, sizin için bu kadar çekici ve baştan çıkarıcı olabilir miydim? Sadece erkek olmanızı ve vereceğim her şeyi sonuna kadar almanızı istiyorum, Kral olmanızı istemiyorum. Haydi, başlayalım!”

Leopold’un bizi aldığı salon çok şehvetli görünüyordu. Salonda on beş on altı yaşlarında kızlar da vardı ve bazıları hamileydiler.

Dük’e, “Nasıl berbat bir plan var aklında?” diye sordum.

“Birazdan göreceksin!” dedi. “Onları yok etmekten büyük zevk alacağım. Bunlar sadece günlük işlerimin bir parçasıydılar.”

“Ah! Ha!” dedim Avusturyalıya, “Tutkuların çok etkileyici, ilgimi çekti. Kesinlikle sana yardım etmek için gönüllü olduğumu, bilmeni istiyorum.”

“Biraz sabırlı ol genç hanım! Her detaya, her ayrıntıya şahit olacaksınız!” dedi. Fısıldayarak, “Önce onlara kaderlerini hatırlatacağız.”

Böylece, kızlara birazdan başlarına gelecek olanları oldukça ciddi bir fermanla duyuruldu. Oh! Dostlarım, bunları duyduklarında içine düştükleri durumu anlatmaya kelimeler yetersiz kalıyor. İkisi bayılmak üzereyken diğer ikisi de domuzlar gibi öldürülmeyi beklemeye başladılar. Duygusuz Leopold, ajanından onları soymasını istedi.

“Sevgili Hanımlar!” dedi, Dük bize doğru, “Bu bayanlara katılmak için siz de soyunmaya ne dersiniz? Kadından çıplak olmadığı sürece nefret ederim ve sizin vücutlarınızın çok güzel olduğunu düşünüyorum, onları yakından görmeliyim.”

Bir dakika sonra Leopold’un çevresi yedi tane çıplak kadın tarafından sarılmıştı.

Bizi dikkatle incelemeye başladı, bacaklarımızı açıp inceledi, başlangıç için geçitlerimizdeki özsuyla emmekle yetindi, bu sırada hamile kızlar onu okşuyorlardı. Leopold sevişmeyi seviyordu ve ağzına üç, dört kez boşalana dek bizimle ilgilenirdi. O bize ilgilenirken, başrahip dikkatle incelemeydi, Kral hepimizle önden arkadan birlikte oldu, bu yaklaşık bir saat sürmüştü. Sonra Kral’ın kutsal dostu arka şekerlemelerimizi yalamaya başladı, kendini de hamilelere okşatıyordu.

“Çok ısındım, artık daha ciddi meselelerle ilgilenmenin zamanı geldi, şurada gördüğünüz dört demir parça, onlar çok sıcak ve yüklü kadınlarımızı yüklerinden kurtaracaklar. Gözlerini bağlayacağım ve kendi demirlerini kendileri seçecekler.”

Oyun başlamıştı, kurban sıcak demiri seçtiğinde Leopold demirin kırmızı levha ucunu kadınların göbeğine bastırıyordu. İlk kadının göbeğinde, ‘Bu halde bebeği taşıyamayıp, düşürecek,’ diğerine ‘Çocuğu düşür-

mesinin nedeni içtiği şey olacak,' üçüncüsüne, 'Göbeğindeki meyve düşecek,' dördüncüsüne, 'Çocuğu göbeğinden ayrılacak,' diye damga bastı.

Tören bitmişti, gözlerindeki bağlar çözüldü, dört zavallı kız birbirlerinin göbeklerine baktılar ve yüksek sesle yazılanları okudular. Sonra Leopold hepsini divanın önünde sıraya dizdi, beni divana yatırdı ve enerjik bir biçimde içime girdi. Elise ise, başrahibi baştan çıkarmak için çalışıyor, Raimonde'nin göğüsleri ise rahibin aletini arasına almış kıvama getiriyordu.

"Leopold," dedim o benimle sevişirken. "Şimdi senden hamile kalmak gibi bir şanssızlığım olursa, onu doğurmak gibi bir ihtimalim de olabilir."

"Eğer durumun adamlarım tarafından oy birliği ile kabul edilirse, bu elbette olabilir," dedi yüce Kral, bakışlarındaki incelik gözümden kaçmamıştı. "Fakat biraz rahatlamazsam, kolay orgazm olamayacağım."

Sonra, on beş dakikadır Kral onunla ilgilensin diye, dükün kışına saplak atan Elise'ye döndü ve sonunda kendini Raimonde'nin kollarına bıraktı. Raimonde Başrahibi bırakmak zorunda kaldığı için, onun yerini ben almıştım, rahip bir süre benimle eğlendikten sonra Elise'yi kollarına aldı. Bu iki zamparanın kabzaları mükemmel bir sertliğe ve güce erişmişti.

"Bayanların kışlarıyla ilgilensek biraz, nasıl olur?" diye sordu rahip. Zaten her fırsatta anüsümü parmaklıyordu.

"Henüz değil," dedi Leopold, "Önce kurbanlardan kurtulmalıyız."

Meyvesini kaybedecek olan küçük kız, küçük el baltasıyla tahrip edildi, yaklaşık yarım saatlik süren sıkı bir çalışma sonunda kızın etleri küçük parçacıklara ayrılmıştı. Sonra kurban ayağa kaldırıldı, tabii ayakta duramadığı için kollarından duvara bağlandı ve Kral boğa penisinden yapılmış kamçısı ile kızın göbeğini kırbaçlamaya başladı, ta ki embriyonu yerinden çıkarana dek. Kız acı feryatlar atıyordu, bebeğin başı ortaya çıktı ve Leopold başı hemen yakalayarak küçük bedenden ayırdı, hiçbir şey söylemeden çabucak başı mangala attı ve anneyi o halde bıraktı.

Saygıdeğer papaz, "Sıra sevişmekte yüce Lord'um," dedi, "Aletin mo-

ramaya başlamış, dudaklarının kenarlarını köpükler sarmış, gözlerinden ateş fışkırıyor, tüm bunlar seni sevişmeye ne kadar çok ihtiyacın olduğunu kanıtıdır. Tek bir damlanı bile kaçırmamı istemem ve işte aletini içimize almak için hazır bekliyoruz, yüce efendim, sonra da diğer kurbanları yok ederiz.”

“Hayır,” dedi yüce Kral, kurbanının yanına giderken beni öpüp okşamayı da ihmal etmemişti. “Hayır, dün çok orgazm oldum ve bugün basit kasılmalar beni kesmeyecektir. Önce ebelik görevimi bitirmek istiyorum.”

Ve Kral elini ikinci kıza attı, hemen ona zehirli kadehteki içkiyi içirdi, kısa süre sonra kızın yüzü değişti ve başı yana düştü; bu sırada kilise yetkilisi kızın saçından yakalamış, zehrin kalanını vermek için kızın ağzını raspa yardımıyla açık tutuyordu, ben de kızın boğazından içeri zehri akıttım. Kral, Elise ile sevişiyor iken bir yandan benim ve kurbanın kızıyla oynuyordu. Oh! O ne müthiş bir iksirdi! Yüce Tanrılar adına! daha önce hiçbir zehrin böyle sonuç verdiğini görmemiştim. Kız saniyeler içinde yere yığılmıştı; etkinin hızı mükemmeldi, çığlık atmak istiyor ama yapamıyordu, ağzından, burnundan kan gelemeye başlamıştı. Rahip, Kral bizlerle seviştiği için kızın ani ölümünü ciddiyetle izleme fırsatı bulmuştu.

Üçüncü kız yere yüzü koyun yatırıldı ve bağlandı. Raimonde Kral’ın yüce penisini göğüslerinin arasında memnun ederken, biz de kurbanın dizlerine oturup onu iyice etkisiz hale getirdik. Kral kızın göbeğinde zıplamaya başladı ve kısa süre sonra bebek kızın rahminden dışarı fırladı. O da ilkinde olduğu gibi mangala atıldı, bebeklerin babası tüm bunları yaparken, çocuklarının neye benzediğine bakmıyordu bile. Dördüncü, yani sonuncu kız hepsinin en güzeli ve onlar kadar şanssızdı. Rahmi kesilerek içinden bebeği çıkarıldı, nasıl acılar çektiğini düşünün! Şimdi size sahneyi ayrıntılarıyla anlatıyorum.

“Bu sonuncusu kurtulamayacak,” dedi Leopold, “Çektiği şiddetli acılar için, boşalmak istiyorum. Dördü ile birden doruğa ulaştığımda en çok bundan zevk almıştım, aynı gün gelip benden hamile kaldığını

söyledi.”

Kız kerestelerden yapılmış çarmıha gerildi, başrahip hemen işe koyulmuştu... Leopold gözleri operasyonda iken, benimle sevişiyordu, elleri ise Elise'nin kızı ve Raimonde'un kanalıyla çok meşguldü. Ve bu sırada hain papaz, kızın göbeğini hançeriyle yarmaya başlamıştı, göbeği açtı ve içinden çocuğu çıkardı, tüm bunlar genç annenin ölümcül çığlıkları ve korkunç bakışları arasında gerçekleşmişti. Avusturya'nın parlayan yıldızı, başarılı tabip, Fransa'nın örnek alınan fahişesinin ağabeyi, tüm bu dehşetin ortasında içime var gücüyle tek bir damla kalmayacak şekilde tüm tohumlarını akıtmıştı.

“Bayanlar,” dedi, Kral Leopold, içimden kabzasını çıkarıp sallarken. “Üç bine karşın bana verdiğiniz zevkin haricinde olan bitene sessiz kalmanız için ekstra ödeme alacağınızı bilmenizi isterim.”

“Hepsi gizli kalacak,” dedim. Leopold ücretimizi ödedi ve biz de onun topraklarından çıktık.

“Bu jubileyi hesaplamamız gerekiyor,” dedi, Sbrigani, Kral ile yaşadıklarımızı öğrendiğinde. “Önceden sahip olduğumuza üç biner daha eklememiz gerekiyor. Eğer bu şekilde çalışmaya devam edersek, altı ay içinde gayet iyi bir servet sahibi olabiliriz.”

Floransa'da ahlak kuralları yoktu. Kadınlar erkek gibi, erkeklerse kadın gibi giyiniyorlardı. Aynı cinsten insanlar birbirleriyle evleniyorlardı, canları ne istiyorsa onu yapıyorlardı. Floransalılar ibne olmaya âşıktılar, geçmişte şehrin ataları Vatikan ile bu konu yüzünden ters düşmüşlerdi. Ensest ve sapkın ilişkiler de çok yaygındı, kocalar karılarını başkalarına veriyorlar, ağabeyler kız kardeşleriyle, babalar kızlarıyla yatıyorlardı.

Bu toprakların güzel insanları bunun nedenini bölgenin havasına bağlıyorlardı ve Tanrı'nın onları desteklediğini düşünüyorlardı.

Ayrıca Floransa'da bazı ilginç kurallarda vardı, örneğin salı günleri, hiçbir kadın, erkeğinin onunla arkadan sevişmek isteğini reddedemezdi. Kadın, adamın ona böyle bir şey yapmasını istemezse, adam kadından şikâyetçi olabiliyordu, böylece kadın herkes tarafından alay konusu ediliyordu. Oh! Ne kadar, mükemmel, mutluluk verici bir yerdi Floran-

sa! Tutku ve şehvet kanunlara kadar ulaşmıştı. Oysa diğer yerlerde uygulanan kanunlar insanların birbirleriyle evlenmelerini mecbur kılıyor ve tüm insanları özlerinden uzaklaştırarak yapay, mutsuz bir dünyaya götürüyordu.

Bölgede fahişelerin sayısı çok fazlaydı ama genellikle hepsi hastalıklı ve belli kuralların dışına çıkmaya korkan kadınlardı, az ile yetinmeyi öğrenmişlerdi. Ben, kızlarım ve Sbrigani, her şeyi göze alıyorduk. Kırbaçlanıyor, dövülüyor, tokatlanıyor, yakılıyor, Fransa'da yapmadığımız her şeyi yapıyorduk. Zenginlerle, asilzadelerle birlikte oluyor, onlara hayatlarında tatmadıkları güzellikleri veriyor ve karşılığını da çok iyi alıyorduk.

Floransa'ya geldiğimizde ailesini öldüren adamın tanığı olan yedi ve sekiz yaşlarında iki kızın hikâyesini duymuştuk. Adam yok ettiği ailenin karşılığı olarak para ödemiş ve davadan kısa süre içinde beraat etmişti. Floransa'da bu tür şeylerin olması doğaldı.

Ayrıca orta sınıf ailelerdeki kadınlar kaçırılıp soylulara satılıyorlardı. Böyle durumlarda kadının söz hakkı ya da şikâyet hakkı kesinlikle yoktu, soylular kadınları istedikleri gibi kullanma özgürlüğüne sahiptiler.

Floransalı kadınlar genel evi kabul ediyor ve seviyorlardı, yaratılışları ve sekse doymak bilmez oluşları, bunun en büyük nedeni idi. Evli kadınların hakları burada Avrupa'nın diğer yerlerinde olduğundan çok daha kötü idi. Zaten fazla uzun yaşamadan, salgın hastalıklarla ölüp gidiyorlardı, rağbet genç kadınlaraydı. Kadınların sevgililerinin en büyük görevi, kadını pazarlamak olurdu. Bunlar çoğunlukla kadının kocasının arkadaşlarından seçilirdi, bazen de bu adamlar kocanın casusu olurlardı. Fakat asla kadınla yatmazlardı işte bu, İtalya'da her iki taraf için de olan can sıkıcı bir durumdu.

Kadının sevgilisi rolünde, aslında eşinin arkadaşı olan adam kadın için uygun erkeği bulur ve kadını pazarlar, sonra adam eve getirilir ve evde kadınla adam birlikte olurlar, adam ise bunun karşılığı olan parayı kadının kocasına öder. Bu sırada evde ne koca, ne hizmetçi ne de başka biri kalır, sadece karısı ile adam yalnız olurlar. Kadının kocasının altınla-

rı almadan, adamı içeri sokmadığına kendi gözlerimle şahit olmuştum.

İşte size, anlattığım Floransa'da her açıdan çok rahat etmiştik ve altı ay boyunca istediğimiz hırsızlığı, istediğimiz düzenbazlığı ve zamparalığı yapabiliştik. İnsan, kendine benzeyen insanlarla birlikte iken, daha mutlu oluyordu.

Sbrigani daha zengin olmak istiyordu, doymak bilmez bu düzenbaz, gazinolarda, daha iyi soygun yapacağımızı düşünüyordu. Haklıydı elbette, çünkü yeniden suç işlemekten daha zengin olma ihtimalimiz yoktu. Zaten gezgin olduğunuzda kaybedecek bir şeyinizin olmadığını düşünmeniz doğal değil midir?

Böylece insanları kiraladığımız eve davet ederek, onlara, içki, kumar ve kadın sunarak işe koyulduk. Kadınlarımız yüksek kalitedendi ve böylece kulübümüze gelen erkekler, aradıkları her yaştan güzel kadını bulup onlara istediklerini yapabiliyorlardı. Hizmetimizin ünü kısa sürede tüm şehri sarmıştı ve böylece masalarımız hiç boş kalmamaya başlamıştı. Aşırı talebi karşılamak için, var gücümüzle çalışıyorduk. Elise ve Raimonde bizimle birlikte para keseleri ve mücevher çalışıyorlardı. Bize karşı yapılan suçlamaların hiçbirini kabul etmiyor, kibirle hep birlikte suçlamaları yalanlıyor, kendimizi savunuyorduk.

İlk konuğumuz Pienza Dükü'ydü. Şehvetli ve farklı bir adam olduğu gayet iyi biliniyordu. On altı kız istemişti, hepsinin saçları birbirinden farklı ve özel yapılmıştı. Kızlar çıplaktı, benim yerim ise koltukta Dük'ün yanıydı. Altı müzisyenin hepsi de genç, yakışıklı ve elbette çıplaktı; yan yana oturuyorlardı, kızlar ikili gruplar halinde salona giriyorlar, müzik başlıyor ve Dük kızlarla sevişiyordu, sonra yeniden diğer grup içeri giriyor, Dük bunlarla da sevişiyordu. Kızlardan dördünü beğenmeyen Dük onları müzisyenlerin penislerini emme işine vermişti, şanssız kızlar müzisyenler çalarken bir yandan aletlerini emiyorlardı. Yedi kız ise dük tarafından kırbaçlamaya değer bulunmuşlardı. Yedinci kız ise Dük'ün yapay penisinin kurbanı olmuştu ve hergele aynı anda arkama tüm zehrini akıtmış ve parti sona ermişti.

Yaklaşık üç ay boyunca bu havai hayatı devam ettirdik, birkaç dışarı

işi ile birlikte bu çalışmalardan kasamıza yüz bin daha geçirmiştik.

Kadın müşterilerimin arasında en seks düşkününü olanı İspanya Büyükelçisi'nin karısıydı, kadın sadece seks için yaratılmış bir doymak bilmezdi. Evimde evliler, bekârlar, oğlanlar, hadım edilmişler vardı, değerli müşterim her istediğini bulabiliyordu, genç ve meleksi güzellik ise zampananın favorisiydi. Kadının servetini hızla zimmetime geçirmem, onun bu zaaflarından dolayı oldukça kolay oluyordu.

Kadının kocası çok dindar ve kıskanç bir adamdı, buna rağmen kadın her fırsatta kulübüme geliyordu. Onun bu yoğun ilgisi aklıma müthiş kötü bir fikir getirmişti. Yapacağım ilk iş, kadının zengin büyükelçi kocasına gidip olup biteni anlatmak olacaktı. Doğruca elçiliğe gittim.

“Ekselansları, beni tanımadığınızı biliyorum ama ben sizi ve karınızı inanamayacağınız kadar çok iyi tanıyorum. Ekselansları, sizin yüce şerefli isminize leke gelmesi, inanın, beni çok üzüyordu; işte bu yüzden, gelip size her şeyi anlatmak istedim. Bu büyük ihanetten haberinizin olması gerekiyordu. Lütfen, hemen öfkelenmeyin ve bana kulak verin.”

“İhanet mi ben mi? Bu düşünülemez. Karımı iyi tanırım o böyle bir şey yapmaz,” dedi, kendinden emin büyükelçi.

“Affedersiniz efendim ama bana güvenin, yoksa neden yanınıza kadar gelip böyle bir şeyden söz edeyim ki? Buraya gelmemin tek nedeni size yardımcı olmak.”

Florella durumun ciddiyetini anlamaya başlamış ve bundan rahatsız olmuştu. Bana güvenmesi için elimden geleni yapmıştım. Sonra gerçekten düşündüğümünden, daha erkeksi bir tavırla konuyu ele almaya başlamıştı.

“Madama bütün bu anlattıklarını yapmasında yardım eden kişi siz misiniz?” diye sordu.

“Lord’um, eğer isterseniz bugün gelin ve kendi gözlerinizle olup biteni görün. İşte kartım, orada yazan adrese bugün öğleden sonra beşte gelebilirseniz, karınızın neler yaptığını görebileceksiniz. Kendisi için hemen her gün gelip yeni erkekler seçiyor ve onlarla birlikte oluyor, bana inanmalısınız.”

Büyükelçi geleceğine dair söz vermişti.

“Efendim, biliyorsunuz gelip size bunu söyleyerek karınızdan kazandığım parayı da gözden çıkarmış oldum. Eh, bu benim için gerçekten önemli bir rakam. Umarım, zararımı ödemek konusunda cömert olursunuz.”

“Haklısın, bu önemli tabii, ne kadar istersin?”

“Elli bin yeterli olacaktır.”

“Çek defterime istediğin tutarı yazıp kulübüne geleceğim ve eğer söylediklerin doğru çıkarsa ödülünü alırsın.”

“Nasıl isterseniz efendim. Beşte bekliyorum.”

Elçilikten ayrıldığında önümde daha saatlerin olduğunu gördüm. Elbette işim henüz bitmemişti, bu kadarı ile yetinecek değildim. Kocasını tuzağa düşürdüğüm gibi, karısını da düşürecektim. Elçi ile aramda geçen minik konferanstan sonra, karısını görmeye gittim.

“Madam, eşinizin ne kadar ahlaklı, ne kadar düzgün bir adam olduğunu söyler durursunuz fakat aslında o sizin düşündüğünüz gibi bir adam değil ve bunu size ispat edebilirim. Bu öğleden sonra kulübüme biraz daha erken gelebilerseniz size her şeyi kanıtlayacağım. Onun zevk ve tutkuları sizinkinden çok daha sapkın, buna emin olun.”

Madam, “Biliyormusun bu anlattıklarına çok fazla şaşırmadım aslında, çünkü onun hiç öyle görüldüğü kadar günahsız bir adam olduğunu düşünmüyordum.

Tahminlerimde yanılmadığımı görmekten büyük zevk alacağım.”

“Kocan bu akşam için üç toy oğlan ayarlamamı istedi, erkek çocuklarından çok hoşlandığını bilmelisin.”

“Canavar!”

“Evet, o bir oğlançı.”

“Ah! Ha! İşte bu, gerçekten neden benimle arkadan sevişmek istediğini de açıklıyor, her zaman bana arkamdan sahip olmak isterdi ve bundan büyük zevk alırdı... Bunun nedeni çevresindeki yakışıklı delikanlıları hayal ediyor olmasıydı, demek. Oh! Juliette! Onu yakalamalıyım.

Gerçeği bilmeliyim, bana yardım edeceksin, değil mi?”

“Eğer istersen. Fakat madam geleceğimi de düşünmem gerekiyor. Beyefendi benim gerçekten çok önemli müşterimdir, onun parasının kesilmesi beni zor duruma sokacaktır.”

“Hiç önemli değil, ben zararını karşılarım. Juliette, ne kadar istersen ödemeye razıyım. Sadece anlamak istiyorum.”

“Elli bin yeterli olur o zaman, senin için uygun mu?”

“İstediğin parayı, onu bana gösterdiğinde cebinde bil.”

Randevuları ayarlamıştım. Şimdi iş akşam için organizasyonu hal-letmeye gelmişti. İki ayrı odayı karı koca için düzenledim ve odaların duvarına göz delikleri açtım. Böylece adam iş üstündeyken, karısı. Kadın iş üstündeyken de kocası onu rahatça izleyebilecekti. İşimi bitirdiğimde oturup avlarımı beklemeye başladım.

İlk gelen koca olmuştu.

“Efendim, karınızın tutkularını gördüğünüzde eminim sizde içinizdeki gerçek arzuların dışarı çıkmasına neden olacaktır.”

Florella, “Bu tür şeyler...” dedi.

“Evet efendim, bu tür şeylerden hoşlanmadığınızı biliyorum ve haklısınız. Fakat ekselansları şu tatlı oğlanların güzelliğine, tepkisiz kalınır mı?” dedim ve perdenin arkasından seçtiğim enfes çocukları çıkardım. “Efendim kendinizi rahat bırakın bu güzellikler karşısında tepkisiz kalmayın, bu tür şeyler normaldir. İnanın, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.”

Ve ben konuşurken tatlı çocukların biri adamı öpmeye, okşayıp, soy-maya başlamıştı. Adamın şaşkınlığı arasında çocuk, büyümeye başlayan aleti ortaya çıkardı. Erkekler zayıftır. Özellikle dindar erkeklerin oğlan-cılığa olan ilgisi tartışılmaz.

İşlerin yoluna girdiğini gördüğümde, “Efendim,” dedim, “Sizi tatlı-larınızla yalnız bırakıyorum, karınız hovarda erkeklerin kollarına ken-dini bıraktığında gelip size haber veririm. Bu sürede, lütfen, rahat olun ve keyfinize bakın.”

Ve büyükelçiyi şehvetin kollarına bırakarak, odadan ayrıldım.

Holde gördüğüm madamın yanına gidip, “Hemen benimle gelin, beyefendi günlük işlerine başladı bile.” dedim.

Ve işte sözlerimle, oğlanların büyüüne kapılan elçi şimdi neredeyse çırlıçıplaktı ve oyuna başlamış, kendini şehvete bırakmıştı.

“Hayvan!” diye haykırdı madam olanları gördüğünde. Oh! Ona edecek iki çift lafım var. Juliette, bu iğrenç, bu berbat bir şey! Oh! Nefret ediyorum ondan, erkeklerim nerede? Hemen onları istiyorum, beni bu öfkenin ateşinden kurtarmalılar.”

Böylece Bayan Florella onun için seçtiğim odada yakışıklı erkeklerle birlikte oyunlara başlamıştı. Doğruca kocasının yanına gittim ve “Eğer sizi rahatsız ettiysem ekselansları, binlerce kez özür dilerim. Tatlı işinizi biraz bırakıp benimle gelin, size karınızın mutluluğunu göstermek istiyorum.”

“Yüce Tanrım!” diye bağırdı adam, “Altı adamla aynı anda öyle mi? Oh! Kancık! Bu dünyanın en rezil şeyi. Juliette, paranı al ve gözümü açıp bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Bir daha asla böyle şeyler duymak istemiyorum. Diğer odadaki o canavarı da görmek istemiyorum, gitmeliyim...”

Bu benim için gerçekten çok kârlı bir iş olmuştu, her iki tarafı da aldatıp paralarını almıştım. Kötü aklım, kısa bir macera ile çok iyi sonuçlar vermişti, birkaç gün sonra madamın bıçaklanarak öldürüldüğünü duydum. Florella karısının ölümü ile ilgili süslü bir hikâye uydurmuş, Leopold’un karşısında diğer büyükelçilerce anlatmıştı fakat bu alçaklığa kalbi daha fazla dayanamayan Florella’nın bir süre sonra kendini vurduğu haberi gelmişti. Ancak bu ikinci ölüme pek anlam verememiştim.

Şimdi size daha sonraki günlerde, hem beni mutlu eden, hem de servetimi çoğaltan gelişmelerden söz etmek istiyorum. İtalyanlar çok sık zehir kullanıyorlardı. Zalim karakterleri için bu çok uygundu. Dünyada bu tür konularda edindikleri ün, tarihlerine dayanıyordu. Sbrigani ile birlikte Madam Durand’dan öğrendiğim formüllerden zehir üreterek kendimize yeni bir iş imkânı sağlamıştım. Bu kaliteli zehirleri, ihtiyacı

olan yüzlerce insana satarak, mükemmel bir kazanç sağladım.

Kulübüme her gün ziyarete gelen ve sıklıkla benimle sevişen genç, yakışıklı, ünlü bir adam vardı ve benden annesi için bir şeyler istemişti. Annesinin zevklerine karışmasına daha fazla katlanamıyordu ve elbette bizler gibi farklı tutkuları olan bir adamdı ve annesinden kurtulmak istiyordu. Bu nedenlerle benden etkili bir toksin istedi. Ben de ona, en yavaş etki eden zehirlerimden birini sattım ve bir sonraki gün annesini ziyarete gittim. Çünkü annesi henüz etkiyi yeni almaya başlamış ve kendini yeni hasta hissetmeye başlamıştı. Planım müthişti.

“Madam,” dedim, “Acılarınız sebebini duysanız inanamazsınız, üzgünüm ama pek yakında öleceksiniz. Bu durumunuzun sebebi oğlunuz ve kızlarınızdır. Gelip sizin için benden zehir aldılar.”

“Bana anlattığınız bu berbat şeyler de ne?”

“Madam bu dünyada berbatta olsa, bazı inanılmaz gerçekler vardır ve insanlar bu gerçeklerle yüz yüze kalabilirler. Öç almalısınız madam ve bunu bir an önce yapmalısınız. İşte, size canavar çocuklarınızın üzerinizde kullandığı ilaçtan getirdim, siz de bunu onlar üzerinde kullanın. Bir düşünün madam, onlar size hiç acımadılar, bir an bile bunu yapmak için düşünmediler, size olan nefretleri bu kadar sınırsızdı.”

Ve dostlarım, inanın bana, bu kadın İtalya’nın en kinci kadınıydı. Hiç düşünmeden güçlü tozlarımı satın aldı ve bir sonraki gün çocuklarının yemeğine kattı. Ağabey ve kız kardeşler kısa sürede ölmüşlerdi ve anneleri de bir hafta sonra onların ardından öldü. Hepsinin cenazesi kapımın önündeki yoldan geçmişti.

“Sbrigani,” dedim, kapıdan gelen sesleri duyduğumda, “Seviş benimle sevgilim! Oh sevgilim rahmimde kıvranan sıcak spermlerin dışarı taşmasını sağla, kapımdan geçen suçlarımın başarılı sonucunu izlerken boşalmak istiyorum.”

Şimdi elbette, kadının kızlarını neden öldürmek istediğim soracaksınız. O halde size bunun nedeninin anlatayım. Kızlar çok güzeldiler, aylarca onları baştan çıkarmak için uğraşmıştım ama benimle ilgilenmediler, eh, sizce bu ölmeleri için yeterli değil mi?

Eh, dostlarım, size nedenini anlatmaya artık gerek duymuyorum ama biliyorsunuz İtalya'ya geldiğimden beri çalışmaktan kendi tutkularıma fazla zaman ayıramamıştım. İtalyanların genel olarak fakir oluşu ve müşterilerimin kalitesinin düşmesi, beni kendim için bir şeyler yapmaya sevk etmişti. O günlerin en zengin kadını Kontes Donis idi, çok güzel, çok seçkin ve Floransa'da ün salmış bir lezbiyendi. Genel olarak tahmin edilebileceği gibi ben Kontes'in en yakın arkadaşıydım.

Donis, otuz beş yaşında bir duldu, vücudu enfesti, büyüleyici bir yüzü vardı ve çok zeki idi. Beni baştan çıkarttığı gibi, ilgimi de çekiyordu, birlikte çok çılgın ve arsız bir ilişki yaşıyorduk. Kontes'e iğrenç zevklerin ne kadar çekici olacağını öğretiyordum ve deneyimimden, bilgimden sonuna dek yararlanıyordu.

"Oh! Dostum!" dedi bana bir gün, "Suç ne müthiş tutku ve zevkleri barındırıyor, böyle! Juliette düzüşmekten öte, çok daha müthiş duyguların olduğunu düşünüyorum ve sen bunları çok iyi biliyorsun, ben de her şeyi, tüm kuralları, tüm ilkeleri öğrenmek istiyorum. Öğret bana, hepsini bilmek istiyorum meleğim, bana her şeyi öğretmeni istiyorum. Bana tüm duygularımı nasıl kontrol etmem gerektiğini öğretmeni istiyorum."

"Tapılası kadın! Peki, o zaman sana, bugüne gelmemi sağlayan acımasızlığımdan söz edeyim. Öncelikle sevgili Kontes, bunların en yüce kaynağı doğanın bana verdiği bu taştan ruh ve zalimlik. Onun emrettiği şekilde davranıyorum, şimdi sana genel önlemlerden söz edeyim."

"Öncelikle planını günlerce önceden yapmaya başlamalısın, sonuçları dikkatle düşünüp, incelemelisin. Bazıları senin aleyhinde olacağı gibi bazılarında da seni ele verecek casuslar olabilir. O kişilere daha çok dikkat etmelisin, onları soğukkanlılıkla tartmalısın. Bu eğer bir cina yetse dünyada hiçbir bireyin tamamen korunma altında olmadığını unutmaman gerekiyor, kurbanın tanıdığı, akrabası ya da arkadaşından zarar görmemen gerekiyor. İçlerinden biri mutlaka kurbanı aramaya başlayacaktır ve sonunda gelip sana soracaklardır. Önceden tasarladığın gibi onları karşılamalı, onlara cevap veriş tarzınla senden kesinlikle

şüphelenmemelerini sağlamalısın ama eğer cevapların onlar için yeterli olmuyorsa sözlerini zorla kabul ettirmelisin.”

“Suçundan en az senin kadar kâr elde eden suç ortağın ile uzlaşman hayatidir. Eylemle ilgili olarak onu etkilemelisin ki, sonradan sana sırt çeviremesin. İnsanları harekete geçiren tek şey, yapacakları işten sağlayacakları kişisel yarardır. Bu nedenle eğer bu önlemleri ihmal edersen suç ortağın sana bağlanmaktan çok, sana yanlış yapmayı çekici bulacaktır. Emin ol ki bir tanem, suç ortağını tüm vicdanından arındırman gerekmektedir.”

“Eğer suçundan yarar sağlamak istiyorsan, çevrendekilere hiçbir şekilde en ufak bir ip ucu bile vermeden hareket etmelisin, en küçük bir konuşma en küçük bir yanlış hareketle her şeyini kaybedebileceğini unutmamalısın. Eğer bu suç servetini ikiye katlayacaksa, kendine yeni bir araba yeni bir kolye almamalısın, zenginleştiğini belli edecek her şeyden kaçınmalısın çünkü bu tür şeyler hemen söylenti ve merak uyandırmasına neden olacaktır; eh, bu da kapına polisin gelmesi demektir.

“İşini yaptığında, asla, yüzünün ruhunun aynası olduğunu unutmanın gerekiyor, işte bu nedenle yüz ifademizi güçlendirmeli, içimizdeki duyguları dışımıza vurmasını engellemeliyiz. Aynı nedenle konuşma sırasında dikkat etmen gereken en önemli şey ifadendir. Eğer bu senin ilk işinse ve onun hakkında konuşman gerekiyorsa ya da sıradan günlük suçlarından biri bile olsa, bu durum değişmez. Psikolojin bir anda her şeyin değişmesine neden olabilir. İfadeni ve tepkilerini kontrol edebilmek için, gizli duygularının yüzüne yansımamasına usta olana kadar özen göstermelisin. Sakin, soğukkanlı ve kayıtsız olmak için kendini eğitmelisin, ruhun katılaşp son noktaya ulaşması, senin için en gerekli şey olduğundan, bunu, sana şiddetle tavsiye ederim.”

“Tüm kuşku ve endişelerinden kurtulman ve yüz ifadeni kontrol etmen gerekir, aksi takdirde yüz ifaden seni kolaylıkla ele verecektir. Tek bir saldırı sonrasında durup köşene çekilip bunun keyfini sürmek istersen dünyadaki en mutsuz kadın olursun. Madam, eve kapanıp sessizce oturmaman gerektiği gibi, Şeytan’a uyup cesaretle kendini uçuruma

birakmanda, doğru değildir. Vicdan azabından kurtulmayı öğrenmek ve kapasiteni genişletmek için ahlaksızlıklarının sayısını arttırman gerekir, bu aynı zamanda diğerlerinin yanında takman gereken maskeye de yardımcı olur. Acımasızlık olmadan bir şey kazanacağını düşünme, çok daha acımasız ve zalim olman gerektiğini unutma. Çünkü suçu işleyen kişinin başarılı olabilmesi için, çok daha zalim ve gaddar olması gerekir. Suçun içeriğindeki büyük kötülük yalnızca senin ürünün olacağı için, bu bir keşiftir; tamamen senin ürettiğin hasardır, zarardan dikkatlice sakınmak ise en önemli koşuludur.”

“Bu dünyada ikiyüzlü olmak gerçekten çok gereklidir, başka türlü hayatta kalmak çok zordur. Suç, genç olarak çevresinde olup bitene karşı kayıtsız olanların işidir. Hiç kimse Tartuffe kadar mutsuz ve beceriksiz olamaz. Tartuffe’nin erdeme düşkün olduğu gibi ikiyüzlü olunabilirse suça karşı kayıtsız olmak zaten kaçınılmazdır. Erdemli olmaya bayılmıyorsun ama ahlaksızlığı onaylıyorsun, işte bu ikiyüzlülük değildir. Çünkü tercih hakkını kullanıyor ve diğerlerini rahat bırakıyorsun. Oysa, Moliere’in kahramanı ikiyüzlülüğü en iyi şekilde uygulamıştır.”

“Tanık bırakmamaya dikkat etmek gerekir, suç ortaklarının da aynı bilinçte olması çok önemlidir. Suç ortağını seçmek çok önemlidir ve sonunda gidilecekse darağacına birlikte gitmek gerekir.² Asla oğlum, uşağım, karım, beni aldatmaz deme, çünkü bu tür insanlar eğer isterlerse, sana sonsuz acı verebilirler, seni kanuna kendi elleriyle teslim edebilirler.”

“Ayrıca, asla dinden yardım isteme çünkü kendini dine kaptırırsan kaybolmuş demek olursun, kalbin ve ruhun illüzyonlarla kaplanır ve kısa sürece içinde kendi kendini yok etmeye başlar, kendinin en büyük düşmanı olursun. Tüm bunların kendi içinde belli bir sırası vardır. -ayrıca sana suçtan alınan zevkten de söz etmek isterim, o insanın başını döndüren, çılgınca mutluluk veren bir duygudur ama bir o kadar da soğukkanlı olunması gerekmektedir. Şimdi kendine, kim olduğuna bir bak, yeteneklerini tart, gücünü hisset, becerilerini düşün, etkini, sahip olduğun servetin gücünü düşün, kanunların önündeki gücünü düşün,

en kötüsün kendini kanunlar koruma gücüne sahip olduğunu unutmama. Darağacına giden yolu yatağındaki gücünle de tıkayabileceğini unutmama, gücün kimde olduğunu bilmek, işe başlamanın temel noktasıdır. Gücün sende olduğunu bilmeli, planlarında cesur olmalısın. Gözden düşmekten korkmamak için, senin göze alman gerekenler olduğunu unutmama. Öldürdüğün kurbanının ardından bir şey hissetmen söz konusu bile olamaz, çünkü o artık yoktur, ölüdür ve ölülerin hisleri yoktur. Etrafıma baktığımda birçok insanın kendini şeref ve namus uğruna yok ettiğini görüyorum, bu bana göre saçmalıktan başka bir şey değildir. Ben kısacık hayatımı, toplumun isteklerine göre yaşamak için mahvetmeyi asla kabul etmedim. Her suçun, her ahlaksızlığın ardında hissettiğim gücüm, beni yeniden hayata bağladı ve ruhumu yücelterek mutlu olmamı sağladı.”

“Dediğim gibi sevgili Kontes, işte bunlar benim adi felsefemdir. Senin konumun, sana toplumun bakışı, zaten aslında işin başında cezalandırılmayacağın garantisini veriyor. Sen kanunların ve dinin ulaşır, uğraşamayacağı birisin. İşte bu nedenle kendini tutman gerekmediği gibi, kör bir rahatlığa da kapılmaman gerekiyor.”

“Bununla birlikte, ben, skandal ya da söylentilerden çekinmediğim gibi fazlada gerek duymam, sana sürekli söylediğim gibi tarzını belirlemelisin. Zengin bir kadınsın, bunun sana güç getirdiğini unutmama ve bunu iyi kullan. İnsanların canını önce sen yak ki, sonra onlar sana dokunamasınlar. Önünde yanan ışığı fark ettiğinde, ne kadar çok keyif aldığını göreceksin.”

“Bunun bir tür nutuk olduğunu düşündüğünü biliyorum ama sana anlatmalıyım. Sevgili dostum, suçun içindeki gizemi fark ettiğinde, başka hiçbir şeyden zevk almayacağını anlayacaksın. Kadınlar sürekli suç işlemek, yalan söylemek için yaratılmışlardır, yani bu bizim özümüzde var; öncelikle sana senin gibiyken şimdi bulunduğum noktaya nasıl geldiğimi anlatacağım.”

“Hislerinin gücü çok etkileyici fakat onları kontrol etmezsen, sana ahlak dışı bir sonuç getirmeyebilirler. Zevk aldığın noktalardan yola çı-

karak, doğal yapının ve sinir sisteminin, suç u ne kadar olanaklı kıldığını görm en gerek. Sadece arzularını geliştirm eli ve güçlendirm elisin, eğer istersen bu şekilde aldığın zevk çok daha yüce olacaktır. Suç işlerken başlangıçta kendini biraz olsun kontrol altında tutman gerekecek ama sonra zaten doğanın ruhum uзда yaktığı o ateş i fark edeceksin ve bu sana, tüm duygularına yön verecek.

“Oh! Evet!” dedi büyüleyici Kontes.

“Düş ündüğ üm gibi. Bu korkutucu bir durum ve ben uzun, çok uzun zamandır bu iş in iç indeyim. Kötülük benim varoluş umdan geliyor fakat bu sırrı paylaş m ama izin ver.”³

“Ş imdi bu geceden itibaren aklını rahatlat ve tüm bu düş üncelerden sıyrıl, şu iki hafta boyunca kimsenin seni baş tan çıkarmasına izin verme ve seksten uzak dur. Son gün yatağa yalnız girdiğinde sakın ve sessizce düş ün, son dönemde aklına takılan her şey i göz den geçir ve sana zararı dokunan insanları düş ün. Onu iyice düş ün, ondan kurtulmak istediğini, onu yok etmek istediğini düş ün, bunun sana nasıl zevk verdiğini hisset. Her şey i hayal gücüne bırak, hayal gücün tüm sınırları yıkacaktır. Düş ündükçe ve hayalini kurdukça, ruhunu, bedenini tüm aklını saran sarhoş luğu hissedeceksin ve sevgili dostum, inan bana, sadece hayalini kurarak bile Messalina gibi orgazm olacaksın. Baş ucunda duran lambanın ış ığında hayalindekileri yazmanı ve sonra hayallerini düş ünerek uykuya dalmanı istiyorum. Bu formülün çok etkili olacağını düş ünüyorum.”

“Sevgili dostum,” diye devam ettim, ortamı biraz yumuş atarak, “Sana verdiğim bilgilere devam etmeme izin ver, lütfen! Çünkü mutlu olabilmen için, benim yardım ıma ihtiyacın olduğunu düş ünüyorum.”

“Sadece eğ lence için suç işlemek isteyen birinin, öncelikle kavrama gücünün iyi olması gerekiyor, ikinci olarak iş lerin kötü gitmesi durumunda tazminatı ödeyecek güce sahip olması gerekiyor. Ayrıca kişinin en önemli özeliğ inin, hiçbir şey den piş manlık duymuyor olmasıdır; eğer vicdan azabı duyarsa, buna karş ın onu teselli edecek birilerine ihtiyaç duyacaktır, iş te bu, kendine yapabileceğ i en büyük kötülüktür. Bozulan

sütün ardından ağlamaya ne gerek var? Bu atasözü çok geneldir. Bunu kendine sürekli tekrar ettiğinde, acımasızlığının ne kadar güçlendiğini göreceksin. Diğer yandan sakın ve soğukkanlı olman gerektiğini de asla unutmaman gerekiyor. Kendini tehlikeye atmadan, mutlu sona ulaşamayacağını bilmelisin. Diğer yandan pişmanlık ve olayın sonuçlarına katlanamama durumunda ruhun hastalığa, hiçliğe, yenik düşecektir.”

“Bunlar benim özüme sindirdiğim günlük ilkelerimdir, hiçbir şeyin sorumluluğunu almak ya da hiçbir noktada durmak zorunda değilsin. Kuşkusuz, bu iç huzuruna diğerlerini harcamadan ulaşamayacaksın. Üç milyon kişinin hayatını kurtarma fırsatına güzel bir akşam yemeğini tercih etmelisin, sadece kendine önem vermelisin. Örneklerini denedikten sonra, sana zevk verecek başka hiçbir şey olmadığını, ruhunu ve bedenini coşturan tek şeyin bu tür eğlenceler olduğunu fark ettiğini varsayarak, sana soruyorum; suçu sadece bir kereliğine işlemek düşünülebilir mi?”⁴

Kontes büyük bir hevesle, dudağıma onlarca öpücük kondurmuştu.

“Sırrını benimle paylaşman beni çok memnun etti,” dedi. “O halde iki hafta boyunca bir daha görüşmeyelim. Bu süre boyunca kimseyi görmeyeceğime yemin ediyorum ama bittiğinde birlikte bir gece geçiririz. Sana fikirlerimi ve hayallerimi anlatırım.”

Kontes, söz verdiği gibi iki hafta sonra akşam yemeği için evimdeydi. Mükemmel bir yemek yedik. Leziz şaraplarımızı içtikten sonra, hizmetçileri gönderdik, kapıları kilitledik ve evde yalnız kalıp kendimizi küçük bir odaya kapattık.

Kontes kendini kollarıma atarak, “Oh! Juliette, bu süre içinde özüm ulaştım ve vahşeti içimde hissettim. Daha önce suça kendimi hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Bunu anlatmaya kelimeler yetersiz kalıyor... Fakat düşündüğümde nemleniyorum... Kendimi suçun içinde hayal ettiğimde orgazm oluyorum. Oh! Sevgilim! Sana bu berbat durumu nasıl anlatabilirim? Hayallerim sel gibi akıyor, bir an bile kendimi onlardan kurtaramıyorum. İlkeleri, vicdansızlığı, kötülüğü ve şehveti damarlarımda hissediyorum. Juliette, bir annem ve kızım var biliyorsun.”

“Elbette, biliyorum.”

“Beni rahminde taşıyan o kadın şu an elli yaşlarında, çok güzel bir karakteri var ve bana tapıyor. Kızım Aglaia ise on altı yaşında, ben de Aglaia’ya taparım ve annemin bana yaptığı gibi ben de son iki yıldır onunla sevişiyorum. İşte, Juliette, bu iki yaratık...”

“Devam et.”

“Bu iki kadın benim için çok değerli olması gerek ama ben onların kanını akıtmak içinde banyo yapmak istiyorum, Juliette. Sen ve ben Juliette, birlikte, onların kanında, küvette sevişmemizi istiyorum; o iki fahişenin kanının bizi ıslatmasını istiyorum. Kanlarının her yerimize bulaşmasını ve içinde seninle birlikte yüzmeyi istiyorum. Seninle tanışmadan önce o iki kadına hayrandım ama şimdi onlar ölürken karşlarına geçip izlememizi istiyorum. Kesilen nefesleriyle birlikte ateşlenmemizi istiyorum, kendi kanlarının içinde o aynı küvette boğulup ölmelerini ve o küvetin onlara mezar olmasını istiyorum.”

Kontes Donis, hayallerini anlattığı sırada kendine mastürbasyon yapıyordu ve sözünü bitirdiğinde hemen orgazm oldu. Onu dinlemek bana keyif veriyordu ve zaman kaybetmek istemiyordum.

“Juliette,” dedi, “Sana anlattıklarım korkutucu ama ben yinede kendimi mükemmel hissediyorum. Bu pişmanlık mı? Yarın hemen bu alçaklığı yapmamızı istiyorum.”

“Tatlım bebeğim, korkmayı aklına bile getirmemelisin, bu yasak! Şimdi planın gerçekten mükemmel ama eklenmesi gereken ayrıntılar olduğunu düşünüyorum. Kurbanların kanına bulanmadan önce, onları o hale getirmek için neler yapmayı, onlara ne tür şiddetli acılar çektirmeyi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ah! Planımın ayrıntılarının henüz netleşmediğini söylüyorsun. İşkencelerin vahşice ve en kötü şekilde olmasını istiyorum, kurbanlarımla iniltilerini ve yalvarışlarını duymak istiyorum. Yirmi kez orgazm olmamızı ve gözyaşlarını içmemizi istiyorum. Ah Juliette, beni mahvediyorsun!” Kontes bunları söylerken bana mastürbasyon yapmaya başlamıştı. “Ah! Juliette, bütün bunlar bana verdiğin tohumlardan ürettiğim meyveler. Bu kararı almamın diğer nedeni ise Aglaia’nın kocamın çocuğu ol-

ması, işte bu yüzden ondan nefret ediyorum. O kızın babasından nefret ederdim ve doğa bu yakarışlarıma karşılık bana seni göndererek yardım ediyor. Başka bir kızım daha var ama onun babasına hayranım. Kızımın adı Fontange, on üç yaşında çok çekici bir kız. Paris yakınında Chail-
lot'da yaşıyor. Parlak bir geleceği olmasını istiyorum, umarım yoksulluk çekmez," dedi ve bana içi dolu bir kese uzattı. Burada beş yüz bin Frank var ve Fransa'ya döndüğünde bu parayı Fontange'nin adına yatırmanı, ayrıca onunla ilgilenmeni istiyorum, ona iyi bir eş bulup mutlu olmasını sağlamanı istiyorum. Ama bunu sadece hayırseverlikten yaptığını söylemen gerekecek, çünkü benim gönderdiğim anlaşılırsa avukatlar parayı kızımın elinden alırlar. Sana güveniyorum sevgili Juliette, seni en sadık dostum olarak görüyorum, yaptığım tüm iyi ve kötü işleri sır olarak saklayacağına inanıyorum. Bu kesede elli bin frank daha var ve onu da nezaketinden ötürü sana veriyorum. Ve görevin iki kişiyi ölüme götüren cellat olmak olacak. Bana bağlı kalacak mısın? Cevabını bekliyorum."

Kontes'i kesinlikle benden istediklerini yapacağım konusunda ikna ettim.

"Sevgili dostum," dedim, anlaşmamızı mühürleyen öpüşmenin sonrasında, "Her şey senin planladığın gibi olacak, bir yıl gibi bir süre sonra sevgili Fontange senin cömertliğin ve benim sadık davranışım ile tanışacak. Fakat şimdi sevgilim, kendimizi korkunç planlarımıza konsantre etmeliyiz. İyilikten söz etmek midemi bulandırdı, ruhumu kötülükle eğlendirmeliyim."

"Ah! Juliette!" dedi Kontes kolumu tutarken, "Benim hayırsever davranışından rahatsız oldun, sanırım."

"Elbette hayır! Elbette hayır!" diyordum onu ikna ederek ama aklımda feci planlar dolaşmaya başlamıştı, "Hayır, sadece her şeyin bir zamanı olduğunu düşünüyorum bu tür farklılıkların bile, bir yeri var."

"Çok iyi o halde, şimdi tüm aklımızı işimize vermeliyiz. Aklımda bazı planlar var ama önce sen kendi aklındakileri söyle, bakalım düşüncelerimiz aynı mı?"

"Başlangıç olarak, olay, burada, şehirde değil, daha sakın bir kasaba-

da geçmeli. Kötü zevkler, sakın ve sessiz kırsal bölgelerde daha iyi uygulanır. Ve bir şey sormak istiyorum. Aglaia bâkire mi?”

“Kesinlikle, evet.”

“O halde ölmeden önce bekâretini yitirmeli. Annesi ve anneannesi de bu manzarayı izlemeliler...”

“Ve çekeceği acılar korkunç olmalı!” diye katıldı Kontes.

“Elbette ve olabildiğince şehvetli olmalı,” dedim.

Gecenin kalanını çılgın lezbiyen oyunları ile geçirmiştik. Öpüştük, birbirimizi emdik, yedik, yapay penislerle orgazm krizlerine tutulduk ve farklı birçok pozisyonda saatlerce seviştik.

Sonra birkaç günlüğüne kalmak için Kontes’in mükemmel bir eve sahip olduğu Prato’ya gitmek için hazırlanmaya başladık, bir hafta içinde korkunç planımızı hayata geçirmeye karar verdik.

Madam Donis, annesini ve kızını altı ay için Prato’da kalacaklarına ikna etmişti, aklında onlar için korkunç planların olduğundan, habersizdiler. Bense yanımda Sbrigani ve iki şehvetli yakışıklı getiriyordum. Prato’da buluştuğumuz gün, tam sekiz kişi olmuştuk. Kontes, ben, kocam, iki uşağım, Kontes’in annesi, Aglaia ve son olarak, doğduğundan beri bakımını üstlenen yaşlı dadı.

Aglaia’yı gördüğümde incelemeye başlamıştım, genç olduğu kadar resimlerdeki kadar güzeldi; yumuşak, canlı ve kumral teni, sarı saçları, büyük mavi gözleri, kusursuz dişleri vardı; sanki özel olarak yaratılmış bir bebeğe benziyordu. Ona dokunmadan, sadece bakmaya devam edemezdim, dokunduğumda ise bir kusursuzluğa dokunmuşum gibi geldi bana... Yaşı, vücudu, tavırları ve büyüleyici güzelliği ile beni çılgına çevirmişti.

Ona bakarken aklıma bir fikir gelmişti.

“Neden kurbanı değiştirmeyeyim,” dedim kendi kendime. “Kontes nasılsa bana öldürme yetkisini çoktan verdi. Eğer bu parayı çalmak istersem ve bunu gerçekten çok istiyorum, bana kızını korumam için verdiği parayı da onu öldürerek cebime indiremez miyim? Buraya gelme sebebim suç işlemek, beş yüz bin frank benim olacak, diğer kızın payını

da kendime alırım ve birde iki güzel kız sahibi olurum. Annelerini öldürürüm ve klitorisimi bana daha çok zevk vereceğine emin olduğum kızlarına emanet ederim. Büyük anneyi ise, oh! Evet, onu da öldürürüm, çünkü o başka hiçbir işe yaramaz fakat önümde duran şu küçük tanrıça yetiştirilmeli ve benim kızım olmalı.”

Fikirlerimi kocama açtım, hepsini çok beğendi, kadınlarımla görüş-tük ve onları bizleri beklemeleri için Roma’ya göndermeye karar verdik. Biz de işimizi bitirdikten sonra yanlarına gidecektik. Elise ve Raimonde emirlerime uymuş, itiraz etmemişlerdi. Aynı gün Madam Donis ile de konuşup işimizi bitirdikten sonra, onu da Sicilya’ya gitmesi konusunda ikna ettim. Bir sonraki güne dek, her şeyi planlamıştık. Kontes sadece yaşlı annesinden ve kızından kurtulmak için sabırsızlanmakla yetiniyor-du, oysa biz ele geçireceğimiz paranın hesabını yapmıştık bile. Zengin Kontes yanında altı yüz bin frank, iki milyonluk banka çeki, üç bin Venedik altını getirmişti ve hepsi birkaç güne kadar bizim olacaktı.

Annesi, kızını öldürecek olmanın heyecanını yaşarken ben de aynı anda anneyi öldürüp önümüzdeki cuma gününe kadar İtalya’yı terk et-meyi düşünüyordum, üç dört gün içinde bu işi halletmeliydik.

“Bugünden sonra,” dedim Kontes’e, “Oyun oynamaya başlıyoruz, bi-liyorsun güzel Aglaia’yı kaybetmenin arifesindeyiz, o yüzden son birkaç geceyi o çocukla geçirmeme izin vermelisin.”

Kontes’e her söylediğim, her sorduğum, kanun gibi geliyordu, dü-şündüğü tek şey kızını öldüreceği geceydi, bu nedenle hiçbir şey göz-lerini açmasına neden olamıyordu. Madam Donis, sadece kendi tutku-larına kilitlenmiş olduğundan, bir an bile çevresinde ne olup bittiğine bakmıyordu. Kızına yatağıma girip mutlu bir gece geçirmeme yardımcı olmasını söyledi. Oh! Dostlarım, o ne çekicilikti! O ne büyüleyici bir yaratıktı! İçimden ona şiir yazmak, şarkı bestelemek geliyordu, güzelliği ve baştan çıkarıcılığı karşısında söyleyecek söz bulamıyordum. Tüm Yu-nanistan’ı kendine âşık eden Venüs kadar güzeldi ve onun yüce Dük’ü nasıl etkileyeceğini düşünmeye başlamıştım. Hayır! Hayır! Bu kadar güzel kıvrımlar görmemiştım, bu kadar tatlı ve bu kadar dar bir vajinal

kanalla da karşılaşmamıştım, o kadar tombul ama enfes bir kış da görmemişim. Ayrıca o kadar ıslak, o kadar taze, o kadar dolgun göğüsleri vardı ki, Aglaia'nın şimdiye dek birlikte olduğum kadınlar arasında en mükemmeli olduğuna karar verdim.

Her yerini yavaşça sırayla kontrol etmeye başladım, o mükemmellik karşısında durmam mümkün değildi. Küçük, tatlı şey herkese isteyeceğinden çok daha iyisini verebilecek kapasitedeydi. Annesi tarafından oldukça iyi eğitildiğini de söyleyebilirdim, beni Sappho kadar iyi okşamaya başlamıştı. Kızın bana olan ilgisine karşın seksin gücüyle titremeye, kasılmaya, inlemeye, zevk çığlıkları atmaya başlamıştım. Onun bana dokunuşları ve benim ona dokunmam yetiyordu. Herhangi ahlaksızca bir şey hissetmiyordum, ruhuma ve benim vücuduma doğa hükmetmeye başlamıştı, muhtemelen annesi ona daha yumuşak davrandığından başta yüzünü ekşitmiş ama sonra gülümsemeye başlamıştı. Onu nasıl baştan çıkaracağımı biliyordum ama inlemek kısa sürede sesimin kısılmasına neden olmuştu, artık sadece aşk nağmelerimi fısıldayabiliyordum. Gece boyu uyumamış saatlerce sevişmiştik ve ben, beş altı kez orgazm olmuştum. Öpüştüğümüzde, birbirimizi emdiğimizde, ısırduğumuzda, ona vurduğumda, çimdiklediğimde, dilim ona deydiğinde, kırbaçladığımda, oh! Dostlarım, her sıradan sevişme anında nefesimi kesiyor, başımı döndürüyordu. Ona söylediklerimi bilmenizi istiyorum.

“Sevgili küçük kız,” diye başladım, “Seni, Kontes’in ne zamandan beri zevkin bu mistik güzelliği ile tanıştırdığını bilmiyorum ama inan bana ruhun işlenmeye başlamış. Sana annenle ilgili söylemem gereken çok önemli şeyler var, senin annen çok ahlaksız, çok hain ve çok acımasız bir kadındır. Aglaia, yarın kendine kurban olarak seni seçti, bundan kaçabilmen çok zor.”

“Tanrı aşkına! Bana söylediğin bu korkunç şey de nedir?” dedi Aglaia kollarıma atılarak.

“Güvercinim, işin gerçeği bu, çok büyük bir acımasızlık ama seni nasıl koruyacağımı bilemiyorum.”

“Gerçek yüzünü, bana da çok sonradan gösterdi, çok soğukkanlı ve

korkusuz.”

“Ne öneriyorsun?”

Aglaia sonradan bana annesinin ona karşı değişen tavrından söz etmeye başladı, artık sevişirken daha acımasız tutkuları olduğunu anlattı. Kızı dövüyor, küfrediyor, zalimce sözler söylüyordu. Madam Donis’in, kızına karşı yükselen nefretini açıkça görmüştüm. Son günlerde en çok kızının ağzına dışkısını bırakıyor ve bunu yediriyordu.

“Sevgilim,” dedim bâkire Aglaia’ya, “Artık annenden gelecek her türlü düşmanlığa alışmak zorundasın, çünkü bunu değiştiremeyiz, ölüm, inan bana, senin için çok yakında.”

“Nasıl, kurtulabilirim?”

“Kurtulmak mı, bu imkânsız. Beklemeli ve sadece sana yapacaklarından en az zararla kurtulmayı umabilirsin. Kendini sürekli gelecek saldırıya karşı hazır tutmalısın.”

Böylece Prato’ya geldiğim ve tanrıçamı gördüğüm günden beri planladığım oyunuma başlama fırsatını ele geçirmiştım. Kızı annesine karşı bir güzel doldurdum, onu annesini öldürmesi konusunda ikna etmeye başladım. Arkadaşım artık ellerimdeydi ve beni hevesle dinliyordu.

Ona teklif ettiğim şey Aglaia’yı çok etkilemeye başlamıştı ki, kız hıçkırarak ağlamaya başladı. Başını göğsüme dayadım. “Çocuğum, şimdi ağlamanın zamanı değil, çok sakın ve dikkatli olmalıyız. Madam Donis’in planlarını engellemek için çabuk olmamız gerekiyor. Sana hayat veren bu kadının şimdi senin için ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu anlayabiliyor musun? Gel buraya Aglaia, sakın hataya düşme, eğer o korkunç kadına bir şeyler borçlu olduğunu düşünüyorsan, bu sadece intikamdan başka bir şey değildir. Sakın sözlerime yüz çevirme, yoksa bugün seni öldürmeyi başaramasa bile, inan bana, yarın annenin kurbanı olacaksın. Çabuk ve dikkatli ol çocuğum, gözlerini iyi aç, yoksa kanı akacak kişi sen olacaksın.”

“Sen onun arkadaşydın, değil mi?”

“O, benim bu dünyada en çok sevdiğim bebeğimi öldürmeyi plan-

larken, daha fazla onun dostu olabilir miyim?”

“Zevklerin ve beklentilerin onunkine benziyor.”

“Belki ama tam olarak değil, ben kötülüğü sevmem, onu da sevmiyorum. Kana susamış bir kurt değilim, ahlaksızlıktan nefret ederim, bence birini öldürmek, alçaklıktan başka bir şey değildir. Artık bu tür şüphelere son vermek gerekiyor, tatlım. İnan bana, şu an bu tür saçmalıklarla kaybedecek zamanımız yok, şimdi konuşma değil, iş yapma zamanıdır. Onun kalbine bir hançer saplanmalı.”

“Ne! Annemin kalbine hançer dayamamı mı istiyorsun?”

“Seni yok etmeyi planlayan kişiye, anne diye nasıl hitap edebiliyorsun? O, sadece senin düşmanın olabilir çünkü o, seni vahşice öldürmeyi planlayan bir hayvan.”

Ve Aglaia’yı yeniden kollarıma almıştım. Onu okşamaya, tüm kuş-kularından arındırmak için, aşkı kullanmaya başlamıştım ve bu gerçekten etkili olmaya başlamıştı, Aglaia kısa sürede bana teslim olmuştu.⁵

Küçük yaratık sözlerimden çok etkilenmişe benziyordu, annesini öldürme fikri ile onu orgazma ulaştırmayı bile başarmıştım, sonra yataktan kalktık.

“Dostum,” dedim Sbrigani’ye, “Şimdi kurbanları ele alma vakti geldi, adamlarına haber ver kadınları zincire vursunlar.”

Önce büyük anne yakalandı ve görkemli şatonun mahzenine indirildi ve kısa süre sonra Kontes de annesine katıldı. Kontes neler olup bittiğini anlayamadan Aglaia ile birlikte yanlarına gittik ve durumu açıkladık.

“Canavar!” dedim Madam Doni’e, “Yüce adalet, kurban etmeyi planladığın kişiye seni kurban etmek üzere.”

“Nedir bu? Hain aşağılık! Bu suikast, benden çok senin oyunun değil miydi?”

“Ha! Bu işi bir şova dönüştürecek değilim fakat, şimdi benim gücüm altında yok olacaksın, sana daha fazla numara yapmama gerek kalmadığı için seviniyorum.”

Gece olduğunda iki tutukluyu salona getirmeleri için emir verdim. Madam Donis, kendi cinayetini işlemeyi planladığı salona bu kez kendi ölümü için getirilmişti. Aglaia ise tamamen benim etkim altındaydı, anneannesinin ve annesinin sonunu getirecek olmak, ona büyük zevk bile vermeye başlamıştı.

Oyunu başlatmıştım, zavallı Madam Donis hayalini kurduğu büyük küvetin içinde bu kez kendi kurban rolünü oynamaya başlamış, beni ve kızını okşamaya başlamıştı, büyük anne ise daha yorgun olduğundan onun sadece kanını almakla yetinmiştik. Kontes, bizi delice baştan çıkarırken Sbrigani'de küvetin dışından kadınların vücutlarında binlerce hançer izi açmaya başlamıştı, küvet kan gölüne dönmüştü, Kontesler yalvarıyor, inliyor, acı içinde haykırıyorlardı, bu sırada Aglaia'nın bunlardan hiç, etkilenmediğini, bir an bile tereddüt etmediğini gözlemlemiştim, bu beni çok memnun etmişti. Aglaia tam tersine zevkten deliye, operasyonun bitiminde ise zevkten çılgına dönmüştü.

Sbrigani, ise partiyi olabildiğince mükemmel hale getirmek için elinden geleni yapıyordu, kurbanları ölümüne ulaştırırken, onlara arka kanallarından sahip olmaya başlamıştı ve hayaletlerin ruhları yok olduğunda benim sevgili acımasız dostum, ölü bedenlerin içine akmakla meşguldü.

"İşte bu kadar," dedim barbar kocamı işini bitirdiğinde tebrik ederek, "Gücün kimde olduğunu yeniden gösterdik, şimdi yağmaya ve savaşa başlamalıyız. Aglaia, ben annenin dostuydum ve şimdi o öldüğüne göre sahip olduğu her şey artık benim. Senin yaktığın ateş ise, inan bana içimde alevlenmeye devam ediyor. Elise ve Raimonde'u biliyordun değil mi? İşte, seni de kızlarımın arasına katmak istiyorum. Fakat bu her ne kadar mükemmel duyguları tatma fırsatı da olsa, mükemmel duygular yaşatman da gerekecek. Bunun için çok iyi hizmet vermek zorundasın. Diğer kızlar gibi sen de yatacaksın, dolandıracaksın, çalacaksın, baştan çıkaracaksın, kötülük yapacaksın ve tüm bu güzellikleri paylaşacaksın. Biz yoksulluk çekmeyiz ve birbirimizi asla terk edip, satmayız. Anlaşıldı mı?"

"Oh! Sevgili dostum, asla senin yanından ayrılmayacağım," dedi kız gözlerinde yaşlarla, "Bu duruma gelmeyi kendim istemedim ama yine

de zorluklardan korkmuyorum fakat kalbim sende, ben sana âşığıım.”

Kocam, ateşler içinde yanıyordu, delice bakan gözleri ve kabzasının sertliği ile düzüşmeye ara vermek istemediğini fark etmiştim.

“Kan ve toplar!” diye haykırdı.

“Bu kızı annesini öldürerek mutlu ettim, bunun karşılığını bana ödemek zorunda Juliette, getir onu bana!”

Benim hiçbir şey yapmama fırsat vermeden, kabzasını çoktan bâkire kızın doğru noktasına dayamıştı bile, kız şaşkınlık içindeydi ve acı çekiyordu. Vajinasından kan gelmeye başlamıştı, İtalyan zampara, içinde gelip giderken beyaz kalçaları kan kaplamıştı, birkaç güçlü darbe sonunda kızın içine boşalmıştı, şimdi sıra arka bahçedeydi, “Juliette, şimdi bu meseleyi nasıl bitireceğiz?” diye sordu.

“Bir dakika önce kızın bekâretini bozdum ve kız artık pek işimize yaramayacak. Biliyorsun artık onun diğer kızlardan bir farkı kalmadı.” Bir yandan kız ile arka bahçesinde sevişmeye devam ediyordu.

“Bu onu değersiz kılıyor, Juliette, inan bana, doğa bu aileyi yalnız bırakmamız gerektiğini söylüyor, hepsini aynı kadere göndermeliyiz. Bu çocuğu da öldürmeliyiz, Juliette, oh! Halime bak, bunu düşünürken bile orgazm oluyorum!”

Ve dostlarım, bu sözler aralığının delice yanmasına ve spermimin taşıp kısa sürede dışarı çıkmasına neden olmuştu, bu da kızın korkunç sonunun gelmesi demek oluyordu.

“Akrobalarının düştüğü duruma düşeceksin,” dedim kızı dönüp soğukkanlılıkla, “Seni öldürme fikri bizi çılgına çevirdi ve hiçbir kural bunun önüne geçemez.”

Tiz sesi ile yaptığı protesto sırasında onu adamlarımıza teslim etmiştik, bu sırada Sbrigani ise benimle ilgileniyordu. Adamlarımız kızı istediklerini yapıyorlardı. Tehditleri sonunda dayağa dönüşmüştü ve adamlarımız kızı iyice benzetmeye başlamışlardı. Zavallı kız, benim ona acıyabileceğimi düşünerek kollarını boynuma doluyor, yumuşak elleriyle yardım istiyordu. Ama ben bunu önemsemedim. Şanssız çocuk, içimdeki gerçek tutkuların kurbanı oluvermişti. Sbrigani bu sırada arka

bahçemi talan etmeye devam ediyordu ve ben tüm hayatını bana bağlayan çocuğun korkunç ölümünü izleyerek, onun celladı olma görevimi mutlulukla yerine getiriyordum.

“Kıcını kanatmanızı istiyorum, kıcını kırbaçlayın.” diye emrettim adamlarıma.

Yerde dümdüz yatıyordu, başını demir zincirlerle bağladılar ve ben kızın ağzını yalarken, Sbrigani işine arka ambarımda devam ediyordu, ben de bir yandan adamlarımdan devasa büyüklükteki şeker kamışlarını emiyordum, adamlarımsa kurbanımın vücudunu keskin tırmıkla deşiyorlardı; eh, bu delice oyun iki kez ardı ardına orgazm olmamı sağlamıştı. Kızın vücudunun, teninin saten güzelliği, yerini, delik deşik berbat bir bedene bırakmıştı, bu hali beni deliye döndürmüştü.

Yerimden fırlayıp Aglaia’nın zincirlerini çözdüm ve kızı saçlarından alçak tavana astım, bacaklarını ayırdım, bunu tek başıma bitirmek istiyordum, hançerimi aldım ve kızın vücudunun en leziz yerlerini, aralanmış vajinasını deşmeye başladım. Kızın vücudunun o hali bana inanılmaz bir zevk veriyordu, ön bahçesine yaptıklarımı büyük bir zevkle arka bahçesine de yaptım. Kanım delice akıyordu, gözlerimden ateş fışkırıyordu, kızı oradan indirdiğimde, aklıma yeni bir fikir daha gelmişti, Aglaia’yı ve diğer iki kurbanı yakmaya karar vermiştim ve bu elbette kocamın da hoşuna gitmişti, onları yakarken birlikte yeniden orgazm olmuştuk, geride kalan tek tehlike olan yaşlı dadıyı ise elimizi sürmeden tek bir kurşunla yok ettik. İşte bu son, bizim için yeni ve çok kârlı bir başlangıç demek oluyordu.

Roma’da bizi bekleyen sadık kadınlarımızın yanına gitmek için Floransa’dan hızla uzaklaştık. Roma’ya adım attığımızda, “Sbrigani!” diye bağırdım. “Dünyanın en harika başkentine geldik sonunda! Roma’nın o eski haliyle, bugünkü hali arasındaki ilginç paralellik ne kadar etkileyici. Venüs ve Bellona’nın adamları tarafından zehirlenen Peter ve Mary’nin heykellerini görmek istiyorum.” Bir an Romalıların dünyanın efendileri olduğunu ve dünya üzerindeki etkilerinin ne kadar büyük olduğunu düşündüm. “Ünlü ve önemli olmasalardı o isimlerin insanlar üzerinde

değeri de olmazdı! Cato ya da Brutus, Jul Sezar'a karşı gelemedikleri için bugün Roma külleriyle dünyanın en ünlü ve görkemli kenti haline gelmedi mi?"

Yeminime rağmen kiliseye girmekte tereddüt etmemiştim, Saint Peter Kilisesi'ni görmeden buradan gidemezdim, elbette. O olağanüstü anıtın oğlancılarının elinden çıktığı nasılda belli oluyordu. Böyle görkemli bir şaheseri başka kimse tasarlayamazdı, zaten. İbneler öyle bir plan yapmışlar ki, bu devasa kilise sadece dört büyük kolon tarafından ayakta duruyordu ve bunların ortasında Roma'da ölmüş olmamasına, kimsenin yüzünü bile görmemesine rağmen, Saint Peter'in mezarı bulunuyordu.

Sbrigani'ye, "Sevişmek için ne kadar uygun bir divan," dedim, "Göreceksin dostum, bana bir aysüre ver ve bu kutsal minberde İsa'nın vekil papazını rektumumla tanıştırayım."

Sabırlı okuyucularım bunu söylerken ne kadar ciddi olduğumu, ilerleyen satırlarda görecekler.

Roma'ya gelince, Floransa'dan aldığımız tat sonrası yeni renklerle tanışmayı planlamıştım. Büyük Dük'ten mektuplar alıyordum, onun kontesi olmamı istiyor, bana teklifler sunuyordu. Yeniden aynı tarz bir evle işlerime bu kez Roma'dan devam etmeye başlamıştım. Öncelik sırasını topladığım parayı hesaplamak alıyordu. Minski'den çok büyük bir hırsızlık yapmıştık, onun ardından Prato geliyordu, Madam Donis'ten yarım milyon Frank ve Florentine ailesine düzenlediğim oyun sayesinde de Kuzey İtalya bana, sadece bir yılda, sekiz yüz bin livres gelir sağlamıştı. Eh, bu kadar parayla prensesler gibi, mükemmel bir evde yaşama şansım olmuştu. Elise ve Raimonde yardımcı kızlarımdı, kocam ise tam bir efendi konumundaydı.

İlk olarak krallara layık bir araba bulmak için işe girişmiştim. Büyükelçi Kardinal Bernis ile tanışma şansını elde etmiştim.

İkinci durağım ise güzel Prenses Borghese'in sarayıydı, onun mace-ralarımdaya oynadığı başrole ilerleyen satırlarda değineceğim.

İki gün sonra Kardinal Albani'nin konutuna ulaşmayı başarmıştım, dindar zampara aynı gün öğleden sonra ressamını çağırıp, koleksiyonu-

na eklemek için çıplak portremi yaptırmıştı.

Bundan sonra tanıştığım kişi, kocaları tarafından hüsrana uğratılan ilk görüşte âşık olduğum, güzeller güzeli Düşes Grillo idi. Ve evet, dostlarım sıra artık gençliğimin göçüp gitmesine, olgunluk dönemime girmeme gelmişti. Yirmi beş yaşına giriyordum. Doğanın bana hediye ettiği o vahşi gençlik, yerini daha dingin bir havaya bırakıyordu. Fakat güzelliğimden hiçbir şey kaybetmemiştim. Belim ince, göğüslerim taze, yuvarlak ve diri, mucize güzelliğini koruyordu. Arka bahçem, her türlü çapalanma için hazır, en çok o bölgeme bakıyordum, butlarımın arasındaki geniş mahzenimin kapısı jöle gibi esnekti, kırmızımsı kahverengi renkteydi, kıllı ve her dilin içine girmek için can atacağı türdendi. Vajinamda eskisi kadar dar değildi fakat merhem ve biraz hünerle bâkilerinkine kadar parlak ve çekici yapabilirdim.

Evet, vücudum biraz eskimişti ama aklım çok iyi çalıştığından bunun pek bir anlamı yoktu. Durand'dan öğrendiğim seks uyarıcıları bana akıl almaz bir tahrik gücü ve enerji veriyordu, afyon bunların en iyisiydi. İtalya'da bu tür uyarıcıların satışı serbestti.

Asla vücudunuzun yaşlanmasından dolayı endişe duymayın, çünkü bu noktada size nankörlük eden doğa, yerine aklınızı ve sanatınızı konuşturmanızı sağlıyor. Geri kalan hayatınızı ilaç desteği ile elbette eskisi kadar mutlu ve verimli geçirme şansınız var.

Roma'da kalmaya başlamamdan itibaren, hayatımda iki kadının rolü çok etkili olmaya başlamıştı. Bunlardan biri Prenses Borghese idi. Gözlerimizde birbirimiz için duyduğumuz aşkın ateşini fark edeli iki gün olmuştu; otuz yaşındaydı, çekici, zeki, utanmaz bir kadındı. Harika saçları, ışıltılı gözleri, mükemmel vücudu, hayal gücü ve hoş bir karakteri vardı.

Diğer kadın ise Düşes Grillo idi. Daha genç, daha güzel ve daha çekiciydi, tam bir kraliçe gibiydi; Prenses kadar enerjik, hayal gücü kuvvetli değildi ama ondan daha duygusal, daha yumuşaktı. Bu iki kadın beni adeta paylaşmış durumdaydılar. Biri aklımı çelerken, diğeri kalbimi kazanmıştı.

Tanışmamızın üzerinden bir hafta geçtikten sonra, Prensese şehrin dışındaki evinde beni akşam yemeğine davet etti.

“Burada gözlerden uzak yalnız kalabiliriz, seninle ilgili her şey bana o kadar çekici geliyor ki sevgili Kontes, her yerini keşfetmek için sabırsızlanıyorum,” diyerek beni sıcak bir ilgiyle selamlamıştı.

Eh, aramızdaki ilişkinin boyutu Prensese’in bu yakın sözleri ile kolaylıkla açığa çıkıyordu. Havadaki cinsel çekicilik aramıza katılan beş alımlı kızla birlikte tamamlanmıştı. Bahçede güllerin ve yaseminlerin arasında, güneşin yakan sıcağından korunaklı kavak ağaçlarıyla süslü bir bölümde, cennetin ortasında kızlarla birlikte Prensese tarafından büyük bir ilgi ile karşılanmıştım. Bu ücra köşedeki yazlık ev, dünyadan kopuktu, sadece aşk için özel görünüyordu.

Duvarları aynalarla süslü yuvarlak bir girişten her yeri minderler ve yastıklarla süslü bir odaya geçtik. Burası kelimenin tam anlamıyla Venüs’ün tapınağına benziyordu. Oda perdelerin kapalı oluşundan dolayı loştu ve buraya kadar bize eşlik eden çekici kızlar, üzerleri yeşil tüllerle örtülü gaz lambalarını yaktılar, gazlar kokulu olduğundan etrafı enfes bir koku bürümüştü.

“Değerli varlık, birbirimize isimlerimizle hitap etmeyi tercih ediyorum. Bana evliliği hatırlatacak hiçbir şey duymak istemiyorum. Bu yüzden lütfen bana Olympia, de ve ben de sana Juliette, diyeyim, hoşuna gitti mi meleşim? İzin veriyor musun?” diyen Prensese dudaklarına çok etkileyici bir öpücük kondurmuştu.

“Sevgili Olympia,” dedim büyüleyici kadını kollarımda sıkarken, “Sana nasıl hayır diyebilirim? Doğa sana her şeyi vermiş, o etkileyici güzelliğin karşısında benim söz söyleme yetkim olabilir mi?”

“Oh! Juliette, harikasin, öp beni sevgilim, binlerce kez öp beni!” dedi Olympia beni kanepeye yatırırken. “Oh! Tatlı dostum. Emin olduğum tek şey var, o da birlikte çok güzel şeyler yapacağımız... Fakat kendimle ilgili bir gerçeği itiraf etmek istiyorum... Oh! Tatlım, çok üzgünüm ama sana karşı olan hislerim aşk ya da sevgi değil. Ben seni istiyorum, senin vücudunu istiyorum. Lütfen, anla beni! Ve benden başka bir şey bekle-

me. Seninle sadece seksin harika anlarını paylaşmak istiyorum.”

“Oh! Tanrım!” diye bağırdım, “Hangi çift birbirini bu kadar iyi tamamlayabilir ki? Doğa iki ruhu nasıl birbirine bu kadar yakın yaratabilir?”

“Ne? Juliette!” diye haykırdı Olympia. “Sende mi, sekse âşık olanlardan sın? Eğer öyleyse, birbirimize karşı sevgi zırvaları yapmamız gerekemeyecek. Dişi domuzlar gibi boşalabiliriz, zevkten istediğimiz gibi haykırabiliriz, küçük meleğim, güvercinim! Seni öpüşlerimle öldürmek istiyorum! Tüm sıkıntılardan kurtulmak, seninle aşırılığın ve çılgınlığın tadına varmak istiyorum!”

Olympia konuşurken bir yandan beni soyuyordu ve sonunda her ikimizde çıırılçılak kaldık, sıkıca birbirimizi kavradık. Olympia’nın ilk hamlesi dizlerimi tutup bacaklarımı ayırmak ve ellerini bacaklarımın arasında, beyaz butlarımda gezdirmek olmuştı, sonra dayanamayıp dilini vajinamın ulaşabileceği en uç noktasına kadar sokup yalamaya başladı. Bende onu yastıkların üzerine devirip yüzüne oturdum beni uzun süre iştahla emdi. Sıra bendeydi, onun tadına bir an önce bakmak istiyordum. Bacaklarını aralayıp başını arasına soktum, onu yapabildiğimin en iyisini yaparak emdim, sonra o beni ve ben onu... Altı ya da yedi kez doruğa ulaşmıştık.

“Oh! Bu benim için yeterli değil!” dedi Olympia, “Kızlarımın tadına bakmaya ne dersin, en yaşlısı on yedisinde, en küçüğü ise on dört. Mükemmeldirler, parmakları vajinamda hissetmeden bir gün bile geçirmeyiz. Onları çağırayım mı, ne dersin?”

“Hiç fark etmez, bana her şey uyar. İnan bana, ben de senin gibiyim.”

Beş dakika sonra prenses zili çaldı ve çıırılçılak beş kız, bu anı sabırsızlıkla bekliyorlarmış gibi, kapıdan içeri süzülverdiler. Hepsinin yüzleri ve vücutları mükemmeldi, Olympia’nın etrafını sardılar. Manzara aynı Venüs’ün etrafını saran meleksi güzellikteki kızları andırıyordu.

“Juliette, şimdi ben senin karşına oturacağım ve kızlar en iyi bildikleri işi yaparak, senin hemen orgazm olmanı sağlayacaklar, ben de seni izleyeceğim. Karşımda güzel bir kadını orgazm olurken izlemek, bana

tahmin edemeyeceğin kadar çok zevk verir.”

Olympia emirlerini verdi ve karşıma oturdu, kızlardan biri üzerime çıkarak küçük tatlı şekerini ağzıma soktu, bense yumuşak yastıkların üzerinde yatıyordum. Aynı anda ikinci kız bacaklarımı aralayıp başını arama sokup diliyle deliğimi araladı ve içeri girdi, üçüncü kız ise şekerimi emiyordu, iki elimle onları yalnız bırakmayıp oynamaya başladım. Bu arada onların ve benim dillerimizin gücü, doruğa ulaşmaya başlamıştı ki, içlerinden birinin beni ipek bir kumaşla bağladığını hissettim. Dillerini mükemmel kullanıyorlardı, daha önce öylesini ne yaşamış, ne de hayalini kurmuştum. Cennette gibi hissediyordum kendimi. Kulağıma çok hoş bir müzik gelmeye başlamıştı. Olympia kendini müziğin ritmine bırakmış, dans ediyordu, bense zevkten aklımı yitirmek üzereydim. Öyle güçlü kasılıyordum ki, ipek bağlar çözüldüler. Kızların beni cennetle tanıştırmaması ikinci saatine giriyordu. Olympia ise benim inilti-lerim ve müziğin eşliğinde dans etmeye devam ediyordu.

Sonunda, halıların üzerindeki yumuşak minderlerin üzerinde yan yana yatmıştık, aramıza kızların en güzellerini aldık. Kızların ikisi bizi okşarken, diğer ikisi bacaklarımızın arasındaydılar, bizi var güçleriyle emiyorlardı. Bu şekilde bir saat daha geçirdikten sonra, kızlar bizimle yer değiştirdiler ve bu kez biz onların şekerlerini emmeye başladık. Ama bu bana yetmemişti, ben biraz da erkek istiyordum ve müzisyenleri içeri istediğimi söyledim.

Bu teklifim Prenses’in çok hoşuna gitmişti.

“Juliette, sen tam bir fahişesin,” dedi beni dudağımdan öperken, “Sen utanmaz, korkusuz, küçük bir fahişesin, işte bu yüzden sana tapıyorum! Bence her kadın, böyle olmalı. Böyle senin gibi şehvete doymamalı. Venüs’ten başka Tanrı’ya tapmadan, kendini şehvetin kollarına hiç düşünmeden bırakmalı. Oh! Juliette, fahişeliğin kuralını o kadar iyi bilirim ki, kalbim sadece bunun için çarpar, inan bana. Ruhumun düzensiz-
menin verdiği o yüce zevke olan susuzluğu, asla dinmek bilmiyor. Ucuz, basit bir fahişe olmak istiyorum, her önüme gelenle yatmak istiyorum.”

“Böyle biri olma düşüncesi ile yanıyorum, kanım kaynıyor, ateşim

çıkıyor. En güzel, en aşâğılık, en iğrenç fantezilerin tadına varmak istiyorum. Bana her istediklerini yapmalarını istiyorum, beni kurban etmelerini, binlerce farklı zevki tatmak istiyorum, işkencenin tadına varmak istiyorum. Juliette, anlıyor musun? Benim ruhum, benim kalbim fahişe.”

“Juliette, bunu yapabilir miyiz, haydi sevgilim, vücudumuzu her önümüze gelene satalım. Önümüzü, arkamızı, ağzımızı, vücudumuzdaki her deliği satalım. Oh! Tatlım, bunu düşünmek bile başımı döndürmeye başladı. Şarj olmam, yaşayabilmem için sevişmeye duyduğum ihtiyacı bir bilsen! Kimsenin ne düşündüğü umurumda bile değil, karşıma çıkan herkesle sevişmek istiyorum. Nasıl mutlu olduğumu görmüyor musun? Birini kurban ederken, onun üzerine boşalmak istiyorum. Gelecekte adımın kötü anılmasını istiyorum, erkeklerden kurtulmak istiyorum, onları yok etmek istiyorum. İşte Juliette, hayatımda gelmek istediğim nokta bu, hayatımı bu şekilde yaşamak ve bu yolda ölmek istiyorum, Juliette, sana bunları anlatmalıydım. En pis işlere, en aşâğılık suçlara imza atmak istiyorum, soygun yapmak istiyorum, beni birçok insan anlamıyor ama bu umurumda bile değil. Ben böyle biriyim ve bunları yapmak istiyorum. Mutlu olmam için gereken tek şey var, o da ruhumun istediklerini ona vermem. Beni anladığını umut ediyorum, sen de fantezilerini benimle paylaşmalısın.”

“Sana tapıyorum,” dedim, “Bana anlattıklarını başarman ve bir gün bu yolda çok daha ileri gitmen, içindeki bu ateşle çok kolay. Senden çok daha genç olmama rağmen, ben, bu yollara çok küçük yaşlarda çıkmıştım ve sayısız suçlar işleyerek bugün bu noktaya ulaştım. Oh! Sevgilim öğrenmen gereken çok şey var ama inan bana henüz hiçbir şey kaybetmiş değilsin.”

Yüzüne renk gelen kadın, “Korkunç şeyler! Oh! Juliette ben de kötü şeyler yaptım, ilk kocamı zehirleyerek öldürdüm, ikincisi içinde aynı sonu planlıyorum.”

“Sen nefis bir kadınsın,” diye mırıldandım Olympia’yı kollarıma alırken, “Affet beni, ilk görüşte böyle mükemmel bir kadın olduğunu anlamalıydım. Fakat sadık dostum, bence suçun daha doyumsuz, daha fark-

lı güzelliklerinden de tatmalısın. Doğa sana tüm bu mükemmellikleri sunmuş, senin önüne mutlu olman için gereken tüm firsatları sermiş. O halde, hepsinin tadını  ıkarmalısın.”

“Juliette, bana kendinden söz etmeni istiyorum.”

“Elbette,” dedim, “ lk kocanı zehirlerken, neler hissettiğini bilmek istiyorum.”

“ ntikam ateşi, tiksinti, nefret... Ve huzursuzluk zincirlerimi kırıp,  zg rl ğ me sahip olma isteği.”

“Peki şehvetin etkisi oldu mu?”

“ şehvet mi?”

“ indeki gizli gücün, etkisi?”

“Neden? Bununla ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum!”

“Peki, birde şehvetin verdiği güçle işleyeceğin suçun tadına bakmanı öneriyorum.”

“Oh! Juliette,” diye mırıldandı Prenses gözlerinden ışıklar saçarak yüzüme bakıyordu, “Bu sözlerin bana, çocukluğumda hissettiklerimi hatırlattı.”

Sonra Madam Borghese’e benim için çok tanıdık olan suç ve şehvetin uyumu ile yapabileceklerini, tadacağı zevkin yüceliğini, ruhunun nasıl mükemmel bir doyuma ulaşacağını, anlatarak, ona denemesini  nerdim. Sözlerim canını sıkmıyordu, hepsini kolayca anlıyordu.

“Oh! Sevgilim,” dedi ateşli tavrıyla, “S zlerinle birlikte içimdeki hazine dışarı çıkıyor, insana yapılabilecek binlerce farklı işkence aklıma başımdan alıyor. Orgazmın, ruhuma nasıl iyi geldiğini bilemezsin... Oh! Evet! Bu şok sinir sistemimi harekete geçiriyor. Juliette, kuşkum yok, bu herkesi baştan çıkaran doruğa ulaştıran bir güçtür.”

Olympia doruğa ulaşmaya başladığı sırada, içeri müzisyenler girmişti. On kişiydiler, hepsi birbirinden yakışıklı, birbirinden gençti; on altı ile yirmi yaşlar arasındaydılar.  ıplaklıklarını biraz olsun örten, ince tunicler giymişlerdi.

“ şte konseri veren sanatçılarımız bunlar, onlarla başlayıp eğer ister-

sen seninle devam etmek istiyorum,” dedi gözü dönmüş seksi yaratık.

Gençlerden ikisi yastıkların üzerinde bacakları açık halde yatan Olympia’nın çalılılarıyla oynamaya başladılar. Yakışıklılar, iki gruba ayrılmışlardı, biri, Olympia ile oynayanın ardından kabzasını arka kapısına dayadı ve içine süzüldü, bu arada sevgilim, büyük bir maharetle dört zamparanın silahlarını ardı ardına emiyordu. Kısa sürede toy zamparalar, kadının yüzüne, boğazına birer birer boşaldılar. Sevgilimin klitorisi ile oynayan bir genç, onu doruğa çıkarmayı başarabilmişti, sonunda inlemeye ve kasılmaya başlamıştı, bunu fırsat bilen mastürbasyon ustalarından biri, Olympia’yı kucağına oturttu ve güçlü kabzasıyla anüsünü yarararak içine kayd, diğer yandan da parmaklarını kanalının çevresinde gezdiriyordu, genç zampara tarafından arka bahçesi talan edilen dostunun ağzından içeri yeni bir silah daha girmişti ki, bunların ardı arkası kesilmiyordu. Müthiş bir enerji ile hepsini birer birer emdi, sonunda sevgilimin her deliğinden içine girmiş olan zamparalar, inilti içinde orgazm oldular, Olympia’da bu seremonide boşalmıştı.

“Şimdi,” dedi spermlerin arasından ayağa kalkarken, “Benden memnun kaldın mı?”

“Gerçekten, sevgilim, fena değildin bunu kabul etmeliyim ama daha iyisini yapabileceğini biliyorum,” dediğim sırada, o kızları organize etmişti bile.

Kızlara döndüm ve müzisyenlerin aletleriyle ilgilenmeye başlamalarını istedim. Onu birden tam olarak tahrik olduklarında, devreye girdim ve içlerinden ikisini vajinamdan, diğerini de anüsümde içime aldım, birini ağzıma, ikisini koltuk altına, birini saçlarıma arasına, diğer ikisini ellerime aldım, kalanlar ise yüzüme sürtünüyorlardı, böylece onunu birden tek başıma idare ediyordum fakat orgazmı yasaklamıştım. Sözüme, ölümcül sancılar çekiyor olmalarına rağmen uymuşlardı, hepsi birden inliyordu ve beni zevk denizinin girdabına bırakmışlardı. Madam Borghese kızlarıyla sevişirken beni izliyordu ve elbette benim yöntemimin onunkinden çok daha iyi olduğunu, görmüştü.

“İşte, hepsi gerçekten ödülü hak ettiler,” dedim.

Genç adamlarımıza vücutlarımızı teslim ettik. Büyük çapalarını arka ve ön bahçelerimizde misafir ettik, hepsini çılgına çevirdik. Olympia müthiş zevk alıyordu, gördüğü her boş şeker kamışını, yakalayıp emiyor sonra yeniden içine alıyordu, içine boşalmak üzere olanları çıkarıyor, ağzına alıp dakikalarca emiyor, son damlaya kadar yalıyordu. Biri onunla sevişirken, o da boşta kalanı emiyordu. Bir yandan beni izliyor, benim yaptığım şeyleri yapmak için dikkatle inceliyordu. Bunu fark ettiğimde zamparaları dövmeye, ısırma, vurmaya, testislerini sıkıştırmaya, kızların klitorislerini sıkma ya da kulağına ahlaksızca teklifler sunarken baş parmağımı aralıklarının delmeye, tırnaklamaya başladım. Neredeyse hepsi arka bahçemi sulamışlardı ama bunun önemi yoktu dostlarım, tüm bunların bir nedeni vardı elbette.

Oyun bu şekilde bitmişti ve ben bir diğerini teklif etmiştim. Kızlardan ikisi bizim şekerlerimizi emerken, biz de onların şekerlerini emiyorduk; aynı anda genç müzisyenlerse bizi sırayla arka bahçelerimizde zevke ulaştırdılar fakat Olympia kızın arka şekerlemesini öpmeyi tercih etmişti ve beni baştan çıkarmak için özellikle yapıyor gibi, kızın kıcını ısırp kanattı. Bunu gördüğümde kanım kaynamaya başlamıştı, emdiğim kızın göğüslerini yakalayıp yumruklamaya başladım, bu sırada Olympia tiz çığlıklar atarak zehrini akıtmıştı.

“Seni gidi namussuz! Seni yakaladım!” dedim gülererek, “Başkalarına acı vermekten zevk alıyorsun, demek. Bu çok iyi, o halde biz de daha iyi şeyler yapalım.”

Kızlar artık bizim için birer düşmandan farklı bir şey değildi. Seçtiğimiz iki kız bize cömertçe vajinalarını ve anüslerini teslim ettiler, diğer ikisi ise klitorislerimize ve anüslerimize masaj yapıyorlardı. Bu sırada aynı anda orgazm olmuştuk... Kendimizi zevk denizine bıraktık. Sırada oral zevkler vardı, müzisyenleri emdik, hepsi ağzımıza boşaldılar ve bu olduğu sırada kızlardan biri klitorislerimizi emiyor, diğeri de o kızın anüsünü pompalıyordu.

Olympia biraz güç toplamak istediğini söylemişti, lüks yemek odasına geçtik. Oda çok güzel döşenmişti, ortada büyük bir saksının içinde

Çiçeklerin arasında portakal ağacı yükseliyordu, yanına gidip bir portakal koparmak istediğimde, üzerinin şekerle kaplı olduğunu fark ettim. Bu tür sürprizler, yemek sırasında da devam edecekti. Yemekte her şey seçkin zevklerin ürünü olduğunu kanıtlıyordu. Masaya servisi, kızlar yaptılar, kısa süre önce bizi delice orgazmlara sürükleyen yakışıklılar da müzikleriyle eşlik ediyorlardı.

Yemeğin ardından Olympia ile birlikte şarap ve likrlerden sarhoş olmuştuk.

Benim gibi başı dönen arkadaşıma dönüp, “ şimdi, bu geceyi alçakça sona erdirmeye ne dersin?”

“Sadece ismini koyman yeter, ben her şeye hazırım.”

“Haydi, şu kızlardan birini yok edelim.”

Beşinin içinden en güzelini çeken Olympia, “Bu olsun,” dedi.

“Tanrı aşkına! Buna nasıl izin verirsiniz?”

“Neden olmasın? Senin ne gibi bir ayrıcalığın olabilir ki? Seni öldürmekten korkacağımı mı düşünüyorsun? Ha! Senin gibiler beni asla korkutmaz.”

Kurbanımızı belirledikten sonra, birlikte diğer odaya geçtik, tüm hizmetçileri gönderip kapıları kilitledik, böylece üçümüz yalnız kalmıştık.

“Ne tür bir eziyet ektirelim? Burada hiç alet yok,” dedim.

Konuşurken güzel kızın vücudunu, iki mum eşliğinde göğüslerini ve kalçalarını incelemeye başladım. Olympia’da bir şamdan aldı, kızı ağır, ağır yakmaya başladık. Mumların sayısı arttıa kız iyice kızarmaya başlamıştı. Her ikimizde akırkeyiftik, bu yüzden tam olarak aramızda geçen konuşmaları ve neler yaptığımızı hatırlamıyorum. Kız çığlıklar atarken, biz kahkahalarla gülüyorduk. Benim fikrim kızı gğsnn birinden asmak, tüm vücudunu bıçak darbeleriyle deştikten sonra, onu o halde ölüme terk etmektir. Zavallı kızın kaderi iki saat içinde değişmişti, o halde asılı iken onu bıraktık ve birlikte sevişerek uykuya daldık. Uyandığımızda güneş çıkmaya başlamıştı, Olympia’ya kurbanı yakması için yardım ettim ve sıcak bir ğurlama eşliğinde oradan ayrıldım.

Sbrigani'ye geceyi dışarıda geçireceğimi söylemeyi ihmal ettiğimden o ve kadınlarım yokluğumda bayağı endişelenmişlerdi, beni görünce çok sevindiler. Onlara iyi ama yorgun olduğumu söyleyip yatağıma, dinlenmeye çekildim. Sonraki gün paradan başka bir şey düşünmeyen Sbrigani, bu entrikadan ne kadar kazanmayı beklediğimi sordu.

“Alacağım zevke de değer veriyorum,” dedim.

“Elbette, her açıdan zevk alacağız,” dedi zekice, “Biraz incelediğimde Borghese'in Papa ailesinden olduğuna dair duyumlar aldım. O halde dikkatimizi Kilise hazinelerine vermeliyiz, Roma'dan ayrılırken, valizimizde en az yedi sekiz milyon olmalı. Juliette, aristokrat hayata adım atışımızın sonucunun her hangi bir hataya kurban gitmesinden korkuyorum.”

“Merak etme,” dedim, “Marifetli kadınlardan hoşlanıyorlar, bence endişe edilecek hiçbir şey yok. Hedefim Roma'dan ayrılırken sahip olduğumun üç katını cebime koymak.”

“Ah! Burada birkaç yüz franktan söz etmiyoruz. Benim gözüm çok daha yükseklerde. VI. Pius inanılmaz derecede zengin, bu definenin birazına olsun, sahip olmalıyız.”

“Bunu yapabilmek için sarayına girmeli ve onu baştan çıkarmalıyız.”

“Elbette hayır, Vatikan'a sızmalı ve o adamı donuna kadar soymalıyız. Ama en son yapacağımız şey, burada böyle oturup aptalca bekleyerek plan kurmak, bu yüzden hemen harekete geçmemiz gerekiyor.”

Konuşmanın ortasındaiken hizmetkârlarım, Kardinal Bernis'in habercisinin, efendisinden bana bir mesaj getirdiğini söylediler. Bu Roma'nın birkaç saat dışındaki Albani'nin süper yazlık villasında akşam yemeği davetiydi ve Bernis, beni çok çekici bulduğunu da ilave etmişti.

“Juliette, sakın seyahatlerimizin asıl nedenini aklından çıkarma, ruhunu aslında neyin yücelttiğini unutma, zengin olmak tek hedefimiz olduğu için, işimizi ona göre yapmalıyız. Diğer zevkleri ikinci planda tutmamız çok önemli, yoksa sahip olduklarımızı da kaybedebiliriz.”

Sbrigani ne kadar etkili konuşuyor olsa da ben onunla aynı fikirde değildim. Benim için işleyeceğim suç ve ahlaksızlık, her zaman önde geliyordu, çalmak ise zevkten öte, bir mecburiyetti, bu sayede kendimi

tatmin ediyor, istediğim her şeyi satın alabiliyordum, o kadar.

Zamanında olmam gereken yere ulaştığımda, tüm ruhumu ve bedeni, sanatımı icra edecek olmamın heyecanı ve hevesi kaplamıştı.

Hikâyeme geçmeden önce, size Avrupa'nın her yerinden misafirlerin katıldığı bu görkemli davetin gerçekleştiği mekândan söz etmek istiyorum. Roma'nın muhtemelen çok eski ve değerli antikaları, birbirinden ayrılan tüm küçük bahçelerin etrafını süslüyordu. Villa uçsuz bucaksız bahçelerin arasında kalıyordu.

Bu güzelliğin büyüüne kapılmış halde yolda Kardinal Albani'nin yazlık evine giderken beni çok şaşırtan bir şey olmuştu, Prenses Borghese oradaydı. Pencerede o ve Bernis heyecanla bir şeyler konuşuyorlardı. Benim içeri girdiğimi görünce, konuşmalarını yarıda kesip yanıma geldiler.

"Kardinal, ne kadar çekici bir adam, değil mi?" dedi, Olympia, bana yaşlı Albani'yi göstererek, Albani'nin baştan çıkaran bakışlarını vücudumda hissediyordum, yanına yaklaştığımda elimi öpüp, "Roma'da güzel kadın bulmanın ne kadar zor olduğundan haberiniz var mı?" dedi.

İtalyanlar planlarını üst katta bulunan odalarda yapmayı seviyorlardı. O odalarda oksijenin daha yüksek olduğunu, havanın daha temiz ve sirkülasyonun daha iyi olduğunu söylüyorlardı. Biz de büyük ihtimalle bu nedenden, plan yapmak için üst kata çıktık. Albani'nin villası yüksek tavanlı ve çok katlıydı. Yüksek camlarda içeri sineklerin girmesini önleyen uzun, beyaz tüller vardı. Bunlar hayal gücümü farklı şekilde çalıştırmamı sağlamıştı.

Beni yalnız yakalayan Olympia, yanıma gelip konuşmasına başladı.

"Juliette, seni kardinallere haber veren kişinin Tuscanı Dükü olduğunu bilmelisin. Dük senin kişiliğinden, felsefenden ve hizmetinden çok memnun kalmış. Orada gördüğün Bernis ve Albani ile aram çok iyidir, daha doğrusu seninle ikimiz nasılsak, ben de onlarla aynı öyleyim. Bu yüzden aramızda geçenlerden onlara da söz ettim, seni istiyorlar. Şu gördüğün iki kardinalin, Papa ile yakın ilişkileri var. Eh, sana sahip oldukları servetten söz etmeme zaten gerek yok. Düşünsene ka-

sap ve fırıncıya yedi, sekiz yüz bin Venedik altını ödüyorlar. Sana ödeyecekleriyle, servetine servet katarsın. Sana kendimi örnek göstereyim, uzun zamandır bu yolla onlardan para alıyorum. Biliyorsun Juliette, biz sevişmek için yaratılmışız. Bernis ve Albani, sıradan zevklerden hoşlanmazlar, bu yüzden senin onları çok etkileyeceğinden eminim. Birlikte bu adamlarla çok eğlenebiliriz, Juliette. Buna eminim, önceden seninle bunları konuşmak istedim.”

Bu konuşma, Romalıların arasındaki bu bağı bilseydim, beni daha az şaşırtırdı elbette. Hiçbir şekilde korkmuyordum, geçmişte çok iyi işler başarmıştım, şimdi de başaracağımı biliyordum. Prenses’le konuştuğumuzu gören Bernis, konuşmanın son kısmında yanımıza gelmişti ve Prenses’in konuşması bittiğinde sırayı aldı.

“Ne kadar çekici olduğunu biliyoruz,” dedi, “Leopold’un senin hakkındaki yorumuna ve Olympia’nın deneyimine bakılırsa, çok farklısın da. Bu bilgilerin ışığında, Albani ile birlikte senin hünelerini görmek istediğimize, karar verdik, bilirsin bir kadın, kadın olarak bir işe yaramaz ama bir fahişe olarak, marifetleri sınırsızdır. Doğa kadını erkeğe verebileceği en güzel tatlarla bezemiştir, erkek de kadına bu nedenle hayrandır.”

“Vaucluse’in şarkılarındaki gibi,” dedim, Bernis’in, bu hoş açıklamasına örnek vererek. “İçinizdeki bu enerji yazılarınızı okuyanların aklını başından alıyordur.”⁶

Ve elini tutkuyla sıkarak “Ah, inan bana” dedim, “Bir hayat boyu seninim, ve şuna emin olmalısın ki her zaman en harika şeyleri öğretebileceğin değerde, alçakgönüllülükle himayen altına alabileceğin bir öğrenci olacağım.”

Sohbet genel bir hal almıştı ve sonunda felsefe ile canlanma fırsatı buldu. Albani, bize Bologna’dan gelen bir mektubu gösterdi. Mektupta kilisede çok önemli bir mevkide oturan hayatı boyunca şehvetli bir hayat sürmüş yakın bir arkadaşının ölüm döşeginde bile dine dönmeyi reddettiği yazılıydı.

“Biliyor musunuz arkadaşlar”, dedi Bernis, “Vaazlar ona etki etmedi

bile; taptığı yeğenin kolları arasında son nefesini verirken, cennetin varlığının olmamasından emin olmaktan pişman olduğunu, maalesef güzel yeğeniyle başka bir diyarda buluşamayacaklarını fısıldadı.”

“Bana göre,” dedi, Kardinal Bernis, “Bu tür ölümler sıklaşmaya başladı; Alzire’in yazarı ve D’Ambert bunları moda haline getirdi.”

“Kesinlikle” diye devam etti Albani, “Bu birinin ölüm döşegindeki zayıflığından yararlanıp fikrini değiştirme çabasıdır. Uzun hayatımız boyunca bir kaç sonuca varacak kadar çok zamanımız olmadı mı sanki? Zinde ve akli başında geçirdiğimiz yıllarda, ömür boyunca sürdüreceğimiz inançlarımızı seçmeli ve onlarla ölmeliyiz. Hala kafası karışık ve kararsız olmak ölüm korkusunu azaltma isteğinden ileri gelir. Bunun sonucunda kararsız bir organizma haline gelir, stabil doktrinlere sahip olamaz ve krizler yaşarsınız. Evet, bu doktrinleri yeni ve zamana uygun oldukları ya da çok eskilerden beri var olup kararlı bir şekilde bağlı olduğumuz için değil, çalışmanın ve derin bir meditasyon halinin meyveleri oldukları için özüksüyoruz. Doktrinler alışkanlıkları biçimlendirirler ve alışkanlıklarımızı mezara götürürüz.

“Kesinlikle” dedim, düşüncelerimi şehvet düşkününü bu insanlarla paylaşma fırsatı bulduğuma sevinmişim, “Ve mutlu stoacılık ki, sizin gibi benimde mezhebim budur, bizi hayattaki bir çok acıdan kurtarıyor ve bize nasıl uygun biçimde öleceğimizi öğretiyor. Sadece yirmi beş yaşında olduğumdan mıdır” diye devam ettim, “Yoksa prensiplerimden gelen rahatlık ve güvenden midir bilmem ama şu anda varlığımı oluşturan moleküllerin olabilecek en az karmaşayla çözülüp toza dönüşeceğine inanıyorum. Eminim ki, doğamadan önce nasıl hiç bir şey hissetmediysem öldükten sonra da aynı durumda olacağım. Dünyanın bedenimi tıpkı ondan aldığım gibi sakın ve vurdumduymaz bir şekilde kabul edeceğine inanıyorum.

“Ve bu sakın tavrın kaynağı nedir? Din saçmalığına karşı duyduğunuz daimi ve derin aşağılama hissi,” diye açıkladı Bernis; “Bu hissi bir kere tattıysan, muhtemelen sana ömür boyu yetecektir. Kural budur; hiç bir yaş inançsız olmak için çok erken değildir.”

“Ancak bu birinin düşünerek varabileceği kadar kolay bir olgu mu?” diye endişeyler sordu Olympia.

“Nice varsayımlardan çok daha kolay,” diye cevapladı Albani; “Ancak ağacı kökünden kesmelisin. Eğer sadece dalları kesersen yenileri çıkar. İlk gençlik yıllarında kendini çocukken öğretilen önyargıları yıkmaya adanmalısın. Ve hepsinden zararlı olan Tanrı’nın varlığı ve ancak ona inandığın zaman iyi hissedeceğin inancına şiddetle karşı çıkmalısın.”

“Hayır Albani, bu tür bir operasyonun gerekli olduğunu sanmıyorum, İlahi inanç safsatası akıllı bir zihinde varlığını on beş dakika bile sürdüremez. Sana şunu sormalıyım, kim akla ters düşen gülünç, hayal ürünü, bir sürü çelişki ve saçamalıkla dolu bilgiler ışığında Tanrı’nın varlığına inanır ki? Tanrı’nın varlığını küçümseyenler sessiz kalmaya zorlanabilir ancak o zaman onlara tarihin başlangıcından beri bir çok insanın bu kadere mahkum olduğu hatırlatılmalı; dünyada görünmeyen varlıklara inanmamış bir tek toplum bile yoktur, sonunda en ilkelleri bile doğadan daha güçlü bir şeyin varlığına inanmadıkları için mutsuz olmuşlardır. Gencl kanı yanlış doğruya dönüştürebilir mi? Bir zamanlar, çoğu kişi güneşin dünya etrafında döndüğüne inanırdı, sadece bazıları tersini söylüyordu. Bu fikir birliği yanlış bir inancı gerçeğe dönüştürebilmiş midir? Bir zaman vardı ki, kimse dünyanın yuvarlak olduğuna inanmak istemiyordu, tersini iddia edenler zulme uğramıştı. Cadılara, hayaletlere, zebanilere inananlar bu illüzyonları gerçeğe dönüştürebiliyor mu? Tabi ki hayır; ancak en mantıklı ve duyarlı insanlar bile tüm kanıtlar aksini gösterdiği halde üzerinde düşünme zahmetine girmeden evrensel bir ruha bir Tanrı’ya inanma gafletine düşebiliyor. İşte nazik babamız; geniş bir ailesi var, ve keşfettiğim şey şudur ki, ilk üyesinden son üyesine kadar herkes mutsuz. Egemen ve bilge krallığına baktığımda, zirvede suçtan başka bir şey görmüyorum. Onun sistemine girenlerin daha fazla kutsanacağını söylüyorlar; ancak gördüğüm tek şey her türden hastalık. Harika Tanrı’yı kabul etmeye zorlanıyorum, aynı elden iyiliği ve kötülüğü dağıttığı gerçeğini inkar etmem gerekiyor ve sonrasında harika bir ölümden sonra yaşama kavuşacağım söyleni-

yor. Teolojinin Tanrı'sını kabul etmektense kendine yeni bir Tanrı icat etmen çok daha iyidir; onun akıl almaz olayları, yarattığı kafa karışıklığı ve gülünç öğretileri baz alındığında, çok daha iyisini yapabilirsin bile. Kötülüğü yaratan ve gerçekleşmesine izin veren iyi bir Tanrı, mazlumun her zaman korunmasını şart koşan eşitlik anlayışına sahip bir Tanrı, sadece kusurlu işlere imza atan kusursuz bir Tanrı: Ah! Böyle bir Tanrı'nın varlığı insanlığa yarardan çok zarar getirir, ve hepimizin iyiliği için yapılması gereken onu sonsuza dek yok etmektir.

“Şarlatan” diye bağırdım, “Ticaretini yaptığın uyuşturucuları kötü-lüyorsun: Eğer herkes senin kadar filozofça düşünebilseydi, gücüne ve ‘Kutsal Tapınağı’na ne olurdu?”

“Ben sadece herşeyin fazlasıyla farkındayım o kadar,” dedi Bernis, “Bu hata bizim için gerekli; insanoğlu kullanılmalıdır ve biz de onlara kazık atmalıyız. Ancak bu bizim de kendimizi kandırmamızı gerektir-miyor. Arkadaşlarımız ve filozoflarımızın gözlerini açmadıktan sonra kimlerinkini açacağız ki?”

“Bu durumda” dedi Olympia, “Ahlak anlayışı üzerine olan bazı dü-şüncelerimi aydınlatırsanız çok müteşekkir olacağım. Diğerleri dokti-rinlerini binlerce kez kulaklarıma fısıldadılar ama tanımları beni hiç bir zaman tatmin etmedi: İnsan özgürlüğünden bahsediyorum; Bernis, bu konu hakkında görüşlerin nelerdir? Bilgelik dolu yorumlarını dinleme-yi arzuluyorum.”

“O zaman aktarayım,” dedi Markiz Pompadour’un ünlü aşığı, “An-cak tüm dikkatinizle beni dinlemelisiniz, zira konu bir kadın için ol-dukça soyut.”

“Değişik davranış şekillerini karşılaştırıp, hangisinin bizim için en iyisi olduğuna karar verebilme yeteneğine özgürlük denir. Şimdi, insa-noğlu bu yeteneğe sahip mi? Sahip olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim ve olması da imkansızdır. Tüm düşüncelerimizin kökü, bizden bağımsız şekilde irademiz dışında gelişen fiziksel ve materyal nedenlere dayalı-dır, çünkü bu nedenler yakınımızdaki organizasyonlardan ve bağımsız dış objelerin etkilerinden gelir; bu güdüleyiciler yüzünden bağımsız bir

irademiz olamaz. Bu çatışan güdüler yüzünden bocalarız ama aldığımız kararlara etki eden biz değildir; bizimde üzerimizde verilir bu kararlar, organlarımızın çeşitli gereksinimleri vardır; yolu gösteren emirleri her zaman onlar verir, biz de her zaman onları izleriz, şunu ya da bunu seçmek bizim kontrolümüzde değildir; seçimler tamamen gereksinim üzerine şekillenir, daima gereksinimlerin kölesiyizdir, özgür irademizle vereceğimizi sandığımız en büyük kararlar, karşı konulamaz baskılar sonucunda alınır. Tereddüt ve belirsizlik bizi özgür olduğumuza inandırır, ama bu yalancı özgürlük terazideki eşitliğin sağlamasından başka bir şey değildir. Karar, iki uçta bulunan taraflar ile belirlenir, ve biz dengeyi bozmaya çalışmıyoruz, bizim dışımızda davranan, bizi çevreleyenlere merhamet göstermemizi sağlayan, doğanın oyuncağı, hayvanlara ve bitkilere de aynı etkiyi yapan fiziksel objelere bağlı bu. Her şey sinirsel sınırların hareketlerine bağlı ve iş bu sınırlara gelince skandal yaratan ile dürüst adam arasındaki fark sıfırdır.

“Bence” dedi Fenelon, “Ben özgürüm, kendi kararlarımın rehberliğinde yaşıyorum. Bu temelsiz sav kanıtlanamaz. Cambrai Başbiskoposu tam tersini seçme özgürlüğüne sahipken, Madam Guyon’un harika doktrinini kabullenmesinde ne gibi bir çıkarı var? Bana tereddüt ettiğini söyler en çok ama onun bu davranışıyla ona, beni diğer türüsünü yapmakta özgür olduğuna inandırması konusunda meydan okuyorum. Kendimi Tanrı’yla değiştirdim” diye devam etti yazar, “Kendi iradem üzerindeki söz sahibi benim.” Ancak bunu söylerken Fenelon, ne tüm suçlarının nedeninin yine her şeye kadir Tanrı olduğunun ne de insanoglunun özgürlüğünün, Tanrı’nın varlığını bitirebilecek yegane şeyin olduğunun farkında değildi. Tanrı’nın her şeye kadir olmasının tek sebebi her şeyi baştan beri planlamış olması ve bu değişmeyen gerçeklikte insan sadece pasif bir izleyici, hiç bir şeye gücü yetmeyen bir zavallı. Eğer özgür olsaydı, orjinal düzeni değiştirir, yıkar, yerli bir eder ve bunu yaparken kendini Tanrı’ya eş görürdü. Fenelon gibi Tanrı’ya tapan büyük yanılısama içerisindeki partizanların problemi de bu.

“Newton bu korkunç zorluğu nazikçe geçiştirmiştir, ona ne çok

yaklaşmaya ne de açığa çıkarmaya cesaret edebilmiştir; Fenelon, çok içten ancak bir o kadar da cahilce şunu ekledi; Benim gücüm dahilinde olmayan bir şeyi yapabilirim; yapmadığım bir şey de gücüm dahilinde olabilir.”

“Hayır, beyefendi, istediğiniz bir şeyi yapamayabilirsiniz çünkü gücünüz buna yetmiyordur ve terazi üzerindeki tüm fiziksel etkiler buna etki eder, bu yüzden bir şey yapamazsınız ve bu seçeneğe siz karar vermeden çok önce karar verilmiştir. Bu yüzden, beyefendi, özgür değilsiniz ve asla olamayacaksınız. Elinizdeki iki alternatiften birini seçmek zorundasınız çünkü diğerini seçemezsiniz. Belirsizlik sizi kör eder, duyduğunuz kararsızlık yüzünden, seçim üzerinde bir gücünüz olduğunu düşünürsünüz. Ancak bu belirsizlik, iki farklı objenin kendilerini aynı anda sunmalarından kaynaklanan fiziksel etki ve iki objeden birini seçme özgürlüğü, işte size birbirinden çok farklı iki husus.

“Bu ikna olmam için yeterli,” diye sevindi Olympia. “Beni neşelendiren suçları işlemeden yaşayabileceğim gerçeği ile ilgili düşünceler bazen vicdan azabı duymama neden oluyordu. Özgür olmadığım kanıtlandı, şimdi huzurluyum ve yaptıklarımı korkularımdan arınmış bir şekilde devam edebilirim.”

“Ben de kesinlikle bunu tavsiye ederim,” dedi Albani; “Her türlü pişmanlık tamamen gereksizdir. Her zaman icra edilen olaydan sonar gelir, onu önleyemez ve kötülük yapma isteği oluştuğunda tutku, kendini karşı konulamaz biçimde gösterir.”

“Harika, o zaman şu lezzetli kötülüklere geri dönelim, onları şahane fikirlerle bezeyelim ve geçmişte yaptığımız kötülüklere pişman olmadan özgürce icra edelim.”

“Elbette,” diye yanıtladı Kardinal Bernis, “Ama bu öne sürülen kötülüğün bize daha çok lezzet vermesi için, üzerinde detaylı olarak düşünmeliyiz. Sevgili Juliette,” diye devam etti Fransa Büyükelçisi, “Anladığımız kadarıyla evinde senin kadar nazik iki güzel kız var; tüm Roma güzelliklerinden bahsediyor; meslektaşım ve ben bu akşamki çapkınlıklarımıza katılmalarını ve senden onları çağırmanı istiyoruz.”

Bana kabul etmem için göz kırpan Olympia'yla aramdaki anlaşmayı düşünerek teklifi reddetmemeye karar verdim ve Elis ile Raimonde'u getirmeleri için bir uşak yolladım; sohbet şimdi farklı bir yöne gidiyordu.

"Juliette" dedi Bernis bana, "Kızlarına karşı göstermiş olduğumuz yoğun ilgiye bakıpta sadece sıradan bir seksin bizi tatmin edeceği hatasına düşme. Sana açıkça şunu belirtmeliyiz ki, fantezilerimizi gerçekleştirmek konusunda başarısız olmamalısın."

"Gerçeği söylemek gerekirse" dedi Olympia, "Bu açıklamaları çok gereksiz buluyorum, Juliette'in benim için hazırladığı ziyafetleri gördükten sonra sizi temin ederim ki, hayal kırıklığı yaşamayacaksınız; ve eminim ki, yanında çalışan iki kızda onun felsefesinden geldikleri için yanlış yapmayacaklardır."

"Sevgili arkadaşım" dedim, herkesi rahatlatmaya çalışarak, "Namusluluk yapmaktaki ünüm şüpheye yer bırakmıyor. Zamparalığımda hep erkekleri model olarak aldım, onları tutukuları beni ateşledi. Sadece onların ateşleriyle gerçekten ısınabiliyorum, en büyük zevki ancak tüm isteklerini yerine getirerek alabiliyorum. Eğer istekleri alışlagelmişse, aldığım zevkte ortalama oluyor; en beklenmedik şeyleri yapmalarını istiyorum, onları memnun etme isteğiyle yanıp tutuşuyorum ve hovardalıkta hiç bir kısıtlamaya dayanamıyorum, ne kadar zorba davranılsa ve alçaklığın sınırlarını ne kadar zorlarsa mutluluğumda o derece artıyor."

"Ve olması gerekende bu," diye cevapladı Bernis, beni kutlayarak, "Hakkını vermek gerekir; alçakgönüllükte ısrar eden bir kadının, arkadaşları arasındaki itibarı ve erkekler gözündeki değeri azalır."

"Bu tip reddedişler gerçekten çok saçma," diye devam etti Albani, "Bir kadının frijitiği ve aptallığını kanıtlamaktan başka bir işe yaramaz ve benim fikrime göre bu tip kadınlar aşağılıktan da öte."

"Kesinlikle," dedim, "Hangi kadın, adamın çubuğunu ön tarafına değilde arkasına saptırmasının yanlış olduğunu düşünecek kadar aptal olabilir ki? Böyle bir kadın olamaz ve vücudunun her tarafına özgürce girilmesi aşırılık olarak, kabul edilemez. Bunun doğaya aykırı bir zor-

balık olduğunu düşünmek çok aptalca; doğa bunu bir saldırı olarak görseydi bu kadar zevkli hale getirir miydi? Tabi ki hayır, şunu cesurca söyleyebiliriz ki, aksine, bunu kutsar, bu eylem onun en sevdiklerinden; insanlık yasaları daima egoizm ile yönetilir ve bu konuda sağduyu eksikliği vardır, doğa ise çok daha basittir, daha canlıdır; üremeyi önleyen her tür ilişkiyi yaşamalıyız, bu doğanın yeni bir tür yaratmasını ve enerjisini alacak şeylerin üremesini engeller.”

“İleri sürdüğün bu fikir oldukça güzel,” dedi Bernis; “Bu teorik bilgiyi pratiğe dökelim. Seni şehvet düşkünlüğünden yararlanmamız için aramıza davet etmeme izin ver, sevgili Juliette, okşamalarımızın ve zevkimizin eşsiz objesi olacaksın. Olympia ile uzun ve yorucu ilişkile yaşadık, eğer izin verirsen zamanla seninle de aynı duruma geleceğiz.”

Taparak bakacakları kutsal emanetimi ortaya çıkardım. Eteğimi belime kadar kaldırdım, ve en ince sarkıntılıklarla beraber inceleme başladı. Albani'nin çok sıkı bir oğlancıydı, eğildiğimde ön tarafım ortaya çıktı ve bu görüntü bir oğlancının ereksiyon olmasını her zaman engellemiştir. Dokunuşlarla birlikte ağzımın içine dilini sokarak öpmeye başladı. Sonrasında sarkıntılığı barbarlık izledi, butlarımı tokatlamaya ve çimdiklemeye başladı. Her tarafım ısırılıyor, sıkıştırılıyor ve kuru parmaklar anüsüme sokuluyordu, nihayet kamçılanmaya başladım. Başladığım bu macera şimdi çok daha ciddi bir hale bürünüyordu, bundan sonrakiler en iyi kısımlardı o yüzden en ince ayrıntısına kadar anlatmak istiyorum.

İki kızımдан büyülenmişlerdi, onlara her türlü adiliği yapabileceklerini söyledim, sonunda kardinaller Elise ve Raimonde'u üzerlerinde daha iyi çalışabilmek için yanlarına aldılar. Olympia'da en az erkekler kadar heyecanlanmıştı. O sırada Albani'yi bir kenara çekip şöyle dedim:

“Aziz adam,” diye başladım, “Ben ve kızlarımın buraya sadece vahşi isteklerinizi yerine getirmeye geldiklerini düşünmüyorsunuz herhalde. Roma toplumuna karşı takındığım tavır sizi yanıltmasın; benim mesleğim orospuluk ve kızlarım da velinimetlerim: Kendimi ancak parayla satarım, istediğim miktar ise pek fazla değildir.”

“Bernis ve ben de aynı şekilde davranırız,” dedi Kardinal.

“O zaman başlayalım,” dedim; “Alacağımız parayı öğrenene kadar, ben ve arkadaşlarım işe başlamayacağız.”

Albani, meslekaşıyla fısıldaşarak konuşmaya başladı, sonra ikisi de bana döndü ve şikayet etmeme neden olacak bir şekilde karşılık verdiler.

“Bu garanti çok belirsiz,” diye itiraz ettim. “Her biriniz benim yaptığım işten çok daha uygun işler yapıp çok daha fazlasını kazanıyorsunuz. Az önce bana yaptığınız bir sürü alçaklıktan söz ettiniz; ben de bu sırlarınızı açığa çıkarabilirim. O zaman savunmaya geçip bana suç atabilirsiniz. Ancak ben dinlenmeme yetecek kadar altına sahibim, ve avukatlarım gerçek yüzünüzü ortaya çıkardığında mahvolacaksınız. Altı yüzbin altın ve Papa ile bir randevu karşılığında anlaşma sağlayabiliriz, böylece konuşma sona erer ve zevkten başka bir şey tatmayız. Çok az kadın namusuzluk, bayağılık ve kötülükte eşit olabilir, olağanüstü hayal gücüm zevkinizi tüm fanilerin sahip olmaya ümit edeceği şekilde keşkinleştirecek ve tamamlayacak.”

“Pekala çocuğum,” diye cevap verdi Bernis, “Kendini ucuza satmıyorsun; ama o kadar çekicisin ki, isteklerini geri çevirmeyeceğiz, yüce efendimizle görüşeceksin. Gösterdiğin bu arzu onda da mevcut ve senden bir şey saklama niyetinde değiliz, şunu bil ki; o, seninle tanışmadan önce böyle bir partinin organize edilmesini ve ona rapor vermemizi emretti.”

“Harika,” dedim, “Parayı da verdikten sonra artık senin emrindeyim.”

“Ne, hepsini bir seferde mi istiyorsun?”

“Hemen şimdi.”

“Ancak, ilk önce ödeme yaparsak sen parayı alıp...”

“Ah” diye sözünü kestim. “Görüyorum ki, benim milletimden kadınlarla pek fazla deneyiminiz olmamış. Fransız kadınları pazarlığı sonlandırmadan önce elde edeceklerinden emin olmak isterler; ancak parayı ceplerine indirdikten sonra anlaşmayı hiç bir surette bozmazlar.”

Albani’ye işaret etti, beni küçük bir odaya aldılar, kasasından para çıkardı. Kasaya ve elde ettiğim paraya bir kez bile bakmak, baştan çıkmama yetmişti.

Harika dedim kendi kendime, açgözlü davranarak bir servet elde et-

miştım; ayrıca bu ahlaksızlara verdiğim onca zarar partiden sonra infaz edilmemi engelleyecekti.

Kardinal'in kasayla uğraşmasını fırsat bilerek bayılma numarası yapıp yere düştüm, Albani aceleyle yardım çağırmaya koştu. Hemen kalkıp kasada duran bir milyon değerindeki kağıt paraları ve el çantalarını çaldım. Kasayı çabucak kapadım böylece Albani onu kilitleyip kilitlemediğini hatırlayamayacak ve benden şüphelenmeyecekti.

Tüm bunları anlatmamla geçen zamandan çok daha kısa bir sürede yapmıştım; tekrar yere uzandım, Albani, Bernis ve Olympia içeri girdiklerinde yavaşça gözlerimi açtım.

"Hiç bir şeyim yok, herşey yolunda," dedim, çaldıklarımın görünmesine özen göstererek, "Aşırı hassas oluşum sinirsel kramplara neden olmuştur hep, şimdi çok daha iyiyim ve emrinize amadeyim."

Albani, kasaya bakıp kapalı olduğunu görünce rahatladı ve yapacağımız grup seksin hayaliyle beni salona aldı.

İçeride sekiz kişi daha vardı; dört tane on beş yaşlarında çok yakışıklı erkek, on sekiz ile yirmi yaş arası dört becerici. Hepsi de çok kuvvetli görünüyorlardı. Olympia artık kurban rolüne bürünmüştü; namusuzluk, çapkınlık, açgözlülük ve hırs onu efendilerine karşı hizmet etmeye zorluyordu, bu da oyundaki değerini artırıyordu.

"Şimdi," dedi Bernis, "Başlıyoruz. Juliette, sen, Elise ve Raimonde, çok yüksek bir meblağ vererek aldık sizi ve bu yüzden en iyi orospular gibi davranacak bize tam bir itaatle hizmet edeceksiniz."

"Çok doğru," dedim; "Bizi çıplak görmek ister misin?"

"Evet!"

"O zaman üzerimizdekileri çıkarmamız için giysi odasına gitmemize izin ver..."

Yalnız kaldığımızda elimdeki hazineyi üçe böldüm, her birimiz ceplerimizle doldurduk ve çıplak bir şekilde bizi bekledikleri odaya gittik.

"Şimdi beni dinleyin," dedi Bernis. "Çok farklı ve ustaca bir tören yapacağız, Kardinal Albani'de benimle aynı fikirde; herkes verdiğim

talimatları uygulayacak. Sizin götleriniz, madamlar, daha önceden kısaca gözden geçirilmişti, şimdi ise üzerlerinde daha detaylı çalışılmalı; nazıkçe teker teker öne çıkın ve onları önümüze sunun, erkeklerde aynısını yapacaklar ve hepsi incelendikten sonra her biriniz bir becerici ile birlikte olup ona zevk vermek için elinizden geleni yapacaksınız.”

“Açılış sahnesi istenilen gibi oldu; birer birer zamparaların önüne çıktık. Arka taraflarımız yoklandı, öpüldü, dişlendi, sıkıldı ve çizildi, sonra becericiler tarafından düzüldük.”

“Ve şimdi,” dedi törenin yöneticisi, “Önümüzde eğilip aletlerimizi emecek oğlanlara ihtiyacımız var; büyük bir oğlan kendininkini emmemiz için bize sunacak; onu heyecanlandırmak için, önüne bir kadının kıcını koyacağız, deliğini yalayacak, sağ eline oynaması için bir becericinin aleti verilecek, solunda ise küçük bir çocuğun kıcı olacak ve diğer iki kadında yakınımızda olup toplarımızı ve kış deliğimizi gıdıklayacaklar.”

“Üçüncü sahne ise şöyle olacak,” diye bilgi verdi Bernis, “Şu anda olduğumuz gibi yerde uzanıyor olacağız; kadınlar bizi emecek, iki küçük oğlan göğüslerimiz üzerine diz çöküp emmemiz için kış deliklerini sunacaklar, aynı anda iki kadının kışlarını öpecekler, kadınlarda küçük oğlanların aletleriyle ilgilenecek. Biz de dört becericinin aletlerini alacağız.”

“ Bir sonraki sahne ile devam edelim,” diye sürdürdü konuşmasını çekici Kardinal; “Daha önce bizi emmemiş olan iki kadın koltuğa dizüstü eğilip aletlerimizi ağızlarına alacaklar, bir dakika öncesine aletlerimizi ağızlarında gezdiren iki kadın da pezevenkliğimizi yapacak; dört becericiyi bizi arkadan becermeleri için hazırlayacaklar, onları dilleyecek, arka taraflarını yalayacak, aletlerini sertleştirmek ve kaldırmak için ellerinden geleni yapacaklar ve silahların hazır olduklarını gördüklerinde kışlarımızın hizasına getirecek, kış deliklerimizi yalayıp nemlendirecek ve dikkatlice gemiyi limana sokacaklar; dört küçük oğlan da önümüzde eğilip dudaklarımızı öpecekler.”

Dört becerici güçlü ve ateşliydi; harcadığımız çabaya hemen karşılık verdiler. İki eski mor delik yedi kere delindi, sertçe ve coşkuyla; ancak onca uğraşa rağmen Kardinaller orgazm olamamıştı.

“Ah,” dedi Bernis, “Bu çok sıradan, daha kuvvetli uyarıcılara ihtiyacımız var; doymuş birinin iştahını açmak çok zordur, benim gibi hastalıklı insanların susuzluğunu ancak en soğuk sular dindirebilir. Albani’de benimle aynı durumda: Bak, şu ana kadar yapılan bütün namusuzluklar aletini bir santim bile oynatmadı. Şevkimizin kırılmasına izin vermeyelim, bununla birlikte, başka şeyler denemeliyiz, inatçı doğa bunu emrediyor. Burada bir düzine insan var; ikiye ayrılın. Her grupta iki becerici, iki küçük oğlan, iki kadın olsun; bir grup dostumla ilgilenecek diğeri de benimle. Bizi başarılı bir şekilde emin ve teker teker ağızlarımıza sığın.”

Bu mide bulandırıcı operasyondan sonra aletleri sertleşmeye başladı, böylece daha ateşli hareketlerde bulunabileceklerine karar verdiler.

“Altıncı sahne şu sıra ile hayat bulacak,” dedi yönetici; “Aleti benimki kadar kalkmış görünen Albani, Elise’in içine girecek, ben de Juliette’i alacağım, dört becerici, Olympia ve Raimonde tarafından kızlarımız için hazırlanacak; küçük oğlanlar üzerimize uzanacak böylece aletleri ve kızları öpücüklerimizden nasiplerini alacaklar.”

Grup şeklini aldı ama tutukuları şampiyonlarımıza oyun oynamıştı; tapınaklarımıza seri bir şekilde girmeye çalıştılar ancak aletleri yumuşadı ve başarılı olamadılar.

“Ah, olacağı buydu,” diye homurdandı Albani, “Neden kadınları düzmekte ısrar ettiğini anlayamıyorum! Eğer karşımdaki bir oğlan olsaydı bu kadar çaba sarfetmem gerek kalmazdı.”

“Peki, o zaman değiştiririm,” dedi Kardinal, “Bizi, ne engelleyebilir ki?”

Bu çaba da pek iyi bir sonuç vermedi; kardinallerimiz düzüldüler ancak oğlanları düzmeyi başaramadılar; tokatlamalar ve emmeler aletlerini canlandırmaya yetmedi, sertleşeceklerine daha da yumaşadılar ve Bernis başka çılgınlıklar denemeyi önerdi.

“Hanımlar,” dedi harika adam, “Nazik hareketler bizi bir yere götürmediğine göre, daha sert metodlar uygulanmalı. Dayağın nasıl bir etkisi olduğunu bilir misiniz? Belki de ihtiyacımız olan şey budur; deneyip görelim.”

Bu sözlerle birlikte, Albani dolabından harika bir alet çıkarırken,

Bernis beni belimden sertçe tuttu.

Duvara karşı eğilmiştim ve sadece bir adım mesafesi uzaktaydım, ellerim başımın üstündeydi, ayaklarım yere basıyordu. Bernis'in elinde dua etmek için kullanılan taburelere benzer bir şey vardı ama çelikti, üst tarafında keskin bir bıçak vardı ve belime değiyordu. Bu yüzden kendimi Bernis'ten tarafa attım, bu tam da onun istediği pozisyondu; bundan daha güzel bir poz olamazdı. Zampara beni kavradığı gibi tüm gücüyle kırbaçlamaya başladı, kıcımdan aşağı kanlar süzülüyordu. Bir kaç adım ötedeki Albani aletin işini en iyi şekilde yapmasını garanti etmek üzere hazır bekliyordu. Bu fırtına içerisinde sağlam durmalıyım; neyseki acıya alıştım ve zevk almaya başladım. Benden sonrakiler için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Yerimi alan Elise'in belinde yarıklar açıldı ve tüm kırbaçlama boyunca çığlık attı. Raimonde'da çok acı çekti. Olympia işkence konusunda oldukça cesur çıktı. Kırbaçlanma ve her tür işkence onu daha çok canlandırıyor. Bernis kırbacını Albani'ye verdi ve bir kez daha aynı işkenceye maruz kaldık neyseki zamparaların aletleri hareketlenmeye başlamıştı. Kadınların yerini küçük oğlanları aldı; Kardinaller onları kırbaçlarken bir yandan da sığınaklarımızı ve kızlarımızı öpüyorlardı. Zamparaların aletleri iyice sertleşmeye başlamıştı. Zalim doğa onlara onurlarını geri veriyordu; neredeyse aynı anda orgazm oldular. Albani bu krizler süresince butlarını öyle bir öpüyordu ki, bu ona müthiş zevk veriyordu, butlarımı o kadar çok öpüp emmişti ki, sonunda tenimde kırmızı kabarıklar oluşmuştu. Raimonde'un butu ise Bernis'in elinde idi, Bernis zavallı kızın butuna çakısı ve tırnaklarıyla küçük yırtıklar açıyordu, bu kasılmasına ve delice zevk almasına neden oluyordu. Kısa süre sonra seks partimize yeniden kaldığımız yerden, devam etmeye başladık.

Bu ikinci perdenin açılış sahnesine sırayla, birbirimizin kollarında başlamıştık, biri ön tarafımızdan bizimle sevişirken, diğer ikisi sırayla arka bahçemizdeydi, bu barbar kabzalar aralıklarımızda ciddi yaraların açılmasına neden oluyordu. Dört büyüleyici but, dört erkek tarafından delindi, daha kıdemliler ise bu erkeklerle seviştiler fakat orgazm olma-

dılar. Sonra dört genç, duvara iplerle bağlandı. Bağlanma şekillerin arka kapıları her an kırılıp içeri girilebilir pozisyonda idi ve ancak iki kıdemli, bu şekilde iki oğlanın içine gelebildi. Bu gençlerle birlikte oldukları sırada bir yandan aslan hâkimiyeti ile bizi kırbaçlamaya devam ediyorlardı, işleri bittiğinde hep birlikte masaya geçtik.

Resimlerde rastlanabilecek kadar güzel bir ziyafet sofrası, bizi bekliyordu, izninizle size bunu anlatmak istiyorum.

Yuvarlak odanın ortasında, altı kişilik bir yemek masası bulunuyordu, Kardinaller iki sandalyeyi kapmışlardı, Olympia, Raimonde, Elise ve ben de onlara eşlik ettik. Bu oturuş amphitheatre şeklini anımsatıyordu. Leylaklarla süslü eski Roma antikası muhteşem vazolar doğanın en güzel renk ve kokusunu masamıza taşımıştı.

Oda heykellerin tuttuğu ışıklar tarafından aydınlatılıyordu.

Masaya servis, yanda bulunan paravanla gizlenmiş diğer odadan yapılıyordu. Masanın ortasını, altı küçük gondol taze gül süslemişti. Yemek için giyindiğimiz halde, bizim zamparalar yeniden soyunmamızı istemişlerdi, bu nedenle masada çıplaktık; bizim statümüzdeki fahişeler için bu oldukça doğaldı zaten. Sıcak yemek, en iyi kıvamında ikram edilmişti ve sıcak yemek sırasında masanın etrafında hazır bekleyen çekici hizmetçiler, sürekli boşalan bardaklara en nadir en güzel şarapları dolduruyorlardı. Yemeğin ardından, özenle yapılmış pastalar ve meyve salataları, yeşil ve altın sarısı ince porselenlerde ikram edildi. Bu arada altı ile yedi yaşlarındaki kızlar, boşalan bardaklara şarap ve likör eklemeye devam ediyorlardı. Zamparaların akli başlarından uçmaya, içkinin etkisi açıkça belirginleşmeye başlamıştı, düzensizlik ve konuşmalar son safhasında, saçma bir kaosa dönüşmüştü.

Evin beyi Kardinal Bernis'e, "Bu günlerde Roma'da iki seks şiiri herkesin ağzında dolaşıyor, misafirlerimizin bu şiirlerden çok hoşlanacaklarını düşünüyorum, bizimle paylaşmanı çok isterim," dedi.

"Sadece basit sözlerden ibaret," dedi Bernis, "Ve halk tarafından bu kadar ilgi ile karşılanmasına, gerçekten şaşırdım."

"Fakat biz şiirlerin yazarlarını da bilmek istiyoruz," dedi Kardinal.

“Elbette,” diye yanıtladı Bernis, “Özgür filozofların ismini vermek benim için büyük keyiftir. Bu ünlü şiirlerden biri Des Barreaux’un sonesinin bir uyarlamasıdır⁷, diğer ise ‘Priapus’a Övgü’dür. Birincisinden başlamak isterim.⁸

*Sot Dieu! tes jugements sont pleins d'atrocité,
Ton unique plaisir consiste à l'injustice:
Mais j'ai tant fait de mal, que ta divinité
Doit, par orgueil au moins, m'arrêter dans la lice.*

*Foutu Dieu! la grandeur de mon impiété
Ne laisse en ton pouvoir que le choix du supplice,
Et je nargue les fruits de ta férocité.
Si ta vaine colère attend que je périsse,*

*Contente, en m'écrasant, ton désir monstrueux,
Sans craindre que des pleurs s'écoulent de mes yeux,
Tonne donc! je m'en fouts; rends-moi guerre pour guerre:*

*Je nargue, en périssant, ta personne et ta loi.
En tel lieu de mon coeur que frappe ton tonnerre,
Il ne le trouvera que plein d'horreur pour toi.*

*Foutre des Saints et de la Vierge,
Foutre des Anges et de Dieu !
Sur eux tous je-branle ma verge,
Lorsque je veux la mettre en feu...
C'est toi que j'invoque à mon aide,
Toi qui, dans les culs, d'un vit raide,
Lanças le foutre à gros bouillons!
Du Chauffour, soutiens mon haleine,
Et, pour un instant, à ma veine
Prête l'ardeur de tes couillons.*

*Que tout bande, que tout s'embrase;
Accourez, putains et gîtons:
Pour exciter ma vive extase.
Montrez-moi vos culs frais et ronds,
Offrez vos fesses arrondies,
Vos cuisses fermes et bondies,
Vos engins roides et charnus,
Vos anus tout remplis de crottes;
Mais, surtout, déguisez les mottes:
Je n'aime à foutre que des culs.*

*Fixez-vous, charmantes images,
Reproduisez-vous sous mes yeux;
Soyez l'objet de mes hommages,
Mes législateurs et mes Dieux!
Qu'à Giton l'on élève un temple
Où jour et nuit l'on vous contemple,
En adoptant vos douces moeurs.
La merde y servira d'offrandes,
Les gringuenaudes de guirlandes,
Les vits de sacrificateurs.*

*Homme, baleine, dromadaire,
Tout, jusqu'à l'infâme Jésus,
Dans les cieux, sous l'eau, sur la terre,
Tout nous dit que l'on fout des culs;
Raisnable ou non, tout s'en mêle,
En tous lieux le cul nous appelle,
Le cul met tous les vits en rut,
Le cul, du bonheur est la voie,
Dans le cul gît toute la joie,
Mais, hors du cul, point de salut.*

*Dévots, que l'enfer vous retienne:
Pour vous seuls sont faites ses lois;
Mais leur faible et frivole chaîne
N'a sur nos esprits aucun poids.
Aux rives du Jourdain paisible,
Du fils de Dieu la voix horrible
Tâche en vain de parler au coeur:
Un cul paraît, passe-t-il outre?
Non, je vois bander mon jean-foutre.
Et Dieu n'est plus qu'un enculeur.*

*Au giron de la sainte Eglise,
Sur l'autel même où Dieu se fait,
Tous les matins je sodomise
D'un garçon le cul rondelet.
Mes chers amis, que l'on se trompe
Si de la catholique pompe
On peut me soupçonner jaloux.
Abbés, prélats, vivez au large:
Quand j'encule et que je décharge,
J'ai bien plus de plaisirs que vous,
D'enculeurs l'histoire fourmille,
On en rencontre à tout moment.
Borgia, de sa propre fille,
Lime à plaisir le cul charmant,
Dieu le Père encule Marie;
Le Saint-Esprit fout Zacharie:
Ils ne foutent tous qu'à l'envers.
Et c'est sur un trône de fesses
Qu'avec ses superbes promesses,
Dieu se moque de l'univers.*

*Saint Xavier aussi, ce grand sage
Dont on vante l'esprit divin,
Saint Xavier vomit peste et rage
Contre le sexe féminin.
Mais le grave et charmant apôtre
S'en dédommagea comme un autre.
Interprétons mieux ses leçons:
Si, de colère, un con l'irrite.
C'est que le cul d'un jésuite
Vaut à ses yeux cent mille cons.*

*Près de là, voyez Saint Antoine
Dans le cul de son cher pourceau,
En dictant les règles du moine,
Introduire un vit assez beau.
A nul danger il ne succombe;
L'éclair brille, la foudre tombe,
Son vit est toujours droit et long.
Et le coquin, dans Dieu le Père
Mettrait, je crois, sa verge altière
Venant de foutre son cochon.*

*Cependant Jésus dans l'Olympe,
Sodomisant son cher papa,
Veut que saint Eustache le grimpe,
En baisant le cul d'Agrippa.
Et le jean-foutre, à Madeleine,
Pendant ce temps, donne la peine
De lui chatouiller les couillons.
Amis, jouons les mêmes farces:
N'ayant pas de saintes pour garces,
Enculons au moins des gitons.*

*O Lucifer! toi que j'adore,
Toi qui fait briller mon esprit;
Si chez toi l'on foutait encore,
Dans ton cul je mettrais mon vît.
Mais puisque, par un sort barbare,
L'on ne bande plus au Ténare,
Je veux y voler dans un cul.
Là, mon plus grand tourment, sans doute,
Sera de voir qu'un démon foute,
Et que mon cul n'est point foutu.*

*Accable-moi donc d'infortunes,
Foutu Dieu qui me fais horreur;
Ce n'est qu'à des âmes communes
A qui tu peux foutre malheur:
Pour moi je nargue ton audace.
Que dans un cul je foutimasse,
Je me ris de ton vain effort;
J'en fais autant des lois de l'homme:
Le vrai sectateur de Sodome
Se fout et des Dieux et du sort.*

Kardinal neşelenmiş, yüksek sesle bağırmaya başlamıştı. Bu uzun şiir Hristiyanlığı da tiye aldığından, neşemize neşe katmıştı, diyebilirim.

İyice elektriklenmiştik, masadan kalktık ve sarhoş olduğumuzdan güçlkle yürüyerek, mükemmel güzellikte bir salona geçtik. Salonun ortasında on beş sosyete fahişesi, enfes butlarını altı küçük hizmetçi çocuğa teslim etmişlerdi. Gençler gerçekten enfes görünüyorlardı, yüzleri çok ilginçti. Sevişirken acı çektikleri, her hallerinden belli oluyordu. Ucu sivri küçük hançerler gençlerin başında bekleyen iki gardiyan tarafından onları tehdit etmek için hazır halde bulunuyordu. Korkudan olacak, gençlerin kabzaları sertlikten aşağı inmiyordu. Gençlerle

sevişmeye, onları emmeye, yalamaya başladık, iyice sertleşmişlerdi. İki çapkın dostumuz gençlerden ikisini büyük zevk ve istekle düzüyorlardı. Gençlerin içine büyük haykırışlar sonunda boşaldılar ve içeri yeni parti alınmaya başlandı. Bu grup, yedi ya da sekiz kişiden oluşan erkek, yine aynı sayıda küçük kızdan oluşuyordu. Albani on yaşında bir çocuğun arka kapsında iken Bernis ise altı yaşında bir kızın bağırsaklarına tohumlarını serpti. Zamparalar, bunun ardından kendilerini divanlara bırakıp sızdılar.

Ne kadar sarhoş ve sevişmekten yorgun düşmüş olsam da hırsızlık fikri yeniden hayata dönmemi sağlamıştı, sadece o müthiş zevki düşünmeye başlamıştım. İlk baskında Albani'nin tüm hazinesini talan edemediğimi anımsadım. Böylece Raimonde, Elise ve Olympia'dan Kardinal'in kasasını cebe indirmem için bana yardım etmelerini istedim. İlk talandan geriye on beş bin frank daha kalmıştı, hepsini aldık ve oradan ayrıldık. Olympia eve geldiğimizde bile, içkinin yoğun etkisinden hiçbir şey hatırlamıyordu. Birkaç gün sonra gelip kapımı çaldı ve "Kardinal'i bir milyondan fazla soymuşlar," dedi, "Hırsızlar, Kardinal'in yeğeninin çeyizini de soymuşlar ve senden şüphelenmiyor Juliette ama soygunun partinin gerçekleştiği gün olduğunu biliyor, yoksa bu işi bizim diğer iki kız mı yaptı, konuyu biliyor musun?"

İşte bunu duyduğum an, hayal gücüm korkunç şeyler planlamak üzere çalışmaya başlamıştı, müşterimin villasına gittiğim ilk gün, onun, kız yeğenlerinden birini baştan çıkarmak için uğraştığını fakat kızın namusunu korumak için oradan kaçtığını hatırladım. Olympia'ya kızın kaçır gibi gidişini anımsattım. Böylece doğruca Kardinal'e koşup tüm bu bulguların soygunu diğer kız yeğenin yapmış olabileceğini ortaya koyduğunu, anlattım. Zaten kafası karışık olan Kardinal hızla kızın peşine adamlarını saldı. Zavallı kız Cistercian Rahibe Manastırı'nda bulundu ve tutuklanıp Roma'ya geri getirilerek, hapse kapatıldı. Sbrigani, mahkemede kızı gördüğüne dair şahitlik yaptı fakat kızın parayı ne yaptığına dair başka bir problem daha vardı, bunu da yine bizden biri hallederek, kızın aynı dönemde Roma'yı terk eden birine verdiğine dair

kesin tanıklık yaptı, böylece yedi gün sonra zavallı kız kesin olarak suçlu bulundu ve idama mahkûm edildi. Kızın boynunun koparılmasını, San Angelo Meydanı'nda halkın önünde, Sbrigani ile yan yana ve üç parmağı oyuğumla oynarken izledim.

“Oh! Kutsal Güç!” diye bağırdım, kızın başı sepete yuvarlanırken, “Gençlerin yalan söylemelerinin, ahlaksızca hırsızlık etmelerinin sonucu budur, işte. Oysa Kardinal'i soyan bendim, Kardinal ise yeğenini sadece onunla yatmadığı için cezalandırmış oluyor. Oh! Bu kötülük beni delirtiyor, onun boynunun uçurulmasına neden oldum. ‘Kutsal ve Yüce Güç!’ İşte bu, senin bizim gibi ölümlülere öğrettiğin yolun ta kendisidir! Sana tapıyoruz!”

O sırada canım sadece Düşes Grillo ile olmak istiyordu. Yirmi yaşında bile değildi ama son altı aydır altmış yaşında bir adamla yaşamak zorunda bırakılmıştı. Honorine Grillo evlendiği adamı, annesi onu Ursuline'den alıp Bologna'ya getirene kadar bilmiyordu. Onu ne kadar çok görmek istediğimi hissetmiştim ve doğruca evine gittim. Şansıma onu evde yalnız yakaladım. Karşılama sonrasında onun elini yakaladım, “Güzel kadın, eğer Tanrı var ise, eminim sen onun yarattığı en güzel kadınsındır.”

“Bana olan ilginden dolayı böyle şeyler söylüyorsun ve beni şımartıyorsun.” dedi.

“Oh! Madam, Tanrılar tüm güzelliği ve zarafeti kendi elleri ile sana vermişler, eminim dünyanın hiçbir yerinde bu güzelliğin bir benzeri yoktur.”

Bu sırada onun elini tutuyor, öpüyor ve kokluyordum.

Yanaklarına renk gelen Honorine, “Neden yanıma geldin?” diye sordu.

“Çünkü seni arzuluyorum.”

“Fakat! Fakat! Bir kadın, başka bir kadına âşık olabilir mi?”

“Neden olmasın? Kadınların gücü, etkisi ve duyguları erkeklerinkinden çok daha iyi. Bir kadının erkekle birlikte olması demek bir sürü tehlike anlamına gelir. Ah! Sevgili Honorine, sana Honorine diye hitap ediyorum çünkü senin dostun değil, sevgilin olmak istiyorum.”

“Çılgın, korkusuz yaratık! Gerçekten bu söylediğin olabileceğini mi düşündün?”

“Evet, olacağına kesinlikle eminim,” dedim, şehvetle onu kollarıma alırken, “Evet ve senin de benim için aynı duyguları hissedeceğinden eminim.”

Ve yanan dilim, kızın ağzından içeri süzüldü.

Honorine hayatında ilk kez sevgiyle öpülüyor olmalıydı ki, hiç tepki göstermeden bana karşılık verdi, sıcak dilim ağzının içinde dans ederken, boynundan göğüslerine ve oradan da dolgun göğüslerinin pembe uçlarına ulaştım. Bir yandan onları emerken, diğer yandan elimle okşamaya devam ediyordum. Büyük mavi gözlerinden beni ne kadar çok istediği okunuyordu ve ben artık, durabilecek durumda değildim, delice hızlanmaya başladım.

Honorine yanan ve devam etmemi söyleyen bakışlarına rağmen beni durdurdu ve “Ne yapıyorsun? Unutma, biz seninle aynı cinsteniz,” dedi.

“Ah! Sevgilim, bunun önemi yok, hatta daha da iyi, bu şekilde acı çekmeyeceğiz,” dedim ve eteğinin bağını çözüp, Honorine’i kollarından yakalayıp divana yatırdım, bacaklarını araladım; zevkten delirmek üzereydim. O küçük çalılık öldürücü bir zevk veriyordu, görebileceğiniz en enfes tepecik olduğunu söylemeliyim. Bir elimle beline sarılmışken diğer elimle dolgun, diri memelerini okşuyordum, ağızla ise uçlarını emmeye devam ediyordum, parmaklarım klitorisine bastırmaya başlamıştı... Yüce Tanrım! Nasıl da kıpırdanmaya ve heyecanlanmaya başlamıştı. Honorine benim ateşimle eriyordu. Tanrım! Çıldırıyordum! Bu müthiş bir duyguydu, deli gibi olmuştum.

Bir yandan debeleniyordu ve bu bana daha çok zevk veriyordu, onu kollarımla bastırıyordum. Çok az kadın, tapınağının emilmesine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bilir ve boşalabilmek için bunu arzular, bu duyguyu pek az kadın gerçekten tadabilmiştir. Bu nedenle eğilip başımı düşesin bacakları arasına yerleştirdim, kalçasını yakalayıp onu kendime doğru çektim ve dilimi içine soktum; emdim, pompaladım, aynı anda burnumun ucu ile klitorisine sürtünüyordum. Avuçlarımın içini doldu-

ran o güzel butlar, dünyanın en mükemmel şeyi idi. Bu Venüs olmalıydı ve ben harika bir rüyada olmalıydım, diye düşündüm. Doğa zevk almak için yirmi farklı yol getirmiş önümüze. Yirmi ayrı harika yöntem...⁹

Böylece parmağımı küçük deliğine yerleştirdim, ne kadar dar ne kadar enfes bir delikti! Bulmakta bile zorlanmıştım fakat bulduğumda, içine giren parmağımla birlikte coşmuştum...

Bu mükemmel bir andı! Honorine kasılmaya başlamıştı, yüzündeki gülümseme ile kusursuz görünüyordu ve orgazm oldu. Yaşadığı uzun ve delicesine güzel orgazm boyunca, onu itina ile izledim.

“Meleğim! Sevgili meleğim! Sana tapıyorum!” dedi, küçük güvercin gözlerini açtığında, “Beni mutluluğa attın, sana bunun karşılığını nasıl vereceğim?”

“Aynı şekilde sevgilim, aynı şekilde,” diye cevapladım eteğimi çıkarırken. Elini alıp bacaklarımın arasına götürdüm, “Seviş benimle, aşkım, ben köpürene kadar seviş benimle! Bundan daha zevkli bir şey olabilir mi?”

Diğer tüm evli kadınlar gibi, Honorine’de çok deneyimsizdi, ona ders vermem gerekiyordu. Ona dilini ve parmaklarını nasıl kullanmasını gerektiğini gösterdim ve bacaklarımın arasına alıp elimle dilini doğru yere sokup yalmasına yardım ettim. İşte şimdi hünerlerini göstermeye başlıyordu. O enfes, deneyimsiz tatlı şey beni o kadar etkilemişti ki, üç kez orgazm oldum. Onu kollarından tutup kaldırdım ve üzerinde ne varsa çıkardım... Oh! Tanrım! O gördüğüm şey kış günü bulutların arasında parlayan parlak bir yıldız kadar güzel, onun kadar ısıltılıydı. Ah! Gerçekten o gördüğüm en güzel kıçtı diyebilirim, o yuvarlaklık! O duru ten! O güzel göğüsler! O enfes kalçalar! O ince bel! Ah! Ve o enfes kıç! Bu kesinlikle hayalini kurduğumdan bile güzel bir kadın vücudu idi. Ona sarıldığımda onun ne kadar taze, diri ve dokunulmamış olduğunu hissediyordum.

Bakışlarımı ondan alamıyordum. Erkek güdülerim ortaya çıktıkça ve o güzel vücut karşımda durdukça, delirmeye başlamıştım. Onu öptüm, klitorisini yaladım ve kısa süre içinde yeniden orgazm oldu. Fakat onun sınırlarını zorlamak, onu o halde görmek için can atıyordum.

“Oh! Sevgilim, bir kez daha bir araya geldiğimizde, yanımda getireceğim bazı aletler sayesinde senin hem sevgilin, hem de kocan olabileceğim. Sana bir erkeğin sahip olabileceği şekilde sahip olmak istiyorum.” dedim.

“Ah! Bana istediğini yap,” dedi Düşes, “Ben de sana, senin bana verdiğin zevkin üç katını vermek istiyorum.”

Şimdi ise Honorine beni çıplak halde görmek istiyordu, bakışları ile tüm vücudumu özenle inceledi fakat bana sunacağı sanatın daha çok başında sayıldığından, ne yapması gerektiğini bilemiyor gibiydi. Bakışları bana delice bir zevk veriyordu, âdeta beni bakışlarıyla düzüyordu, çok mutluydum. Oğlancılardan bile tadamayacağı bir zevkle yanmaya başlamıştım... Yeniden sevişmeye başladık, birbirimizi düşünemeyeceğimiz kadar çok memnun ediyorduk, bu açıktı. Yeniden buluşmaya karar verip vedalaştık.

Bu olaydan iki gün sonra, kıskanç Olympia gelip benim Düşes'i görmeye gittiğimi söyledi ve bunun nedenini sordu.

“Honorine, baştan çıkarıcı bir kadın, bunu inkâr edemeyiz,” dedi. “Fakat inkâr edemeyeceğimiz diğer gerçek ise, onun ne kadar aptal olduğudur. Daha da fazlası Juliette, onun kocası var ve adam çok güçlü, ona bulaşarak kendini tehlikeye atıyorsun.”

“Sevgili, dostum,” dedim Prensese Borghese'e, “Bana bir gece ver, sonra sana Honorine ile aramdakileri açıkça anlatayım. Bu süre içinde bir şeylerden emin olmam gerekiyor. Onun kalbimdeki yerini tespit etmeliyim.”

Prensese yumuşak bakışlarını gözlerime doğrultup, “Tamam, o halde bir daha ondan söz etmeyelim,” dedi, “Haydi konuyu değiştirelim. Geçen gün beni bir fahişe gibi erkeklerle oynasırken gördüğünde, hiç şaşırmadın mı?”

“Hayır, gerçeği söylemek gerekirse şaşırmadım,” dedim, “Bu benim tarzım değildir ve benim için önemli olan tek şey, senin mutluluğundur.”

“Ah! Sevgilim hayatımda bu tip, çok erkek olduğunu bilmelisin. Onlar Vatikan'dan iki önemli Kardinal idiler ve onlarla oynamak için kendi açımdan çok iyi nedenlerim olduğunu tahmin edersin. Bana çok

iyi ödüyorlar ama benim için asıl konu para değil, onların gücü. Juliette, haydi bana dürüst ol, Albani'yi sen soydun değil mi? Korkmana gerek yok, sırrını benden başka kimse bilmeyecek, içimde saklı kalacak. Bak ne düşünüyorum, ben de bu herifleri senin gibi soyabilirim, hırsızlık çok zevkli bir şey diye düşünüyorum, meleğim. Bak yanmaya başladım, bu aynı orgazm kadar keyifli. Yaşamak için çalmak yerine, zevk için çalmak müthiş bir şey!”

Bu ve daha bunun gibi pek çok şey yaşamıştık, Olympia ile. O, benim ortağım olmuştu, hem birlikte eğlenmiş hem de iş yapmıştık.

“Beni tanımaya başlıyorsun ve bu çok iyi,” dedim, “Evet sözünü ettiğin suçu ben işledim ve o masum kızı kodese gönderen de bendim, sonunda ise mükemmel bir orgazm yaşadım.”

“Ah! Evet! Bu sözler bana o kadar yakın geliyor ki, inan bana bir yıl önce bende buna benzer bir şey yapmış, aynı zevki tatmıştım. Benim çevremdekilerin hepsi, Papa ile ilişkide olan, çok zengin insanlar biliyorsun. Ah! Juliette, bir kez Vatikan'da Papa ile yemek yemiştim ve inan bana, birkaç adım ötemde Hristiyan âleminin en büyük hazinesinin saklandığı oda duruyordu. Aslında, inan bana, o hazineye ulaşmak o kadar zor değil, Juliette. Güven bana, bu işi başarabiliriz, benimle ortak olmaya ne dersin?”

“Elbette, seninle ortak olurum.”

“Sana güvenebilir miyim?”

“Suçtan söz ederken, bundan en ufak bir şüphe duyabilir misin?”

“Grillo'nun bundan haberi olmamalı Juliette.”

“Kont gerçekten ilgimi çekiyor ama bu aslında sadece boş bir ilgi, sözünü ettiğimiz diğer konular, bu dünyada beni heyecanlandırabilen tek amaç olduklarından, böyle bir endişen olmamalı.”

“Ah! Suçtan daha keyif verici bir şey olabilir mi Juliette? Onunla kıyaslanınca aşk, çok sıkıcı ve çok sıradan geliyor! Oh! Dostum, gerçekten, benim yaşadığım hayatta suça pek sık rastlanmaz ve ne olduğu pek bilinmezdi ama senin desteğinle gerçek kötülüğün ve şehvetin ne kadar zevkli olduğunu fark ettim,” dedi, gözleri parlayarak. Peki, o halde bil-

men gereken şey, nedensiz işlenen suçların ne kadar çok zevk verdiğidir. Kurban kesinlikle tamamen suçsuz olmalı. Kötülüğün ve acımasızlığın sınırı ise, o zavallı kurban üzerinde tadılmalıdır; işte o zaman, hayatın bize sunduğu nadir zevklerden birini yaşamış olursun.”

“Evet, Juliette, ne demek istediğini anlıyorum ve inanıyorum kısa zamanda bu sözünü ettiğin nadir zevklerden birini tadacağım.”

“Babam, henüz hayatta, beni çok sever, hatta bana tapar, sürekli hediyeler alır. Ama onu yok etmeyi dünyada benden daha çok kimsenin istemediğine emin olabilirsin, öyle çok istiyorum ki, kaç kez bunun hayali ile orgazm olduğumu bilemezsin. Çünkü onunla aramdaki bağdan nefret ediyor ve bir an önce ayaklarıma dolaşmasını engellemek istiyorum. Kesinlikle, çok kötü bir son olmalı. En kötüsünü istiyorum. Ah! Juliette, bunun beni nasıl alevlendirdiğini bilemezsin. Bu işi birlikte yapmayı öneriyorum ve bence birinin babasını öldürmesinde yanlış olan hiçbir taraf yok. Ayrıca sen çok zekisin ve bir hanımefendi gibi konuşabiliyorsun, bu yüzden onu rahatlıkla kandıracağından eminim. Geri kalan işi ise birlikte bitirebilir ve bundan çok zevk alabiliriz ve sonunda ben galip gelebilirim.”

“Planının iyi sonuç vermesi için, üçüncü bir kişiye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum ve seninle sevişmek yerine seni cezalandırmalıyım. Yapılacak tek şey var, o da seni kırbaçlamak.”

“Beni kırbaçlamak mı? Neden? Oh! Elbette Juliette! Haklısın, kesinlikle çok haklısın!” diye haykırdı birden, Olympia.

“Senin fikirlerin benimkilere göre çok daha yaratıcı. Peki ama üçüncü kişi kim olacak?”

“Raimonde ve Elise seni emecekler ve ben de senin canını yakacağım.”

“Ve bunun ardından işe koyulacağız.”

“Bunun için gerekli malzemen var mı?”

“Evet, var.”

“Ne tür şeyler?”

“Üç ya da dört çeşit zehir, bunlar her gün Roma’da kullanılan şeyler-

dir, rahatlıkla çorbaya tuz gibi atılabilir.”

“Bunların acı verdiğinden emin misin?”

“Hayır aslında bizim için biraz fazla hafif görünüyor olabilirler ama güvenilir olduklarını iyi biliyorum.”

“Bu yeterli değil. Eğer bu işten gerçekten zevk almak istiyorsak, kurbanın kesin olarak acı çekiyor olması şarttır. Acıları tarifsiz olmalı. Onun bu şiddetli acılarını izlerken alacağın zevki bir düşünsene,” dedim ve çekmecedan Durand’ın en tesirli zehirlerinden birini çıkarıp Olympia’ya gösterdim. “İşte, bu zehir kırk saat sonunda içen kişinin vücudunun gözlerinin önünde parçacıklarına ayrılmasını sağlıyor.”

“Oh! Juliette, çabuk ol! Haydi bir an önce yapalım, bu sözlerin bile orgazm olmamı sağlıyor, oh!..”

Elise ve Raimonde içeri geldiler, Olympia hemen eteklerini kaldırıp, harika kıcını kızlara verdi, bu sırada onu ustalıkla ve şehvetle kırbaçladım, bunu yaparken onu eğitmeye devam ediyordum.”

“Dünyadaki en berbat suç, sana hayat veren insanı gebertmektir,” diye başladım. “Onların bizimle olan bağının ya da ilgisinin sonsuz minnetle karşılanması mı gerekiyor? Onu korumak ve hayatımızın sonuna dek ona bağlı olmak, bir mecburiyet mi? Aslında hayır, tüm bu zırvaların tek sorumlusu ise yüce yaratıcı olan Tanrı’dır. Onun bizi cehennem zırvası ile kandırmasına, aklımızı çelmesine elbette izin vermeyeceğiz.”

“Bu konu hakkında daha çok şey bilmek istiyorum,” dedi, çekici Prenses, “Aileme yapacaklarım, gelecekte ruhumun ve bedenimin acı çekmesini sağlamamalı.”

“Zavallı ruh, bu suçun altında yatan gerçeklerden korkman gereksiz. Çünkü bu sensin, bu senin özün; bu sana doğanın sunduğu yüce bir güç. Ama sen zırvalara inanıp en yüce zevklerden kendini mahrum etmeyi tercih etmek istersen, mutsuz olacağını sakın unutma. Öldürdüğün kişi, mezarın içinden çıkıp da seni hiçbir zaman suçlayamayacak ve söylenildiği gibi, sonsuz azaba çarptırmayacaktır, bunu da sakın unutma.”

Prenses yeniden tahrik olmaya başlamıştı, şiddet ona gerçekten zevk veriyordu... Bana Florentine, Kontes Donis’in annesini ve kızını nasıl

öldürdüğümü anımsattı.

Ah! Dedim kendi kendime, şu İtalyan kadınlarının ne tuhaf bir düşünüş şekilleri var. Bu ülkeye gelmekle kendim gibi canavarların arasına katılmış oldum.

Olympia, “Tanrım! Aldığım zevk!” diye mırıldandı beyaz butlarını avuçlarken, “Gerçekten çok yüce ama birinin babasını öldürmesinin gerçekten suç olduğunu mu düşünüyorsun, Juliette? Bu konuda bana bilgi verebilir misin?”

“Affet beni ama bu tür bir konu ile ilgilenmediğimi bilmelisin.”

Bunun üzerine tatlı Prenses’e bana Saint-Fond’un suç ortağı olduğum günlerde, Noirceuil’in verdiği eşsiz bilgileri vermeye karar verdim. Elbette tüm bunlar, Prenses’in bir sonraki sabah işe koyulmasına neden olmuştu. Olympia Borghese, kendini dünyaya getiren babasını verdiği zehirle öldürdü ve bu süre için de müthiş bir zevkle onu izledi.

İşini bitirdiğinde, bana doğru döndü.

“Oh! Juliette, bana zevk vermeni istiyorum, beni orgazma ulaştırmayı istiyorum. Bunu delicesine istiyorum, bir an önce bunu yapmalısın, sevgilim! Juliette!.. Yoksa bu yaptığımdan pişmanlık duyabilirim, onun kanını kanalıma bulamak istiyorum!”

“Pişmanlık! Yaptığından dolayı pişmanlık duymak imkânsız.”

“Hayır! Elbette hayır... Fakat bunun ne önemi var ki? Oh! Juliette, seviş benimle, sadece seviş benimle... Kendimden geçmeli, delicesine boşalmalıyım!”

Daha önce onu hiç bu kadar hevesli ve canlı görmemiştim. Ah! Dostlarım, biliyorsunuz ancak suç ve kötülük bir kadını bu hale getirebilir. Olympia, her zamankinden çok daha tatlı görünüyordu. İşlediği cinayetin ardından melekse bir tavıra bürünmüştü. Suçun verdiği haz ve mutluluk onu bu hale getirmişti, dikkatle güzelliğini izliyordum. Grillo benimle her günkü haliyle sevişiyordu fakat Olympia beynimin orgazm olmasını sağlıyordu, diyebilirim. Beni deliye döndürüyor, aklımı başımdan alıyordu.

Bugün, elbette onun için çok özeldi, hayatında ilk kez bu kadar ciddi

bir suç işlemiş oluyordu ve bizi farklı bir parti için Corso'ya davet etti. Oraya vardığımızda bizi yaşlı bir kadın kapıda karşıladı.

"Bu gece kalabalık misafirler için hazır mısın?" diye buyurdu Penses.

"Elbette, sayın Penses'im," diye cevapladı hizmetçi.

"Haydi, içeri geçelim," dedi Penses.

Hoş, küçük bir odaya alındık. Odada yüksek, yumuşak divanlar vardı ve üzerlerinde üç ya da dört hoş fahişe, Penses için hazır bekliyorlardı.

"Bu da ne?" diye meraklandım, "Ne tür çılgınca bir zevk beni bekliyor olabilir?"

"Önünde olup bitenleri dikkatlice izlemeni istiyorum," dedi Olympia. "Yedi ya da sekiz saat boyunca, rahipler, papazlar ve piskoposlar kendilerini bu kızların kollarına bırakacaklar. Bu odayı dolduracak kamışların hünerlerini ve bizi nasıl eğlendireceklerini düşün. Tabii bu, biz eğer aramıza bir erkeği almaya karar verdiysek böyle olacak."

"Nefis! Bu çok hoş ve iyi bir fikir. Daha önce denemediğimden benim için de yeni sayılır. Onlardan ve özellikle şu hünerli fahişelerden çok zevk alacağımı biliyorum."

"Kesinlikle," dedi Madam Borghese, "Biz orgazm olurken onların nasıl seviştiklerini izleyeceğiz."

Olympia, sözlerini bitirdiğinde içeri uzun boylu, genç bir papaz girdi. Yirmi yaşlarında çok yakışıklı, çekici ve kaslı görünüyordu. İçeri girdiğinde on iki inçlik aletini fahişelerden birinin eline bırakmıştı. Onu gören Olympia, hemen zili çaldı ve fahişe, genç papaza ondan çok bizim ihtiyacımız olduğunu söyleyerek, genç papazı yanımıza getirdi.

Papaz içeri girer girmez Olympia, herifin aletini yakalayıp ön kapımdan içeri sokuverdi.

"Seviş, sevgilim! Benim için bekleme. Ben sabırla bekleyeceğim," dedi. Ben genç papazla doyasıya sevişirken, Olympia diğer yanda kendine çoktan başka bir öğrenci bulmuştu bile.

Genç papaz boşalırken, içeri iki genç keşiş girmişti,¹⁰ bunlar saygın papazlardı, onların ardından içeri arabacı, kürekçi, kuaför, ibne, kasap

ve dalkavuklar girdi. Bu müthiş bir partiydi her önüne gelenle gözümü kapalı sevişiyordum, hepsi de oldukça hevesliydi, saatler sonra haşat olmuş bir haldeydim.

“Söyle bana Prens, bu oyunu sıklıkla oynar mısın?”

“Ayda yedi ya da sekiz kez,” diye cevapladı Olympia, “Bundan çok zevk alırım ve hiçbir zaman bıkmam.”

“Seni tebrik ederim, beni mahvetmeyi gerçekten başardın. Çok hızlı ve çok sık boşaldım ki, bu benim tarzım değildir.”

“Haydi, banyo yapalım ve yemek yiyelim.”

Prens beni evine götürdü ve beraber iki saat süren bir banyonun ardından yemek yedik. Yemek çok hoş bir sohbet ile devam etti.

“Hiç arkadan birlikte oldun mu?” diye sordu Prens.

“Kesinlikle,” diye cevap verdim, “Benim sadece tek noktadan mutlu olabileceğimi nasıl düşünürsün?”

“Benim içinse sadece önden ilişki vardır. Benimle yatanlara kıcımlı vermem ama vajinamı torba haline getirecek kadar kullandırırım. Orayı mahvederler ve çoğunlukla yara açılmasını sağlarlar.”

“Sevgili Olympia! İnan bana, hiçbir kadın senin eline su dökemez. Kimse duygularını senin kadar açıklıkla ifade edemez. Bu halinle senin ve kalbinin kölesi olmak istediğimi bilmelisin, fiziksel yaratılışın ile ruhunun uyumu inanılmaz. Senin bu zevk ve tutkularının aslında, günlük yemek yeme ve su içme gibi ihtiyaçlarınla eşit düzeyde olduğunu unutmamalısın. Biliyorsun gerçi seks, bu diğer ihtiyaçlar arasında en zevklisi. Seksin iğrenç, kaba ve kötü olanı ise kuşkusuz en keyifli olanıdır, bunu aklından çıkarmamalısın. Bunları senin kulağına fısıldayabilirim. Bunları duyduğunda ünlü La Mettrie’nin,¹¹ ‘İnsanlar, domuz pisliğinde yuvarlanmalı ve ahlaksızlığın tadına varmalıdırlar,’ derken ne kadar haklı olduğunu anlayacaksın. Buna benzer deneyimler yaşadım ve sana daha sonra hepsini anlatacağım. Ayrıca, ahlaksızlaşmayı bize doğanın sunduğunu ve bizden bunu yapmamızı istediğini unutmamalısın. Bu konu hakkında seninle her istediğinde konuşabiliriz. Doğa bize kendi sırlarının anahtarını çoktan vermiştir.”

“Bu söylediklerine, uzun zamandır inandığımı bilmelisin,” diye söze karıştı Olympia, “Bir keresinde VI. Pius ile bir ilişki yaşamıştım ve halen görüşmeye devam ediyoruz. O bana bu tür şeyler öğretmiş ve değişmemi sağlamıştı. İşte, o zamandan beri içimdeki gerçek duygularım ortaya çıkmaya başladı. Yaptığım hiçbir şeyden dolayı cezalandırılmaya-
cağımdan emin olmaya başladım. Hiçbir şey, benim arzularımdan daha önemli olmazdı. İşte, felsefe sonunda beni bu noktaya getirmeyi başardı. Başka hiçbir şeyden etkilenmemem gerektiğini öğrendim. Fakat suçun özüne inmediği için bu zamana dek suç benim için hep karanlıkta kalmıştı.”

“İşte bu, büyük şanssızlık,” dedim, “İnsanın kötü niyetle hedefine ulaşabilmesi için suçu her zaman ön planda tutması gerekmektedir. Gerçek zevke, ancak suçla birlikte ulaşabilirsin.”

Prences birden yapmak istediklerini, tüm açık yürekliliği ile anlatmaya başladı. “Bana mutlu olmam için gereken asıl şey, Roma’daki tüm fakir evleri, öksüzleri, tüm okulları ateşe vermektir. Bunun asıl nedeni sadece kendimi memnun etmek değil, daha önce yaptığım bir anlaşma sonucu alacağım altın, yüz binlerce para ve ündür. Ama tabii, bilemiyorum...”

“Tereddüt etmen beni şaşırttı.”

“Oh! Zayıflık belirtileri... Bu korkunç bir iş, sonunda yüz binlerce insan ölebilir.”

“Fakat bunun ne önemi var ki? Olympia, sonunda orgazm olacaksın değil mi? Bundan başka neyin önemi olabilir ki? Neden meleşim, neden kendini rahat bırakmıyorsun? Neden kendini doğanın kollarına bırakmıyorsun? Unutma bütün bu güzellikler sana doğa tarafından sunulmuş birer hediyedir. Kendini özgür ve rahat bırakmalısın. Olympia, önünde suçun ve kötülüğün en güzelini tatmak için böyle bir fırsat dururken, kendini neden sıkıyorsun? Rahat ol bebeğim, her şey çok güzel olacak, bunu sakın unutma!”

“Tamam o halde,” dedi Prences, heyecanla, “Sana benim aslında iyi huylu bir katil olduğumu söylemem gerekiyor. Bunun ne demek olduğunu sana anlatacağım. On iki yaşında iken, düşünebileceğinden bile

güzel bir kız dünyaya getirdim. On yaşına geldiğinde artık o da beni istemeye başlamıştı, her fırsatta sevişiyorduk. İki yıl içinde beni varlığıyla fena halde sıkmaya başladı. Şu an bile onu yok etmeyi düşündüğümde, ısladığıma inan. Kocamı yeni gömdüm ve böylece geriye kızımı sorabilecek bir akraba da kalmamış oldu. Onun hastalandığını ve kendini deniz kenarında sahip olduğum şatoya kapattığı dedikodusunu yaydım. Aslında onu oraya kapatan bendim ve altı ay boyunca onu büyük taş duvarların, demir kapıların ardında kapalı tuttum. İnsanları köle gibi kullanmak ve onların elinden özgürlüklerini alarak hapsetmek bana büyük zevk veriyor.”¹²

“Şatoma vardığımda aklımda bir sürü fantezi vardı. Yanımda iki paralı kadın ve bir de kızımın çocukluk arkadaşı olan bir kız vardı. Mükemmel bir akşam yemeğinin ardından kendimi özel mastürbasyonlarla kızımı yok etmek için hazırladım. Sonunda kızımı kapattığım şatonun kulesine tırmandım ve bir daha gün ışığını göremeyecek olan o zavallı gençle birlikte sarhoşluk verici iki saat geçirdim. Bunu sana anlatıyorum, çünkü bu ilk suçumdu ve benim için değeri inanılmayacak kadar büyüktür. Bir süre, onun tadını çıkartarak, şarap içtim, varlığı ve dayanılmaz güzelliği beni çıldırtıyordu; bu sırada hayal gücümde hızla çalışmaya başlamıştı. Kızımın çocukluk arkadaşı olan kız ile de çok sıklıkla birlikte olmuştum ve böylece önce onu ortadan kaldırmaya karar verdim. O, benim ilk kurbanım olacaktı. İlk olarak kızımın arkadaşı olan güzel Marcelle’yi karanlık tünellerin ardında ki bölmede, boynundan asarak öldürdüm.”

“Sonra sıra kızım Agnes’a gelmişti. ‘Haydi,’ dedim kızıma, ‘Marcelle’nin ne kadar iyi dostun olduğunu bana kanıtla ve onunla aynı kaderi paylaşmak için annenin sözünü dinleyerek şu tünellere gir, bakalım!’

“Oh! Anne hayır, sonumun Marcelle ile aynı olmasını istemiyorum, lütfen beni o karanlık tünele sokma!” diye ağlamaya başlamıştı. Onun çaresizliği bana daha çok güç veriyordu. Kapıyı açtım ve kızımı karanlığın içine bıraktım. İlk olarak kızımın gördüğü şey, arkadaşının tavanda sallanan başı olmuştu ve bu onu elbette çok korkutmuştu. Çıplak, güzel

vücudu titriyordu, o halde divana oturdu, onu kollarından bağladım ve hançerimle göğsünde delikler açtım. Acısı tarifsizdi ve o haliyle çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Son anda can çekişirken, bana dönüp yaşlı gözlerle, ‘Bütün bunları yapan gerçekten sen misin?’ diye sordu. Ben de ‘Evet, benim” dedim. ‘Bu zavallı kız, sana ne yaptı ki?’ diye sordu. ‘Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Kötülük yapmak için, neden aramak yersiz. Katil olmak için sebep aradığımı mı sanıyorsun?’ dedim. Bu sözleri duyan Agnes, hemen oracıkta bayıldı, ben de iki kurbanımın arasına geçtim. Diğeri çoktan ölmüştü, kızımın ölmesine de çok az kalmıştı.”

“Oh! Dostum, işte o an, her şey benim kontrolüm altında idi. Elimde iki tane kurban vardı ve onlara her istediğimi yapabilirdim. Onlara işkence etmek, sakatlamak, yakmak, vahşice acı çektirmek, her şey benim elimde idi. Bu duygunun tarifsiz mükemmelliğini tatmak, hayatta ki en büyük mutluluktu. Bu duyguyu tarif etmek imkânsız, sadece yaşamak ve o anın tadını çıkarmak gerekiyor. Ah! Juliette, ne mutluluk, ne zevkti!..”

“Bu arada Agnes bilinçsiz haldeydi ve güzel vücudu tamamen çıplaktı, üç saat boyunca ona tahmin edemeyeceğin işkenceleri uyguladım. Kendimi kaybetmiş haldeydim, benim rahmim ona hayat vermişti ve o an, ona verdiğim hayatı, kendi ellerimle geri alıyordum. Bunu düşünmek aklımı başımdan alıyordu.”

“Sonra, orgazm oldun,” diye sözünü kestim.

“Hayır,” dedi Olympia. “Hayır, o günler de benim için suç çok yeni ve bilinmedik bir şeydi. Sekslle arasındaki müthiş bağı elbette biliyordum ama henüz denememiştim. Seninle tanışmadan önce, gerçekten, seksin o mükemmel tekniklerinden oldukça habersizdim, elbette bir şeyler biliyordum ama biliyorsun bunlar oldukça yetersizdi. Fakat o güzel anı bir daha yaşayamayacağım, çünkü geriye öldürebileceğim bir kızım kalmadı.”

Günün yorgunluğuna rağmen konuştuğumuz baştan çıkarıcı konular masada yeniden birbirimizi baştan çıkarmamızı sağlamıştı. Bu Prenses için yeterli değildi ve kendini bir fahişenin kollarına bıraktı,

bu sırada aklıma Prenses'in kızına yaptıklarını, bu kıza uygulaması fikri gelmişti ve hemen madama durumu açıkladım. Kısa süre içinde, her şey Prenses'in hikâyesine uygun hale gelmişti ve tahmin edebileceğiniz gibi, inanılmaz saatler geçirmiştik.

Madam Borghese'in baştan çıkarıcı gücü, kısa sürede tatlı Honorine'i unutmama neden olmuştu. İlk maceramızdan günler sonra, onu yeniden görmek istemiştım. Düşes beni bir öncekinden daha şehvetli karşılamıştı. Birbirimizi özlemle karşıladıktan sonra, ilk buluşmamızda yaşadığımız güzellikler hakkında konuşmaya başladık. Hava çok sıcaktı, bir süre sonra aramıza birkaç kadın daha katıldı. Honorine'in arzuları ve istekleri açıktı. Doğa ona bu kadar güzelliğin arasında bir de dinmek bilmeyen arzular vermişti. Olympia'dan çok daha genç, taze, yumuşak, baştan çıkarıcı ve insana cinsel güç veren bir kız diye düşündüm.

Bu kez yanımda seks için uygun aletler de getirmiştım, hepsi de çok kaliteli idi. Yapay penisleri birbirimize ikram ettikten sonra, Olympia ile Honorine'in farkını kendi kendime kıyaslamak istediğimden, ona yaptıklarımın aynısını Honorine ile denemiştım ve ortaya müthiş bir fark çıkmıştı. Bu kız, bu dünyadan değil gibiydi. Bana verdiği zevk, tarifsizdi. Sizinle aramızda geçen hoş bir konuşmayı paylaşmak isterim.

"Dük ile evlendikten kısa süre sonra, ki o zaman henüz on altı yaşındaydım, Markiz Salvati ile aramda yakın bir dostluk başladı, kadın benimle aynı yaşlardaydı, zevkleri çok sıradışıydı ama bunu diğerlerinden gizlemeyi de çok iyi biliyordu. Baştan çıkarıcı yaratık, bir Tanrıça kadar güzel ve çekici, bir melek kadar masumdu. Yeni evli olmasına rağmen sevgilisi çoktu ve onlarla sıra dışı ilişkiler kurardı. Benim onunla olan yakınlığımdan faydalanan bir zampara, benimle ilgilenmeye başladı. Hafta içi buluşuyor ve sıklıkla toplu seks yapıyorduk. Buluştuğumuz yer Tivoli yakınında Kardinal Orsini'nin çiftliği idi. Yanımızda kocalarımız da oluyordu ve benimki bana çok engel oluyordu. Markiz'in kocası ise çok rahattı ve karısı kadar çılgındı. Benim kocamla gece ışıkları söndürüp odamızda bile yapmaya utandığımız şeyleri orada bizim yanımda yapıyorlar ve diğer çiftlerle birbirlerini paylaşıyorlardı. Benim kocam ise

böyle bir durum için fazla yaşlı ve sıkıcı idi.”

Sonra günlerden bir gün şöyle bir olay gelişti;

Markiz üzüntümü fark ettiğinden, bana ders vermeye karar vermişti.

Bana, “Erkekler, sadece biz kadınların hayatını iyi hale getirmek için yaratılmış varlıklardır. Bizi tatmin edemeyen bir erkeğe neden sadık kalalım ki, yeni bir aşık ile günümüzü gün etmek en büyük hakkımızdır.” dedi.

“Kesinlikle” dedim.

“O zaman bu zevklerden fazlaca tatmalıyız meleşim; üç gün sonra şehre dönüyoruz ve döndükten hemen sonra sana mutluluk verecek formüller sunacağım.”

“Durum bu” dedi Salvati, Roma’ya döndüğümüz günün ertesi. “Dört kişiyiz. İstersen beşinci olabilirsin. Emrimizde altmış yaşında kaynakları bol ve güvenilir bir kadın, ihtiyacımıza göre döşenmiş bir ev var. Kadına haber verdiğimizde ortamı hazırlayacak ve böylece orada güvenli bir şekilde istediğimiz her şeyi yapabileceğiz. Bu ayarlama konusunda ne düşünüyorsun?”

“Geri çevrilemeyecek bir teklifti bu, Juliette,” diye devam etti Madam Grillo, “Gençlik ateşim ve kocamın ilgisizliği yüzünden bu tür teklifleri dinlemeye her zaman hazırdım. Bu son sapkınlıkta da onun yanında olmak istedim ancak orada başka bir erkekle karşılaşmak istemiyordum.”

“Bildığınız gibi, kocamın gerçekte benimle hiç bir münasebeti yok,” dedim, bu yüzden de onuruna süreceğim leke umrunda bile değil.”

“İstediğim tam da buydu” dedi Markiz ve yola çıktık. Kent sınırlarının oldukça ilerisine doğru yol aldık. Bir an endişelendim ama devam ettim; sonunda vardık. Gölgelemin sessizliğine saklanan büyük ve güzel bir evin önünde durduk. Ortam tam da partimizin ihtiyacı olan gizemi ihtiva ediyordu.

Tek bir kişiye bile rastlamadan onlarca odadan geçtik, ev sahibi bizi giriş salonunda karşıladı. Markiz’in en ufak bir kızarma belirtisi göstermeden en aşağılık orospulardan bile duyamayacağınız bir tatlılıkla ko-

nuştuğunu duymak beni şaşırtmıştı.

“Kilerde ne var?” diye sordu.

“Siz dört baştan çıkarıcı konuğum için getirdiğim genç bir kız,” dedi yaşlı kadın.

“Peki benim için ne hazırladın?”

“Yarın sabaha kadar sizi sertçe tatmin edebilecek iki iyi İsveçli gar-
dian.”

“Bu orospu,” dedi Markiz, beni kastederek, “Yulaf lapası ile karnını
doyurmak yerine benimle birlikte güzel bir biftek yemeli – ama iste-
diğini seçmekte özgür. Söyle bakalım,” dedi Salvati, “Kızkardeşlerimiz
gelmedi mi daha?”

“Sadece biri burada,” diye cevapladı ev sahibi, “Elmire.”

“Bu hanımlar,” diye açıkladı bana, “Gizliliklerini korumak adına
sahte isimler kullanırlar ve bu yüzden senin adın da Rose olacak.”

“Bu Elmire de kim?”

“Ona önceden vaad ettiğim dört kızla düşüzüyor şu anda.”

O an Markiz kızardığını gördü.

“Zavallı aptal,” diye azarladı beni, “Burada utanmaya yer yok, biz
bir topluluğuz ve benzer aktiviteleri yerine getirirken herkes birbirini
görür. Kadınların birbirleriyle eğlenmeleri, erkeklerle eğlenmeleri kadar
doğaldır.”

“Ancak karşılaşacağım kişinin kimliğinden habersizim,” diye protes-
to ettim.

“Korkmana gerek yok, onları sana verdiği zevkleri tadarken tanıma
fırsatı bulacaksın. Şimdi hangisini istersin? Soldaki odada erkekler var,
ileride sağdaki odada ise kadınlar; çabuk ol, seçimini yap, seni bunlar-
dan birine sokacağım.”

Yanıyordum; erkeğe ihtiyacım vardı, ancak duyduğum istek kendi-
mi bu türlü bir riske atmaya değer miydi? Diğer yandan başka bir ka-
dınla tanışma tehlikeli olabilirdi – kimliğim ifşa edilebilirdi. Tedbirli
olabilecek miydi? Duyduğum kuşklar içerisinde hangi yöne gideceğim

konusunda kararsız kalmıştım.

“Kararını ver küçük götçü,” dedi Salvati, kolumdan sertçe yakalaya-
rak. “Yapacak işlerim var, zamanımı seninle harcayamam.”

“Pekala,” dedim iç geçirerek, “Kadınlar odasına gideceğim.”

Kapının önünde biri duruyordu.

“Bir dakika” dedi

Bir kaç dakika sonra kapı açıldı ve genç bir kız bizi içeri aldı.

Markiz’in arkadaşı Elmire kırk beş yaşlarında güzel bir kadındı. Yü-
züne bakınca tamamen iki yabancı olduğumuzu anladım. Bir heykel
kadar güzeldi, vahşi ve çekici bir yaratığın çizilmiş bir portresi gibiy-
di. Halının üstünde çıplak vaziyette yatıyordu, kalçasını aralamıştı; iki
kız üzerine uzanmıştı. Yüzü kızarmış, güzel gözleri odaklanmıştı, uzun
bukleleri, çıplak göğüslerini örtüyordu, ağzından salyalar damlıyordu.
İki üç kelime zırvaladı, galiba sarhoştı; odanın küçük boş şişelerle beze-
li olduğunu gördükten sonra buna emin oldum.

“Siktir,” diye bağırdı, “İçeri girdiğiniz anda orgazm olmak üzerey-
dim, bu yüzden sizi beklettim, kim bu küçük sürtük?”

“Kardeşimiz,” diye yanıtladı Salvati, “Buraya düzüşmelerden nasibi-
ni almak için geldi.”

“Kendi evinde gibi davran.” dedi görmüş geçirmiş Sappho, “Par-
maklar, ağızlar, yapay penisler, sığınaklar, hepsi istenilen şekilde kullanı-
labilir. Ancak önce gel buraya ve seni öpmeme izin ver küçüğüm.”

Öperken dilini kullanıyor, beni resmen sömürüyordu.

“Onu size bırakıyorum,” dedi Markiz arkadaşına, “Beni diğer oda-
dan bekliyorlar. Rose’a iyi bakın, öğrenmesi gereken çok şey var,” dedi
ve çıkıp gitti.

Kapı kapanır kapanmaz dört kız üzerime çullandı, göz açıp kapa-
yınca kadar çırlıçıplak kalmıştım. Bu kadınların bana neler yaptığını
anlatmak zerafetime uymaz: Sadece şunu söyleyebilirim ki, zamparalık
ve namusuzluk had safhadaydı. Orta yaşlı kadın benimle eğlenerek, ve
kendine dokunarak onlarca kez orgazm oldu; sıra bana geldiğinde ise

onunla ve dört kızla harika vakit geçirdim. Elmire, en akıl almaz ve farklı yöntemlerle beni memnun etti. Çekiciğiliği, gösterdiği şehvet, yaptığı en aşagılık hareketler ile aklımı başımdan aldı ve kalbimi fethetti. Gün çabuk bitti. Markiz yeniden belirdi, giyindik ve evine geri döndük. Kocalarımız, karılarının nezh bir baloya katıldığına inanarak hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdi. O kadar çok zevk almıştım ki, aynı şeyi bir kere daha yaptım. Kısa zamanda kadınlardan erkeklere geçtim, bir çok tecrübe kazandım. Namusuzluk kanıma işledi, ve nihayet ruhumu ele geçirdi.

“Baştan çıkarıcı kadın,” dedim Düşes’e, “Doğa seni erdemden kurtarmak ve hayatını çok daha zevkli hale getirmek için, böyle bir yol seçmiş olmalı. Sevgilim, sen çok özelsin, sen kesinlikle aşk için yaratılmışsın. Eğer dostların halen aynı evde toplanıyorlarsa, onları kesinlikle görmelisin, bence.”

“Bu maalesef imkânsız evin sahibi olan kadın, bir buçuk yıl önce evi sattı ve Roma’yı terk etti,” dedi Honorine, “Ama zevki yakalamak için başka yerler de olduğundan eminim.”

“O halde, neden diğerlerini denemiyorsun?”

“Fakat kocam benimle eskiye göre daha çok ilgileniyor ve her zaman olduğundan daha kıskanç. Hatta seninle aramda bir şeyler olduğunu düşünmesinden bile endişe etmeye başladım.”

“Bu tür adamlardan hemen kurtulmak gerekir.”

“Kurtulmak!”

“Elbette, kurtul gitsin!”

“Beni korkutuyorsun!”

“Korkman için hiçbir neden yok. Bu tür adamlardan neden kurtulmanın gerektiğini ve bunun senin en büyük hakkın olduğunu açıklamama izin vermelisin. Doğa, ayağımıza dolanan, bizi mutsuz eden erkeklerden kurtulma hakkını, biz kadınlara vermiştir. Kocanı öldürmen çok doğal, dünyada sadece kendimizi düşünmemiz gerektiğini, unutma sakın. Diğer her şeyden izole olmuş durumda olduğumuzu unutmamalısın. Önemli olan tek şey, bize zevk verenlerdir, diğer yanda bizi üzen şey-

lerden ise kısa zamanda kurtulmamız gerekmektedir. Eğer bana sorun çıkaran kişiye bir şey yapamıyorsam, bu resmen benim kendime zarar vermem, anlamına gelmektedir. Peki ama neden kendime zarar verip, acı çekeyim? Büyük katliamlar hoş görülüyor ama bana zarar veren birinden kurtulmam suç niteliğinde oluyor. Hayır, aslında bu suç değildir. Düşün, o sadece kendi mutluluğunu düşünüyor ve seni dışlıyor, kendi zevki için seni kullanıyor... Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?”

“Bu söylediklerin çok korkunç!” diye haykırdı Düşes, “Ben, Sinyor Grillo’yu sevmiyorum ama onunla evliyim, bu nedenle ona saygı duyuyorum. O, benim eğitimcim. Kıskançlığı ile beni kötülüklerden koruyor. O olmasa, ben şehvetin tuzağına çoktan düşmüş, acı çekiyor olurdum.”

“Çocuğum, bu sözlerin saçmalıktan başka bir şey değil!” dedim, “Hepsi safsata ve zayıflık. Oysa sen kocanın senin elinden aldığı ve doğanın sana hediye ettiği güzel zevklerden habersizsin. Ah! Honorine cesaretini topla ve bu zincirlerden kurtul! Bu dünyada güzel bir kadının tek Tanrı’sı şehvet olmalıdır bunu unutma. Sen güzel vücudunla dünyanın en şanslı ve zengin kadınlarından birisin aslında, sana doğa isteyebileceğin her şeyi vermiş. O halde neden bunların tadını çıkarmıyorsun? Öncelikle hemen bir çocuk yapmalı ve kocanın tüm servetini garanti altına almalısın. Sonra kocanı halleder, en güzel zevkleri paylaşarak birlikte yaşarsınız.”

Fakat hayatımda ilk defa birini kötü yapmaya çalışırken, başarısızlığa uğruyordum, tatlı yaratık teklifimi kabul etmemekte kararlı görünüyordu. Anlaşılan kullandığım silahlar yetersiz kalıyordu, bu nedenle danışmak için Borghese’e gitmeye karar verdim.

Olympia öncelikle, “Düşes’e âşık olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Ne saçma! Ben ve aşk! Kalbim bu tür şeylere her zaman kapalı, benim. Tam tersine ben, onu yok etmek için inanılmaz bir istek içerisindeyim.”

“Kesinlikle anladım! Bunu anlamak hiç zor değil!”

“Elbette değil, aynı zamanda kocasını da yok etmek istiyorum, karı-

sının eline hançeri alıp onu öldürmesini ve bu şekilde kafasının uçurulmasını istiyorum. Nasıl?”

“Alçak!”

“Her ikisi de öldürülmeli!”

“Fikir benim de hoşuma gitti,” dedi Borghese, “Bu iş, en az beni de senin kadar keyiflendirebilir, onları benim kır evime getir ve neler yapabileceğimize bakalım.”

Parti için hazırlıklar başladı, Borghese ve ben, planlarımızı yaptık. Sizi bu ayrıntılarla fazla sıkmak istemediğimden, direkt konuya geçmeyi tercih ediyorum.

Yanımızda Prenses’in tanıdığı genç ve yakışıklı bir adam daha vardı, adı Dolni idi. Dolni, yirmi yaşında idi ve bizimle hemen oracıkta sevişmişti. Fakat daha sonra Honorine geldiğinde, bizimle tüm ilgisini kesip, kendini tamamen onu baştan çıkarmaya vermişti. Fakat Honorine’in kıskanç kocası Grillo, bu durumdan oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. Sevgili Dük, içkinin de etkisi ile bana karısı hakkında tüm korkularını anlatmaya başlamıştı. Bu, benim için mükemmel bir fırsat anlamına geliyordu.

“Sevgili Dük,” diye konuşmama başladım. “Karınızın bu halini fark etmekte bu kadar geç kalmış olmanız beni çok şaşırttı. Ben ya da başka herhangi biri bunu ilk bakışta fark edebilirdi. Gerçeklere karşı bu kadar kör olduğunuza inanamıyorum, Dolni’nin bu ilgisini Düşes’in nasıl karşıladığını açıkça görebiliyoruz. Bu, çok açık bir ilişki efendim. Aynı gördüğünüz gibi.”

“Bu, dediğiniz gibi bir ilişki mi?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse Lord’um, bu kesinlikle öyle. Ama gözlerinizden şüphelerinizi okuyabiliyorum. Dolni ve karınızı yarın sabah yatağınızda iş üstündeyken yakalayabilirsiniz.”

“Bana yardım eder misiniz?”

“Bunu size olan saygımdan dolayı, elbette yapmak mecburiyetindeyim. Size yardım edeceğim ama sizinde bu konuşmadan Prenses’e söz etmemeniz gerekiyor. Yoksa durumu fark edip, önlem almaya çalışacaktır.”

“Elbette, ona tek kelime bile söylemem. Soyunma odasında saklanırım ve yarın sabah gizlice onları yatak odasında basarım.”

Böylece planın ikinci kısmı olan Düşes’i kandırma bölümüne sıra gelmişti, onun yanına gidip Dük ile konuştuğumu, rahat olması gerektiğini çünkü kocasının yarın avlanmaya gideceğini söyledim. Böylece Dolni ile bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini, yarın sabah Dolni’den gelmesini istemesini söyledim, böylece tüm gün birlikte olabileceklerini, bu fırsatı kaçırmaması gerektiğine onu inandırdım. Düşes yemi hemen yutmuşa benziyordu.

“Sabah erkenden siz başlarsınız, sonra aranızda ben de katılırım, üçlü seks yaparız,” dedim.

Düşes zevkle gülmeye başlamıştı, hemen gidip durumu sevgilisine haber verdi. Ben de fırsattan yararlanarak Dük’e durumu anlatmaya gittim.

“Her şey planladığımız gibi, efendim,” dedim ve ona çiftin mutluluğunu görmesi için işaret ettim, “Bu hallerini inkâr edemeyiz, değil mi?”

Dük onları o halde gülüşürken görünce, kemerinde takılı duran hançeri çıkarıp öfke ile çiftin arasına daldı ve ilk darbeyi bir an bile düşünmeden ona, açıkça ihanet eden karısına sapladı. Hızla karısının içinden çıkardığı kanlı hançeri Dolni’ye batırmak istedi ama kısa bir boğuşma sonrasında bıçak sadece Dolni’nin bacağına yaralamış ve oradan kaçmasına engel olamamıştı. Bir süre sonra Dük elindeki bıçağı yere düşürdü ve sendeleyerek bulunduğu yere çöktü.

“Yüce Tanrım! Ben bunu nasıl yapabildim?” diye haykırdı Dük, “Oh! Bu ne korkunç bir manzara! Karımı, sevgili sadık karımı gözümü kırpmadan yaraladım.”

Yumuşayan kocayı zehirleme görevi bu noktada Borghese’in ellerindeydi. Dük’ü ve karısını öğretücü makinenin içine yerleştirdik, Dük karısı ile birlikte ölmeyi aklına koymuştu, biz de zevkle ona yardım etmeye karar vermiştik. Oh! Borghese, ben ve Dolni öyle bir sevişiyorduk ki, makinenin kurbanlarımızın etlerini parçalaması ile birlikte kendimizi kaybetmiş, Dolni’nin güzel şeker kamışının yardımı ile defalarca boşalmıştık, kanallarımız âdeta torba gibi olmuştu ve sıırıslılandı.

Sonraki gün şehre geri döndüğümüzde, Olympia günü onunla geçirmemi istemişti. “Roma’da ki fakir evlerini ve hastaneleri yakmam karılığında bana yüz bin teklif eden kişi ile tanışmanı istiyorum. Yangını çıkaracak olan adam da yanımızda olacak,” dedi.

“Ne? Sen bu korkunç işi yapmak konusunda ciddi misin?”

“Elbette, Juliette. Sen ev halkını cezalandırmakla ilgilenirken ben ise şehrin yarısı ile ilgilenirim. Neron’un yangınıni kendime örnek alıyorum; ben de balkonumda durup doğduğum toprakların, hemşehrilerimin yanıp yok olmasını, bir odun yığını haline gelmesini, lir çalarak izleyeceğim.”

“Olympia, sen bir canavarsın!”

“Ah! Senin kadar sayılmam; aynı son, senin buluşunla Grillo’ların da sonu olmuştu, ben bu kadarını hayal edemezdim.”

Bir sonraki gün Olympia Borghese’in sarayında, beni misafirleri ile tanıştırdı. “Bu beylerden ilk olarak, -en yaşlısından söz ediyordu-, Monsenyör Chigi ile tanışmanı istiyorum. Kendisi kutsal inanca karşı gelenlerdendir ve şimdi Roma Polisi’nin başında. Sana sözünü ettiğim yangın, onun işine yarayacak ve bu kazancına karşın bana yüz binlerce altın ödemede bulunacak. İşte, burada Kont Bracciani var, kendisi Avrupa’nın en ünlü fizikçilerindendir, operasyonu idare edecek, Juliette” diye ekledi Olympia. Yüksek sesle, “Hepsi benim dostlarımdır; onları saygıyla ağırlamanı rica ediyorum.”

“Tavırlarımdan dolayı endişe duymanı istemem,” diye güven verdim.

Ve Prenses bizi rahatsız etmeden konuşmasına devam etmeye başladı.

“Size, akşam yemeğini” diye devam etti, “Fransa’nın gelmiş geçmiş en alçak kadını ile yemenizi öneriyorum; Romalılar gibi o da bize suça dair inanılmaz örnekler sunuyor, varlığı sizi engellemesin dostlarım, çünkü o da bizler gibi.”

“Doğrusu madam,” dedi polis şefi, “Bizim basit ve anlaşılır şekilde davranmamızı istediğinizi düşünüyorum. Ben yerleşmiş yasaların, büyük bir şehrin sahip olabileceği en büyük zarar olduğunu düşünüyorum; bu yasalar insanların enerjisini alıyor, kişiliklerini yumuşatıyor,

tembelliği arttırıyor, yani her şekilde zararlılar. Bireyin ihtiyaç duyduğu ise bölgede şeftali ağacındaki parazit gibi yaşamaktır. Onu soldurma-ya, özsuğunu içmeye ve tüm meyvelerine zarar vermeye ihtiyaç duyar. Bahçıvan bu dalı gördüğünde ne yapar? Dalı hiç zaman kaybetmeden keser. Devlet adamları bu şekilde davranmak zorundadır. Doğanın temel kurallarından biri, hiçbir şeyin dünyada boşuna varolmadığıdır. Her zaman sıkıntı vermekten başka işe yaramayan bir dilenci, çalışan adamın yok olan kısmını temsil eder, bu ciddi bir durumdur, hele bir de ona sadaka verdiğinizde, iyice tehlikeli hale gelir. Ben, o dilencilere para vermek yerine onları ortadan kaldırmanın daha iyi bir çözüm olduğunu biliyorum. Bence hepsi yok edilmeli, hatta onları öldürmek yerine, kemiklerine ayırmak da iyi fikir değil mi? Onları aynı zararlı bir hayvanı yok eder gibi öldürmek gerek. İşte, benim şehirdeki o evleri yok etmek karşılığında, Prensese Borghese'in teklif ettiği yüz bin Kraliyet altınını kabul etmemin ilk nedeni. İkincisi ise, o evlerin olduğu bölgeye turistler ya da hacılar için konaklama tesisleri yapma isteğim. Tesislerin bazı binaları inşa edildi fakat diğerlerinin yapımını bu binalar engelliyor ve bunların yapımı için hükümetin hastane gelirleri bana ödenir. Bunu onlardan istedim ve bana bu ödemeyi yapacaklarını söylediler. Bu tesisin bedeli olarak yüz bin Kraliyet altını olacak, bunun için de Madam Borghese bana Kont Bracciani'den bu evlerin aynı akıbetini isteyen Roma'ya hizmet eden bir adam olarak söz etmişti. O da yetkisini kullanabileceğinden, hastanelerin gelirini kısma fikrini çok yerinde buldum.¹³ Şehirde yirmi beş tane barınma evi var," diye devam etti Chigi, "Dokuz konservatuar var, bunlarda sekiz yüz fakir çocuk okuyor, onları bu haklarından mahrum etmek istediğimi söylemeye gerek yok, tabii. Hepsini alevler içinde yakmak lazım, böylece otuz ya da kırk bin kişinin rahatı sağlandığı gibi, devletin refahı da sağlanacaktır. İkincisi Olympia'nın zevklerine göre, bu işten para kazanılacak. Üçüncüsü ise, eğer plan yolunda giderse servetimle, şimdi sahip olduklarımla birlikte Roma'nın en zengin papazı sayılacağım."

"Bu olacak," dedi Bracciani, "Planı ben yürüteceğim için endişeye

gerek yok; bana da kazandığınız büyük paraların içinden bir altın verirsiniz artık.”

“Chigi, benim sana yüz binlerce altınının içinden vereceğimi sanıyor,” dedi, Olympia, Kont’a, “Oysa yanılıyor, kazancım makul olacak ve ikiye bölüneceği için sen de kendine yüz bin istiyorsun. Bunun Monsenyör için fazla olduğunu düşünüyor olabilirsin ama ondan iyi doktor bulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Yavaş olalım,” dedi papaz, “Ve en önemli konuyu atlamayalım, öncelikle meseleyi çok kasvetli ve insanlara büyük zorluklar çıkartarak yapmak gerekiyor. Ben; Kont’a, Madam Borghese’in bize sunduğu teklif gibi bu çekici hanıma da yüz bin frank ödemeyi öneriyorum,” diye devam etti Chigi bana doğru dönerek; “Olympia’nın dostu da onun karakterinden biri olmalıdır ve suç ortağımız olabilir.”

“Birinden bekleyeceğiniz her hüner onda vardır,” dedi Prens, “Ve garanti ediyorum ki, sizi hayal kırıklığına uğratmayacak. Emeginin karşılığını ödemek için dostlarım, önerilerinizi bekleyeceğim fakat şimdi düşüncelerimizi başarımaıza yoğunlaştıralım.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Bracciani, “Ve başarı bütünü ele almakla başlar; Chigi’nin söz ettiği bölgede tek bir kişi bile canlı kalmamalı ya da onun şehvetli kötülüğü ile sonları ölüm olmalı.”

“Romalı doktorların şimdiden sonra neyi deneyeceklerini bilmek istiyorum?”

“Juliette’nin, dediği gibi bu kesin,” diye onayladı, Olympia, “Onlar uzun süredir hasta ve yaşlıları iyileştirmek için ilaçlar üzerinde çalışıyorlar, bu ani kıyım onlarda merak uyandırabilir. Buna eminim,” diye ekledi, “Benim doktorum olan genç İberti, geçen gün yatağımın başucunda bana, bu deneylerden birinden çıktığından söz etmişti. Kendini bu çalışma ile nasıl savunduğunu gördüğümde ona, ‘Sen toplumun şerefsiz kesimine bu şekilde yardım ederek aslında topluma büyük kötülük yapmış oluyorsun. Onların konumu bu; doğa onları zayıf ve savunmasız yaratırken, onların bu hale gelmesini istiyordu, sen bunu değiştirmeye çalışarak doğanın kurallarını çiğnemiş oluyorsun,’ dedim. ‘Fakat,’ dedim

sonra biraz konunun dışına çıkarak, “başka bir durumda, seçkin birinin servetini, bir fakiri hasta etmek için kullansa ve doktoru çağırıp ona son dakikalarını hızlandırmasını istese bu, doktor için büyük bir hata mı olurdu?”

“Benim genç Aesculapius’ın bu soruya karşın cevabı, ‘Yüce Tanrım, hayır!’ oldu. Eğer ucunda iyi para alacaksa, böyle bir teklifi kabul etmekten başka bir şansı olmadığını söyledi. ‘Böyle bir işi yaparken suç ortağı olmaktan dolayı hiçbir endişe duymayacağını, ona parayı ödeyecek kişinin de böyle bir şeyden endişe duymasına gerek olmadığını söyledi. Her iki tarafta bu sırrı saklayabilir. Yani işi reddetmek, doktoru hiçbir yere götürmez, bu öneriyi geri çevirecek kadar namuslu bir adam olmadığını bilir; teklifi kabul etmeyerek alacağı huzur yerine, kazanacağı paradan alacağı zevki tercih eder. Hayır, demekle bir şey elde edemeyeceğini ama evet diyerek bir anlamda görevini de yapmış olacağını bilir. Aldığı ödülden başka boş erdeme ihtiyaç duymadığını biliyor. O halde hastanın bu durumuna karşın suç ortağı olmaktan başka, geriye yapacağı bir şey kalmıyor mu? Adi ve verimsiz bir memnuniyet yerine, o sadece işini yapmış oldu. Tartalım: Hastanın hayatını kısaltmaya karşı gelen boş heves için, hangi makul adam bir an için bekler? Akıllı bir fizikçi sadece alacağı yüksek parayı düşünür ve ağzını kapalı tutar.”

“Bu sözler ve görüşler tatlı, zeki ve Roma’nın en çekici doktoru İber-ti’ye ait¹⁴ ve beni ikna etmek için hiç uğraşmadığını da anlayacaksınız. Fakat asıl işimize dönersek,” diye devam etti Olympia; “Operasyondan emin misin, Bracciani? Enkazdan kurtarmak için çalışacak olanların bir tehlike olmadığı kesin mi? İnsan içgüdüğü birçok suçu ortaya çıkarabilecek iğrenç bir güce sahiptir, o halde bir grup insanın kurbanlarımıza yardım sırasında bir şeyler ortaya çıkabilir mi?”

“Bu olasılığı düşündüm,” dedi Kont, “Roma’nın ortasındaki en yüksek tepede yerimi alırsam, oradan bombaların otuz yedisini gizlice atarım, böylece otuz yedi bombanın her biri yağmur gibi bölgeye yağacak. Diğer roketler aralıklarla bunu takip edecek, kurtarma ekipleri yeni yanmaya başlayan bir bölgede toplandıklarında, öncekinden alevler çıkma-

ya başlayacak, çünkü ben bu fırsatla orayı ateşe vermiş olacağım.”

“Bu şekilde Kont, tüm şehri alevler içinde bırakabilirsin,” dedi.

“Kuşkusuz,” dedi fizikçi, “Ve anladığımız kadarıyla bu Roma’nın yarı nüfusunun yok olması anlamına gelir.”

“Bazı hastaneler şehrin fakir kesimlerinde bulunuyor,” dedi, Chigi, “O bölgeler kesin olarak yok edilmeli.”

“Bu tür ayrıntılar, duraklamanıza neden olmuyor mu?” diye sordu Olympia.

“Bir an için bile hayır, madam!” diye cevapladı Chigi ve Kont, aynı anda.

“Bu beyler, her şeyi kararlaştırmışlar,” dedim Prenses’e, “Ve bence bu suç, onlar için ince bir önem taşıyor.”

“Projemizde mantıksızlığa yer yok,” diye cevapladı Chigi.

“Tüm hatalar, aklımızda ahlak kurallarının oluşturduğu aptalca iyi ve kötü kavramlarımızdan kaynaklanır.”

“Eğer tüm hareketlerimizin doğanın gözünde bunlarla ilgisizliğini tam olarak anlar ve bizim adaletsizlik diye değerlendirdiğimizi onun aklın ve adaletin en mükemmel ölçüsü olarak gördüğünü görürsek, daha az hata yaparız. Fakat çocukça önyargılar, doğru yoldan sapmamıza neden oluyor ve onları dinleme zayıflığını gösterdiğimiz sürece, bizi hataya sürüklüyor. Gerçekten aklın ışığı, onun ışınlarından yararlanmadığımız sürece bizi aydınlatmaktan vazgeçiyor ve aptallığa aptallık eklendiği sürece, ortaya sadece cehaletin çıktığını görüyoruz. Her zaman hükümetimizin kurallarını, doğrunun, yanlısın, adaletin, adaletsizliğin sınırı olarak gördük. Kanun dediğimiz şunu ya da bunu yasaklıyor. Bu adaletsiz olsa da genel çıkarları hedefleyerek hazırlanmış kanunlar tarafından yargılanıyor; şimdi bu durumda, aslında hiçbir şey kişisel istekten öteye gitmiyor, bu çok aksi bir durumdur. Bu nedenle kişisel isteği genel istek gibi kabul eden kanundan, daha adaletsiz bir şey olamaz. Fakat onlar, insanın isteklerini toplumda yaşatmaya devam ediyorlar, o halde kişi yukarıda sözü edildiği gibi kendi çıkarını, toplumun çıkarı gibi görecektir. Çok iyi, fakat karşılığında ne alacağını bilmeden, ver-

meye nasıl devam edebilir? Kişi böylece kabul ettiği kanundan hiçbir çıkarı olmadığını görüyor, bunu daha da açarsak, kanunların daha binlerce kişiye aynı sınırlamaları koyduğunu görürüz. Bu durumda kişi, bu kanunları reddederek daha yumuşak olanını kabul edecektir. Kanunlar sadece insanları zayıflatmaya yarar, bizi utanç verici bir kölelik yanlısına iter; kanun insana atbaşığt takar ve bu başlıktan kurtularak özgür kalmış insanları görmeyi engeller. Bu durumda sorulacak tek soru şudur: Bunun amacı nedir? Suçlular için cezalar var ve ben bunların insanı mutlu etmekten öte, insana acı verdiğine inanıyor bunu sona erdirmek için çalışmak gerektiğini düşünüyorum. Cezalar, ah! Ve bu tehlikeden kurtulmanın ne kadar zor olduğu kesin! Ah! Kanunların boş ve tehlikeli olduklarını iyice anlamak gerekiyor, kanunların asıl hedefi, suçlu çoğaltmak ya da suçun gizlilikle işlenmesini sağlamaktır. Kanunların ve dinin bugün insanların sandığı gibi, büyük ve şanlı bir değeri yoktur. Bu rezil engellerin çocuk yaştan başlayan bir süreç olduğunu bilmek gerekir, bu bizim onlardan alacağımız borçtur. Papazlar arzuları köreltmeye cesaret ediyorlar, kanun adamları ise, kanunlarla bunu sağlamaya çalışıyorlar. Bu ikisini karşılaştırdığımızda, tutkuların mı yoksa kanunların mı insanlık için daha iyisini yaptığını görebiliriz. Helvétius'un dediğı gibi, 'Tutkular ahlak engeline takılırsa, fizikteki hareket nasıl sağlanır?' Güçlü tutkular, ustalığına hayran bırakan türden buluşlardır. Tutkular hakkında aynı yazar şöyle diyor: 'Akli baştan aşlamak büyük işlerin ortaya çıkmasını sağlar.' Güçlü tutkuları olmayan insanlar, vasat insanlardır. Sadece tutkuları olan insan, büyük insan olabilir. Tutkulara tereddüt girdiğinde, aptallık üstün gelir. Bu temel ilkeler ışığında, kanunların tutkuları nasıl engellediğini ve ne kadar tehlikeli olduğu açıktır. Herhangi bir ülkenin tarihi incelendiğinde, en güçlü kanunlarla yönetilen ülkeler her zaman anarşie ve büyük olaylara sahne olmuştur. Kanun despotu, etkiler ve tehlikeli bir uyuşukluğa neden olur ve insanın hayatına tecavüz eder; ahlaksızlık ahlakın yok olması ile olur. İçerden çalışmak ve devrimi başlatmak gerekir."

"Ancak," diye sözünü kesti Olympia, "Bu imparatorluğun tüm ka-

nunlarını yok etmekle olmaz mı?”

“Hayır. İnsanı doğaya geri vermekle, kanunun boyunduruğu altında olduğundan daha mutlu olunacağından eminim. İnsanın istediklerinin bir zerresinden bile vazgeçmesi taraftarı değilim. İnsanın kendini korumak için kanunlara ihtiyacı yok, doğa onun içine korunması için gerekli enerjiyi aktarmış. Kanunu kendi ellerine alarak, daha hızlı, saf, soruna doğrudan eğilen, kendi kişisel kararı ve istekleri için mahkeme salonundakinden çok daha güçlü ve adaletli olacağından şüphe yoktur. Bununla birlikte insanların kanunları, kural koyucuların ortak kararı ile verilmiş kanunlardan daha güçlü olur.”

“Fakat kanunlar olmadan baskı görülebilir.”

“Eğer kişisel olarak baskıyı destekliyorsam, bunun benim için bir önemi yok demektir: Sıram geldiğinde eziyet edeceğim komşumun bana eziyet etmesine karşı çıkmam, kanunlar karşısında böyle bir durumda âciz kalacağım açıktır. Komşumun tutkuları kanunun adaletsizliği kadar korkutucu değildir, bu komşumun tutkuları benim tarafımdan değerlendirildiğinde kanunun adaletsizliği etkisiz kalacaktır, kanunun yardımına gerek yoktur. İnsandaki tüm kusurlar, doğa için yararlıdır, bu nedenle insan doğa kanunlarından daha yetkili bir kanunun esiri olamaz; kimsenin doğanın ona sunduklarını sorgulama hakkı yoktur. Doğanın yasaları özenle hasırlanmıştır, hiçbir şifresi yoktur; tek kanun insanların kalbine ferman edilmiştir: Bu, kendini memnun etmek, tutkularını diğerlerine zarar verecek olsa bile, başka hiçbir şeyle kıyaslamak ve onlardan vazgeçmemek. Bu evrensel kanunu sonuçları ne olursa olsun engellemediğinizi düşünün, zaten onu engellemeye hakkınız yok; bu nedenle zulmeder ve güçlü olursa nasıl tepki vereceğini bilir. Kalabalık onu yapıyor ve inanıyor diye bir şeylerin peşinden giden kişi büyük hata yapıyor demektir; topluma ait olmakla, ormanda tek başına olmak; her ikisinde de kanuna ihtiyaç yoktur. Adaletin kılıcının, hiçbir amaç için insanların doğal olarak sahip olduğunu inkâr etmeye hakkı yoktur.”

“Fakat insanlar bunu kendilerine göre kullanmak istemezler!”

“İmkânsız. Tom, Dick karşısında, Dick’in kötülüğüne kötülükle karşılık vereceğini bildikten sonra, adaletsiz olamaz fakat ne zaman ki Tom, kendini bu kuraldan muaf görür, işte adaletsizlik o zaman meydana gelir. İleri giderek, kanunlar olmadan suçun sonucunun arttığını ve kanunlar olmadan dünyanın büyük bir suç deryasına, patlamaya hazır bir volkana dönüşeceğini söyleyebilirim ve size en iyisinin bu olduğunu, söylemeliyim. Bu zıtlık, hasar ve çatışmayı imgelediğimde, kanunun sürekli olarak masumu değil suçluyu koruyan bir sistem oturduğunda, daha az kurban vereceğimizi düşündüm. Elbette suç olacak fakat kanunun verdiği tahribat geçmişte kalacak. İntikam almak için suç işlemek, yasal olacak, o kişiye gayretle, hızla, iktisatla ve katiyetle ona sıkıntı vermiş olan kişiye işkence edilerek, cezalandırılacak.”

“Bununla birlikte, anarşi çirkin despotizm için gereklidir.”

“Kanunun diğer hatası ise despotizme önderlik etmesidir. Kanun yapan despot o kanunu sadece kendi çıkarları doğrultusunda, kendine hizmet edecek şekilde yapmıştır. Despotu etkisiz hale getirmek demek, kanunların zorbalığına son vermek demektir. Bir daha despot, gelip kendi zulmüne uygun kanunlar yapmaz, bu durumda eğer insan hakları doğrultusunda hareket edilecekse, herkesin o despottan öcünü almaya hakkı vardır, hiçbir despot eğer sonunda zarar veremeyecekse, hükümeti yönetmek istemeyecektir. Zorbalar anarşiden doğmazlar, onlar sadece kanunun ve üstünlüğün ürünleridirler, otoriteleri ise kanunlar üzerinde varolur. Kanunlara bağlı hükümdarlık sonucunda anarşi mecburidir; bunun en büyük ispatı, hükümet ne zaman yeni bir yasa hazırlığına kalkışsa, bunun anarşiyi alevlendirmesidir. Önceki kanunları yürürlükten kaldırmak demek, kanunsuz rejim için devrimi hızlandırmak anlamına gelir. Devrimin ardından gelecek olan ikinci rejimin yapacağı ilk şey, anarşiyi yerleştirmek olacaktır. İnsanlar ancak kendi doğal yaşam ortamlarında katıksız insan olurlar, ne zaman ki bu yoldan saparlar, işte o zaman doğal ortamlarından kopmuş olurlar. İnsanı kanundan ayrı düşünmeye başlamak gerek, bu yapılmalı. Unutmayın kanunlara bağlı kalarak, büyük kötülüklere, kurnazlıklara, acımasızlıklara alet oluyor-

sunuz, üstün bir hayat, yaşamış oluyorsunuz.”

“Fakat suç, dünya için dert demek, Monsenyör. Daha çok kanun ol-
duğu zaman, suç oranı da azalıyor.”

“Hoş bir şaka. Fakat bu tehlikeli durum ciddi olmamızı sağladığı-
ndan öncelikle, kanunların ne kadar kalabalık olduğuna dikkat etmemiz
gerekıyor, bu da suçun ne kadar çok olduğunun bir kanıtıdır. İşin kötü
olduğuna inanmakla, kanunları önüne engel olarak sunduğunuzda,
suçu önlemiş olmuyor, ortadan kaldırmış oluyorsunuz.”

“Fakat ben konuşmanızın ilk kısmına dönmek istiyorum; suçun
dünya için dert olduğundan söz ettiniz. Ne büyük bir sofizm! Suç, dün-
yanın derdi ise, bu yıkıcı mekanizma neden tüm dünya insanlarında
varoluyor, bu durumda öncelikle suçun tanımını yapmamız gerekiyor.”

“Suç ancak iki insanla varoluyor, bunlardan biri suçlu, diğeri ise kur-
ban konumunda. Bu iki insanın biri mutlu, diğeri ise mutsuz. Dünyanın
yarısı suçun varlığından dolayı mutlu, diğer yarısı ise açıkça mutsuzsa,
suçun dünya için bir dert olmadığı ortadadır. Suç, doğanın işlerinin de-
vamını sağlaması, eşitliği sürdürmesi için bir gerekliliktir. Bu açıklama
tek başına, insanın suça karşı ceza vermemesini, çünkü bunun doğaya
ait olduğu, bize onun tarafından verildiği ve başka hale getirilemeyece-
ğinin göstergesidir. Başka bir açıdan baktığımızda suç tutkuya neden
oluyor ve eğer tutkular az önce sözünü ettiğim gibi büyük işlere neden
oluyorlarsa o halde, suçun topluma enerji verdiği fakat bunun ahlakla
cezalandırılmaya, bastırılmaya çalışıldığını, görebiliriz. Artık suçu ceza-
landırmayı sürdürmemelisiniz, tersine onu cesaretlendirmelisiniz, erde-
mi ise hak ettiği şekilde terk etmelisiniz. Büyük işleri erdemli olmakla
başaramayacağımızı bilmeliyiz, sıklıkla erdem, hep iyi işlerin uzağında
kalmıştır ve çoğunlukla büyük işler suçtan doğmuştur. Elbette büyük
eylemler gereklidir ama erdeme ihtiyaç yoktur. Sevecen aile babası Brütüs,
her zaman sıkıcı ve melankolik bir adam olmuştu. Fakat Brütüs, Se-
zar’ı öldürdü ve otomatik olarak büyük bir iş yapmış oldu ve kimsenin
tanımadığı bu şahsiyet, tarihin kahramanlarından biri oldu.”

“Sizin söylediğinize göre; o halde, kişi en kötü suçları işlese bile, ra-

hat olmalı değil mi?”

“Bu elbette erdem anlayışı içinde yaşayan biri için imkânsız ama eğer bu tuhaf durumdan sıyrılıp doğa ile bütünlenilirse, onun enerjisi ve canlılığı insana uçsuz bucaksız bir özgürlük sunar ve bizim yapabileceğimiz en doğru şey, ahlaksızlıklara, erdemi karıştırmamak, insanın üstünlüklerini, ahlaksızlığa uyarlamaktır.”

“Bu nedenle,” dedi Bracciani, “Ben bu felsefeyi on beş yaşımdan beri doğru şekilde uyguluyorum ve kariyerimde sürekli ilerlemeye devam ediyorum.”

“Dostum,” dedi Olympia Chigi’ye, “Bize sunduğun törel inançlara göre çok tutkulu bir insan olmalısın. Kırk yaşındasın, bu insanların buyurucu şekilde konuşmaya başladıkları dönemdir. Oh! Evet, birçok başarıya ulaştığına eminim.”

“Pozisyonu,” dedi Bracciani, “Roma Emniyet Müdürlüğü, kötülük yapmamak onun için büyük kayıp olurdu.”

“İnkâr etmiyorum,” dedi Chigi, “Kötülüklerim çok, yine de bazı şeyleri yapmakta güçlük çekiyorum.”

“Adaletsizlik yapıyorsun... Yalancı tanıklığa teşvik ediyorsun, kanıtları saklıyorsun,” diye devam etti Madam Borghese, “Bu şekilde birçok masum insanın hayatını karatıyorsun, değil mi?”

“Tüm bu söylediklerini yaparak ilkelerim doğrultusunda ilerlemiş oluyorum, doğru olduğuna inandığım ilkeler doğrultusunda. Eğer erdem bu dünya için tehlikeli bir şey olduğuna inanıyorsam, bu yaptıklarımda hatalı mıyım? Eğer karşılıklı olarak kötülüğün dünya için gereğini savunuyorsam, kanunları saptırmakta haksız mı sayılıyorum? Bize adaletsiz, diyorlar, onlarla aynı fikirde olmadığım için, bana kötü de diyebilirler, biliyorum fakat onların fikirlerinin benim için hiçbir önemi yok, ben sadece rahatlıkla kendi inandığım ilkeleri uygulamaya devam ediyorum. Bu ilkeler ışığında, beni tüm dünya bile suçlu bulsa, bunun hiçbir önemi yok, ben kendi ışığımda ilerliyorum ve yaptıklarımдан sadece ben sorumluyum, başka kimse değil.”

“İşte bu doğru felsefe,” dedi Bracciani, “Ben, Chigi kadar felsefemi

geliştiremedim ama benim için de doğru yol budur ve bu ilkeleri sıklıkla ve inançla uygulamaya geçiriyorum.”

“Monsenyör,” dedi Olympia, Roma’nın sulh yargıcına, “Sıklıkla kaba güç kullanıyorsun, söylediklerine göre bunu sayısız masum üzerinde uyguladın ve onlara özellikle işkence ediyorsun ve bu hayatının bir parçası.”

“Muammayı açıklayacağım,” dedi Bracciani, “İşkence dediğin şey kötülüğün zevkidir, bunu kurban üzerinde uygulayan kişi, zevk alır ve orgazm olur.”

“Kont,” diye söze karıştı, Chigi, “Burada zevklerimi duyurmaya seni mecbur eden şeyin ne olduğunu anlayamadım, ayrıca senden zayıf taraflarımı açığa vurmanı istediğimi de sanmıyorum.”

“Kont’un bize bu bilgiyi vermesinden keyif aldık,” dedim neşeyle. “Bunun beni derinden etkilediği kadar, Olympia’yı da çok etkilediğinden eminim.”

“Hepimiz çok etkilendik,” dedi Olympia, “Chigi, bize bu hoş oyunlarından birini sunmak isterse, bu gerçekten iyi olur.”

“Neden olmasın,” dedi zampara; “Buna uygun aletler var mı?”

“Bulmakta hiç zorlanmam.”

“Evet ama tüm özelliklere uygun olmalı.”

“O özellikler neler?”

“Materyal olarak,” dedi Chigi, “Boyun eğdirecek, kusursuz nitelikte, gerçek adaletin hükmünü sunacak olan gereçler.”

“Gereken her şeyi sağlayabilecek misin?”

“Oh! Evet,” diye buyurdu, adaletin yüce temsilcisi, “Zindanlarım sizin zevklerinize uygun mahkûmlarla dolu ve bir saatten az bir zamanda birini getirtebilirim. Böylece zevkinize uygun bir ortam oluşturmuş olacağım.”

“Ayrıntıya girer misin?”

“On sekizlik genç bir dilber, Venüs kadar güzel ve sekiz aylık hamile.”

“Hamile!” diye şaşkınlığımı ifade ettim, “Ona, barbarca işkence et-

mekten mi söz ediyorsun?”

“Daha da ileri gidersem, onu öldürebilirim ve bu çok daha iyi bir son olur. Hamile olmasını istememin nedeni, bir yerine zevkimi ikiye katlamak için, böylece ‘inekten ve buzağıdan’ bir kerede kurtulmuş olacağım.”

“Ve o zavallı yaratık,” dedim, “Bahse girerim ki masumdur...”

“Onu iki aydır zindanda tutuyorum. Annesi onun hırsızlık yaptığının şüpheleniyordu, ben de kızı annesinden koruyacağımı söyleyerek aldım, tuzağımı hazırladım. Cornelia’yı daha güvende olması için parmaklıkların ardına attım, şimdi size hiçbir akrobattan izleyemeyeceğiniz o kadar güzel bir gösteri sunacak ki, diliniz tutulacak. Onu gözümü kırpmadan öldürebilirim, zaten bu onu parmaklıkların ardında çekeceği eziyetten de korumuş olur. Süper bir iş planlıyorum.”

“Mükemmel,” dedim; “Annesini sağ bırakmak beni tedirgin ediyor, bir gün gelir ötebilir, bu da işi zorlaştırmış olmaz mı? Ya da annesini kızının hırsız olduğuna ikna etmek gerek, böylece kızının suçlu olduğunu bilecek ve ötemeyecektir.”

“Peki, ailenin başka üyeleri olmadığını kim bilebilir ki?” diye sordu Kont.

“Yirmi kişi bile olsalar,” dedi Olympia, “Chigi’nin kişisel güvenliği için, hepsini yok etmek gerek.”

“Siz çok açgözlü insanlarsınız,” dedi sulh yargıcı, “Benim durumumu düşünmenizin asıl nedeninin, kendi doymak bilmez şehvetiniz olduğunu rahatça görebiliyorum. Fakat bunu yapmaktan başka da bir şansımız yok, çünkü annesinin yanı sıra Cornelia’nın bir de erkek kardeşi var. Üçünün birden gözlerinizin önünde öleceğine ve Kont’un beni tarif ederken sözünü ettiği zevklere uygun olarak işkence göreceklerine söz veriyorum.”

“Aklımızda olan da tam buydu,” dedi Olympia; “Bir kez bizi bu kanlı oyunu başlatma sözünü vererek şımarttın, şimdi de sonuna kadar götürme isteğimize saygı duymalısın. Yarı yolda durmaktan nefret ettiğim kadar, başka hiçbir şeyden nefret etmem. Oh! Müthiş!” dedi elbisesinin

üzerinden kendini okşayarak, “Şimdiden nemlenmeye başladım.”

Bunun ardından Chigi, hemen yerinden kalkıp gerekli emirleri vermek için işe koyuldu. Selvi ağaçları ile çevrili küçük bahçe ve Olympia’nın küçük oturma odası idam için uygun bulundu. İşe başlamak için beklerken, kendi aramızda sevişmeye başlamıştık. Chigi ve Olympia birlikteydiler, Bracciani dostumu istememişti ve bense her ikisini de tanı mıyordum. Prenses durumu fark edince, adamları da iyi tanıdığı için, harekete geçti. Aşüfte önce beni soymaya başladı ve çı rıl çı plak kaldığımda beni iki dostuna sundu. Beni İtalyan tarzı ile bitirmeye başladılar; kıcıma bayılmışlardı, onu öpüyorlar, dillerini sokuyorlar, kokluyorlar, sıkıştırıyorlardı. Sanki dünyada kalan tek kadın benmişim gibi, üzerimden inmiyorlardı. On beş dakika sonra, ayrılmaya karar verdiler, böylece Bracciani Olympia’yı, Chigi ise beni aldı.

Yüzünü kıcıma bastır mış olan zampara, “Sabırsızlanma, çekici yaratık,” dedi, “Zevkimin kapasitesi hislerimin sınırlarını zorlar, aletimin batırmadan önce güçlü bir şırınga kıvamına gelmesini istiyorum. Bu çabamın asıl nedeni sana zevk vermek olduğundan, sonunda beni onurlandıracağından eminim.”

Ve zampara aletini doğrutarak, övünerek anüsümü hedefledi.

“Madam,” dedi, Bracciani’nin yemeğe devam ettiği Olympia’ya, “Düzenlediğimiz işin tam istediğim gibi olduğunu söyleyemeyeceğim, bence Kont da benimle aynı fikirdedir. Desteğe ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum, düzülecek, yalanacak, okşanacak kız ve erkeklere ihtiyacımız var. Venüs’ün adamları kadar taze ve hazır olmalı lar.”

Olympia zili çaldı ve on beş yaşında iki kız istekleri karşılamak için hazır halde içeri geldiler.

“Ah! Çok iyi! Çok iyi!” dedi sulh yargıcı, “Küçük işlerle ilgilenmelerini istiyorum, tek başına uğraşmak hoş değil.”

Böylece Chigi, mutsuz küçük adamını bâkire kızların eline bıraktı ve yeniden butlarımı öpmeye başladı. Dili sonunda aralığımı daydı fakat henüz başaramamıştı. Şanslı Bracciani ise, Olympia’nın anüsündeydi, genç bâkire ise onun anüsünü emmeye devam ediyordu. Onların bu ha-

lini gören Chigi heyecanlandı ve hemen bacaklarını ayırıp hafif sertleşmiş aletini yerleştirdi.

Varan haini! Tüm zevkimi yarıda bıraktı ve tüm bu sıkıntısını ona sürekli zevk vermek için uğraşan kızıdan çıkarmaya kalktı.

“Daha fazla çaba harcasaydın,” diye bağırdı, “Böyle olmazdı.” Bunu söyledikten sonra kızı attığı güçlü yumruk ile genç en az üç yard öteye uçtu.

“Nedir bu Monsenyör! Nedir bu!” diye haykırdı Olympia, “Ona karşı daha sert olun, kırbaçlayın, beni ne zaman hayal kırıklığına uğratalar, öyle yapıyorum.”

“Haklısınız madam,” dedi, Chigi, kırbacı eline alırken.

Kızın tamamen masum olmasına, kışının güzelliğine, uysallığına rağmen, barbar kırbacı öyle bir vuruyordu ki, kızın âdeta derisi yüzülüyor, geride derin yarıklar kalıyordu. Bu sırada hızını alamamış görünüyordu ki, bana baktığını fark ettim, kırbacını kaldırdığında, “Bana vurma! Ben senin kırbaç darbelerinden hiçbirini hak etmiyorum. Haydi dostum, bunu bana yapma!” dedim.

Chigi cevap vermeden beni kırbaçlamaya devam etti, beni kırbaçladığı sırada pörsümüş aleti yeniden güçlenmeye başlıyordu. Bunu görünce hemen pozisyonumu aldım ve benimle anüsümde birlikte olmaya başladı ve işte artık birlikte zevkin doruklarındaydık.

Dostumla sevişmeye devam eden Bracciani, “Orgazm olacak mıyız?” diye sordu.

Chigi, “Hayır!” dedi. “Hayır, önümüzdeki büyük operasyonu hatırlamalıyız ve bu operasyon için formda olmamız gerekiyor, bizi sadece Cornelia ve ailesinin çektiği acılar forma sokabilir.”

Bu öneri kabul edilmişti, bizim duygularımızı dikkate almadan, iki zampara bizi havada bıraktılar ve yemek masasına geçtiler. Yemeğin ortasında hafif sarhoş olan Chigi, kırbaçlamadığı diğer kızı, masanın ortasına yatırdı ve kışının üzerinden sıcak şekerli omlet yememizi sağladı. Bu sırada omletlerin ısı ile kızın kışı yanıyor, keskin çığlıklar atıyordu, omleti almaya çalışırken batırılan çatal darbeleri kızın kışının kanama-

sına ve derisinin sıyrılmasına neden olmuştu.

“Birazda göğüslerinden yemek, harika olurdu,” dedi Bracciani.

“Seninle aynı fikirdeyim,” dedi Chigi, “Onu tenkiye etmeyi, daha doğrusu kaynar suda haşlamayı öneriyorum.”

“Bunu ben de yapabilirim. Vajinal bölgesine biraz asit dökerek,” dedi Olympia, bu ses tonu aklına yeni bir fikir geldiğini gösteriyordu.

“Sıra benim fikrime geldiyse,” dedim, “Ben de başka bir omletin bu tatlı şeyin yüzünden yenmesini öneriyorum, böylece gümüş çatallarımız kızın gözlerini deşebilir, onu masanın ortasına yatıralım.”

Biz ne yapmaya karar vereceğiz, diye düşünür ve bu sırada birbirimizle sevişirken, masanın ortasında tarifsiz acılar çeken, inleyen kızı seyrediyorduk.

“Yemeğimi nasıl buldunuz?” diye sordu, Borghese.

“Harika!” dedik.

Ve gerçekten çok zarif bir akşam yemeği olmuştu.

“Haydi, o halde” dedi, “Birazını yiyelim.”

Likörlerimiz tazelenmişti ve üç dakika içinde iştahımız yeniden açılmıştı, böylece masada kalıp yemeği sürdürmeye karar verdik, şölen yeniden başladı. Aç kurtlar gibiydik.

“Yemeğe devam,” dedi Olympia, “Yeniden canlanalım.”

Açlık sancıları sürerken, yeniden servis yapılmaya başlanmıştı, bu yemek diğerlerinden daha suluydu, onu da yedik.

“Bu kez sıradan bir şarap istemiyorum,” dedi Olympia, “Aleatico ve Falernian ile birlikte peynir yiyelim.”

“Peki ya kurban?”

“Kahretsin!” dedi Chigi, “O, yaşıyor.”

“Umurumda değil, onu masadan alalım canlı ya da değil, fark etmez gömelim. Yerine taze bir kız koyalım.”

Bu istek kısa sürede yerine getirildi: Kızlardan birincisi defnedildikten sonra, ikincisinin anüsüne kebab şişi sokuldu, son üç yemeğimizde bize bu kız eşlik etmişti. Buna daha fazla dayanamayacağımdan kork-

muştum fakat açlığımızı ancak dokuz tabaklık bir ziyafet bastırabilmişti ve hiçbirimiz bundan rahatsızlık duymuyorduk. Yemeğin sonunda sıra tatlıya geldiğinde, ikinci kurban nefes almaya devam ediyordu, kızın bu durumunu gören zamparalarımız onu maşa ve tokmaklarla benzettiler. İçki ve zevkten kızın pejmürde vücuduna yapılmadık bir şey bırakmamıştık. Ben sıranın ilk kısmındaydım. Bracciani ise kızın vücudunda fiziksel deneyler uyguluyordu, sonunda başka bir deney sırasında onu havasız bırakıp öldürdü. Hayat kızın damarlarını terk ederken, Cornelia ve ailesinin gelişi ile arzularımız ve korkutucu, dehşet verici tutkularımız yeniden canlanmıştı.

Cornelia'nın güzelliği emsalsizdi, o görünüş ile karşılaştırılabilecek hiçbir güzellik yoktu, bu güzellik annesinde de vardı, kadın otuz beş yaşındaydı. Cornelia'nın kardeşi Leonardo, sadece on beşindeydi ve akrabalarından aşağı kalır bir yanı yoktu.

Bracciani delikanlıyı kolundan yakaladı ve "Ha, işte, uzun süredir gözümün üstünde olduğu tatlı gençte burada."

Fakat bu talihsiz aile, acı ve keder yüzünden perişan görünüyordu. Suçlu, çoğunlukla acımasızlığının ve ahlaksızlığının izi olan bu görüntüyü izlemekten zevk alır.

Olympia bana "Gözlerinin içindeki ışığı görüyorum," diye mırıldandı.

"Bu görüntü karşısında sadece taş kalpli biri, tepkisiz kalabilirdi," dedim.

"Dünyada başka hiçbir şey bağırsaklarımı ve rahmimi bu şekilde ısıtamaz," dedi Prens.

Sulh yargıcı sert ve zalim bir ses tonuyla, "Mahkumlar," dedi, "Emnim işlediğiniz suçların, neler olduğunu biliyorsunuzdur?"

"Biz suç işlemedik," dedi Cornelia.

"Bir an için kızımın hırsızlık yapmış olabileceğini düşünmüştüm ve size danışmak istedim, şimdi düştüğümüz, bu duruma bakın."

"Madam, daha hiçbir şey görmediniz."

Ve üç tutsağımızı birden idamı gerçekleştireceğimiz bahçeye çı-

kardık. Orada Chigi, onları sorgudan geçirdiği sırada, ben onu baştan çıkarmaya başladım. O sırada onları suçlu çıkarmak için çevirdiği dolapları, hileleri tahmin bile edemezsiniz, elbette bu kadar çaba sonunda Chigi, onları suçlu ilan etmişti ve bunu söylediği an Olympia annenin ellerini, ben kızının, Kont ve sulh yargıcı ise genci bağladı.

Kısa süren ön hazırlığın ardından seks partisi başlamıştı. Olympia, Cornelia'yı kırbaçlıyordu, Bracciani ve Chigi sopalarla Leonardo'nun güzel butlarına vuruyorlardı ve bense annenin göğüslerini tırmalıyordum. Sonra hepsinin ellerini, arkalarından halatlarla bağladık. Kısa süre sonra hepsi dengelerini yitirip ardı ardına yere düştüler; devam eden işkence sonunda omuzları yuvalarından çıktı, kolları kırıldı, göğüs kafesleri yarıldı. Sonunda Cornelia'nın rahmi, Chigi'nin kucagina düştü, bu sırada bir yandan ben, Chigi'nin Olympia'nın üzerindeki aleti ile oynuyordum, Bricciani ise çığırık ile oynuyordu. Tüm bunların sonunda hepimiz birden orgazm olmuştuk ama yine de korkusuzca spermlerimiz bitene, beynimiz bulanana kadar oyuna devam ettik. Kurbanlarımız artık birer hayalet olmuşlardı. Bu katliamın, aile fakir ve zavallı olduğundan hiçbir önemi yoktu.

Bir sonraki gün için planladığımız proje başarıyla hayata geçirilmişti. Olympia ve ben tepenin ardında gizlenip felaketi izledik. Akşam otuz sekiz barınak alevler içindeydi ve ölü sayısı yirmi bini geçmişti.

"Harikulade!" diye haykırdım. Olympia'ya, düzenlediği bu eşsiz olay karşısında orgazm olurken, "Bu ne kutsal bir kayıp! Açıklanamaz ve esrarengiz doğa burada olan bu kötü olaylardan bu kadar çok zevk almamı nasıl sağlıyor? Ah! Onlara kimsenin yapamadığını biz yaptık değil mi? İnsanlar ve hayvanlar aslında sahip oldukları büyük gücü ne kadar mantıksız ve aptalca değerlendiriyor, oysa biz bu gücü son damlasına kadar en iyi şekilde kullandık."

Yangın sekiz gün ve gece aralıksız sürdü, bu süre içinde dostlarımızla görüşmedik, dokuzuncu gece hepsi birden ortaya çıktılar.

"Hepsi bu kadar," dedi sulh yargıcı; "Papa elleriyle oynadı durdu, beklediğim ödeneği aldım, param bankada ve Olympia bu da senin

ödölün,” diye devam etti Chigi, “Eminim yardımsever kalbin o zavallıların haline çok acımıştır. O küçük bâkirelerin çıplak halde kendilerini sokağa atıp acı içinde kıvranışlarını görseydin ama maalesef hiçbir alevlerden kurtulmayı başaramadı. Kalabalık vahşet gibiydi, aralarından en tatlı olanları alevlerden kurtardık, tabii onların da akıbeti benim işken-celerimden tatmak olacak... Ah! Olympia! Olympia, eğer tüm bunları görmüş olsaydın, eminim zevkten ölürdün.”

“Kötü Adam!” dedi Madam Borghese, “Kaç tanesini kurtardın?”

“Yaklaşık iki yüz ve hepsini şehir dışındaki saraylarımdan birine yerleştirdim. İçlerinden en iyi yirmisi senin olabilir ve sonra bana teşekkür etmek için şu çekici kadın gibilerini hediye edersin,” dedi Monsenyör beni göstererek.

“Onu aklından çıkaramaman dikkatimi çekiyor,” dedi Olympia.

“İtiraf ediyorum,” dedi sulh yargıcı, “Ona olan ilgim aletimden öteye gitmiyor. Bir kadının benimle iyi sevişmesi, ondan nefret etmemi engeller ve buna karşılık ona parasını itirazsız öderim. Gerçekten duygularım bunun ötesine gitmez, eğer bana zevk veriyorsa ondan alacağım zevki, yani kendi kazancımı düşündüğüm için ilgi duyarım. Hepsi bundan ibaret, bir kadının benim ona ait olduğumu düşünmesinden nefret ederim, çünkü o kadın ben orgazm olduktan sonra bana artık hiçbir şey ifade etmemeye başlar. İki bedenin birleşmesinin fiziksel istekler dışında başka hiçbir niyetle olamayacağını düşünüyorum. Benim için zevkten öte bir tutku, bir sevgi olamaz. Bununla birlikte madam bana inanın ki,” diye devam etti Chigi elimi ellerinin arasına alarak, “Düşünüş şekliniz benimkine çok benziyor ve tüm özgür filozoflarla benzeştigiğine eminim; zekânızın da mükemmelliği onlara benziyor.”

Bu yağcı konuşmanın ardından, daha ciddi işlere başladık. Chigi yeniden beni arzuluyordu. Böylece o ve ben, Bricciani ve Olympia Prenses’in gizli sığınaklarından birine gittik, rezaletler yine bizi bekliyordu, size olanları anlatayım. Lanetli Borghese’in alışkanlıkları çok fantastikti. Bir harem ağası, cüce, seksen yaşında bir kadın, hindi, küçük bir kuyruksuz maymun, iri bir bekçi köpeği, golf, büyük annenin dört ya-

şındaki erkek torunu, bize çılğın Prenses'in sunduğu şehvet objeleri idi.

"Yüce Tanrı'm!" diye bağırdım, bu görüntü karşısında, "Bu ne ah-laksızlık!"

"Bu dünyadaki en doğal şey," dedi bana Bricciani, "Bir zevkin tadına vardığında, hemen diğerini aramalısın, bu iş böyledir. Sıradan işlerden sıkılınca, alışılmadık olanları istemeye başlarsın ve işte bu nedenle suç, şehvettir: ulaştığı son nokta olur. Bu tuhaf şeylerle yapacaklarını biliyorum Juliette! Ve emin ol ki ben, Prenses, dostum Monsenyör Chigi bu zevklerine ortak olacağız."

Ben konuşurken iri bekçi köpeği, eteğimin içine kafasını sokmuş, beni kokluyordu.

"Ah! Ha! Lucifer iş başında," dedi, Olympia, gülererek, "Soyun Juliette, süper cazibeni bu şehvetli hayvanla paylaş, bu anılmaya değer bir deneyim olacak, inan bana."

Beni bekleyen dehşeti ifade etmeye gerek duymuyorum, bir gün için bu kadar korku yeterli değil miydi? Dördümüz toplandığımızda, odanın ortasında pozisyonumu aldım. Köpek etrafımdan ayrılmıyordu, kokluyor, yalıyor, ısıırıyordu, sonunda havaya girince tahmin edebileceğiniz gibi, ön kapımdan içeri girdi ve rahmime tüm zehrini akıttı. Tuhaf bir şekilde hayvanın aleti bana rahatsız edici gelmişti. Bunu anlamış olacak ki, bir kez daha denemek istedi. En kolayının ona izin vermek olduğunu düşündüm, sonunda ikinci kez boşaldı, bu kez içime doldurduğu spermeler sonrasında bile aleti halen devasa boyutlardaydı.

"İşte görüyorsunuz," dedi Chigi, "Dostumuz Lucifer en az benden hoşlandığı kadar, Juliette'den de hoşlandı. Bu uslanmak bilmez şehvet düşkün, güzelliğin nerede olduğunu kimden zevk alacağını, çok iyi bilir. Madamla nasıl seviştiyse benim arka kalemi fethetmekten de öyle büyük zevk alır. Fakat ben önce dadiyla sevişmek ve o sırada Lucifer ile oynamak istiyorum."

Daha önce bunun kadar tuhaf bir oyun görmemiştim, Chigi spermelerini oldukça tutumlu kullanıyordu, bununla birlikte bu tuhaf ilişki-den zevk aldığı da açıktı.

“Şimdi beni izleyin,” dedi Bricciani, öne çıkarak, “Size farklı bir gösteri sunacağım.”

O hadımla birlikte oldu ve sonra sıra hindiye geldi. Olympia çıplak kıcını ona çevirdi, kuşu boynundan tuttu ve bacaklarının arasına aldı, fizikçi spermini hindinin içine boşalttığı anda, hayvanın boynunu tek bir hareketle kopardı.

“Bu,” dedi Bricciani “müthiştir. Hindinin kıcına sahip olduğu sırada birinin onun başını uçurması çok keyiflidir, tam o anda başını uçurman çok iyiydi.”

“Ben hiç denemedim,” dedi Chigi, “Fakat bunu çok duymuştum, bu hazı tatma vaktimin geldiğini düşünüyorum. Juliette,” diye devam etti, “Tatlı bir kız ol ve ben şu gençle sevişirken, çocuğun başını bacaklarının arasına al, çılgınca boşalmak üzere olduğumu fark ettiğin anda küçük pisliğin kafasını kopart.”

“Bu çok iyi,” dedi, Olympia, “Fakat Juliette’de senin kadar zevk almalı bu işten. Bu yüzden onun ağzına hem bir yanında şeker kamışı, diğer yanında oyuk olan hayvanı vereceğim, önce kamışı olan tarafı, sonra ballı oyuğu yalar.”

“Bekle,” dedi Bracciani, “Pozisyonu şöyle ayarlayabiliriz. Ben hadımla sevişirken, kocakarının kıcı yüzümde olsun ve kocakarı bu sırada yüzüme dışkısını serpsin.”

“Ne pislik!” dedi Olympia.

“Madam!” dedi, Kont hızla, “Hiçbir şeyden nedensiz zevk alınamayacağı, ne kadar açık.”

“Madem toplu bir şeyler yapacağız, o halde ben de bir yandan maymunun benimle sevişmesini istiyorum, bir yandan çocuğun üzerine binmiş kıcını öpüyor olacağım.” dedi Chigi.

“Bana geriye, Lucifer ve keçi kalıyor,” dedi Olympia.

“Herkes için yer bulabiliriz,” dedi Chigi, “Eğer sen ve keçi bana yakın durursanız, önce senin kıcına, sonra keçinin kıcına yerleşirim, benden arda kalanla da Lucifer ilgilenir. Fakat Juliette, unutma sonunda ben çocuğun içine boşaldığımda, mutlaka onun başını koparmalısın.”

Tablo tamamlandı; bu çok deliceydi, hepimiz orgazm olduk; çocuğun kafasını doğru zamanda kopardım ve kendimizi toparladığımızda, yaşadıklarımızın ne kadar harika olduğu ile övündük.¹⁵

Günün kalan zamanı aynı şekilde ilerledi. Maymun tarafından düzöldüm, sonra bir kez daha iki İtalyan dostumuzun penisleri ve Olympia'nın yapay penisi içimdeydi. Diğerleri ile seviştim, beni yaladılar, her yerimi emdiler ve on saat süren eğlence sonunda, seks partimiz sona erdi. Mükemmel bir yemeğin ardından seviştiğimiz bütün hayvanları birer birer, kocakarıyı da canlı canlı yaktık. Geriye sadece hadım ve bir yanı penis diğer yanı vajina olan hayvanı bıraktık böylece yemekten sonra onlarla başka zevkleri tattık.

Roma'da beş ay kaldım ve Kardinal Bernis ile Albani'nin bana söylediği gibi Papa ile görüşme fırsatını beklemeye başladım. Maceranın başlamasından günler sonra bu isteğime ulaşmıştım; Bernis'den küçük bir not aldım, notta bir sonraki günün sabahı erkenden onu görmemi ve böylece Kutsal Papa ile tanışacağımı yazıyordu. Beni uzun süredir görmek istemiş, bu zamana dek tutkularını saklamak zorunda kalmıştı. Beni basit ama seçkin ve en güzel parfümlere bezenmiş şekilde görmek istiyordu." diye yazıyordu, Kardinal notunda, "En seçkin şekilde kokmalısın. Aşırılıktan nefret ediyor, doğallıktan hoşlanıyor. Bu parfümlerle yıkanmam ve özellikle genital bölgelerimi yıkamam isteniyordu."

Benden istenilen her şeyi yaparak saat onda Kardinal'in sarayına ulaştım. Pius bizi Vatikan'da bekliyordu.

"Kutsal Baba"mız, dedi Bernis beni Papa ile tanıştıırken, "İşte görmek istediğiniz genç Fransız kadın. Davetinizle onurlandı, 'Kutsal Efendi'mizin ondan istediği her şeye sorgusuz uydu."

"Sonunda pişman olmamalı," dedi Braschi. "Ona paylaşacağımız ahlaksızlıkları, özel bir konuşma ile anlatmak isterim. Şimdi Kardinal, gidin ve bugün tüm kapıların kapatılmasını, hiçbir şey için açılmamasını söyleyin."

Bernis, 'Kutsal Efendi'sinin ondan istediğini yerine getirmek üzere yanımızdan ayrıldı ve Kutsal Efendi beni elimden tutup sarayın en

ucundaki odaya götürdü. Oda lüks ve dinin tek düze renkleriyle döşenmişti, her haliyle kutsal bir tavır verilmeye çalışıldığı açıktı.

“Sakin ol,” dedi Braschi bana, “Burası rahattır, senin gibi güzel kadınlar için çok güvenli ve diğerlerinden uzaktır, bana hünerlerini göstermeni istiyorum.”

“Arsız sahtekâr!” dedim, “Seni aldatanlara cezalarını vermekten hoşlanıyorsun. Buraya beni ahlaksızca isteklerinizi uygulamak için mi, getirdiniz?”

“Ben kolayca lekelenecek türden biri değilim, tatlı kız,” dedi Papa. “Tanrı’nın müritleri bana ebedi güvenle bağlılar ve ben kul hatalarını asla kabul etmem.”

“Roma’nın Piskoposu!” diye bağırdım, “Bu kaba tavra, bir son verin, sizi anlayabilecek kadar kabiliyeti olan yeterince filozof bir kadınla konuştuğunuzu unutmayın. İzin verirsiniz biraz gücünüze ve neler yapabileceğinize bir bakalım. Galilee’de gelişen bir din var Braschi, bu dinin kuralları: Yoksulluk, eşitlik ve zenginlikten nefret etme. Bu gizli doktrin ilkelere göre, krallığa zengin hiç kimse giremez; adamın zengin olması oraya alınmasını engelleyen tek nedendir. Zengin olan kişinin krallığa girebilmesi için devesiyle dar bir geçitten geçmesi gerekmektedir. Bu kültürün kurallarına göre, sahip olunan her şeyden vazgeçmek gerekmektedir. Efendileri İsa önemli ve zekidir: “Tanrı’nın oğlu tek Papaz’dı... Kendini yüceltti.”¹⁶ Bu dinin ilk havarileri hayatlarını alın terleri ile kazanıyorlardı. Bu doğru değil mi, Braschi?”

“Bu gerçekten doğru.”

“Peki ama insanlar bu durumda iken, senin burada İtalya’da servet ve bolluk içinde yaşıyor olmanın dengesini açıklamalısın. İsa’nın öğretilerinde ve senin ataların diğer insanlar sefalet içinde iken, böyle bolluk ve lüks içinde yaşamayı uygun buluyorlar mı? Zavallı dostum! Buna rağmen bize kurallarını zorla kabul ettirebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Ateist, ne olursa olsun Aziz Peter’e saygı duymalısın.”

“Senin onunla bir ilgin yok: Aziz Peter, Roma’ya ayak basmadı. İlk günlerde ve sonraki yıllarda da Kiliselerde piskoposlar yoktu, onlar

bizim devrimizin ikinci yüzyılında geldiler, biraz kararlılık gerekiyor; Peter, Babil'den kaçtığına Roma'da nasıl ağırlamayı düşünürdün?"¹⁷ "Sence Roma ve Babil aynı mıydı? Oooh! Kimse bundan sonra söylediğin hiçbir şeye inanmaz. Fakat Peter'de senin gibi bir adam değil mi? Önemsiz ve parasız olan ataların sana önemsiz ve parasız olmanın ne demek olduğunu anlatmadı mı? Öyle görünüyor ki, o aslında altın ve lüks içinde yaşayan kural koyuculara benziyordu. Peter'i takip edenlerin bazen kaybedip bazen kazandığını biliyorum fakat yine de batıl inancın ve her şeye körü körüne inanma bu kadar yaygın olmasından dolayı dünyada otuz ya da kırk milyon köleye sahipsin. Fakat felsefenin ışığının sonunda onları da aydınlatmayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Kendilerinden üç yüz, dört yüz kilometre ötede yaşayan bir başkanı sürekli isteyip onun koyduğu kurallara uyacaklarını mı düşünüyorsun? Sence onlar gerçekleri gördükten sonra, yine de senin diktatörce kanunlarına inanmaya, onlarla hareket edip, karar vermeye devam edecekler mi? Senin rızan olmadan hiçbir şey yapmayacaklarını mı düşünüyorsun? Hayır, dostum, eğer onların uzun süre kör ve düşünmeden yaşayacaklarını sanıyorsan çok yanılıyorsun. Şu an, senin saçma yasalarına inanıyor olsalar da bunun zaman ilerledikçe değişeceğini biliyorum; sen imparatorluğunun Tanrı'nın ilahi bir takdiri olduğunu düşünüürken, onlar o imparatorluğunu devirecekler. Yine tekrar ediyorum, Braschi, tüm bunlar bir gün gelir, yok olur, gider ve sevgili Papa, bu boş inancın, en sıradan şeyleri bile tabii özelliklerinden nasıl uzaklaştırdığını görmek, şaşırtıcı değil mi? Binlerce insanın inanılmaz derecede kandırıldığı ve aldatıldığı konusunda benimle hemfikir olmalısın. Bu kadar çarpıklığa rağmen, sen ve senin gibilere nasıl bu kadar büyük saygı ve hayranlık duyulmaya devam ediliyor? Prenslerin aptallığına rağmen halkının onun peşinden ayrılmayıp ona saygı göstermesi gibi, 'Papa'lar da ne kadar zarar verirlerse versinler dini lider olarak saygı görmeye devam ediyorlar. Büyük çabaların sonuçları çok başarılıdır; hiçbir küçük gaf, ölçsüzlük eğiliminde dindarlar hataya düşmemişlerdir. Bu şaşmaz politika ile, gençlerin batıl inançlara bağlı doğup büyümesi hedefi gerçek olmuştur. Roma İmparatorluğu döneminde, yetkililer 'Soğuk Savaş'

döneminde seni kullanmış, nazikçe politik olarak seni insanların aklına girmen için yönlendirmişlerdir. Gözleri boyanmış ve imparatorluklarının çöküşünü görmeleri engellenmiştir. Bilgisizlikten dolayı uygarlaşmamış kalabalıklar, imparatorlukların politik sistemini kabul etmek durumunda kalmışlardır ve bu yolla sen, Avrupa insanlarının büyük bölümünün efendisi oldun.”

“İlim, maymunların eline teslim edildi, yani senin adamlarının eline. Kimse dünyaya bilginin ışığını sunmak istemedi, insanlar anlamadıkları şeyin kölesi oldular ve askerler seni sorgulamak yerine, kabul etmeyi daha kolay buldular. On beşinci yüzyılda bu akımda bir değişiklik oldu, insanların üzerindeki sis perdesi kalktı ve insanlar senin yüzünü görme cesaretine sahip oldular. Sonunda sen ve senin gibilerin sadece sahtekâr ve düzenbaz olduğunuzu gördüler. Oh! Sevgili Kutsal Papa! Rolün sona erdi. Seni devirmek için gereken devrimi yapmak üzere sadece tarihe ve yaptıklarına bakmak yeterli olacaktır. Kendi bilgilerimle Braschi, bunu sana gösterebilirim, benim ülkemin kadınları bu noktaya ulaştılar, Fransa ile gurur duyuyorum, çünkü senin komik boyunduruğun, altına girmiyorlar.”

“Hristiyanlığın başlangıç çağından beri gördüklerimi anlatayım mı? Savaşlar, kavgalar, kargaşalar, katliamlar, açgözlülük ve senin tahtına bağlı olanların açgözlülüğü; kiliselerin baş rahipleri zafer arabalarıyla Roma'ya geliyorlar, şehvet ve arzu ile ruhları kirlenmeye devam ediyor. Merak etme seni vuracak olanlar dış güçler değil, senin kendi rahiplerin olacaktır.” “Jerome'nin, Basil'e dediğini bir dinle: 'Roma'da olduğum günlerde, dindarlık ve erdem üzerine konuşmaya başladığımda 'Papa'nın etrafındaki din adamları benimle alay ettiler ve bana büyük acı verdiler, bunun ardından Roma'daki saraylardan ayrılıp İsa'nın mağaralarına döndüm.' Sana bağımlı ülkelerin, bu bilgileri öğrenmelerini fazla geç kalmadan önlemelisin. Jerome hırsla senin zamparalıklarını, namussuzluklarını, zenginin parasını almak için çevirdiğin entrikaları, Romalı kadınları nasıl ağına düşürdüğünü, anlatabilir. Sana imparatorların fermanlarını göndermemi ister misin? Roma İmparatorlarından

Valentinian, Valens ve Gratian senin açgözlülüğünü, zamparalıklarını, dinmeyen hırsını engellemek için uğraşıyorlar. Fakat şimdi konumuza dönelim. Senin kutsallığından, kusursuzluğundan şüphe duyulmasını ister misin?”

“Liberius’un korkusuzca ve güçle Kiliseyi, Arianisme sürüklemesinden memnun olur musun?”

“Gregory sanatı ve bilimi yasaklayarak, dinin aptallıklarının ortaya çıkmasını engelledi, aynı Gregory arsızca Kraliçe Brunhilde’e dalkavukluk etmişti, bugün onu Fransa, utançla anımsamıyor mu?”

“VI. Stephen, atası Formosus gibi, ‘Papa’nın, ölünce mezarında bile barbarca rahatsız edilmesini istemiyor mu?”

“Zamparalığın her türünü tatmış olan Sergius’un kabul ettiği tek önder fahişeleri değil mi?”

Fahişelerden birinin oğlu olan XI. John annesi Marosia ile ensest ilişki yaşamıyor mu?”

“Putperest sihirbaz XII. John, Tanrı tapınağını zamparalıkları için kullanmıyor muydu?”

“Papa olmaya ilgi duyan VII. Boniface, VI. Benedict’in yerine geçmek için onu öldürmedi mi?”¹⁸

“Tüm krallardan daha despot olan VII. Gregory, hepsinin kapısına gelip kendinden özür dilemesini sağladı. Kendi hırsı ve gururu yüzünden Alınanya’da denizin kana bulanmasına neden olmuştu. ‘Papa’nın hatasız olduğuna, tüm ‘Papa’ların asla hata edemeyeceklerine inanırdı. Onu Aziz Peter’in tahtına oturtursak, Tanrı kadar kudretli olduğunu söyleyebilir miyiz?”

“II. Pascal, bu iğrenç ilkelere uyuyordu, kendi babasına karşı gelmeye cesaret etmemiş miydi?”

“III. Alexander, alçakça İngiltere Prensi II. Henry’yi öldürdü ve bunu asla kabul etmediği gibi, orta çağda Albigenianlara karşı kanlı bir haçlı savaşı düzenlemedi mi?”

“III. Celestine, hırs ve zorbalıkla krallığı IV. Henry’nin başına yık-

tı, imparatorun, 'Papa'ya olan saygısını ifade etmek zorunda olduğunu, gösterdi."

"İtalyan kavimleri olan Guelph ve Ghibelline arasındaki savaşlar sırasında İmparator Masum IV.Frederick'i zehirleyen sizin arzu ve hırslınız yüzünden, İtalya'nın cesaretini kırmadı mı?"

"IV. Clement atalarının yolunda gitmekten başka bir şey yapmadığı için, başı kesilmedi mi?"

"VIII. Boniface, Fransa Kralları ile olan kavgalarıyla çok ünlüydü. Dinsiz, hırslı, bu tutkulu şahsiyet, takma isim olarak kullandığı Jubilee adı ile gizli komediler yazardı, bu onun kendini ifade tarzı değil miydi?"¹⁹

"V. Clement, VI. Henry'yi vahşice zehirleyerek öldürmedi mi?"

"XII. Benedict, ünlü Petrarch'ın kız kardeşini kendine metres yapmak için satın almadı mı?"

"XXIII. John, aşırılıkları ile ünlüydü; İsa'nın kabul edilmiş yoksulluk kurallarını reddeden, krallığı dağıtan, adil olanı, adaletsiz olarak değiştiren ve bu çılgınlığı nedeniyle o, afaroz edilmedi mi?"

"IV. Sixtus, Roma'da kurduğu genelevlerden önemli bir vergi geliri sağladı, İsveç'e koyu kırmızı bayrak gönderdi ve Roma Kilisesi'nin refahını sağlamak için bir çoğunun başını kesmedi mi?"

"VI. Alexander'ın ismi onu tanıyanlar için kızgınlık ve korkudan başka bir şey ifade ermez. Büyük alçak, doğruluk, samimiyet, merhamet, din ve korku duymaksızın şehvet, zamparalık ve acımasızlıkta Tiberius, Nero ve Caligula'yı bile aştı. O kadar çılgındı ki, kendi kızı Lucrezia²⁰ ile yatıyordu, bununla birlikte hayal gücünü alevlendirmek için, sürekli çevresinde elli çıplak fahişe bulunmuyor muydu?"

"X Leo, atalarının yolundan gitmeyi reddetmiştir. O, Tanrı'ya inanmadığını, kendi gibi inanmayan dostu Kardinal Bembo'ya, Kutsal Kitap'tan bir bölüm üzerinde değişiklik yaparak şöyle göstermiştir: 'Asıl Şeytan bana İsa'nın hikâyelerini anlatmaya gelen değil midir?'

"III. Julius bir gün odasında çıplak iken, yanına heyetini çağırmış ve onlardan da kıyafetlerini çıkarmalarını istemiş, şöyle demiştir:

‘Dostlarım, eğer Roma’nın caddelerine çıkacaksa halk sadece kıyafetlerimize saygı gösterecek ise, bu onlar olmadan hiçbir şey olduğumuzu mu, gösterir?’

“V. Pius, sevilen bir aziz ve bağınaz bir adamdı. O, Fransa’daki Protestanlara büyük zulüm yapmıştı. Alba Dükü’nün zulmüne ön ayak oldu. Koyduğu yasaları sorgulamaya kalkan Paleario’yu öldürdü. O halde, onun Papa olarak bir kurtarıcı olabileceği düşünülebilir mi?”

“Aziz Bartholomew’un katliamını metheden XIII. Gregory, IX. Charles’a bu kıyıma katıldığı için tebrik mektubu göndermedi mi?”

“V. Sixtus, Roma’da yazın en sıcak günlerinde herkesin istediği kadar bela çıkartabileceğini ve belaya katılabileceğini söyleyerek, bu şehirde huzuru ve düzeni sağlamak yerine, şehrin kan gölüne dönmesine neden olmadı mı?”

“VIII. Clement, ünlü ‘Barut Suikasti’ni düzenlemedi mi?”

“V. Paul’un, Venedik’te on iki yaşında bir kıza tecavüz edip öldürmesi sebebiyle ona, bölgede soğuk savaş açılmadı mı?”

“XV. Gregory XIII. Louis’e, ‘Bana karşı gelen herkesi yak ve kılıçtan geçir!’ diye ferman buyurmadı mı?”

“İrlanda katliamını düzenleyen VIII. Urban, bölgede bulunan yüz elli bin Protestan’ın ölümüne neden olmadı mı?”

“İşte böyle, dostum, bunlar senin İsa’nın yolunda ilerleyen papazların. Ve bizim böyle terbiyesiz, böyle kaba dini liderlerin yönetiminde olmamız seni şaşırttı sanırım? Ah! Tüm ulusların çok çabuk ve dikkatli olarak içinde oldukları bunalımı, tehlikeyi, üzüntü kaynağını, görmele-ri gerekmektedir!”

“Dünyadaki tüm insanların, asırlardır büyük bir kargaşa içinde olduklarını kabul eder, onların bu hergeleler tarafından yönlendirildiklerini görürsek, ‘Papa’nın ve papazlarının uyguladığı bu zulmü, bu dinsizliği ve dini lider olarak bu canavarların başımızda bulunduğunu bugün şu an durdurmamız gerekmektedir.”

VI. Pius, tüm bunları anlattığım sırada, kulak kabartmış halde beni dinlemeyi sürdürdü ve konuşmamın sonuna geldiğimde yüzünde beli-

ren şaşkın ifade ile bana bakıyordu.

“Braschi,” dedim, “Bu bildiklerimi, son günlerde ülkemdeki tüm gençler öğrenmeye başladılar, hata devri artık kapanıyor. Eski despotluk ve sizin şu haçınız artık kırılıyor, takdimcileriniz kabul görmüyor, gösterişiniz sönüyor ve sizden arta kalanlar yok ediliyor. Toplumlara bağımsızlıkları verildikten sonra Vatikan’a karşı gelenleri tıktığınız zindanların da boşalacağı gün gelecektir, tüm gücünüz ve etkiniz yok olacak. Dünyayı başka görüş yönetecek, sizin mumyalaşmış görüşleriniz kabul edilmeyecek. Tırpan coştüğunda, insanlar mantıklarını kullanıp beklemek yerine harekete geçecekler. Roma’da hiç kimse eskisi gibi bir kenara çekilip basit bir vatandaş olmayacak. İdam edilen onca insan için, manastırın yolları namusu kabul etmeyen kalabalıkla dolup taşmalı, rahibelere özgürlükleri verilmeli, bırakın onlar da evlensinler. Korkulu Avrupa, size hayran olabilir, isminizin insanların aklında önemli bir yeri olabilir ama yine de Papa olmak yerine çok daha değerli bir filozof olmak daha iyidir.”

“Juliette,” dedi Braschi, “Bana gerçekten akıllı bir kız olduğundan söz etmişlerdi fakat sen tüm bu bilgilerinde üstündesin; bu tür yüce fikirlere kadınlarda pek rastlanılmaz. Sana karşı olduğum gibi görünmenin en doğrusu olacağını düşünüyorum, maskemi çıkartıyorum. Karşındaki bu adamın senden ne kadar çok hoşlandığını ve bunun bedelinin ağır olmadığını bil.”

“Dinle beni,” dedim, “Ben buraya erdemli kadın rolünü oynamaya gelmedim ve sarayının en bilinmez yerine gelip sizinle yalnız kalmışsam size karşı olmadığımı düşünmeyin fakat hoş zevklerinize hitap edecek dolgun, ateşli bir kadın yerine benim için dört meseleyi aydınlatmazsanız size taş gibi sert bir kadın sunacağım. Yerine getirilmesini istediklerim şunlar:

“Başlangıç olarak güveninizi kanıtlamak için bana en gizli odalarınızın anahtarlarını verin, içinde neler olduğunu görmek için her kuytu köşeyi incelemek istiyorum.”

“İkincisi ise, sizden cinayet hakkında fikrinizi öğrenmek istiyorum.

Çok cinayet işlediğim için benim konu hakkında yeterince bilgim var ve sizinkileri duymak için sabırsızlanıyorum. Sözleriniz büyük ihtimalle fikirlerimin oturmasını sağlayacaktır. Hatalı olmadığınızdan eminim çünkü çalışmalarınızdan haberim var, yalnız bana karşı dürüst olmalısınız çünkü filozoflar yanlış şeyleri anlamakta hiç zorlanmazlar.”

“Üçüncüsü ise beni Hristiyan ilahiyatına uygun şekilde ağırlamanızdır. Bunun için papazlarınız birbirlerinin kışklarını düzdükten sonra ve sizin kutsal penisinizi su ve un kadar kutsallaştırdıktan sonra sizde beni Aziz Peter’in mihrabında anüsümünden düzeceksiniz. Sizi uyarıyorum başka hiçbir şekilde sizin tarafınızdan düzülmeyi kabul etmem. Bu tür saçmalıklar benim için yeni sayılmaz fakat bunları sizin yapacak olduğunuzu düşündüğüm zaman tahrik oluyorum.”

“Dördüncü ise, bugünlerde ben, Albani ve dostum Prenses Borghe-se’e yemek vermenizi istiyorum. Bu şekilde çok daha müstehcen, baştan çıkarıcı, tutkulu ve etkileyici bir partiyi yaşama fırsatınız olacaktır ki, bu tüm ‘Papa’ların yaşadığından, hatta IV. Alexander’ın Lucrezia ile yaşadığından bile bin kat daha iyi olacaktır.”

“Elbette,” dedi Braschi, “Bunlar ilginç istekler.”

“Bunları kabul etmediğiniz sürece bana hayatınız boyunca sahip olamazsınız.”

“Genç bayan sizin, benim gücüm ve emrim altında olduğunuzu fark etmediğinizi görüyorum...”

“Ne kadar zalim olduğunuzu biliyorum,” diye sözünü kestim. “Alçak, hilekâr, kötü ve acımasızsınız; zaten tüm bunlar olmadan bulduğunuz konumda olmanız imkânsız olurdu fakat ben sizden daha alçak biriyim, beni seviyorsunuz, beni seviyorsun Braschi. Özelliklerinin ayınının bir kadının ruhunda olması seni etkiledi ve beni görmekten memnuniyet duydun. Seni eğlendireceğim kudretli Braschi, küçük Braschi, beni tatmin edebilirsin.”

“Oh Juliette,” dedi beni kollarına alan VI. Pius, “Sen çok farklı bir yaratıksın, yeteneklerin mükemmel, kölen olabilirim. Sahip olduğun bu akıl ve yeteneklerle seninle harika anlar yaşayacağımı, mükemmel zevk-

ler tadacağımı biliyorum. Anahtarlar burada yüzüğün üzerinde... Al ve gidip evimi gez, sonra sana cinayet hakkında düşündüklerimi anlatacağıma söz veriyorum. İstedğin yemekse, senin istediğin şekilde bu akşam gerçekleşebilir. Tüm bunların gerçekleşmesi için ben de en az senin kadar çaba harcayacağım, meleşim. Fakat bulunduğum konumun hata kabul etmediğini biliyorsun. Ben bir şarlatanım, eğer inanırsam istediğimi yaparım.”

“İşte bu sizin ne kadar alçak biri olduğunuzun kanıtı,” dedim. “Zaten dürüst olsaydınız insanların gözünü bağlamak yerine, o bağları çözerdiniz.”

“Elbette, fakat bu şekilde açlıktan ölürdüm.”

“Bu sizin yaşam tarzınızın bir gereği değil mi? Elli milyon kişinin kötü haline izin vermeniz de kendi istediğiniz için değil mi?”

“Evet, çünkü varlığım benim için her şey demek ve şu elli milyon kişinin hiçbir değeri yok. Çünkü doğa kanunları bencil olmayı gerektirir... Kime ne olduğunun hiçbir önemi yoktur.”

“Doğru renklerinizi gösteriyorsunuz, benim istediğimde buydu. O halde el sıkışalım ve utanç verici durumun devamını, kötülükleri, bir çift olarak paylaşmaya karar verelim, tamam mı?”

“Mükemmel,” dedi Papa, “Kendimizi zevklere adayalım.”

“Çok iyi,” diye katıldım, “Sözlerinizden birini tutmakla başlayın; bana bir rehber verin, burayı gezmek istiyorum.”

“Sana ben rehberlik edeceğim,” dedi Braschi, yürüdüğümüz sırada, “Bu mükemmel sarayın,” dedi, “Geceleri bahçelerinde eski Hristiyanlar dolaşırlardı ve Nero onları sayısız kereler yakmıştı.”²¹

“Oh, dostum bu tür bir manzara ancak benim gibiler için yapılmış olabilir, en keyifli yanı da dinine ve onun yeteneklerine olan nefretimin dışı vuruşunun bu şekilde olması.”

“Unutma küçük sürtük,” dedi Kutsal Baba, “Bunu, o dinin başkanı ile konuşuyorsun.”

“O da aynı benim gibi, değerini biliyor ve o dine sadece kârlı gelir

için saygı duyuyor. Gel dostum, seni semirteceğini bilsen bu dinin düşmanları ile bile iş birliği yaparsın.”

“Elbette, Juliette hoşgörüsüzlük kilisenin en önemli ilkesidir. Aç gözlü zorbalığı olmadan dinin tapınakları da hızla yok olacaktır ve ka-
nun önemsenmediğinde kılıç vurmamak zorunludur.”

“Despot Braschi!”

“Prenslerin saltanatı da buna bağlı değil mi? Onların gücü de aynı anlayışla sürüyor, haydi bunu değiştirelim ve öyle olmadığını varsayalım. Halkı korkutmadan hiçbir denge sağlanamaz, kalplere korku vermeden ve kara bir bulut olmaya devam etmeden o pigmelere dev muamelesi yapılmış olur.”

“Ah Braschi, sana söylediğim gibi insanlar akıllandığı, zorbalar çoğaldığı zaman, ellerinde tuttukları hükümdar asaları ve prangaları, hepsi özgürlüğün mimberlerini parçalamak içindir, tahtın kuzey rüzgarına yenilip devrilmesi için gerekli olan budur. Despot hükümet halkı sosyal haklardan mahrum ettiği sürece insanlar kaçınılmaz şekilde onları geri almak için harekete geçeceklerdir. Avrupa’da devrim kaçınılmaz görüldüğünden kutsal emanetleri ve tahtını yok etmek etrafı Brütüs’ün enerjisinin iki katı ile Sezar’ın erdemlerinden temizlemek gerekmektedir.”

Yürümeye devam ediyorduk. “Bu binaların hepsini ziyaret etmek imkânsızdır,” dedi Braschi. “Sarayda dört bin dört yüz yirmi iki tane oda bulunuyor ve bahçeleri devasa büyüklüktedir, haydi gel kendi gözlemlerinle gör,” dedi Papa, beni Aziz Peter’in kutsal dikdörtgen şeklindeki binasına götürürken. “Buradan,” diye anlatmaya başladı, “Dünyayı kut-
suyorum; burada kralları aforoz ediyorum, itibarsız ve değersiz yeminler ediyorum.”

“Zavallı oyuncu, hiçbir değeri olmayan bir sürü zırva ile uğraşıyorsun, felsefe tüm bu küçük tiyatronu sona erdirebilir.”

Buradan ünlü bir resim galerisine geçtik. Tüm Avrupa’da eminim Louvre galerisi kadar uzun bir oda, hiçbirinde bununki kadar güzel resimler yoktur. Hayranlıkla izlerken, “Papa, Aziz Peter’in üç anahtarı onurunuzun diğer bir ifadesi öyle değil mi?”

“Bu bir amblemidir,” dedi Papa, “VII. Gregory ve VIII. Boniface bunun kendilerine sınırsız güç verdiğine inanırdı.”

“Kutsal Baba,” dedim yaşlı başpiskoposa, “Bu amblemler ile uşağınızın eline bir kırbaç verseniz ve şerefli kışınızı kırbaçlatsanız, böylece kehanetlerde bulunsanız, ne müthiş olur!”

Buranın ardından T şeklindeki kütüphaneye geçtik. Kütüphanede büyük dolaplar olmasına rağmen az sayıda kitap vardı.

“Evinizdeki her şey yanlı,” dedim Braschi’ye, “Buradaki kitaplıkların boş görünmesi yerine üçte birini kaldırmalısınız. Düsturunuzun her yerinde hile ve sahtekârlık var.”

O raflardan birinde Terence’nin el yazmasını buldum, içinde oyunların, aktörlerinin çizimleri de vardı. Onun ardından VIII. Henry’nin Anne Boleyn’e yazdığı mektupları buldum. Anne Boleyn onun aşık olduğu bir fahişe idi ve Papa’nın itirazlarına rağmen onunla evlendi. Bu İngiltere’deki reform döneminin unutulmazlarından.

Sonra portakal ve mersin ağaçlarının bulunduğu bahçeleri gezdik.

“Sarayın diğer tarafına geçtiğimizde, turumuz sona erecek,” dedi Papa. “Sakladığım şehvet aletlerini sen ve dostlarınla yiyeceğim akşam yemeğinde ortaya çıkarabilirim.”

“Ah Braschi,” dedim merakla, “Onları saklıyorsunuz öyle mi? Hiç kırbaç kullanıyor musunuz?”

“Yıllar geçtikçe bazı şeylerde eski değerlerini yitiriyorlar. Benim yaşımdaki bir adam için hoş zevk yoktur, ona da diğer şeylere verdiğim değeri veririm.”

“Eğer kırbaçlıyorsanız bu sizin acımasız olduğunuzu gösterir. Bu acımasızlık şehvetin bir parçasıdır eğer bunu bu şekilde ifade edemiyorsanız başka yöntemlerle uygularsınız.”

“Dediğin gibi Juliette, bazen çok cesur olabilirim. Bunu göreceksin, evet bunu kesinlikle göreceksin.”

“Dostum, görmek istediğim hazineleri unutmayalım. Altınların olmalı, servetin herkesin dilinde bir efsane haline geldi. Onları elime alıp,

o taze paralara dokunarak ve onları gözlerimle görerek kötülüğü paylaşmak istiyorum.”

“Onların saklandığı yerden fazla uzakta değiliz,” dedi Papa beni mahzen gibi bir yere indirirken. Küçük demir bir kapıya geldik, Papa kapıyı açtı. “Kutsal emanetler hazinesi burası işte,” dedi rehberim beni içinde en az elli ya da altmış milyonluk mücevher ve altın sikkelerin bulunduğu odaya alırken. “Korkarım şu an sahip olduğumdan daha fazlasını harcadım. Bunlar bana V. Sixtus’tan Hristiyanlığın aptal mirası olarak geçti.”

“Eğer size miras kalan taç tüm bunların sahibi olmanızı sağlıyorsa o halde siz dünyanın en zenginlerindensiniz. Ben sizin yerinizde olsaydım, kazancımı çoktan yemiştim. Paranızı dostlarınıza dağıtın, zevklerinizi ikiye katlayın, kendinizi memnun etmeye sınır koymayın, fetihlerinizi tahtınız düşene dek çoğaltın. Papa, size şimdi burada geleceği haber veriyorum, özgür bir ulus ya da birçok konfederasyon birçok monarşi engelini aşarak sizi yenebilirler. Üzücü bir şey ama Roma Kilisesi’nin son Papa’sı siz olacaksınız. O halde buradan başka neler alınabilir?”

“Bin Venedik altını.”

“Bin Venedik altını! Cimri dilenci! Papa, başka bir yöntem var, tüm ceplerimi altınlarla dolduracağım ve buraya üç kez gelirim ağırlığımca altın alabilirim eğer bunu yapamazsam sende parayı benim gibi başka bir kadına verirsin.”

Bunu söyledikten sonra altınları avuçlamaya başladım.

“Dur sevgilim, bunu belgelendirmemiz gerekiyor bu yüzden sana belgesiyle birlikte bin altın hediye edeceğim.”

“Bu pek ilgimi çekmedi,” dedim. “Senin bu yaptığın Venüs ile kumar oynamaktır.”

Ve sonra hazine odasından ayrıldık, bu arada önceden bunu planlayıp yanımda getirdiğim balmumu ile kilidin şablonunu almayı başardım. Braschi düşünceleriyle meşgulken hiçbir şey fark etmemişti.

“Juliette,” dedi sonra, “İsteklerinden biri yerine geldiğine göre artık senden hoşlanıyor olmalısın; şimdi bakalım ben senden hoşlanacak mıyım.”

Ve zampara eteğimin kopçasını söktü.²²

“Fakat,” dedim, “geri kalanlar?”

“Başta da söz verdiğim gibi Juliette, diğerlerini de yerine getireceğimden kuşkun olmasın.”

Yaşlı zampara beni istiyordu, komik dostum, ben divana uzandığımda bir dizini yere dayamış ilgisini çektiğine emin olduğum yerime bakıyordu.

“Süper,” dedi, “Albani güzelliğinden söz etmişti fakat bu derece harika olduğunu düşünmemiştim.”

Papaz çok ateşli biçimde dudaklarıma yapışıp beni öptü, dili heyecanla ağzımın içinde dolaşıyor, dans ediyordu ve ellerinden birinin aceleyle güçsüz erkekliğinin çevresinde dolaşmaya başladığını gördüm. Papa’nın penisini görmek için yanmaya başlamıştım, başımı uzattım fakat bu duruş onu görmemi engelliyordu.

“Eğer,” dedim, “Bir süreliğine rahatınızı bozabilirseniz daha uygun bir pozisyon alabiliriz ve böylece size daha çok yardım edebilirim.”

Divana yaslanmasına yardım ettim, kıcımı yüzüne dayadım. Eğilip onunla oynamaya başladım ve anal olarak biraz tahrik olmasını sağladım. Ona daldığım sırada Kutsal Baba’yı yakından inceleme fırsatım oldu, size onu yapabileceğim en iyi şekilde tarif etmeye çalışacağım.

Braschi dolgun bir adamdı, kalçaları geniş, tombul fakat sıkı ve oldukça sertti. Kıç deliği çok büyüktü ve her gün yirmi beş, otuz kez düzeldiği açıktı. Penisi dik, ince ve güzel değildi. Tepesi temizdi, yaklaşık sekiz inç uzunluğunda, altı inç genişliğindedi. Papa kendini zevkin içinde hissettikten kısa süre sonra aleti kalkmıştı. Kutsal emanetini butlarımın arasına soktu sonra dişi ve tırnaklarıyla anüsümü aralamaya başladı. Bu oyunlar başta önemsiz görünmüştü fakat sonra, Papaz kendini kaybedip ölçüyü aşınca, yüzümü döndüm.

“Braschi, seninle suç ortaklığı rolünde olmayı planlıyorum fakat kurban olmayı kabul etmiyorum.”

“Isındığımda ve karşılığını ödediğimde,” diye katıldı Papa, “Bana

sadece bu güzel kıllarla oynamak yetmez. Sıç Juliette, iyi bir kız ol ve sıç, bu beni rahatlatacak; yalvarıyorum sıç, ancak bu şekilde boşalmamı sağlayabilirsin.”

Onu tahrik etmek benim elimdeydi, yeniden arkamı döndüm ıkındım, osurdum ve sonunda sıçtım. Papa'nın yüce penisinin bu noktada boşalacağını anlamıştım, oldukça sertleşmişti.

“Hazırlan çabuk ol,” diye bağırdı domuz, “Kıcını düzeceğim,”

“Hayır yapmayacaksın,” dedim, “Bu geceki seks partisi için gerekli gücünü azaltır, şu an bunu düşünecek durumda değilsin.”

“Yanlış düşünüyorsun,” dedi Papa sıkı sıkı kıcıma yapışmışken, “Ard arda bir damla sperm bile yitirmeden otuz, kırk kış düzebilirim. Seni bu pozisyonda becereceğim, becermeliyim.”

Buna ne cevap verebilirdim? O çok kararlı bir adamdı; yeniden baktığımda bu kararlılığın penisinin boyutunu da belirlediğini gördüm; kıcımlı sundum. Braschi mızrağını en derine ve dibine batırdı. Bu acı ve zevk karışımı bir tat vermişti bana, Papa'nın penisini kıcımda hissetmek hoş bir duygu idi, beni her şeyiyle mutluluğa götürdü, boşaldım. Göçüm çok duygulanmıştı, beni sıkıca ve sertçe kucakladı, öptü, okşadı. Fakat tüm tutkularını kontrol altında tutuyordu, hiç durmadan geçen on beş dakika sonunda geri çekildi.

“Çok tatlısın,” dedi. “Hiç bu kadar şehvetli bir kıcı düzmemiştim. Haydi yemek yiyelim. Aziz Peter'in minberinde olmasını istediklerin için emir vereceğim, yemekten sonra istediğine ulaşacaksın.”

Birlikte yemek yedik. Çok pis bir herifti. Dünyada bu konuda Braschi ile kıyaslanabilecek az sayıda insan vardı; zinanın en can alıcı noktalarını biliyordu. Ağız tadına önem veriyordu, her lokmayı önce benim tükürüğümle ıslatıp ağzına vermemi istedi, şarap ve likörlerle ağzımı gargara yapıyor ve tükürüyordum, o da sonra içiyordu.

“Oh Braschi,” dedim bu çılgınlığın ortasında, “İlahi gücüne gönülden inanan insanlar seni bu alçaklığın ortasında görseler ne derlerdi?”

“Beni onlara yaptığım aynı saygısızlıkla yargıarlardı,” diye cevapladı Braschi, “Ve onurlarına rağmen onlar aptaldır. Bunun hiçbir önemi

yok! Onları kendime hayran bırakmaya ve aldatmaya devam edeceğim. Elbet bir gün bu yalan saltanat sona erecek, o sona erene dek her anının tadını çıkarmalıyız.”

“Evet evet, gerçekten öyle,” dedim. “Eski kafalı ve aptal insanlar daha iyi bir hizmeti hak etmiyor zaten... Braschi, söyle bana gideceğimiz tapınağa birkaç kurban gömelim mi?”

“Bunu elbette yapacağız,” diye cevapladı ‘Kutsal Baba.’

“Seks partilerinin yeterince tatmin etmesi için önce kan akmalı. Tiberius’un tahtına oturup onun şehvet oyunlarını taklit edebilirim ve orgazmın hüznünlü ölüm vurgularıyla birleşmesi ile çok daha zevkli hale geldiğini biliyorum.”

“Bu tür aşırılıkları çok yaşar mısınız?”

“Günlerimi onlar olmadan geçirdiğim çok nadirdir ve kansız ellere dokunmadan geçirdiğim geceler pek azdır.”

“Peki bu canavarca tat nereden geliyor?”

“Doğadan çocuğum. Cinayet onun kanunlarından biridir; cinayete ihtiyaç duyduğundan bu gücü bize vermiş ve ister istemez ona uymak zorunda kalıyoruz. Zevkle karışan suçun aslında suç olmadığını biliyorum çünkü eğer istersem bunu yapıyorum. Geleneksel fikirler üreten, sıradan filozoflar insanı doğaya boyun eğdirdiler; insanın aslında doğaya mantıkla bağlı olmadığını sana açıklamaya hazırım.”

“Dostum,” dedim, “Sana sözünü hatırlatırım. Bu inceleme zaten anlaşmamızın bir parçası, o halde onu şimdi uygulayalım, bunun için çok vaktimiz var.”

“Nasıl istersen,” dedi uzun başlıklı Piskopos düşünür.” Tüm vaktini anlatacağım konuya vermeni istiyorum.

“İnsanın gururuna hükmeden tüm aşırılıklar, insanın cesaretinin en aptalca örnekleridir. Kendinden daha değerli yaratıklarla çevrelendiğinde insan ister istemez bunlardan kurtulup özgür olmak ve ikincil olmak ister ve suçu hiçbir cezanın temizleyemeyeceğine inanır. Onurlu aptal soylular, ilahiyattan güç bularak kendilerini ölümsüz ruhun egemenliğinde görür, bu zalim körlüğü takdir etmek zorunda kalır. Gerçekte cö-

mert ilahiyat, Tanrı'nın meşhur adaleti nasıl bir sonuç ortaya koyuyor? Oysa insanlığı şiddetli cezalar, yadsınamayacak şekilde harabe edecek bir son beklemektedir, bu mükemmel bir makinedir. Makine gizlidir, kusursuz bir akıl ve kusursuz bir ruhun tasarladığı bu mükemmel yıkım olabildiği kadar ölümcül olmalıdır. Ve insan oburluğunu bastırmak için masum kuzuyu kızarttı, parçacıklara ayırıp haşladı ve o sakın kuzunun Tanrı tarafından yaratıldığını iddia etse de zalimce yok etti. Kendinde bu gücü açıkça bulduğunu bir de felsefe açısından bakarsak, doğanın insana nasıl açık bir sistem yüklediğini görürüz, güçlünün her zaman için zayıfı yok etme yetkisi vardır; bunu doğa vermiştir, iyi olan olmayanlara kendi gücünü kanıtlar.”

“Dünyada hiçbir varlık doğa tarafından kasten üretilmemiştir; doğanın tüm çalışmalarının ve kanunlarının sonucu, bizim dünyada yaptıklarımızdır, burada her şeyin varlığına ihtiyaç duyarız, farklı yaratıklar elbette başka dünyalarda varlıklarını sürdürmektedirler, büyük gezegende birçok dünya ve varlık vardır. Fakat bu yaratıklar ne iyi ne güzel olmadıkları gibi önceleri yoktur ve yaratılmamışlardır, onlar boştur, onlar doğanın düşünülmemiş operasyonlarının sonuçlarıdır, bir kazanın içinde kaynayıp ısıdan incelen sıvının buharı gibidirler ve havaya karışıp yok olurlar. Bu buhar üretilmiştir, gücünü yabancı bir maddeden alır ve içinde hiçbir özelliği yoktur, tamamen bir şeyin sonucu ile meydana gelmiş bir heterojendir, varlığı ya da yokluğu yayıldığı madde üzerinde ters etki yapmaz. Kaynamadığı zaman ısı maddenin üzerinde hiçbir değişime neden olmaz, sıvı halde kalır ve buhar sona erer. Doğanın başka kanunlara örnek oluşuna bakalım, hiçbir yaratık bundan farklı sonuçlarla meydana gelmemiştir; fakat doğa farklı kanunlara rağmen varlığını sürdürmektedir.”

“Bununla birlikte insanın doğa ile bir ilişkisi ve doğanın insan ile bir ilişkisi yoktur; doğa, insanı hiçbir kanuna bağlayamaz, insan doğadan başkasının desteğine ihtiyaç duymadığı gibi, doğa da kimseye destek olmaz, birbirlerine ne zarar verirler ne de yardım ederler; istemeyerek üretilmiş birinin onu yaratanla hiçbir ilişkisi yoktur. Bu durumda insa-

nın doğa ile yapacak bir işi yoktur, insan kendi kurallarının kontrolü altındadır, bu kurallar onun tabiatında vardır. İnsan varoluşu ile kendine özgü kurallar koyar, bunlar altında sonuna kadar sabit şekilde yol alması gerekir; bu kurallar onun kişisel olarak kendini koruması, onun çoğalmasını hedefler, insanın kuralları kendine aittir fakat bunların doğa için hiçbir önemi yoktur; bu nedenle insan artık doğanın pençesinde değil ondan ayrıdır, işte bu uzaklaşma onun bozulması ya da özünden uzaklaşması anlamına gelir. Eğer insan kendini yok ediyorsa, yanlış yapıyor demektir; tabii kendi bakışı ile. Fakat bu doğanın bakış açısı değildir. Eğer büyük bir kitle bu bakış açısını kabul ediyor ve bu noktada kendi bildiği kuralı uyguluyor ise doğa, çalışmalarının mecburi sonucu olarak yeni fenomen varlıkları göndermek zorunda kalır. Eğer bu yaratıklar, onlara karşı gelmezse o zaman yeni türler göndermeye devam edecektir. Bu onun âciz olduğunu göstermez, isterse her şeyi yapabilecek gücü vardır fakat gerekmediği sürece yapmaz, karşı çıkışı erteler. İçimizdeki kurallar doğanın fenomenlerine verdiği güçtür.”

“Bu nedenle ahlakın onun bakış açısı ile suça dönüştüğünü söyleriz. Sanılanın aksine eğer yaratıklar birbirlerini yok ederlerse doğanın istediğini yapmış olurlar, onlara hiçbir şekilde üreme empoze edilmemiştir, bunu tamamen kendileri uygulamışlardır. İşte bu nedenle doğanın yok etmesi gereklidir. Kendi varlıklarını yok etmesinin doğru olmadığını düşünüyor olabilirsin fakat bu durumda unutmamak gerekir ki, doğanın seçme şansı yoktur. Onun var etmek gibi bir kanunu vardır, o var eder ve var ettiğini de korur, bunu değiştiremez. Diğer bir konu ise olasılıklar dahilinde üremeleridir, fazlalıklar mutlaka yok edileceklerdir. Üreyen ve kendi kendini yok eden yaratıklar doğanın haklarıdır, şimdiye dek bu hep böyle olmuştur, üretme hakkına sahip olduğu gibi yok etme hakkına da sahip olacaktır. Biz insanların ürettikleri tüm kurallara rağmen nüfusu kontrol etmek, üremesi ve yok olmasının kontrolü tamamen onun elindedir; biz her zaman kendi kurallarımız dahilinde uyum içinde yaşadık ve onun isteklerine karşı çıktık, inatla onun bize buyurduklarını yapmayı reddettik ya da ona zevk veren cinayetlere or-

tak olmak istemedik böylece ona hizmet etmedik, unutmamalıyız ki, ona hizmet etmemiz gerekmektedir, onun istekleriyle uyum içinde olmamız gerekir. Ah! Peki, biz onun isteklerine uymazsak bizi bırakır mı? Ya da bize karşı tepkisini gösterir mi, içimize üfleğiği cinayet zevkini reddedersek bunun bir cezası olur mu? Başımıza gönderdiği bu savaşlar, bu salgın hastalıklar bunun sonucu değil mi, başımıza gönderdiği zorba hükümdarlar: Alexanderlar, Timurlenkler, Ghengiler, Khanlar tüm bu kahramanlar, tüm kendi koyduğumuz kuralları hiçe sayarak kendi kurallarını uygulamadılar mı? Onun kabul ettiği kurallar vardır ve biz bunlara karşı gelerek hiçbir şeyin önüne geçmiş olmuyor, sadece ona karşı gelmiş oluyoruz, var edilen yaratık imha edilmelidir, bu olması gerektir. Dünyanın en kötü, en barbar, en acımasız, en zorba adamı onun isteklerini yerine getiren, onun istediği geleceğin temellerini atan ve onu şımartan tek varlıktır.”

“Daha ileri gidelim. Bu canı an gelir tüm bu işlediği cinayetlerden ve suçlardan vicdan azabı duymaya başladığına karar verir, bunu kalbinde hissettiğini düşünür; gerçekten öyle olduğunu düşünürsek ve eğer anlattığım sistemi bilmiyor ise, ne yaptığının da farkında değil demektir, bu tamamen onun içinden gelen sestir ve doğruyu yapmaktadır, duyduğu vicdan azabı ise kesinlikle gerçek değildir.”

“Tüm fiziksel varlıkları birbirine bağlayan imkânsız zincir, üç krallığın mevcudiyeti ile ilgilidir; hayvan, mineral ve bitki, bu üçü birden doğada hizmet için vardır, o üçü doğanın önemli kanunlarından fakat ne yaratılmışlardır ne de gereklidirler. Bu krallıklar da aynı kurallarla yönetilirler. Üçü de mekanik olarak ürer ve kendi kendilerini yok ederler çünkü üçü de aynı elementlerden meydana gelmişlerdir. Bazen aynı şekilde kombine olurlar bazen farklı şekilde fakat bu kural ve çalışmalar doğa kanunları ve çalışmalarından farklıdırlar, bağımsızdırlar; o üç krallığı da bir kez yaratmıştır, bir kez ve sonsuza dek onları kendi varoluş biçimleri ile tasarlayıp yaratmıştır, onlar kendi kurallarını uygularlar, onların ruhu daimi geçiş halindedir, daimi değişim, daimi değiş-tokuş üçünü de daimi hareketli kılar.”

“Tüm canlı varlıklarda hayatın amacı ölümden başka bir şey değildir, ölümü ve yaşamı içimizde barındırırız. Ölüm derken, aynı zamanda her şeyin çözülmesi anlamına gelmektedir; maddenin bu bölümüşü onun bir daha canlanamayacağı anlamına gelmektedir. Fakat bu ölüm sadece hayalidir, mecazi olarak böyledir, başka şekilde değildir. Madde, maddenin başka bir bölümüne geçer; yani hareket edip yer değiştirir, yok olmaz; formunu yitirir, eksilir ve böylece hareketsiz kalır, toprağı zenginleştirir, verimini arttırır, kendi krallığına ve diğer krallıklara hizmet eder. Analizin sonucunda sahip olduğumuz ilk hayatla, ikinci, yani ölüm arasında büyük bir değişim ortaya çıkmadığını görürüz. Birincisinde dünyaya anne yardımı ile gelen bir madde idik. Madde gelişimini rahimde tamamladı, verimini burada arttırdı ve tüm üç krallığın kanunlarının bilimi doğadan ayrı şekilde vardır; çünkü doğa onları bir kez var etmiştir ve yenileme sürecine dek onları içine almaz; bu krallıkların da devamını sağlar. Hayat adını verdiğimiz ilk nesil, bir örnek niteliğindedir. Kanunlar sadece var olan için geçerlidir ve yok olduğunda bu kanunlar değişir; yaratıcı bozuk maddeyi taş haline getirir. Varoluşun ve yok oluşun bir arada oluşu bize ölümün gerekli olduğunu gösterir, zorbarların zalimlikleri, kötülerin işlediğı suçlar, üç krallığa hareket sağlayan kanunlar kadar gereklidir; Doğa onları dünyaya kendi yarattıklarına yaramaları için gönderdi, onları bir kez yarattığında kendilerini yenileme ve yok etme gücünü de onlara verdi, üreme onlarda sonsuza dek var olacaktır ve doğa bunu ancak kendini yok ederek durdurabilir ki, böyle bir güce de sahiptir. Bununla birlikte kötü adamın cinayetleri sadece doğaya hizmet etmez, aynı zamanda üç krallığın orijinal amacına da hizmet eder. Söylediğim; benim sistemimin oyuncularında hiçbir varlık sonsuz değildir, belli bir süreçte hayatını sürdürürler bu tüm varlıklar için geçerlidir; ancak ne zaman ki doğa, onların yeniden var olmasını isterse o zaman yeniden var olurlar, bu durumda ölümden yok olmak anlamına gelmediğinden, sonuç olarak suç için çalışmak lazımdır. Suçluyu deviren kişilere rağmen doğa için çalışan suçluyu kurtarmak için üç krallık güçlerini birleştirir. Şimdi, kendi yasalarına bu gerçeklerin ışığında yeniden bak ve nasıl olduklarını ölç.”

“Bu dünyada hiçbir şekilde insanın insanı yaratma gücü yoktur. Bizim sosyal sistemimizin ahlak ve yanlışlıkları tamamen saçmalıktan ibarettir ve ahlaksızlıkların, erdemlerden çok daha yararlı, çok daha gerekli olduğu; ahlaksızlıkların yaratıcı erdemin tersi olduğu ya da ahlaksızlıkların nedenlere yol açtığı, erdemin ise hiçbir şey sağlamadığı; erdemin değil kötülüğün, düzensizliğin uyum getirdiği açıktır. Eğer kötülük tamamen yok olursa, üç krallıkta tüm doğa kanunlarını yok edecektir. Böylece tüm ölü bedenler ortaya çıkacak, görüneceklerdir; artık dönüşüm ve hareket olmayacaktır. Bu üç krallığın hareketini önleyen insanların işlediği suçlardır, bu durumda suçun aslında her şeyden daha önemli olduğu ortaya çıkmaktadır, bu evrensel, kusursuz bir uyumdur. Horace bu uyuma ‘uyuşmayan armon’i demiştir. Fakat kuşkusuz en gerekli olan üremeyi durdurmaktır, diğerleri bundan daha az değer taşımaktadırlar, üremeyi durdurmak krallıkların kanunları için de gereklidir. Varlıkların düzenini bozmaları gerekmektedir. Onlara ceza vermek saçma ve aptalcadır, bu dünyadaki her şeyin varlığında olduğu gibi katillerin varlığı da doğanın susuzluğunu gidermek içindir. Ah, mutsuz faniler! Yok etmek bir sanattır, hatta sanattan da öte büyük bir güçtür. Hiçbir şey yok olmasa, sonsuz olsaydı, doğanın ne gücü kalırdı? Genel durumun değişimi, parçalanma, ölüm doğaya faydalıdır. Tüm bu değişimleri gerçekleştiren insan doğayı zor durumda bırakmaktan öte ona hizmet etmektedir. Bu söylediğim tam olarak nedir? Ona doğru hizmeti vermek için daha çok sayıda kısımlar gerekmektedir ve bu çok daha zalimce olmalıdır; bu, ona daha uygundur, o suçta kalpsizliği görmek ister. Ona daha iyi hizmet edebilmek için kişinin yeniden doğuşu engellemesi, yani cesedi yakıp yok etmesi gerekir. Eğer doğaya hizmet etmek istiyorsak arkasını da getirmeliyiz, cinayetlerimizin sayısını çoğaltmak bize değil, doğaya bağlıdır.”

“Oh, Juliette, ölümün tek başına bir anlamı olmadığını anlamalısın, meseleyi fiziksel ve felsefi açıdan görmek gerekir, bu sadece maddenin ilkeyi hareket ettirmesi ya da hareket ilkesinin madde üzerinde hiç durmadan hareketidir. İnsanın doğumu bu sonuçla onun ölümünün dur-

ması ve varlığının başlamasından başka bir şey değildir ve anne nasıl onu doğurup ona can veriyorsa aynı kişinin katili de ona ölümü vermektedir; konu maddenin yer değişimidir; bir yerde var olurken başka bir yerde var olmaya devam etmesidir ve her şekilde doğumdur.”

“Doğum kadar ölüm de gereklidir, hepsi maddenin hareketi, reaksiyonudur; ikisi de aynı okyanusun hareketine benzer; yükselir ve alçalır, aynı denizdeki gelgit gibidir, su hiçbir dalgasını yitirmeden ya da kazanmadan sonsuza dek akar; bunun sürekliliği ve devamı vardır, yani bizim ahlaklı ya da ahlaksız oluşumuz hiçbir şeyi değiştirmez. Tüm bunlar sonsuz varyasyonlardır, maddenin binlerce farklı bölünmesi, farklı binlerce şekilde ortaya çıkmaya devam edecektir. Hayatın ilkesi dört elementin birleşmesinin sonucundan başka bir şey değildir; ölüm ile bu birleşme bölünür, her element krallık kanunlarının çağrısıyla kendi şeklini alarak yeni birleşmeler için bekler; bu sadece bütünde meydana gelen şekil değişiklikleridir, bölümler ayrılır ve yeniden bütünü oluşturmak için bir araya gelirler; yeni varlıklar her zaman yeniden oluşurlar. Fakat hayatın ilkesi, elementlerin meyvesinin eşsiz şekilde birleşiminin tek başına var olmayışı sadece bu birleşimde var olduğu ve bu birleşim sona erdiğinde değiştiğidir ve bu şekilde eskinin üzerine yapılan yeni çalışmada daha az ya da çok mükemmellik gösterebilir. Şimdi, bu varlıklar birbirlerinden tamamen ayrılık gösterirler, doğadan farklı oldukları gibi krallıkların kanunlarından da farklıdırlar, benim maddenin değişimi üzerine yaptığım tespitin bir önemi olmayabilir fakat Montesquieu’nun söylediğine göre: ‘Ben, bir dairenin parçasının dik açılarını aldığımda onun şeklini değiştiririm, yani eğer o madde insan ise onu marula, lahanaya, kelebeğe ya da solucana çevirebilirim; bunu yaparken bana verilmiş bir hakkı kullanmak dışında hiçbir şey yapmış olmuyorum ve eğer istersem, yapabilirsem tüm varlıkları yok etmeli ya da başlarına dert açmalıyım, bunu yaparken de üç krallığın ve doğanın kanunlarına uyduğumu söylemek durumunda değilim. Bundan öte ben, bu kanunlara hizmet etmekteyim, üç krallığın dünyaya besin vermesinc yardım ediyorum krallıklar böylece sonsuza dek üremeye devam edecekler; doğanın kanunlarına ve

amaçlarına, yok ederek hizmet ediyorum, bu şekilde yeni senaryoların oluşmasını engelliyor, doğanın zaten önceden oluşturduğu senaryonun devamını sağlıyorum.’ Benim öldürdüğüm bir vücudun çimene, küçük bir keneye, bir kurda, dönüşmesi üç krallığın kanunları için az ya da çok önemli olsun, bunu tercih etmek durumunda olduğunu düşünüyor musun? Doğanın gözünde seçtiği oyuncuları istisnai bir değer taşır mı? Yaşlı bir ağacın milyonlarca yaprağının her biri ağaç gövdesi tarafından çok sevilir fakat bu sevgiyi aynı ağaç komşu ağacının yaprakları için duymaz. ‘Bu bizim öz saygımızdır’, diye devam ediyor Montesquieu, ‘Zayıf olmamızı ve ne kadar zayıf olduğumuzu hissetmemizi engeller, dünyada bir değerimiz olduğunu, kayda değer biri olduğumuzu, bir neden olarak dünyaya bir sonuç verdiğimizi, hatırlanacağımızı, ismimizin anılacağını sanmamıza neden oluyor. Oysa insan hiçbir zaman doğadan daha mükemmel değildir, dünyanın tümü, tüm insanlar hatta dünyada yaşayan yüz milyonlarca insan, hepsi doğa için özelliği olmayan basit atomlardan farksızdır.’ O halde acıyı, kesmeyi, koparmayı, viran etmeyi, katliamı, kıyımı, yakıp yok etmeyi, tozunu attırmayı, eritmeyi, üç krallığın üretimi olan şekilleri farklı hale getirmeyi ve daha birçok hizmeti, sadece onlara gerektiği için yapacaksın. Doğa kanunlarını icra edecek, o kanunların kölesi olacaksın çünkü biz çok sınırlı ve çok güçlü olasılıklarla başka hiçbir şeyin değil ama her şeyin genel kuralı ile işbirliği içinde çalışıyoruz ve düzensizlik denilen şey aslında düzendir. Doğa için iyidir ama bizim ona düzensizlik dememizin asıl nedeni çıkarlarımızı uygun olmayışı, bizimle uyumsuz oluşudur ve dediğim gibi aslında bu, bizle uyumsuzluk oluşturduğunu düşündüğümüz düzensizlikler doğada tam uyumun ifadesidirler. Ah, eğer bu suçlar genel tutum için gerekli olmasaydı, bizim için aynı anlamı mı ifade edeceklerdi? Kalbimizin derinlerinde o suçları işleme ihtiyacı ve o suçları işleme tutkusunu yine duyacak mıydık? Doğanın bu tutkuları içimize aktarmasının onun çıkarları ile kesiştiğini düşünmeye nasıl cesaret edebiliyoruz? Eh, gerçekten şundan emin olmalıyız ki, doğa, bizim onu rahatsız edip, ona zarar vereceğimiz her şeye ulaşma gücünü vermemiştir. Gel küçük kız, dünyamızı aydınlatan güneşin ışığının susamışlığını dindirmeye çalışa-

lım, yıldızların uyumunu değiştirmeye kalkalım, gökleri değiştirelim; ah, elbette doğa bize bunları yapabilme gücü vermemiştir çünkü bu tür değişiklikler her zaman doğaya gerçekten zarar verecek olan kötülük-lerdir. Bizim yapabilecek güçte olduğumuz işler onun bize yetki verdiği işlerdir; yapabileceğimiz işleri en iyi şekilde anlarız, o halde bunu yapalım, korkmadan yok edelim ve düzeni bozalım. Ona hizmet ettiğimizi, yaratıkları yok ederken suçlu ve katil değil aslında sadece ona hizmet ettiğimizi unutmayalım.”

“Fakat suçların işlevselliğinde kendi içlerinde birbirlerinden farklı olmadıkları ve katillerin çok doğru, çok iyi hizmet ettikleri ve doğanın onlardan iğrenmediği doğru mudur? Ne akıl! Bir dakika bile üzerinde düşünülmeyecek kadar aptalca fikirler! Kim doğanın gözünde kutsal ve çok önemli bir yere sahip olduğunu düşünebilir ki? Babanızın ya da annenizin ya da kız kardeşinizin doğanın gözünde sadece köleden başka bir değere sahip olduğu, bir an için bile düşünülebilir mi? Onun için bu tür ayrımlar yoktur. O, onları anne baba ya da hısımlar olarak kabul etmez, tanımaz çünkü anne ya da baba metamorfozun bir basamağı ko-numundadır ve herhangi bir özelliğe sahip değillerdir, kanunlara bağlı olarak meydana gelme durumunda bizler yine sadece bu kanunların kölesi olmaktayız. Bize verdiği, kalbimize verdiği büyük acımasızlık-la biz yine ona ve kanunlarına hizmet etmiş oluruz. O, bunu istediği için bize büyük acımasızlığı vermiştir, bizden en büyük beklentisi üre-meye karşı olmamızdır, bizden asıl en büyük beklentisi  krallığı yok etmemizdir fakat bunu yapamayız çünkü bize verdiği g buna yetmez. Onu memnun etmek için tüm evreni yok etmemiz imkânsızdır; o hal-de onu yapabileceğimizin en iyisi ile mutlu etmeyi deneyelim, dehşeti ve kötülüğü en akıl almaz en hayal edilemez kadar iyi hale getirelim, yumuşak ve uyum getiren kanunlara tüm varlığımızla karşı çıkalım; onun istediklerinin hepsini yapmaktaki yetersizliğiniz, yapabilecekle-rinizin önüne geçemez.”

“nceden sözünü ettiğim gibi ocuk öldürme onun tasarılarına çok uygundur çünkü bu uyumu bozmak, varlığı tohum halinde iken meza-

ra göndermek demektir. Babasını öldürürken oğlu hiçbir şeyi bozmuş olmaz, sadece zincirin en kalın halkasını yok etmiş olur; baba oğlunu öldürdüğünde ise ona eklenecek ve eklenmiş halkaları kırmış olur; aslında babanın yok olmasının yanı sıra çocuğun yok olması daha iyidir çünkü baba yok olup geride oğul kaldığında, oğlun zinciri devam ettirme olasılığı da kalmış olur. Çocuk ya da genç anne olsun, hamile iken krallığa ve tabii ki doğaya doğru hizmet için her zaman ikisinin birden öldürülmesi gereklidir, bu yolla herkes insanlığa karşı zalim ve yok edici olabilir.”²³

“Ah, halen suçun içindeki acımasızlığın umurumuzda olmadığını görmüyor muyuz, suç işlediğimiz sırada kalbimize verdiği mutluluğu en derin haliyle duyuyoruz. En korkutucu olan bizim için her zaman en çekici olan oluyor; en karası, en kirlisi bize her zaman daha çok heyecan veriyor. Açıklanamaz doğa ahlaksızlık, alçaklık, zalimlik istiyor, bize bu işleri uygun buluyor, bize yardım etmek için felaketler ve salgın hastalıklar veriyor; o halde tüm hayal gücümüzü kullanarak, korkmadan, engellerden kurtulalım, insanlığın kendi koyduğu kuralları, bizi hapse atmak için bekleyen o kuralları yok edelim. İnsanlık ve ahlakın insanı iyi yaptığını mı düşünüyorsun? Böyle bir şeyin olmadığını unutma, bunlar sadece insanı yumuşatmaya yarar, oysa aslında insan özünde acımasız ve bir o kadar da zalimdir. Doğa da onu özgür ve zalim olması için rahat bırakır. İnsan aslında dostlarına ve yakınlarına karşı her zaman kötü ve haindir ama bunu gizler oysa doğa insanı kötülük yapması için serbest bırakmaktadır, insan ne kadar kötü olursa tehlike o kadar az olur.”

“Tekrar etmekten bıkmamalıyız: Cinayet ve suçu zevk alarak yapmayan hiçbir ulus yoktur, bu kıyım ya da az sayıda suçlar da olsa açık olan suçun istenerek ve zevk alınarak işlendiğidir. Yeniden tekrar ediyorum: Cinayet kanunlara göre resmi bir değişimdir, kayıp değildir;²⁴ üç krallık için ya da doğa için de olsa üstün derecede onların yararına hizmet eder. Öldürdüğümüz varlıklar sadece biçim değiştirmektedir, bir sineği öldürdüğümüzde, o sonra bir paşa olarak geri gelecektir, önceden bir başpiskoposun sonra hamam böceği olarak geri gelmesini tercih et-

mez misin? Öğelerin şekil değiştirmesinde hiçbir yanlış ya da kötülük yoktur, binlerce sineği öldürmekle, ondan daha üstün bir hayvan olan insanı öldürmek arasında sadece kaybedilecek kan miktarında fark vardır o kadar.”

“Doğanın bize gönderdiği katilleri kıtlık, savaş ve koleradır; doğa bize karşı uyguladığı diğer düşmanlıkları gibi bunları da bizden kurtulmak için başımıza gönderir. Kolerayı, kıtlığı ya da savaşları yakıp yok edip, idam edemiyoruz oysa tüm bunları insanlara yapabiliyoruz, kıtlığı, kolerayı ya da savaşları yok edemememizin nedeni bunun yanlış oluşudur. Hatalar ve doğrular her zaman var olmak zorundadır. İşte bu nedenle, hayat da her zaman fakirlik ve zenginlik olmaya devam edecektir, zenginlik her zaman doğru fakirlik ise her zaman yanlış olacaktır.”

“Cinayete neden olan acımasızlığın, insanın en doğal karakteri olduğunu söylemek doğrudur, cinayet en tatlı tutkudur, doğanın insana hediye ettiği en güçlü heyecandır; insanın içindeki acımasızlık basitçe gücünü deneme isteğinin ifadesidir. İnsanın işlerini, kişiliğini, tüm sözlerini ispat etme fırsatını, acımasızlığı verir, eğitim bunu bazen gizler fakat acımasızlık çabucak yeniden ortaya çıkar. Sonra her türlü şekilde kendini göstermeye başlar. Şiddetli zonklamalar biz suçu acımasızca işlemeyi düşünsək ya da uygulasak da her şekilde krallıkların kanunlarına ve aynı zamanda doğaya hizmet etme zevkini hissedip büyük haz almamızın sonucu oluşurlar.”

“O halde bu katile, ceza değil ödöl vermek gerekmektedir; asla bunun bir suç olmadığı unutulmamalıdır, ne kadar önemli olduğu, verdiği enerjiyi, gücü ve yüce felsefeyi unutmadan, katilin ne kadar yüce biri olduğunu kabul etmek gerekir. Birçok hükümet katilleri yanlarında çalıştırmaktadırlar... Juliette, katil diğerlerinin yaşamını ellerinden alırken vicdanının sesini rahatça bastırabilme gücüne sahiptir, kişi eğer cinayetin felsefesini biliyorsa, o zaman o büyük bir katil demektir. Kim bilir, dünyada kaç kişi özünde çok iyi bir katil ama bunu uygulamaya kanunların ve hükümetin baskısı yüzünden geçemiyor; işte bu nedenle şanssız insanlar bir türlü gerçek mutluluğu bulamıyorlar. Kuşkusuz Alexander-

lar, Saxslar, Turenneleler sahip oldukları büyük servete hırsızlık yaparak sahip oldular; Cartouchelar, Mandrinler ve Desrueleler hükümetin yetkisinde çalışan acımasız ama büyük adamlar oldular.”

“Oh, adaletsizliğin korkunç zirvesi! Aslan, kurt, kaplan gibi vahşi hayvanlar da katil oldukları için tek başlarına zirvede olmayı başarıyorlar; bu hayvanlar hiçbir kural tanımadan yaşıyorlar ve dünyada diğer tüm hayvanlarda olduğu gibi açlıklarını bastırma isteği ile suç işliyorlar!”

“Sıklıkla o vahşi hayatın aslında ne kadar gerekli olduğunu fark ediyoruz ve kendimize şunu itiraf ediyoruz: ‘O korkunç, ölüm saçan yaratıklar aslında ne kadar gerekli, doğa hiçbir şeyi yararsız yaratmadı; o hayvan belki bizi zehirleyecek bir havayı soluyor ya da yediği şey bizi zehirleyebilir ve bizim için oldukça tehlikeli.’ O halde dünya üzerindeki tüm katillerin aynı amaca hizmet ettiğini kabul etmeliyiz, biri diğerine göre ne kadar vahşi olursa olsun, birinin verdiği acı diğerinden ne kadar fazla olursa olsun aynı amaca hizmet veriyor.”

“Katilin doğaya zarar verdiği, dengeyi bozduğu, hayatının geri kalanını acı çekerek geçirmesi doğrudur,’ diyenlere verilecek tek cevap tüm bu düşüncelerin, ‘Safsatadan’ başka bir şey olmadığıdır, ‘Bunlar safsatadan başka bir şey değildir.’ Geri zekâlılar. ‘Katil, cinayetin yasak olduğu ülkelerde yaptığı işin kötü oluşundan endişe etmez ki, onu sadece ülkenin ceza kanunları endişe ettirir... Savaşçı, öldürdüğü düşmanından dolayı endişe duyar mı? Ruhun işi yaptıktan sonra düştüğü sıkıntı yasaklardan dolayıdır; her insan hayatında bir kez yasakları aşmıştır çünkü yasak olgusu başlı başına onu kırma dürtüsü vermektedir, suça teşvik etmektedir. Bir kapının üzerine asılan içeri girmek yasaktır uyarısı, kim olursa olsun bunu gören kişiyi o kapıdan içeri girmeyi teşvik eder ve giren kişi yaptığı için suç olmadığını iyi bilir. Yasakların terör yarattığı açıktır, suçluyu korkutamaz ve engelleyemez. Yasak endişe getirirse bile suçlunun işini engelleyemez. Bununla birlikte bir dakikalığına rüzgarın başka yöne estiğini varsayalım, adaletin kılıcının ahlak dediğiniz şeyi vurduğunu düşünelim ve kanunların suçu ödüllendirdiğini varsayalım; erdemın nasıl kaybolduğunu, nefret dolu sessizliğin bir anda nasıl açığa

çıktığını, nasıl moda olduğunu görürüz. Böyle bir durumda doğa sakinleşir, içimizde yasaklara karşı esen fırtınalar durulur ve sonsuza dek kaybolur. İçimizde bize fısıldayan ses, biraz eğitimle neyi doğru neyi yanlış yaptığımızı söyleyecektir. İşte, bu ses bize, Tanrı'nın ve sosyal yaptırımların ne kadar yanlış olduğunu, gerçeğin ise işte bu ses olduğunu haber verecektir. Bir an için bile bize öğretilenlerden sıyrılıp, bu sesi dinleseک zaten neyin yanlış olduğunu öğreniriz.”

Diğer yandan doğa bize, 'Her şekilde dikkatli olun,' der. 'Dikkatle baktığınızda komşunuza verdiğiniz zararın size getireceği mutluluğu ve sağlayacağı kazancı unutmayın; bence var olan hiçbir kanun kabul edilmemeli. Suç üzerine yaptığım bu kesin tespitleri sert bulmamak lazım. Annen, baban, oğlun, kızın, yeğenin, kuzenin, karın, kız kardeşin, arkadaşın benim için çok değersizdir; bağ, akrabalık, dostluk, kan bağı diye hiçbir şeyi kabul etmem; çünkü onlar zayıflıktan başka bir şey değillerdir, bu yönde verilen eğitim ve sosyal tabular beni ilgilendirmiyor ve bana gereksiz geliyor; hepsini bozmak istiyorum, nefret ediyorum, yürürlükten kaldırmak istiyorum; işte ben buyum. İnsanları yok edip, enginara, kıça, öküze, bite dönüşmelerini istiyorum; bu işte yetenekli olduğumu biliyorum, defalarca insanları öldürüp başka maddelere dönüştürdüm, bazen işimi çok iyi bazen de daha az iyi yaptım ama yaptım. Bize üç krallığın verdiği gücü sıramız geldiğinde kullanarak elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ben kendi adıma tüm benliğimle bunu yapıyorum, yapmaya devam ediyorum, çocukları engelliyorum, çocukların büyümesini, var olmalarını tüm gücümle engelliyorum çünkü bu şekilde zinciri kırmış oluyorum. Benim için yok etmek veya var etmek; her ikisi de aynı anlama geliyor, bence yok ederek hiçbir şey kaybetmiş olmuyoruz; bence ağaçtan düşen kuru bir yaprak en az tazeleri kadar kullanılabilir durumdadır, kurumuş bir yaprak ile saygıdeğer bir kralın arasında hiçbir fark yoktur. Yap ya da boz; hiçbir şey fark etmez, bununla birlikte bendeki zalimlik zaten bana üç krallığın ve doğanın verdiği birleşme sonucu meydana gelmiştir, bu kendiliğinden olan bir durumdur, hainlik benim var oluşumla bir; ben de bu hainliği dünyada

her şeyin üzerinde uyguluyorum. En geniş, en derin, en acımasız suçlar beni ancak memnun edebilir.”

“Bunlar ‘doğa kanunları’ Juliette; bu onun kabul ettiği tek kanun, onun için değeri olanlar bunlar, bu onun çiğneyemeyeceği tek kanun. Eğer insan başka kanunlar yapıyorsa, bu onun aptallığıdır ve biz bunu söylemeliyiz ama asla bu kanunların bizi engellemesine izin vermemeliyiz, birazını bile kabul etmemeliyiz; ön yargılardan uzak yalın bir biçimde yapacağımız tek şey doğanın bize verdiği haklarla bu insan yapımı kanunlardan öcümüzü almaktır. Yapabileceğimizin en iyisini yapmalı, güçsüzü ezmeliyiz; sınırlamalara baş kaldırmalı, bu sınırlamaları önümüze koyanlara engel olmalıyız. Mantıksızlıklara uymak yerine, doğanın içimize sunduğu özgürlüğü, bize sunduğu acımasız kalbi sonuna dek onun hizmeti için kullanmaya devam edelim; eğer bize bu acımasızlığı az vermişse ondan nefret edelim, ondan iğrenelim, ona küfredelim ve bir an bile durmadan suç işlemeye devam edelim.”

“Onunla konuşup ona, ‘Sen, sebepsiz ya da sebepli biçimde, beni bu dünyaya getiren sen, kendimi arzu dolu ve suça bu kadar yakın hissetmemi sağladın. Ruhum sana hizmet etmek için, suç işlemek için yanıyor, bunun diğer melankolik işlerden daha keyifli olduğunu çok iyi biliyorum. Bu kanunlar tek amacım olacak ve sana hizmet edeceğim, sana hizmet etmek için ruhum susuz, bana suç işlemek için gereken gücü ver ve beni güçsüzlükten koru. Dünyadaki tüm yaratıkları incelediğimde yine tek amacın sana hizmet etmek olduğunu, bundan ötede bir şey olmadığını görüyorum. Oh, sen bizim zalim annemiz, ne kadar kötü ve acımasız olursa olsun insandan yapmasını istediğin işler, sonsuza dek biz insanları heyecanlandırmaya devam ediyor,” demeliyiz.”

“Ve şimdi Juliette,” diye devam etti Papa, “Sana tüm çağlarda ve her yerde insanın yok etme zevki ve doğanın bunu destekleyişi hakkında yeterince örnek ve bilgi vermişimdir.

“Capodimonte’de eğer bir kadın ikiz doğurursa, kocası bebeklerden birinin boğazını, herkesin arasında sıkıp öldürürdü.”

“Arapların ve Çinlilerin çocuklarına yaptıklarını herkes bilir. Ara-

larında çok azı doğduktan sonra büyüye bilme şansına erişir, genel olarak kız çocuklarını doğdukları gün öldürürler. Aynı durum Tayvan'da da geçerli idi.”

“Meksikalılar bir kız ya da erkek çocuk katletmeden sefere çıkmazlardı.”

“Japonyalı kadınların çocuk aldırmasına izin verilir, istedikleri kadar; kimse onları istemedikleri bir şeyden kurtuldukları için suçlayamaz.”²⁵

“Malabar Kralı'nın sarayında demirden bir koltuk vardır ve bu koltuk ateşin üzerinde durur, her festival gününde bu koltuğa bir çocuk konur ve etleri iyice kızarana dek ateşin üzerinden alınmaz.”

“Cinayet, Romalılarda hiçbir zaman ölümle cezalandırılmaz ve uzun zamandır imparatorlar Romalı diktatör Sulla'nın kanunlarını devam ettirerek canilere sadece para cezası verirler.”

“Aynı suç Mindanao Adası'nda onurlandırılır; suça teşebbüs edip işleyen kişiye cesaretinden ötürü kırmızı kurdele takma hakkı verilir.”

“Caraguos'ta aynı onur cinayetin kalitesine göre verilir; kırmızı türbana layık olmak için önce yedi kişiyi öldürmüş olması gerekir.”

“Orinoco yarım adasında anneler, kızlarını ışığı gördükleri an suda boğarlar.”

“Zopit ve Trapobania Krallığı'nda babalar, hangi cinsten olursa olsun belli bir yaşa geldikten sonra çocuklarının boğazını keserler.”

“Madagaskar'da salı günü doğan çocuklar yaşatılır, perşembe ve cuma doğanlar ise vahşi hayvanlara yem edilir.”

“Roma İmparatorluğu doğuya ilerlemeden önce, Romalı çocuklar kaç yaşında olurlarsa olsunlar babalarına karşı gelirlerse babaları tarafından öldürülürdü.”

“Kitab-ı Mukaddes'teki birçok bölümde babaların çocuklarını öldürme hakkı olduğu yazar.”

“Partlarda ve Ermenilerde kanun babaya kızını ve oğlunu evlilik yaşına geldiğinde öldürme hakkı veriyordu.”

“Sezar aynı töreyi eski Fransızlardan almıştı.”

“Rus Sezar Peter, çalışmaları sonunda insani ve ilahi kanunların ulusal deklarasyonunu yaptı, buna göre babanın çocuklarına hayat verme ya da öldürme hakkı vardı; bunun için herhangi bir izne ya da bir an için bile tereddüt etmeye gerek yoktu. Deklarasyonunu yayınladıktan sonra Peter, bu kanunların kapsamını daha da genişletti.”

“Eski Gal amiri, yeniden seçilmek için Habeşistan’a akın başlatmak zorunda kaldı; seçilmesinin nedeni orada yaptığı büyük kıyım, büyük zorbalık ve yangınlar oldu, öldürdüğü adam kadar saygınlık kazandı.”

“Geçmiş yıllarda Mısırlılar, Nil’e genç bakire kurban ederlerdi. Kalpleri şefkate ve iyiliğe yenik düştüğünde bunu yapmayı bıraktılar, Nil’in verimi azaldı, Mısır kıtlığa mahkûm oldu.”

“İnsanlar uzun zamandır kurban vermekte ve savaşçı toplum anlayışında yaşamaktadırlar. Roma büyük kıyımlar yaptığı zamanlarda dünyanın hanımefendisiydi ta ki Hristiyanlık gelene dek, o geldikten sonra kölelerin hayvanlar gibi katledilmesi kötü sayıldı. İsa’nın takipçilerinin konuşmalarının ardında insani duygular yoktu. Ancak içlerindeki korku sona erdiğinde, imparatorlukta putperestliğin yıldızı yeniden parlamaya başladı ve Hristiyanlar düşmanlarının eğlenceleri için kurban olmak durumunda kaldılar. İşte bu nedenle alçaklar, kardeşlik safsatasını ortaya atıyorlar ve Juliette, bunun tek nedeni insanları etkileyebilmek. Bunu anlatmamın asıl nedeni, bu saçma dinin düşmanı olanların yeterince fazla ve oldukça çılgın olduğunu bilmeni istememdir. Eh biz de bize atalarımızdan geçen mirası sürdürüyoruz.”

“Amerikanın bütün medeniyet görmemiş vahşileri, atalarını öldürüp yerine geçerlerdi; bu oğul için doğru bir davranıştı, babası yaşlandığında ve gücü azaldığında oğlundan kendini öldürmesini isterdi.”

“Güney denizlerinde bir adada kadınlar, doğurganlık yaşını geçtikten sonra öldürülürlerdi çünkü sonra dünya için hiçbir işe yaramadıklarına inanılırdı.”

“Afrika’daki Barbary ülkelerinde insanların karılarını ya da esirlerini öldürmelerine karşı hiçbir kanun yoktu, efendilik sonuna dek onların

elindeydi.”

“Borneo Adası’nda insanlar, öldürdükleri kişinin bir sonraki hayatta kendilerinin kölesi olacağına inanırlardı ve sonuç olarak bir sonraki hayatı iyi geçirmek için daha fazla adam öldürürlerdi.”

“Tatarların gözüne bir yabancı iliştiğinde, eğer o zengin, hoş görünlü biri ise onun özelliklerini kendilerine almak ve gelecek nesillere ulaştırmak için onu öldürürlerdi.”

“Tangut Krallığı’nda genç adamların kostümü bir ellerinde hançer ile tamamlanırdı ve yılın belli günleri seçtikleri insanları öldürmek için ortaya çıkarlardı, adam öldürmeleri bundan sonraki hayatlarını çok iyi geçirecekleri anlamına geliyordu.”

“Kachao’da bir kişi diğerini öldürmek istediğinde bunu yapar ve öldürdüğü kişinin akrabalarına adamın ederi kadar para öderdi.”

“Bu bana, ‘Dağın Yaşlı Adamı’nın hikâyesini hatırlattı. Bu Prens düşmanı olarak kabul ettiği kabile liderlerini davet eder ve bu davette onlara karşı saldırı düzenlerdi.”

“İtalya’da da her zaman profesyonel suikastçiler bulunur, hükümet onlara her zaman izin verirdi. Ve hiçbir hükümet insanların hayatını koruma hakkına sahip değildir.”

“Zellanda’da eski günlerde insanlar, ülkenin Tanrılarına yılda doksan dokuz adam kurban etmek zorundaydılar.”

Carthaginianlar, kapılarında düşman gördüklerinde iki yüz çocuğu sıraya dizip öldürürlerdi, kanunlarına göre bu çocuklar Satürn’e sunuluyordu. Hoş olanı bu tören sırasında çocukların annesi olayı hiçbir üzüntü duymadan izlerdi. İşte bu, insanları suça teşvik etmenin güzel bir yöntemidir!”

“Şimdi adını hatırlayamadığım kuzeyde bir kral, dokuz çocuğunu kurban etmişti ve bunun için onlara verdiği canı geri aldığı açıklamasını yapmıştı. Bu durum dehşet değil hoş bir durumdur, çünkü bundan zevk almıştır.”

“Eski Çin İmparatoru’nun babası Um-chi, karısı öldükten sonra onun ruhu için otuz adam kurban etmişti.”

“Cook, Tahiti’ye yaptığı son seferde kendinden önce gelenlerin öldürüldüğünü keşfetmiştir.”

“Yahudilerin Kralı Herod ölüm döşeginde iken tüm Yahudileri Eriha şehrindeki hipodromda toplantıya davet etti ve kız kardeşi Salome’yi başına oturtup halkına son nefesini verişini duyurmasını istedi.”

“II. Muhammet kendi eliyle hanımının başını kesmişti ve bunun tek nedeni askerlerine kalbinin aşk ile yumuşamadığını göstermekti, sonra da arzularını tatmin etmek için geceyi İrene ile geçirdi.²⁶ Aynı kişinin başka eğlenceleri de vardı, örneğin sarayının bahçesinden salatalık çalanı bulmak için sarayında çalışan herkesi arardı... Muhammet bir gün John Baptist’in tablosunda bazı hatalar buldu ve Bellini’yi eserini doğal yapamadığı için suçladı. ‘Bak buraya,’ dedi Muhammet. ‘Bu ne kadar sert görünümlü bir kafa.’ Bir kez de bu büyük filozof Konstantinopol’i kuşattığında zevklerini tatmin etmeleri için şehirden yüz bin köle seçip onları kullanmıştı.”

“Visapur Kralı ve generali Abdalkar, içinde yüz yirmi karısı bulunan bir hareme sahipti; sefere çıkması gerektiğinde karılarının hepsinin boğazını kesip öldürdü.”

“Yasaklı Marius ve Sulla acımasızlığın örnekleridir. Roma’nın yarısının kasabı olan Sulla sevdiği kadınların evinde, onların arasında sakin bir ölümle dünyadan göçtü. Peki, o halde bizi gören Tanrı neden suçu, suçları cezalandırmadı, cezalandırmıyor?”

“Nero on ya da on iki bin kişinin meydanda ölmesini sağladı ve bunun tek nedeni sürücüsü ile alay eden kişiyi bulamaması idi, sonuç olarak hepsini öldürmeye karar verdi. Praeneste’deki amfi tiyatrodan başka yirmi bin kişinin ölümüne neden olmuştu ve bunun, onun için bir oyun olduğunu herkes biliyordu.”

“Sezar’ı çok iyi tanıyan ve Romalılarla birlikteliği olan Commodus, Romalıları vahşi hayvanlara atmıştı. Geceleri ise sokaklardan rastgele topladığı on beş yirmi zavallı kadınla kendini eğlendirirdi, onların başını topuz ya da sopayla kırardı.”

“Seksen bin kişi ülkelerinden alınarak Roma’da esir edildiler. Aziz

Bartholomew, Dragonları kesti, seksen bin Flaman, Roma Dük'ü tarafından katledildi: Tüm bu örnekler insan hayatını katletmekten insanların ne kadar çok zevk aldığını kanıtlamaktadır.”

“Konstantin, Hristiyanları çok seven imparator, karısına, damadına, yeğenlerine ve oğluna suikast düzenledi.”

“Florida yerlileri mahkûmlarını kullanırlardı, anüslerinde bir delik açarak içine omuz genişliğinde parçalar sokarlardı.”

“Hinduların acımasızlığı ile eş değer bir şey yoktur, her zaman tartışmaları ölüm ile sonuçlanır ve bu olduğu sırada şarkılar söylerler ve yaptıkları diğer bir acımasızlık da ağlayan kurbanlarına acımamalarıdır.”

“Yerliler de tutsaklarına benzer şekilde davranırlardı. Tırnaklarını sökerler, göğüslerini ve parmaklarını deşerler derilerini yüzerlerdi, özellikle kadınların anal organlarına işkence edip ölümlerini korkunç hale getirirlerdi.”

“Ve çocuklar, yetişkinlerin hayrete düştüğü durumlarda bize örnek olmuyor mu? Çocuk tavrı, vahşetin doğal olduğunun en net kanıtıdır. Küçük bir kuşa yaptıkları işkence ve onun haline gülüp eğlenmelerine çok sıklıkla rastlanır...”

“Maori yerlileri düşmanlarını yerler, kalanını da köpeklerle yem ederler. Hamile kadınların göbeğini deşip içinden bebeği çıkarır, beynini sökerlermiş ve annenin kemikleriyle ikisini birleştirirlermiş.”

“Heruli Almanlar savaşta elde ettikleri tüm esirleri kurban ederlerdi; İskityalılar ise her on esirden birini öldürürlerdi. Fransızlar ne kadar zamandır insanları katlediyorlar? Agin Meydanı Savaşı'nda Fransa'nın o kara gününde Edward hepsini öldürdü.”

“Ghenghis Khan, Çin'i gasp ettiğinde iki milyon çocuğu öldürttü.”

“On iki Sezar'ın hayatlarını anlatan Suetonius biyografisinde, binlerce bu tür örneğe rastlanabilir.”

“Pulia'da okçuluk eğitimi alanlar her gördüğü kadın ya da erkeği oklarıyla öldürürlerdi.”

“Ruslar, Danimarkalılar ve Polonyalılar cesede para verme şartıyla

toprağa bağı köleleri öldürürlerdi. İnsanın her zaman para sahibi olması gerekir çünkü para insana güç getirir ve kanın karşılığıdır. Onların suçunun karşılığını ödemesi gerekiyor fakat senin hiçbir mecburiyetin yok, Juliette. Senin pozisyonun belli, güçlüsün öyle değil mi? Ah o halde bana şu sorunun cevabını ver: Seni cinayete teşvik eden ne? İnsanı hayatından mahrum etmek mi? Ben insanı elime geçen her fırsatta hayatından mahrum ediyorum ve bu senin için yeterli, elinden hayatını aldığı kişinin nasıl biri olduğunun sonuç olarak hiçbir önemi yok fakat o adam, birçok suça imzasını attıysa ben, o kişiyi öldürerek en az kanun kadar kötü bir şey yapmış olurum ve eğer istediğim buysa kanunun yaptığını yapabilirim. Sence hangisi daha uygun, suçluyu öldürenin masumiyeti mi yoksa suçluyu öldüren kanunun alçaklığı mı?”

“Kaç ülkede ve kaç asırdan beri efendiler için köleler kurban ediliyor? Sence bu insanlar bunu cinayet ya da suç olarak mı kabul ediyorlar?”

“İspanyolların, ‘Yeni Dünya’nın keşfi ile kaç Hintliyi köle gibi kullandığını kim tahmin edebilir? Bir yılda sadece istilacıların bagajlarını taşımaları için iki yüz bin köle kullanıldı.”

“Octavian, üç yüz kişiyi Sezar’ın ölüm yıldönümünde İtalya’da eğlence için kesmişti.”

“Calicut, korsan gemisi ile Portekiz kıyılarında iken mürettebatını, o baskına gittiği sırada uyumalarından dolayı suçlu bulup başlarını kesmiş.”

“Phalaris, kurbanlarını bronz kaplı odalara kilitler, böylece kilitli tuttuğu zavallı kurbanların acı çığlıklarını duymamış olurdu. Bu da acımasızlığın farklı bir yöntemi! Ve bunu planlayan zalimin hayal gücü kim bilir nasıldı?”

“Frenkler, karılarının hayatına ya da ölümüne karar verme ve bunu uygulama hakkına sahiplerdi.”

“Ava Kralı, vergilerini ödemeyi kabul etmeyen isyancı dört bin kişiyi tutuklayıp hepsini aynı büyük şenlik ateşinde yaktı. Bir daha asla onun gibi kralların topraklarında isyan gerçekleşemedi.”

“Romanya Kralı Padua, şehrin de yaşayanların kendine karşı çıktığını öğrendiğinde, şehirden on bir bin kişiyi birçok farklı ve korkunç

şekilde öldürdü.”

“Acem kralının eşlerinden biri, bir gece rüyasında ağlamaya başlamış ve diğerlerini de uyandırmıştır. Haremde meydana gelen gürültü rahatsızlığa neden olmuş ve kimse krala bu gürültünün sebebi için mantıklı bir açıklama yapamamış bu nedenle üç bin kadına işkence yapmış, inanılmaz eziyetler çektirmiş; öyle ki, o kadar kadından geriye sadece iki el ve iki ayak bulunabilmiş ve vücutlardan kalan diğer parçalar nehre atılmış.²⁷ Acımasızlığın motivasyonunu anlamak o kadar da zor değil; kuşkusuz bu tür bir hayal gücü onu yapan kişinin ruhunun ne kadar şehvetli olduğu ile de ilişkilidir.”²⁸

“Cinayet; kumar, şarap, erkek ve kadın gibi bir tutkudur. Bir kez alıştıgınızda ondan kurtulmak imkansızdır. Hiçbir uğraş insana onun verdiği zevki vermez, bu zevkten kopmak imkânsızdır. Engeller zevkini daha da arttırır ve bu şekilde kalbimizdeki yeri fanatizm şekline ulaşmıştır. Sen Juliette, cinayet ile zamparalığı mükemmel şekilde birleştiriyorsun ve tadını aldığın zevki arttırıyorsun. Aklını ve vücudunu kullanarak duyularını alevlendiriyor, büyülüyor, şaşırtıyorsun. Bu direk olarak sinir sistemini etkiliyor, o karışıklık sinir sistemine her şeyden çok zevk veriyor. İçinde aşırılığı, öfkeyi, aşırı mutluluğu barındırıyor. Cinayetin verdiği coşku, yok etmenin o yüce enerjisi, arzusu hiçbir şeye benzemiyor, bu ezici bir güç anlamına geliyor.”

“Bize yakın olan yaratık, her zaman ilgimizi daha çok çekendir, bizi daha çok etkiler. Onunla daha özel ilgileniriz, bizi daha gizliden kendine bağlar, böylece onu kurban etmeyi daha çok isteriz. Alınan tüm zevkler bu kişisel bağın oluşması ile daha çoğalır, tüm sınırlar kalkar ve zulüm devreye girer. Hislerin en uç noktasına ulaşıldığında ya onu çok berbat işkencelerle öldürmeyi ya da daha hafifiyle yok etmeyi düşünürüz. İnsanın her hareketi niyetine bağlıdır. Ölüme neden olan şiddetli acılar ya ağır ve berbat ya da çok hızlı olur. Bu öyle bir histir ki, bin kez doğmak yerine cinayetin zevkine varmak daha çekicidir.”

“Cinayet, kendi içinde düşünüldüğünde aslında bir süre sonra tek başına yeterli gelmemeye başlayacaktır. Cinayeti kişi farklı şekilleriyle

denemelidir. Eğer farklı yöntemler bulunamıyorsa, şehvetin her zaman cinayetin zevkini arttıracak en iyi etken olduğu unutulmamalıdır.”

“Şehvetli ve barbarca hareketlere kısaca bakıldığında, seni fazla etkilemeyeceğini biliyorum, her zaman doğanın gücü ile farklı ve ilginç ayrıntılar isteyeceğini iyi biliyorum.”

“İrlandalılar, kurbanlarına ağırlıkları kadar dayak atarlardı. Norveçliler, kafataslarını parçalarlardı... Eski Fransızlar, sırtlarını kırarlardı... Galyalılar, göğüs kafeslerini süvari kılıcı ile parçalarlardı... Cimbrianlar, bağırsaklarını söker ya da kurbanlarını kızartırlardı.”

“Romalı imparatorlar, genç Hristiyan bakirelerin kırbaçlanmasını izlemekten hoşlanırlardı; kıçlarının ve kalçalarının sıcak demirle kırılmasını izlerlerdi, kızların tüm vücutlarında açılan yaralardan kanlar fiş-kırırdı. Bu şekilde işkencelerle çok eğlenirlerdi hatta Nero’nun kendisi de o zavallı yaratıklara işkence etmekten büyük zevk alırdı.”

“Suriyeliler, kurbanlarını dağların tepelerinden atarlardı. Marseillais, doğanın tercihi göre zavallıların ölümünün hızlı olmamasını savunurdu.”

“Calabar deresinin etrafında yaşayan zenciler, çocuklarını kuşlara yem ederlerdi. Vahşiler, genel olarak çocuklarını hayvanlara kurban etmeyi severler.”

“Tarihçiler, Meksika’da kurbanların kollarından ve bacaklarından dört rahip tarafından tutulduğunu, en yetkili rahibin ise boğazından göbeğine kadar olan kısmı deşip içinden canlı canlı kurbanın kalbini çıkardığını söylerler; bazı zamanlarda ise kurbanın sırtına taşla vurularak deşilir ve sakatlatları çıkarılırdı.”

“Dünyayı saran tüm insanlar, insan hayatına her zaman için çok az değer verir, çünkü aslında ondan daha değersiz bir şey yoktur.”

“Amerikalılar, anal kanala üzeri dikenlerle dolu dal sokarlarmış ve bunu her iki kanala da uygularlarmış. İşkenceyi, kurbanı ne olduğunu izleyebilmek için uzun süre devam ettirirlermiş.”

“İrakililer, kurbanlarının sinirlerini çıkarır onlarla tel gibi oynarlardı, operasyon sırasında, vücut titrer, yıkılır ve tuhaf refleksler vermeye başlardı ve bunu izlemesi eminim çok keyifli oluyordu.”

Juliette bu sırada, ‘Kutsal Efendi’nin anlattığı işkencelerden çok etkilenmişti ve, “Emin olabilirsin ki, hakkımdan geldin ve beni şehvete sürükledin,” dedi.

“Filipinlerde,” diye sözünü kesti Papa, Juliette’nin, “Suçlu kadın soyulup, çıplak olarak güneşin altında kazığa bağlanır, ölmesi beklenirdi.”

“Juida’da karın değil, içindikiler dışarı çıkartılır, çukur tuz ile doldurulur, vücut pazar yerinde herkesin görebileceği şekilde direkte asılı halde bırakılırdı.”

“Quoias’in attığı mızrakla vücut ortadan ikiye ayrılır ve ölünün karısı içindikileri yemeye mecbur edilirdi.”

“Tonkinese’de ava çıkamadan önce hamile kadınlardan birini kurban ederler, bu şekilde o yılın ürününün iyi olacağına inanılırdı. Burada yine dinin gereği bir cinayet örneği vardır.”

“Huronlar, kurbanlarını kadavra haline getirip canlı canlı kurbanın gözleri önünde vücudunun içinden organlarını çıkarırlardı.”

“Vahşi Kazaklar, kurbanını atın kıcına bağlarlar, dört nala arazileri aşarlardı, Kraliçe Brunhilde’de aynı işkence yöntemi ile ölmüştü, hatırlarsın.”

“Eski Ruslar, kazığa oturtma ve kemikleri çengelle sökme meraklısı idiler. Bizim Türk akranlarımız ise şiş yöntemini kullanırlardı.”

“Sibirya gezileri sırasında Gmelin, kadının canlı canlı çenesine kadar yakıldığına tanıklık etmişti ve kadın acılar içinde ancak on üç gün sonra can verebilmişti.”

“İffetli kadınlar, içinde bir lamba, bir masa, saksı, bir şişe yağın bulunduğu bir yer altı mahzenine hapsedilirlerdi. Roma’da sarayın altındaki geçitlerde bu tür yeraltı mahzenlerine rastlanmıştır.²⁹ Bu da imparatorların saraylarındaki iffetli kadınlara bu tür şeyler yaptıklarını açıkça kanıtlamaktadır ve sonra zevklerine uygun şekilde kadınları öldürürlerdi.”

“Fas ve İsviçre’de suçlu yakalandığında testere ile doğranır. Afrika Kralı Hippomenes oğlunu ve kızını aç bırakılmış atlar tarafından yenmeye terk etmiştir ve bunu yaparken akraba olduklarını, onların, onun oğlu ve kızı olduğunu bir an bile düşünmemiştir, adının bu nedenle Hippomenes olduğu kuşku götürmez.”

“Eski Fransızlar, kurbanlarını önce beş yıl hapsederler, sonra kazığa oturtur ve yakarlardı. Tüm bunlar kutsaldır, tüm insanların yakılması gerektiğine inanırlardı.”

“Eski Almanlar, kurbanlarını çamur deresinde boğarak öldürürlerdi. Mısırlılar ise kurbanın vücudunun her yerine sivri çubuklar geçirip sonra yakarlardı.”

“İranlılar, işkence konusunda dünyanın en ustalarıdır. Kurbanlarını yuvarlak bir kazığa yerleştirirler ve kurbanın üzerine de bir kazık koyarlar, bu şekilde elleri, ayakları ve başı dışarıda gelecek şekilde suya bırakırlar. Vücudunun geri kalan kısımları delinirken yemek yemeye ve içmeye mecbur bırakılırlar eğer kurban yemeyi kabul etmezse, gözleri aletlerle delinir. Bazen de yüzüne bal dökülerek eşekarılarının arasına terk edilirler, canlı canlı rahimleri yenir. Kim inanabilir ki? Bu tür sınırsız işkencelere bazen on sekiz gün dayanan kurbanlar olur. Ne bilim! Ne sanat! Öyle bir sanat ki, ölüm günlerce sürüyor. İranlılar, işkence konusunda tam bir baş belâsındırlar. Haremlerde en ünlü işkence, hata yapan kadının belli yerlerini kesmektir ayrıca taze vücudu sülfür ile kaplayıp, yakmak da oldukça modadır.”

Ve Juliette, bu işkenceyi iyi bildiğini ‘Kutsal Efendi’sine garanti etti.

Papa, “Daniel, Babillerin sıcak fırınlarda deneyimleri olduğunu söyler,” diye devam etti.

“Makedonlar, çarmıha gererlerdi.”

“Atinalılar, zehirli bira ile öldürürlerdi.”

“Romalılar, sıklıkla güçlü kişiler tarafından camdan sallandırılırlardı, ayrıca tekerlek işkencesi de Romalılardan geçmiştir. Diğer bir yöntemleri ise, kurbanlarını ağacın tepesinden, kollarından ve bacaklarından asıp bir eğri biçiminde yere doğru sallandırmaktır. Mettius Sufetius, dört arabaya birden bağlanıp sürüklenmişti. İmparatorlar, kurbanlarını öldürene dek kırbaçlatırlardı. Ya da kurbanlarını içi yılan dolu bir çantaya koyup Tiber’e atarlardı. Diğer zamanlarda kurban büyük bir tekerleğin çerçevesine bağlanır ve önce hızla başka bir yöne, sonra ters yöne çevrilerek kurbanın bağırsakları dışarı çıkana dek kusmasına ne-

den olurlardı.”

“Ulu Torquemada, kurbanın etlerini maşalar ile sıkıştırır ve diğer zamanlarda kurbanını sivri kazığa oturturdu, bu çok ürkütücü ve gülünç bir pozisyondu, kurban çırpınmalar sonunda spazm geçirerek öldü.”³⁰

“Apuleius, bir kadına yapılan ve detaylarının oldukça komik olduğu utanç verici bir olaydan söz etmişti. Kadının sakatatları alındı ve etleri yeniden dikildi tek dokunulmayan yeri başıydı ve sonra vahşi hayvanlara kurban edildi.”

“Zalim Maxentius, kurbanını öldürüp cesedini çürüyene dek ortada bırakırdı.”

“Hastaların, şenlik ateşine atıldığı ülkeler var, hastanın vücudunda açılan deliklerden yükselen alevler sonunda hastanın tüm bedenini sarardı.”

“Dragonlar zamanında erdemi seçen kızlar tespit edilir, tavırları beğenilmek yerine anüsleri ve rahimleri barut ile doldurulurdu. Sonra da bomba gibi patlatılırlardı. Bunun onlara nasıl bir haz verdiği hakkında en ufak bir fikrin bile olamaz. Ve bu kadar zevkli işleri yasaklayan bir Tanrı, kim tarafından sevinebilir!”

“Yeniden klasik işkencelere gelecek olursak, Saint Catherine’in silindire çivilenip dağın tepesinden atılışını anımsayabiliriz. Cennete ulaşmanın bir yöntemi değil mi bu Juliette?”

“Havarilerinden zevk almaktan öte ilgi duyduğum aynı dinin farklı şehit etme yöntemlerine de rastlıyoruz, ellerinin tırnakları kızartılarak, başları köpekler tarafından parçalanarak, yılanlara yem edilerek yapılan bunun gibi daha başka binlerce farklı öldürme şekilleri görebiliyoruz.”³¹

“Bizlere oldukça yabancı bir toplum olan Çin’e baktığımızda, celladın kurbanı üzerinde denediği en az sekiz ya da dokuz gün süren sanatsal işkencelerden önce ölmesi halinde, celladın kendini bundan sorumlu tuttuğunu görüyoruz.”

“İngilizler kurbanlarını parçalarına ayırıp kazanda kaynatırlardı. Kolonilerinde ise zencilerini şeker kamışı değirmenlerinde ağır ağır ufalarlardı ki, bu çok korkunç ve ağır bir ölüm şeklidir.”

“Sri Lanka’da kurban kendinin ya da çocuğunun etini yemek zorunda bırakılırdı. Ya da aslanlara yem edilirdi.”

“Siyam da eğer şereflendirilmek istiyorsanız, boğalar tarafından ezilerek öldürölmeniz gerekir. Ülkenin kralı, asilere dilim dilim etlerini yiyerek ölüm cezası verirdi. Siyamlar bazen kurbanın vücudunu güçlü aletlerle plak gibi ezerek ve kurbanı nefessiz bırakarak öldürürlerdi ya da vücudu keskin aletlerle ikiye ayırırlar ve ikiye ayrılan vücudun bir kısmını yakarlar bir kısmını bırakırlardı.”

“Vietnam’ın güney yönetim bölgesinde, kurbanı soyup kazığa bağlar ve hergün vücudunun bir parçasını doğrarlardı.”

“Koreliler, kurbanın vücudunu iyice şişirdikten sonra tam kıvama geldiğinde ölene kadar üzerinde çubuklarla davul çalarlar. Kralları, kız kardeşini içinde ateş yanan bir kafese kapatmıştı ve kız kardeşi efendisini eğlendirmek için bu kafeste dans etmişti.”

“Diğer yerlerde kurban enine yatırılır, kalçaları ve ayak bilekleri demirle tutturularak havada durur, incikleri sopalarla dövölür, sıklıkla kıcına vurulur; bu yöntem daha sonraları sıklıkla Türkiye ve Barbary ülkelerinde uygulanmaya başlandı.”

“Çin’de, Paolo dedikleri nesne yirmi metre yüksekliğinde sekiz di metre çapında pirinçten yapılmış bir sütun anlamına gelir, bu kutsaldır, hasta bu sütuna sıkıca bağlanır ve yavaşça kızartılır. Söylentilere göre imparatorun karısı da böyle bir işkence yöntemi ile ölmüş ve bunu kullananların mutlaka orgazm olduğu bilinmektedir.”³²

“Japon keskisi ile kurbanın göbeğini oymak için kurban bazen dört adam tarafından bağlanır ve beşinci adam ise kurbanın kemiklerini demir bir topuz ile deşerdi.”

“Fakat hepsinden öte cellatların pozisyonu her zaman için daha ilginçtir. Cellatlar eğer acımasız ve zalim olmasalardı işlerini nasıl yapabilirlerdi?”

“Moulay İsmael, imparatorluğu döneminde suçluları yok eden önemli bir cellattı, Fas’da onun elinden kurtulabilmiş hiçbir suçlu yoktu ve kimse onun kadar iyi baş uçuramazdı. Bu ustalıklardan büyük zevk

aldığını da söylerdi. On bin talihsiz onun elinden ölmüştü. Onun elinde ölenlerin cennete gittiğine inanılırdı.”

“Melinde Kralı ülkesinde suçluları falakaya bizzat kendisi yatırır.”

“Londra Başpiskoposu Bonner, ona itaat etmeyenlerin ya kollarını yolar ya da kırbaçlardı. Bir adamın elini sinirleri yanana kadar mangalda yakmıştı.”

“İngiltere’nin Lordu Chancellor’un karısı adamın İsa’dan önce geldiğine inanmıyordu ve adam kendi elleriyle karısını ateşe atıp yakmıştı. Ve seks düşkününün bunu yaparken zevk almadığı düşünülebilir mi?”

“1700 yılında savaş sırasında Papaz Chayla, eline geçirdiği küçük kızları Protestanlıklarından vazgeçmezlerse kırbaçlardı ve bir çoğunu bu şekilde öldürdüğü iyi bilinmektedir.”

“Birçok ülkede, iki suçlu birden öldürülecekse hangisi önce ölürse cellat onun kanını alır diğerinin yüzüne sürerdi.”

“Cinayetin tüm dünyada uygulandığı açıktır; bir kutuptan diğerine insanlar kurban edilmektedir. Mısırlılar, Araplar, Yunan adaları, Kıbrıs, Ege Denizi kıyıları, Hindular, İranlılar, Suriyeliler, İskandinavlılar, Norveçliler, Romalılar, Polonyalılar, Ruslar, Çinliler, Kuzeyliler, Almanlar, Britanyalılar, İspanyollar, İrlandalılar, Keltler, Fransızlar, Afrikalılar, zenciler hepsi kişisel ve genel olarak Tanrıları ya da kendi zevkleri için insanları katlediyorlar. Uzun zamandır insan insanı öldürüp onun kanını akıtmaktan zevk almaktadır, bunu bazen adalet dürtüsü altında, bazen de din uğruna yapmaya devam etmektedirler. Fakat kuşkusuz ki bunun altında aslında sadece o kişinin amacı ve kendi isteği yatmaktadır çünkü insan öldürmekten büyük zevk almaktadır.”

“Bu örneklerden sonra Juliette, dünyada cinayetin ne kadar yaygın olduğunu görmüşsündür zaten bundan daha doğal bir şey yoktur ve sende farklı gibi duran bu durum, tüm yaptıkların, düşüncelerin, bu kadar insanın yaptığı ile benzer bir kararlılık değil mi?”

“Çekici filozof!” diye bağırdım, kollarımı Braschi’nin boynuna dolarken. “Hiç kimse bu önemli konuya senin gibi özenle değinmemişti; hiç bu kadar mantıklı, dikkatli ve eksiksiz anlatılmamıştı, birçok garip

öykü ve bu kadar çok tesirli örnek verilmemişti. Ah, şimdi tüm kuşku-
larım kayboldu, doğru nedenin ardında olduğumu artık daha iyi biliyo-
rum, tüm vicdan azapları yok oldu ve artık bende Tiberius gibi dünya-
daki tüm insanların sadece kafa kesmek üzerine aynı basit isteğe sahip
olduğunu biliyorum.

Haydi gidelim ‘Baba,’ saat geç oldu; sabahın bizi ahlaksız halimizle
yakalamasını istemediğinizi söylemediniz mi?”

Kilisenin içine doğru yürüdük.

Beşinci Bölüm

Saint Peter sunağı, yüzlerce mertrekarelik bir alan içerisinde, devasa duvarlarla çevriliydi; bu oda katedralin diğer bölümlerinden tamamen ayrı tutulmuştu. Yirmişer tane kız ve erkek, alanın dört bir yanına sıralanmış, vücutlarını sergiliyorlardı; her köşede, bankların önünde, kurbanlar için hazırlanmış küçük Yunan sunakları göze çarpıyordu. Bunlardan birinin hemen yanında on beş yaşında bir kız, onun arkasında da yirmi yaşlarında hamile bir kadın vardı; üçüncü sırada on dört yaşında bir genç; dördüncü sırada on sekiz yaşında Apolla kadar yakışıklı bir erkek göze çarpıyordu. Büyük sunağın içerisinde ise kurban vermeye hazır üç rahip ve onlara hizmet edecek altı kilise şarkıcısı erkek, hazır bulunuyorlardı. Hizmetlilerden iki tanesi birazdan servis edecekleri ışıltıya kış deliklerini gözler önüne sererek esneme hareketleri yapıyordu. Braschi ve ben merdivenlerinde harika bir Türk halısı serili on metre yüksekliğindeki sahnenin üzerine uzandık; burası en azından yirmi kişiyi rahatlıkla alabilecek büyüklükteydi. Yedi ya da sekiz yaşlarında altı çıplak küçük kız merdivenlerde oturmuş ‘Kutsal Babamız’ın emirlerini bekliyordu; erkekler güzel ve cesur kıyafetlerle süslenmişlerdi, kadınlar

tarafından giyilenler de tarif edilemeyecek şekilde ağız sulandırıcıydı. Üzerilerinde tüm vücut hatlarını ortaya çıkaran ipek kumaştan transparan giysiler vardı ve boyunlarına pembe eşarp dolanmıştı. Tarif ettiğim tuniklerde aynı pembe renkteydi, arkalarında bağlanmış ve yan taraflarını açıkta bırakmıştı. Bunun üstünde omuzlarından dökülen mavi taftadan bir kumaş vardı, saçlarına ise güllerden taçlar takmışlardı. Kıyafetlerin güzelliği ve zerafetinden o kadar etkilenmiştim ki, aynısından edinmeyi düşünmüştüm. Ve nihayet seramoni başladı.

‘Yüce Efendi’imiz tutkuyla hareketlenmeye başladığında altı hizmetli merdivenlerde belirdi ve onu tatmin etmeye başladı. Üç kız getirildi. Papa, birinin üzerine oturdu ve kızın parmaklarını kendi anüsüne soktu; ikincisi aletini ağzına aldı; üçüncü kız ise toplarıyla oynamaya başladı: Bunlar olurken bir yandan da kışım VI. Pius’un öpücüklerine hedef oluyordu. Herkes isteklerimin Papa’nın ki kadar önemli olduğu ve hemen yerine getirilmesi konusunda uyarılmıştı. Papa, havaya girdiğinde rahip yardımcısı sahneye getirildi ve Papa’nın aleti üzerine oturdu, yardımcının aletini de ben içime almıştım. Altı güzel kız ve erkek etrafımızda dönüyor, kıçlarını ve aletlerini sergiliyorlardı. Bir erkek sığınağımı emiyor, başka bir kız da onun aletini sömürüyordu. Burada yaşanan namuzusluklara karşı koymak imkansızdı; Braschi’nin iç çekişleri, iniltileri ve kızarmış teni ne kadar tahrik olduğunu gösteriyor, beni de hareketlendiriyordu; çılgınlık içerisinde orgazm olduk. Ah, dostlarım! Ne bulunmaz bir zevk. Daha önce böylesini yaşamamıştım. Kendimizden geçmiş bir şekilde yere uzandık.

Sarfedilen güç geri kazanılmalıydı; Braschi tekrar sertleşene kadar işkenceye başlamayacaktı. Kızlar ve erkekler onu yeniden hayata döndürmek için etrafında toplanmıştı. Ben de dört tanesiyle oynarken, birini de içime almıştım. Braschi beni izliyor ve tezahuratlarıyla daha çok cesaretlendiriyordu. Odadaki en iyi alet seçildi ve Papa’nın anüsüne sokuldu, o sırada arkadan tatmin edilen ‘Yüce Efendi’imiz aletini içime soktu.

“Çok iyi” dedi, içimde bir ileri bir geri giderken, “Çoktandır bıçağımı bilemek istiyordum, şimdi kurban verebiliriz.”

İlk infaz için emri verdi; bu on sekiz yaşında bir erkek olacaktı. Bu arada hep birlikte onu öpücüklere boğuyor, emiyor, sömürüyorduk, Braschi, onun Saint Peter gibi başaşağı çarmığa gerileceğini söyledi. Bu sırada ben de Braschi tarafından düzülüyordum. Genç adam çarmığa bağlandı, ellerine ve ayaklarına çiviler çakıldı. Sırada on beş yaşında bir kız vardı. Papa, kızı becerirken ben de sığınağını emmeye başladım. Sonrasında bağlanarak asıldı.

Sıra on dört yaşında bir oğlana gelmişti, Braschi onu da becerdi; ve bu infazı şahsen yapacağını açıklayarak, ona her türlü eziyet ve işkenceyi uyguladı. O an Braschi'nin ne büyük bir cani olduğunun farkına varmıştım. Bu duvarlar arasında kimsenin hayal bile edemeyeceği zevkler tadılıyordu. Cani adam, en sonunda çocuğun kalbini söktü ve orgazm olurken iştahla yedi. Geriye hamile kadın kalmıştı.

"Bu paketle kendini eğlendir bakalım," dedi Braschi bana, "Kaderini senin ellerine bırakıyorum. Tekrar sertleşebilirim ama bunu yapmayacağım, çünkü şu anda senin orgazm oluşunu izlemek çok daha zevkli olacak: Hangi durumda olursam olayım suç beni her zaman büyülemiştir. Bu yüzden, onu bağışlayayım deme."

Zavallı kadın bana doğru yaklaştı.

"Kimin bu çocuk" diye sordum.

"'Yüce Efendi'mizin gözdelerinden birinin."

"Ve olay 'Yüce Efendi'mizin gözleri önünde gerçekleşti değil mi?"

"Evet."

"Baba, o burada mı?"

"Şurada ayakta duruyor." Genç bir adamı işaret etti.

Onu daha önce de görmüştüm. "Zamanında içine koyduğun şeyi, şimdi yine sen içinden çıkaracaksın. İşte bıçak, ve eğer keskin ucunu teninde hissetmek istemiyorsan bu işi çabucak halledersin." Düş kırıklığına uğramış adam ona söyleneni yaptı; hançerin her hareketi boşalmamı sağlıyordu, ve tüm vücut devasa bir yaraya dönüştüğünde onunla uğraşmayı bıraktık.

Braschi, gecenin geri kalanını üstümde geçirdi, namussuz bana tapıyordu.

“Çok sertsin” diye açıkladı, “Ve ben kadınında böylesini severim. Ve onlar arasında pek rakibin yok.”

“Prenses Borghese benden daha iyisini yapıyor,” diye cevapladım.

“Yakından uzaktan alakası yok,” diye karşı çıktı Papa, o her zaman yaptıkları yüzünden vicdan azabı duyar. Bir hafta sonra,” diye devam etti, “Sana söz verdiğim yemeği düzenleyeceğim; Prenses ve Kardinal arkadaşların da orada olacak. Ümit ediyorum ki sevgili çocuğum, bugün yaşadığımız vahşetin daha büyüğünü o gece gerçekleştireceğiz.”

“Bunu dört gözle bekleyeceğim,” dedim nazikçe, Vatikan’a bir daha ki gelişimde gerçekleştireceğim hırsızlığı düşünerek, “Evet, harika şeyler olacağını umut ediyorum.”

Aletini kaldırmak için toplarına alkollü losyon süren Braschi, oyunumuza geri dönmemizi teklif etti.

“Maalesef seni düzecek kadar sertleşemedim,” dedi “Ama aletimi emebilirsin.”

Göğsüne oturdum; kış deliğim dudaklarının üzerindeydi ve Papa, bir ateist gibi Tanrı’ya söverken tohumlarını ağızıma boşalttı ve uykuya daldı. Bu fırsattan yararlanıp hazinesinden yanımda taşıyabileceğim kadarını çalma isteği duydum; bana gösterdiği yolu izlersem hiç bir muhafızla karşılaşmadan içeri girebilirdim. Ancak bu planı Olympia ile yapmıştık, onu şuça karışma zevkinden mahrum bırakamazdım; dahası o gün Elise ve Raimonde’da yanımda olacakları için dört kişi çok daha fazla ganimet çalabilirdik.

VI. Pius kısa bir süre sonra uyandı. O gün Kardinaller kurulu toplantısı vardı. Tüm dünyadaki Hıristyan inancı hakkındaki konuşması için onu yalnız bıraktım. Daha önce söylemiştim ve yeniden dile getiriyorum: Vicdan azabı çeken ahlaklı bir ruhtan daha kötüsü yoktur; ve biri eksiksiz bir ahlaksız davranış sergiliyorsa, o kişi herkesten daha bilgedir; ne kadar çok ahlaksızlık yaparsan o kadar çok zevk alırsın, daha azını yapmaksızın acıdan başka bir şey getirmez.

Üç yıkamadan sonra Papa'ya ait kirlerden arındım ve arkadaşlarıma Vatikan'da başardıklarımı anlatmak üzere Borghese Sarayı'na doğru yola çıktım.

Monoton detaylardan kaçınmak için orada gerçekleştirdiğimiz grup seksin ayrıntılarını uzun uzadıya anlatmayacağım. Bu sefer sahneleri Sistine Chapeli idi; her iki cinsiyetten dört yüzden fazla insan vardı; hepsi birer iffetsizlik örneği gibi görünüyordu. Birbirinden güzel, yaşları yedi ile on dört arasında değişen, otuz bakire kız becerildi ve kılıçtan geçirildi; kırk erkek daha onlarla aynı kaderi paylaştı. Albani, Bernis ve Papa birbirlerini becerdi, başkaları tarafından düzüldü, kepezelik ve içkiyle tıka basa doldular, öldürdüler ve sonunda Olypnia, Elise, Raimonde ve ben gizlice sıvışıp hazineyi yağmaladık. Sbrigani'nin gönderdiği bir kaç güvenilir adamla beraber yirmi bin Venedik altını Prenses'in evine taşıdık. Braschi hırsızlığı asla farkedemedi. 'Yüce Efendi'yi bir daha görmedim; sanırım Vatikan ziyaretimin karşılayabileceğinden çok daha fazla tuttuğuna kanaat getirdi. Bu şartlar altında Roma'da daha fazla kalmamın bir anlamı yoktu, ayrılmak akıllıca gözüküyordu; Olympia haberi duyunca yıkıldı. Kış başlarken cebimde Kraliyet ailesi, Prens Francaville ve yüksek tabakadaki insanlar için tavsiye mektuplarıyla beraber Napoli'ye doğru yola çıktım. Kazandıklarımı Roma'da bir bankaya yatırmıştım.

Sbrigani, ben ve kızlarım güzel bir yolculuk yapıyorduk. Bize dört uşak refakat ediyordu. Fondi ve Minturno arasında, Gulf Gaeta yolunda ilerlerken on beş kişilik bir asker grubu yolumuzu kesti. Ellerinde silahlar vardı, bizden onlarla gelip körfezde şatosu bulunan Yüzbaşı Brisatesta'yı ziyaret etmemizi istediler. Uşaklarımızın bu adamlar karşısında hiç şansı yoktu ve kullandıkları dil ne kadar tehlikeli olduklarını gösteriyordu, böylece teklifi kabul etmek zorunda kaldık.

"Arkadaşım," dedi Sbrigani askerlerden birine, "Alçakların her zaman iyi geçinmesi gerektiğine inanırım; siz bir yoldan gidersiniz biz de diğer yoldan, sonunda her birimiz hileye başvururuz."

"Bunları yüzbaşıma anlatırsın," diye cevapladı asker, "Ben sade-

ce bana verilen emirlere uyarım, özellikle de hayatım buna bağlıysa; yürüyün!”

Sürücüler, uşaklarımızı, atlarımızın kuyruklarına bağladılar. Askerlerden rütbeli olanı arabamıza bindi ve dört adamı da öne geçtiler. Beş saatlik yolculuğumuz sırasında rehberimiz Yüzbaşı Brisatesta'nın İtalya'nın en büyük haydutu olduğundan bahsetti.

“Emrinde” dedi asker, “Bin iki yüz adam vardır ve Kuzey Trento'daki Papalık şehirlerinden güneydeki Calabria topraklarına kadar imtiyaz sahibidir. Geçen sene Paris'e bir yolculuk yaptı ve oradan çekici bir hanımefendi ile evlendi.”

“Sevgili kardeşim,” dedim, “Bir hırsızın evinde pek fazla külfetli iş olmasa gerek.”

“Efendim, anlayamadım,” dedi asker bana dönerek, “Madamın işi görüldüğünden çok daha zor; sizi temin ederim ki, tutsakların boğazlarını o keser ve bunu öylesine özenle yapar ki, onun elinden ölmeye can atarsınız.”

“Ah, anladım,” dedim, “Ev işleri derken bundan bahsediyordunuz demek –güvence vermenize gerek yok, bayım. Yüzbaşı evde mi yoksa madamla yalnız mı kalacağız?”

“İkisi de evdeler. Yüzbaşı Brisatesta, Calabria'daki seferden yeni döndü, bize bir kaç adama mal oldu ama çok büyük paralar kazandık, bu sayede gelirimiz üç katına çıktı; yüzbaşımız gerçekten çok nazik ve adil bir adamdır. Bize her zaman kazandığı miktara göre ödeme yapar; kazancı müsadde etseydi bize günde on altın bile verirdi,” dedi asker. “Üzgünüm ama karanlık evini uzaktan görmenizi engelliyor. Aşağısı deniz, bundan sonrasına araçla devam edemeyiz, yürümemiz gerekecek.”

Rehberimiz önderliğinde bir saatlik yürüyüşten sonra, hayatımda tırmandığım en yüksek dağı aşp kale hendeğine vardık. Köprü indirildi, kalenin girişinde askerler sıralanmıştı, onları aşp içeri girdik. Kesinlikle tüyler ürpertici bir yerdi burası, ve Brisatesta'nın yaptığı korkunç şeylere uygun bir havası vardı.

Vardığımızda neredeyse gece yarısı olmuştu; Yüzbaşı ve karısı yatak-

taydılar. Brisatesta yanımıza ne yakaladığına bakmaya geldi. Etkileyici bir görünüşü vardı. Beş fit on inç uzunluğundaydı, aşırı derecede yakışıklı ve sert bir yüzü vardı. Grubumuzdaki erkeklere kısa bir bakış attı, kadınları incelemek için daha çok zaman ayırdı; kaba ve azgın ifadesinden dolayı ürperdik. Askerine bir şeyler söyledi ve adamları hızla odayı terk ederken eşyalarımızı da yanlarında götürdüler. Arkadaşlarım ve ben ışıksız bir zindana kapatıldık, başımıza neler geleceğini düşünerek samanların üzerine uzandık. Aklımıza korkunç şeyler geliyordu. Geçmişte yaşadığımız zevkleri düşündükçe daha fazla üzüntü duyuyorduk. Geçmişin hazzı, şimdinin endişesi ve geleceğin belirsizliği damarlarımızdaki kanın daha hızlı akmasına neden oluyordu. Raimonde birden haykırarak dua etmeye başladı.

“Bizi bu tür saçmalıklarla rahatsız etme çocuğum,” dedim, “Bizim gibi suçla içiçe olanların uzun bir hayat sürmesi beklenemez. Tanrı ne hakla bizi bağışlamaya cüret eder? Bugüne kadar yaptıklarımın zerre kadar pişmanlık duymadım ki; ve eğer fırsatım olsa taze suçlar işlemek isterim; bu yüzden kederlenmem imkansız. Ah Raimonde, benim gibi bir ruhun neler hissettiğini bilemezsin! Suçtan zevk almak, suçtan beslenmek... Boynum ipten olsa bile daha fazla suç işlemek isterim. Küle dönüşsem bile hayaletimin insanların ruhlarına dadanmasını ve suç işlemleri için ilham vermesini isterim. Ahlaksızlığın ellerindeyken korkmak manasız; Tanrı bizi koruyacaktır. Asıl korkum kendine adalet diyen canavarın elinde yıllarca hapis yatmaktır. Hem anladığım kadarıyla madamı etkileyebiliriz. Onu orgazma ulaştırıp rahatlatabilirsek bizi öldürmez. Gelin buraya, Raimonde, sen de Elise, elimizde kalan tek şey vücutlarımız olduğuna göre bunun zevkini çıkaralım.”

Konuşmam ve parmaklarım sayesinde küçük şıllıklar oyun oynayacak kıvama gelmişlerdi. Korkuyla geçen bu zalim saatlerde doğa bize geçmişin zevklerini tattırıyordu. Böylesine zevk aldığımı hatırlamıyorum; sanırım bunun sebebi korkuyor olmamızdı.

“Koyunlar gibi kesileceğiz,” dedim arkadaşlarıma, “Köpekler gibi öleceğiz, kendimizi kandırmamızın manası yok, ölmek kaderimiz.

Ölüm beni korkutmuyor; bir kaç yıl daha ot gibi yaşamaktansa hemen ölmeyi tercih ederim; hayır, asıl korktuğum şey acı, bu şerefsizler acı çekmemi sağlayacaklar belki de başkalarına işkence etmekten duyduğum zevki duyacaklar; bu yüzbaşı bana çok kötü baktı, o uzun bıyıkları ve... Ve karısı da en az benim kadar acımasız biri... Oh, bir dakika önce kendime güveniyordum ama şimdi korkudan titriyorum.”

“Madam,” dedi Elise, “İçimde hala bir umut var, önceden söyledikleriniz rahatlamamı sağladı. Doğanın ebedi kanunlarına göre, suç kazanacak ve ahlak kaybedecek; bu inkar edilemez gerçek beni ayakta tutan; ah, canım efendim, bu bizi felaketten koruyacak.”

“Elbette, elbette ve saydığım tüm bu nedenler hep kalıcı ve inkar edilemez olacaklar,” dedim arkadaşşıma. “Bundan şüphe duymazsak suç, ahlaka ağır basacak, insanlığın çıkarı tutukuları ve suça olan meyili doğrultusundadır; suçun kazandırdıkları, ahlakın getirdiklerinden kat be kat daha fazladır; bu yüzden de ne olursa olsun, her zaman ahlak yerine suçu seçeceğim.”

“Ama, madam,” dedi Raimonde, “Bakın, ahlak bizle zalimlerin arasındaki tek duvar, eğer ona sahip olmazlarsa bizi ezerler.”

“Genel olarak konuşuyoruz,” diye yanıtladım, “Bu ise belli bir olay; doğa bazen kurallarında istisna yapabilir.”

Konuşmayı sürdürürken sahibinden daha da nemrut bir surata sahip gardiyan hücremizin kapısını açıp önümüze bir tabak fasulye koydu.

“Alın,” dedi gırtlaktan gelen boğuk bir sesle, “Tek bir tanesini bile ziyan etmeyin, alabilceğinizin hepsi bu.”

“Ne?” diye cevap verdim, “Açlıktan mı öleceğiz burada?”

“Hayır, bildiğim kadarıyla işinizi yarın halledecekler ve efendim, sıçmak için zamanınız kalmayacağı için parasını harcamak istemiyor.”

“Sevgili arkadaşım, bizi nasıl bir ölümün beklediğini biliyor musun?”

“Madamın o anki ruh durumuna bağlı, yüzbaşı her şeyi ona bırakır; o her istediğini yapar; Ancak, kadın olduğunuz için sizin ölümünüz erkeklerinkinden daha yumuşak olacaktır, çünkü Madam Brisatesta erkeklere karşı daha zalimdir. Önce onlarla eğlenir; sonra onlardan bıktı-

ğında acı çektirmeye başlar.”

“Peki, bu kocasının onu kıskanmasına neden olmuyor mu?”

“Kesinlikle hayır, kocası da aynısını kadınlara yapar, onlarla işi bittiğinde genelde zevk alamayacak kadar yorgun olur ve işlerini bitirmek madama düşer.”

“Efendin nadir mi öldürür?”

“Hiç denecek kadar az. Haftada beş, bilemedin altı kurban. Zamanında o kadar çok kıyım yapt ki! Artık sıkıldı. Hem karısının öldürmeye zaafı olduğunu bildiğinden ve ona çok düşkün olduğundan geri çekilir ve işleri halletmesine izin verir. Hoşçakalın,” dedi gardiyan, anah-tarı deliğe sokarken, “İşimin başına dönmeliyim, diğerlerine de servis yapmam gerekiyor; burada işler bayağı yoğun; ev tıka basa dolu, burada kaç tane tutuklu olduğunu hayal bile...”

“Eşyalarımız,” dedim, “Onlar güvenli bir yerde mi?”

“Depoda güvende ve sağ salim duruyorlar. Onları bir daha göremeyeceksiniz ama endişelenmeyin, burada hiçbir şey kaybolmaz, bu konuda çok dikkatliyizdir.”

Ve kapıyı arkasından kapattı. Ancak birbirimizin yüzünü görmemize izin veren zayıf bir ışık hüzmeleri duvarların arasından yansıdı.

Bir dakika sonra Elise ile konuşmaya başladım. “Evet, sevgilim bu sahip olduğun umutları yerle bir etmek için kafi geldi mi?”

“Tam olarak değil,” diye cevapladı tatlı kız, “Şu anda tutunduğun tek şey bu. Yemeğimizi yiyelim ve umutsuzluğa düşmeyelim.”

Kıt yemeğimizi henüz bitirmiştik ki, gardiyanımız tekrar belirdi.

“Sizi kurul toplantısına çağırıyorlar,” diye bilgilendirdi bizi. “Daha fazla bekletilmeyeceksiniz, her şey bugün gerçekleşecek.”

Peşi sıra yürüdük.

Uzun bir odaya girdik. Uçtaki masanın başında bir kadın oturmuş yazı yazıyordu. Yüzümüze bakmadan yaklaşmamız için emir verdi; sonra kuş tüyü kalemini bıraktı, gözlerini üzerimize dikti ve sorduğu sorulara yanıt vermemizi emretti... Oh, sevgili arkadaşlarım! Şaşkınlığımı tarif

edecek bir söz bulamıyorum. Beni sorguya çekecek bu kadın, İtalya'nın en büyük çetesi'nin başındaki kadın, Clarwil'di. Bu tür bir vaziyetteyken tekrar karşılaşma şansına eriştiğim, benim kıymetli Clarwil'im. Daha fazla dayanamadım ve kollarına atıldım.

“Sen de kimsin?” diye haykırdı Clarwil. “Ne! Juliette, sen misin? Oh, sevgili dostum, seni öpmeme izin ver ve geçirdiğin eziyet dolu günden sonra neşelenmeye başla.”

Yaşadığım mutlulukla beraber öncesinde içinde bulunduğum durumun tezatlığı başımı döndürmüş, kanımı ısıtmıştı, anın rehabetiyle bayıldım. Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi harika bir yatağın içerisinde rahatım için çırpınan kadınlar ve Clarwil ile çevrelenmiş olarak buldum.

“Canım sevgilim ve birtanem, yeniden benimlesin,” dedi eski dostum. “Ne büyük bir mutluluk bu! Bizi tekrar bu çatı altında buluşturan kocama her şeyi anlattım; hizmetçiler, çalışanlar, herkes hizmetinde, senden tek isteğimiz bir kaç gün daha bizimle kalman; yaşantımız seni endişelendirmesin. Prensiplerini biliyorum ve skandala mahal vermeden, eski günlerdeki başarılarımız çerçevesinde burada güzel bir atmosfer yaratacağız.”

“Oh, Clarwil, dostun hiç değişmedi,” diye açıkladım, “Yaşımla beraber olgunlaştım ve kaydettiğim ilerlemeyle, dostluğunun değerini daha iyi anlıyorum; benim için hazırlayacağın suç oyunlarını heyecanla bekliyorum: Bu zevki beraber tatmalıyız. Korkaklıktan geçen uzun bir yol katettim ve emin ol ki, arkadaşının ileride işleyeceği suçlar içinde yüzü hiç bir zaman kızarmayacak. Ama sen meleşim, sen nerelerdeydin? Neler yaptın? Ah, yüzyıllardır ayırız; hangi şans yıldızı bizi burada buluşturdu?”

“Tüm detayları öğreneceksin” diye temin etti Clarwil; “Ama önce iyice rahatlamayı ve bu kötü karşılaşmanın etkilerini üzerinden atmanı istiyorum. Kocamla tanışacaksın, ona karşı çok nazik olacağını tahmin ediyorum... Oh, Juliette, doğanın elini tanı; o her zaman akıllıca davranır ve yine gördüğün gibi yapacağını yaptı. Erdemli bir kadının pençesine düştün ve mahvoldun; ama bizlerde senin cinsindeniz ve ancak

bizimle beraberken güvendesin. Erdemin savunucuları seni parçalar ve sonsuza kadar sustururlar.”

Brisatesta, karısı konuşmasını bitirdiği anda içeri girdi. İçinde bulunduğum durum yüzünden mi yoksa sakın olduğum için olayları farklı gördüğümünden mi bilmem, bu eşkiya beni öncekinden daha az korkuttu; onu dikkatle incelediğimde çok çekici olduğunun farkına vardım; ve gerçektende öyleydi.

“Kendine iyi bir koca bulmuşsun,” diye tebrik ettim arkadaşımı.

“Yüzüne bir bak Juliette,” diye cevapladı Clairwil, “Hiçbir evlilik yemininin bizi bir araya getiremeyeceğini düşündüğünü söyle.”

“Birbirinize inanılmaz derecede benziyorsunuz doğrusu.”

“Bu harika yaratık, oh, Juliette benim abim; bu zamana kadar ayrı yaşamak zorunda kaldık, geçen yıl yaptığı gezi onu bana getirdi. Evlilik bağımızı güçlendirdi; ve hiçbir şekilde bu bağın kopmasını istemiyoruz.”

“Ve iki kişi” diye devam etti yüzbaşı, “Birbirine bu kadar benzediği, eğilimleri mükemmel bir şekilde uyduğu sürece de kopmayacak.”

“İkiniz çok namussuz bir çiftsiniz,” dedim, “Ensestin ve suçun derinliklerinde yüzüyorsunuz, sınır tanımıyor olmalısınız; benim yerimde olsaydınız, günahlarınız dizlerinizi titretirdi ve bir daha asla o zevkleri tadamayacağınızı düşünüp kahrolurdunuz.”

“Bizimle yemek ye Juliette,” dedi arkadaşım, “Konuşmanı tatlıdan sonraya sakla.” Kapıyı açtı. “İşte,” dedi, “Eşyaların, uşakların ve Sbrigani; hepsi de bıraktığın gibi.

Harika bir sofraya bizi bekliyordu. Sbrigani ve kadınlarım yanıma oturdular; uşaklarım, diğerleriyle beraber yemekleri servis ediyor, şarap ikram ediyorlardı; ve kısa zamanda koca mutlu bir aile olmuştuk. Saat sekizde masadan kalktık. Brisatesta, sarhoş olmadan yemeği bitirmezmiş; ve sevgili karısının da aynı şeyi alışkanlık haline getirdiğine kanaat getirdim. Yemek odasından hizmetçilerin şarapları Venüs kıvrımlı şişelerde servis ettiği geniş salona geçtik.

“Bu becerici kıçlardan hoşlanan birine benziyor,” dedi Clairwil, Sbrigani’yi koltuğa iterken, “Kardeşim, Juliette’in eteğinin altına bir bak,

hoşuna gidecek şeyler bulacaksın.”

“Oh, Tanrım,” diye haykırdım, “Bir soyguncu, bir suikastçi tarafından becerileceğim.”

Ve konuşmayı bırakıp, kanepeye doğru eğildim, yüzbaşı kolum kalınlığındaki aletini kıcıma sürtmeye başladı.

“Güzel meleğim,” dedi ahlaksız, “Aletimin kalınlığından da anlayacağın gibi kıcını kanatmadan derinliklerine inmem mümkün değil ama yeteneklerime güven, çok az acı hissedeceksin.”

İki dakika içerisinde beni ikiye bölmüştü ve pek bir şey hissetmemiştim.

“Bu iş düzgünce yapılmalı,” dedi yüzbaşı, “Üzerine bastırırken kıcım terlemeli, ve aletimin bağırsaklarına kadar ulaşması, onları spermle doldurması, törenin vazgeçilmez parçalarıdır.”

“İyice it kardeşim, iyice!” dedi Clarwil, Sbrigani ile düzüşmenin tam ortasındaiken, “Onun kıcı çok daha kötülerini gördü, eskiden birbirimizi sürekli kırbaçlardık.”

“Oh, efendim,” diye haykırdım, yüzbaşı kıcıma iyice bastırırken, “Kamçı bunun yanında hafif kalır...”

Ama itiraz etmekte geç kalmıştım, Brisatesta’nın azgın aleti içimin derinliklerine kadar girmişti; diğerleri de bizi taklit ediyordu: Clarwil, kıcını becericisine sunarken, Elise sığınağımı emiyor, bende aynı hizmeti Raimonde’a veriyordum.

Oh, sevgili arkadaşlarım, bu haydut harika bir becericiydi! Tüm deliklerime girip çıkıyordu ve bu yüzden fazla dayanamayacağını düşünmüştüm ama her orgazm oluşunda hemen toparlanıyor ve işine devam ediyordu, böylece hiç durmadan devamlı boşaldım.

“İşte, Juliette,” dedi koca aletini içimden çıkarıp göğüslerimin arasına koyarken, “Vahşi davranışlarım ve işlediğim kabahatlerin açıklaması ve nedeni; bu harika aletten aldığım zevkler kariyerimi şekillendirdi; suç, kardeşim gibi beni de ateşlendiriyor ve bir komplo kurmadan ya da korkunç bir vahşet yaratmadan bir damla bile sperm boşaltamıyorum.”

“Peki, o zaman aletin aşkına, bize bir kaç tane vahşet yaratsan,” diye cevapladım. “Hepimiz aynı tutkulara sahip olduğumuza göre elimizdeki fırsatları kullanmalıyız, hadi ortalığı biraz kana buluyalım. Elinde hiç kurbanın yok mu?”

“Ah, seni sürtük,” dedi Clarwil, heyecanla kasılırken, “Bu sözlerin o kadar alışlagelmiş ki, alameti farikan gibiler. Gel kardeşim, bu etkileyici yarattığı tatmin edelim, bu sabah tutukladığımız Romalı güzel kadını kurban verelim.”

“Haklısın, kadını yukarı getirin; ölümü Juliette’i eğlendirecek, operasyon sırasında birbirimizi tatmin etmeli ve boşalmalıyız.”

Yolcu geldi. Arkadaşlar, önümde duran kadının kim olduğuna inanamazsınız. Borghese, evet nefis Broghese; hassas Borghese; ondan ayrılışımı kalbi kırılan, hayatının anlamı kaybolan, beni her yerde arayan Borghese. Brisatesta, onu, beni tutsak ettiği günden bir gün önce buraya getirmişti.

“Clarwil,” diye haykırdım, “Bu kadın kurban edilmek için yaratılmıştır. O da bir suç ortağı, senin gibi kalbimi fetheden bir arkadaşım, ona iyi davran meleşim, ahlaksızlık bunu emreder.”

Güzel Olympia beni öpücüklere boğdu ve Clarwil’i okşadı. Brisatesta’nın ilgisini çekmiş benziyordu.

“Oh,” diye inledi, “Bu tür karışık maceralar, bu tatlı bayanı becerme tutkusuyla yanmama neden oldu, onu önce düzelim, kaderine sonra karar verimiz.

Olympia’yı kollarıma aldım, asilce biçimlenmiş geniş kıcı övgüyü hakediyordu. Brisatesta, tıpkı benim kıcıma yaptığı gibi onunkini de haşince kullandı. Kadınlarım beni emiyorlardı ve Sbrigani de Clarwil’i törpülüyordu. İlk defa ruhlarımız başka bir uyarıcıya ihtiyaç duymuyordu; Brisatesta, hepimizi sıraya dizdi, beşimiz ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde kanepeye doğru eğildik ve kalçalarımızı iyice yukarı kaldırdık: O ve Sbrigani her birimizi sırayla becerdiler, biri kıcın içerisindeyken diğeri sığınağı beceriyordu, ve Sbrigani Clarwil’in, Brisatesta ise Olympia’nın içine boşaldılar.

Bir sürü şekle daha girip orgazm olduk. Borghese, zindandan yeni çıkmıştı ve bir şeyler yemeğe ihtiyacı vardı; akşam yemeği servis edildi ve yatmaya gitti. Ertesi gün kahvaltıda yüzbaşıya ilginç hikayesini anlatması için yalvardık.

“Madem duymak istiyorsunuz, anlatacağım,” diye razı oldu Brisatesta; hikayem her birinizin alışık olduğundan çok daha fazla skandal barındırıyor ancak tavırlarınıza şahit olduğum ve felsefenize inandığım için dinlemenizde bir sakınca görmüyorum.”

Brisatesta’nın Hikâyesi

Eğer alçakgönüllülük hâlâ ruhumun bir parçası olsaydı, eksantrik hislerimi açığa vurmakta tereddüt ederdim; ancak ahlaksızlığın bu derecesine kadar gelmiş biri tüm utanç duygularından bağımsız oluyor; bu yüzden her anı suçla bezenmiş bu hayatın sırlarını açığa vurmaktan beni hiçbir şey alıkoymuyor. Yanımda gördüğünüz kişi hem karım hem de kardeşimdir. Sadece yolsuzluklarıyla değil, zenginlikleri ve ahlaksızlıklarıyla da ünlü Borchampsların çocuklarıyız. Babam, kırk yaşına girdiğinde kendinden yirmi yaş küçük ve çok daha zengin olan annemle evlenmiş; evliliklerinin ilk yılında ben dünyaya gelmişim. Kızkardeşim Gabrielle ise benden altı yıl sonra doğdu.

Ben on altı, kardeşim on yaşındayken, babamız eğitimimizle bizzat ilgilenmeye karar verdi; okuldan alındık ve evde eğitim görmeye başladık. Babamız, öğrendiğimiz azıcık dini bilgiyi hemen unutturdu ve olağanüstü yetenekleriyle teolojinin karanlık yüzünü öğretti. Kısa zamanda annemin bu tür bilgeliklere akıl erdiremediğini kavramıştık. Yumuşak başlılığı, nezaketi, dindarlığı ve ahlaklı davranışlarıyla annem, babamın bize gelecekteki mutluluğumuz için öğrettiği felsefeden çok uzaktı; o küçücük beyniyle babamın yaptıklarına itiraz ediyor, babam da onunla alay ederek, fikirlerini küçümsüyor ve her geçen gün içimiz-

deki dini inançla beraber ahlakımızı da yerle bir ediyordu. Karşı konulamaz esasların sadece doğa yasaları olduğunu savunuyordu. Ve sıcakkanlı babamız sayesinde filozofça bir bakış açısı geliştirdik, vicdan azabı ve önyargılardan kurtulduk. Sadece bir arkadaşı ve onun ailesi ile görüşüyorduk; çünkü yalnız onlar bizi ziyaret etmeye layık kişilerdi.

Mösyö Breval, kırk beş yaşlarındaydı, babam kadar sağlıklı ve onun gibi genç ve ahlaklı bir eşe, on beş yaşında Auguste adlı bir erkek, on iki yaşında nefes kesici bir yaratık olan Laura adlı bir kıza sahipti. Evimize her gelişinde eşini ve çocuklarını da yanında getirirdi; biz dört genç, yirmi yaşında, Pamphylia adlı güzel ve tam anlamıyla babamın zevkini yansıtan bir hizmetlinin gözetimi altında bir araya gelirdik. Dördümüzde aynı tutum, bilgi ve davranışlarla yetiştirilmiştik, konuşmalarımız ve oynadığımız oyunlar yaşımıza göre çok ileri seviyedeydi; ve gerçeği söylemek gerekirse konuşmalarımıza kulak misafiri olan bir kişi bunların genç eğlencelerinden çok, filozofça toplantılar olduğunu anlardı. Doğanın sesine kulak verir, sıradan şeylerle ilgilenmezdik. Auguste ve Laura tıpkı ben ve Gabrielle gibi birbirlerine aşıktılar, duygularını tüm açıklığıyla dile getiriyorlardı. Doğa enstest ilişkiyi yasaklamaz aksine bizi o yöne doğru iter. İlginç olan bir taraf da bu iki gencin birbirini hiç kıskanmıyor oluşuydu. Bu aptalca duygu, aşkın kanıtı değil, bencilliğin ve gururun simgesidir, kendinden başka bir objenin beğenilmesi ve elindekini kaybetme korkusundan ibarettir. Bununla birlikte Gabrielle, Auguste'a da bana olduğu kadar düşkündü; ve ben de Gabrielle'e tapsam da Laura'ya karşı da vahşi bir arzu duyuyordum. Altı ay boyunca, babalarımız doğayla daha çok içiçe olmamıza karar verene kadar bu küçük grubumuzda eğlenceli zamanlar yaşadık.

Ailelerimiz her zaman ki gibi bir kaç saat geçirmek için bir araya geldikleri sıcak bir günde, babam yarı çıplak bir vaziyette yanımıza gelip, büyüklerin olduğu odaya gelmemizi emretti. Genç hizmetlimizle beraber onu izledik. Ve oraya vardığımızda sürpriz bir şekilde Breval'i annemizin üstünde, karısını da babamızın altında bulduk.

“Doğanın bu mekanizmasına dikkatlice bakın,” dedi genç Pamp-

hyla, “Bunu iyi çalışın, aileleriniz yakında eğitiminiz ve mutluluğunuz için bu tür ahlaksız gizemleri gözlerinizin önüne serecek. Her bir grubu iyice inceleyin; doğanın zevklerine nasıl da vardıklarına bakın; aynısını yapmaya çalışın...”

Çocukların akıllarında muazzam etki bırakacak bu sahneyi ağızlarımız açık izlemiştik; ancak merakımız artmıştı ve olup biteni daha yakından izlemek istedik. İşte o zaman çok daha farklı bir şey gördük; iki adam zevk alıyor görünürken, iki kadın bu durumdan pek hoşnut değilmiş gibiydiler, hatta iğreniyorlarmış gibi bir yüz ifadeleri vardı. Pamphylia, her şey olup biterken yapılan hareketleri işaret etti, isim isim dile getirdi ve açıkladı.

“Hepsini dikkatlice ezberleyin,” dedi, “Siz de aynılarını yapacaksınız.”

Sonra ilgimizi daha da çok arttıran bir şey oldu. Babamız, aletini Madam Breval’ın kışından çıkarıp bize gösterdi ve dokunmamızı söyledi. Her birimize aletin nasıl sıvazlanacağını öğretti. Güldük ve bize denileni yaptık, bu sırada Bravel annemizi düzerken bir yandan da bizi izliyordu.”

“Pamphylia,” dedi babam, “Çocukların kıyafetlerini çıkar; doğanın teorilerini pratiğe dökmelerinin zamanı geldi.”

Biraz sonra çırılçıplaktık; Bravel ne yapıyorsa yarım bıraktı ve iki baba ayırım yapmadan her birimizi okşamaya başladı. Bizi parmaklıyor, emiyor ve Pamphlia’nınki de dahil vücutlarımızın her bir parçasını öpüyorlardı.

“Ne canavarlık!” diye haykırdı Madam Breval, “Çocuklarımıza böyle davranmaya nasıl cüret edersiniz?”

“Sessizlik, madam,” siye bağırdı kocası; ikinizde sınırlı rollerinizin farkına varın, buraya bizi tatmin etmek için geldiniz, nutuk atmak için değil.”

Bunun üzerine işine geri döndü, ahlaksız adam ve arkadaşı yavaş ve iffetsiz hareketlerle her tarafımızı inceliyor ve annelerimizin daha da sinirlenmesine sebep oluyorlardı.

Babam hepimizin içerisinde en çok benimle ilgileniyor gibi görü-

nüyordu. Gabrielle'e de ilgisi vardı. Onu öpüyor, emiyordu; ama çekiciliğim ile onu en çok ben etkiliyordum. Onu tek başıma ateşlendiriyordum, her erkeğin diğerine gösterdiği ilgiyle kıcıma dil atmaya başladı. Daha fazla dayanamayıp, belimden tuttu ve daha önce annemi becerdiği koltuğa dayadı. Pamphlyia da çıplak vaziyette emirlerini yerine getiriyor, efendisine kıcını düzdürüyordu. Dudakları, içine girmek istediği deliği genişletmeye başladı; deliğin aletini alabileceği genişliğe geldiğine karar verdiğinde ittirmeye başladı, aleti içimde gidip geldikçe beni zevkten çıldırtıyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdı annem, "Ne dehşet verici bir davranış bu böyle! Ahlaksızlığının kurbanı olan kendi öz oğlun ve sen aynı anda kaç tane suçu birden işlediğinin farkında değilsin."

"Eh, madam," dedi babam cevabını yapıştırırken, "Bu daha da çok zevk alarak boşalmamı sağlıyor. Endişelenmene gerek yok, oğlun bu tür ilişkiye girebilecek kadar olgun, aslında dört yıl önce olsa daha iyi bile olurdu: Her gün çok daha genç çocukları bu şekilde düzüyorum. On iki yaşında olmasına rağmen aynısını Gabrielle'e de yapmayı düşünüyorum; aletim gayet ufak, kimse aksini iddia edemez ancak marifetlerim inanılmazdır."

Butlarımdan kanlar akıyordu, onları bir sperm seli izledi, babam sakinleşmişti, beni bırakıp kardeşimi düzmeye başladı.

Bu arada, Breval'da zamanını boşa harcamıyordu; ancak babamın aksine oğlu yerine kızına daha düşkün görünüyordu, Laura'nın kıcını açtı ve içine patladı.

"Oğlunu becer," dedi babam ona, "Ben de kızımı emeyeceğim: Bugün vahşi susuzluğumuzu gidermelerine izin ver. Doğanın onlara biçtiği rolü oynamaya başlamalarının zamanı geldi; sadece orospumuz olmak için doğduklarının ve eğer onları becermek istemeseydik asla doğmalarına izin vermeyeceğimizin farkına varsınlar."

İki fikir de hemen pratiğe döküldü. Sağda Breval oğlunun becerirken bir yandan karısının kık deliğini öpüyor ve kızının kıcını yokluyordu; sol tarafta ise babam Gabrielle'i düzerken, bir eliyle annemin kıcını

parmaklıyor diğeriyle Pamphlia'nın anüsünü okşuyordu; iki erkek birlikte boşaldılar.

Gecenin geri kalanını bize ders vererek geçirdiler. Babam kız kardeşim ve beni evlendirdi; Breval, aynı seramoniyi kendi çocuklarıyla gerçekleştirdi. Vücutlarımızla oynayıp bizi heyecanlandırıdılar, kıçlarımızı teker teker kullandılar. Breval beni becerirken, Borcamp Auguste'i düzüyordu ve bu sırada iki anne, Pamphylia ile beraber namusuzları iyice heyecanlandırmak üzere aramıza katıldı. Ahlsız bir sahneyi bir diğeri izliyordu; babalarımızın hayalgücü sınırsızdı. Çocuklar annelerinin üzerine uzandı, babalar diğeri eşini düzerken gençlerde annelerini okşuyorlardı. Pamphylia bir oraya bir buraya koşuyor, oyuncuları neşelendiriyor, cesaretlendiriyor ve yol gösteriyor; sırası geldiğinde işkence ediyordu; sonunda nefis bir boşalma tüm ruhları sardı ve parti sona erdi.

Bir kaç gün sonra babam beni kütüphanesine çağırdı.

"Dostum," dedi, "Hayatıma neşe getirdin; sana tapıyorum ve senden başka kimseyi becermek istemiyorum artık; kız kardeşini rahibe manastırına geri göndereceğim. O, oldukça güzel, bunu inkar etmeyeceğim, ondan da çok zevk aldım; ama en nihayetinde o bir kadın ve bana göre bu büyük bir eksiklik. Dahası, onunla beraber olarak, seninle daha fazla zevk almaktan mahrum kalacağım; yanımda sadece seni görmek istiyorum. Annenin dairesinde kalacaksın; o başka bir yere taşınacak ve kazancını sana verecek; başka bir seçeneği yok; her gece beraber olacağız, aletimi senin harika kışında kurulaacağım, sen de benimkiyle rahatlayacaksın, beraber çok mutlu olacağız, burası kesin. Daha önce katıldığın toplantılar bir daha gerçekleşmeyecek; Bravel kızı için deli oluyor ve o da benim senin için düşündüklerimin aynısını onun için planlıyor. Arkadaşlığımızı bitirmeyeceğiz ama kendi zevklerimiz ve bencilliğimiz yüzünden böyle bir karara vardık."

"Ama ya annem efendim?" dedim, "Tüm bu olanlar onu kızdırmayacak mı?"

"Sevgili dostum," diye cevapladı babam, "Sana söyleceklerimi dikkatle dinle, bunları anlayacak kadar akıllısın."

“Seni dünyaya getiren bu kadın, belki de tüm evrende en çok nefret ettiğim insandır; bizi birbirimize bağlayan bağlar ondan binlerce kat daha fazla tiksinti duymamı sağlıyor. Breval’da karısına karşı aynı hisleri besliyor. Bu kadınlara karşı davranışımızın sebebi de onlara duyduğumuz tiksinti ve kızgınlık; vücutlarından aldığımız haz, onları aşağılamanın ve onlara orospu gibi davranmanın getirdiği hazdan çok daha az; nefretimiz yüzünden onlara kötü ve zalimce davranıyoruz, inan bana bir gün sen de bu tür duyguları tadacak ve ne demek istediğimi anlayacaksın. Bir objeye ateşli bir şekilde eziyet etmek sana zevklerin en büyüğünü verir.”

“Ama efendim,” dedim, mantıklı olduğunu düşündüğüm şu soruyu sorarken, “O zaman benden bıktığınız zaman bana da aynı şekilde eziyet edeceksiniz öyle mi?”

“Seninle aramızdaki tamamen farklı bir ilişki,” diye açıkladı babam, “Bizi birbirimize bağlayan yasalar ya da geleneksel kurallar değil, aldığımız tatların benzerliği, ortak kazanç ve gerçek aşk; daha da fazlası, insanoğlunun gözünde beraberliğimiz büyük bir suç ve kimse suç işlemekten bıkmaz.”

Fazla da tecrübem olmadığından, bana söylenenlere inandım ve babamla birlikte yaşamaya başladım. Akşamları yanında geçiriyor, çoğunlukla aynı yatakta yatıyordum ve yorgunluktan uykuya dalıncaya kadar birbirimizin kıcını düzüyorduk. Breval’dan sonra Pamphylia bizim ikinci güvenilir ve işbirlikçi dostumuzdu; babam beni okşarken bir yandan da Pamphylia tarafından kırbaçlanmaktan hoşlanıyordu; ayrıca ona işkence ediyor ve kamçılıyordu. Ve bazen benimle ilgilenip öpüyor, babamda ona istediğimi yapmama izin veriyordu, ben Pamphylia’yı düzerken bir yandanda babamın kıcı ile ilgileniyor onu öpücüklere boğuyordum. Bana en ahlaksız prensipleri öğretiyor, bu yolla beni doğru yola götürmek istediğini söylüyordu. O, öğretmesi gerektiğini öğretmişti ve gösterdiği yoldan gitmezsem bu onun suçu olmayacaktı. Tatillerde kız kardeşim ziyarete geliyordu ancak evde pek hoş karşılandığı söylenemezdi; babamın gözetiminden kurtulduğum her anı değerlendiriyor ve

bulabildiğim her fırsatta onu beceriyordum.

“Babam beni hiç sevmiyor,” dedi Gabrielle, “Seni tercih ediyor... Neyse, öyle olsun. Onunla mutlu ol ve beni asla unutma...”

Gabrielle’i öptüm ve ona her zaman tapacağımı söyledim.

Annemi hep elinde gözlerine bastırıldığı mendili ve büyük bir üzüntü içerisinde görüyordum. Üzüntüsünün nedenini öğrenmek istiyordum. Babamın çalışma odasının duvarına bir delik açtım ve bir gün fırsatını yakalayıp annem oradayken içeri baktım. Büyük bir dehşete tanık oluyordum; babam anneme korkunç fiziksel işkenceler uyguluyordu. Mutsuz kurbanına uyguladığı gaddarlık tarif edilemezdi; onu çılgınca yumrukladıktan sonra, kışını tekmeledi, sonra kan içinde yüzüne kadar yüzlerce kez kırbaçladı ve tanımadığım bir erkeğe orospu gibi parayla satıp düzülmelerini izledi.

Bir gün “Bu adam da kim?” diye sordum Pamphyliya’a.

“O,” dedi, “Babanı skandallardan korur, bu zamana kadar üç kere asılmaktan kurtardı. Bu adam, altı frank için istediğin herkesi gözünü kırpmadan öldürebilecek tipte biri. Babanın en büyük zevklerinden biri senin de gördüğün gibi ona anneni düzdürmek ve karşılığında para almak. Borchamps bu adama çok bağlı ve önceden senin yerine onu her gece yatağına alırdı. Ama onun ahlaksızlıkları hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Yarın yine delikten onları gözle, böylece bana anlattıkların gibi daha pek çok sahneyle karşılaşacaksın.”

Çok geçmeden babamın odasına dört adam girdi. İçeride iple bağlı biri daha vardı. Adama sertçe vurmaya başladılar. Kaba etleri ve kalçası belki de bin parçaya bölünmüştü, her yerinden kanlar akıyordu, bağlarını gevşetip koltuğa yatırdılar her tarafına ellediler, ağzına aletlerini soktular. Yirmiden fazla kere düzülmüştü ve içine giren aletler! Aman Tanrı’m, en küçüğünü bile ellerimle kavrayamazdım.

“Olanları izlerken bir yandan da seni emmek istiyorum,” dedim Pamphyliya’a, “Belki de sevgili dostum, babamın bu yaptıklarının aynısını anneme de yapması için ikna edebilirsin.”

“Oh, bu pek zor olmasa gerek,” dedi kız, “Borchamps’a bu tür kor-

kun teklifleri her zaman kolaylıkla sunabilirsin. Arzuladığın sahneyi görmek için pek fazla bekleme gerekle kalmayacak.”

Bir kaç gün sonra, Pamphylia zamanın geldiğini söyledi, gözlerimi deliğe yapıştırdım. Annem akıl almaz işkencelere maruz kalmış şekilde yerde yatıyordu. Her zaman ki gibi, Pamphylia şov sırasında vücudunu kullanmama izin vermişti; ve itiraf etmeliyim ki, daha önce hiç olmadığım kadar zevkle boşalınıştım.

Babama aldığım harika zevk de dahil tüm detayları anlattım.

“Anneme yaptıklarınız beni baştan çıkardı.” dedim

“Dostum,” dedi Borchamps, “Bana, bu operasyonlarda yardım edebilecek kadar yetenekli misin?”

“Bundan emin olabilirsiniz,” diye cevapladım.

“Gerçekten mi? Ama o seni dünyaya getiren kadın?”

“Beni sadece kendi isteği doğrultusunda dünyaya getirdi ve ondan olabilecek en güçlü şekilde nefret ediyorum.”

“p beni, aşkım, harikasin; ve inan bana bundan sonra insanoluğunun tadabileceği en büyük zevkleri yaşayacaksın. Anneni aşığalayabilecek misin?”

“Sandığınızdan çok daha zalimce, yemin ederim.”

“Peki, ona işkence edecek misin?”

“Elbette. İsterseniz onu öldürebilirim bile.”

Ve konuşma süresince arkamla oynayan Borchamps, aletinin kışma isabet ettiremeden boşalıp spermlerini etrafa saçtı.

“O zaman yarın, dostum,” dedi, “Yarın seni teste tabi tutacağım. Şimdi dinlen, yeterince kepezelik yapabilmek için g toplamalısın.”

Borchamps ve arkadaşının, annem üzerinde geçirdiği saatler dehşet vericiydi. zerine zavallı kadın, oğlunu en amansız düşmanı olarak karışışında görünce gözyaşlarına boğulmuştu. Borchamps ve arkadaşı onun üzerinde çalışırken ben de hissettiği dehşetin artması için elimden geleni yaptım. Borchamps, ben annemin üzerindeyken arkadaşına beni becermesini söyledi. Adam uzun aletiyle enerjik bir biçimde içimde gi-

dip geliyordu. Profesyonel bir pezevenkle düzüştüğümü anladım. Bana söylenenden daha fazlasını yaptım, saygıdeğer annemin sol meme ucu dişlerimin arasındayken üzerine boşaldım; birden çılgılık attı ve bilincini yitirdi. Hezryan içindeki babam ise arkadaşıyla yer değiştirdi, beni övgülere boğarak spermlerini içime boşalttı.

On dokuz yaşına bastığım sene babam bazı düşüncelerini benimle paylaştı.

“Bu kadının varlığına daha fazla katlanamıyorum,” diye açıkladı, “Ondan kurtulmalıyım –ama direkt olarak değil. Ona işkence etmeyi tercih ederim... Bana yardım edecek misin çocuğum?”

“Onun,” dedim, “Bir yatay bir dikey çizgi ile karnını yarıp açmalıyız, böylece organlarına ütü basabilirim. Kalbini ve iç organlarını yerlerinden söker alırım, böylece yavaşça ölmüş olur.”

“Harika çocuk,” diye iç geçirdi babam, “Meleğim...”

Ve suç dünyasına adım atmamı sağlayan olayı gerçekleştirmeye koyulduk. Babam ve ben inanılmaz derecede zevk aldık; ben karısını kurban ederken, namussuz adam kıcımı düzdü ve aletimi okşadı.

Ne safmışım! Bu şucu ifşa ederek kendi yıkımından başka bir şeye yol açmadım; babamın bana annemi öldürtmesinin tek sebebi bir başka kadınla evlenmekmiş. Niyetini bir yıl boyunca gizlemişti. Ve nihayetinde planladıklarını öğrendiğimde kız kardeşime konuyu açtım. Ona tüm hikayemi anlattım.

“Sevgili kardeşim, bu adam bizi yok etmek istiyor,” dedim.

“Ben de uzun zamandır böyle düşünüyordum,” diye cevapladı Gabrielle; “Ah, sevgili abiciğim, daha önce şüphelerimi seninle paylaşmak istedim ama gözlerin kör olmuştu; eğer önlem almazsak ikimizde mahvolacağız. Birlikte hareket edeceğimize dair söz verir misin? Yanımda bir zehir var; okul arkadaşımdan aldım; o da ailesinin boyunduruğundan bu yolla kurtulmuş; biz de aynısı yapalım. Eğer yapamam diyorsan, her şeyi bana bırak; bu istek içimi yıllardan beri kemiriyordu ve doğanın bana öğütlediği bu şeyi yapmam gerekiyor; sen titriyor musun?”

“Evet, ama korkudan değil. Zehri bana ver: Yarın öğleye kadar bizi

aptal yerine koyan adamın bağırsaklarında olacak bu.”

“O kadar çabuk değil! Sakın seni bu zevkten mahrum bırakmak istediğimi sanma; ama bunu birlikte yapmamız gerek. Bu akşam yemekte sizinle olacağım, paketin yarısını al ve şarabının içine boşalt. Ölümünü kesinleştirmek için diğer yarısını da çorbasına koyacağım. Bir saat içerisinde yetim kalacağız; üç gün içerisinde hakettiğimiz zenginliğin tek sahibi olacağız.”

Hiç bir fare onun için hazırlanan tuzağa Borchamps kadar kolay düşmezdi; tatlı zamanı geldiğinde ölmüştü bile. Sonu çabuk bir kalp krizi ile gelmişti.

Yirmi bir yaşında tüm mallar ve kız kardeşimin vesayeti üzerime geçmişti. Böylece tüm Fransa’daki en uygun kısmet haline geldi. Ona en az onun kadar zengin bir koca buldum, o da sahip olduğu hazineyi koruyarak çeşitli zevkler tatmaya başladı. Bir gün ona yurt dışına çıkma isteğimden söz ettim. Yanıma bir milyonluk kağıt para aldım ve sevgili Gabrielle’imi kucakladım.

“Sana tapıyorum,” dedim, “Ama yolculuğa çıkma vaktim geldi ve inan bana bu ayrılık çok uzun süreli olmayacak. İkimizde harika işler başarmalı ve ilerlemeliyiz; sonra kesinlikle tekrar bir araya gelmeliyiz, cennet birleşmemizi istiyor ve onun istekleri göz ardı edilemez. Hep sev beni Gabrielle ve sakın unutma. Sana olan sevgim hiç eksilmeyecek.”

Bundan sonra Clarwil’in başına gelenlerin büyük bir bölümünü biliyorsun herhalde Juliette; evlilik bağından çabucak kurtulup sefahat ve zevk içerisinde yaşamaya başladı; bakan ile bağları her türlü namusluğu yapmasına olanak sağladı. Bir an hata edip sana ihanet edebileceğini düşündün ama o hiç bir zaman düşmanın olmadı ve seni hep sevdi. Bakan senin sonunu getirmek için hazırladığı planları onunla hiç paylaşmadı. Bu noktadan sonra onunla ilgili bir şey anlatmayacağım ve kendi maceralarımı geri döneceğim; şimdi, sevgili kardeşimle tekrar bir araya gelip suç ve zevk içindeki bu hayata erişinceye kadar başımdan geçenleri öğreneceksin.

Kuzey kıyıları hep ilgimi çekmişti, bu yüzden rotamı bu yöne çevir-

dim; ilk ziyaretim Lahey'e oldu. Bölgenin hakimi kısa bir zaman önce evlenmiş olan Prusya Kralı'nın yeğeni Prenses Sophia idi. Bu nefes kesici yarattığı görür görmez onu arzulamaya başladım; zaman geçirmeden ona hislerimi açıkladım ve onunla beraber oldum. Sophia o zamanlar on sekiz yaşındaydı, tapılası bir figüre ve gördüğüm en güzle yüze sahipti ama çok ahlaksızdı ve çapkınlığı ile ün salmıştı ve kısmetlerinin gözü sadece parasındaydı. Bu gerçeğin farkına vardıktan sonra, seyahat masraflarımı ona ödetebileceğimi düşündüm.

Bir aydan beri düzenli olarak sevişiyorduk, bir gün "Madam" dedim, "İnanıyorum ki, sizinle olabilmek için katlandığım masrafların farkındasınızdır; benim gibi çok az erkek size bu kadar zevk verebilir ve günümüz şartlarında bu tür bir zevk karşılıksız kalamaz."

"Oh, beni ne kadar rahatlattınız bilemezsiniz," diye cevapladı Prenses, "Bir erkeğin emri altında olmaktansa, onu yönetmeyi tercih ederim. İşte," diye devam etti, altın dolu bir kese uzatırken, "Bu andan itibaren ne kadar garip olurlarsa olsunlar tüm arzularımı tatmin etmek üzere sizden faydalanma hakkına sahip oluyorum."

"Elbette," dedim; "Hediyeniz için minnettarım, tüm varlığımla emrinizdeyim."

"Bu akşam kır evime gelin," dedi Sophia, "Ama yalnız gelmelisiniz ve ne olursa olsun korkmayın."

Bu son sözler beni endişelendirmişti, ancak hiç bir şeyin cesaretimi kırmasına izin vermemeye karar verdim, böylece bu kadını daha iyi tanıyabilir ve ondan daha çok para koparabilirdim.

Dediği yere, kararlaştırdığımız saatte yalnız gittim; kapıyı yaşlı bir kadın açtı ve bir şey söylemeden beni gizli bir odaya aldı. İçeride on dokuz yaşında nefes kesici güzellikte bir kız beni bekliyordu.

"Prenses birazdan burada olur, efendim," dedi hoş ve aynı zamanda tatlı bir sesle. "Bu arada, bana burada yapılacak törenlerden kimseye bahsetmeyeceğinize dair söz almamı istedi."

"Bağlılığımdan şühpe etmeniz beni üzdü, madam," diye cevapladım, "Bana güvenebilirsiniz."

“Ancak şikayet edeceğiniz bir durum olursa? Ya şansınıza bu törenlerden birinde kurban rolü oynamak düşerse?”

“Bundan şeref duyarım madam ve verdiğim söz değişmez, sessizliğim sonsuza dek sürer.”

“Bu cevap maalesef aldığım emirleri gerçekleştirmekten beni alıkoymuyor. Yemin etmeniz gerekli, efendim.”

Yemin ettim.

“Şunu eklemeliyim ki, yemininizi bozarsanız, hızlı ve gaddar bir ölüm ile ödüllendirileceksiniz.”

“Madam,” diye itiraz ettim, “Bu tehdit çok gereksiz; gereksinimlerinizi nasıl giderdiğimi gördüğünüzde söylediklerinizin ne kadar saçma olduğunu farkedeceksiniz.”

Ancak konuşmama devam ederken, Emma odadan ayrılmıştı bile ve on beş dakika boyunca düşüncelerimle başbaşa kaldım.

Geri döndüğünde yanında Sophia vardı. Üzerlerindeki kıyafetlerin düzensizliğinden birbirlerini okşamış olduklarını anladım.

“Eh, İsa aşkına,” dedi Sophia, “Daha fazla beklemeyelim; onu satın aldık, emrimiz altında, paramızın karşılığını alalım.”

Emma, beni kıyafetlerimi çıkarmak üzere yanına çağırdı.

“Gördüğün gibi ikimizde çıplagız,” dedi, tereddüt ettiğimi gördüğünde; “Yoksa, iki kadın seni korkuttu mu?”

Beni çoraplarıma kadar soydular, tamamen çıplak kaldığımda diz çöktürüldüm. Bir anda kollarım kelepçelendi ve biri belimde, iki tanesi yanlarımda olmak üzere üç bıçakla hareketsiz hale geldim, öyle ki, tek bir kasımı bile oynatamıyordum. Kadınların gülüşmeleri beni tedirgin etmişti ama asıl ellerine aldıkları kırbaçları görünce endişelenmeye başlamıştım. Gaddar bir ifadeyle yanıma yaklaştılar.

Yirmi dakika boyunca kırbaçlandım.

“Hadi, Emma,” dedi Sophia arkadaşına, “İyi bir kız ol ve kurbanımızın yanında öp beni; aşk ile acıyı yanyana getirmeye bayılırım. Zavallı adamın karşısında vajinalarınızı ovalım sevgilim ve biz boşalırken

onun acı çekmesini izleyelim.”

Asil fahişe zili çaldı ve iki tane on beş yaşında güzel kız emirlerini yerine getirmek üzere odaya girdiler; giysilerini çıkardılar, önümdeki yastıkların üzerine yatıp iki saat boyunca deliler gibi seviştiler ve sonra içlerinden biri önümde kıvrak hareketlerle dansedip beni cezbetmeye çalıştı. İçinde bulunduğum uygunsuz duruma rağmen erkekliğimin hareketlendiğini görünce beni işaret edip gülmeye alay etmeye başladı. Kolayca tahmin edebileceğiniz gibi Sophia, kendi oyununda baş rolü üstlenmişti, her şeyin merkezinde o vardı her şey onun zevk alması için yapıyordu ve sizi temin ediyorum ki daha önce bu kadar genç birinde böylesi bir zeka böylesi bir ahlaksızlık görmemiştim. Tüm kızlar sırasıyla onu emiyor her deliğini sömürüyordu. Ancak Sophia bununla da kalmadı; içine dildolar sokuldu ve yalamadığı hiç bir meme ucu kalmadı. Emme ve düzüşmeden dolayı iyice ısınmış ve havaya girmiş olan sürtük, “Hadi,” dedi, “Biraz da şu üç kağıtçı ile ilgilenelim.”

Yeni gelen iki kız da dahil herkes ellerine birer kırbaç aldı. Sophia üst üste elli kırbaç darbesiyle vücudumda derin yaralar açtı. Zalimliğin ortasında inanılmaz derecede kendini hakim ve sakin görünüyordu. Her on kırbaç darbesinden sonra eğilip yüzüme bakıyor ve nasıl bir acı verdiğini anlamak için iyice inceliyordu; üç refakatçisi beni sırayla kırbaçlarken, karşıma geçip kendini tatmin etti.

“Bir dakika,” dedi iki yüzüncü kırbaç darbesine yaklaştıkları sırada, “Siz onu kırbaçlamaya devam ederken ben de altına süzülüp aletini emeyeceğim; bu sırada içinizden biri klitorisimi emsin ve ben de diğerinin vajinasını parmaklayacağım.”

“Oyuncular yerlerini aldı, oyun başladı... Aletim harika bir şekilde Sophia tarafından emilirken aşırı derecede heyecanlanmaya başlamıştım, üç dakika sonra ağzına boşalttığım spermлерimin hepsini yuttu ve altımdan kayarak çıktı.

“Emma,” diye haykırdı, “Tatmin oldu, boşaldı, şimdi sıra onu düzmeye geldi.”

Beline bir dildo bağlandı ve orospu kıcımdan içeri girdi, o içimde

gelip giderken diğerkleri de vajinasını parmaklıyorlardı.

“Serbest bırakabilirsiniz artık,” dedi daha fazlasını yapacak takati kalmayınca, “Gel öp beni, Borchamps,” diye devam etti, “Gel ve bana minnetini sun, sana sınırsız zevk verdim. Sana iyi bile davrandım; genelde erkeklere bu kadar yumuşak muamele göstermem. Zavallı çocuk, burada olanlar ahlakına vurulan bir darbe olmalı. Düşün bir kere! Benimle sayısız kere düzüştün ama her embesil gibi hep vajinamı kullandın, bir kıcıım olduğı aklına bile gelmedi. Neden, bu kadar bariz bir şey kimse- nin gözüne çarpmaz.”

“Bunu arzuladım madam ama söylemeye çekindim.”

“Ah, ne yazık... Ne yazık; tevazu senin yaşında biri için artık mazeret sayılamaz. Ama geçmiş geçmişte kaldı. Hatalarını düzeltecek, vajinamı unutup biraz da kıcıımla ilgilenebilecek misin? (Bunu söylerken arkasını dönüp kıcıını gösterdi.) Güzel bir kış değil mi? Ne kadar pürüzsüz ne kadar sıkı olduğına, seni nasıl istediğıne bir bak – hadi becer onu, Borchamps. Aletini eline al Emma ve kıcııma sok.”

Cevabım, arkasına kondurduğum öpücüklerle olmuştu; aletim Emma’nın yardımıyla küçük deliğın içine girdi ve ateşli hareketlerim Sophia’yı kısa zamanda ikna etti.

“Dur,” dedi Prensese, “Şimdi ben senin kölen olmak istiyorum, az önce senin zorla tutulduğına alete bağlayacağım kendimi ve şimdi seninim; bana istediğini yap ve intikamını al.” (*Demir halatlar kalçasını ve kollarını çabucak sardı.*) “Sakın iltimas gösterme; içimdeki zalimliği ve orospuluğı cezalandır.”

“Siktir,” diye bağırdım, “İstediğın her şeyi alacak, delice spazmlar geçireceksin.”

“Öyle umuyorum,” dedi. “Kıcııma dokun, parlaklığına bak, nasıl da kırbaçlaman için ağlıyor.”

“Demek öyle,” dedim ilk kırbaçı savururken, bu sırada Emma önümde eğilmiş aletimi emiyor, on beşlik diğerk iki kızda kıcıımı öpüyorlardı. Öfkeli kamçı darbelerimle üstü başı paramparça olan Sophia’nın arkasına geçtim ve kıcıını düzmeye başladım.

“Ah, siktir,” diye çığlık attı, “Kırbaçlandıktan sonra düzölmek ne büyük zevk; hiç bir şey bu iki zevk kadar uyumlu olamaz.”

Emma, efendisine yaklaştı, sığınağını emdi, öptü, memelerini okşadı, kendini tatmin etti ve üçümüz zevk denizinde yüzmeye başladık.

“Borchamps,” dedi Prensesc gücümüzü yeniden toparlamaya çalıştığımız sırada, “Görüyorum ki aramızda güzel bir uyum oluştu, sana güvenilebileceğime inanıyorum.”

Üç kızı hazırlık yapımları için gönderdi ve yemek masasına geçtik. Şarap ile kenevir içerken Sophia ile aramızda şu konuşma geçti.

“Sıradan ruhlar ve küçük beyinler için yaptıklarım ve ahlaksızlığı seçmem kötü karşılanabilir. Bu tür düşünceler tamamen saçmalık. Ahlaksız bir yaşam tarzı benimsemiş bir adamı asla yargılamam. Bu onun ne kadar enerji dolu olduğunu ne güzel zevkler tattığını gösterir. Bu kişiler ateşli ve sıcakkanlı olurlar. Söyle, Borchamps, senin insan hayatı hakkında düşüncelerin nelerdir?”

“Prensesc,” diye cevapladım, “Dük Alba bu tür zevlere ne değer biçerdi?”

“Harika adam,” dedi göz kamaştıran dostum, “Bu tamda senden beklediğim türde bir cevaptı; cesur biri olduğunu düşünüyorum,” diye ekledi elimi sıkarak, “Şimdi sana başka tekliflerde bulunmak istiyorum.”

“Onca erkeğin içinden sıyrılıp hükümdarlığa erişmiş biri, Avrupa fatihinin yeğeni olarak bu aşağılık ölkelere onun ruhunu, vizyonunu ve gücünü getirdim; Şunu anladığımı düşünüyorum ki, Borchamps ben yumuşak, korkak bir Venediklinin karısı olmaktan çok, demir elbiseler giyip kendi kendimi onurlandırmak için doğmuşum. Sadece Hollandalıları yönetmekle kalmak istemiyorum, sahip oldukları altınlardan yapılmış ve göz yaşlarıyla sulanmış bir tahtta oturmak istiyorum. Yakında emrimde silahlı yüz tabur olacak; Frederick onları Königsberg’den yollayacak. Bu tür bir devrim salak kocamın aklına bile gelmez; benim için hiç bir değeri yok ve Batavia’nın kanı tahtımın zambkı olacak. İşte bu yüzden sana bir teklifim olacak; senden onun yerini almanı kocam olmanı istiyorum; danışmanım, bakanım ve sağ kolum olarak görev

yaparsın; daha farklı ne yapmak istersen sen karar verirsin: Bu iş için gereken tek şey cesaret; sen de bu özelliğe yeteri kadar sahip misin? Ne düşünüyorsun?”

“Madam,” dedim bir dakika kadar düşündükten sonra, “Bu tür bir güç ve otoriteyle harekete geçmeden önce, bu devrimin komşu ülkeler tarafından nasıl karşılanacağı hakkında düşündünüz mü hiç? Fransızlar, İngilizler, İspanyollar ve kuzey ülkeleri sizin davranışlarınız neticesinde onlara rakip olduğunuzu gördüklerinde, olan biteni sakince oturup izeleyeceklerini mi sanıyorsunuz?”

“Fransa’nın nasıl bir davranış sergileyeceğinden eminim; diğerleri ise umrumda değil. Bir kere ‘birleşmiş bölgeleri’ elde ettik mi üç güçlü krallığa kafa tutabilir ve belki de dizleri üzerine çöktürebiliriz. Herkes savaşçı bir neslin karşısında titrer; onlar da bizim olur. Bir tek büyük adam tüm dünyayı yönetmek için yeterlidir; Frederick’ten aldığım bu muhteşem ruhla herşeyi başarabilirim. Bizi ele geçirmeye çalışanlarla, Avrupa’daki kolay lokmaların tüm varlıkları bizim olacak.”

“İspanya’nın zalimliklerine karşı Hollandalılar onları teslim alabilecek mi?”

“Her yerde mahkemeler kurulmalı, tıpkı Alba’da olduğu gibi. İnsanlara diz çöktürmenin başka bir yolu daha yoktur.”

“Boyunduruğunuz altındaki kişiler sizi bırakıp kaçabilir.”

“Arkalarında bıraktıkları varlıkları da benim olur böylece. Sadece kazanmak için savaşırım; kalanlarda hakimiyetim altında yaşamaya devam edecek. Amacım bir sürü insana hükmetmek değil ancak despot düzenin devam etmesi için en azından bir kısmına ihtiyacım var.”

“Sophia, senin ne kadar zalim olduğunun farkındayım ancak bu konudaki hırsın seni adeta yakıp kavuruyor.”

“Bu tüm erkeklerin kalbindeki zalimliğin nedenidir; hepsi az ya da çok ahlaksızlık ateşi ile yanar. Bu ateş ancak güçlü ruhlarda çokça harlanır, bu doğanın vahşiliğinin temsilidir, binlerce kat daha korkunç kötü-lüklerin yapılmasının ve politik suçların nedenidir.”

“Oh, Sophia, ne aradığını biliyorum; senden daha sıcak birinin seni

becermesi için yanıp tutuşuyorsun.”

“Bir kere tutkuyla yandığında nedeninin ne olduğu önemsizdir. Ancak, sevgili dostum, tereddütle titreyenler işime yaramaz.”

Sophia’nın teklifi beni heyecanlandırmıştı, aynı anda eroin kanıma karışıp ateşimi yükseltmişti. Gereken her şeyi yapacağıma dair söz verdim. Sophia beni kucakladı ve sözümün en gizli yeminlerle teyit ettirdikten sonra birbirimizden ayrıldık.

Eve doğru yol aldım. Kapıdan içeri girdiğimde ettiğim yeminin ne denli tehlikeli olduğunun farkına vardım. Onu bozmakla üstleneceğim riskler, tutmakla üstleneceklerimden çok daha fazlaydı. Kafamdaki düşüncelerle birlikte berbat bir gece geçirdim. Her iki durumda da öldürülmem kesin gibi görünüyordu, tek çare kaçmaktı. Ah Sophia, bana emredeceğin her türlü suçu gözümü kırpmadan işlerdim ancak sırf despot krallığının ajanı olmak için kendimi böylesine ifşa etmem inanılmaz derecede büyük riskler taşıyor! Hayır, dostum, ben bu işte yokum. Tutkularım için suç işlemeye hazırım ama başkalarının tutkularının kurbanı olamam. Teklifini geri çevirdiğimi anladığında Borchamps’ın o kadar da yüce bir ruha sahip olmadığını anlayacaksın...

O gece apar topar hazırlanıp, İngiltere’ye giden bir gemiye binmek için kıyı şeridine doğru yol aldım. Yol boyunca çeşitli pişmanlıklar yaşadım; suça tapıyordum ve Sophia’nın planı da bir çok politik suç işlemek üzerineydi. Ancak kendime planlarında bir çok eksiklik ve tamamlanmamış parçalar olduğunu hatırlattım; ve dahası başkası yerine kendi menfaatim için suç işleyerek daha mutlu olabilirdim.

Londra’ya vardığımda Piccadilly’den bir ev kiraladım ve ne yazık ki yerleştikten bir gün sonra, son kuruşuma kadar soyuldum; bu çok büyük bir kayıptı çünkü bir önceki gün Hague’daki bankada tüm varlıklarımı paraya çevirmiştım. Elimdeki referans mektuplarıyla birlikte Londra’nın varlıklı kişilerine gidip kızkardeşimden gelecek olan parayı alana kadar geçecek zamanda geçinebileceğim miktarda bir para dilenmekten başka çarem kalmamıştı.

Araştırmalarım sonucu görmem gereken ilk kişinin Lord Burlington

olduğuna kanaat getirdim. Mektularımı okumayı bitirdiğinde üzüntülerimi tekrar dile getirdim ve nazik İngiliz beyefendisi arzuladığım her çeşit hizmeti sunacağını söyledi. Burlington çok zengin olmamasına rağmen, hemen yüz bin gine önerdi ve onunla kalmamı rica etti. Nazik davetini kabul ettim ve burada değerli kurtarıcıma borcumu ödeyebilmek için bir çok suç işleme fırsatım olduğunu düşündüm.

Kepazeliklerimin ayrıntısına girmeden önce, size yanında kaldığım kişilerin özelliklerinden bahsetmek istiyorum.

Burlington, hayatımda gördüğüm en nazik ve yetenekli adamdı, elli beş yaşlarındaydı; neşeli, dürüst, cömert ve aptaldı. Onunla beraber evde damadı ve iki kızı yaşıyordu. Yirmi üç yaşındaki Tilson, aynı yaşta-ki evin büyük kızı ile evliydi. İkisi de doğanın ender güzelliklerindendi; güzellik, zerafet, saflık, samimiyet, dindarlık, soyluluk... Her şeye sahiplerdi ve aynı bedensel özellikler Burlington'ın küçük kızı Matmazel Cleontine'de de göze çarpıyordu. Cleontine on sekiz yaşındaydı ve görülebilecek en muhteşem yaratıktı. Ancak yaramazlık, inkar, günahkarlık, orospuluk timsali olan Cleontine açıkça söylemek gerekirse, ahlak timsali aptal Clotilda'dan bin kez daha mutlu görünüyordu.

Cleontine'nin ahlaksızlığı ruhumu ateşlemişti, diğer yandan Tilson'un güzel yüzü ve karısının zarafeti beni büyülüyor, Cleontine çapkın duygularımı harekete geçirirken eniştesi ve kardeşi şehvetimi arttırıyordu. Tilson'ın kızı mükemmeldi, ve onu düzmek için içimde fizlilenen arzu en az karısını düzme isteğim kadar güçlüydü. Tüm bu arzuların içerisinde kendimi tatmin etmek için Cleontine ile başlamanın en uygunu olacağına karar verdim. Kadınların içindeki kanma dürtüsü, bu çocuğunda ağıma düşmesini kolaylaştıracaktı.

Hiçbir şey vücudunun çekici parçaları kadar taze, güzel, dolgun hiçbir şey tutkulu sesi kadar dokunaklı ve hiçbir kimse onu kadar çapkın olamazdı. Bir an onu tatmin edip edemeyeceğimi bile düşündüm ancak hayal edeceğiniz gibi alacağımız zevklerin bir sınırı yoktu; ve Cleontine doğanın kanunlarını ne kadar zorlarsa ahlaksızlığının o derece artacağını itiraf etmişti.

“Ne yazık,” dedi bir gün, “Beni hiçbir şeyin tatmin edemeyeceği bir noktaya geldim artık.”

Kıçını bana verirken, aldığım zevk öylesine iştah açıcı, öylesine keskindi ki, farklı bir pozisyon denemeye gerek görmedik.

Bu harika kızın büyüleyici etkisiyle bir yıl akıp geçmişti ama hala onunla düşüncelerimi paylaşmaya cüret edememiştim ya da en azından aramızdaki ilişki ile meşgul olduğum için buna fırsatım olmamıştı. Planlarımı daha iyi harekete geçirmek için Burlington’un evinden ayrılıp yakınlarda bir yer tutmuştum. O ve ailesi evime günlük ziyaretlerde bulunuyordu ve aramızdaki samimiyet o kadar ilerlemişti ki, yakında Cleontine ile evleneceğim dedikodusu tüm kasabayı sarmıştı. Ah, ancak ben böylesi bir aptallıktan çok uzaktım; onunla kendimi yeterince eğlendiriyordum ama evlenmek! Ah, hayır; sadece Madam Tilson ben de böylesi bir istek uyandırabilirdi.

Kendime eş olarak alacağım kişi dedim kendi kendime, ilişkilerimde ancak bir kurban olarak rol alabilirdi ve ne kadar romantik yaratılıştaki biri olursa, rolünü o kadar başarılı oynardı. Ve işte Clotilda. Onu pençelerimde hayal etmek, ah, aletimi nasıl da canlandırıyor, gözyaşları içerisinde nasıl da muhteşem görünürdü. Oh, Cotilda, benim olsan dünyanın en mutsuz kadını olurdu.

Planlarımı gerçekleştirmek için Cleontine ile olan ilişkiye devam ettim. Cleontine’i Tilson’ı baştan çıkarmak için kullanacaktım. Böylece ablası kıskançlıktan deliye dönecekti. Bu konuyu ona açtığımda, “Eniştemi her zaman arzuladım ama onun aptallığı ve ahlak budalalılığı yüzünden ondan soğudum.” dedi.

“Ne önemi var!” diye cevapladım, “Senin kadar güzel bir kadın istediğini almakta zorluk çekmeyecektir. Sürekli Tilson’ın muhteşem kıçını hayal ediyorum ve onu becermek için yanıp tutuşuyorum.”

Bu fikir hoşuna gitmişti ve kadınlar bir kere bir şeye karar verdiler mi onları bu karardan döndürmek neredeyse imkansızdır. Ancak duyduğu kıskançlık onu duraklattı; eniştesini elde ettikten sonra ona olan ilgimin azalıp azalamayacağını sordu.

“Gel bakalım,” dedim, biraz daha sağduyulu davranmam gerektiğini düşünerek, “Her şeyi çok abartıyorsun. Bu güzel çocuğa ilgilim tamamen bedensel; ancak iş kadınlara gelince sevgilim, Cleontine, onları bir erkeğe asla değişmem.”

Yavan övgülerim, çarpık kaprislerim, bana ait her şey Cleontine’i baştan çıkarıyordu, bana hizmet etmeye karar verdi; ondan istediğim tek şey de buydu zaten. Bir ay geçmeden Tilson kendini sevgili metresimin kollarında buldu; onu bir çok kere yerde cırılçıplak uzanırken izledim, okşadım ve becerdim. Bir ay sonra tatmin olmuşum ve bu sefer Clotilda’yı ondan ayırmak ve zevk objem olarak kullanmak üzere plan yapmaya başladım.

Kocasına tapan genç bir kadın olduğu için ruhuna kıskançlık tohumları ekmek çok da zor olmadı; Lady Tilson dinledi ve inandı, onu ikna etmek için pek fazla uğraşmama gerek kalmamıştı.

“Cleontine,” dedim bir gün seks düşkünü orospuma, “Sana bir şey itiraf etmeliyim sevgilim? Seninle evlenmek için ölüyorum. Karakterimizin benzerliği, aramızdaki ateş, bana beraber çok mutlu olacağımızı düşündürüyor. Ancak sen fakirsin, ben ise zenginim... Ama Cleontine, talihini değiştirebilir ve çok paraya sahip olabilirsin. Refah dolu bir yaşam aranda sadece üç kişi duruyor.”

Ve Cleontine’in ruhuna enjekte ettiğim zehirden hoşlandığını görünce, dozu iki katına çıkardım.

“Hiçbir şey,” diye devam ettim, “Tilson’dan kurtulmaktan daha kolay olamaz. Karısı inatçı, dik başlı ve kıskanç; seninle kocası arasındaki ilişkiyi öğrendiğinde ondan intikam almak isteyecektir; ona yol göstereceğim, isteklerini yerine getireceğim; böylece bir hafta geçmeden Tilson öbür tarafı boylayacak.”

“Kardeşim çok ahlaklıdır.”

“Aynı zamanda da kinci; konuyu ona açtığımda tereddüt edebilir ancak sunduklarımı gördüğünde ilgisi artacaktır.”

“Ya diğerleri?” diye sordu Cleontine.

“Ah, seni küçük sürtük,” dedim onu kollarıma aldığımda, “Her ge-

çen dakika, doğanın bizi birbirimizin için yarattığını kanıtıyor. Geriye kalanlardan şu şekilde kurtulacağız meleşim; Madam Tilson tavsiyelerimi dinleyip dediklerimi yaptığında kocası yolumuzdan çekilmiş olacak ve olup bitenden sonra ben tüm durumu babasına anlatacağım ve eminim ki, o da polisleri çağıracaktır. Onu mahkemeye çıkaracaklar. Avukatı benim tarafımdan seçilecek ve hazırlanacak. Babanın damadını öldürdüğünü ve suçu kızına attığını iddia edecek. Şahitler, ifadeler, kanıtlar; hepsini Paris'te lousis ile bulabiliyorsan Londra'da da aynı şekilde gine ile satın alabilirsin. Böylelikle kısa bir zaman sonra Burlington, kralın hapisanesine yollanmış olacak."

"Ama o sana para verip yardım etmemiş miydi?"

"Ah, Cleontine, o sadece mutluluğumuz üzerindeki kara bir bulut. Bu düşman hapse tıklandıktan sonra suçlu bulunacak ve dar ağacını boylayacak; o, ölür ölmez, kız kardeşin serbest kalacak. Son engelden kurtulmanın ne kadar kolay olacağını bir düşün. Ondan kurtulduktan sonra evlenip İngiltere'den ayrılabiliriz."

"Oh, sevgili dostum, sen bir vahşisin."

"Ben sadece sana tapan, zengin olduğunu görüp seninle evlenmek isteyen bir erkekten başkası değilim."

"Ama babam... Ya senin için yaptıkları..."

"Sana duyduğum sevgi her şeyin üstünde; sana sahip olmalıyım Cleontine, amacıma ulaşmak için feda etmeyeceğim hiçbir şey yok."

Minnettarlığını göstermek için beni öpücüklere boğdu, çeşitli pozisyonlarda düzüştük, bağlılığımız üzerine yeminler ettik. Tabi ki, verdiğim bu sözleri tutmaya hiç niyetim yoktu.

Gizli planlarımın ilk etabına başlamak için harekete geçtim. Clotilda kocasını kardeşinin kollarında görünce çok şaşırdı. Ancak planladığım intikam, sözüne ettiğim gibi birini değil ikisini birden kurban etmekte.

"Bu durum beni çok endişelendiriyor," dedim ona, "Size yaptıkları kabul edilemez, bu beni öfkeden deliye döndürüyor. Korkarım bu canavarlar yaşadıkça tehlike içerisinde olacaksınız; onları yok etmeli ya da onlar tarafından yok edilmeye razı olmalısınız."

Kısa bir sessilikten sonra Clotilda bana hak verdi. Sabahleyin içeceklerini kattığım zehirle kısa zamanda kardeşinden de kocasından da kurtulduk.

Şimdi sıra Burlington tradejisinin ikinci sahnesine gelmişti.

Aceleyle Clotilda'nın yanına koştum, "Oh, Clotilda," dedim, "Bu ani ölümler babanı telaşlandırdı, çok yakında bizden şüphelenmeye başlayacaktır. Senin intikam için onları öldürdüğünün farkına varabilir, bunu anlayacak kadar zeki bir adam. Eğer herşeyin farkına varırsa, sevgilim, tüm talihsizlikleri önlemek için hazır bulunmalısın."

Bir saat sonra babasıyla konuşmaya gittim.

"Şaşkın görünüyorsunuz efendim? Bence Tilson ve Cleontine'in ölümünün sebebi öğrenmek için Clotilda'dan daha uzağa gitmenize gerek yok." diye işaret ettim dürüst adama; "Başka kimin bu tür bir faciadan çıkarı olabilir ki? Ve şüpheyeye gerek kalmadığına göre, böylesi tehlikeli birini yanınızda bulundurmanız sizin de hayatınızı tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktır."

Bu savlara, güçlü kanıtları da ekleyince Millord ikna olmuştu; kızını göz altına aldırdı. Tuttuğum avukatlar ona ulaştı ve Clotilda'ya karşı atağa geçmesinden başka çaresi olmadığını salık verdiler. İlginç yaratık ellerime sarılıp onu yalnız bırakmamam için yalvarmaya başladı; ona sadakatimi sundum ve ne gerekiyorsa yapacağıma dair yemin ettim. Burlington, işlenen suçtan kızını sorumlu tuttu. Ancak benim teşviklerimle kendisi, damadını ile kızını öldürmek ve suçu kızının üzerine atmakla suçlandı. Duruşma bir ay boyunca Londra'nın bir numaralı haberi haline gelmişti; bu süre zarfında kızını hapishaneden çıkarıp, babasını darağacına yollamış ve üçüncü yükten de kurtulmuştum.

"Clotilda," diye haykırdım, minnettarlık hissi bu güzel bayanı ayağıma getirdiğinde, "Acele et, mirasını üzerine al; maalesef Tilson'dan çocuk sahibi olmadığın için onun mülkü üzerinde bir hakkın yok ama kendi mallarını toparla ve üstüne geçir. İnsanların gözleri açılıp gerçekleri görmeden önce herşeyi alalım ve burayı terk edelim."

"Oh, Borchamps, kendi hayatımı babamın ölümüne borçlu olmam

ne acı!”

“Aptal vicdanının seni etkilemesine izin verme, boğ onu,” dedim çekici sevgilime; unutmaya ki baban senin mahvolman için elinden geleni yaptı ve sana kendini savunmaktan başka çare bırakmadı.”

“Hiç değilse Borchamps, göz yaşlarımı silmek için yanımdasın.”

“Bundan şüphelen mi var sevgili meleğim?”

“Ah, o zaman yarın sabah rahibi çağırıp evlilik töreni düzenleyelim ve ertesi sabah gün doğarken her şey aleyhimize dönmeden önce buradan ayrılalım.”

Her şey planladığım gibi gerçekleşmişti ve Clotilda artık karım olmuştu. İlk kocasının yası evliliğimizi açıklamamıza engeldi ancak kanunlar karşısında artık karı kocaydık.

Size şunu belirtmeliyim ki, Clotilda kesinlikle yaptığım şeytanlıkların hiç bir parçasından sorumlu değildi. Manevralarımın pasif enstrümanı olan bu kadın böylesine karmaşık şeylere akli erdirebilecek biri de değildi. Bu yüzden bu narin ve etkileyici insan başından geçen hiçbir şey için suçlanamaz; kocası ve kızkardeşinin ölümlerinin planlanmasında suskun kalmıştı ve tüm işi ben gerçekleştirmiştım, babasının ölümünde de pek suçu yoktu ve benim müdahalelerim, verdiğim rüşvetler ve uğraşlarım olmasaydı büyük bir ihtimalle Burlington yerine darağacına kendi gidecekti.

Bu sözlerim Clotilda'nın kişiliğini alçakgönüllüğünü ya da dürüstlüğünü yeterince açıklamama yetmiyor. O bu özellikleriyle birlikte her zaman vicdanının sesine kulak veren bir kadın olmuştu; bir süre sonra onunla tekrar konuştuğumda bana onca zamandan sonra hala pişmanlık duyduğunu söylemişti. Clotilda her zaman vicdanıyla hareket eden, suçluluk duygusuyla kıvranan bir kadın oldu. Bu da benim ona karşı olan hislerimi daha keskinleştirdi ve yaptığım işlerde aşırı derecede ilham verdi. İyiliğinin daha da kötü şeylere yol açacağını kim bilebilirdi ki? Güzelliğinin tadını çıkarmadan önce ona küfretmek istedim. Clotilda karım olduktan sonra iki muhteşem fikir arasında kaldım. Onu, vahşice becermek ya da karşıma çıkan ilk kişiye satarak

orospuluk yaptırmak.

Londra'daki ilk günlerimde monotonluktan sıyrılmak için bir kadın satıcısı bulmuştum. Evinde çeşitli partiler verirdi. Elinde çok güzel kızları olan Matmazel Bawill'le tekrar görüşmeye gittim. Ona yaptıklarımın ve niyetimden bahsettim; Clotilda'ya acımasızca ve gaddarca davranılması için talimat verdim. Her şeyi ayarladıktan sonra Clotilda'ya gidip bir arkadaşımın bizi evine davet ettiğini, evlendikten sonra balayımızı orada geçirebileceğimizi, bu şekilde rahatlayıp güzel anılar edinebileceğimizi söyledim. Matmazel Bawill bize enfes bir ziyafet hazırlamıştı. Odamıza geçtiğimizde Clotilda'nın mutluluğu daha çok zevk almama neden oldu. Bir grup erkek ellerinde hançerlerle içeri girdiğinde küçük aptal beni öpücüklerle boğmakla meşguldü.

"Hayatını seviyorsan kaçarsın," dediler bana. "Git buradan ve kadını bize bırak, sana geri vermeden önce onu biraz eğlendireceğiz."

Odadan hemen çıktım, ve olanları delikten izlemeye başladım. Her şeyi görebiliyordum. Clotilda yarı baygın haldeydi, adamlar üzerindeki kılıfları çıkarmış, onu çıplak gözlerimin önüne sermişlerdi. Tanrı tanımazlar, doğanın yarattığı güzelliklerine hayranlıkla bakıyorlardı, karımın güzel kızı tam karşımda duruyordu. Olan biteni izlerken bir yandan da harika bir yosma tarafından emiliyordum ve bu sırada zorbalık da iki katına çıkmıştı. Adamlardan biri Clotilda'ya zorla diz çöktürürken diğeri de onu kırbaçlamaya başlamıştı. Kırbaç sesleri küfürlere karışıyordu. En aşağılıyıcı muameleler başlamıştı. Birinin kık deliğini yalamaya zorlanıyor aynı anda diğer ikisinin aletlerini okşuyordu. Yüzü, bembeyaz gül kokulu göğüsleri spermlere bulanmıştı. Cennetten çıkma bu yaratık akıl almaz hakaretlerle aşağılanıyor, kirletiliyordu. Sonunda ben başka bir fahişeyi becerirken, adamlar tüm vücuduna işeyip sıçtılar. Boşalmadan orospunun kışından çıkıp oturma odasına koştum. Önceden hazırladığım bir kaç adamı yanıma alıp yatak odasına gittim. Odaya girip Clotilda'yı adamların elinden kurtardım. Onu kollarıma alıp tiyatral bir tavırla; "Oh, sevgilim," diye haykırdım, "Çok mu geç kaldım? Yoksa bu adamlar sana..."

“Hayır, sevgilim,” diye cevapladı, üstünü başını temizlerken, “Karın hala temiz – aşağılandı, kötü davranıldı ve onuruyla oynandı. Oh, Bor-champs, neden beni bu eve getirdin?”

“Sakin ol meleğim, tehlike geçti. Matmazel Bawill’in düşmanları var, bu da onların işi; ama yardım getirdim ve her şey halloldu, artık güvenli bir gece geçirebiliriz.”

Clotilda kolay ikna olmadı ancak sonunda yatağa geri dönebildik. Önceki sahnelerin ateşi ve güzelliğinin büyüyle onu kollarıma aldım... Kızkardeşine benzerliğinin yanında daha asil bir ruha ve inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Onunkinden güzel bir cilt, daha tatlı bir beden hayal edilemezdi. Clotilda, kesinlikle ahlaksızlığın zevkenden habersiz cahil bir kızdı, hatta kıcıyla neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Sevgilim, kocan düğün gecende daha önce el sürülmemiş meyvele-rinden tatmak istiyor,” dedim kış deliğini okşarken, “Eminim bu isteği-mi reddetmeyeceksin.”

Onu kollarından yakalayıp, vahşice becerdikten sonra, tohumlarımı beş kez içine boşalttım. Bunlardan biri de vajinasına isabet etti. Clotil-da kesinlikle benimle Tilson’la olduğundan daha şanslıydı ve sayemde sakadatsizliğim ve ihmallerimden nasibini alacak şansız bir kız dünyaya getirdi. Onun doğumunu görmedim bile.

Bana kalsa Clotilda hiçbir zaman Londra’dan ayrılamazdı tabi ki; ancak onu gezilerimde yardımı dokunabileceğini düşünerek benimle beraber gelmesi için hazırladım. Yardımlarım sayesinde on iki bin gine-lik bir servete kavuştu, parayı da yanımıza alarak Londra’ya ayak bası-şımından iki yıl iki gün sonra bu şehri terketmiş oldum.

Gezim kuzey ülkeleri üzerinde devam ettiği için bir sonraki durağı-mız İsveç olmuştu. Dokuz ya da on haftalık bir yolculuktan sonra Clo-tilda onu kazanmak için işlediğim suçlardan şüphelenmeye başlamıştı. Karıma uygun bir dille, onu elde etmek için her türlü suçu işleyebilece-ğimi ve artık bundan pişmanlık duymamasını söyledim. Clotilda göz-yaşlarına boğuldu; ardından ona aslında neler olduğunu anlattım.

“Ve her adımda,” dedim sözlerime son verirken, “Benim izim vardı;

çoğunlukla tarafımdan becerilmiş olan kızkardeşin ve kocandan kurtulmak; seni becermek ve babanı öldürerek parana konmak; bunlar işlediğim suçların nedenleridir tatlım. Tüm bunları ne sen ne de başkası için değil sırf kendi çıkarım için yaptım. Şunu da eklemeliyim ki, güzel yaratık, ahlaksızlığımı ve sapkın isteklerimi senin üzerinde tatmin edeceğim, sana emrettiğim her şeyi yerine getireceksin.”

“O zaman sizin gözünüzde bir eşle bir köle arasında hiçbir fark yok efendim?”

“Söyle bana zavallı yaratık, zaten bir eşle köle arasında fark nedir ki?”

“Ah, Borchamps, neden böyle düşündüğünü seninle tanıştığım ilk gün söylemedin ki? Şimdi mutsuz ailem için bana döktürdüğün göz yaşları ne kadar da yakıcı!”

“Yeter, daha fazla sızlanmayın, madam,” diye sertçe ikaz ettim, “Ve kaderinizle ilgili kendinizi kandırmayın; bana tam anlamıyla itaat etmenizi bekliyorum. Eğer arabayı durdurup sürücünün aletini emmenizi istersem, isteğimi hemen yerine getireceksiniz, onu hemen emeceksiniz, sevgilim. Eğer dediklerimi yapmazsanız beyninizi dağıtırım.”

“Aman Tanrı’m, Borchamps, senin aşk dediğin bu mu?”

“Ne, size aşık falan değilim madam, ne saçmalık. Size hiçbir zaman aşık olmadım ki; sadece paranıza ve kışınıza sahip olmak istedim, şimdi ikisine de sahibim ve bir başkasını elde etmeye çalışmam yakındır.”

“Ve beni bekleyen kader sanırım Cleontine’ninkiyle aynı.”

“Sizinle muhtemelen daha az gizemli ama daha artistik bir ilişki yaşayacağız.”

O anda Clotilda cinselliğini silah olarak kullanmaya karar verdi; üzeri ne eğilip beni öpmeye gözyaşlarıyla ıslatmaya başladı; onu kabaca geri ittim.

“Zalim adam,” dedi hıçkırıklara boğulurken, “Annesini aşağılayabilirsin ama hiç değilse senin sevgine ihtiyacı olan karnımdaki şu zavallı yaratığa acı; hamileyim... Lütfen ilk kasabada duralım, hiç iyi hissetmiyorum.”

Durduk, Clotilda kötü hissediyordu hemen yatmaya gitti. Yolculuğumun bölünmüş olması, nefret etmeye başladığım kadın yüzünden varacağımız yere geç kalıyor oluşumuz ve gittiğimiz yerde, hamile bir kadının yükünü taşıyacak olmam midemi bulandırmıştı. Aptal kadın ve bebeğini yalnız bıraktım, kendi odama giderken yarı yolda bir kadın kollarımdan tutu ve beni odasına davet etti. Aman Tanrı'm, Prenses Sofia'nın nedimesi Emma idi bu.

"Ne beklenmedik bir karşılaşma, madam," dedim, "Ve ne büyük bir sürpriz! Burada yalnız mı kalıyorsunuz?"

"Evet," diye cevapladı çekici kadın, "O hırslı, deli ve muhtemelen felaketime sebep olacak kadından kaçtım. Sizde aynısını yapmanız çok akıllıcaydı! O zaman ve belki şimdi bile sizin için nasıl bir komplo kurduğunun farkında değilsiniz. Size planları hakkında yalan söyledi; sizi prensi öldürmeniz için kullanacak sonra da sizden kurtulucaktı. Siz kaçtıktan sonra yerinize birini bulmak için iki yıl uğraştı ve sonunda görevinizi benim yerine getirmem gerektiğini söyledi. Bu teklifi hemen kabul edebildim çünkü iş, suç ilemeye gelince adeta büyülenirim ve sonuçlarını düşünmeden hareket ederim. Ancak bu sefer başıma gelecekleri önceden görebildiğim için sizin yaptığınız gibi kaçıp kendimi kurban edilmekten kurtardım.

"Büyüleyici kadın," dedim, elimi Emma'nın göğüslerine atarken, "Haydi, seremoniyi geçelim, birbirimizi buna gerek kalmayacak kadar iyi tanıyoruz. Seni tekrar bulduğuma ne kadar memnun olduğumu bir kere daha söylememe izin ver, meleğim. Zalim Sophia tarafından alı koyulduğumuz zaman birbirimize karşı hislerimizi tam anlamıyla ifade etme fırsatı bulamamıştık ama şimdi, bizi hiçbir şey engelleyemez..."

"Demek öyle dostum. Peki, yanındaki kadın kim?"

"Karım."

Ve arkadaşşıma Londra'da geçirdiğim zamandan, Burlington ailesini nasıl sadece zavallı bir kadına indirgediğimden bahsettım. Ruhunda büyük bir yosmalık barındıran Emma, hikayemdeki espriyi gördü ve gülerek sevgili eşimle tanışıp tanışamayacağını sordu.

“Elbette, onu sonsuza kadar peşinden sürükleyemezsin,” dedi, ben bu iffetli kadından daha uygun bir yol arkadaşı olurum sana. Senden hiçbir söz de istemiyorum. Kilise törenlerinden hep iğrenmişimdir. Ve Sophia’dan öğrendiklerimle beraber sana harika bir metres olurum. Para durumun nasıl?”

“Kesinlikle harika, çok zenginim.”

“Ne yazık. Ben de elimdeki yüz bin kronu sana teklif edip, emrim altına alabileceğimi düşünmüştüm.”

“Şunu söylemeliyim ki, Emma, nezaketin beni duygulandırdı ama böyle bir tavır içindeyken beni tehlikeli oyunlarına alet edemezsin. Ne yazık ki, bir kadına bağımlı olamayacak kadar özgür ruhluyum; ya ona sahip olurum ya da hiç kullanmam.”

“O zaman ben de senin orospun olurum, bu rolü de hep sevmişimdir; bana aylık ne kadar ödeyebilirsin?”

“Sophia’dan ne kadar alıyordun?”

“Yüz Fransız luisi değerinde para.”

“Ben de aynı miktarı vereceğim; ancak sadık olabilecek, uysal davranabilecek misin?”

“Bir köle kadar.”

“Köleler bir gün özgür kalabilecekleri umuduyla sahiplerine ihanet edebilirler ama. Paralarını bana ver.”

“İşte buradalar,” dedi Emma ve bir mücevher kutusu uzattı.

“Ama, meleğim,” dedim, göz kapaklarımı kaldırırken, “Bu kadar parayı mutlaka çalmış olmalısın, senin yaşında ayda yüz luis ile bu kadarını biriktirmen imkansız.”

“Majestelerini, servetinden biraz tırtıklamadan bırakacağımı düşünmemişsindir herhalde.”

“Peki, aynısını bana yapmayacağın ne malum?”

“Borchamps, seni seviyorum, benim olan senindir; paramı sana emanet etmiyorum; hibe ediyorum; ancak bu hediye ve yapacağım iyilikler için bir şartım var.”

“Neymiş şartın?”

“Tüm Avrupa boyunca yanında taşıdığın yükten kısa zamanda kurtulmanı istiyorum.”

“Bu parayı onu öldürmem için mi veriyorsun yani?”

“Evet, yüz bin kron karşılığında istediğim şey bu.”

“Çok nazıksın küçük sürtük! Fikrin baştan çıkarıcı; ancak yapacağımız plan birkaç aşamadan oluşmalı.”

“O, zaten hasta değil mi?”

“Evet, öyle ama içindeki şey yüzünden.”

“Anlamadım.”

“Sevgim için yalvaran bir karım var; senin için hissettiğim ateşi gizlemem gerek, çünkü onu terkedeceğimi anlarsa, yaşayacağı hayal kırıklığı o ve içindeki çocuğu öldürebilir.”

“O, hamile mi?”

“Kesinlikle, öyle.”

“O zaman neden onunla harika vakit geçirmeyelim?!” Ve Emma’nın gözlerine baktığımda içerisinde bir vahşet dalgasının yükseldiğini gördüm; duyguları ayaklanmıştı, beni öptü, becerilmek için yanıp tutuşuyordu... İçeri girdik.”

İkimizde rollerimizi oynadıktan sonra zavallı Clotilda her şeyi kabullenmek zorunda kaldı. Zeki ve kötü niyetli Emma, Clotilda’nın herşeyine nasıl konduğumu ve artık bir düğme ya da mendile bile sahip olmadığını öğrendiğinde haline gülerek onunla alay etti. Yaptığımız şeylerin sorgulanamaz olduğunu söylediğimde üzgün karım, karşı karşıya olduğu ümitsiz durumun farkına vardı ve güzel yüzünü diğer tarafa çevirip gözyaşların gizlemeye çalıştı.

“Oh, hayır efendim, sizi gözümün önünden bira an bile ayırmayacağım,” dedi Emma harika enerjisiyle cıvıldarken, “Görevimi yerine getirene kadar yerimden kıpırdamayacağım.”

Akşam yemeği odamıza getirildi. Zavallı Clotilda, son kuruşuna kadar nasıl soyulduğunu ve sonunda gözyaşları ve umutsuzluğundan

başka yiyecek bir şeyi kalmadığını düşünürken Emma ve ben, deli gibi karnımızı doyurduk ve evdeki en iyi şarabı sipariş ettik. Bereketli yemeğimizi bitirmiştik, birlikteliğimizin getireceği zevki kutlamak için yatağa geçmenin vakti gelmişti.

Emma gerçekten çok güzeldi; yirmi bir yaşındaydı, bakanda şehvet duyguları uyandıran bir yüze, bir perinin figürüne sahipti, harika koyu gözleri vardı, dudakları tatlıydı, bembeyaz dişleri ve küçük dili çekiciydi, sıkı ve pürüzsüz bir cilde sahipti, baştan çıkarıcı göğüsleri ve kalçası vardı, ayrıca çok da çapkındı ve en üst seviyede gaddar bir ahlaksızdı. Her pozisyonda seviştik ve biz şekilden şekile girdikçe zavallı karım üzüntü ve endişeyle inliyordu.

Ben onu becerirken, Emma şansız rakibini kıcını bize göstermesi için zorluyordu. Clotilda gerçekten çok hastaydı ve hareket edemeyecek kadar yorgundu; buna rağmen emirlere uymak zorundaydı. Kıcını tokatladım, becerdim ve hevesimi aldıktan sonra bir kenara fırlattım; ona öylesine kötü vurdum ki, zavallı kadın stres, acı ve hastalığın etkisiyle yatağın üzerinde hareketsiz kaldı.

“Onu boğabilirdik,” dedim, Emma’yı düzerken.

“Yapabilirdik tabi ama bu çok ciddi bir hata olurdu,” diye cevapladı beni, zeki ve hayal gücü kuvvetli kız; “Onu iyi kötü hayatta bırakır ve eline hiçbir şey vermeden terkederiz, böylece ya açlıktan ölür ya da hayatta kalmak için ahlaksızlık yapmak zorunda kalır.”

Bu fikir müthiş şekilde boşalmama neden oldu, evden ayrılmak için hazırlandık. Odadaki her şeyi yağmaladık, Clotilda’nın üzerindeki geceliği, parmağındaki yüzükleri, kulağındaki küpeleri, ayakkabılarını, terlikleri dahil herşeyini aldık. Tam anlamıyla doğduğu gün gibi çıplak kalmıştı; zavallı ağlamaya başladı.

“Ah, beni öldürseniz daha iyi, bundan daha barbarca davranamazdınız. Tanrı sizi benim affettiğim gibi affetsin; ve nereye giderseniz gidin, sizi çok sevmekten başka suçu olmayan bu kadını hep hatırlayın.”

“Hadi, hadi, neşelen bakalım,” dedi Emma, “Para kazanmak için yapmak gereken tek şey bir kaç alet okşamak. Bizi suçlamak yerine te-

şekkür etmelisin; sana harika bir hayatın kapılarını açtık, bize iyi dileklerini sunmalısın.”

Atlar koşulmuştu, araba kapıda bekliyordu. Biz çıkmak üzereyken içeri evin çalışanları girmişti.

“Ardımızda bıraktığımız yaratık şurada,” diye gösterdi onlara Emma, “Kendisi kocamı çalmış kötü bir kadındır; şansa onları burada buldum; yasayla bana verilmiş olanı geri aldım ve onunla beraber, sürtüğün benden çaldığı varlıkları da yanımda götürüyorum. İşte, bu zamana kadar yaptığım masraflar, daha fazla konuşmak istemiyorum; onunla canınız ne istiyorsa onu yapın, evine ve ülkesine geri dönecek kadar parayı kazanabilecek durumda. İşte, bu da odasının anahtarı; güle güle.”

Arabacı kırıbacını şaklattı ve neler olduğunu öğrenmeyi beklemeden, ilgimizi çekecek yeni maceralara doğru yol aldık.

“Bu olay beni çok memnun etti,” dedi Emma, “Olayları idare ediş şeklin benimkine benziyor; sana şimdiden bağlandım. Sence madama neler olacak?”

“Orospuluk yapabilmek için yalvaracak ya da ağlayıp zırlayacak; artık bizim için bir önemi var mı?”

Ve daha önemli konular üzerinde konuşmaya başladık, Emma’dan, kendisinden biraz daha fazla bahsetmesini istedim.

“Brüksel’de doğdum,” dedi nefes kesici yaratık, “Kökenimi bilmiyorum, sadece ailemin şehrin ileri gelenlerinden olduğunu biliyorum. Daha çok genç bir kızken, tahammül edilmez bir adamla evlendirildim; sevdiğim adam onunla kavga etti ve düello yapacakları anda arkasından vurup öldürdü. “Başım dertte,” dedi sevgilim bana, “İntikam duygularına kendimi kaptırdım, şimdi ise kaçmam lazım. Eğer beni seviyorsan, Emma, benimle gel; fakir değilim, geriye kalan günlerimizi mutlu ve huzur dolu yaşayabiliriz.”

“Oh, Borchamps, benim için kendini feda etmiş bir adamın isteğini geri çevirebilir miydin?”

“Bu cinayeti sen mi tasarlamıştın?”

“Bundan şüphelen mi var sevgilim, sana yalan söylememin lüzum

yok. Sevgilimi sürgünde biri gibi izledim; beni hayal kırıklığına uğrattı; kocama yaptığının aynısını ona yaptım. Sophia hikayemi öğrendi ve etkilendi... Çok geçmeden bana hayran oldu. Karakterimdeki gelişim onu memnun etti, bir sürü vajina okşadık beraber; tüm sırlarına ortak oldum, bugün sağlam karakterimi ondan öğrendiğim prensiplere borçluyum; sonunda onu soymama karşın, Prenses'e karşı güçlü duygular beslemiştim. Nefes kesici ahlaksızca düşünceleri, hayal gücünün sıcaklığı, oh, ona bağlılığımın nedenleriydi ve beni ölüme götürecekti bu son teklifte bulunmasaydı belki de hayatımın sonuna kadar yanında kalacaktım."

"Sanmıyorum, Emma, bence sen kendini iyi tanıyan birisin; nasıl olsa er ya da geç başkalarının suçlarına alet olmaktan sıkılıp kendi zevkin için suç işlemeye başlayacak ve o kadını bırakacaktın. O, kıskanç biri midir?"

"Korkunç derecede."

"Hiç değilse başka kadınlarla beraber olmana izin vermedi mi?"

"Asla, sadece kendi de işin içerisindeyse izin verirdi."

"Görüyorsun ya Emma, Sophia'yla uzun zaman yaşayamazdın."

"Oh, sevgili dostum, beni onun ellerinden alıp sana getiren kadere minnettarım; beraber büyük hırsızlıklar yapalım, karşımıza çıkan herkesi zevklerimizimize kurban edelim ama asla birbirimize karşı olmayalım."

Emma çok güzel bir kadındı, ayrıca karakterlerimiz uyum içerisindeydi ancak buna rağmen kendimi onun istediği şekilde bir ilişki kurmaya hazır hissetmiyordum ve sessizliğimi istediği gibi algılamasına izin verdim. Bu dünyada işlemeyi göze alamayacağım bir suç var mıydı ki?

Bununla birlikte, aramızdaki yasak aşk güçlendi, birbirimizi çok iyi anlamaya başladık; aramızdaki ilk temel bozulmaz ve ortak ilke elimize geçen her fırsatta kötülük yapmak, gücümüzün yettiği her şeyi yerle bir etmekti ve buna bağlı olarak yaptığımız hırsızlık ve yağmadan kazandıklarımızı eşit paylaşıyorduk.

Güzel bir suç işleme ve yeminimizi teste tabi tutma zamanı geldiğinde yirmi kadar kasabayı geçmiştik. O sırada Götaland sınırları içe-

risindeydik, Jonkopüng adlı kasabanın yakınlarındayken önümüzdeki Fransız arabasının tekerleği çukura girdi ve dingili parçalandı. Yardımcısı atlarla ilgilenen araba sahibi, bavullarıyla birlikte arabadan inip yol kenarında yardım beklemeye başladı. Yanına geldiğimizde yardım teklifinde bulunduk. Adam şirketinin işleri için Stockholm'e giden Villeneuve adlı ünlü bir Fransız tüccarıydı. Yirmi üç yaşındaydı ve ben, daha önce bu kadar güzel bir yüz görmemiştim; çekici görünüşüyle beraber milletine özgü bir içtenlik ve samimiyet taşıyordu.

"Bana arabanızda yer verme nezaketini gösterdiğiniz için binlerce teşekkür ederim," dedi. Yanımda çok değerli eşyalar taşıyorum; elmaslar, altınlar ve İsveçli ortaklarına iletmek için üç Paris firmasından aldığım değişim çekleri. Orada yapayalnızken soyguna uğrama tehlikesiyle karşı karşıyaydım."

"O halde, beyefendi, bu denli değerli eşyaları korumanıza yardımcı olduğumuz için çok şanslıyız," dedi Emma. "Değerli eşyalarınızın çapulcuların eline geçmesini önlemek için, onları bize emanet edebilecek kadar güvenebilecek misiniz?"

Villeneuve arabaya tırmandı; adamlarının o güvenli bir yere gidip yeni sürücü ve atlar gönderene kadar arabayı beklemelerini önerdik.

Çekici misafirimiz bizimle yolculuk etmeye başlar başlamaz, Emma istekle ellerimi tuttu...

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandım kısık bir sesle, "Ama bu suç bir kaç sahneden oluşacak."

"Kesinlikle," dedi.

Ve yolculuğumuza devam ettik.

Vinömerby adlı küçük kasabaya geldiğimizde, Villeneuve'in uşağını posta ofisinde bizi bekler vaziyette bulduk. Efendisi onu arabayla ilgilenmesi için gönderdi.

"Bu gece burada kalmakta ısrarcı mısınız?" diye sordum genç adama. "Maalesef biz zaman kaybetmeden Stockholm'e doğru yol almalıyız, orada acil halletmemiz gereken işlerimiz var; bu yüzden sizi yalnız bırakmak zorunda kalacağız."

Daha önce hiç bir duygu belirtisi göstermemiş olan arkadaşımız Villeneuil, Emma'ya ateşli ve özlem dolu gözlerle baktı ve ondan bu kadar erken ayrıldığımız için üzgün olduğunu belirtti. Ben genç adamı gözlerken, Emma, onunla daha çok vakit geçirmek istediğini, bu erken vedanın onu üzdüğünü söyleyip, eğlenceli bir yolculuk geçirdiğimize göre başkentte yeniden bir araya gelmemizi önerdi.

“Evet, neden olmasın?” dedim. “O zaman şöyle bir önerim var; mös-yö posta istasyonuna uşağına onunla Danimarka Hoteli'nde buluşması için bir not bıraksın, Stockholm'e vardığımızda orada konaklarız. Böylece her şey ayarlanmış biz de ayrılmadan seyahat etme şansına erişmiş oluruz.”

“Harika bir öneri,” dedi genç adam, artık aralarındaki mesafenin onlara engel olamayacağını anlayıp rahatlayan Emma'ya bakış atarak.

Villeneuil, bir mektup karaladı, kapıcıya verdi, atlarımız sularını içer içmez Stockholm'e doğru yola çıktık. Geçmemiz gereken otuz kasaba daha vardı; ertesi gece şehre vardığımızda, dostum kurbanımız ile ilgili tasarladıklarını benimle paylaştı. Vimmerby'deyken Emma, kendi yazdığı mesajı Villeneuil'inkiyle değiştirmişti, yeni mesajda uşak efendisiyle Danimarka Hoteli'nde değil de İngiliz Hoteli'nde kalacağı yazıyordu.

Stockholm'e vardığımızda çapkın arkadaşımızın ilk işi, arabasının gecikmesi yüzünden endişelenmeye başlayan genç tüccarımızı rahatlatmaya çalışmak oldu; Villeneuil'i rahatlamak ve aynı zamanda aklını başından almak için elinden geleni yaptı. Villeneuil, hatunumun cilveleriyle büyülenmiş, ona resmen aşık olmuştu. Emma gerçekten müthiş bir performans sergiliyordu; Villeneuil beni kıskanmaya başlamıştı.

“Aramazıdaki şeyi, popüler romanlardan çıkma bir maceraya çevirmekte isteksiz olduğunuz şüphe götürmez,” dedi Emma; “Beni arzuluyorsunuz, Villeneuil, duyduğun his aşk değil. Ve dahası, ben sizin olamam; hayatta hiçbir şey beni Borchamps'ı, kocamı, bırakmaya ikna edemez. Size önereceklerimi kabul edin ve benden veremeyeceğim şeyleri istemeyin; kocam, tam anlamıyla ahlaksız biridir ve zevki için her şeyi yapar. Sizinle beraber ona çok hoşlanacağı bir sahne yaratabiliriz.

Borchamps erkeklere çok düşkündür ve siz de aşırı derecede yakışıklısınız, Efendime eğer cazibenizden yararlanmasına izin verirseniz, karşılığında o da benden faydalanmanıza izin verecektir.”

“Öyle mi dersiniz?”

“Bundan eminim. Bu şekilde tolerans gösterecektir... Bu tür bir fedakarlığı çok mu görüyorsunuz?”

“Kesinlikle hayır. Bu tür şeyleri üniversite zamanlarımda denemiştim, aldığım zevke karşılık herhangi bir cinse aynı zevki tatdırmakta bir sakınca görmem.”

“O zaman bize sadece ayarlamaları yapmak kaldı.”

“Bu konu ile ilgili yapacağınız her türlü düzenlemeye onay veriyorum...”

Bu sırada Emma çevik bir hareketle içinde saklandığım dolabın kapığını açtı. “Gel buraya, Borchamps,” dedi, “Villeneuve sana kışını vermeye razı, önce yemeğimizi yiyelim sonra da işimize bakarız.”

“Çekici genç adam,” dedim, gizlendiğim yerden çıkarken, ve dilimi yolcunun ağzına soktum, bir yandan da onu becerdikten sonra öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. “Kışın aletimi hareketlendiriyor. Ve doğrusunu söylemek gerekirse bu çok kolay bir alış veriştir. Ben sana karımı ikram ediyorum, sen bana kışını sunuyorsun, bu kadar kolay mutlu olabileceksen neden aksini yapalım ki?”

“Ben konuşurken, arkadaşım Villeneuve’in pantolonunu indirmekle meşguldü; hünerli elleri dünyanın en güzel aletini gözler önüne serdi ve görülebilecek en görkemli kışa sahip olduğunu keşfettik. Bu cennetten çıkma vücudun üzerine eğildim, emdim. Sevgilim Emma, bu güzelliğin tadını çıkarmam için beni serbest bıraktı ve uzun süre zevkini çıkarmama izin verdi.

“Oh, Villeneuve,” diye haykırdım, “Hayran olduğun bu güzelliği zevkini çıkarman için hazırlamama izin ver,” diye devam ettim Emma’yı okşamaya başlarken, “Ayrıca kışımın efendisi olabilirsin; onun için ayrıca bir bedel ödemene gerek yok.”

“Ah, Tanrı’m,” oldu Villeneuve’in tek cevabı. Metresimin eteğini kaldırdım, butlarını okşadı, onu öperken bir yandanda beni beceri-

yordu; daha fazla dayanamadı ve beni bırakıp aletini Emma'nın vajinasından içeri soktu. Üzerine uzanıp ona işkence etmeye ve benim olanı almak için onunla oynamaya başladım; bir anda boşaldı; Emma'nın içinden çıkar çıkmaz onu ağıma düşürdüm; hala sertti, böylece aletini tokatladım ve anüsüne tekrar sokabildim, Emma ise onu okşamaya ve yeniden zevk vermeye başladı. Villeneuve, Emma'yı beceriyordu ben de onu düzüyordum sonrasında küçük orospum iki saat boyunca aramızda kaldı; Villeneuve kışındaydı, bense vajinasına girdim sonra Villeneuve'ü becerdim, o da beni geriden becerdi, tüm gece tam anlamıyla zevk sarhoşluğuyla geçti.

“Hala uşağımdan haber yok,” dedi Villeneuve.

“Arabanızı tamir etmekle meşguldür,” diye cevapladı Emma; “Mesajınız gayet açıktı, yanlış anlamalarına gerek yok; biraz daha sabret. Hem değerli malların yanında değil mi? Onları bulunmaları gereken yere tek başına da gayet rahat götürebilirsin.”

“Yarın yola çıkayım,” dedi Villeneuve.

Aldığı sonsuz zevkten sonra, erkenden yatağa gitti.

Uykuya daldığında Emma'ya dönüp, “Zamanı geldi. Ya şimdi harekete geçeriz ya da elimizden kaçıp gider,” dedim.

“Ah, sevgili dostum, bir hoteldeyken cesetten nasıl kurtulabiliriz ki?”

“Parçalara bölüp yakarak; adamın yanında kimse yoktu ve kimse de gelip onu aramayacak. Senin eşsiz çabaların sayesinde uşağı, onu şehrin öbür ucundaki hotelde arayacak. Uşağı istediğini yapabilir, soruşturma başlatabilir, kendi efendisini aramaya koyulabilir orası bizi ilgilendirmez. Şehir kapılarına geldiğimizde Villeneuve'in emrimdeki uşağı olduğunu ve işine son verdiğimi söylerim. Olay böylece kapanmış olur.”

Villeneuve'in cebinden aldığımız anahtarla ganimetlerin olduğu dolabı açtık ve eşsiz büyüklükte değerli taşlar ve altınlarla karşılaştık, “Oh, sevgili dostum,” dedim, “Bu aptalın hayatı ile bu değerli taşlar arasında seçim yapmak için bir saniye bile tereddüt etmek delilik olmaz mı?”

Oynayacağımız oyunun düşüncesiyle zevklenmeye başladığımız anda kapı çalındı. Önce Emma'ya sonra pencereye baktım; aman Tan-

rım! Dışarıda, sokağın başında Villeneuve'in arabası duruyordu. Ve uşağı da gelmişti. Adam efendisini İngiliz Hotel'i'nde bulamayınca hotel sahipleri bir yanlışlık olduğunu Villeneuve'in kendilerinin misafiri olmadığını, belki de başka bir hotelde, mesela Danimarka Hotel'i'nde olabileceği bilgisini vermişti. Efendisini saklamak için çok geçti; uşak içeri girdiğinde uyuyan Villeneuve'i fark etmişti.

"Dostum," dedim, doğrudan uşağın yanına gidip elimi dudaklarıma götürürken, "Onu uyandırmayalım; biraz ateşi var, dinlenmesi gerek; kaldığın hotele geri git, seni oraya göndermesinin bir sebebi vardı; şehirde halletmesi gereken gizli bir iş var, bu yüzden aynı araba ve uşakla görülmesi tehlikeli. Bizden seni oraya yönlendirmemizi istedi, bu yüzden karım sana gelen mesajı yazdı; İngiliz Hotel'i'ne geri dönmeli ve efendinden haber beklemelisin ve ne olup bittiğini öğrenmek için dahi olsa buraya bir daha geri dönmemelisin."

"Peki," dedi uşak, "O zaman, arabayı geri göndereyim."

"Öyle yap. İşte, her ihtimale karşı şu parayı da al, efendin için endişelenme, emin ellerde ve emin ol üç gün içerisinde ondan haber alacaksın."

Uşak ve araba nihayet geri gittiğinde Emma ile hemen harekete geçtik.

"Hadi başlayalım," dedim, "Öncelikle Villeneuve'den kurtulmamız gerek; o, yolumuzdan çekildiğinde uşağı öldürmek konusunda sorun yaşamayız ve böylece arabaya, içindekilere ve atlara da sahip oluruz."

Zavallı genç adamın etlerini parça parça kesip şömineye attık, sonunda Villeneuve'den hiçbir iz kalmamıştı. Ertesi gün İngiliz Hotel'e doğru yol aldım.

"Dostum," dedim uşağa, "Seni şehir dışındaki bir kır evine götürmek üzere emir aldım, efendin seni orada bekliyor, gideceğimiz yer buradan sadece iki kasaba uzakta. Tüm eşyalar ve araba burada kalsın, hoteldekilere daha sonra gelip alacağımı söylersin; hadi acele etmeliyiz."

Şehir dışına çıktık, Stockholm sınırlarında ıssız ve terk edilmiş bir bölgeye geldiğimizde, "Önden git," dedim beynine kurşun sıkarken, "Ve efendini, parası olan ama onu koruyacak kadar akıllı olmayanları gönderdiğimiz yerde, cehennemde ara."

Bir tekme savurdum ve ceset uçurumdan yuvarlandı. Arkamı d  nd  ğ  mde yolun sonunda on     on d  rt ya larındaki koyun g  den bir   ban   ocu u farkettim.

“Beni g  rm    olmalı, “ dedim kendi kendime, “G  rmemesi imkansız ama ya yapt  ğ  m her   eyi g  rd   m  ?... Ah, Tanrı’m, sorularla zaman kaybetmeye gerek yok”

K    k   obanı yakaladım, e arpla ba ladım ve tecav  z ettim; bakireli i tek bir vuru la yırtıldı. Kafasına sıkarken aynı anda k  cına bo aldım.

Yapt  ğ  m   eyden   ok memnundum, olası bir tanıktan kurtulmu  tum. Hızla Villeneuve’in atları ve arabasının ba lı olduğu İngiliz Hoteli’ne gittim ve her   eyi kendi otelimize getirdim.

Emma beni sessiz bir   ekilde selamlamı tı; endişeli tavırlarından rahatsız oldum.

Ona neler olduğunu sordum. “Sinirlerin mi bozuldu?”

“Yapt  ğ  mız   eyler beni endi elendiriyor,” diye cevapladı. “Villeneuve, i  arkadaşlarına Stockholm’e geldiğini mutlaka haber vermiştir; başına neler geldiğini merak edeceklerdir; onu t  m hotellerde arayacaklardır; sorular sorulacaktır; her   ey   ok kolay ortaya   ıkabilir. Ve t  m bunlar ger  ekle meden   nce, sevgili dostum, beni   l  m  ne korkutan bu   lkeden ayrılmış olalım l  tfen.”

“Emma, senin daha dayanıklı olduğunu d    n  rd  m; eğer her suç i ledi inde hemen bulundu un yeri terkedeceksen, yaşayacak hiç bir yer bulamayacaksın demektir. Gel, sevgilim, bu aptalca korkuları bir yana bırak; suça d     n doğa, onu i leyenleri her zaman korur ve   ok az insan kanunlar karşısında suç i ledi i için cezalandırılır. İsveç’in her yerinde tanınmış, saygın tanidiklarım var; onları g  rmeye gideceğiz, ve emin ol ki, her biri bize k  t  l  k yapmamız için fırsatlar sunacaklardır; tabi ki dikkatli olmalıyız ama her  eyden   nce bizi bekleyen mutlu k  derden kaçmaya   alı mamalıyız.”

Krallı ın da bulunduğu İsveç’in başkenti, iki g    l   rakibin   eki mesine tanıklık ediyordu; bu taraflardan biri saraydan hoşnut olmayanlar ve y  netimi ele geirmek isteyenler; diğeri ise ne olursa olsun despot d  -

zeni korumaya çalışan III. Gustavus ve yanlılarıydı. Düzenin korunması için öncelikle Senato ve ordulara çeki düzen verilmişti. Kralın hükümdarlığıyla birlikte yeni bir monarşi devri başlamıştı ve durumdan hoşnut olmayan tarafta bunun isyan etmek için en uygun zaman olduğuna karar vermişti; yeni bir otorite, yerini sağlamlaştırmış olana göre daha savunmasız olur; senatörler bunun farkındaydı ve yıllarca zorla almak için uğraştıkları haklarını uzun süre korumayı planlıyorlardı; kurumsal üstünlüklerini kullanarak Kral ve halk meclisinden gelen mektupları, istedikleri gibi okuyup cevaplandırmaya ve yorumlamaya başlamışlardı. Bu devlet adamlarının gücü gittikçe artıyor ve yavaş yavaş Gustavus'ın yerine ülkede kimlerin nereye tayin edilmesine karar verme noktasına kadar gidiyordu.

Ülke, bu tip bir karışıklık içerisindeyken senatörlerin partisinin yol göstericilerinden biri olan Senatör Steno'dan bir davet aldım. Genç senatör ve karısı beni olabilecek en nazik şekilde ağırladılar. Ancak karımı da yanımda getirmediğim için ilk günden azarlandım; ikinci akşam yemeği davetine katılmamın tek şartı onu da yanımda getirmemdi.

Karımın yerine geçen ve iyi bir topluluk eğlencesi için her özelliği bünyesinde barındıran Emma, sıcaklıkla karşılandı; ve büyüleyici yaratık senatörün karısıyla arkadaşlık kurmayı başardı.

Genç Swede, yirmi yedi yaşında, muhtemelen jenerasyonunun en sevimli, sağlıklı ve esprili üyelerinden biriydi. Karısı Ernestine'nin ise İskandinavya'daki en güzel kadınlardan biri olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. On dokuz yaşında, harika sarı saçlara ve görkemli bir fiziğe... Güzel kahverengi gözlere, tatlı ve asilce biçimlenmiş bir karaktere sahipti. Doğa bu kadında eşsiz özelliklerle hayat bulmuştu, güzelliğine ek olarak, akıllı, dayanıklı ve filozof bir kadındı.

Dördüncü buluşmamızda Steno bana diğer tavsiye mektuplarımın kimler tarafından verildiğini sordu. Dördünü de getirip verdim ve hepsine teker teker baktıktan sonra yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi.

"Sıcakkanlı Fransız ve orijinal ziyaretçi," dedi, kağıtlarımı bana geri verirken, "Bu tarz referansları olan biriyle ilişki kuramayız. Benim evim-

de bulunmanız artık mümkün değil. Ben, iş arkadaşlarım, dostlarım ve akrabalarım, saray ahalisinin en baş düşmanlarıyız ve despotizme hizmet edenlerle aynı çatı altında bulunamayız.”

“Mösyö,” dedim, “Sizin ve bu partiye katılanların hepsi aslında beninde düşüncelerimi temsil ediyorlar. Sizinle beraber geçirdiğim zaman içerisinde gözlerim açıldı. Kral ve hanedandan nefret ediyorum. Doğanın hükümeti yönetme görevini bu tip kraliyet üyelerine verdiği ne inanmak mümkün müdür? Belki aptalları kandırmak kolaydır ancak zeki bir adamın monarşi yanlısı olması akıl karı mıdır? Cesur senatör, Gustavus’un, tıpkı atalarının yaptığı gibi, İsveçlilerin elinden aldığı bağımsızlıklarını ancak siz geri verebilirsiniz; genç imparatorunuzun tüm çabaları tıpkı önceden Adolphus’un başına gelenler gibi sonuçsuz kalacaktır. Ancak, Lord’um,” dedim sesimi yükselterek, “İleride kafanızda soru işaretlerinin kalmasını istemiyorum ayrıca size verdiğim sözü tuttuğumu ve samimiyetimi göstermek için krala gönderilen ve tarafımdan ulaştırılması gereken belgeleri sizinle paylaşmak istiyorum, işte buradalar, isterseniz onları şöminede yakabiliriz, hem de hepsini, ayrıca şehrinizde konaklarken görüşmem gereken kişilerin kimler olacağı kararını da size bırakıyorum.

Steno elimi sıktı ve konuşmamıza şahit olan karısı, saflarına benim gibi önemli bir adamı kattıkları için ne kadar memnun olduğunu gizleme gereği duymadı.

“Borchamps,” dedi Steno, “Kalpten gelen bu açıklamadan sonra, görüşlerin hakkında şüphem kalmadı. Çıkarlarımızı tıpkı kendi çıkarların gibi gözetmeye hazır mısınız? Bizlere bir dost ve aynı zamanda komplolarımıza yardımcı olacak bir casus olarak kopmaz bağlarla bağlanabilecek misiniz?”

“Senatör,” diye cevap verdim coşkuyla, “Burada, son krallık yeryüzünden silinene kadar mücadele edeceğime ve tüm kaynaklarımı sonuna kadar kullanacağıma dair yemin etmek için bulunuyorum.”

Ve hanedan halkından ne kadar nefret ettiğimin bir göstergesi olarak Hollanda Prensesi ile yaşadıklarımı anlattım.

“Dostum,” dedi Senatör, “Karında seninle aynı fikirleri paylaşıyor mu?”

“Bu sorunun cevabı çok açık; o da benimle aynı sebeplerden ötürü, ona bir çok iyilikte bulunan Sophia’nın yanından kaçtı.”

“Harika o zaman,” dedi Steno, “Yarın akşam, yoldaşlarımla beraber benim evimde toplanıyoruz, her ikinizde bize katılın ve böylelikle başlangıç için gerekli bilgileri de öğrenmiş olursunuz.”

Daha sonra Emma, beni bir kenara çekip bu konu hakkında konuşmaya başladı.

“Bu işin içine girmeden önce, olayların nereye kadar varacağını, hesap etmemiz gerek; ve bir karara varmadan önce hatırlatayım ki, ilk etapta Sophia’yı bırakıp kaçmanın nedeni politik ilişkilerden kaçınmak içindi.”

“Hayır,” dedim, “Bu konu hakkında çok düşündüm, bu gruba katılmamak, bize sağlayacağı avantajlara arkamızı dönmek olur ki, bunu yapmayı istemem, her şeyi kabullenip bu işin içine girebilirim...”

Ancak, Borchamps,” diye itiraz etti Emma, “Bu söylediklerin çok anlamsız; sen kendin despot bir aileden geliyorsun; despotluk senin kanında, kalbinde, zevklerinde var, bu ruhunu ele geçirmiş ve inançlarına işlemiş; bana bu çelişkiyi açıklayabilirsen seni izleyeceğime dair söz veriyorum.”

“Emma,” dedim, dostuma, “Bu çelişkiyi incelerken zekanı kullanmak kafi gelecektir; sana söyleyeceklerimi dinle ve iyi hatırla. Senatörün İsveç hükümdarlığını ele geçirmek istemesinin sebebi despotizmi ortadan kaldırmak istemesinden değil, kendisinin değil de başkalarının bu gücü kullandığını görme kıskançlığından gelir; bir kere gücü eline geçirdiğinde tavrının değiştiğini göreceksin ve bugün despotizmden nefret edenler, yarın onu kendi mutlulukları için kullanacaklar. Steno’nun teklifini kabul edip onun gibi davranarak, kraliyet esasın parçalamıyor, onu sadece avantaj sağlamak için kullanıyorum. Ve şu söyledikimi de unutma; eğer farklı yönde bir amaçları ya da niyetleri olduğunu düşünseydim onlarla ilişkiyi hemen keserdim; yani Emma, despotizm için savaştığımı anladığına göre beni daha fazla suçlamak için nedenin

kalmadı; *'taht herkesin zevkine hitap eder ve nefret edilen taht değil, üzerine oturan kişidir.'* Çok önemli ilişkiler kurabileceğimizi hissediyorum; bu yüzden de önyargılı ya da ahlaklı davranmamalıyız; ihtiyacımız olan katı bir görünüş, üç kağıtçı bir ruh, gözü kara bir karakter ve bunların hepsi bende var, şans kapıma kadar geldi ben de onu kullanacağım. Yarın çok güzel olmalısın Emma, gururlu, zeki ve cilveli görünmelisin; Steno'nun evinde gerekli olan bu tip özellikler, böylece yoldaşları memnun edebiliriz, sakın hiçbir şeyden tereddüt etme.”

Buluşma saatinde oradaydık, kapıdan girerken uşak kapıcıya bağırdı; “Bu gelenler son konuklardı, başka kimseyi içeri alma.”

Büyük bir bahçenin içerisindeydik, gelenlerin toplandığı köşk ise az ilerideydi; uzun ağaçlarla çevrili bu yer bir Tanrı tapınağını andırıyordu. Uşak bize eşlik etmeyi bırakıp ilerleyeceğimiz yolu işaret etti; patikayı izleyip köşke girdik.

Toplantıda bizden başka sekiz kişi daha vardı. Size daha önce bahsettiğim Steno ve karısı bizi selamladılar ve size tarif edeceğim şu kişilerle tanıştırdılar. Üç senatör ve karıları vardı. Adamların en yaşlısı elli yaşlarındaki Ericsson'du; ayakları yere basan ve asil bir görünüşü vardı; ancak bakışları ve sözleri bir bıçak kadar keskindi. Karısı Fredegunda otuz beş yaşında, nezaketinden çok güzelliği ile göze çarpan, erkeksi yüz hatlarına sahip, gururlu ve deyim yerindeyse yakışıklı bir kadındı. İkinci senatör Volf, kırk yaşlarındaydı; şaşılacak derecede canlı, gayet zeki ancak kötülüğün tüm çizgileri ve detaylarında kendini gösterdiği biriydi. Karısı Amelia, yirmi üç yaşında ya var ya yoktu; dünyadaki en güzel yüze, harika bir fiziğe, muhteşem bir ağza, çapkın gözlere ve sıkı bir cilde sahipti; kimse bu kadarına, üstüne böylesine hayat dolu bir tavra ve parlak bir hayal gücüne sahip olamazdı; hem ahlaksız hem de tatlıydı. Amelia'ya resmen vurulmuştum, başka türlü olması da imkansızdı. Üçüncü Senatörün ismi Brahe idi, otuz yaşından fazla değildi, ufak tekefek, ince bir yapısı vardı, fıldır fıldır gözleri, huzursuz hareketleri ile kinci ve gaddar bir havaya bürünmüştü. Karısı Ulrika, kocasından iki yaş küçüktü. Stockholm'deki en güzel kadınlardan biriydi ama aynı

zamanda en yaramaz, en ahlaksız, senatör partisine en bağlı, ve onları zafere götürebilecek yetenekte olanıydı da.

“Arkadaşlar,” dedi Steno, kapılar sürgülenip, kepenkler kapatıldığında, “Bu Fransız beyefendisi ve hanımefendisinin topluluğumuza özel bir törenle tanıtılması gerektiğini düşündüm, o yüzden hepinizi toplamak üzere buraya çağırdım.”

“Efendim,” dedi, Brahe, kuvvetli bir şekilde elimi sıkıp kendini tanıtırken, “Steno’nun hakkınızda anlattıkları cesaret ve güven verici; ancak bu güven soracağımız sorulara vereceğiniz cevaplarla daha da pekişecektir.”

Sonra şöyle sordu; “Krallığın despot yönetiminden nefret etmek için nedenleriniz nelerdir?”

Bense soruyu şu şekilde cevapladım; “Despot düzene karşı, kıskançlık, gıpta, hırs, gurur, öfke besliyorum.”

O; “Ulusun refahı ve mutluluğu endişeleriniz arasında mıdır?”

Ben; “Endişelendiğim tek şey kendi iyiliğimdir.”

O; “Bu politik çatışmalara karşı nasıl bir tutku besliyorsunuz?”

Ben; “En önemli ve hayati olanı şudur; benim inancıma göre yöneticiler gerekli mevzulara yeteri kadar önem vermemişlerdir ve vermeyeceklerdir de yaptıkları tek şey cinsel isteklerini tatmin etmektir; kurulu düzen, vergiler, yapılan planlar, kanunla çevrelenmiş her şey, kişisel zevklerine hizmet etmektedir, halkın iyiliği hiç bir zaman gözetilmemiştir ve yaptıkları her şey daha da zenginleşmeleri ve güçlenmelerine hizmet etmiştir.”

O; “Demek çok güçlü veya zengin olsaydınız, bu kaynakları sırf zevklerinizi ve çılgınlıklarınızı tatmin etmek için kullanacaktınız?”

Ben; “Onlar tanıdığım tek Tanrılar ve ruhumun neşe kaynaklarıdır.”

O; “Ya din, tüm bunların içerisinde ona bakış açınız nasıldır?”

Ben; “Hükümdarlığı sırasında despot kişinin tek amacı bulunduğu yeri sağlamlaştırmaktır. Batıl inançlar bu tür kişilerin hakimiyetlerini her zaman güçlendirmiştir ve onun aracılığıyla kendisine karşı gelen in-

sanları cezalandırırlar.”

O; “Yani bize dini kullanmamız konusunda öğüt veriyorsunuz öyle mi?”

Ben; “Kesinlikle, eğer eğemenliği ele geçirmek istiyorsanız, Tanrı’nın sizin aracılığıyla kanuşmasına izin verin ve insanların emirlerinize nasıl uyduğunu görün. Bir kere Tanrı’nın gazabı kontrolünüzde ve elinizde oldu mu herkesi dizlerinin üstüne çöktürebilir, paralarını, hayatlarını sizinmişcesine kullanabilirsiniz. Onları uygulanan rejim altında çektikleri tüm sıkıntı ve üzüntülerin dine karşı sergiledikleri davranışlar yüzünden olduğuna dair ikna edin. Yerlere kadar uzanıp, hırslınız, gururunuz ve şehvetinize hizmet etmelerini izleyin.”

O; “Peki, siz Tanrı’nın varlığına inanıyor musunuz?”

Ben; “Dünya üzerinde bu tür bir yalanı doğrulayacak herhangi bir kanıt var mıdır? Her an hareket halinde olan doğa, herhangi bir patrona ihtiyaç duyar mı? Bu dünya üzerindeki ilk şarlatanın, zavallı insanları kullanmak için ortaya attığı iğrenç hayal ürünü bir hikayedir.”

O; “Şuçlulara verilen cezalar hakkında görüşleriniz nelerdir?”

Ben; “Doğanın bize verdiği ilhama karşı koymak deliliktir; kesinlikle bir yönetici kendine mutluluk veren bu tür uğraşları edinmeli ve korumalıdır; tüm hükümetler de buna izin vermelidirler; çünkü doğanın kanunları bunu emreder.”

O; “Hiç suç işlediniz mi?”

Ben; “İşlemediğim hiç bir tür suç kalmadı ve işleyemeyeceğim hiç bir suçta yoktur.”

Bu arada Brahe, Templar’ın hikayesini anlattı. Philip’in, tüm yetkiyi elinde bulunduran son büyük hükümdarları Molay’i nasıl vahşice ve insafsızca öldürdüğüne dair konuştuk;

“Bildiğiniz gibi,” dedi bana, “Kuzey Kalesi, Moley’in Bastill’deki hücrelerinden kumanda ederek kurduğu bir topluluktur. Sizi topluluğumuza kabul etmeye karar verdik, bu yüzden sana sunacağımız kurbanı öldürmeli ve kurucularımıza bağlılığınızı gösteren ortak yeminimizi etmelisiniz. Bu yemini içinize sindirerek yüksek sesle okuyunuz.”

“Burada yemin etmek için bulunuyorum,” dedim parşömeni okurken, “Dünyada yaşayan bir tek kral kalmayana kadar hepsini yok edeceğime; Katolik dini ve ‘Papa’lığa savaş açacağıma; tüm dünya insanlarına ahlaksızlığı uygulamaları için tembih edeceğime; ve ulusal bir cumhuriyet kurmak için uğraşacağıma yemin ederim.”

Kulakları sağır edecek müthiş bir alkış tufanı koptu; köşk temellerinden sarsıldı; içinde kurbanın bulunduğu kafes birinci kata yükseltildi; elinde ona saplamam gereken hançeri tutuyordu; on altı yaşlarındaydı ve tamamen çıplaktı. Silahı elinden aldım ve kalbine sapladım. Brahe elinde bir kase ile geldi ve içini akan kanla doldurdu. İlk yudumu ben aldım ve kase sırayla elden ele dolaştı, kanı yudumlayanlar bir yandan da şu anlama gelen barbarca sözler söylüyorlardı; “Birbirimize ihanet etmektense ölmeyi yeğleriz.” Platform yerinden kaldırıldı, kurban kayboldu ve Brahe konuşmaya başladı.

“Şimdi,” dedi, “Bize ne kadar değerli olduğunu göster; bizim sahip olduğumuz özelliklerin sende de mevcut olması gerek ve karılarımız da aynı meziyetlere sahip olmalı. Zevkin içinde az önce işlediğine benzer suçlar işleyebilir misin?”

Ben; “Suç, zevkimi pekiştirir, elektiriklendirir; cinayeti libidosu yüksek bir ruha yakışır bir hareket olarak görmüşümdür hep; hayal gücünün artmasında büyük etkisi vardır ve ahlaksızlığın ateşini körükler.”

O; “Fiziksel zevk yaşatırken hiçbir kısıtlama olmaksızın davranacağına söz verir misin?”

Ben; “Hangi kısıtlamalardan bahsettiğinizi anlamadım?”

O; “Tüm cinsiyetler, yaş aralıkları, tüm şartlar, tüm ilişki dereceleri, insanlara zevk veren her türlü davranış, her şey, senin için fark eder mi?”

Ben; “Bu konuda hiç bir kısıtlama gözetmem.”

O; “Peki, tercih ettiğin bir ilişki biçimi var mı?”

Ben; “Evet, güçlü tarzlar hoşuma gider, işkenceli, kanuna aykırı, korkutucu olanları severim. Bu türlere karşı zaafım vardır ve hayatıma neşe katarlar.”

“Dostum,” dedi Brahe, “Aramıza hoşgeldin, artık topluluğumuzun

bir parçasısın.”

Ve nihayet oturduğumda, “Şunu da belirtmeliyim ki,” diye devam etti Brahe, “Her ne kadar karının tavır ve davranışları seninkilerden ayrı tutulmasa da biz sadece seni grubumuza almış bulunuyoruz.”

“Onun adına da söz veririm,” diye cevapladım.

“O zaman söyleyeceklerimi iyi dinle,” diye konuşmaya başladı senatör.

“Yönettiğimiz bu ‘Kuzey Kalesi Topluluğu’nun Stockholm’de bir çok takipçisi var; masonlar, davranışlarımıza, sırlarımıza, adetlerimize saygı gösterirler, liderliğimize güvenir ve verdiğimiz talimatlara uyarlar. Sana iki konudan bahsetmek istiyorum; ahlak anlayışımız ve amaçlarımız.”

“Amacımız; İsveç Hanedanlığı kadar dünya üzerindeki tüm hükümdarlıkları yok etmek ki, bunların içine Burbonlar da giriyor. Ancak, bu işi dünyanın farklı taraflarından kardeşlerimiz halletmeye çalışacak; grubumuz ise bu ülkede görev yapacak. Krallığı çökerttikten sonra, bizden daha güçlü bir hükümdarlık olmamalı, hiçbir despot bir daha insanların gözlerini bağlayamamalı; cahil insanlar sadece bizim merhametimize bağlı olmalı, nehirler kanla dolmalı, masonlar zalimliğimizin uygulayıcıları olmalıdır ve sadece biz en büyük güç olarak var olmalıyız; tüm özgürlükler emrimiz altında olmalı, her türlü basın sert bir şekilde uyarılmalı ve kısıtlanmalı; birilerini yönetirken, onları aydınlatabilecek ve zincirlerini kırmaları için yönlendirecek her türlü organizasyona karşı tedbirli olmalıyız.”

“Sen, Borchamps, bu bilgileri otoritelerle ve kendi ülken yöneticileriyle paylaşman yasak; ancak ordularımız ve İsveç’te tecavüz ve soygun olaylarını organize eden çetelerimizle bağlantıların olacak. Zamanı geldiğinde bizimle inançla çarpışacağına yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

“O zaman ahlak anlayışımızla devam edelim.”

“Eminim ahlak anlayışımızı çok ilgi çekici bulacaksın; bizi engelleyen tüm ahlak kurallarına ve politik kısıtlamalara karşıyız. Burada hiç bir kısıtlamaya yer vermeksizin karılarımıza, kardeşlerimize, annelerimize ve çocuklarımıza para karşılığı orospuluk yaptırarak birbirimize

satıyor, birbirimizden zevk alıyor, karışık ilişkiler yaşıyor ve bunların hepsini Sodom'u cezalandıran Tanrı'ya nispet olarak yapıyoruz. Her iki cinsten kurbanlar, grup seks partilerimizde hizmet veriyorlar ve bunu onlara zorla yaptırıyoruz. Karın da senin gibi bu tür partilere katılmaya ve insanları öldürmeye gönüllü mü?"

"Bundan emin olabilirsiniz," dedi Emma.

"Ancak hepsi bu kadar da değil," diye devam etti, Brahe, "Bizi ancak en korkunç sahneler eğlendirebilir, uygulamaktan kaçınacağımız hiçbir aşırılık mevcut değildir. Sıklıkla hırsızlık ve kundakçılık yapar sokak cinayetleri işler, zenginleri zehirler, kıtlık yaratır, felaketlere yol açar ve etrafa salgın hastalık saçarız. Böylelikle hem kendi zevkimiz için insanlardan yararlanmış oluyor hem de şu anda görev yapan hükümeti yıpratıyor ileride gerçekleştireceğimiz devrim için zemin hazırlıyoruz. Bu tür işler seni iğrendirir mi yoksa itiraz etmeden topluluğa bu tür olayları gerçekleştirmesi için yardımcı olabilir misin?"

"Kastettiğiniz duyarlılık hissi bana her zaman çok yabancı gelmiştir, tüm evren benim yüzümden yok olsa, bir tek gözyaşı bile dökmem."

Bu sözlerle birlikte tüm topluluktan sıcak övgüler aldım. Sonra pantolonumu indirip kıçımı gözler önüne serdiler. Kadın, erkek, herkes teker teker gelip onu öpüyor, emiyo, ve kirli dillerini ağzıma sokuyordu. Emma'nın belinden yukarısı çıplak kalmıştı; eteği kalçalarına kadar çekilmişti ve benimle aynı muameleyi görüyordu; bu haliyle çok güzel görümesine rağmen kimse onu övmedi. Çünkü övgü topluluk tarafından yasaklanmıştı ve daha önce bu konuda uyarılmıştım."

"Hadi hepimiz soyunalım," dedi gruba başkanlık eden Brahe, "Sonrada yandaki odaya geçelim."

On dakika sonra Türk koltuklarının sıralandığı geniş çemberin içerisinde, yastıklar ve Türk halılarının üzerinde yüklerimizden kurtulmuş hazır bekliyorduk. Jacques Molay'ın heykeli odanın tam ortasında duruyordu.

"Şunu görüyor musunuz," dedi Brahe, "Onun intikamını almalıyız; o mutlu günü beklerken, zevk okyanusunda yüzmeye bakalım."

Mumların gizemli ışıkları hafif bir sıcaklık yayıyordu ortama. Aniden bir kargaşanın ortasında buldum kendimi. Bu arada Amelia'yı kapmak için üzerine doğru atıldım; bakışları beni harekete geçirmişti ve içimdeki tüm istek onu becermek üzerineydi; ben onu kollarıma almak için harekete geçene kadar, o istekle kendini bana doğru savurdu. Ne kadar çekici olduğunu kelimelerle anlatmak mümkün değil; o zaman güzelliği beni öylesine büyülemişti ki! Bu kadar tatlı bir ağız, bu kadar güzel bir kış yoktu. Amelia öne doğru eğildi, ahenkli hareketlerle bana sığınağını sundu, ancak oradan haz etmediğimi anlayınca, diğer tarafını çevirdi. Diğer üç kadını ve kocalarını becerme arzum Amelia'nın eşsiz kışına boşalmamı engellemişti; Steno'nun üzerine abandım sonra da Emma'ya işkence ettim. Talihin yüzüne güldüğünü anlayan senatör, güzel kışını gösterdi, ancak o harekete geçene kadar Ernestine ve karısı ile oynamaya başlamıştım. Ernestine zayıf ve ufak tefek olmasına karşın tatmin etmesini iyi biliyordu, bu arada Fregunda ilgimi cezbetmişti, onunla çılgınca seviştim. Onu bıraktıktan sonra kocasına doğru ilerledim. Elli yaşındaki Ericsson, altımda, bir güvercin gibi çırpınıyor, coşku ve hevesle aletimden çıkan tohumları içine alıyordu; ancak Brahe azimle emerek, Ericsson'un kuruttuğu alete bir kere daha enerji depolamayı başardı; anüsünü sunduğunda bir dakika önce yaşadığım mutluluğu çoktan unutmuştum bile. Brahe'i kesintisiz yarım saat boyunca becerdim ve daha önce kışına tohumlarını bıraktığım Ulrika'ya işkence eden Volf'ü düzmek üzere yanından ayrıldım. Ne ahlaksız ama! Ne kokuşmuş bir beyni ne pis davranışları vardı bu son bahsettiğim yaratığın! Bir seks düşkününün sahip olabileceği her türden sapkın fikir, bir çapkının en vahşi özellikleri bu adamda toplanmıştı. Aletimi eline alır almaz spermlerimi akıttı, sürtük onu canlandırmak için tüm marifetlerini sergiledi ve vajinasından içeri soktu; ancak hareket etmeyi kestim. Topluluğun yasalarına göre bu tür ilişki yasaktı ve onu beni bir daha bu şekilde tahrik etmeye çalışırsa, durumu kurula bildireceğimi söyleyerek tehdit ettim. Öfkeden deliye dönen kadın aletimi kışına soktu ve bir sağa bir sola dansetmeye başladı, sonunda spermlerim her yöne fıskırmıştı.

Ben, odadaki her kıcı becerirken, Emma, kendine ziyafet çekiyor, hiç bir aleti kaçırmıyordu; benimki dahil herkesin aletini kıcına misafir etti ancak bazıları içindeyken boşaldı; bu çapkınlar her kışta boşalmak istemiyor, spermlerini olabildiğince içlerinde tutmak istiyorlardı. Ben de bir çok kere düzülmüştüm ama kimse içime boşalmamıştı. İçlerinde en ahlaksız olan Ericsson on beş kere kış düzmüştü ancak bir kere bile spermlerini akıtmamıştı, parti sonuna kadar da boşalıp boşalmayacağı da şüpheliydi. Brahe, genç ve istekli olmasına ve onca pozisyona girmesine karşın bir damla bile kaybetmemişti. Steno, Emma tarafından resmen büyülenmişti, karşıkonusulmaz yarattığın nefis bir kıcı olduğunu söylemişti ve kaynayan penisini kıcından çıkardığında her yer sperm olmuştu. Diğer yandan Volf'un daha ince zevkleri vardı, hala ereksiyon olamamıştı. Nihayet yardımcı akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirdi. On beş on sekiz yaş arası çıplak altı sıkı oğlan ve altı güzel kız hizmet etmek üzere bekliyordu. Karnımızı iyice doyurduktan sonra grup seks partimizi devam ettik ve nihayet bu İşveçli despotların gerçek tutkuları da su üstüne çıktı.

Emına'nın kıcına boşalan Steno, aldığı uyuşturucunun etkisiyle, genç oğlanlardan birini düzmeye başladı, bu arada diğer birini de aşkla öpüyor ve kıcını parmaklatıyordu; ne tutku ama.

Onurunu kurtarmak isteyen Ericsson ise, önce biri erkek biri kız iki kişiyi kırbaçlayıp derilerini yüzdü.

Kendini emdirmiş olan Volf, bir saat boyunca oğlanlardan birini düzerek orgazma ulaştı, daha kısa zamanda bunu başarması zaten olanaksızdı.

Daha yaramaz olan Brahe, becerdiği oğlanlardan birini sakatlayana kadar boşalmadı.

Bu zevleri tadarken bir yandan da peynir ve meyve ikram ediliyordu. Şarap, umut, hırs ve gurur herkesin beynine ulaşmış, tüm kısıtlar unutulmuştu; Kontrol edilemeyen kadınlar, gecenin sonuna kadar altı kurbanın yaşamına son vermişti.

Köşkten ayrılmak için hazırlandığımız sırada, Steno, topluluk üye-

leri adına bizden ne kadar çok zevk aldıklarını söyledi ve paraya ihtiyacım olup olmadığını sordu; En azından şimdilik hayır demenin akıllıca olduğunu düşündüm. Ve bir hafta boyunca yeni arkadaşlarımdan hiç haber almadım. Sonra, sekizinci günün sabahı Steno beni ziyarete geldi.

“Bu akşam devriyeye çıkacağız,” dedi, “Kadınlar bizimle olmayacak; katılmak ister misin?”

“Aklınızda ne var?”

“Her zamanki suçları işleyeceğiz. Biraz hırsızlık, cinayet ve kundakçılık. Yani, insanları biraz korkutacağız; bizimle misin?”

“Kesinlikle.”

“Saat sekizde Brahe’in banliyödeki evinde ol; hep beraber orada toplanıp yola çıkacağız.”

Leziz bir akşam yemeği bizi bekliyordu, ayrıca en kıdemli üyelerden seçilmiş yirmi beş kişilik bir topluluk kızılarımızla ziyafet çekti, ancak enerjimizi gecenin geri kalanı için saklamak zorunda olduğumuzdan elimizi çabuk tuttuk. Her birimiz kırk kez düzüldük ki, daha önce bir seferde bu kadar aleti içime almamıştım. Bu başlangıç kanımızı öylesine kaynatmış bizi öylesine ateşlendirmişti ki, elimizde olsa bir bıçak alıp asla var olmamış aptal Tanrı’nın bile boğazını kesebilirdik.

En gözü kara on adamla birlikte, delirmişcesine önümüze gelen herkesi körlemesine öldürmeye başladık; kurbanlarımız teker teker önce soyup sonra öldürüyor, cesetleri kanala atıyorduk. Eğer ilgimizi cezbedecek biriyle karşılaşırsak öldürmeden önce tecavüz ediyorduk. Yolumuzun üzerindeki hanelere girip, terör estiriyor, hane halkını parçalara ayırıyor en sonunda evi harabeye çeviriyorduk; hayal ettiğimiz her şeyi yapmakta özgürdük, geriye çığlıklar, alevler ve etrafa saçılan kan kalıyordu. Bir devriye ile karşılaştık ve saldırdık, sabahın ilk ışıklarıyla vahşete doymuş bir şekilde geri döndük ve grup sekse devam ettik.

Yaptıklarımızın, ertesi gün gazetelerde krallığın vahşeti şeklinde verildiğini söylememe gerek yok sanırım. Gazetelerde, krallık rejiminin senatoya hükmettiği sürece, kanunun işe yaramayacağını, hiç bir mülkün, ve vatandaşın ne evlerinde ne de yolda yürürken huzur içinde ola-

mayacağı yazıyordu. İnsanlar okuduklarına inanıyor ve devrim yanlısı tavır sergiliyorlardı. Böylece zavallı aptalların gözleri boyanmış oluyordu, bu sayede popülasyonun çoğu kralı eleştirmek için bahane bulmuştu; bu insanlar her daim zayıf ve aptaldılar, bazen başlarında bir kral olsun ister, bazen cumhuriyet yanlısı davranırlar ve kurdukları sistemle refah vaat edenler kendi çıkarlarını ve tutkularını tatmin etmek için bir hayalet yaratmaktan fazlasını yapmamışlardır.

Bununla birlikte, değişim isteği körüklenmiş, sohbetlerin tek konusu olmuştu. Arkadaşlarım başarının neredeyse ellerinde olduğuna kendilerini inandırmışlardı, ancak ben rüzgârın ters taraftan estiğini düşünüyordum; onlardan daha sakın bir şekilde bu konu hakkında kafa yordum. Ve sonunda krala gönülden bağlı insanların çokluğu ve asillerden oluşan kesimi de göz önüne alarak, senatörlerin devriminin asla gerçekleşmeyeceğine karar verdim. Bu yüzden hayatımı adadığım egoizim prensiplerine sadık biri olarak, bana yapılan iyiliğe ihanetle karşılık verme noktasına ulaştım. Kararımda bir tarafın iyi diğerinin kötü olmasının hiç bir etkisi yoktu, hatta bu yüzden senatörlerin tarafında kalmayı arzuluyordum ancak hangi tarafın zayıf olduğu barizdi ve bu da beni güdüleyen tek faktördü. Senatörler topluluğunda daha fazla kalmak istemiyordum çünkü yaptıkları kötülükler her ne kadar vahşice olsa da güçlü değildi ve bu yüzden onlara ihanet edecektim. Belki bu, deyim yerindeyse, adiceydi, ama umrumda değildi. Refağım ve güvenliğim söz konusu olduğunda adilik bana hiçbir şey ifade etmiyordu. İnsanoğlu kendi mutluluğunu sağlamak için dünyaya gelmişti ve başka hiç bir amaca hizmet etmemeliydi; onun mutluluğuna karşı olan tüm boş duyarlılıklar tüm önyargılar alay edilmekten başka bir şeyi haketmiyordu; o sadece kendi fikri doğrultusunda hareket ederse mutlu olur, hiç bir şey onu refaha ulaşımdan, seçtiği yolu izlemekten alıkoyamaz.

Gustavus'la özel olarak konuşmak istedim; ona her şeyi anlattım, ona karşı kılıç kuşananları ve onu tahtından etmek isteyenlerin isimlerini bir bir verdim. Ona, bana güvenmesini, dahil olduğum komployu araştırıp gün yüzüne çıkana kadar Stochkolm'ü terketmemesini söyle-

dim. Anlattıklarımın karışılığında sadece bir milyonluk nakit para talep ettim ve eğer yalan söylediğim kanıtlanırsa beni mühebbet hapisle cezalandırabilirdi. Monarşinin hükümdarı bunun üzerine harekete geçti ve herkesi alarm durumuna getirdi. Gustavus'un ülkeyi düzene sokması bir gününü bile almadı, şafak söktüğünde her şey kontrolü altındaydı; insanları eve gönderdi, komplocuları izole etti, orduyu ve cephaneliği tekrar ele geçirdi ve bunların hepsi bir damla kan akıtılmadan gerçekleşti. Ama ben bununla da kalmadım, neden olduğum faciaya tanıklık etmeliydim. Sabah erkenden kalktım ve kafaların kesilişini görmeye gittim; ancak gerizekalı Gustavus olayı halka göstermeden gerçekleştirdi. Buna canım sıkılmıştı. Ah, dedim kendi kendime, ihanet ettiğim insanlar hiç değilse krallığı kan gölüne çevirebilirdi. Farklı şeyler ummakla çok yanlışmışım; onu despot bir prens olmakla suçluyorlar ama şu palyaçonun yaptığına bak! Krallığı üzerinde kurulan hain planları anlattığımda bir kuzu gibi melemişti! Umarım vebadan ölür!

"Ah, şu sözlerimi bir kenara yazın," dedim, beni dinleyen küçük gruba hitaben, "Prens'iniz kendini riske atıyor, insanların yüreğine korku salmasına sağlayacak bu fırsatı kullanamıyor, ceset dağları oluşturmalıydı. Hükümdarlığını çok mutsuz ve yakın tarihli bir yokoluş bekliyor."

Bununla birlikte Gustavus'a sözünü hatırlatmama gerek kalmamıştı; beni sarayına davet etti ve bir milyonumu vererek en kısa zamanda topraklarından defolup gitmemi emretti.

"Hainlere para veririm," dedi bana, "Onlara ihtiyacım vardır, işime yararlar; ancak onlardan öğrenirim ve amaca hizmet ettikten sonra gözümün önünden kaybolmalarını yeğlerim."

Huzurundan ayrılırken, benden hoşlanması ya da nefret etmesi umrumda değil dedim kendi kendime; peşinde olduğum tek şey parasıydı. Kınadığı karakterimi düzeltmesine imkan yok; hainliğe bayılıyorum ve elime geçen her fırsatta buna uygun davranacağım.

On dakika sonra Steno'ya gittim.

"Karım her şeyi ortaya çıkardı," dedim ona, "O tam bir canavarmış meğer; tüm hikayeyi daha yeni öğrendim; tüm bu vahşet için para almış,

onun ihaneti yüzünden İsveç'ten kovuldum, hemen burayı terketmem gerekiyor. Ancak ayrılmadan önce onunla durumları eşitlemeliyim. Şehir sessizleşti, bu akşam toplanabiliriz; böylece onu cezalandırabiliriz, lütfen, istediğim tek şey bu.”

Steno önerimi kabul etti. Emma'yı toplantımızın nedenini açıklamadan yanımda götürdüm; tüm erkekler ve kadınlar ona, suçlamalarım yüzünden büyük bir öfke duyuyordu, onu en gaddar şekilde öldürmeye karar vermişlerdi. Emma şaşkına dönmüştü, beni suçlamaya çalıştı ancak susturuldu. Yok edilmesi için düzenlenen ahlaksızca oyunlar sahnelenirken, şansız sürtük, ayaklarıma kapanıp merhamet diledi. Canlı canlı derisi yüzüldü, ben de kestiğim her vücut parçasını teker teker kızartmaya koyuldum. Bu sırada aletimi emdiriyordum ve dört arkadaşım da vajinaları sömürülen karıları tarafından kırbaçlanıyordu; hayatımda hiç bu kadar zevkle boşalmamıştım. Operasyon yeni bitmişti ki, Volf'un karısı yanıma yaklaşip konuşmaya başladı.

“Sertliğinden hoşlandım,” diye itiraf etti. “Bu kadının, ihtiyaçlarını karşılayabilecek tipte biri olmadığını uzun zaman önce anlamıştım. Ben senin için daha uygunum, Borchamps. Seni şaşırtacak bir şey söyleyeceğim; bir gün beni de kurbanlarının arasına katacağına dair söz vermeni istiyorum. Elimde değil, deli bir hayal gücüm var. Kocam bu isteğimi gerçekleştiremeyecek kadar düşkündür bana; ancak daha fazla dayanamayacağım: On beş yaşımdan beri ahlaksızlığın kurbanı olma fikri beynimi kemiriyor. Hayır, tabi ki yarın ölmek niyetinde değilim, deliliğim o kadar ileri gitmiyor. Ancak, istediğim ölüm şekli bu. Eğer isteklerimi yerine getirmeye söz verirsen, yarın Stockholm'ü terkederken seninle birlikte geleceğim.”

Bu beklenmedik teklif yüzünden kafam karışmıştı, Amelia'ya asıl onun beni tatmin etmesi gerektiğini hatırlattım. Ayarlamalar yapıldı, ayrılmadan bir gün önce yanıma gelip geceyi benimle geçirdi ve gün doğumuyla birlikte şehirden ayrıldık.

Stockholm'ü çok zengin bir adam olarak terk ediyordum; karımın mirasını üzerime geçirmiştim, Kral'dan aldığım bir milyonum vardı, ve

yeni arkadaşım kocasından çaldığı ve almak için ısrar ettiğim, sekiz yüz bin frank vermişti.

Amelia ile Saint Petersburg'u yeni rotamız olarak kararlaştırmıştık ve oraya doğru yola çıktık. Evlenmemizi önerdi, uygun gördüm. Şehrin en güzel yerinde muhteşem bir ev kiraladık. Uşaklar, ekipman, şaraplar ve iyi etler, hiç bir şeyden kaçınılmadan hazırlanmış bu ev nihayet tamamen donatılmıştı. Ruslar gösteriş ve lüks düşkünü, savurgan insanlardı; ancak, gerçek bir Fransız Lordu'nun topraklarına geldiğini duyduklarında benden öneriler almak, beni taklit etmek için yarışa girdiler. Kraliçenin bakanı bizzat evime gelerek beni partisine davet etti, harika maceralara gebe olduğunu farkettiğim için teklifini kabul ettim.

Catherine bana Fransa hakkında bir sürü soru sordu, cevaplarım onu tatmin etmişti. Bizi sıklıkla sarayına davet etti. İki yıl boyunca Amelia ve ben, bu asil şehrin sunduğu bir çok zevki tattık. Nihayet aldığım bir not, neden kraliçenin beni bu kadar sık görmek istediğini açıklıyordu. Mektupta, onu teslim etmeye gelen adama eşlik etmem gerektiği yazıyordu: Gece yarısı beni şehrin bir kaç mil ötesindeki taşrada bir eve götürecekti. Amelia'ya çok şanslı olduğumuzu söyledim.

"Sizin hakkınızda," dedi Kraliçe, yalnız kalır kalmaz konuşmaya başlamıştı, "Gerekli olan tüm bilgiyi topladım. İsveç'te neler yaptığınızı biliyorum ve kim nasıl düşünürse düşünsün ya da ne derse desin, bu davranışı kesinlikle onaylıyorum. Sanırım bunun siz de farkındasınızdır Fransız, krallığın yanında olmak ona karşı olmaktan her zaman daha iyidir. Bu gerçeği kabul edenler ve sadaket gösterenler asla üzülmazler. Gustavus'un popüler maskesesinin altında despot hükümdarlığını kuvvetlendirme amacı yatıyor; ona karşı kurulan komploları açığa çıkararak despotizme büyük bir hizmette bulundunuz; bu yüzden size minnettarım. Sahip olduğunuz özellikler, yaşıınız, görüntünüz, zekanız ilgimi çekiyor; ayrıca projelerimi uygulamada bana yardımcı olursanız, zenginliğinize büyük katkılarda bulunabileceğime inanıyorum."

"Madam!" dedim, kırk yaşlarındaki bu kadının cazibesinden etkilenmiştim, "Siz majestelerine yardımcı olmak hali hazırda benim için

büyük bir zenginliktir ve sizi temin ederim ki, emirleriniz kalbimin mutluluğuna katkı sağlayacak görevler olarak yerine getirilecek ve tek neşe kaynağım olacaklardır.”

Catherine bana elini uzattı, onu büyük bir istekle öptüm; pelerini yana kaydı ve dünyanın en harika göğüsleri gözümün önüne serildi; Catherine, onları tekrar örttü, ancak eminim yeryüzündeki hiç bir erkek, az önce gördüğüm kadar dolgun ve leziz şeyler görmemiştir. Kraliçe, heyecanımı control edemediğimi farketmişti ve çok geçmeden vücudunun her parçasının az önce gördüğüm yeri kadar kaliteli olduğunu gösterdi. Eh, sevgili arkadaşlarım, size şu ana kadar hep gerçekleri anlattım değil mi? Gün batmadan Kraliçe’ye aletimi göstermiştim bile; ve beni kesinlikle zevkine uygun gördükten sonra hükümdarlık yatağına uzanma şerefine nail oldum. Onun yaşındaki çok az kadın Catherine’in güzelliğiyle yarışabilirdi; canlılığı ve formda görünüşü bu kadar zengin ve güzel ifade edilemezdi; ve coşkun yaradılışının farkına varır varmaz benden önce kaç kişiyi becerdiğini merak ettim doğrusu. Catherine her türlü zevki tatmaya açıktı ve sanırım hiç bir önerisini de geri çevirmediğimi çoktan anlamışsınızdır: Özellikle sıkı kışının içinde çok rahattım ve müthiş zevk alıyordum.

“Arkadan ilişki Rusya’da çok yaygındır,” dedi, “Ve bunu kısıtlamamaya çok dikkat ediyorum; insan popülasyonu ne kadar az olursa asilzadelere o kadar çok harcayacak para kalır ve halkın çıkarları benimkilerle ters orantılıdır, bu yüzden onları zayıflatmak için elime geçen her fırsatı kullanmalıyım; ayrıca bu pozisyona şahsen de değer veriyorum, bana çok fazla zevk veriyor, bu tür ahlaksızlığı ve onu uygulayanları severim; prensiplerim arasında bunu desteklemekte vardır. Bunu uygulamayan herhangi bir hükümdar hasta ruhlu demektir. Borchamps, arka tarafıma özel bir ilgi ve saygı göstermeni istiyorum” –o bunları söylerken ben de bir yandan kışını öpüyordum– “Ve eğer oradan beni becermek istersen bunu yapmakta özgürsün...”

Bana verdiği bu yetkiyi o gece bir çok sefer kullandım.

Öngörü sahibi Kraliçe, ilk buluşmamızdan itibaren aramızdaki sını-

rı çizdi ve kendini daha fazla ifşa etmedi; ikinci buluşma bir hafta sonra yine aynı şekilde gerçekleşti. Ancak üçüncü buluşmamızda Cathrine bana şu akıllıca lafları söyledi: “Artık sana planlarımı paylaşacak kadar güveniyorum. Ancak onları açıklamadan önce, senden bir fedakarlık istiyorum ve bunu hemen yapmanı bekliyorum. Mahiyetindeki o tatlı İşveçli kim?”

“Karım.”

“Yarına kadar onun ölmüş olmasını istiyorum.”

“Elinizde duran kabarmış alet, Prenses,” diye cevaladım, “Onun ölüm fermanının kışınızla imzalamaya çoktan hazır...”

“Güzel,” dedi Catherine, aletimi içine sokarken, “Ama ben zalim biriyim; bu kadın kıskançlığımı tehlikeli noktalara taşıdı ve bu yüzden neden olduğu sorunlarla doğru orantılı olarak acı çekmesini istiyorum. Bence, sen ve ben onu izlerken, her bir parçası sıcak kıskaçlarla dağlanmalı; her on beş dakikada bir işleme ara verilip üzerinde farklı işkenceler uygulanmalı. Bir yandan ölümcül acılar çekerken bir yandan da işkencelerim tarafından düzülecek. Bu sırada ben de senin yüz ifadeni inceliyor olacağım, eğer olayı cesurca göğüslersen sırrımı seninle paylaşırım, eğer başarılı olamazsan onu hiçbir zaman öğrenemezsin.”

Çok hoş olmasına karşın, iki yıl boyunca Amelia’dan her şekilde faydalandığım için ona karşı isteğim azalmıştı. Hassas, sevgi dolu ve ilk başta görüldüğünden daha az zalimdi. Onu tanıdıkça anladım ki, ölümüyle ilgili arzuları aslında kendini sevdirmeye çabasıydı başka bir şey değildi ve gerçek duygularını yansıtmıyordu. Dahası bir kadından beklediğim itaatkarlığı ondan görememiştik; beni emmeyi reddetmişti, tabi ki kışının ne kadar cezbedici olduğunu inkar etmeyeceğim ancak iki yıl boyunca aynı yeri düzdükten sonra sizin için hala aynı çekiciliğe sahip olabilir mi? Hem, Cathrine’in isteği, bir zamanlar karımın arzuladığını söylediği ölüm tarzı ile uyuşuyordu. Ertesi gün, Amelia, Kraliçe’nin şehirden uzakta kuytu bir yerde bulunan köşklerinden birine getirildi ve majestelerinin huzuruna çıkarıldı.

Bu kadının nasıl her şeyi gözlemlediğini ve olaylara hakimiyetini an-

lamak mümkün değildi. Zavallı İsveçli kıza yaptığı işkencelerin sertliğini kelimelerle ifade etmek imkansızdı; onu aşağılamak için tüm sınırları zorladı; Amelia onu emmek ve okşamak zorunda kaldı, her türlü zorlu eziyete maruz bırakıldı ve sonra işkencecisine teslim edildi, canavar. Kraliçe'nin planladığı her türlü işkenceyi uyguladı. Kraliçe, eziyete araverildiğinde talihsiz kurbanı düzmeme istedi, deliliğinin sınırları yoktu, canavar cellat, Amelia'ya işkence ederken bir yandan da adamı kışından becermemi emretti; ve bu sahneyi gördüğünde acayip zevk almaya başladı. Zavallı karım on bir saatlik ızdırabın sonunda öldü. Catherine ise en az yirmi kez orgazm olmuştu; ayrıca işkencecinin aletini eliyle boşalttı. Sonunda bir hafta içerisinde sırrını benimle paylaşacağını ve artık gitmekte özgür olduğumu söyledi.

Bu güne kadar, sadece Kraliçe'nin taşradaki evlerinde bulunmuşum; bu sefer ise Kış Sarayı'nda ağırılanma şerefine eriştim.

"Gözlemlediğim kadarıyla Borchamps," diye açıkladı Catherine, "Enerjik bir karakterin var. Aptalların suç dedikleri çocukluk önyargılarının etkisi altında değilsin, çok sade ve aydınlanmış bir tavır sergiliyorsun; bu olağan insanların da işine yarayan bir özelliktir, ancak hükümdarlar ve devlet adamları içinse bir zorunluluktur! Tek bir kişi, tüm hayatı boyunca genel olarak bir ya da iki suç işleyebilme kapasitesine sahiptir; bu kadar az sayı ise çok fazla bir çaba gerektirmez. Ancak, bizler Borchamps, biz her zaman bu tür zevklerle yaşarız, ayrıca bizi yok etmek isteyen bir sürü zeki düşmanımızdan da kendimizi korumamız gerekir, suç işlemek için bir çok nedene sahibiz. Bizim gibi ayrıcalıklara sahip insanlar yastıklarının altında silahla uyumak zorundadırlar."

"Ünlü Peter'in, eziyettenden başka bir şey görmeyen insanları, zincirlerinden kurtarmakla Rusya'ya büyük bir hizmette bulunduğu düşünülür ama Peter'in takipçileri onun halkı daha mutlu edemediğini, sadece monarşinin tacını parlatmakla yetindiğini anlayamamışlardı. Bu büyük değişim neler kazandırdı? Rusya'nın toprakları genişledi; ancak bu toprağın sadece küçük bir kısmını yaşamak için kullananlar için koca bir ülkenin ne önemi vardır? Mısırların yettiğini görmek istediği

bu doğal çiftçi ülkesine neden büyük harcamalar yaparak sanat ithal etti ki? Özgürlük kavramının ona ne yararı oldu ki, görevlerini ağırlaştırmaktan başka? Şu, su götürmez bir gerçektir ki, Peter Rusya'nın çöküşüne neden olmuştur. Rusya da ihtiyaçları doğrultusunda köleliği tekrar geri getirmiştir. Peki insanoğlu hangi durumda daha şanslıdır: Gözle-rindeki bağın çıkartılıp yoksunluğunun farkına varılmasının sağlandığı-nda mı? Ya da cahilliği her şeyin farkına varmasını engellediğinde mi? Bu doğrultuda kim despotizmin en büyük özgürlüklerden bile daha iyi olduğunu inkar edebilir ki? Bu durumda bana hak verdiğini düşünüyorum ki, bu mantığa karşı çıkmak imkansızdır. O zaman söyle bakalım beni Peter'ın Rusya'ya verdiği zararlardan kurtarıp eski günlerine döndürmek için her yolu deniyor olmaktan dolayı suçlayabilir misin?"

"Ben Basilovitch gibi hüküm sürmek istiyorum; onun ki gibi bir dü-zen arzuluyorum. Kendini tutsaklarının beynini deşerek, eğlendirirdi derler. Karılarına ve kızlarına tecavüz eder, onlara kendi elleriyle işken-ce eder, etlerini parça parça edip ateşte kızartmış; oğluna da suikast düzenledi; Novgord'daki ayaklanmayı, üç bin kişiyi Volga'ya dökerek bastırdı; o, Rusya'nın Neron'uydu. Ben de Theodora ya da Messalina olmalıyım; hükümdarlığımı güçlendirecek ne tür kötülük varsa tered-dütsüz yapmalıyım ve bunlardan ilki de oğlumu öldürmek olacak. Sen, Borchamps, bu politik gaddarlığı senin üstlenmeni istiyorum. Bu tah-tı ele geçirmek için çok uğraştım, hatta kocamı bile sürgüne yolladım, daha fazla sorunla karşılaşmak istemiyorum. Senin bu tür bir görevi ye-rine getirmekten korkacağını sanmıyorum. İşte, ona vermeni istediğim zehir burada... Söyleyeceklerim bu kadar, kararın nedir?"

"Madam," diye cevapladım, karakterinin büyüklüğü tüm dünyada kabul görmüş bu muhteşem kadını, "İşlemek için doğduğum suça karşı ilgimi yitirmiş bile olsaydım, inanın bu teklifiniz beni heyecanladırma-ya yeterdi. Tahtınızı korumak için yumuşak başlı ve nazik bir prensten kurtulma fikrine hizmet etmek için benim kadar hevesli birini daha bulamazdınız, madam, bana verdiğiniz bu görevi memnuniyetle kabul ediyorum: Sadakatime güvenebilirsiniz."

“Bu iten boyun eğiş, seni sonsuza kadar benim yapar,” dedi, Catherine beni kollarına alırken, “Duygularını iyice oşturmak için yarın bir grup seks partisi düzenlemeyi düşünüyorum. Beni zevkten inletmeni ve aynı şekilde inlemen iştiyorum. Hepimiz tatmin olup bayağı zevklerin doruğuna ulaştıktan sonra, dünyaya getirmek zorunda kaldığım aşağılık yaratığa zehri verecek ve iğrenç varlığını sonlandıracaksın.”

Buluşma yeri, daha öncede Kraliçe’ye eşlik ettiğim kır evlerinden biriydi. Egzotik ieklerin açtığı, kızıl kahve banklarla çevrili bahçesi olan, büyülü bir köşede beni bekliyordu. Türk koltukları, seks düşkünlerini heyecanlandıran aynalarla çevrilmişti. Oradan dört tane yirmi yaşında kurbann hapsedildiği kafes görünüyordu. Kelepelenmiş vaziyette, Catherine’in dizginlenemez tutkusuna hizmet etmek üzere bekliyorlardı.

“Gördüğün bu yerde,” dedi Catherine, “Eğlencenin doruk noktasına çıkacağız. Öncelikle sayısız zevkler tadacağız; ateşimiz en st seviyeye çıkmadan bu oğlanlarla oynamaya başlamayacağız. Yoksa benim cinsiyetimde kurbanlar mı seni daha çok tatmin eder?”

“Benim gözümde bir farkları yok,” dedim, “Senin zevklerini paylaşacağım, kimi ldrrsem öldüreyim bana aynı zevki verir.”

“Ah, Borchamps, dünyadaki hiç bir şey sorumsuz davranmak kadar güzel değil! Bu kadar anormal şeyler yapmak o kadar zevkli ki...”

“Ama dünyada cinayetden daha doğal ne olabilir ki?”

“Biliyorum; ama kanun önünde suç bu ve ben, bu fikre bayılıyorum.”

“Kanun? Kanunu yapan biri neden onu kaale alsın ki? Söyleyin bana Majesteleri, bu dört erkekle daha önce kendinizi eğlendirdiniz mi?”

“Aksi takdirde zincire vurulmuş olmazlardı.”

“Başlarına geleceklerin farkındalar mı?”

“Daha değil; oyuna başladığımız zaman anlayacaklar. Her birinin başına ne geleceğini, senin aletin kılarındayken söyleyeceğim.”

“Siz işkence uygularken de içlerinde olmak iştiyorum.”

“Ah, seni vahşi, harikası!” diye haykırdı Catherine.

Ve oyun için seks objeleri getirildi hemen. Altı tane on beş on altı

yaşlarında ender bulunan güzelliğe sahip kızlar ve aletleri kollarım kadar kalın ve bir o kadar da uzun olan altı erkek.

“Şuraya uzan, oradan beni rahatlıkla izleyebilirsin,” diye talimat verdi Catherine, “Ve zevk almam için mesafeni koru lütfen; istersen kendine dokunabilirsin, ancak beni rahatsız etme. En büyük orospulukların sahneleneceği harika zevkler tadacağım; kindarlık karakterimin bir parçası, onur kırıcı şeyler yapmaktan zevk alıyorum ve skandallar beni heyecanlandırıyor.”

Bana söyleneni yaptım. Kızlar Kraliçelerini soydular ve büyük bir ilgiyle okşamaya başladılar. Biri ağzını, diğeri sığnağını sonuncusu ise kık deliğini emiyordu; yerlerini diğerk üç kızla değıştirdiler; ilk grup ikinci grubu rahatlatmaya başladı; herkes uyum içindeydi, Catherine'i söğüt çubuklarıyla yavaşça kamçılammaya başladılar, her biri vücudunun farklı bölgesine çalışıyordu. Adamlar öne çıktı ve işlerini yapmaya koyuldular, bu arada kızlarda birbirleriyle öpüşüyorlardı. Catherine'nin tüm bedeni hafif kırmızı renge dönmüştü ve ruhu canlanmıştı. Kızlardan birinin üzerine oturup kıkını emdirirken, diğeri bacakları arasına eğilip vajinasını sömmürmeye başladı, üçüncü kız ağzını dördüncüsü ise göğüslerini öpüyordu, o ise diğerk iki kızını parmaklıyordu. Altı erkekte oyuna katılmış, erişebildikleri kızların kıklarına aletlerini sokmuşlardı. Hayır, daha önce bu kadar istek uyandıran bir grup görmemiştim; her bireyinin çabasıyla Catherine nihayet boşalmıştı. Orgazm olurken, adet edindiğı üzere Rusça inlemiş ve küfretmişti.

Hemen başka bir sahne hayata geçirildi. Şimdi de Catherine kızlarla teker teker ilgileniyordu, onları parmaklıyor ancak, sadece kıklarını emiyordu, o bunları yaparken de erkekler tarafından okşanıyordu. Tek seferde iki kişiyle oynanan bir oyundu bu, geri kalan on kişide kendi aralarında onun yaptıklarını tekrarlıyorlardı. Sahne tekrar değışti. Erkeklerden birinin aletini vajinasına soktu, bu arada başka biri onu kıkından düzüyor ve kuvvetlice kırbaçlıyordu. Eline aldığı aletleri kızların kıkına sürüyordu. Onu düzen erkekler de dövölüyordu ve etrafında toplanmış diğerkleri de harekete geçmek için fırsat kolluyordu. Böylece

altı erkek onu vajinası ve kışından düzmek için kavgaya tutuştu. Erkeklerin aletlerini teker teker okşamaya başladı, bu arada bir kızın klitorisi ile oynuyor diğerinin ise ağzını emiyordu; kendini koltuğa atıp teker teker tüm erkeklere emdirmeye başladı; her biri onu kalçalarından tutup önünü ve arkasın yalıyordu; bu arada kızlar da hizmet eden erkekleri öpüyor sonra da Kraliçe'nin yüzüne işiyorlardı. İlerleyen anlarda herkes birbirini delice düzmeye başladı. Artık sabrım kalmamıştı, kendimi zor tutuyordum, eminim Tantalus bile böyle acı çekmemiştir ve zaten orospu da beni bu halde görmeyi arzuluyordu.

“Ölü gibisin,” diye söylendi ironik biçimde.

“İstersen bir yokla seni sürtük,” diye kükredim.

Bu küstahça cevap onu çok memnun etmişti.

“O zaman,” dedi, arkasını dönerken, “Kıçım emrinde. Burada becermen için bir sürü insan var, kendini tatmin etmeye başlayabilirsin.”

Ve tatlı yaratık erkeklerden birinin kışını emerken bende onu kırbaçlamaya başladım. Bir kıştan diğerine geçiyordu; ben de onu düzerken kızların kışlarını okşuyordum, ne kadar kendimi durdurmaya çalışsam da tohumlarım içine saçıldı. Aletimi kışından çıkarmama izin vermedi ve erkeklerden birine beni becermesini emretti; bu arada kızlar öpmem için kışlarını sunuyorlar ve Kraliçe'ye klitorislerini yalatıyorlardı; böylelikle üç kez orgazm oldum.

“Hadi, şimdi biraz da zalimlik yapalım,” diye öneride bulundu Catherine; “Tüm gücüm tükendi, onu yeniden kazanmalıyım.”

Erkekler öne doğru eğildi, kızlar üzerlerine bindi, böylelikle savunmasız kışları ortaya çıktı. Catherine eline Rusya'da infaz için kullanılan kırbaçlardan aldı ve o kadar sert vurmaya başladı ki, kışlardan akan kan yerde gölet oluşturmaya başladı; aynı anda ben de onu kırbaçlıyordum ancak, huş ağacından yapılmış daha ince bir değnek kullanıyordum; ve yirmi kırbaçtan sonra önünde eğilip anüsünü yalamaya başladım.

“Tüm bunları,” dedi, “Çok sert işkencelerle teker teker öldüreceğim; artık zevk alamaz olduğumda onları bekleyen ölüm çok acılı olacak...”

Erkekler, kızları yakalayıp bacaklarını ayırdı; Catherine, vajinalarını

yakalayıp zavallı ruhlara nefesini üfledi ve teker teker ısırdı. Sonra kızlar tarafından tutulan erkeklerin aletleri ve toplarını kamçılardı.

“Şimdi bunlar ne işime yararlar ki?” diye sordu bana, “Kurumuş ve yumuşamışlar, artık değersizler, kurtlara yem etmekten başka ne yapılabilir ki bu işkembelerle; hadi eğlen bunlarla, Borchamps, onları sana veriyorum, ben de uzaktan seni izleyeceğim.”

Yönlendirmelerim ve talimatlarım sayesinde kızlar erkeklerin aletlerini başarıyla kaldırdı, böylece her birine kendimi iki defa düzdürdüm; sonra herkesi teker teker düzmeye başladım, bu sırada Catherine’de beni inceliyordu.

“Bu kadar yeter,” dedi, “Hadi daha heyecan verici şeyler yapalım.”

Yeni kurbanlar içeri girdi; ancak içlerinden birini Kraliçe’nin oğluna benzettim. Oğlan Tsarevitch’e inanılmaz derecede benziyordu.

“Umarım,” dedi Catherine şaşırdığımı görünce, “Neyi amaçladığımı anlamışsındır.”

“Zihnini kendi standartlarım ölçüsünde okumaya çalışıyorum,” diye cevapladım, “Sanırım zehri Prens’e ikizi kadar benzeyen bu genç adam üzerinde test etmek niyetindesin.”

“Kesinlikle,” diye kabul etti Catherine, “Maalesef oğlumun can çekişmesine tanıklık edemeyeceğim, bu çocuk bana o anı yaşatacak. Gerçeğe yakın bir ilizyon olacağına eminim, bu arada da seni mükemmel bir şekilde boşaltacağım.”

“Seni zeki kadın,” diye haykırdım, “Senin tüm dünyanın kraliçesi, benim de bakanın olamamamız ne yazık.”

“Kesinlikle,” dedi Kraliçe, “Beraber çok büyük suçlar işleyebilirdik ve tüm dünya kurbanlarımızla dolup taşardı.”

Başka bir şey söylemeden Catherine, hastalıklı görünen bu dört erkeğe kendini düzdürürken bende onu emiyordum, bir düzine kurban da onu okşuyor, parmaklıyor ya da seksi pozlar veriyorlardı.

“Düzüşmeye başladığımız ilk altı erkek,” dedi Kraliçe, “Benim her zaman kullandığım işkencecilerim; onları birazdan iş üstünde göre-

ceksin. Bu kadınlardan hangisinin ahlaksızlığının kurbanı olmasını istersin? İstedigini seç, böylece diğerlerini yollar, geri kalanlara yapılan işkencelerle kendimizi eğlendirmeye başlayabiliriz.”

Çekici yaratıklardan ikisi çok ilgimi çekmişti; onların ölmesine karar verdim; böylece on dört kişi kaldık; altı işkenceci, aynı sayıda kurban, Kraliçe ve ben.

Cathrine’in oğlunun ikizi ilk kurban olarak sahnede yerini aldı. Ona etkisini yarım saat içerisinde gösterecek olan zehri içirdim sonrada vücudunun her yerini kullandık; işimiz bittiğinde acı çekmeye başlamıştı bile, herkes korkuyla birbirine bakıyordu. On dakika sonra zavallı adamın açgözlü bakışlarımız altında ilk kasılmaları başladı; ve oyun sırasında, Catherine kendini durmaksızın emdirdi. Sonra erkekleri tekere tekere emmeye ve parmaklamaya başladı. Catherine tatlı oğlanların altında inlerken, cellatlar da bir yandan onlara vuruyor, kırbaçlıyordu. Yaptığımız işkenceler sayısızdı ve eşi benzeri yoktu. Öldürmek üzere seçtiğim kızlara da aynı erkeklere olduğu gibi muamele ettim ve gerçeği söylemek gerekirse Kraliçe’nin emrettiğinden çok daha korkunç şeyler yaptım. Kızlardan birinin vajinasını iyice açtım ve içine elli, altmış kadar iğne soktuktan sonra becermeye başladım. Her vuruşumda küçük iğneler etlerini delip geçiyordu ve Catherine, beni daha önce hiç bu kadar zevk verici bir sahne görmediğini söyleyerek alkışlamaya başladı.

Cesetler yok edildi ve Catherine ile birlikte akşam yemeğine oturduk; ikimizde çıplaktık. Catherine hala çok tutkuluydu, aletim ve prensiplerim üzerine methiyeler düzdü ve oğlunu öldürme görevini başarıyla yerine getirdikten sonra, mecliste çok parlak günlerin beni beklediğinden bahsetti. Zehri bana emanet etmişti, ertesi gün harekete geçeceğimi söyledim. Muhteşem Catherine’i iki kere daha kışından düzdükten sonra ayrıldık.

Uzun süredir Prens’le iyi bir ilişkim vardı. Catherine bilerek sık sık bir araya gelmemizi sağlamıştı; genç adamın önünde kendimi tatmin etmemi istemişti. Hatta bir keresinde ben oğlunu düzerken saklandığı yerden bizi izlemişti. Aramızdaki bu samimiyet planımı uygulamamda

kolaylık sağladı. Tsarevitch, adet edindiği üzere bir sabah birlikte kahvaltı etmeye geldi ve işte o zaman harekete geçtim. Ancak annesinin başarısız suikast çabalarından sonra Prens, şehirdeyken bir çeşit panzehir içmeden hiç bir şey yiyip içmiyordu. Bu yüzden planımız suya düşmüştü; adaletsiz Catherine beni sinirlerime hakim olamayıp her şeyi mahvetmekle suçladı ve sarayından çıkar çıkmaz tutuklanmamı emretti. Bilirsiniz ki, zalim kadının tüm mahkumları Sibiry'a gönderilir; mallarıma el konuldu ve o korkunç yere sürgüne yollandım; orada herkes gibi her ay kumandana bir düzine hayvan postu vermem gerekiyordu, eğer bu görevi başaramazsam kırbaç cezasına çarptırılıyordum. Sibiry, çektiğim ceza ile birlikte beni daha da vahşi birine dönüştüren gaddar bir okul oldu, kendimi günde bir kez kırbaçlatmadan rahat edemiyordum artık.

Oraya vardığımda, kalmam için on beş yıllık esir hayatından sonra yakınlarda ölen birinin kulubesi verildi. Üç odası vardı; yağlı kağıtla örtülmüş pencerelerin arasından sızan ışık içeriye aydınlatıyordu. Kulübe çam ağacından yapılmıştı ve yerde fil dişi renkli parlak balık iskeletlerinden oluşan bir tabaka vardı. Tavan etrafta yetişen ağaçların yapraklarıyla örtülmüştü. Etraftaki vahşi hayvanların saldırılarından korunmak için kulubenin önüne hendek kazılmış ve etrafına uzun kalaslarla çit çekilmişti; kalasların uçları sivriltilmişti ve dış kapı örtüldüğünde içeriği gayet güvenli bir yer oluyordu. Eski sahibinin neleri olup olmadığını görmek için kilere göz attım; içeride sadece kurutulmuş bisküviler, tuzlu geyik eti ve toprak çömlekte bira vardı. Avlanmayala geçen bir günden sonra monarşinin ne kadar adaletsiz ve kaderinse ne kadar zalim olduğunu düşünerek gözyaşlarına boğuldum. On yıllık bu zorunlu emeklilik dönemimde benim gibi cezalandırılmış bir kaç şansız ruhtan başka arkadaşım olmadı.

Bunlardan biri, ortak yanlarım olan tek kişi, Macaristan doğumlu prensip sahibi Tergowitz'di. Hiç değilse suça akıllıca bir bakış açısı vardı; diğerleri ise suçu ormandaki hayvanların bilinciyle işlemişlerdi. Tergowitz dua etmek yerine, kendisini bu üzüntülere sürekleyen Tanrı'ya

küfür etmeyi yeğliyordu; ayrıca bu güneş sisteminin altında işlenebilecek tüm suçları işlemişti, ruhunda pişmanlığa yer yoktu, üzüldüğü tek şey tutukularımıza gem vuran içinde bulunduğumuz durumdu. Benim gibi Tergowitz'de yirmili yaşlarının sonundaydı; güzel bir yüzü vardı, ve birbirimizi emdiğimiz bir gece aramızda güvenli bir bağ oluştu.

“Şunu bil ki,” dedi Macar işimizi bitirdiğimizde, “Beni bu duruma iten şey kadınlardan mahrum oluşum değil, basbayağı bundan hoşlanıyor olmam. Erkekleri kadınlardan üstün görürüm; burada onlardan üç milyon kadar bile olsa, birine bile el sürmezdim.”

“Söyle bana,” dostum, “Bu sefil yerde oğlancık zevklerimizi tatmin edebileceğimiz başkaları da var mı?”

“Evet,” dedi Tergowitz, “Yakınlarda elli altı yaşında Voldomir adlı çok yakışıklı bir Polonyalı yaşıyor. Ayrıca harika bir düzücüdür; burada on sekiz yıldır sürgünde; bana çok düşkündür ve eminim Borchamps seninle de yakından ilgilenmek isteyecektir, hadi onunla buluşup bu melankoliden az da olsa sıyrılalım.”

Aynı gün Polonyalıyı ziyarete gittik. Otuz beş mil ötede yaşıyordu; Sibiry'a'da bu mesafede biri komşunuz olarak kabul edilir. Voldomir, Rusya'da korkunç suçlar işlemiş biriydi, çekici aynı zamanda çokça da zalimdi; hırçın ve sert mizacı yüz hatlarına işlemişti. Tergowitz kişiliğimle ilgili bir iki önemli bilgi verdikten sonra bana daha az düşmanca bakmaya başladı. Yemeğimiz yer yemez, iç güdüsel olarak ellerimizi kışklarımıza götürdük. Voldomir'in kızı çok güzeldi ancak kayış gibiydi.

“Hiç bir zaman deri getirmez,” diye açıkladı Tergowitz, “Her gün kırbaç yemeden duramaz.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Polonyalı, “Kırbaçlanmak hayatta en çok zevk aldığım şeylerden biridir ve sen kollarının gücünü butlarımın üzerinde deneyebilirsin.”

Bir saat boyunca bize verdiği sopalarla Polonyalıyı hırpaladık. Biz nefessiz kalmıştık ama yüzünde acı çektiğine dair en ufak bir ifade bile yoktu. Elektriklenen aleti kocaman olmuştu, bir anda beni kollarına aldı ve içime girdi; bu arada Tergowitz'de onun kışında gidip geliyor-

du. O kadar ateşliydik ki, soğuk havaya aldırış etmeden dışarı çıktık ve birbirimizin kışını karların üzerinde düzmeye devam ettik. Kocaman aleti canımı yakarken, zalim adam çektiğim acıyı insanfsız bir gülümsemeye izliyordu. Kaya gibi aletini kışımından çıkardı ve Tergowitz'inkine gömdü. İki saat boyunca içimizi yarararak gidip geldi, bu arada hiç boşalmamıştı. Arkadaşımı düzdüğü sırada ben de içinde gidip gelmeye başladım. Ancak daha genç ve yorgun olduğum için hemen bağırsaklarının içine boşaldım.

Polonyalı ise hala boşalmamıştı. “Ne yazık ki,” dedi, “Bu tür zevkleri almam çok zor, tohumlarımı dışarı püskürtmem için mutlaka kan akıtmam gerek, hem de çok fazla kan; adam öldürme fırsatım olmadığı için hayvanları kurban ediyor ve kanlarını vücuduma sürüyorum. Ancak, tutku dayanılmaz hale geldiğinde farklı yöntemlere başvurmak zorunda kalabiliyorum ...”

“Ah,” dedi Tergowitz, “Yeni kış becericimiz olarak sana şunu itiraf etmeliyiz ki, sadece tilkilerin, ayıların ya da kurtların kanını akıtmakla yetinmiyoruz...”

“Kurbanları nereden buluyorsunuz?” diye sordum arkadaşlarıma.

“Mahkumlardan.”

“Ama sizin gibi zalimce davranılan kader arkadaşlarınıza hiç mi merhamet göstermiyorsunuz?”

“Hangi merhametten bahsediyorsun?” diye sordu Polonyalı. “Arzularını soğutacak bu duygu bizimkiler gibi katı kalplere girebilir mi sence? Ve suç bana zevk verdiği sürece, ruhların en saçma, aptalca ve anlamsız dürtüsü olan merhamet beni durdurabilir mi? Ruhum bu tür duygulara karşı duyarlı değildir ve inan bana bu gibi saçmalıklara inanan birini deli addederim. Kan dökme gerekliliği, dürtülerin ve ihtiyaçların içerisinde en kaçınılmaz olanıdır ve ne olursa olsun engellenemez; bunları sana söyleyen kişi, babasını, annesini, karısını ve çocuklarını gözü bile kırpmadan katletmiştir. Biraz cesaret ve ön yargısız bir bakış açısı, kalbinin ve aklının her isteğini yerine getirebilir. Alışkanlıkların bizi zorlayıcı tarafları yoktur; ve hiç bir şey bize zevk veren alışkanlıklar oluşturmaktan

daha kolay değildir; eğer içinde yanan herhangi bir ateş varsa, başarılı olursun. Eline iğneyi batır, senin korkutan düşüncelere alışmaya çalış biraz, böylece bir süre sonra onları kutsamış olacaksın; işlediğim tüm suçları olağan görmeme yarayan metodda budur: Suç işlemeyi çok istemiştim ama korkuyordum; zihnimi onlar üzerinde yoğunlaştırdım, onlarla mastürbasyon yaptım ve bugün suç işlemek burnumu silmek kadar kolay benim için. Diğerlerinin bunu yanlış bir şey olarak görmesi bizi hep geciktiriyor, çocukken bizi, kendimizin önemsiz diğer herkesin ise çok önemli varlıklar olduğuna inandırmaya çalışarak mahvettiler. Suç işlemenin kötü olduğuna inanan herkes düşmanımızdır, bununla birlikte komşuna zarar vermen gayet doğaldır ve diğerleri yerine kendimizi seçip onlara işkence ederek zevk alırsak, doğanın kanunlarını layıkıyla uygulamış oluruz. Eğer biz de doğanın yarattığı tüm diğer varlıklarla benzerlik gösteriyorsak, ancak onlar kadar değerliyse, neden kendimizi farklı kanunlarla yönetilmemiz gerektiğine inandırmaya çalışıyoruz? Bitkiler ve hayvanlar merhamet, acıma, duygularına sahip midir sosyal zorunlukları var mıdır ya da kardeş sevgisi hissederek mi? Ve doğada kendi çıkarını korumaktan başka hangi kanun vardır? İnsanoğlunun kanunları cahillik ve ön yargının meyvelerinden başka bir şey değildir; aptallığını bu şekilde çerçeve içine alan insan oğlu zayıf, duygusal ve miyoptur. Bu topraklar üzerinde ulusal kanun koyucular olmasaydı, insanlar harika işler yapan, korkudan ilham alan güçlü yaratıklar olabileceklerdi. Bunun yerine çocukça davranmaya devam ediyorlar. Doğanın içlerine işlediği tutkuyu hiçe sayan bu insanlara saygı duymamı nasıl beklersin?”

“Ah dostum,” dedim düşüncelerinin benimkilerle ne kadar benzeştiğine hayret etmiş ve bu çekici kişiliğin cazibesine kapılmıştım, “Az önce açıkladıklarını ben uzun zamandır hayatımın kuralları olarak uyguluyorum ve emin ol, ben de en az seninki kadar katı ruhlu biriyim.”

“Ben sizin kadar değilim,” dedi Macar bize, “Kızkardeşim ve yeğenimden başka kimseyi öldürmedim daha ve tabi Voldomir’in yardımıyla bir kaç mahkumun hakkından geldim o kadar; ama avuçlarım kaşın-

miyor değil, hayatımın geri kalan her günü suç işleyebilirim.”

“Dostlarım,” dedim, “İnsanlar pek çok ortak noktada birleşir, aslında onları birbirinden ayıran pek az şey vardır ve eğer beraber mahkum olma tahlihsizliğine düşmüşlerse, yapılan haksızlığa karşı savaşmak zorundadırlar”

“Arkadaşımın yolu benim yolumdur, onunla birlikteyim,” dedi Voldomir.

“Ben de” dedi Tergowitz.

“O zaman harika,” diye toparladım, “Birlik olalım ve bu rezil ülkeden kaçalım. Süngülerle korunmasına karşın, sınırı geçmeye çalışabiliriz; ve bir kere özgürlüğü yakaladık mı başkalarının hayatları ve zenginlikleri, bizi buraya kapatan zalim hükümdarın elimizden aldığı her şeyi fazlasıyla telafi edecektir.”

Projemizi kutlamak için bir kaç şişe votka içtik ve on beş yaşında bir çocuk kapıda belirene kadar yeminimizi kışkıracımızı becererek sağlamlaştırıyorduk. Onu babası göndermişti, Voldomir’den ertesi gün iade etmek üzere bir kaç hayvan derisi istiyordu.

“Kim bu çocuk,” diye sordum arkadaşşıma.

“Büyük bir Rus asilzadesinin oğlu,” diye cevapladı Voldomir, “Bizim gibi Catherine’in canını sıktığı için buraya sürgün gönderildi; buradan yüzlerce mil ötede yaşıyor.” Sonra bana eğilerek daha kısık sesle konuşmaya başladı: “Buradan kısa zamanda kurtulacağımıza göre, oğlanla biraz gönül eğlendirebiliriz, nasılsa babası duyana kadar çoktan gitmiş oluruz...”

“Tanrı adına evet,” diye cevapladım, ellerim zaten konuğumuzun üzerinde geziniyordu, pantololunu dizlerine kadar indirdim, “Onu önce becerir sonra da yeriz; bu tür et sansar ve gelincikten çok daha lezizdir, bir güzel karnımızı doyurmuş oluruz.”

Arkadaşım çocuğu tutarken kıcını düzmeye başladım: Benden sonra Tergowitz’in sırasıydı; Voldomir’inki kocaman olduğu için en sona kaldı; sonra tekrar başladık. Ve hevesimizi alınca onu canlı canlı kızarttık ve afiyetle yedik.

“Oh, bu eti,” dedi Macar, “Küçümsemekle ne büyük hataya düşüyorlar, dünyada bundan daha leziz daha çeşnili bir et daha yok, yerinin doldurulamayacağını zeki yamyamlar anlar.”

“Bu da” dedi Voldomir, “Sizin başka bir Avrupalı saçmalığınız daha işte: Tıpkı cinayeti suç olarak kabul ettiğiniz gibi bu lezzeti de sofralarınızdan uzaklaştırdınız; aptalca gururunuz bir domuzun deşilmesini olağan görürken, aynı işlemin bir insana yapılmasını vahşet olarak kabul etti. Bunlar medenileşmenin nefret ettiğim etkileri ve dejenere olmuş insanoğlunu aşağılık aptallar olarak görmeme neden oluyor.”

Leziz yemeğimizi bitirmiştik, üçümüz Polonyalının yatağına uzanıp güzel bir uyku çektik. Ertesi sabah gün doğuşuyla birlikte eşkiyalık ve cinayetten başka bir şey için duraklamadan, zevklerimiz ve çıkarlarımızın bize gösterdiği yolda ilerlemeye başladık.

Gittiğimiz yoldan emin değildik, öncelikle ilk amacımız Kraliçe’nin tutuklanmamızı emrettiği Rus topraklarından kaçıp Çin’e sığınmaktı. Ancak Çin’e kadar önümüzde çok uzun bir yol vardı bu yüzden Hazar Denizi’ne ulaşan çölü geçmeye karar verdik; aylar sonra hiç bir engelle karşılaşmadan Astragan’a vardık.

Astragan’dan Tiflis’e doğru hareket ettik, karşımıza çıkan herkesi beceriyor, öldürüyor, evleri talan ederek ilerliyorduk. Bu ikinci şehre uzun bir taşra yolculuğundan sonra ulaşmayı başardık. Yıllarca vahşi bir hayat yaşadıktan sonra kalabalık yerlere tahammül edemiyorduk, daha lüks ama daha az gürültülü bir yer, daha rahatlatıcı ve bizim için daha uygun olabilirdi. Güzellikleri ve ahlaksız davranışları ile Ermenilerin bize bu aradıklarımızı vereceklerini umuyorduk.

Tiflis, Ermenistan’ın çaprazında Kur Nehri’nin yamacındaki dağın eteklerinde yer alıyordu; büyüleyici güzellikte bir coğrafyası vardı. Yol boyunca karşılaştığımız gezginleri soyarak biraz para toplamıştık, adam başı iki üç bin ruble kadar düşüyordu, hemen lüks bir kulübe kiraladık. Güzel hizmetçi kızlar aldık; ancak Polonyalı hiç bir kadını yanına dahi yaklaştırmayacağını söyleyerek iki yakışıklı Yunan köle edindi. Böylece, uzun ve monoton geçen yolculuğun vermiş olduğu susuzlukla kendi-

mizi bir güzel eğlendirdik. Tiflis'teki ticaretin bir numaralı malı kadınlardı. Asya ve Kostantinapolis haremeleri için sokaklarda, pazarlardaki sığırlar gibi satılıyorlardı; isteyen herkes, satıcıların, yaşları on altıdan başlayan kızları sergiledikleri barakalara girip malları elleriyle inceleyip karar verebiliyordu. Hiç bir yerde bu ülkenin kızları kadar güzel yaratıklar, böylesine asil hatlar böylesine çekici yüzler bulamazdınız. Kimse onlara arzulamadan göz gezdiremezdi, çok az kişi de arzuladıklarına sahip olamadan oradan ayrılırdı. Dünyanın hiç bir yerinde orospuluk buradaki kadar gelişmemişti.

Özgürlük, Ermenilere yabancı bir kelimeydi. Başlarındaki hanedan çok katıydı; bu aristokrasi aşırı derecede ahlaksızdı ve sanırım söyleme gerek yok, dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da despotizm varlığını güçlü bir şekilde hissettiriyordu; köleleri dövüyor, kırbaçlıyorlardı ve zalim ruhlarının etkisiyle her türden suçu işliyorlardı. Ne yaman çelişki! Halka köle gibi davranan bu asilzadeler, prensin önünde para ve toprak almak için süklüm büklüm oluyorlardı; ve isteklerini garanti altına almak için her cinsten çocuklarını prensle seks yapmaları için küçük yaşlardan itibaren yetiştiriyorlardı.

Doğuştan yetenekli ve baştan çıkarıcı Tergowitz, önce kendisini sonra bizleri, birbirinden güzel üç kızı ve üç oğlu olan, bu toprakların en zengin lordlarından birine tanıştırmayı başarmıştı. Bu beyefendi çokça seyahat ettiğinden, Tergowitz onu Rusya, İsveç ve Danimarka'da gördüğünü iddia etmiş ve zavallı adam da inanmıştı. Böylesine nazik, cömert bir muameleyle karşılaşmayalı ve tabi ev sahibine yaptıklarından dolayı minnetimiz göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Önce çocuklardan başladık; iki hafta içerisinde hepsini her türlü şekilde becerdik. Adamın çatısı altında becerilecek hiç bir şey kalmadığında Voldomir evden nasıl ayrılacağımızı sordu. "Tabi ki, burayı soyarak," diye cevap verdim. "Altınlarının, çocuklarının vajinaları ve kıçlarını düzmekten daha az değerli olmadığına inanıyorum."

"Nasıl soyacağız?" diye meraklandı Tergowitz.

"Bence," dedim, "Onları öldürelim. Evde sadece bir kaç hizmetçi

bulunuyor; onları ellerimizle halledecek kadar güçlüyüz, hem aletim çocuklarını öldürme düşüncesiyle hareketlenmeye başladı bile.”

“Ya konukseverlik dostum, bize çok iyi davranmadı mı?” dedi Voldomir.

“Tabi ki,” diye kabul ettim, “Bu yüzden ona minnettar olmalıyız. Bize düşen, bu nezaketine iyilikle karşılık vermektir. Bize yüzlerce kez iyi bir Hristiyan olmanın faydalarını anlatmadı mı? İyi bir hristiyan ölünce cennete gitmez mi? Eğer dedikleri doğruysa cennette burada olduğundan bin sefer daha mutlu olmayacak mı?”

“Kesinlikle.”

“O zaman ona bu ayrıcalıklı hizmeti vermeliyiz.”

“Haklısın,” dedi Voldomir, “Ancak benim rızamı, tüm ölümlerin korkutucu bir şekilde olacağını söyleyerek alabilirsin. Uzun zaman önce ihtiyaçlarımız için çalmayı ve öldürmeyi bıraktık. Bundan sonra kötülük ve zevk için çalmalı ve öldürmeliyiz; tüm dünya işlediğimiz suçları öğrendiğinde korkudan titremeli... İnsanoğlu bizimle aynı cinsten olduğu için kendinden utanmalı. Dahası, bu suçu kalıcı kılacak ve her zaman hatırlatacak bir anıt yapılmalı ve bu granit abidenin üstüne kendi ellerimizle isimlerimizi yazmalıyız.

“Devam et vahşi adam, seninleyiz, aklından neler geçiyor söyle.”

“Ona çocuklarını kendi elleriyle pişirtmeliyiz ve onları yerken bize katılmalı ve karnını doyururken bir yandan da bizim tarafımızdan düzülmeli; ziyafetin ardından kalan parçalar vücuduna dikilmeli ve şarap mahzenine kapatılıp ölüme terkedilmeli.”

“Bu öneriyi oy birliğiyle kabul ettik, ancak şansa bakın ki, arzularımızı kışında tatmin ettiğimiz ve bu yüzden topallayan en küçük kız kardeş konuşmalarımıza kulak misafiri olmuştu. Voldomir’in kocaman aleti yüzünden paytak yürümeye başlamış, biz de susması için hediyeler alıp durmuştuk. Kız korkuyla hemen babasına gitmiş ve olanları anlatmıştı. Küçük sürtüğün hikayesini dinleyen baba evine bizi gözlemesi için bir askeri birlik çağırdı. Ancak her zaman suça hizmet eden Tanrı bu sefer de bizi merakta bırakmayacaktı.

Eve gelen dört askerin niçin burada oldukları bize açıklanmadı. Ancak, askerlerden biri bizim gibi Sibirya'dan kaçan bir arkadaşımızdı, onu hemen tanımiştık; anlayacağınız gibi zavallı Ermeni Hristiyanın evindeki düşman sayısı yediye çıkmıştı. Ganimeti paylaşma sözü verdik, ve çocuklardan yararlanma fikri adamlarımızın bu işe daha da ısınmasına sebep olmuştu. Ev sahibimizi yemek odasındaki bir direğe bağladık ve hemen arkasına beş yüz kırbaç darbesi indirdik, sonra altı sevgili yavrusunun gözleri önünde becerilmesi zevkini tattırdık. Çocukları babalarının etrafında çember oluşturacak şekilde dizdik ve oda kan gölü haline gelene kadar kıçlarını düzdük; vücutlarını kan gölüne yatırdık, bacaklarını ayırıp havaya kaldırdık ve ön taraflarını kıyma gibi kıymaya başladık. Babayı sevimli çocuklarının tadına bakmak için zorladık, ancak tüm çabalarımıza rağmen aletini kaldıramadık. Onu hadım ettik ve kendi aleti ile toplarını yemeye zorladık; ardından kızlarının göğüçlerini kestik ve kendi yarattığı eti yemesini sağladık.

Bir sonraki sahneye geçecektik ki, aramızda bir anlaşmazlık çıktı. Askerlerin arasındaki genç Rus'un güzelliğı ben ve Voldomir'in sertleşmesine neden olmuştu. Onu koca aletli Polonyalıya yar edemezdım. Aletimi kışına soktuğumu görür görmez Voldomir yerinden fırladı ve eline bir hançer alıp üzerime doğru yürüdü, hemen bıçağıma uzandım ve gencin içinden çıkmadan Voldomir'in sol tarafına sapladım. Yere yuvarlandı, yarasından kanlar fışkırıyordu.

"Kahretsin," dedi Tergowitz, askerlerden birine işkence ederken, "Harika bir hareketti. Şunu söylemeliyim ki Borchamps, o aptal düzcüden kurtulduğuma üzülemeyeceğim; o da yakında aynısını bize yapacaktı emin ol."

Bıçağıma geri çıkardım, temizledim ve boşaldım; hiç bir cinayet sonrası bu kadar hızlı boşalmamıştım. Sonra puromu yakarken, "Dostum," dedim Tergowitz'e, "Eğer grubumuzu bozacağını daha önce hissetmemiş olsaydım, böyle bir şeyi asla yapmazdım. Sen ve ben birbirimize sadık kalacağımıza dair yemin edelim ve göreceksin, onsuz çok daha iyi olacağız."

Operasyonumuzu bitirdik. Her şey plana uygun yapılmıştı. Tüm evi yağmaladık, ortaklarımızı paralarını verip yolladık; ancak ben, benimkinden ayrılmakta gönülsüzdüm, Carleson'dan benimle kalmasını istedim, kabul etti. İki katır mallarımızı taşıdı; dağlar için üç iyi atımız vardı; böylece Tiflis'ten ayrıldık ve Karadeniz'in kıyısından Konstantinapolis'e vardık.

Yanımızda bir uşak ve Carleson vardı; ona çok düşkün olmama rağmen, on on beş düzüşmenin tutkumu yatıştıracağını düşünüyordum ve ona bizimle aynı muameleyi gösterdim.

Bir kaç soygun, tecavüz ve bir çok cinayet... Adalet ve güvenliğin olmadığı bir ülkede bu tür suçları işlemek çok kolaydı: Böylece, Asya kıyılarında güzel maceralar yaşadık ve nihayet Türk başkentine geldiğimizde adam asmanın bu kadar yaygın olduğu bir şehir daha görmediğimiz farkına vardık.

Yabancılar Konstantinapolis'in merkezinde değil, Pera adlı taşrada konaklayabiliyordu. Orada bir kaç gün kalıp hem dinlendik hem de ticaret yaptık, böylece, Tergowitz'le elimize adam başı iki yüz bin frank geçmiş oldu.

Bununla birlikte kardeşime, para ve Konstantinapolis ile Osmanlı şehirlerinden sonra uğramayı düşündüğümüz İtalya için tavsiye mektupları göndermesini istediğimi yazdım. İki ay sonra, istediğimi şekilde bir girişim sahibi olmak için ihtiyacımız olan her şey elimizdeydi. Hemen bana kredi açması için bir bankacı ile görüşmeye gittim, çok geçmeden on altı yaşındaki kızını da kendime hayran etmiştim. Hem de bu kız gerçek evladı değil, vesayetini aldığı evlatlığıydı. Philogone koyu saçlı, samimi ve saf bir kızdı, dünyadaki en güzel gözlere sahipti. Ancak çok garip bir şey oldu. Philogone fazlasıyla çekici bir kızdı, ona karşı güçlü şeyler hissetmiştim ve her çeşit ahlaksızın anlayışla karşılayabileceği bir kaç küçük kapristen başka kötü bir tarafı da yoktu ancak onu yalnız Tergowitz tarafından düzülürken hayal edebildim; bu fikir aletimi hareketlendirdi ve boşaldım. Macar'ı hemen Calni isimli bankacının evine getirmek üzere yanına aldım; eve doğru ilerlerken ona

arzuladığım şeyi anlattım, çok memnun oldu.

“Görüyorsun ki dostum, senin menfaatin için uğraşıyorum, yalnız senin menfaatin için.”

“Bana öyle geliyor ki,” diye cevapladı Tergowitz, “Hedeflerimizi genişletmeliyiz. Bu bankacının Konstantinapolis'teki en zengin adam olduğunu söylüyorlar; kızdan faydalanırken bir yandan da vasisini soyamaz mıyız? Böylece İtalya yolculuğumuzu çok daha rahat ve konforlu geçirebiliriz.”

“Şüphesiz,” dedim, “Ancak önerdiğin şeyi uygulamak pek de kolay değil; burada güç bizden yana değil, hileye başvurmamız. Bu durumda iki milyon kazanmak için ortaya yüz bin koyacağız; tamam mı?”

“Tamam.”

“O zaman her şeyi bana bırak.”

İşe bir kır evi kiralararak başladım; çok pahalı, izole ve şehirden yeterince uzak bir ev seçmiştim. İçini bir sürü zarif eşyayla düzenleyip, hizmetçiler tutar tutmaz her gece eğlenceli partiler düzenlemeye başladım, tabi ki Philogone ve Calni de konuklarım arasındaydı. Tergowitz'i abim olarak tanıttım ve harekete geçmesi için en uygun ortamı yaratmaya çalıştım. Planımı gizliden gizliye uygulamaya başladım; hatta bu uğurda saçma konuşmaları bile dinlemeyi göze aldım. Arzularım-la aramda sadece bir şey vardı; sefil kız, kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapmış olsam da bana aşık olmuştu.

“Kesinlikle, efendim, bu gerçekten çok onore edici,” dedi, kardeşimin ona olan tutkusunu dile getirdikten sonra, “Vasim isteklerime saygı duyar ve açıkça söylemem gerekirse, ben bu teklifi kendi adınıza yapmanızı dilerdim.”

“Tatlı Philogone,” diye açıklamaya başladım, “Bu tür sözler bir erkeğin gururunu okşar ve kendine güveninin artırır; ancak, sana aynı samimiyetle cevap vermeliyim. Maalesef sorumlu olmadığım bazı eğilimlerim, kadınlara karşı farklı bir tavır sergilememe neden oluyor; eğer benim olsaydın, zevklerime uygun olarak uygulaman gereken cinsellik, seni hakettiğin ölçüde mutlu edemeyecekti.”

Philogone söylediklerimin manasın kavrayamadığı için durumu ona daha ahlaksız ve doğrudan kelimelerle anlatmaya çalıştım. Ona bir kadının benim için feda edeceği tapınağıyla ilgilenmediğimi söyledim. Bunun üzerine bana daha çok yakınlaştı ve yaşının getirdiği cazibeyle aklımı çelmeye çalıştı. Eteğini kaldırıp kıcını bana sundu. Aman tanrım! Ne nefis hatlar! Ne saf bir renk! Ne asalet! Ve hepsinden fazlası ne leziz bir kış! “Hiç bir şey umrumda değil,” dedi baştan çıkarıcı yaratık; “Oh, Borchamps, bu tür şeyler hakkında pek bir bilgim yok ancak kalbimi böylesine ele geçirdikten sonra, sana nasıl vücudumun her santimetre karesini sunmam ki?”

“Hayır büyülecı yaratık, hayır!” diye haykırdım, emsalsiz kıcını okşarken, “Beni sevemezsin, bana tapamazsın, bu tür duygulara ehemmiyet vermem, karşında yumuşayacak değilim, kadınlar için en ufak bir sempati ya da his duymam; bu öneri beni heyecanlandırmasına rağmen, gösterdiğin bu tavır güvenli değil; seninle ancak oynarım Philogone, kalbim hiç bir varlığı sevebilecek kapasitede değildir.” Etekliğini çıkarırken devam ettim; “Hayır Philogone, seninle evlenemem, seni ancak abim mutlu bir kadın yapabilir ve yapacaktır da.”

Böylece geçen bir yıl içerisinde güvenlerini kazanmıştık. Bu arada ben de zamanımı iyi değerlendiriyordum: Kendimi en müthiş Yahudiler, en güzel Yunanlı kızlar, Konstantinapolis’in en yakışıklı erkekleriyle eğleniyor ve Sibiry’a da geçen yalnız günlerimin acısını çıkarıyordum. Bir yıl içerisinde tam üç bin kişiyle seks yapmıştım. Bir Yahudi tüccarına beni bin altın karşılığında ‘Büyük Türk Sultanı’nın haremine soktu ve orada canımı riske ederek haremın en güzel altı kadınıni becerdim. İşkenceye alıştıklar ve hamileliği önlemek için çeşitli yollara başvuruyorlardı.

Bir kaç altın ödeyerek, Calı’nın evini yaktırdım. Bunun üzerine Philogone, mal varlığını da yanına alarak yanıma taşınmaya karar verdi, ancak bir sürü güvenilir uşak ve hizmetçiyi de beraberinde getirmesi planlarımı bozmuştu. Bununla birlikte Calı’yi hizmetlilerin boş boş duracağına yıkıntının temizlenmesine yardım etmelerinin daha iyi ola-

cağına inandırdım, ayrıca benim hizmetlilerim ona yeterde artardı. Felaketin verdiği şaşkınlık onu sersemletmişti, dediğimi yaptı. Harekete geçmeye karar verdiğimizde, hazine sandığı hali hazırda çatımın altındaydı ve Cali de işlerini buradan yürütüyordu.

“Efendim,” dedim, bir sabah yatak odası kapısından içeri girdiğimde. Bu arada Tergowitz, ön kapıda bekliyor ve Carleson, Philogone ve Cali’nin yanında kalan tek uşağına göz kulak oluyordu; “Sevgili asil beyefendi, eğer misafirperverliğimin bir karşılığı olmayacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Buna bir fiyat koymanın zamanı geldi dostum, zengin hayatın nimetlerinden yeterince yararlandın, artık bu zenginliğin başkalarının eline geçme vakti geldi.”

Son sözlerimle beraber silahımı ateşledim ve bankacıyı cehenmeme yolladım. Carleson’da az önce öldürdüğü uşağın cesedini camdan fırlattı ve birlikte çılgık çılgığa feryat eden küçük hanımı susturduk. Sonra Tergowitz’i çağırdım.

“Dostum,” dedim, “Zamanı geldi; tüm uğraşlarım sadece seni bu kızı düzerken görebilmek içindi, onu benim için becer, bu arada ben de senin içine gireceğim ve Carleson’da beni kırbaçlayacak.”

Durumundan memnun olan Tergowitz hızla kızın kıyafetlerini çıkarmaya başladı; ve dünyanın en güzel vücudu gözlerimiz önüne serildi. Aman Allahım! Ne kış ama! Tekrar ediyorum, hayatımda bu kadar güzel şekilli ve yanakları bu kadar biçimli bir kış görmemiştim; böyle bir güzelliğe saygı duymaktan kendimi alamamıştım. Ancak, beyin ahlaksızlığa odaklanmış ve fikrin sıcaklığıyla ısınmış ise bu tür şeylerin şeytanın önüne geçmesi imkansızdır. Philogone’i istemiyordum, istediğim tek şey onu beceren herifin kıcıydı. Tergowitz onu vajinasından düzerken ben de içine girdim, Carleson’da beni becermeye başladı ve bir saatlik çılgınca sürüşten sonra üçümüz birmiş gibi boşaldık.

“Döndür şunu, Tanrım!” diye haykırdım arkadaşşıma, “Dünyanın en güzel kıcına sahip olduğunu görmüyor musun? Carleson onu düzer, ben de ikinizi becermiş olurum.”

Tatlı yetimin gözyaşları ve çılgınlıklarına rağmen sahne tamamlanmış-

tı; ve bir saat kadar onunla eğlenmeye her türlü pozisyonu denemeye devam ettik. Dostlarım terden sıırıslıklam olmuşlardı, özellikle de Tergowitz; bu cennet kadar güzel kızın karşısında bir tek ben soğukkanlılığımı korumuştum, belki de bu düşüncelerimin gaddarlığı ve ahlaksızlığından geliyordu. Hiç kimsenin karşısında bu kadar sert durmamıştım, hiç bir işkencenin yeterli geldiğine inanmıyordum ve hayal gücümün esinlediği yumuşak ve mütevazı hareketleri hemen aklımdan siliyordum. Öfkem uç noktadaydı ve gözlerimden okunabiliyordu; her yanıma ahlaksız ve öldürücü istekler sarmıştı, bu zavallı yaratığı görmeye daha fazla tahammül edemiyordum. Bana bu tür hisleri yaşatan neydi? Bilemiyorum; size ancak deneyimlerimi anlatabilirim.

“Hadi artık gidelim buradan,” dedim dostlarıma, “İhtiyatlı bir adam, sadece alacağı zevklere bakmaz. Mallarımız bota yüklendi, şu anda limanda kalkış için bizi bekliyor. Napoli’ye doğru yol alacağız. Çabuk olun oyalanmayalım; yaptıklarımızdan sonra burada daha fazla zaman kaybetmek çok tehlikeli... Ve kız, Tergowitz: Onunla ne yapalım?”

“Sanırım, onu da yanımızda götürüyoruz,” diye cevaplarırken gözlerinde isyankar bir ışık gördüm.

“Ah, yoksa aşık mı oldun dostum?”

“Hayır ama bu sürtüğü vasisinin kanıyla aldığımıza göre yanımızda tutmamamız için bir sebep göremiyorum.”

Eğer önerisine karşı gelirsem aramızdaki güveni tehlikeye atacak olayların yaşanmasından çekindiğim için fikri kabul ettim.

Ancak Carleson, Phillogone’in yolculuk boyunca bize eşlik etmesi konusunda istekli olmadığımı anlamıştı. Benimle bu konuda konuştu. Hiç bir şeyi gizleme gereği duymamıştım, ona düşündüklerimi söyledim ve denizdeki ikinci günümüzde bu iki kumrudan kurtulmayı planladık, böylece grubun tek efendisi ben olabilecektim. Teknenin kaptanıyla konuşmaya gittim; ve iki altın sempoatisini kazanmama yetmişti bile.

“Hıh,” dedi, “Nasıl istersen öyle olsun, ancak şurada tek başına duran kadına dikkat et. Seni tanıdığını düşünüyor ve eğer bu doğruysa, seni dikkatle gözlemekten başka bir şey yapmayacaktır.”

“Korkmana gerek yok,” diye güvence verdim, “Zamanı iyi ayarlayacağız.” Ve kaptanın işaret ettiğini kadına istemeden de olsa bir göz attım. Adam doğru söylüyor olamazdı, bu kadın kırk yaşlarında, botta görev yapan, ağır iş, acı ve yorgunluktan çökmüş zavallı bir hizmetçiydi. Bu yüzden onu tamamen aklımdan çıkardım ve planlarımıza yoğunlaştım; gece çöktüğünde Carleson ile uyuklayan dostumuzu kucaklayıp yavaşca güverteden attık. Philogone uyandı ve iç çekerek hiç bir zaman Macar’a karşı ilgi duymadığını, benden başkasını sevmediğini söyledi.

“Tatlı şansız çocuğum,” diye cevap verdim. “Maalesef aşkın karşılıksız. Meleğim sana dah öncede söylemiştim, kadınlara katlanamam.” Sonra Carleson’un pantolonunun indirip, vücudunu ona göstererek devam ettim, “İşte, sadece bu tip yaratıklar ilgimi çeker.”

Philogone, kızardı ve yanaklarından bir kaç damla göz yaşı aktı.

“Hem benim gibi bir şeytanı nasıl sevebilirsin ki?” dedim, “Bu güne kadar işlediğim suçları gördükten sonra bana karşı hala nasıl sevgi hissedebilirsin?”

“Bu kesinlikle berbat bir şey; ancak, kim daha önce kalbe söz geçirebilmiş ki? Oh, efendim, beni öldürmeye kalksanız bile, sizi hala seviyor olacağım.”

Ve sohbet etmeye başladık.

Melankolik kız bize boş gözlerle bakıyor ancak dediklerimiz duymuyor gibiydi.

“Cali’nin evinde ne yapıyordun?” diye sordum Philogone’ye, “Bu tür bir koruma karşılıksız verilmez; yoksa sana aşık mıydı? Arada akrabalık bağı olmadığı müddetçe bir adamın, genç bir kızı, masum hislerle evinde barındırıyor olması sık görülen bir şey değildir.”

“Cali, efendim,” diye cevapladı Philogone, “Dünyadaki en saf hislere sahipti; hiç bir yüz kızartıcı hareketi olmadı, her zaman çok nazikti. Vasım, on altı yıl önce, İsveç’te yolculuk yaparken bir handa konaklamış. Orada fakir bir genç kadınla karşılaşmış ve onu iş için gittiği Stockholm’e kadar götürmüş. Bu genç kadın hamileymiş, vasım yanında kalarak doğum yapmasına yardımcı olmuş. Annemin beni yetiştirebilecek

durumda olmadığını gördüğü için kendisine emanet etmesini istemiş. Karısıyla, çocukları olmadığı için bana çok iyi baktılar ve evlerinde yaşamama izin verdiler.”

“Annene ne oldu?” diye böldüm konuşmasını içimde filizlenen merak duygusunu yatıştırmaya çalışarak.

“Bilmiyorum. Onu İsveç’te bıraktık. Cali’nin ona verdiği paradan başka hiç bir şeyi yoktu.”

“Ve annesi asla kızından uzakta yaşayamadı,” diye söylendi arkadan gelen kadın.

Kendini kızın kollarına attı: “Philogone! Seni dünyaya getiren anne ne sarıl; ve sen Borchamps, Londra’da baştan çıkarıp hayatını mahvettiğin ve bu zavallı çocuk karnındayken barbar bir kadınla beraber olup, İsveç’te bırakıp gittiğin hastalıklı Clotilda Tilson’a bir bak.”

“Kahretsin!” dedim bu tiyatral konuşmadan dolayı duygulanmış olan Carleson’a, “Buna kim inanırdı? Nasıl bir kader bu ki, bir zamanlar beraber olduğum çekici karımı ve güzel kızımın bir araya getirdi. Eh, Carleson! Ağlıyor musun?”

“Aman Tanrım, tabi ki hayır,” diye cevapladı kalpsiz Carleson, “Aksi-ne bu maceraya ilginçlik ve heyecan katacak sahneler hayal ediyorum.”

“Aynı şeyleri düşünüyoruz, çocuğum,” diye fısıldadım ona; “Ancak bu işi benim halletmeme izin ver: Sana doğanın içime esinlediklediklerinin çarpıcı bir gösterisini sunacağım.”

Ve tekrar kıza dönerek, “Oh, Philogone,” diye açıklamaya giriştim, “Sen benim kızsınsın, evet: bunu kalbimi ısıtmandan anladım... Ve sen, madam,” diye devam ettim kutsanmış karıma sıkı sıkı neredeyse boğacak gibi sarılarak, “Evet, sen de benim kırsınsın, seni de tanıdım...”

Onları yan yana getirdim. “Öpün beni, sevgililerim, öpün! Philogone, sevgili Philogone’m benim! Doğanın yüceliğine bak: Daha dün seni becermek için çok az bir istek duyuyordum, şimdi ise bunun ateşiyle yanıp tutuşuyorum.”

İki kadın da korkuyla geri çekildi: Ancak Carleson ve ben onları susturduk ve kaderlerinin ellerimde olduğunu anlamalarını sağladık.

Utangaçlıklarını yenmeleri gerekiyordu. Hem, karım ve kızım olmaları-na karşın gözümde iki köleden başka bir şey değillerdi.

Tutukum öylesine yoğunlaşmıştı ki, kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Bir an Philogone'in butlarına saldırıyor, bir an sonra sefalet ve acı yüzünden çekiciliğini yitiren Clotilda'nın üzerine abanıyordum. İkisinde eteklerini aynı anda kaldırırken yüzlerine bakmıyor, vücutlarını ellerimle hissetmeye çalışıyordum. Öptüm, mıncıkladım, tırnakladım... Bu arada Carleson'da beni düzüyordu. Daha önceki tüm fikirlerim, sevgili kızımın sert kışına dokunduktan sonra tamamıyla değişti: Doğanın hayal edilemez derecede, gerçekten ilginç yolları vardı: Cali'nin evlatlığı olarak kılımı bile kıpırdatmayan Philogone, kendi kızım olarak aletimi alevlendiriyordu. Zalimce tutkularım değişmemişti, sadece daha önce izole edilmişlerdi o kadar, ve şimdi de bu harika kızla beraber geri dönmüşlerdi: Aletimi kışına hızla soktuğumda delici çığlıklar atmaya başladı. Bunları duyan botun kaptanı yanıma geldi.

"Efendim," dedi, "Yol açtığınız bu durum mürettebatı rahatsız etti; botumuz çok küçük ve şu anda yaptığınız aktivite daha geniş bir yeri hakediyor. Yakınlarda yarasalarla baykuşlardan başka bir şey yaşamadığı için insanların uğramadığı küçük bir ada mevcut. Orada güzel zaman geçirebilirsiniz. Oraya doğru gidiyoruz, denizciler yemeklerini kıyıda yiyecekler, sizde bu arada kendinizi orada eğlendirebilirsiniz."

Bu arada kaptana, kızımı ve uzun zamandır kayıp olan karımı nasıl bulduğumu anlattım.

"Bir kız evlat ha!" dedi. "Ancak, az önce onu becermeye çalışmıyor muydunuz?"

"Doğru, çalışıyordum. Ne olursa olsun vicdanımın beni engellemesine izin vermem."

"Efendim, siz Fransızlar çok haklısınız; ektiğiniz ağacın meyvelerini başkalarına sunmaktansa sizin yemeniz daha iyidir. Bu zavallı yaratığa gelince," diye devam etti, "Eski karınızla tekrar karşılatığınıza sevindim, sizi tebrik ederim. Onu uzun zamandır tanıyorduk, bizimle bir çok yolculuğa çıktı. Çok fakirdir ama hayatımda gördüğüm en dürüst ve saygın

kadındır; bu bottaki her erkek size aynısını söyleyecektir.”

“Dostum,” dedim denizciye, “Bundan bir an bile şüphe duymamıştım; ancak bu kadın yapacaklarıma karşı çıkıyor ve maalesef daha farklı davranmam imkansız,” diye ekledim, ellerine bir kaç altın daha sıkıştırırken, “Adaya vardığımızda ondan intikamımı almayı amaçlıyorum.”

“Tabi, efendim,” diye cevapladı kaptan, “Nasıl isterseniz, özel işlerinize burnumu sokmayacağım,” dedi sesini alçatıp bana anlayışlı gözlerle bakarak: Bota geri döndüğünüzde ayağının kaydığını ve denize düştüğünü söylersiniz...”

Bu açıksözlü adamdan çok hoşlanmıştım, onu bırakıp Carleson’un yanına gittim ve planlarımı anlattım. Konuşmamı bitirdikten hemen sonra kıyıya demir attık.

“Kaptan,” dedim ailemi karaya çıkartırken, “Bize biraz zaman ver...”

“Hizmetinizdeyim Lord’um, sadece sizden gelecek emirlere göre hareket edeceğim; siz emretmeden buradan ayrılmayacağız.”

Ve karaya ayak bastık.

“Oh, dostum,” dedim Carleson’la yanyana yürüdüğümüz sırada, “Bu iki orospudan alacağımız zevki düşünsene! Şimdiden hissedebiliyorum, bu zamana kadar işlediğim cinayetlerin en güzeli olacak; aletime bir baksana! Karaya vuran şu kızgın dalgalara bak... Bu adayı sevdim, Carleson. Ne ıssızlık! Burada harikalar yaratacağız.”

Az sonra söğüt ağaçları ve kavaklarla gölgelenmiş derin bir vadiye geldik, yerlerde yemyeşil çimenler vardı ve dört bir yanı çalılıklarla çevriliydi.

“Burada kamp kuralım,” dedim dostuma. “Hava çok güzel, kıyafetlerimizden kurtulalım. Vahşiler gibi çıplak kalmak, yaptığınız işe de uygun olacak.”

Carleson’u şevkle öptükten sonra, “Gel,” dedim, “İşimize başlayalım. Sürtükler öbür tarafı boylamadan bir damla bile boşalmak yok ona göre.”

İki kadını da çimenlerin üstüne yatırdım; kızımı düzerken bir yan-

dan da bir zamanlar aklımı başımdan alan ve hala güzelliğini koruyan Clotilda'nın kışına bakıyordum; devamlı bir kıştan diğerine geçip duruyordum. Carleson'da beni beceriyordu; sözümü unutup boşalırken kızımın göğüslerini öyle sert ısıırıyordum ki kan içinde kaldılar. Hala ereksiyon halinde olan aletimi kızımın vajinasına soktum. "İşte," dedim Cali'nin evlatlığına annesinin kışını öpücüklere boğarken, deliğini iyice aç ve sana verdiğim aleti düzgünce içine al."

Şimdi sıra Clotilda'nın sığınağındaydı; kızımın kışını okşayıp, göğüslerini emerken onu da bir güzel becerdim.

"O kadar hızlı değil, Carleson," dedim kendimi geri çekerken, "Bu iki sürtüğün tadına bakmalısın. Onları senin için tutacağım. Önce biri sonra diğeri."

Uşağım onları düzerken ben de toplarını yaladım-bu harika adama tapıyordum-; o karımın kışına tohumlarını bırakırken bende ayağa kalkıp ağzını emmeye başladım; aynı muameleyi kızıma da gösterdi. Zavalılı kızın kışında, kendini kaybederken ben de onu beceriyordum.

"Ve şimdi," dedim işimizi bitirir bitirmez, "Şimdi de kurbanlarımızın marifetlerini görelim."

İki sürtüğe Carleson'ın, topları, kış deliği, ayak parmaklarının arası ve koltuk altları dahil tüm vücudunu yalamalarını emrettim. Carleson'ı dikenli tellerin arasına sığmasını ve kadınların bunu yemelerini söyledim, böylece her tarafları dikenler yüzünden yırtılacaktı; sonra onları saçlarından yakalayıp aynı çalılıkların arasında etleri kemiklerinden sıyrılınca kadar sürükledik; hiç bir şey çığlıkları kadar acı verici, kalp yaralayıcı ve aldığımız zevk kadar harika olamazdı...

"Oh, Tanrım! Bunları hakedecek ne yaptım?" dedi zorlukla soluyan Philogone, dizlerinin üstüne çöküp merhamet dilerken. "Siz buna babalık mı diyorsunuz? Eğer benim babam olsaydınız kızınıza daha nazik davranmanız gerekmez miydi; ve sen, anneciğim... Mutsuz anneciğim, kaderin bizi birbirimize daha yeni kavuşturmuşken yeniden bu kadar acı çekmen haksızlık değil mi? Babacığım, oh babacığım, bunu hak etmedim! Lütfen..."

Ancak daha fazla yakınmalarına izin vermeden Carleson'la birlikte bu iki sürtüğü boğazlamaya ve elimize aldığımız dikenlerle kırbaçlamaya başladık. Kırbaç sesleri etrafta yankılanıyordu; aletimin canlanması için daha fazlasına ihtiyaç yoktu; müthiş bir zevkle Philogone'in vücudundan akan kanın üzerinde zıplıyordum. Bu senin kendi kanın diye hatırlattım kendime ve bu fikir ereksiyonumu bir santim daha büyüttü. Sadece bana yalvarmak için açılan ağzının tadını çıkardım; öfkeden deliye dönmeme sebep olan göz yaşlarıyla yıkanmış gözleri öptüm; ve arada sevgili Clotilda'nın kışına dönerek aynı şehvetle yüzümü sürüyordum; sonra Carleson'u kendime doğru çekerek muhteşem aletini emmeye başladım.

"Onları başka bir poza sokmalıyız," dedim.

Onları çözüp diz çöktürdük; yandaki ağaçlara kolları havada kalacak şekilde bağladık, ilham verici göğüslerini açtık. Clotilda'nınkiler biraz sarkık görünselerde, iki kadınında muhteşem göğüsleri vardı. Bu sahne ereksiyonumu üst seviyeye çıkardı. İkisine de kışlarını öptürdüm; yüzlerine sıçtım sonra da Carleson'u düzerken göğüslerini tutup çektim ve dördünü de kökünden kestim. Üstüleri başları kan içinde kalmıştı. Carleson beni düzerken üstlerine boşaldım.

"Bu kadar yeterli," dedim; "Gidebiliriz artık, bunlarda bu şekilde bağlı olarak kalsınlar; etraftaki hayvanlar onları üç dört günde yemeyi bitirirler. Yavaş yavaş ölmeleri çok daha iyi olur, böylece inanılmaz acılar çekmiş olurlar."

Fazlasıyla gaddar olan Carleson, ölümlerini görme zevkini tatmak istediği için işlerini hemen bitirmek istedi; ancak bir kez daha benim fikrimin çok daha vahşice olduğunu söyleyerek onu ikna ettim ve böylece bayanlara hoşçakal dedik.

"Tanrım," diye inledi Clotilda, "İlk günah, bizi buraya kadar mı getirecekti? Zamanında büyük bir günah işledim ama yaptıklarını benden daha çok bu canavar haketmedi mi!"

"Ha! Neler duyuyoruz dostum," dedim Carleson'a, "Tanrı'ya isyan ediyormuş gibi geldi bana; çok saygı duyduğumuz Tanrı'nın öcünü al-

malıyız. Eskiden bunun cezası ayak parmağı kesmekti ama bence adalet bu kadar yumuşak başlı olmamalı; bu sürtükleri sonsuza kadar konuşmaktan men etmek gerekir.”

Böylece ağızlarını açıp dillerini kestik.

“Artık daha fazla konuşamayacaklarına göre,” dedi Carleson, “Görmelerinin de bir anlamı yok; zamanında yüreğini eritmiş şu güzel gözleri de oyalım ne dersin...”

Ve bu akıllıca teklife cevabım, Carleson Clotilda’yı sonsuza kadar kör ederken, Philogone’in gözlerini yuvalarından çıkarmak oldu.

“Harika bir iş başardık; ama,” dedim, “Bu sürtükler onları yemeğe gelen hayvanları ısırma kalkmaz mı sence?”

“Kesnilikle bunu deniyebilirler.”

“O halde dişlerini kırmalıyız.”

Bu operasyonu taşlarla hallettik. Hayvanlar onları yemeğe geldiğinde hastalarımızın bilincinin açık olması gerekiyordu, bu yüzden onlara daha fazla zarar vermeden olay yerinden ayrıldık. Yüz adım sonra küçük bir tepeye vardık; buradan her şeyi açıkça görebiliyorduk. Baykuşlar, yarasalar, bu ıssız adada bulunan her türlü yaratık başlarına üşüşmüştü, bir süre sonra karanlık bir pislikten başka bir şey görülemez oldu.

“Oh, benim cesur Carleson’um,” dedim, “Ne güzel bir manzara! Birinin kızını ve karısını bu şekilde görmesi çok rahatlatıcı. Ve beni bu duyguya yaklaştıracak yüzlerce kişiye daha sahip olmamam ne kötü; hiç biri benden kaçamazdı. Sevgili Carleson, görüyorsun ya bu görüntü beni ne kadar çok mutlu ediyor; gel, hala izlemeye fırsatım varken kışını düzmeme izin ver.”

Arkadaşımı becerdim, emdim ve ikimizde son bir kez daha boşaldıktan sonra kıyıya doğru yollandık.

Kaptana küçük maceramızdan bahsettim ve eline bir kaç altın daha tutuşturduktan sonra yola çıktık. Baykuş adasından ayrıldıktan üç gün sonra Napoli’ye varmıştık.

Napoli’ye yerleşme ümidiyle bu güzel ülkede satılık toprak aramaya

başladım ve şu anda sizi misafir etmiş olduğum evi satın aldım. Ancak ne kadar zengin olsamda eşkiyalık yapmayı hiç bırakmadım; bırakılmayacak kadar zevkliydi, bana onun kadar zevk veren bir uğraş daha yok; hırsızlık ve cinayet benim için birer ihtiyaç artık; Her gün bu suçları işleyebileceğim bir yerde büyük bir zevkle ölene kadar yaşayabilirim. İşte, burada istediğim her şeyi yapabiliyorum. Emrimde küçük bir ordu var; Carleson teğmenim oldu; sizi yakalayıp buraya getiren de odur; ayrıca Paris'e tekrar kavuşmak için yanıp tutuştuğum kardeşimi almaya gittiğimde de burayı ona bırakmıştım.

Clarwil ne kadar da gücün ve zenginliğin tadını çıkarıyor olsa da her şeyi bırakıp, benimle birlikte buraya gelmekte hiç tereddüt etmedi; suça karşı olan bağlılığım onu da cezbetti, bana katılarak kendisinin de çok iyi bildiği bu zevkleri daha çok tatmaya başladı. O ayrılmaya hazır olana kadar Paris'te üç ay kaldım; sonra da bu suç ve rezillik kokan yere geri döndük. Daha rahat hareket edebilmek için Lyon'da evlendik; ve bugün dilediğimiz tek şey birbiriyle bu kadar uyumlu ve gönülden bağlı iki kişi olarak başımıza ne gelirse gelsin bir daha hiç ayrılmamaktır. Ve tabi ki, bu iğrenç tutkularımızı her zaman sizin gibi sevdiğimiz dostlarımızla paylaşmaktan gurur duyacağız.

"Oh, Juliette," dedi Clarwil abisi konuşmasını bitirdiğinde, "Böylesi bir adamı benim için yeterli derecede değerli buluyor musun?"

"Başkaları ne derse desin, kendi mutluluğunun her şeyden önce geldiğini ve dünyadaki en önemli şey olduğunu düşünen biri, tabi ki de çok değerli bir şahıstır."

Borghese bizi kollarına aldı, birbirimizi binlerce kez öpücüklerle boğduk. Borchamps ve Sbirgani bize katılmaya can atıyor gibi görünüyordı; Elise ve Raimonde başlangıçta kendilerini bu kadar korkutan bu maceranın böylesine güzel sonla bitmesini sevinmiş, birbirlerini kutluyorlardı.

Birbirimizi tatmin etmeye dalmışken, keşif erlerinden biri içeri girdi ve yüzbaşıya koca bir aileyi taşıyan, para dolu bir araba getirdiklerini söyledi.

“Harika bir haber,” diye cevapladı Clarwil’in sıcakkanlı abisi; emim bu insanlar ahlaksız amaçlara hizmet edebilirler, bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı, eğer siz de benim gibi düşünüyorsanız bundan sonraki adımımız Napoli’de bir kaç ay geçirmek olacak.”

“Anlaştık,” dedi Clarwil, hadi el sıkışalım.

“Tamam o zaman,” diye ilan etti anlaşmayı Borchamps, “Bu seferki soygundan kazandığım her kuruşu yolculuğumuz için harcayacağım.”

Tam bu sırada mahkumlar kapıda belirdi.

“Yüzbaşı,” dedi grubun başındaki Carleson, “Gerçekten şanslı günümüzdeyiz; bu benim ailem. Sizi karımla tanıştırayım,” diye devam etti otuz dört yaşındaki çekici kadını takdim ederken. “Bu iki kızda,” dedi, ilk önce on üç yaşındaki güzel kızı ve sonrasında on beş yaşındaki asaletin bile kıskançlıktan çatlayacağı zerafette yaratığı gösterdi, “Benim toplarımından geldiler. Bu da oğlum,” diye ekledi, on altı yaşında harika vücutlu çocuğu işaret ederek. “Size durumu kısaca anlatmama izin verin, gerisini karım açıklayacaktır. Rosine Danimarkalıdır; on yedi yıl önce Kopenhag’a bir gezi düzenlemiştim, onunla orada tanışıp evlendim. Şimdi otuz beş yaşındayım ancak o zamanlar daha on sekizimdeydim.

Adı Francisco olan bu yakışıklı çocuk, aşkımızın ilk meyvesiydi; şurada duran Christine ise,” diye on beş yaşındaki kızı işaret etti Carleson, “Ondan sonra geldi; Ernelinde de en sonuncuydu. Ernelinde’nin doğumundan kısa süre sonra Rusya’ya geldim; politik eylemler beni Tiflis’te Borchamps’la karşılaşmadan önce kaçmayı başardığım Sibirya’ya düşürdü. Talih sevgili ailemi bana geri getirdi, onları size sunuyorum, kendinizi dilediğiniz her şekilde tatmin etmekte özgürsünüz: Sevgili yüzbaşıma, tıpkı kendisinin de düşündüğü gibi, akrabalık bağlarının benim için en ufak bir önemi olmadığını göstermek istiyorum.

“Madam,” dedi Borchamps, Rosine’e, “Bize geri kalanı anlatarak merakımızı gidermelütfunu bahşeder misiniz?”

“Ah, Lord’um,” dedi güzeller güzeli Rosine, bu hain adam bizi bıraktıktan sonra elimden geleni yapmaya çalıştım; sonra mirasa kondum ve

paramın bir kısmını Fransa ve İtalya başta olmak üzere kocamı bulmaya ayırdım, uzun aramalardan sonra izine rastlayabildim: Tek isteğim, çocuklarımla babalarını kucaklayabilme mutluluğuna erişebilmeleriydi. Bunca yıl sonra onu ilk defa bir soyguncu çetesinin başında görüyor olmak çok şaşırtıcıydı. Canavar! Bu aşağılık işleri yapmak için ailesini bıraktığına inanmıyorum.”

“Oh çok dokunaklı, çok,” diye mırıldandı Olympia. “Dostumuz Borcamp’sın bu durumdan layıkıyla istifade edeceğine eminim...”

“Madam,” dedi Clarwil mutsuz kadına, “Söylediğiniz hiç bir şey sizi kocamın mahkumlar için ön gördüğü kaderden kurtaramayacaktır. Söyleyin bize yanınızda ne kadar para var?”

“Yüz bin, madam,” dedi Carleson’un zavallı karısı.

“Yüz bin, ha,” diye tekrarlardı Clarwil. “Çok az bir miktar.” Sonra bana dönerek: “Napoli’de ki kiramızı ödemeye yetmez.”

“Dostum,” dedi Rosine kocasına, “Bununla birlikte sana kalbimi ve çocuklarımla sevgisini getirdim.”

“Ah,” dedi teğmen, “Lütfen beni aptalca sözlerle oyalama; bu tür he-diyeler bir parça tütün kadar bile değerli değildir.”

“Ben daha iyi bir değer biçerdim,” dedim gittikçe ilgimi çekmeye başlayan Carleson’a, “Bu leziz objelerden alacağımız zevki küçümsememeliyiz.”

“Yakında değip değmediklerini göreceğiz nasılsa,” dedi, niyetimi gözlerimden anlayan Carleson; “Ancak kesinlikle emin olduğum bir şey var madam, sizde alacağım zevki çok az şeyden alabileceğime inanıyorum.”

“Gerçekten mi?” diye cevapladım, ellerini alıp göğüslerimi sıkması-na izin verirken.

“Her iddiasına varım, madam,” dedi, ve neler yapabileceğinin sinyalini veren bir öpücük kondurdu dudağıma; “Evet ve size aynı şekilde karşılık vereceğim.”

“Artık yemeğe geçelim,” dedi yüzbaşı.

“Bütün aile birlikte mi?” diye sordu teğmen.

“Tüm herkes,” dedi Clarwil; “Onları başka bir yere göndermeden önce toplu olarak bir kez daha görmek istiyorum.”

Emir yerine getirildi ve hayatımda gördüğüm en harika akşam yemeği servis edildi. Yanımda beni etkisi altına almak isteyen Carleson vardı ve ona karşı çok güçlü bir çekim hissettiğimi itiraf etmeliyim. Çocukları ürkek ve utangaçtı; karısı göz yaşlarına boğulmuştu ve bu şekilde çok tatlı görünüyordu; geri kalan herkes ise gayet ahlaksız ve çapkınca davranışlar sergiliyorlardı.

“Gelin bakalım,” dedi Borchamps, beni ve Carleson’u işaret ederek, “Bu iki aşığı daha fazla üzmeylem, birbirlerinin olmak için yanıp tutuşuyorlar.”

“Evet,” dedi Borghese, “Ancak her şey ulu orta sahnelenmeli.”

“Haklı,” dedi Clairwil. “Carleson, kurul Juliette’i becermene izin veriyor ancak bu kurulun önünde gerçekleşmeli.”

“Ama karım ve çocuklarım ne düşünür?”

“Ne düşünürlerse düşünsünler,” dedim, Carleson’u kolundan tutup kanepeye doğru fırlatırken; “İsterlerse cennetteki tüm azizler buna tanık olabilir, bu yüzden kendimi sana daha az becermeyeceğim.”

Ve pantolonundan devasa aletini çıkarırken, “Üzgünüm madam,” dedim Rosine’e, “Kocanızı gasp ediyorum ama ona karşı olan şehvetimi yeterince dizginledim, bu yüzden şimdi onu alıkoymak ve bana hizmet etmesini sağlamak zorundayım.” Sözümü bitirir bitirmez Carleson’ın aletini boğazımın derinliklerine kadar soktum.

“Bak,” dedi yüzbaşı, pantolonunu indirirken, “Arkadaşımdın dünyanın en sıkı kıcına sahip olduğunu söylerken yanılıyor muymuşum?”

Ve bunu söyler söylemez onu düzmeye başladı, bu arada Clarwil’i öpüyor ve klitorisimi okşuyordu. Olympia ise kıcıma üç parmağını birden sokmuştu.

“Yüzbaşı,” dedi Sbrigani, bu görüntü karşısında büyülenmişti, “Kıcınıza girmeme izin verir misiniz? Bu gördüğünüz alet sizi çok iyi tatmin

edebilir.”

“Becerin beni beyefendi, lütfen becerin, kıcıım bunun için bağılıyor,” dedi haydut; “Ama iyi bir çocuk olun ve benimkini becerirken diğerlerinin de okşamayı unutmayın.”

“O zaman hemen yakınımıdaki Elise’i sağıma, Rosine’i ise soluma alayım,” dedi Sbrigani, “Böylece, becerdiğiniz adamın karısı ve üç çocuğu da sizi tatmin etmek için yanbaşıınızda konumlanmış olurlar.”

Grup şeklini aldı ve herkes tahmin edilenden çok daha kısa sürede boşaldı; spermlerimizi bu kadar çabuk kaybetmemeye ve daha orjinal şekiller kurmaya karar verdik. Size oyuncularını tekrar hatırlatmak istiyorum.

On iki kişiydik; Borchamps, Sbrigani, Carleson, Clarwil, Borghese ve ben; bunlar aktif rol oynayan altı kişiydi; kurbanlarımız ise Elise, Raimonde, Rosine, Francisco, Ernelinde ve Christine idi.

“Carleson,” dedi Borchamps, genç Francisco’nun kıcını gözler önüne sererken, “İşte seninkiyle yarışır bir kış dostum ve seninkiyle çok vakit geçirmeme rağmen buna daha dokunulmamış bile.”

Ve bunları söylerken görüp görebileceğiniz en güzel, beyaz ve sıkı kıcı öpücöklere boğuyordu.

“Seninle aynı fikirde değilim,” diye itiraz etti Clarwil, “Carleson’ı kendi oğluyla karşılaştırmak tüm Tanrı ve insan yasalarına aykırıdır. Şimdi, bu çocuk kıcımı becerirken annesi vajinamı parmaklasın; ve babası oğlunu becerirken, Elise ve Raimonde onu kırbaçlayacaklar ve sonunda Juliette ile sağında Borghese’in kıcını elliıyor olacaksın. Onlarda bir yandan kızlarını kırbaçlayacaklar. Borchmaps ise Sbrigani tarafından düzölüyor olacak.”

Sahne kuruldu, aktörler yerlerini aldı, genç Francisco, Carleson’ı mükemmel bir şekilde içine aldı; ancak Rosine işinde pek de başarılı değildi. Grup seks sırasında Sbrigani içinde gelip giderken yüzbaşı hiç bir ikazda bulunmadan küfürler içerisinde aletini Carleson’ın genç kızının vajinasından içeri soktu. Kız bayıldı ancak yüzbaşı onu hala şevkle beceriyordu, öyle ki, kız neredeyse ikiye ayrılacaktı. Sonunda ona ilgisini

yitirdi ve kızkardeşine yöneldi; on beş yaşında olmasına rağmen ufak tefek, incecik, narin kız Borchamps'ın büyük aletini içine alınca, ablası Ernelinde gibi yaralandı ve çılgılık atmaya başladı. Haydut sarfettiği müthiş enerji yüzünden yorulmuş ara vermişti; ellerini kızın kıkına bastırdı.

“Oh, Carleson,” diye haykırdı istekle, “Bu kışlarla gurur duymalısın; eğer hazırsan şimdi sıra sende.”

Bu arada Clarwil'in bağışsakları Francisco'nun spermleriyle yıkanyordu ve ahlaksız kadın nazik hareketlerle sürücüsünün aletini, oğlunun içinde olan babaya rahatsızlık vermeden akrobatik hareketlerle kıkından çıkarıp vajinasına soktu. Carleson oğlunun içinden boşalmadan çıktığında boş kalan kıkı yüzbaşı doldurdu. Bu sırada ben de saatlerdir yalamak için yanıp tutuştuğum bu harika kıkı öpmeye başladım. Carleson boşta kalan iki kızını yanına çekti, birinin kıkını öperken diğerinin vajinasına girdi. Bu sırada Sbirgani'nin düzduğu Raimonde'da, Elise'i parmaklıyordu. Nihayet, kardeşi beni emerken yüzbaşı tarafından becerilme şansına erişmiştim. Olympia tarafından okşanan Elise ve Raimonde ise Carleson'ın üç çocuğunu sabit tutuyorlardı, böylece Sbirgani tarafından emilirken karısını beceren Carleson, bir yandan da çocuklarının kışlarını öpebiliyordu.

“Oh, Borchamps,” diye inledim bu çılgın kör dövüşün içerisindeyken, “Aletini deli gibi arzuluyordum ve bana umduğumdan daha çılgınca bir haz verdi.”

“Bu yüzden diğerleri de bu zevkten nasiplerini almalı,” diye cevapladı yüzbaşı. Bu arada Borghese'i yakalayıp düzmeye başladı; “Üzgünüm Juliette, kıyafetlerimizden kurtulduğumuz andan itibaren bu harika kıkı düzmeyi hayal ediyordum, o yüzden şimdi onu düzerken maalesef seninkiyle ilgilenemeyeceğim.”

Francisco'nun boşta olduğunu görüp yanına yaklaştım. Benim garip zevklerim vardı, o ise daha çok gençti, bu yüzden ne yapacağıma karar veremedim. Aletini emdim, kıkını yaladım, ve o kıkımı düzerken Rosine'in yüzüne oturdum; uzun ve çoklu orgazmlardan sonra yüzbaşı erkeklere çok fazla ilgi gösterildiğini şimdi de sıranın kadınlarda oldu-

ğunu söyledi.

“Kadınlar, çocuklardan ancak ortalama bir zevk alabiliyor, onlara en iyi önerim,” dedi yüzbaşı, “Zihinsel zevkleri amaçlamalarıdır. Juliette, sen başla. Carleson, koltuğa yaslan ve sert aletini sun. Juliette, sen nazikçe onu içine alacaksın, anüsünden içeri girmesine dikkat et; Clarwil ve Borghese seni parmaklıyor olacaklar, biri klitorisini diğer ise vajinayı alacak; ve sen bu şekilde meşgul olurken, Elise ve Raimonde’da bana hizmet edecekler. Kurbanlar teker teker dizleri üzerinde yanına gelecekler. İlk sırayı çok çok uzaklardan Carleson’a altın ve çocuklarını getiren sadık eşi alacak, sonra sırayla oğlu ve iki kızı gelecekler. Her birine işkence edeceksin ancak ince yumuşak bir başlangıç yapacaksın. Uzun süre eğlenebilmemiz için adım adım ilerlemeliyiz. İsteklerini not edeceğim ve sen boşalır boşalmaz uygulanacaklar.”

Herkes pozisyonunu aldı, kurbanları yollamadan önce olayın zevkine varmama izin verdiler. Önce Rosine belirdi, ona yamacıma gelmesini söyledim, bir dakika boyunca inceledim ve göğüslerinin harika olduğuna karar verip kırbaçlanmalarını istedim. Ardından Francisco geldi, arka tarafı muhteşemdi, bu yüzden kıcının parçalanmasını emrettim. Christine öne çıktı, aramızdan sıçmak için gönüllü olacak ilk kişinin bokunu yemesini söyledim. Ve her birimiz genç Ermelinde’nin o güzel-güzeli suratını tokatlayacaktık.

“Boşalmak üzere misin Juliette?” diye sordu iki lezbiyen tarafından tatmin edilen Borchamps.

“Evet, İsa adına, daha fazla dayanamayacağım... Oh, Carleson, aletin harikalar yaratıyor.”

“İşte sinyal,” dedi yüzbaşı; “Haydi ilk emirleri yerine getirelim. Sırada Borghese var.”

Verdiğim her emir yerine getirildi; ancak, akıllıca bir kararla emreden kadın tarafından değil başka biri aracılığıyla uygulandılar. Bu sefer emirlerimi yerine getiren Clarwill idi ve Christine’in ağzına da yine o sıçmıştı. Ah, Rosine’in göğüslerini ne güzel kırbaçlıyordu, on üçüncü vuruşunda ikisini de kan içinde bırakmıştı ve Francisco’nun kıcını da

bitmek tükenmek bilmeyen bir öfke ile parçalamıştı.

“Senin sıran Borghese,” dedi yüzbaşı. “Umarım Sbrigani’nin aleti hala sertleşebilecek kadar iyi durumdadır.”

“Şüpheni olmasın,” dedi Sbrigani, kıcımdan aletini çıkarır çıkarmaz Borghese’inkine sokarken, “Ve bu sefer en iyi performansımı sergileyeceğim. Bana güvenebilirsin, yüzbaşı. Son ana kadar boşalmayacağım.”

Borghese karar verirken, uygulama sırası benimdi.

“Şiddeti artır,” dedi yüzbaşı, “Unutma onları adım adım ölüme götüreceğiz.”

“Ölüm mü?” diye bağırdı Rosine. “Aman Tanrım, bunu hakedecek ne yaptım?”

“Tabi ki bunu hakettin, seni götçü” dedi, Borchamps’ı düzerken bir taraftan Raimonde’u okşayan ve Elise’in kıcını dilleyen Carleson; “Eğer haketmeseydin bunu sana asla yapmazdım küçük sürtük. Ahlaklı davranış sergileyen herkesi tüm kötülükler adına cezalandırıyoruz; ve ne pahasına olursa olsun ahlaksızlığa hizmet etmeye devam edeceğiz.”

“Hadi Borghese, konuş,” dedi yüzbaşı, favori düzücüsü tarafından becerilirken.

“Rosine,” dedi ateşlenen Olympia, “Rosine’in vücuduna altışer kez iğne batırılacak, Francisco’nun kıcı babası, aleti ise kadınlar tarafından ısırılacak; Christine sırtına yirmi sopa yiyecek ve Ermelinde’nin her bir elinin iki parmağı kırılacak.”

Cezaları uygulamaya başladım: Altı iğneyi Rosine’in göğüslerine sapladıktan sonra sıramı iğnelerini en çok acı verecek yerlere batıracak olan arkadaşlarıma verdim, kocası kendi payına karısının vajinasını ayırmıştı; diğer emirleri de artistik biçimde herkesi boşaltıcak kadar ateşli bir şekilde uyguladım. Borghese’in yerini Clarwil aldı.

“Şiddeti daha da artır, kardeşim,” dedi yüzbaşı, “Amacımızı unutma.”

“Endişen olmasın,” diye cevapladı acımasız kadın.

Carleson koltuğa geri döndü, yüzbaşının kız kardeşi aleti üzerine uzandı, yavaşça kıcına soktu; bu arada ben ve Borghese vajinasını par-

maklarken o da kurbanlara uygulanacak işkenceleri sıralıyordu.

“Bence,” dedi, “Şu anda beni beceren adamın karısının göğüslerine sıcak maşalar bastırılmalı” diye devam etti, aletin sıcaklığını hissederek hissetmez boşalmaya hazır hale gelen sürtük, “Şu dört bıçakla, abimin bizi beklerken becermekte olduğu oğlanın kıcını kesmeliyiz; Christine’in de kıcının dağlanması istiyorum ve Borghese’in okşadığı Ermelinde’nin kıcına da kızgın yağ dökülmeli.”

Ancak o anda çok komik bir olay gerçekleşti: Duydukları karşısında panikleyen kız, bağırsaklarındaki her şeyi serbest bıraktı ve yere sıçtı.

“Aman Tanrım,” diye gürledi Borchamps, kızın kıcını öfkeyle teklemelerken, “Bu öylesine büyük bir rezillik ki, sürtüğün boğazını şu anda kesmem gerekir.”

“Şeytan için ne farkeder ki?” dedi Clarwil, “Bu boktan başka bir şey değil ve sen boka bayılırsın; yoksa onun yerine Juliette’inkini mi isterdin? Hadi gel o zaman, biraz al, parmaklarım bokunu hissedebiliyor, ağzına sığabilecek durumda.”

“Ah, iyice iğrençleşiyoruz,” dedi yüzbaşı sevinçten havalara uçarken. Dudaklarını deliğine sürtüp içindekiler için yalvarırken; “Böyle cümleler sarfettiğinde, orgazm hep çok yakındadır.”

Ağzına sıçtım, inanabiliyor musunuz? O da aynı anda benim çıkar-dıklarımı yutarken bir yandan da altında konumlanan Christine’in ağzına sıçtı.

“Çok ahlaksız zevklerin var,” dedi Clarwil, Francisco’yu yüzüne sıçtırtmadan önce.

“Ah, haspam,” dedi abisi ona, “Kepazeliklerinden anladığım kadarıyla orgazm olmaya çok yaklaştın.”

“Kahretsin,” diye yapıştırdı cevabı, “Küçük yosmanın her tarafa sıçrattığı bokun üzerine uzanmak, içinde yuvarlanmak istiyorum.”

“Delirdin mi sen?” dedi Olympia.

“Hayır, sadece her zaman arzularımı tatmin etmek konusunda ısrarcıyım o kadar.”

Dileği yerine getirildi ve rezil pislüğün içinde yuvarlanırken orgazm oldu.

Yeniden cezaları uygulamaya döndük; bu sefer uygulayıcı Burg-hese idi.

“Bekle,” dedi yüzbaşı, Rosine’in göğüslerine bastırmak için maşayı eline alan Olympia’ya, “Sen işkence ederken ben de onu bir güzel düzeyim.”

O kadını becerirken, Olympia’da görevini yerine getirdi.

“Aman Tanrım,” diye haykırdı, “Acı çeken birinin kıcını düzmek ne kadar da zevkli! İnsanların, bu tür bir zevki tatmaktan mahrum ölmeleri ne acı! Yemin ederim doğada bundan daha tatlı bir şey yoktur.”

Korku dolu anlar yaşamasına rağmen Ermelinde çok daha fazla işkenceye maruz kaldı ve babası tarafından düzüldü; geri kalan her şey öngörüldüğü gibi gerçekleşti ve biz de bu korkunç anların zevkini çıkardık.

Carleson, çocuklarının üzerine yattı, onları dövdü, kırbaçladı, becerdi.

“Sen, sürtük,” dedi Rosine’e, kıcımı düzerken bir yandan da Olympia ve Raimonde ile oynayan Borchamps, “Hadi şimdi sıra senin, sen de çocuklarına işkence edeceksin; Carleson hançerinle şu zavallı orospunun kalbini hedef al ve söylediklerimi yapmamak konusunda dır dır ederse kalbini deş.”

Rosine hıçkırıklara boğuldu.

“Zayıflık,” diye öğüt vermeye başladı Olympia, “Ve keder heyecanımızı artırıyor ve bizi daha zalim davranmaya itiyor. Ağlamaya devam edersen başına daha kötü şeyler gelecek.”

“Büyük kızını saçlarından yakala,” diye bağırdı Borchamps, “Ve sen Clarwil, emirleri ver; Borghese’de seni takip edecek; en son sırada Juliette olacak.”

“Bence,” dedi dostum, “Bu aptal yaratık, kızının derisini yüzmeli.”

Rosine paralize olmuştu, Carleson hançeri göğsüne bastırdı, kadın itaat etti.

“Senin isteğin nedir Olympia?”

“Kızının kıcına kızgın balmumu döksün.”

Yine itiraz etmeye yeltendi ve yine hançerle tehdit edildi ve zavallı Rosine sessiz kalmaya mecbur oldu.

“Ya sen Juliette?”

“Annesi kan deryası içinde yüzene kadar kızını delik deşik etsin.”

Tüm bu isteklerin gerçekleştirilmesi o kadar zor oldu ki! Ama Carleson'ın hançeri marifetini gösterdi ve kadın kızının kıcının derilerini yüzmeye başladı. Tüm işkenceler biribirinden etkili korkunç sahnelere yol açıyordu. Sıra bana geldiğinde, annesi kızını deşerken Francisco'nun da ablasını becermesini istedim. Ve ben bu emri verdiğim sırada Borchamps spermlerini bağırsaklarıma bırakıyordu.

“Kahretsin,” dedi yüzbaşı, hala dik ve mor olan aletini kıcımından çıkarırken, “Bu kadar yeter hadi, işimize bakalım. Hadi, bu dördünü birbirine bağlayalım, böylece kocaman tek bir vücut haline gelecekler.”

“Tamamdır, peki ya şimdi?”

“Sekizimiz birden sıcak demirler alıp şu kokuşmuş etleri dövelim biraz...”

Bir saat kadar kadar uğraştıktan sonra: “Rosine şu hançeri al ve babası onu hareketsiz tutarken oğluna sapla.”

“Hayır, seni barbar, hayır,” diye çılgık attı kadın umutsuzca. “Hayır, kendi kalbime saplamayı tercih ederim...” dedi ve hamle yaptı şıllık, zamanında davranmasaydım hayatına son verecekti.

“Sürtük! İtiat et,” diye gürlledi Carleson.

Ve karısının elini kavrayarak, hançeri zorla çocuğun göğsüne sapladı. Erkekleri öldürmeye bayılan Clarwil kıskançlıkla başka bir hançer alıp ikinci bir darbe vurdu ve ilkinden bin kat daha derin bir yara açtı; sonra Rosine tahta bir sıraya bağlandı ve Borchamps, Ermelinde'den bıçakla annesinin vücudunu ikiye bölmesini istedi. Çocuk bunu yapmayı reddetti; sonra tehditler savuruldu. Korkmuş, kızarmış ve kan içerisindeyken kendi hayatını kurtarabilme umuduyla Carleson tarafından yönlendirildi.

dirilen eli, barbarca bıçak darbeleriyle annesini katletti.

“İşte, sen buradan çıktın,” dedi zalim babası vücudu ikiye bölmeyi bitirdiğinde, “Şimdi de geldiğin yere geri dönmelisin.”

Kızı sıkıca tuttu, kafasını bastırdı ve bükerek kadının rağminden içeri soktu.

“Ve diğerine gelince,” dedi, yüzbaşı Christine’i kastederek, “Sen de annenin arkasına girmelisin,” dedi. Bu işlemde yapıldıktan sonra, “Ne kadar güzel, üç kadın makul bir sayıya indirgenmiş oldu.”

“Ya Francisco?” dedi Clarwil.

“O senin,” diyen Borchamps, “Şu köşeye götür ve işini nasıl istersen öyle bitir.”

“Benimle gel Juliette,” dedi Clarwil, çocuğu peşi sıra sürüklerken.

İki çılgın kadın; şansız çocuğun planladığımız gaddar işkenceler sonucu yavaş yavaş ölmesini izledik. İşimiz bittiğinde, Carleson ve Borchamps, bizi kimsenin karşı koyamayacağı kadar güzel buldular ve becermeye başladılar; ancak kıskanç Borghese hemen işimize karıştı ve kurbanların artık zevk verecek durumda olmadığından yakındı. Mesajı aldık ve yemek için hazırlığa giriştik.

“Bu durumda,” dedi Borchamps, “Kurbanlar masamızın üzerine yatırılıp sergilenmeli. Böylece yaptığımız işkencelerin etkisi daha fazla olur ve aldığımız zevk uzun sürer. Ayrıca farklı olarak bir şeyler daha yapmak istersek, anında ulaşabileceğimiz bir yerde olurlar.”

“Hadi, onları masaya götürelim,” dedi Clarwil, “Ama yemek yemeden önce düzölmek istiyorum.”

“Ama kiminle?” diye sordum arkadaşşıma. “Hepsi kupkuru.”

“Abi,” dedi, doymak bilmez yaratık, “Ordundan en yakışıklı on kişiyi çağır ve bize orospuluk yaparak hizmet etmelerini emret.”

Askerler geldi; ben, Clarwil ve Borghese, dikilmiş aletlerin karşısında kendimizi yere attık. Elise ve Raimonde’da yardım etmek üzere yanımızda yer aldılar. Sbirgani, yüzbaşı ve Carleson bizi izleyerek birbirlerini becermeye başladı ve dört saat boyunca, kurbanlarımızın inle-

meleri eşliğinde üçümüz dünyanın en büyük orospuları gibi düzüldük; sonunda askerler yorgunluktan bitap düşmüş şekilde huzurumuzdan çekildiler.

“Tüm spermelerini boşaltmış bir erkek daha fazla ne işe yarar ki? Abi,” dedi Clarwil, “Şu on askeri geri çağır ve lütfen boğazlarını keserek öldür.”

Kaptan ondan istenileni yaptı, yirmi kadar adamı diğer onunu doğramaya başladı, katliam sürerken bir yandan da ben, Clarwil ve Borg-hese birbirimizi parmaklıyorduk. Cesetlerin üzerinde leziz yemekler sunuldu. Ve üzerimizdeki tüm bok, sperm kalıntıları ile çıtırçıtlak, sunulan yemekleri zavallı kadınların kanlı etleriyle karıştırarak afiyetle yedik. Cesetlerin, şarabın, bokun, spermin ve canlı insan etinin verdiği zevkle kendimizden geçtik; sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda iki kadavranın arasındaydım, burnum Carleson’ın kışındaydı, sıçtığı boklar boğazımı yakıyordu, aletini ise Borghese’in içinde unutmuştu. Yüzbaşı, Raimondé’un kışını yastık olarak kullanmıştı, aleti hala içimdeydi, ve Sbrigani, Elise’in kollarında horluyordu... Kurbanların parçaları hala masanın üzerindeydi.

Yıldızlar bir başka parlıyordu. Gördüğünüz gibi cennet insanoğlunun iyi davranışları üzerine kurulu değildi, tam tersi ahlak en büyük sıkıntıları yaratan olguydu. Eğer, suç günah olsaydı, suçsuzlar bu kadar acı çekerken, vahşiler bu denli mutlu olabilirler miydi?

“Hayır, kesinlikle hayır,” dedim arkadaşlarımla düşüncelerimi paylaşıırken, “Suç işleyerek kimi gücendirebiliriz ki? Tanrıyı mı? Aslında olmayan bir varlık gücenmişlik hissedebilir mi? Doğayı mı? Davranışlarımızdan gücünecek en son kişi o olmalı.” Ahlak bilimi olgusunu harika bir savunmayla açıkladım. “İnsanoğlu, doğaya bağlı değil, onun çocuğu değil, o bir parazit, bir kalıntı sadece. Mineralleri, bitkileri, hayvanları yöneten kanunlardan farklı kanunlara sahip değil; ve ürettiği zaman da bu kanunları karşı çıkmış oluyor, doğanın yararına ya da isteklerine uygun yaptığı tek bir iş bile yok. Yıkım onun için daha iyi, çünkü biz üredikçe parazitlerden kurtulma şansı azalıyor. Doğaya hizmet etmek

isteyenler ellerindeki her fırsatı kullanıp üremeyi engellemeli, yakıp yıkmalı, olabildiğinde çok insan öldürmelidir, böylece doğa bu ırkın sonunu getirip yeni bir türü doğurabilir ve bu yolla yenilenebilir. Ne büyük bir aptaldım ben, Clarwil! Seninle yollarımızı ayırmadan önce hala doğanın etkisi altındaydım; bu güne kadar özüksediğim gerçekler beni, artık ondan tamamen kopardı ve doğal gerçekleri kavramamı sağladı. Bu gerçekleri içselleştirdim ve ah, eğer tutkuları inkar edersek çok büyük enayilik etmiş oluruz dostlarım çünkü varlığımızın itici gücü onlar ve kulaklarımızı onların verdikleri ilhamlara kapatamayız. Bu tutukular bizim bir parçamız, içsel bütünlüğümüz için vazgeçilmez bir unsur ve tatmin duygumuz için vazgeçilmezler. Oh, sevgili Clarwil,” diye devam ettim, dostumun ellerini benimkilerin arasına alıp sıkıca tutarken, “Şimdi bu tutkuların kölesiyim! Oh, ne olursa olsun, onlar için her şeyi feda ederim! Şu ya da bu kurban ne önemi var! Hiç biri diğerinden ayrılmayı haketmiyor. Alishla gelmiş olduğu gibi, birinin diğerinden daha değerli olduğu ve bu yüzden farklı davranılması gerektiği önyargısı, alacağım zevki azaltmak yerine daha da artırır. Her türlü zevki tatmalıyım ve ellerim de her daim arzularımı tatmin etmek ve en yüksek fiyatı ödemek için kalkacaktır.”

Talihin her zaman yüzlerine güldüğü vahşi arkadaşlarımda bana hak verdiler.

Bu harika gecenin bize yaşattığı çöşkuyu sindirebildikten sonra Borchamps bana, Venedikliler tarafından gönderilen altı vagonluk bir grubun imparatoru ziyaret için yola çıktığını söyledi. Bu koca konvoyu sadece yüz adam koruyordu, Tyrol'daki dağ geçidini geçerken, yüzbaşının iki yüz kadar adamı önlerine çıktı ve bir saatlik çatışmadan sonra onları tutsak almayı başardı.

“İşte, hayatımın sonuna kadar zengin bir adam olarak yaşayacağım,” dedi Clarwil'in şanslı ağabeyi. “Ve bu mutluluğun bizi tam da ne zaman yakaladığına dikkat edin lütfen. Zavallı kadın ve çocukları eziyet edip, hepsini öldürüp, orospuluk yapıp, kepezeliğin sınırlarını zorladığımız anda bu servet cennetten çabalarımızın mükafatı olarak gönderildi. Ar-

tık doğanın suçu ödüllendirdiğinden şüphemiz kaldı mı? Ah, benim bu soruya cevabım hiç bir zaman değişmeyecek ve sonuçları bu kadar teşvik edici olduğu sürece sonsuza kadar suç işleyeceğim, Carleson,” dedi haydut, “Saymaya başlamadan önce, vagonlardan birinden yüz bin al, bu cesaretin ve bize teklif etme nezaketini gösterdiğin ailen karşılığında hediyem olsun sana.”

Carleson, efendisine dizlerini öperek teşekkür etti.

“Sizden saklama gereği duymuyorum, tatlı bayanlar,” dedi Borchamps bize, “Bu adama çok düşkünüm ve biri severse, sevgisini para ile kanıtlamalıdır. Başlangıçta, aldığım zevkin er ya da geç azalacağını düşünmüştüm ancak bu leziz adamla boşaldığım her an ona biraz daha bağlandım. Binlerce, hatta yüz binlerce kez özür dilerim ancak onunla tattığım zevki hiç birinizle tatmam mümkün değil.”

Bir kaç gün daha Borchamps’ın kalesinde eğlendik ve sıkılmaya başladığımızı görünce şunları söyledi:

“Dostlarım, sizinle Napoli’ye gelmeyi umuyordum. Ancak, bu aralar zevkim yerine işimle uğraşmam gerekiyor. Bu asil kasabaya kardeşimle birlikte gideceksiniz ve size masraflarınızı karşılamamız için sekiz yüz bin frank vereceğim. Varır varmaz uygun bir yer kiralayın ve üç kız kardeş olduğunuz yalanını atın – ki, aynı çekici ifadelere sahip olduğunuz için buna inanmaları pek güç olmayacaktır. Siz, şehrin size sunduğu günah fırsatlarını en iyi şekilde değerlendirirken, Sbirgani de işlerinizle uğraşmaya devam edecek. Elise ve Raimonde’da genç yardımcılarınız olacak. Bana gelince, eğer fırsatım olursa sizi ziyarete geleceğim; üçünüz de çok eğlenin ve zevk alırken beni de düşünmeyi unutmayın.”

Oradan ayrıldık. İtiraf etmeliyim ki Carleson’dan ayrıldığıma üzül-müştüm. Brochamps’ın kalesinde kaldığımız sürece bu yakışıklı adama kendimi sürekli becerttirmiştim ve onun hayran olunası aletinin sertliğini unutmak zor olacaktı. Tabi ki, hislerimin aşkla bir ilgisi yoktu: O tanrıya, hiç bir zaman tapmamıştım; burada asıl sorun bu kadar iyi bir düzücünün zor bulunmasıydı ve bugüne kadar kimse beni Carleson kadar iyi tatmin edememişti. Ayrıca Borchamps, teğmenini herkesten kıs-

kandığı için aldığımız zevki saklama çabamızda heyecanımızı artırmıştı ve son görüşmemizde çılgınlar gibi sevişip ayrılmak zorunda kaldık.

Napoli'ye varır varmaz, Chiagiaquay'da mükemmel bir ev kiraladık, yüzbaşının öğütlediği gibi kardeş olduğumuzu ve asil bir aileden geldiğimizi söyledik. İlk önce, bu yarı İspanyol halkın alışkanlıkları ve ahlak anlayışını anlayabilmek için bir ayımızı ayırdık; hükümetini, kanunlarını, sanatını ve diğer toplumlarla ilişkilerini inceledik. Çalışmalarımızı tamamlamıştık, artık topluma karışma zamanımız gelmişti. Ünümüz kısa zamanda etrafa yayıldı. Kral bizimle tanışmayı arzu etti; ancak Kral'ın cadoloz karısı bizi gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. XVI. Louis ile evlenmiş olan bu zengin ve kendini beğenmiş kadın, Avusturyalı ailesinin diğer üyeleri gibi kocasının kalbini, sadece onu politik olarak yönetebilmek için çalmıştı; Marie Antoinette kadar hırslıydı; kocası umrunda bile değildi, istediği tek şey krallığı yönetmektir. Ağır kanlı, saf ve kör Ferdinand'ı sadece rakip olarak gören bu kadın Neapolitan halkının mahvolmasını umursayan, kendi Hapsburg halkının çıkarlarını gözetken bir orospudan başkası değildi.

Takdim edilmemizden kısa bir süre sonra Kral'dan şöyle bir davet aldım:

“Önce Paris, sonraki gün Juno, Pallas ve Venüs teklif edildi; Kral seçimini yaptı ve elmayı size bağışlamayı uygun gördü; gelin ve yarın Proctici'den alın, orada yalnız olacağım; eğer davetimi geri çevirirseniz çok üzüleceğim ve siz de alacaklarınızdan mahrum kalacaksınız. Bu yüzden sizi bekleyeceğim.”

Mesaj öylesine despotça ve kısıydı ki, en doğrudan cevabı hakediyordu. Cevabımı sözlü olarak yolladım ve gönderdiğim çocuğa dakik davranacağımı söylemesini tembihledim. Çocuk ayrıldıktan hemen sonra kızkardeşlerime güzel haberi vermeye gittim. En küçük bir kıskançlık belirtisi göstermeden, adamın nasıl yolunacak bir kaz olduğundan, ne kadar büyük bir kar elde edeceğimizden söz edip güldüler ve macerayı kaçırmamam için yalvardılar. Hemen hazırlanıp yola koyuldum. Bir kaç dakika sonra Herculaneum'um tahribinden kurtulup yenilenen kale ka-

pısının önündeydim. Sonunda Kral'ın huzurundaydım.

“Seçimim kıskançlık yaratmıştır tabi doğal olarak değil mi?” dedi aptal adam, iğrenç Fransız aksanıyla.

“Hayır efendim,” diye cevapladım onu, “Kıskardeşlerim kararınızı büyük bir ağırbaşlılıkla karşıladılar, gerçekleştirmek istediğiniz fantezilerinize dahil olamamaktan ötürü üzüntü duymuyorlar.”

Beni süzdü. “Ne olağan dışı bir cevap. Tanrı ruhumu korusun.”

“Kralların, benim gibi sıradan insanlar tarafından pohpohlanmaya alışık olduklarının farkındayım ancak, ağzımdan gerçeklerden başka bir şey duyamazsınız.”

“Ama ya gerçekler acıysa?”

“Krallar neden farklı şeyler duymayı ister ki? Neden herhangi bir adama söylenen gerçeklerden farklı olarak yalanlar duymak isterler? Belki de onlara en çok ihtiyacı olanlar krallar olduğu içindir?”

“Gerçeklerden daha çok korktukları kesin.”

“O zaman adil davranın, bir adamı köle eden boş gururdan kurtulun, gerçekleri duydukça onlara karşı duyduğunuz korku da hafifleyecek.”

“Ama madam, bu tür konuşmalar...”

“Sizi ürkütüyor, Ferdinand, görüyorum. Hiç şüphe yok ki, sizi ellerim ve dizlerim üstünde selamlayacağım sanıyordunuz; ayaklarınıza kapanıp size hizmet edecektim. Hayır, bir fransız kadını olarak, cinsiyetim ve ülkemin bana aşladığı gurur bu tür hastalıklı davranışları sergilememi engelliyor. Ferdinand, seninle kışkırtıcı bir şekilde konuşacağım, çünkü seni çıkarların doğrultusunda aydınlatacak kadar bilgi sahibi biri olduğuma inanıyorum. Bu yüzden hoppa ve sıradan kadınlardan aldığın zevkleri bir an için unut, seni ve krallığını çok iyi tanıyan ve bunlar hakkındaki endişelerini paylaşmak isteyen bir dostla konuşmaya zaman ayır.”

Sürpriz karşısında şaşırان ve sersemleyen Kral, beni verebildiği tüm dikkatiyle dinledi.

“Dostum, sadece terbiyesizliğimi daha da ortaya çıkaracak o övgü

dolu sözler ve ünvanlardan kurtulmama izin ver; uzun zamandır ülkenin başı boş olduğunu görüyorum, içinde bulunduğunuz durumu Napoli'ye geldiğim günden itibaren gözlemlemeye başladım ve elinizde hiç bir değer kalmadığını farkettim. İnsanlar, atalarının izlerinden sapmışlar, devamlı yabancıların baskısı altına kaldıkları için gevşek, korkak insanlara dönüşmüşler. Rejim altında köleleştirilmişler, enerjileri kalmamış ve tanınmaz hale gelmişler. Bu ulus uzun zamandır bir kurtarıcı arıyor, onlara Napolitanların kurtuluşlarının dışarıdan gelen bir kahramanda değil, hükümdarlıkta ve onu yönetenin ellerinde olduğunu gösterin. Bugüne kadar gelmiş tüm krallar, halkın gücünü arkalarına almışlardır, halk olmadan güçsüz ve yalnızlardır. Buraya geldiğimde şehrinizi karış karış gezme fırsatı buldum. Bu şehir tüm ulusun zenginliğini yiyip bitiriyor. Bu başkente bakınca ne mi gördüm? Her yerde gösteriş ve zenginlik ki, bunlar tembelliğin ve yoksulluğun en büyük kanıtıdır. Bir yanda asiller, krallar gibi yaşarken, diğer yanda halk köleden beter durumda. Eşitsizlik, yıkıcı bir zehir gibi her yeri sarmış; ve politikalar sınıflar arası eşitsizliği desteklediği sürece bu durumdan kurtulmanın imkanı yok. Sadece iki tip insan var, büyük toprak sahibi adamlar ve bir ekmeğe muhtaç yoksullar, bu iki uç nokta arasında başka hiç bir sınıf yok. Bu da iki tarafı birbirinden keskin bir şekilde ayırıyor. Eğer bu zengin taraf az da olsa ahlak sahibi olsaydı onlara acıyabilirdim ancak, ellerinden gelen tüm aşırılıkları yapıyorlar ve aptalca oyunlar oynamaktan başka yetileri yok; kabalıklarıyla gurur duyuyorlar, asaletten uzak, ahlaksız hayatlar sürüyorlar. Benim fikrime göre, hepsi sizin ünlü Vesuvius volkanınıza benziyorlar. Yaptıkları tek şey, manastıra para vermek, oyuncularını desteklemek, atlarını ve av köpeklerini beslemek.”

“Halkın ayaklanmalarına karşı kurduğunuz yüce mahkemelerden etkilendim ancak, bunlar güç kazanmak için yapıldıkları halde zayıflığınızı zerre kadar iyileştiremiyor.”

“Ruhban sınıfı büyük bir zenginliğe sahip olmakla suçlanıyor. Ben, bunu bir suç olarak görmüyorum: Aç gözlülükleri, ulusu yönetenlerinkiyle paralellik gösteriyor, bu yüzden eşitliği sağlamaya çalışıyorlar.

Hem rahiplere ne kadar para atarsanız onlarda o kadarını topluyor tabi ki. Eğer biri krallığın hazinesinin nerede olduğunu sorgularsa hiç değilse yerini biliyorsunuz.”

“Ulusunuzu yakından analiz ederken, her biri ya faydasız ya da güçlüler tarafından yönetilen üç temel toplulukla karşılaştım: Alt sınıfa ait insanlar, rahipler ve fahişeler. Bir ulusu zayıflatacak her birliğe sahipsiniz ama onu güçlü hale getirecek tek şeyden yoksunsunuz. Bir kral, devletin yöneticisi... Halkı refaha ulaştırabilecek, düzeni sağlayabilecek tek otorite.”

“Doğa, halkınızın karşısına sayısız engel çıkarıyor, ancak tembelliklerinin sebebi bu değil; genel eylemsizliklerinin nedeni onları bağımlı hale getiren, refahtan uzaklaştıran politikalarınız; dertlerine çare olacak ilaçtan onları men ediyorsunuz. Sonunda bu yaptıklarınız hükümdarlığınızın mezarını kazacak, yapmanız gereken şey zayıflıklarınızdan ders alıp onları güce dönüştürmek. Sizin endişeniz sanatı ve yetenekleri geliştirmek değil. Verdiğiniz bu afyonla halkı uyutuyorsunuz, böylece onlarda sizin yüzünüzden çektikleri acıyı farkedemiyorlar. Ve bu şehirde bilginin izine bile rastlanmıyor çünkü insanlar bilgeliğin ödüllendirilmediğini bildikleri için ona sahip olmaya çalışmıyor.”

“Kanunlarınızı da inceledim, gayet iyiler ancak uygulamada sorun yaşıyorsunuz ve bu yüzden hiç bir işe yaramıyorlar. Peki bunun sonucunda neler oluyor? İnsanlar reformları uygulamak yerine sahtekarlıklarla yaşamayı tercih ediyorlar, reformların yarardan çok zarar getireceklerini bildikleri için korkuyorlar; bu yüzden de her şey olduğu gibi bırakılıyor. Daha da fazlası düzen gittikçe çarpıklaşıyor ve kimse artık hükümette görev almak, halkın işleriyle uğraşmak istemiyor; ve tüm bu aksaklıklar lüks, hoppalık ve eğlenceyle örtülmeye çalışılıyor. Çürümüşlüğü görmezden geliyor, küçük zevkleri, büyük kalkınmalara tercih ediyorsunuz. Böyle davranmaya devam ettiğiniz sürece sorunlarınız katlanacak ve bir gün halledilemeyecek düzeye gelecek. Bu da sizi yıkmak için bekleyen düşmanlarınızın ekmeğine yağ sürmek demektir.”

“Ayrıca ulusunuzun büyük bir donanmaya ihtiyacı var ancak ülke-

nizde çok az asker gördüm ayrıca bir tane bile savaş geminiz yok. Bu ilgisizlikle, bu özrü olmayan duygusuzlukla hakettiği denizler hakimi sıfatını kaybediyorsunuz ve kara kuvvetleriniz, deniz donanmanızın eksiklerini tamamlamadığı sürece yok olmaya mahkumsunuz. Sürekli gelişen uluslar size güleceklerdir ve içlerinden biri köklü bir devrim yaşarsa tartıdaki yeriniz de oynayacaktır. Papa bile tenezzül etse, sizi titretebilir.”

“Evet, Ferdinand! Bu şekilde yönetilen bir ulusa hükümdarlık etmenin hiç bir değeri yok. Bir hükümdar hatta bir despot bile, halkı böylesine acılar içinde kıvrandırken mutlu olamaz. Ya ekonomik duruma ne demeli? Yüksek ve alt tabakalara kadar herkesi inceledim. Tarımı destekliyor musun? Nüfus artışını teşvik ediyor musun? Ticareti koruyor musun? Gerçek sanatı destekliyor musun? Bu yönde sarfedilen en ufak çabayla karşılaşmadığım gibi zıt yönde uğraşıldığına şahit oldum. Peki sonuçta ne olur? Solgun monarşin yoksulluk içinde can çekişir; Avrupa güçler arasında bir hiç halini alırsın; çökmen çok zaman almaz.”

“Şehrini içeriden analiz etmemi ister misin? Sokaklarda nasıl bir tavır sergilendiğini söyleyeyim mi? Bir toplumu temel ahlak kuralları ayakta tutar. İnsanlar züppelikten uzak yaşamalıdır, dostluk alışkanlık haline gelmelidir ve evlilik soyun devamı için gereklidir; ancak İspanyolların esareti altında uzun süre kalan Neapolitan halkı bu değerlerin farkında bile değil; gurur, ulusunun sahip olduğu yıkıcı bir miras. Halkın maskelerinin düşmesinden korktuğu için, hiç bir şeyi dikkatlice incelemiyor. Aptal ve cahilce aristokrasin, her yerde olduğu gibi güvenli yasaları ikame ediyor ve melankoli ile tehlike her tarafı öylesine sarmış ki, kısaca bu şehirde adalet yok diyebiliriz. Ve bu zamana kadar gezdiğim şehirler içerisinde suçluyu temize çıkarmak ve suçsuzu mahkum etmek için bu denli uğraşan bir yer daha görmedim.”

“Mahkemelerinizin nezaket ve cesaret aşılayacağını ummuştum ama kabalık ve aptallıktan başka bir şey görmedim. Monarşinin ahlaksızlıklarından bıkan ben, buraya geldiğimde bir kaç eski ahlaki adetle karşılaşacağımı zannetmiştim: Bunun yerine Avrupa’daki devletlerle çatışma-

larınızın getirdiği karmaşayla yüzleşmek zorunda kaldım. Ülkenizdeki her bir birey refaha ulaşmak için gerekli olan özelliklere sahip ama onun yerine istediklerini sahtekarlıkla elde ediyorlar; şeref sizlik kök salmış ve hiç bir millet artık size güvenmiyor.”

“Asilleri inceledikten sonra sıradan insanlara çevirdim gözümü. İstisnasız hepsinin görgüsüz, aptal, tembel, hırslı, kana susamış, saygısız ve bu tür ahlaksızlıkları telafi edecek en küçük ahlak kısıntısından dahi yoksun.”

“Bu iki tarafı bir resimde birleştirip toplumu bir bütün olarak yorumlamamı ister misiniz? Ekonomik bir karışıklık görüyorum; halk en temel ihtiyaçlarını bile karşılamaktan yoksun; yoksullar zenginlerin eğlenceleri ve oyunları için kullanılıyor; zenginler atlara bile yemek yedirirken, emirlerinde çalışanların tabakları boş. Lüks düşkünü varlıklı insanların evlerinde onlarca uşak ve hizmetçi var. Kızlarını asla evlendirmek niyetinde değiller. Böyle giderse ne olur? Lüks yaşamın nimetlerini artırmak niyetiyle popülasyon azalır ve devletiniz zayıflayarak çöker.”

“Düğün törenlerinizdeki savurganlık gaddarlık derecesinde. Geline sadece bir günlüğüne süslemek için harcağınız paralar dudak uçuklatıcı. Eğer görkemli bir seremoni yapmazsanız naumusunuzun iki paralık olacağı saplantısına sahipsiniz.”

“Ferdinand, halkın aşırı derecede fakir olmasına karşın sen çok zenginsin. Ve eğer seleflerin gümüş için topraklarını parça parça satmamış olsaydı daha da zengin olabilirdin. Karşılıklı ticaret anlaşmalarından biraz daha para kazanabilirsin de; ancak koca Avrupa karşısında tek başına savunmasız ticaret yapmaya kalkan halkın hep fakir kalacak. İşte bu senin halkının hikayesi, sevgili Prens'im; herkesten aldığı harçla eninde sonunda hiç müşterisi kalmayan bir endüstriye sahip olacaksın.”

“İşin komik tarafı sanatın, halkının abartılmış bir kopyasını sergiliyor. Dünya üzerindeki hiç bir şehir senin dekorasyonunun abartısını geçemez. Napoli tıpkı popülasyonu gibi, gösterişli ama değersiz. Tıp, cerrahi, şiir, astronomi hala karanlık çağlarını yaşıyor burada; ancak dansçıların harikalar ve hiç bir yerde böylesi aptal kış yalayıcıları yok.

Diğer ülkelerde insanlar zengin olmak için çaba gösterir, ancak Napoli’de insanlar sadece zengin görünmek için uğraşır: Kalbini zenginleştirceği yerde eğlenmeye bakıyor ve refahını artırmaya çalışmak yerine caka satmak için yanıp tutuşuyor. Bu yüzden bu ülkede herkes kendi için gereksiz ne varsa ona para harcıyor. Aşağılık yöneticiler gereksiz ziyafetlere para harcıyorlar; bu kadar pahalı ne tür yiyecekler olabilir ki? Züppeliklerinden başka yiyecek daha iyi ne var? Hiç bir şey: Zavallı köylünüz sizin aşırılıklarınız karşısında saf saf itiat ediyor. Herşeyinizi güzel arabalara, pahalı üniformalara harcıyorsunuz. Tutumlu atalarınızın ismini şavurganlıklarınızla karalıyorsunuz ve onlarla aranızdaki fark gittikçe açılıyor. Kadınlarınız otoriter, kirli, talepkar ve cadoloz ayrıca kibar ve stil sahibi olmaktan çok uzaklar. Buradaki erkekler onlardan en ufak bir fayda görmüyorlar; topluma hiç bir yararları olmadığı gibi zarar da veriyorlar.”

“Bununla birlikte bir konuda adil davranmam gerek: Halkınız hakkında söylecek birkaç iyi lafım var. Temelde içlerinde iyilik barındırıyorlar; Napolililer ateşli ve çabucak sinirlenen tipler ancak öfkeleri saman alevi gibi hızla sönüyor ve kalpleri yapılan kötülükleri hemen unutacak kadar sıcak ve ahlaklı. Buradaki suçların hemen hemen hepsi plansız ve o anın şehvetiyle işlenmiş. Bu da Napolililerin kindar insanlar olmadığını gösteriyor. Bu insanlar seni seviyor Ferdinand. Sen de karşılık olarak onları ne kadar sevdiğini ve onlar için ne gibi fedakarlıklarda bulunabileceğini göstermelisin. İsveç kraliçesi Christine tahtını bu felsefe üzerine kurdu: Krallık asanı yarımseverlik uğruna kullan, böylesine kötü durumda olan bir halkı, senden başka kimse kalkındıramaz. Unutma bugünün dünyasında krallar, artık hiç birşey, önemli olan tek şey çoğunluğun mutluluğu. Bu insanları kendi problemlerini çözmeleri için yalnız bırak, dümeni elinde tutan bir kral var oldukça uzaklara açılmaları imkansız: Napolililerin cumhuriyeti yaşamalarına izin ver. Kötü kölelerden, iyi vatandaşlar çıkacaktır. Sahip olduğun gücü zincirlerinden kurtararak ihtiyaçları olan enerjiyi geri ver onlara. Böylece tek seferde iki şeye birden sahip olmuş olacaksın: Avrupa’yla daha az kavga eden bir

hükümdarlık ve hayran olunası bir ulus.”

Konuşmamı bitirir bitirmez beni dikkatle izleyen Ferdinand, diğer Fransız kadınlarının da benim gibi politikayla ilgi olup olmadıklarını sordu.

“Hayır,” diye cevap verdim, “Ve böyle olması da çok üzücü; kurdeleleri ve fırfırları analiz etmede krallıkların yapısını analiz etmekten daha başarılıdılar; kötü muamele gördüklerinde ağlarlar ve zincirlerinden kurtulur kurtulmaz küstahlaşırlar. Bana gelince ciddiyetsizlik tarzımı değildir ancak, aynısını çapkınlık için söyleyemeyeceğim... Ona aşırı derecede bağımlıyım. Ancak başkalarını beceriyor olmam beni dünya popülasyonunun çıkarları hakkında konuşmamı engelleyecek kadar kör etmez. Minerva ve Venüs’ün içimde yaktığı ateşle, seni baldızın gibi düzebilirim ve atalarımız esinlediği bilgiyle Hobbes ve Montesquieu gibi düşünür ve konuşurum. Sence bir krallığı yönetmek çok mu zor? Sadece insanların refahını koru ki, kimse senin sahip olduklarını kıskanmasın; sonra da tüm hayatını bu denkliliği sürdürmeye ada ki, bu pek de zor olmayacaktır. Çünkü insanlar mutlu olduklarında itaatkar ve uysal olurlar. Bence tüm giz burada yatıyor ve seninki gibi bir ulusu yönetme şansım olsaydı aynen bunu yapardım. Ama şunu sakın unutma sevgili dostum, bu söylediklerimin despotlukla uzaktan yakından alakası yok, onun ne çekici olduğunu bilirim ama çok da tehlikelidir; despotluğa karşı olan herhangi bir arzun varsa onu hemen söndürmeni tavsiye ederim. Eğer mutlu olmak istiyorsan halkına hakettiği mutluluğu vermelisin, çünkü onların mutluluğu solarsa karşılık olarak seninkine saldıracaklardır.”

“Yani, bunlarla neyi kastediyorsun?”

“Olabilecek en geniş düşünce, inanç ve davranış özgürlüklerini başlat. Karşındaki tüm ahlaki engelleri aş. Ereksiyon halindeki erkek, bir kedi veya köpek kadar özgür davranmak ister. Ona Fransa’da olduğu gibi rahat bir ortam sağlamalısın. Kepazeliklerini örtbas etmek için gerekirse kanun bile çıkartacaksın.”

“O zaman dediğine göre, hükümet altından hiç bir ahlaki iş yapıl-

mayacak öyle mi?”

“Bu ahlaksızlık değil, doğanın emri. Eğer onu, ruhuna esinlenenden farklı şeyler yapmaya zorlarsan her zaman mutsuz olacaktır. Zorbalıktan çeken insan kendi için çözümü senin kanunlarından daha iyi arar, çünkü bu işte çıkarı daha fazladır. İnsanlar kanunlardan kolayca kaçabilirler ama intikam alacakları kişi ellerinden o kadar da kolay kaçamaz.”

“İyi sevişirim,” diye söze başladı kafası karışmış Kral, “Ahçılara gerek kalmadan yemek yapıp yerim, mimara gerek kalmadan evler inşa edebilirim. Antikacılara ihtiyaç duymadan değerli eşyalar biriktiririm, uşakların yalakalık yapmalarına izin vermeyecek kadar iyi bilardo oynarım ama politika, din, ahlak veya hükümet hakkında konuşmam çünkü bu konular hakkında en ufak bir bilgim yok.”

“Ya krallığınız?”

“Kendi kendine yapabileceğinin en iyi şekliyle ayakta duruyor. Hem birinin krallık yapması için çok bilgi olmasına gerek var mıdır ki?

“Görünüşe bakılırsa hayır, siz de bunun en iyi kanıtısınız,” diye cevapladım. “Ancak, beni bir liderin kendisini felsefeden mahrum bırakmasının normal olduğuna hiç bir şekilde inandıramazsınız. Bir gün halkı aptal bir liderle ayaklanmaya kalkarsa, ancak bilge bir lider bu tehlikeden sağ salım çıkabilir. Ve eğer onu önlemek için gerekli tedbirleri almazsanız bu tip bir tehlikeyle karşılaşmanız çok yakındır.”

“Benimde toplarım, kalelerim var.”

“Onları kim yönetiyor?”

“Tabi ki benim insanlarım.”

“Sizden bıktıkları zaman, silahlarınızı sizden kurtulmak için kullanacaklar, kalenizi elinizden alıp belki de kim bilir, sizi çamurlarda sürükleyecekler.”

“Beni çok korkuttunuz, madam! Ne yapmalıyım?”

“Size az önce söyledim ne yapacağınızı. Arabacıyı örnek alın; at geri gittiğinde onu cesaretlendirmek için besleyin, ona iyi davranın, dizginlerini gevşetin, kafasını oynatmasına izin verin. Doğa, insan tohumla-

rını tüm dünya üzerine serpti, onlara hayatlarını sürdürebilecek kadar akıl bahşetti; yalnız bir öfke anında, onları krallar tarafından yönetilmeye mahkum etti. Onları doktorlar olarak görebiliriz, hasta olduğunuzda çağırırsınız ancak iyileştiginizde yolu gösterirsiniz, bu yüzden nihai amaçları hastalağı olabildiğince uzatmaktır ve hastayı iyileştirmeye çalışıyormuş gibi görünürken onunla birlikte mezara kadar gider.”

“Juliette, çok doğru noktalara parmak bastın, konuşmanı beğendim, ancak... Kafa karıştırıcı, beni çok korkuttunuz; benden çok daha zeki olduğunuz bir gerçek.”

“Beni övmenize gerek yok. Neyse efendim, zekam sizi korkuttuysa aynı şekilde zevkte verebilir. Gelin, ne arzu edersiniz?”

“Dünyanın en güzel vücuduna sahip olduğunuzu söylediler, Juliette. Onu görmem lazım. Geldiğinde gösterdiğin tavırlara karşılık olarak bu tavrım pek hoş görünmeyebilir; ancak pek ince biri değilim sevgilim. Siz ve kızkardeşleriniz hakkında bir çok bilgi edindim; çok zengin olmakla birlikte, harika sürtüklersiniz üçünüzde.”

“Bilgileriniz tamamen hatalı, Lord’um,” diye cevap verdim neşeyle, “Casusları da efendileri gibi, size hizmet etmiyor sadece paranızı çalışıyorlar. Yanlışınız var; ama önemli değil. Kendi adıma rahibe gibi davranacak değilim. Asıl sorun sadece kullanılan terimlerde. Size enişteniz Tuscany Dükü’nden daha fazla zorluk çıkartmayacağım. Şimdi iyi dinleyin beni. Bizi sürtükler olarak addettiniz ki, öyle olmadığımız su götürmez bir gerçek, yine de günahkarlık ve ahlaksızlıktan ödün vermiyelim; eğer isterseniz üçümüze birden sahip olabilirsiniz.”

“Gerçekten,” dedi Prens, “Hiçbir şey beni, bütün bir aileyi aynı anda becermekten daha mutlu edemez.”

“O zaman bu tatmini yaşamalısınız ve karşılık olarak gelecek altı ay boyunca Napoli’deki tüm harcamalarımızı karşılayacaksınız, eğer herhangi bir borcumuz olursa onları da ödeyeceksiniz ve kendimizi memnun etmek için yapacağımız muzipliklere istinaden de dokunulmazlığımız olacak.”

“Muziplik?” diye merakla sordu Ferdinand, “Ne çeşit bir muziplik bu?”

“Sayısız, vahşı ve hayal edilebilenin ötesinde; kardeşlerim ve ben söz konusu suç olduğunda sınır tanımıyoruz, her türlüşünü işleriz ve karşılığında hiç birinden sorumlu tutulmamayı diliyoruz.”

“Pekala,” diye cevapladı Ferdinand; ancak eylemlerinizin aşırı derecede göze çarpmamasına ve beni ya da hükümetimi hedef almamasına çok dikkat edin.”

“Hayır, hayır,” diye temin ettim onu, “Sadece eğlenmemizi sağlayacak şeyler olacak o kadar. İyi ya da kötü rejimin bulunduğu yerde kalması gerek ve insanların sorunlarını çözmek üzere krallarıyla başbaşa bırakmak en akıllıcası.”

“Tamam o zaman,” dedi Ferdinand, “Şimdi eğlenmeye başlayabiliriz.”

“Ama kardeşlerimi de istediğimizi söylememiş miydiniz?”

“Evet, ama bir yerden başlamalıyız. O yüzden, senden başlayalım.”
Ve beni bitişikte çembere sürükleyerek, “Juliette,” diye devam etti Napolili ve aynalarla çevrili bir kanepenin üzerinde uzanmış yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında neredeyse çıplak bir kadını işaret etti, “Benim kadar bu kadının da tutukularını tatmin etmelisin.”

“Bu kadın da kim?”

“Karım.”

“Ah, demek siz Charlotte’sunuz,” dedim “Ününüzü çok duydum, kardeşiniz kadar sürtük olmakla birlikte ondan daha heyecan verici olduğunuzu söylemişlerdi. Görelim bakalım.”

“Juliette,” diye araya girdi Ferdinand, “Beni memnun etmek istiyorsan önce Kraliçe’yle ilgilenmelisin.”

“Sadece isteğini dile getirmesi yeterli, her türlü ahlaksızlığı gözümü kırpmadan yapabilirim, hazır olmadığım bir tane pozisyon bile yok.”

Ve o anda Charlotte kollarını belime doladı ve binlerce kez öperek ona vereceğim zevk için ne denli hazır olduğunu gösterdi. Ferdinand ikimizi birden soydu. Sonra on beş yaşlarında bir ulak çocuk çağırdılar. Kral onunda giysilerini çıkarma görevini üstlendi. Kraliçe’yle koltukta birbirimize sürtünürken Kral ikimizi görebileceği bir yere konumlan-

miş, çocuk tarafından düzülüyor aynı zamanda onu şehvetle öperken arkasını parmaklıyordu.

Oh, dostlarım! Charlotte ne kadındı ama! Kalbindeki tutku vajinasına işlemişti; kalçalarını vücuduma dolayışı, klitorisini benimkine sürtüşü tek kelimeyle muhteşemdi; elleriyle kalçamı ovuyordu, bir parmağıyla da kış deliğimi gıdıklıyordu, dili ağzımın derinliklerine kadar girmişti, salyalarımı büyük bir susuzlukla emiyordu; orospu alev alev yanıyordu, tutku gözeneklerinden fışkırıyordu sanki. Pozisyonu değiştirdim, başını kalçalarımın doğru indirdim, benimki de onunkilerin arasındaydı ve bu şekilde boşalana kadar birbirimizi emdik. Oh, onun ağzına verdiklerimin karşılığını nasıl da ödüyordu. Boğazını spermle doldurmama karşılık, orgazmı beraber zevk seli de benim boğazımdan aşağı akıyordu. Birbirimizin spermlerini son damlasına kadar yalayıp yuttuktan sonra benden ağzına işlememi istedi; ben de aynı talepte bulundum ve birbirimizin ağzına işerken tüm idrarı içtik.

Charlotte çok güzeldi, cildi bembeyazdı, göğüsleri dik ve sıkıydı, kıcı hayranlık uyandırıcıydı, kalçasının orantısı olağanüstüydü; hayatı boyunca eline geçen her düzüşme fırsatını kullanmıştı ama vücudunu iyi korumuştı ve delikleri hala sıkıydı.

“Oh, sevgilim,” dedim ona, cazibesinden etkilenmişim, “Hadi daha farklı şeyler yapalım.”

“İşte size gerekli olan şey bu,” dedi Kral, her birimize birer dildo uzattı. Aletleri alıp birbirimize şevkle sokmaya başladık, bu sırada kıcım tam da Ferdinand’ın gözleri önündeydi, ona gıptayla baktı ve öpücüklerle boğdu.

“Biraz sabit dur,” dedi bana, “Sen karımı becerirken ben de seni düzmek istiyorum. Sen, Zerbi, arkama gir.”

Bu şekilde gidip geldikten sonra Kral beni karısıyla değiştirdi; şimdi o karısını düzerken, karısı da beni hallediyordu; bir dakika sonra karısı kendini gence düzdürmeye başladı ben de bir yandan vajinasını emiyordum ve Kral, genci becerdiği sırada spermlerini bağırsaklarına akıttı.

Biraz öpüşüp, birbirimizi okşayıp dinlendikten sonra yeni bir oyun

sahnelemeye karar verdik. Ferdinand, aleti kıcımdayken Zerbi'yi emdi, oğlanı ağzına sıçtırttı ve karısına kendini dövdürdü, bir dakika sonra içimden çıktı ve üçümüzü birden tartaklamaya başladı sonra kraliçe kalçalarımı hedef alarak bana vurmaya başladı ve kan akıtana kadar da durmadı. Kocasını kıcını becerirken, ulak çocuğu emdi ve arkamı okşadı. Bir an sonra Ferdinand'ın çevresinde toplandık, ben onu emerken, parmaklarını kıcına sokup toplarını yaladı ve ulakta göğsüne oturup Napoli Kralı'na yalaması için kış deliğini sundu; gördüğü muamele aletini dimdik yaptı.

"Neden bu küçük götçünün boynunu koparmıyoruz?" dedi Kral, ulağı yakalayıp boynunu sıkmaya başladı.

"As onu," dedi Charlotte.

"Sevgilim," dedim çekici kadını öperken, "Sende mi suça düşkünsün? Ah, sana tapıyorum. Evet, sende balıklarının fakir çocukların genital bölgeleriyle besleyen Çin imparatoriçesinin kudretini görüyorum."

"Oh, evet, ben de onun gibi korkunç şeyler yapmak istiyorum ve daha da beterlerini yapabilecek kapasiteye sahibim. Evet, Ferdinand ke-pazelik yapmalıyız, bu kadın çok nefis, ince bir zekası, karakteri ve hayal gücü var ve bizimle aynı zevkleri paylaştığına eminim. Hadi dostum, Zerni'yi sen öldür ve bize birini öldürmenin hayatta alınabilecek en büyük zevk olduğunu göster. As Zerbi'yi kocacığım, onu hemen as. Biz operasyonu yakından izlerken, Juliette'de beni tatmin ediyor olacak."

Ferdinand, ulağı büyük bir beceriyle astı, işlem o kadar hızlıydı ki, daha biz hazırlanmaya fırsat bulamadan çocuk ölmüştü bile.

"Ah," diye homurdandı Charlotte, "Ne kadar şansız bir yaratığım, onun ölümünü izlerken orgazm olacaktım. Neyse boşverin, Ferdinand, onu aşağı indir, ellerini al ve beni onlarla boşalt."

"Hayır," dedi Kral, "Bu sıkıcı işi Juliette üstlensin, ben bu sırada cese-di becereceğim; dünyada bundan daha iyisi olmadığını iddia ediyorlar, denemem lazım. Oh, aman tanrım," diye haykırdı kıcın içine girdiğinde, "Dedikleri kadar varmış. Ölü anüs ne kadar da sıkı! Bu harika."

Sahne böylece devam etti. Zerbi hayata geri dönmedi ama efendile-

ri zevkten öldüler. Charlotte, ulağın soğumuş bedeninin üzerine yattı ve kocası tarafından düzülmeye başladı, ben de bu arada ağzına sıçtım. Bedel olarak dört yüz bin livres aldım ve yakında diğer kardeşlerimi de yanımda getireceğim sözünü vererek yanlarından ayrıldım.

Eve geldiğimde kız kardeşlerime Kral'ın garip zevklerinden bahsettim.

"Bu harika," diye yorumladı haberi Clarwil, "Doğanın zeka, para ve otorite bahşettiği bu tip beyinler hep böylesi tutkularla dolu olmuşlardır."

"Bu bana da çok mantıklı geliyor," dedi Olympia, başkaları tarafından tanınma riskine karşın ona sadece bu adla hitap ediyorduk, "Size şunu söyleyebilirim ki, bu tip üst düzey mevkide insanlar neden, nasıl en çok zevki alacaklarını iyi bilirler. Daha zeki, daha güçlü ya da daha fazla parası olan adam herkesin zevk aldığı şeylerden haz almaz. Rafine bir zevki olduğu için eninde sonunda cinayeti tadacaktır ancak bu şekilde en üst düzeyde zevke ulaşabilir. Şehvet düşkünlüğü ona bunu emreder, cinayet bir çeşit erotik aktivitedir, bu da savurganca hareketlerinden biridir. İnsanoğlu en üst limitteki zevk nöbetine öfkeden geçerek ulaşır; köpürür, küfreder, tüm uyumunu, kontrolünü kaybeder ve zalimliğin tüm belirtilerini gösterir; sonraki aşamada artık bir barbardır ve bir adım sonra öldürme işlemini gerçekleştirir; ne kadar zeki olursa hareketleri ve suçu işleyiş biçimi o kadar rafine olacaktır. Hiç bir şey onu engelleyemez, en uç zevkleri tadacaktır. Ve kanun yapıcı kendisi olduğu için güvendedir, hiç bir zaman işlediği suçların cezasını çekmeyeceği için rahattır."

"Evet," dedim, arkadaşlarıma, "Şu anda herkes tarafından kısıkanılacak bir durumdayız ve dahası kazanacağımız paranın yanında Ferdinand'dan işlediğimiz suçlara karşı dokunulmazlık sözü aldım."

"Aman Tanrı'm," dedi Clarwil, "Bu resmen tutkularımı ateşledi..." ve sürtük eteklerini kaldırıp bacaklarını açtı, dudaklarını aralayıp Napoli'deki tüm erkeklere susamış gibi görünen kırmızı vajinasını gösterdi.

"Burada harika işler başaracağımıza inanıyorum," diye devam etti, "Sbirgani'yi gerekli hiç bir şeyin unutulmaması için uyaralım."

"Tüm ayarlamaları dün yaptım," diye açıkladı çekici adam, "On iki

gıda toptancısı ayarladım ayrıca her sabah yaşları on sekizle yirmi beş arası iki düzine erkek hizmetinize sunulacak; teslimatlarda herhangi bir kötü mala rastlanırsa iade edilecek ve yenisi gönderilecek...”

“Hangi boyutlarda sipariş verdin?” diye sordu Clarwil kendini okşarken.

“Genişliği altı uzunluğu sekiz inçten az olmayacak.”

“Ne dediğini sanıyorsun sen Sbrigani! Bu ölçüler belki Paris için uygun olabilir ama canavarların yetiştiği Napoli’de... Kendi adıma söylemeliyim ki, genişliği sekiz inçten uzunluğu da bir ayak boyundan az olanları kabul etmem.”

“Bizde öyle,” dedik Olympia ve ben, neredeyse aynı anda; “Bizi biraz zorlayabilirler ama yine de daha iyisini hakediyoruz...”

“Zorlamak mı?” diye haykırdı Clarwil. “Ölçüleri azaltmak için hiç bir neden göremiyorum. Aksine, kalitenin yanında miktarında artırılmasını istiyorum. Bu yüzden Sbrigani, senden her sabah, az önce tarif ettiğim ölçülerde otuz adam bekliyorum: Bu da her birimiz için onar parça demek. Ve bunlardan üçünü becereceğimizi düşünürsek pek de fazla sayılmaz; içimizde sıcak çikolatası ile kahvaltı yapmadan önce on adamdan kurtulamayacak biri var mı? Sabah erkenden işe başlamak performansımızı düşürmeyecektir nasılsa; doğanın bizi düzüşmek için yarattığı düşünülürse bu pek de zor bir iş olmayacaktır.”

Ve ilham verici yaratık sözünü bitirir bitirmez Raimonde’un kollarında boşaldı.

“Ben siparişlerinizi hazırlarken,” dedi Sbrigani, “Siz de bu altı uşakla eğlenin; eminim az önce belirttiğiniz ölçüleri geçen aletlere sahiplerdir.”

Bunun üzerine içeri altı iri yarı ve yarı çıplak adam girdi, aletleri on iki inç uzunluğunda bir kol kalınlığındaydı.

“Kahretsin,” dedi Clarwil, hala eteği göğüslerine kadar çekiliyken, “Neler görüyorum. Onlara dokunmama izin verin,” –ancak her iki eli de aletleri sarmak için yeterli değildi- ; “Bunlar kocaman, dostlarım. Seçiminizi yapın; ben bu ikisini alıyorum.”

“Bir dakika,” diye uyardı Sbrigani. “Arzularınızı ayarlamama izin ve-

Sbrigani bir orkestra şefi gibi yönetiyordu, sonunda çılgınlar gibi boşaldık. Her şekle girmiş, her türlü kepezeliği yapmış, hayal edilebilecek fanteziyi hayata geçirmiştik; bunların arasından en çok tekrarladığımız ve zevk aldığımız hareket, üç aleti, ikisi vajinaya biri kıa olmak üzere aynı anda içimize almak olmuştu. Çok az insan becerikli düzücülerle gerçekleştirilen bu hareketin verdiği zevkin tadına varabilir; bir kaç erkeğin birden tek bir kadının vücudu üzerine uzanması harikadır. Bir başka pozisyonda ise biri tarafından düzölürken Elise, güzel vajinasını emmem için yüzüme oturmıştu, bu arada başka biri de onu kıından düzerken beni de okşuyordu, Raimonde ise adamın kıını yalıyordu. Bir tarafımda Olympia, diğer tarafamında Clarwil vardı; ellerimle her birinin kıına birer alet yerleştirdim ve son iki adamın aletleri de ağızlarındaydı. Altı uşağın her biri sekizer kez boşaldıktan sonra daha fazla takatimiz kalmamıştı.

Bu maceradan bir hafta sonra Ferdinand'dan bir mektup daha geldi. Üçümüzün gelip onu Portici'de ziyaret etmemizi istiyordu. Kral, ilkinden daha şaşalı bir karşılamada bulunma niyetindeydi. Harika döşenmiş ve dışarıya göre serin bir kalede bulduk kendimizi. Charlotte bizi kraliyet ailesinin zevklerine aşına olan, yirmi dört yaşındaki Prens La Ricca'nın yanında bekliyordu. On ve on bir yaşlarında iki kız, on iki, on üç yaşlarında üç erkek çocuk partinin yapılacağı uzak köşede Yunanlı kurbanlar gibi giydirilmiş sessiz sedasız bekliyorlardı. Napoli Kraliçesi, Clarwil'in asil ve görkemli duruşu ve gençliğin verdiği kırmızılıktan mahrum olsa da düzgün yüz hatlarından etkilenmişti.

"İşte," dedi, "Kesinlikle güzel bir kadın."

Çapkın doğaları gereği iki kadın, bir an sonra birbirlerinin kollarına atılmıştı bile. La Ricca, Olympia'yı okşamaya başladı ve ben de Kral'ın favorisi olarak yanındaydım.

"Harekete geçmeden önce," dedi Ferdinand, "Bence şu an ayrıldığımız gibi çiftler çiftler odalara dağılalım ve biraz ikili olarak oynaşalım. Sonra tekrar toplanırız."

Charlotte hareketlendi, Clarwil'de peşinden gitti ve yedekteki iki kız

kurbanı da yanlarına alıp odaya kapandılar. La Ricca, oğlanlardan birini aldı ve Olympia ile gözden kayboldu. Ferdinand'a iki erkek kalmıştı, onlarla beraber beni odalardan birine kapattı. Şimdi Napoli'nin kalın kafalı, aptal çapkını tüm enerjisini açığa çıkarmıştı. Hani bazen, ancak bir kaç güneş ışığı kara bulutları geçip fanilerin kalplerine mutluluk getirebilir ya işte, bu sakarın tüm garip hareketleri içinde işe yarar ancak bir kaç güzel ahlaksızlık işareti vardı o kadar.

İşkence etmek için yanımıza aldığımız kurbanlara uyguladığımız vahşetten sonra hepimiz büyük salonda tekrar toplandık; ve az önce işlediğimiz suçları birbirimize anlatarak yaratıcılığımızı ateşledik. Sonra birden kepezelik denizine daldık, öldürdük, deştik, kırbaçladık, yaramaz zihinlerimizin bize esinlediği her türlü çılgınlığı yaptık. Fiziksel yorgunluk bu şehvetli grup seksin sonunu getirdi ve sonunda majestelerinin huzurundan ayrıldık.

Döndüğümüzde Sbrigani'yi yaralı şekilde yatakta yatarken bulduk. Anlattığına göre bir kafede Fransızın biriyle karşılaşmış ve adam ona bizim adi sürtükler olduğumuzu söylemiş. Gerçekten öyle olmamıza rağmen aptal Sbrigani bunu kabullenmemekte ısrar edince karşılık olarak iki bıçak darbesi kazanmış.

Yaralarını sardıktan sonra düello hakkında konuşmaya başladık.

"Ah, bu düpedüz delilik," diye yakındı Clarwil, "Bize aptalca sözler söyleyen biriyle kavgaya girip, hayatını tehliye atmak resmen saçmalık. Eğer bu adam," diye devam etti dostumuz, "Bana saygısızca bir harekette bulunsa, ona cesaretimi göstermem içi böylesine bir mücadeleye girmem mi gerekir? Bu mücadele sonunda yaralanabilir, sakatlanabilir hatta ölebilirim, neden kendimi böyle bir duruma sokayım ki? Hem burada zarar gören benim, bir de üstüne hayatımı tehlikeye mi atayım? Asıl yapmam gereken tek şey kendimi güvenceye almak ve bir daha böyle bir saygısızlığa maruz kalmamak için o ortamdan ve kişiden uzaklaşmaktır o kadar. Düello yapmak, kendini apaçık tehlikeye atmak demektir, böylesi bir saçmalığı hiç bir mantığa sığdıramıyorum."

"Eğer mutlaka düello yapmak gerekliyse, kanun saygısızlığı yapan

kişi buluşulan yere çırılçıplak getirmeli, saygısızlık yapılan kişi de zırhlı olmalı... Mantık da böyle olmasını emreder. Saldırğan her zaman dezavantajla başlamalı; böylece zarar gören taraf, bu zararı karşıdan çıkara-bilir. Zaten hor görölen tarafın zayıf olduğu bellidir, üstüne şartlar eşit olursa ezilen taraf daha da fazla zarar görecektir. Yani düello, sonuçta verilen zararı artırır. Zalim tarafın yaptığı onca şeyin üstüne zayıf tarafa daha da fazla zulmetmesine neden izin verilir ki? Bu kesinlikle adalet-sizlikten başka bir şey değildir. Buna izin veren otoritelerin, intikamını almak uğruna kendini nasıl bir riske attığının farkına varması ve duru-mu düzeltmeleri gerekir.”

“Seninle aynı şekilde düşünüyorum,” dedim Clarwil’e, “Bence de düello saçma ve aptalca. Bir adamın aşağılandığı için hayatını tehlike-ye atmasını iğrenç buluyorum; bu durumda mantığın ve doğanın bize önerdiği şey hali hazırda bize özür borcu olan kişi tarafından öldüröl-mekten kaçınmamızdır. Kendi yerine vekillerini dövüştüren atalarımız bizden çok daha zekilermiş; sonuçta biri diğetine saygısızlık yaptığında kendilerini riske atmıyorlarmış ve bu kesinlikle şimdi uyguladığımız ka-nuna göre çok daha kabul edilebilir bir davranış. Ama bir de işin gülünç tarafı var ki, başkaları için dövüştürölen profesyoneller genellikle rezil insanlar arasından seçilirmiş; düşünsenize namusunuzu kurtarmak için namusuzları dövüştüröyorsunuz! Ne yaman çelişki ama! Tüm bunların temeline inerek bu dövüşçöler profesyonel kiralık katillermiş ki, bu tür kişilere bugün bile İspanya ve İtalya’da rastlayabiliriz. Bunlar düşman-larını öldürmek ya da belirli bir yerin yönetimini ele geçirmek isteyen insanlar tarafından hala kullanılıyorlar. Bu profesyonelleri dücolloda kullananlar hem canlarını tehlikeye atmıyorlar hem de düşmanlarını küçük düşürüp intikamlarını alma fırsatı yakalamış oluyorlar. Ancak, şimdiki uygulama eskilerin bilgeliğine ve mantığa hakarettir. Bu yüzden düşmanla beraber zekaya da sahip olanlar, bu dövüşme saçmalığına kan-mayacaklar ve işler iyice ilerlemeden kendilerini bu duruma düşmekten kurtarmanın yollarını arayacaklardır. Eğer kendisine dil uzatılan kişi illa dövüşmek zorunda bırakılırsa, hiç değılse elinden gelen, onu yaralan-

malardan koruyacak her türlü önlemi almasına izin verilmeli ve kafasını kullanmasına da izin verilecekse, Moliere'in dediği gibi en güvenli olan yolu seçmeli ve bir profesyonel tutmalı."

"Bu uygulamayı onurlu bir davranış olarak görenleri, karılarının ahlaklı olmasında ısrar edenler kadar aptal kabul ediyorum; iki grupta inanılmaz derecede ön yargılı ve aslında onlarla tartışılmayı bile hak etmiyorlar. Onur: Temelinde saçmalıktan başka bir şey olmayan, insan gelenek ve göreneklerinden üremiş hayal ürünü bir canavardır; bir adamın ülkesinin düşmanlarını öldürerek onurlu biri sayılması, kendi düşmanını öldürdüğünde ise onursuz sayılması da yanlışdır. Ulusumun yanlış davranışları yüzünden birilerini öldüreceğime, bana yanlış yapanları öldürmem çok daha iyidir. Kendi işlerini halletmek için yüz yıllardır profesyonel suikastciler kullanan devlet, düşmanım tarafından küçük düşürüldüğümde onun gibi davranıp profesyonellere başvurduğumda beni mantıken ve yasal olarak engellememelidir; hem devletin karşılaştığı saygısızlık doğrudan vatandaşını etkilememekle birlikte, benim karşılaştığım aşağılama doğrudan bana dokunmuş olacaktır ki, bu yüzden bu ikisi arasında büyük bir fark vardır. Ama biri bunları yüksek sesle dile getirmeye görsün; insan hayatının riske atılmasını doğal olarak kabul eden embesil toplum tarafından taşla tutulur ve sırf mantığını kullandığı için en güzel yıllarını bir hücrede geçirmeye mahkum olur."

"Benim düşüncelerim de aynı yönde," dedi Olympia; "Ve sakın beni, onuru uğruna savaştığını iddia eden madalyalı gladyatör tipli erkeklere hayran aptal kadınlardan biri sanma hatasına düşmeyin. Ben daha çok zeki adamlardan hoşlanırım. Kahramanlık gösterileri belki askerlere veya dalkavuklara yakışabilir ama ben bütün gün kanayan bir burunla uğraşamam. Bir adam tüm işini gücünü, rahatını bırakıp, ona saygısızlık edip bundan paçayı sıyaracağından emin olan, tek yeteneği hançer sallamaktan ibaret biriyle kavgaya girip boğazını deldiriyorsa, onun aklından şüphe ederim... Normal birinin bu tür bir rekabette ne kadar şanslı olabilir ki? Bu işleri profesyonellere bırakmak çok daha iyidir; gördüğünüz gibi bu bir ölüm kalım meselesidir, çocuk oyunu değil. Aşağı-

lanma karşısında onuru zedelendiğini iddia eden adamın, düşmanına tek başına karşı çıkmasını değil, onu öldürtmesine izin vermek gerek. Kimse kendi namusunu temizlemek için sahneye çıkmaya zorlanmamalıdır, bu iş eşit güçte profesyonellere bırakılmalıdır. Zaten düello doğaya aykırıdır. Doğa hiç bir zaman sırf intikam almak için kendi hayatını riske atman gerektiğini öğütlememiştir; bu hem mantıksız hem de yapay bir duygudur. Ancak rakibi alt etmek istersek kiralık bir katil tutup ondan kurtulabiliriz ama eğer rakibimiz bizden güçlüyse onunla anlaşmaya varmak her zaman daha iyidir. Kadınlar da bu konuda çok aptalca davranıyorlar. Onuru için savaşmış bir adam çekici olmaktan çok uzaktır, o sadece mantıksız davranan bir aptal olma onuruna erişebilir o kadar. Ayrıca, yasaların da aynı yönde karar vermesi acımasıdır. Bu yasalar insanlara acı, sefalet ve huzursuzluktan başka bir şey getirmiyor. Her kadın düleloya kapısını kapatmalıdır. Bu saçma ve acınacak gelenek tarihe karışmalıdır. Bu geleneği sürdürmek isteyenler aşığlanmalı, hor görülmeli ve haklarında şöyle konuşulmalı, “Zaten dünya üzerinde aptalca düşünen, rüzgarın silip götüreceği sözleri ciddiye alıp hayatını riske atacak yeterince zavallı adam var, bir de buna ihtiyacımız yok. Onu görmezden gelin, çünkü o bir deli!”

“Olympia haklı,” dedi Clarwil, “Bu saçma önyargıdan başka türlü kurtulamayız. Buna hep beraber karşı çıkmalıyız, bir kere düşünce-
rimizi açıkladık mı gerisi gelir. Aslında düello cesaret ister ve cesaret ancak ahlaklı insanların özelliği olabilir, ben bu duyguya pek az ehemmiyet veririm; aptallardan başka kimsenin cesaret gösterisi yapacağını sanmıyorum. İkinci Sezar müthiş bir adamdı ama kendi gölgesinden bile korkardı; Prusyalı Frederick çok yetenekli ve zeki biriydi... Ve dövüşmek zorunda bırakıldığı her an beti benzi atardı. Çizmelerinin içinde tir tir titreyen erkeklerden sonu gelmez bir liste oluşturulabilir; hatta Romalılar korku duygusuna büyük bir saygı duyarlardı. Doğa, korkuyu insanı güvende tutmak için yaratmıştır, bu yüzden kimse bu duyguya sahip olmadan yaşayamaz. Bu duygu sayesinde dünya üzerindeki yaşam-tımızı sürdürebiliyoruz. Tehlikeden korkan bir adamdan hayatını çok

seviyor diye nefret edebilir misiniz? Kendi adıma şunu söyleyebilirim ki, bu şekilde davrananları kınıyorum; her zaman ölümden korkan insanlara saygı duymuşumdur; bu o adamın, bir beyne, hayal gücüne ve zevk alma kapasitesine sahip olduğunun göstergesidir. Paris, La Luzerne'in rakibini düelloda arkadan vurdurduğu haberiyle çalkalandığından o adamın içimde olmasını arzulamıştım; böyle çekici bir zekaya sahip çok az insan görmüşümdür.

“Sadece,” dedim, “Aptalca önyargıların üzerinde düşünen insanlar beni cezbeder, ahlaki değerlere göre yaşayan insanlar aptal ve verimsizdir. Bu gibi insanların oluşturduğu toplumlardan kendimizi uzak tutmalıyız.”

Bir kaç gün sonra Sbrigani çok daha iyi durumdaydı.

“Az önce beni becerdi bile,” dedi Clarwil, “Sağlığına kavuştuğuna emin olabilirsin; bir erkeğin ne kadar sağlıklı olduğunu anlamanın en iyi yolu aletini denemektir ve deliğim onun spermleri yüzünden hala ıslak... Dinle beni, Juliette,” diye devam etti nefes kesen yaratık, “Bu adamla aranda ne gibi bir ilişki var?”

“Sadece hizmetimi gören biri işte, o kadar.”

“Haklısın, o sadece ona verilen görevi yerine getiren bir emir erinden başka bir şey değil. Ancak sen ona farklı duygular besliyor olabilir misin?”

“Hayır, hayır şerefim üzerine yemin ederim.”

“Peki ama şunu söylemeliyim ki, bu Sbrigani denen adamdan hoşlanmıyorum; dahası ona güvenmiyorum. Sonunda bizi soymaya çalışacağına eminim.”

“Daha doğrusu sana yeterince zevk verdiğini ve vajinanı boşalttıktan sonra artık ona ilginin kalmadığını itiraf etsene.”

“O beni sadece kıcımdan becerdi... Bak, hala arkamdaki akıntıyı görebilirsin.”

“Peki, daha ne istiyorsun seni aptal?”

“Bizi soymak isteyen bir götçüden kurtulmak.”

“Bizim için ölümle burun buruna geldiğini unuttun mu?”

“Kesinlikle unutmadım; bu tür bir aptallığı yaptıktan sonra ondan daha da çok öğrenmeye başladım.”

“Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Yarın son bir kaşık ilaç alacak ve ertesi gün onu gömeceğiz.”

“Durand’dan uzun zaman önce aldığımız zehirlerden var mı hala elinde?”

“Biraz ondan biraz bundan, Sbrigani’nin hepsinden azar azar tatmasını istiyorum.”

“Oh, Clarwil, yıllar geçtikçe daha da kötü biri haline dönüşüyorsun, her zaman harika bir kadın olacaksın. Ama ya Olympia bu duruma ne der?”

“İstediyini söyleyebilir. Kalbim suçun vereceği zevki düşünerek heyecanla çarpmaya başladığında başkalarının ne düşüneceğini önemsemem.”

Biraz düşündüm; herhangi bir suça arkamı dönebilir miydim? Bu kadar harika bir eylemin vereceği zevkten kendimi mahrum bırakmam imkansızdı. Bu İtalyan’a karşı hiç bir sevgi beslemiyordum ve onu uzun süre yeterince kullanmıştım. Clarwil tüm detaylarla ilgilenecekti; Sbrigani vadesini doldurmuştu. Clarwil’in teklifini kabul ettim. Olympia’da aynı fikirdeydi. Ertesi gün Sbrigani’yi cehennemin derinliklerine gönderdik ve Napoli çevresinde geziye çıktık.

Buraya, Avrupa’ya doğa binbir güzellik bağışlamıştı elbet ama bu şehrin sahip olduğu güzellikler hepsiyle yarışır; buranın melankoliden uzak havası, Lombard Plain’in akıl almaz güzelliği insanın hayal gücünü besliyor ve hızlandırıyordu; volkanlar, uçurumlar, doğanın suça teşvik etmek için ilham verdiği her şekil insanın tutkularını ateşliyordu.

“Buradaki,” dedim iki dostuma, “Her şey eskinin izlerini taşıyor. Sanki tüm bu bölge geçmişte tek bir volkandan ibaretmiş hissi veriyor, karmaşanın izlerini taşımayan bir nokta bile yok. Bu aynı zamanda gizemli doğanın bir başkaldırısı gibi... Ve bizim onu taklit etmememiz gerekiyor öyle mi! Ve şu gezdiğimiz kraterler de söylediklerimin kanıtıdır.

Yol boyunca resmedilmeye değer çeşitli manzaralarla karşılaştık.

Yolun sonunda Puzzuoli'ye varmıştık. Buradan, Brütüs'ün Sezar'ı öldürdükten sonra emeklilik yıllarını geçirdiği küçük ve şirin Nisida adasını görebiliyordunuz. Zevk aldığımız oyunları oynamak için ne kadar da uygun bir sığınak; gözlerden uzak ıssız adada yaşanacak vahşet anlarını kimsenin farkedebilmesine imkan yoktu; ve gizem ile sessizlik kadar hayal gücünü ateşleyen iki öğeye daha rastlayamazsınız. Uzakta, Bay kıyısı boyunca, yıkıntıları, büyük binaları, çiçekli yolları ile gülümseyen, insana huzur veren, Sorrento ve Massa göz kırpyordu.

Yemek için durakladığımız Puzzuoli, eski doğa miraslarını pek koruyamamış olsa da en önemlisi Napoli Krallığı'nı içinde barındırıyordu. Burada yaşayan halk doğal güzelliklerin verdiği mutluluğun farkında değil gibiydi. Yaptıkları tek şey barbarlar gibi yaşamaktı.

Oraya varır varmaz bir grup insan başımıza toplandı, bize buranın gizemli özelliklerini anlatmak için can atıyorlardı.

"Çocuklar," dedi, Olympia bir düzüne edepsizin arkasından kapıyı kapatırken, "Hiç kimsenin yardımına ihtiyacımız yok, kocaman aletleri yoksa tabi. Hadi bize neyiniz var gösterin, böylece istediğimizi seçebiliriz."

Hepsi hevesli görünüyordardı; pantolonlarını indirdik, onları heyecanlandırdık ve okşadık; sadece altı tanesi hatırı sayılır aletlere sahipti, en iyisi on üç inçlik uzunluğa ve dokuz inçlik kalınlığa sahipti. Üç kişi tarafından becerildikten sonra sıra en iyilerine gelmişti. Ona Raphael diye seslenmeye başladık.

Bizi önce Serapis tapınağına götürdü. Çevredeki antik yerleşim yerlerini gezdik ve her yerde harika Yunan ve Roma mimarisine rastladık. Bir zamanlar dünyayı titreten bu nesil, kısa bir zaman için muhteşem bir hükümdarlığa sahip olmuş ve zamanı geldiğinde yok olup gitmişti.

Gurur ve batıl inancın kalıntıları gözlerimizin önündeydi. Thrasyllus, hiç bir zaman mor giymeyen Caligula'yı peygamberleri ilan etmişti ve Baie'den Puteoli'ye kadar uzanan köprüye onun adını vermişti. Aptal olduğu kesindi ama yine de büyük bir hükümdardı. Caligula ise suç tarihine adını altın harflerle yazdırmış ve sınırsız bir hayal gücü olduğunu kanıtlamıştı.

Raphael, bizi Caligula köprüsünden geçirip Cumae'ye götürdü; şehrin kalıntılarını, Lucullus'un evlerini gösterdi. Onlara bakarken bu adamın ne kadar da müthiş biri olduğunu düşünüyordum.

"Çok uzun zaman almayacak... Kimi bir kaç ay kimi bir kaç yıl sonra buralardan gitmiş olacak: Kaderin elleri ne zengin ne fakir ne iyi ne namussuz, kimseyi ayırmayacak... Sonuna çok yakında varacağımız bu patikadan geçerken çiçek toplamaya bakalım ve "Kara Orospu"nun bize esinlediği altın ve gümüş sevdasından vazgeçelim."

Cumae'nin yıkıntıları içine girdiğimizde dikkatimizi hemen Daedalus'un inşa ettiği Apollo Tapınağı çekti.

Baiae'den geçerken şair Elysian Fields'in adına şiir yazdığı Acheron şelalesini gördük.

"Hadi, yer altına bir gezi düzenleyelim," dedi Clarwil suyu görünce; "Aşağı inelim ve orada ölüme mahkum edilmişlerin acılarını, acınacak hayatlarını düşünüp ilham alalım. Proserpina'ya ait bu yer benim olsaydı... Ruhları yakan hüzne rağmen, dünyanın en mutlu kadını ben olurum."

Bu vadide sadece sonu gelmez bahar mevsimi hüküm sürüyordu. Üzüm bağları ve kavakların arasında görebildiğiniz yerde, tabutların ve yakılan bedenlerin konulduğu kapların gömülü olduğu bir mezarlık vardı. Burada Charon'un ebedi istirahatine yattığı mozaesi de bulunuyordu. Hayal gücü geniş olan biri burada harika işler başarabilirdi.

Bauli köyünün yakınlarında yüzlerce odadan oluşan bir yer bulduk; Nero'nun hapishanesiydi, burada işkence ettiği insanların haykırışlarını uzaklardan duyabilirdiniz.

Az ileride tüm yapaylığıyla, Cape Misenum körfezine yanaşacak donanma gemileri için yapılmış Marcus Agrippa gölü göze çarpıyordu. Bu burun, önemi Romalı generaller tarafından çok iyi bilinen kuytu bir limandan meydana getirilmişti. Vesuvius'un patlaması canına mal olmadan önce Pliny burada demir atmıştı. Bazı kalıntılar eski şehrin büyüklüğü hakkında ipucu veriyordu. Buradan Agrippina'nın mezarına sahip olmakla övünen Bauli'ye doğru inebilirdiniz. Burası Nero'nun annesinden kurtulma amacıyla gerçekleştirdiği gemi felaketinin kalıntıla-

rına sahip şehrin kıyısını oluşturunuyordu. Ancak plan başarısız olmuştu: Agrippina ve hizmetinde çalışan kadınlar Baiae festivalinden dönerken, buradaki tuzak harekete geçirildi ve gemi alabora oldu; Kraliçe karanlıkta yüzüp kıyıya ulaşabilmiş ve eve geri dönmüştü. Tacitus'ta yazılanlara göre, bu hikaye ünlü kadının Bauli'de gömülü olduğu efsanesine ters düşmektedir.

Büyük imparatorun eserlerine bakarken, “Ben şahsen,” dedi Clarwil bana, “Nero'nun annesini kölesi haline getirmesine hayranım. Bu insan, zalimliğin, sapkınlığın ve her türlü ahlak dışı hareketin uygulayıcısı. Agrippina'ya çok düşkündü; Suetoniüs bir çok kereler onu düşünerek kendini tatmin ettiğini anlatır bize... Ve sonunda onu öldürür. Oh, Nero... Eğer bu zamanda yaşasaydı ona Tanrı gibi tapardım ve ilham kaynağım olurdu.”

Clarwil'in hayranlığını dile getirmesinden sonra, biz konuşurken Olympia'nın asıldığı Raphael, bizi kıyı boyunca gezdirdi. Kıyının sonunda bir kaç sağlam ev vardı, burada sadece bir kaç balıkçı yaşıyordu o kadar ve ilgi çekici en önemli obje tam uçtaki görkemli kaleydi. Burayı, Baiae'nin tutulan bir yer olduğu zamanlarda Romalılar kaleyi en akıl almaz eğlenceler için kullanmışlardı. Yaşamak için resmen bir cennetti, kuzeyi boyunca sıralanan dağlar şehri sert kuzey rüzgarlarından koruyordu. Güneyde ise güneşin yolunu kesen hiç bir engel yoktu, böylece insan neşe veren sıcaklığını hissedebiliyorlardı. Yüzyıllardır süren yer sarsıntılarına karşın, insan burada, sertliği ve ahlakı zehirleyen yumuşak ve çapkın havayı soluyabilir, ahlaksızlığın narin meyvelerinden şehveti tadabilirdi. Belki öncelikle Seneca'nın küfürleriyle karşılaşabilirsiniz; ancak bu acınası ahlak düşkünlerinin suçlamaları, doğanın dayanılmaz etkisine karşı duramayacak ve çağdaşları felsefesini okurken, zorbalıklarını olabilecek en aşikar şekilde uygulayacaklardır.

Baiae'nin ihtişamlı yapısından bugüne bir kaç ilgi çekici kalıntıyla birlikte köhne bir balıkçı kulübesi kalmıştı... İşte, eskinin görkemli hayatının izleri bu kadardı.

Venüs, şehrin favori Tanrı'sıydı. Hala tapınağının kalıntıları görü-

lebiliyordu ancak, bakımsızlıktan o kadar tahrip olmuştu ki, geçmişte nasıl bir şekli olduğu kestirilemiyordu. Çok gizli seremonilere ev sahipliği yaptığı hissini uyandıran, karanlık ve gizemli koridorlara sahip yeraltı tünellerine inen bir kapının önüne geldik. İçeri girdiğimiz anda damarlarımızda ince bir kıvılcım tutuştu; yanıma yaklaşan Olympia'nın gözlerinde becerilme arzusunu net olarak görebiliyordum.

"Raphael," diye seslendi Clarwil, "Bu kutsal yerde üstümüze düşen görevleri icra etmeliyiz."

"Beni resmen kuruttunuz," diye cevap verdi rehberimiz, "Ve bu uzun yürüyüş de yordu açıkçası. Ancak, burada yaşayan ve sizi becermekten mutluluk duyacak dört beş balıkçı tanıyorum."

Beş dakikaya kalmadan, pek yakışıklı görünmeyen ama çok sayıda balıkçıyı getirmişti bile.

Çok ateşliydik, bu yüzden fazla düşünmeden kendimizi erkeklerin kollarına attık. Bu ışksız, kuytu yerde üç kadının on erkeğe karşı ne kadar bir şans olabiliirdi ki zaten? Ahlaksızlığa ilham veren tanrıçaların adına, yere uzandık.

"Dostlarım," dedi Olympia, İtalyan kalabalığa, "Venüs tapınağını onun için kurban vermeden terketmek istemiyoruz; onun rahipleri gibi davranacak mısınız?"

"Neden olmasın?" dedi içlerinden biri eteğini kaldırırken.

"Hadi, düzelim şunları," dedi diğeri bacaklarını okşarken.

Ve böylece adamları üçer üçer paylaştık. Bir örnek vermek gerekirse; biri vajinamdan içeri girerken diğeri kıcı aldı, bir diğeri de aletini ağzıma soktu. Yorgunluktan tükenmiş olan Raphael bir kenarda durup köpekler gibi düzüşen kalabalığı izlemekle yetindi. Napolililerin aletlerinin kalınlığı hakkında fikri olmayan biri ne kadar devasa olduklarını şaşırabilir. Bu yüzden emerken ağzımı ağrıtan aleti elime alıp ovalamaya başladım. Her birimiz aynı anda vajinalarımızdan ve kıçlarımızdan düzülüyorduk, içimizdeki adamlar en az üçer kez boşaldılar. Karanlık ortam, daha önce burada yaşanan kanlı olaylar, bizi düzenlerin sayısı ve içinde bulunduğumuz tehlike kanlarımızı kaydattı ve bizi vahşet arzu-

larıyla doldurdu. Ama karşımızdakiler bizden daha güçlüyken onların hakkından nasıl gelebilecektik ki?

“Hiç şekerin var mı yanında?” diye fısıldadım Clarwil’e.

“Evet,” diye cevapladı, “Yanımda onlar olmadan hiç bir yere gitmem.”

“O zaman şampiyonlarımıza biraz sunalım, ne dersin.”

Olympia amacımızı sezmişti, düzücülerimize bunların cinsel güçlerini daha da artırıcı şekerlemeler olduğunu söyledi. İlacı elden ele dolaştırdım -bu gibi durumlarda ben her zaman dağıtıcı rolünü üstlenirdim; adamlar hepsini bitirdi.

“Hadi, hepsi bizi birer kere daha becersin,” diye mırıldandı Clarwil; “Artık zehir damarlarında dolaştığına göre, onlardan, toplarında üretecekleri son spermleri de alalım.”

“Harika,” dedim, “Ama damarlarında dolaşan zehri bize de geçirmeye ihtimalleri var mı?”

“Aletleri ağızından uzakta tut yeter. Diğer şekillerde en ufak bir tehlike bile yok,” dedi Clarwil; “Bu tip oyunları yüzlerce kez oynadım ve ne kadar sağlıklı görüldüğümün farkındasındır...”

Bu çekici kadın beni elektriklendirmişti; dediği gibi yaptım -tüm hayatım boyunca bu kadar keskin bir tat almamıştım. Kollarının arasında olduğum adam hala içimdeyken ölümün sıcak kucığına düşmüştü. Bu barbarca ve hain hareketin verdiği zevk hafif bir baygınlık geçirmeme sebep oldu.

“Hadi, toparlanıp tüyelim hemen,” dedi arkadaşlarımdan biri, ben duyularımı yine, yeniden geri kazanırken; “Ağıtlar başladığında bu mahzenin içinde bulunmayı istemeyiz.”

Gün ışığına çıktık. Oyuna katılmamış ve acı sondan nasibini almamış Raphael bize rehberlik etmeye devam etti; geride bıraktığımız dokuz adamdan bir daha haber alamayacağımızdan emindik, cinayetleri canavarca bir soğukkanlılıkla ve akıllıca işlemiştik.

“Evet, sevgilim,” dedim Clarwil’e, “Artık öyle bir seviyeye ulaştık öyle

vahşilere dönuştük ki, becerdiğimiz her erkeği öldürmeyi arzuluyoruz.”

“Bu çok doğru,” dedi bilge arkadaşım; “Sevgili Juliette, çok az insan suçun değerinin farkına varır. Bu öylesine içimize işlemiş, varlığımızla öylesine bütünleşmiş ki, sadece suç işlemek için nefes alıyoruz. Vahşetle süslemeden geçirdiğim her dakikadan pişmanlık duyduğumu biliyor muydun? Bundan başka hiç bir şeyi arzulamıyorum; suça dair olmayan hiç bir fikrin beynime girmesine izin vermek istemiyorum. Oh, Juliette! Kötülüğün verdiği zevkler ne müthiş, şiddet uygulamayı düşünen beynin ateşi ne yakıcı, insanı esir eden tüm yasaklara gülüp geçebilmek, yaptıklarının yanına kar kalması ne harika. Doğanın bize sunduğu öncelikli cinayet işleme zevkini tadarak, üstünlüğü olanların koyduğu insanları sınırlayan kuralları yıkıyor, kanunları çiğniyor, dini inkar ediyor, aşağılıyor, dalga geçiyor, iğrenç Tanrılarıyla alay ediyor, insanların ağızlarına bile alamayacakları kaidelerine meydan okuyoruz. Bundan daha korkunç, daha tatmin edici bir şey düşünemiyorum. Ancak tek üzüntüm ne kadar uğraşırsam uğraşayım, işlediğim suçlar beni tatmin edemiyor. Tüm dünyayı alev alev yaksam da doğaya üzerinde arzularımı doyurabilme şansı sunabilen sadece tek bir dünya yarattığı için lanetler yağdırıyor olurdum.”

Sohbetimize devam ederken, her yirmi adımda bir değerli bir abide kalıntısıyla karşılaştığımız Baiae’nin diğeri bir kırsal bölgesine varmıştık. Yeşil ağaçların sıralandığı patikayı takip edip Avernus gölüne ulaştık. Eskiden üzerinden, yakınından geçen kuşların ölümüne sebep olmasıyla ünlü göl, zamanla buralara hakim olan felsefeye uyum sağlayarak değişmiş ve zararsız hale gelmişti. Bir zamanlar Aeneas burada, kendisine bu karanlık patikadan ölüme gideceğini söyleyen kahin kadının sözüne güvenerek, yer altı Tanrılarına adaklar kurban etmişti. İşte, hemen solda kahinin mağarası vardı. Bu mağara yaklaşık dört yüz metre uzunluğunda, otuz metre genişliğindeydi. Burayı, aklınızı hakkında yazılan hikayeler ve romantik şiirlerden arınıdırıp incellerseniz pek de ilgi çekici olmadığını göreceksiniz. Ve herkesçe bilenen asıl gerçek şudur ki, kahin kadın satıcısı ve mağarası da depodan başka bir şey değildi.

Karşı kıyıdaki Pluto Tapınağı boyunca uzanan portakal ağaçları, resim gibi bir manzara oluşturunuyordu. Bu harabeleri de ziyaret ettik, bir kaç portakal kopardık ağaçlardan ve her iki tarafı mezarlıklarla süslü olan Appian Yolu'nu izleyerek, tekrar Puzzuoli'ye dönmek üzere yol almaya başladık. Bu arada Romalıların ölülerine gösterdikleri aptalca muamelelerle dalga geçmekten kendimizi alamadık. Faustina'nın mezarı üzerine oturduk ve Olympia bizimle şu gözlemini paylaştı:

“İki şeyi asla anlayamayacağım, dostlarım,” diye sözlerine başladı, sevimli ve hazır cevap kadın, “Ölülerine ve onların dileklerine saygı duyuyorlar. Tabi ki bu batıl inançlar, ruhların ölümsüz olduğu inanışıyla ilişkili ancak, kendinden emin materyalistler, bizim sadece elementlerin karışımından meydana gelmiş biyolojik ve kimyasal varlıklar olduğumuzu ve ölümlle beraber çürüme sürecine girip tamamen yok olacağımızı bildikleri için böylesi saçmalıklara inanmazlar. Ancak, gururumuz bu yokoluş gerçeğini kabul etmemizi engeller, onun yerine vücudumuzdan bir gölgenin ayrıldığına ve bu harabelerin üzerinde cesetlerin başında uçuşuna inanmayı tercih ederiz; bir saçmalık deryasına daldıklarını farketmiyorlar bile. Bu korkunç inanışla hem ödlerinin patlamasına neden oluyor hem de farkında olmadan Tanrı'ya saygısızlık etmiş oluyorlar. Haydi şimdi kendi savunduğumuz doktrini ele alalım: Öldükten sonra tamamıyla yok oluyoruz ve ardımızda bıraktığımız cesedin, yaşadığımız günlerde ağaçların dibine bıraktığımız boktan bir farkı kalmıyor. Bu kadavraya karşı yerine getirmemiz gereken bir yükümlülüğümüz kalmıyor, onu düşünmemiz ya da onurlandırmamız gerekmiyor. Her iki tarafın iyiliği için yapabileceğimiz en iyi şey, onu gömmek, yakmak ya da leş yiyen hayvanların önüne atmaktır; ancak onlar için mezarlar, anıtlar inşa etmenin, onlara saygı duymanın ya da dua etmenin hiç bir anlamı yok ve bunların hepsi aptalca gösteriştten, felsefeyi hiçe sayan hareketlerden başka bir şey değildir. Biliyorum bu söylediklerim eski ve modern din anlayışlarına uymuyor ancak hali hazırda dinden, ruhun yok edilemez sonsuz bir valik oluşundan ve Tanrı'nın aptalca var oluşundan daha saçma bir şey yok. Ve sizde benim kadar iyi biliyorsu-

nuz dostlarım, biri insanoğlunu inceleyecek olursa ilk yapması gereken şey tüm dini kavramları bir kenara atmaktır. Bunlar sağduyu için zehir niteliğindedir.”

“Ben arkadaşımıza tamamen katılıyorum,” dedi Clarwil, “Bununla beraber, garip görünmekle birlikte bu tür inançlar doğrultusunda tutkularını tatmin eden bir çok ahlaksız insan da mevcut. Paris'teyken; kız erkek farketmez, ölümü üzerinden çok geçmemiş cesetlere ağırlığınca altın ödeyen ve bunları iyi koşullarda saklayıp defalarca tekrar tekrar işkence eden bir çok adamla tanışmıştım.”

“Bu uzun zamandır,” diye açıklamaya çalıştım, “Yapılan bir şey. Ruhunu yeni teslim etmiş bir kadının vajinası seks düşkünü sapıklar tarafından çok rağbet görmektedir.”

“Ayrıca,” dedi Clarwil, “Burada kişi, dine karşı çıkmamanın verdiği sıcaıklığı da hissediyor. Eğer erkekler, ölümden sonra da hala sertleşebilselerdi ben de bunu seve seve denerdim.”

“Cinayetin işin içine girdiği tüm fantaziler de aynı zevkleri verir,” dedim arkadaşlarıma, “Kadavra ne kadar güzel bir oyuncak ise, ölümün kıyısındaki kişi de sayısız zevkler verebilir.”

“Tabi ki,” diye katıldı Clarwil, “Hem bu ihtiyaç vicdanımızı da rahatsız edemez. Çünkü eğer öldürmek büyük bir zevk veriyorsa, içinde kötülük barındıran bir iş olamaz.”

Ve vakit öğleni geçtiği için, Cicero'nun harika villasınının yıkıntılarının arasından geçip, Puzzuoli'ye doğru adımlarımızı hızlandırdık.

Geç vakitte eve geri döndüğümüzde, kapının önünde bizi büyük bir kalabalık bekliyordu. Raphael, erkeklere dostça davrandığımız haberinin kısa zamanda duyulduğunu, bu yüzden civar köylerden insanların bize hizmet etmek için geldiğini söyledi.

“Korkmanıza gerek yok,” diye devam etti rehberimiz, “Bunlar düzgün insanlardır, iyi ödeyeceğinizi bildikleri için sizi ona göre becereceklerdir. Benim ülkemde biz, bu konularda dürüst davranırız ve siz de kaslarımızı hissetmek için gelen ilk gezgin bayanlar değilsiniz.”

“O zaman,” dedi Clarwil, “İyi niyetli bu beyleri elleri boş döndür-

mek yanlış olur. Her zaman egzersizin, vücudu dinlenmekten daha çok rahatlattığına inanmışımdır. Gelin, sarın etrafımızı aşk işçileri, Apollo'nun...

Ancak o anda doğanın tüm istekleri karşılandı; ahlaksızlık ve çapkınlığın sınırları bu kadar zorlanamazdı, bundan daha fazla tatmin olunması imkansızdı, kendimizi en iğrenç aşırılıkları yaparken bulduk.

Etrafımızı çevrelemiş, aletleri devasa boyuttaki yüz adamın içerisinden en iyi otuzunu seçtik; hepsi otuz yaşından gençti ve hiçbirinin silahının uzunluğu on üç, kalınlığı sekiz inçten az değildi; ağırlıklarınca altın verip satın aldığımız, yaşları yedi ile on iki arasında değişen on küçük köylü kızı da grup seks partimizin içinde yer alıyordu. Üç yüz şişe harika Falerno şarabı tükettiğimiz görkemli bir akşam yemeğinden sonra varlığımızın heyecanlandığı aletleri açığa çıkarıp sıraya dizdik; bu sırada on kız çıplak bedenlerini bizimkilere sürüyorlardı. Tüm topları ve ağızları emdik; öpmeleri için kışlarımızı sunduk ve aletlerini okşadık. Adamları erkenden boşalmamaları konusunda uyardık; ereksiyonlarının en uç noktasına vardıklarında her biri sırayla öne çıkacak, küçük kızlardan biri erkeğin aletini alıp kışlarımızdan ya da vajinalarımızdan içeri sokacaktı. Böylece otuz kez düzülmüş olduk; sonrasında adamları beşer kişiden oluşan altı gruba ayırdık, her bir takım bizi toplu olarak becerdi; iki aleti deliklerimize, birini göğüs aramıza, birini ağzımıza, diğerini ise elimize alıyorduk, eğer alet ağza alınmayacak kadar büyük olursa devreye diğer el giriyordu. Bu sahne sırasında kızlar etrafımıza daire şeklinde dizilmiş sandalyelere tünemiş vaziyette üzerimize işiyor ve sıçıyorlardı. Kendi adıma sidik ve bok deryasında yüzmek beni canlandırıyor; düzülürken bir yandan da bu şekilde ıslanmaya bayılırım. Sonrasında erkeklere sadece kışımızı sunduk, üçer kız da vajinalarımız gıdıklıyordu. Ardından emme işlemini erkeklere devrettiler. Diğer üç erkek de ağızlarımızı dilliyor, biz de boş durmuyor elimize geçirdiğimiz aletleri okşuyorduk. Hepimiz sıırıslık olmuştuk. Küçük kızlar aletlere kılavuzluk edip vajinamızdan içeri soktular ve kışlarımızı yalamaya başladılar.

Sırada kırbaçlama sahnesi vardı. Kızlara kırbaçla işkence eden erkekleri kırbaçlıyorduk; sonra kendimizi ellerimiz yukarıya kalkmış, bileklerimiz yatak başlarına gelecek şekilde bağlattırdık. Her erkek yüzer kere vücudumuzu yumrukladı; bir yandan dövülürken bir yandan da kalçalarımızın altında konumlanmış kızların ağızlarına işiyorduk; daha sonra biz kızları şehvetle döverken erkeklerde olanca güçleriyle kışkılarımızı tekmeliyorlardı; bu muamele bizi kendimizden geçirmişti, sonunda bizi yere yatırıp yeniden becermeye başladılar. Bu arada içlerinden dördü gelip ağzımıza osurdu, işedi ve yüzümüzün her santimetrekaresine sıçtı; aynı şeyleri biz de kızlara yaptık ve boklarımızı zorla yutturduk; sonunda aletleri tavandan sarkıttığımız ipek kurdelerle bağladık, böylece kalkık duruma geçtiler, topları brendi ile ovaladık ve ateşe verdik, ateş söndüğünde aletleri döl yataklarımıza ve bağırsaklarımıza sokarak son bir boşalma yaşadık.

Kral'ın emriyle işlediğimiz tüm suçlardan muaf tutulmamıza rağmen, halkı daha fazla ayaklandırmamak için kendimizi dizginledik. Adamların paralarını dağıttıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde evlerine yolladık ve bir kaç saat dinlendik. Kendimize geldiğimizde ilginç yerler bulmak ümidiyle tekrar dolaşmaya çıktık. Küçük adaları Procida, ve Ischia'yı gezdik ve ertesi gün antik yıkıntılar, taşra evleri ve güzelliklerle dolu bu yeri bırakıp Napoli'ye doğru yol aldık.

Ferdinand'ı ziyarete gittik ve başkentinin çevresindeki bölgelerin sahip olduğu güzelliklerden övgüyle bahsettik. Bizi bir kaç gün sonra Napoli'nin en zengin Lord'u ve aynı zamanda en iyi göt becericisi olan Prens Francavilla'nın sarayında katılacağı akşam yemeğine götürmeyi teklif etti.

“Kendini,” dedi Kral, “Bu türde temize çıkardığı davaların haddi hesabı yok. Yaşadığı olaylar hayal gücüne meydan okur nitelikte. Bizim için fazla zahmete girmesine gerek olmadığını, onu sadece çapkınlık felsefesini öğrenmek için ziyaret ettiğimizi söyledim.”

Teklifi kabul ettik. Kraliçe'de bizimle birlikte geldi.

Tüm İtalya'da, hiç bir şey Francavilla'nın harcadığı paranın miktarı

ile boy ölçüşemezdi; her gün masasında altmış sandalye olurdu, konukları hep en zenginlerden oluşurdu. Prens'in emri üzerine bahçesindeki ağaçların içerisinde yükselen Priapus Tapınağı'na götürüldük. Bu harika aydınlatılmış sığınağa, portakal ve mersin ağaçlarıyla sınırlandırılmış gizemli bir patikadan gidiliyordu; kolonlar gül ve leylaklarla süslenmişti, yerler çimenlerle kaplıydı, sağ ve sol köşelerde altışar kişilik masalar, merkezde en güzel çiçeklerin bulunduğu büyük bir vazo vardı, ortam kandillerle aydınlatılmıştı, güllerden oluşmuş çelenkler tavana kadar ulaşıyordu. Üç yüz kadar neredeyse çırlıçıplak genç bulabildikleri yerlere oturmuşlardı. Sonra Francavilla tapınağında toplandığımız tanrı Priapus'un simgesinin önünde belirdi.

"Onur duyduğum Lord'um," dedi Kraliçe içeri girer girmez, "Bu kutsal yere tutukuyla tadacağınız zevklerinize ortak olmaya, gizeminizle kendimizden geçmeye geldik; zevk alacağınız sahneler tasarlamayı umut ediyoruz."

Önümüzdeki bankın üzerinde çiçekler sıralanmıştı, onların üzerine oturduk; tanrı hareketlendi ve seremoni başladı.

Ferdinand dünyanın en güzel kışını gözlerimiz önüne sundu; iki kişi kışı sabit şekilde tutuyordu, ona dokunduk, yüzümüzü sürdük ve yaladık. On iki çocuk aletleri hazırlamıştı. Her biri sırayla aletlerden birini alıp prensin kışına yönlendiriyordu; biri hastanın kışı içerisinde kayboluyor, işini hallediyor, çıkıyor ve hemen bir diğeri giriyordu. Tüm işlemlerin çaba sarfetmeden, yumuşak ve hızlı bir şekilde ilerliyor olması hayranlık uyandırıcıydı. İki saatten az bir zamanda üç yüz alet Ferdinand'ın arkasına girmişti. Prens bu sırada o kadar rahattı ki bir yandan da bizimle sohbet ediyordu.

"Kışım hala alev alev yanıyor," diye açıkladı Prens, bize doğru adım atıp; "Ona nasıl şehvetle davranıldığını görmek istemiştiniz, sanırım gördükleriniz sizi tatmin etti. Şunu söylemeliyim ki, siz sevgili bayanlar bile hayatınız boyunca benim kadar fazla düzülmemişsinizdir."

"Hayır, efendim," dedi Clarwil, hala tanık olduğumuz olayın etkisinden kurtulamamıştı, "Ancak ne zaman isterseniz sizinle yarışmaya

hazırım Prens'im. Kıç vajina farketmez, sizi yeneceğime eminim.”

“Yavaş ol canım yavaş ol,” dedi Charlotte, “Kuzenim Francavilla'nın yapabileceklerinin sadece küçük bir bölümünü gördün; gözünü bile kırpmadan on taburun karşısında durabilir.”

“O zaman ordularını buraya getirsin bakalım,” diye karşılık verdi Clarwil her zamanki açık sözlülüğüyle, “Ancak, efendim burada sadece sizin becerilmenizi izleyecek değiliz herhalde?”

“Aslında, öyle,” diye cevapladı Kral, “Ne kadar güzel olursanız olun bayanlar, buradaki adamlardan hiç birini size elini dahi sürmeye ikna edemezsiniz.”

“Neden olmasın, bizimde kığımız var değil mi?”

“Hiç biriniz,” dedi Francavilla, “İlgimi çekmiyorsunuz, zayıflarla asla alışveriş yapmam.”

“Madem inancınız bu yönde,” dedi Clarwil, “Sizi suçlayamam. Madem becerilemeyeceğiz, yemek yiyelim o zaman. Kızlarımızı doyuramıyoruz ama umarım karnımızı doyurabiliriz.”

“Güzel söylediniz madam,” dedi Francavilla.

Ölümlü gözlerin görebileceği en görkemli akşam yemeğinde, Kral, Kraliçe, Francavilla, iki kız kardeşim ve ben olmak üzere altı kişiydik. Dünyanın dört bir yanındaki ülkelerden sayısız şarap, durmadan müsrifçe tüketiliyordu. Masada tükenen her şey anında ikame ediliyordu. Şaraplar kocaman gümüş kupalardan taşıyor, yerde küçük akarsular oluşturunuyordu.

“Muhtaçlar yerdeki birikintiden sebeplenebilir,” dedi Olympia.

“Muhtaçlar mı?” Dünya üzerindeki konumumuz bizden daha aşağıdakileri görmemizi engelliyor,” diye açıkladı Francavilla; “İşime yaramayan bir şeyin başkasının ihtiyacını karşılayacağı fikrine tamamen karşıyım.”

“Kalbi de kıcı kadar serttir,” dedi, Ferdinand.

“Hiç bir yerde böylesi bir savurganlıkla karşılaşmadım,” dedi Clarwil, “Resmen bayıldım. Bu düzenlemelerin hayal gücüne etkisi büyük olur.

Biz, burada onca şeyi israf ederken, zavallı insanlar evlerine bir parça ek-mek götürmekten aciz. Başkalarının çektiği acıları düşünüp daha fazla savurganlık yapmak harika bir şey. Bu tür ziyafetlerle başlayan grup seks partileri dünyada alınabilecek en büyük zevkleri verir.”

“Bu kıyaslama,” dedim “Gerçekten çok zalimce.”

“Bence çok doğal; hiç bir şey doğadan daha zalim olamaz ve katiller ile vahşiler onun izinden giderler.”

“Dostum,” dedi Ferdinand, “Bu söylediğinde haklısın ancak, bu uğurda yaptığın her şey ününe zarar veriyor; Napoli’de hakkında neler söylediklerini bir bilsen...”

“İftiraları ciddiye almam,” diye cevapladı Prens, “Ve ün benim için hiç bir şey ifade etmiyor. Başkaları hakkında konuşarak eğlenen insanlar da umrumda değil, ilgilendiğim tek şey kendi eğlencem.”

“Ah, Lord’um,” dedim bu muhteşem çapkına, etkileyici keskin bir tonda, “Tutkularınız gözlerinizi kör etmiş. Bunlar doğanın istekleri değil. Yaptıklarınız Tanrı’nın gazabını üzerinize çekiyor ve bundan kurtulmanızın tek yolu, onun sonsuz merhametini sığınmanızdır ancak, bunu gönülden arzulamalısınız. Bu ilahi merhameti, her gün kışınıza üç yüz dört yüz alet sokmakla, günah çıkarmaktan kaçınmakla kazanamazsınız. Hayır efendim hayır, bu hayatı sürdürmekte ısrar ederseniz günahlarınızdan kurtulmanız ve bağışlanmanız imkansız. Ah Lord’um, bu şekilde yanlış yaşamayı sürdürmeye devam ederseniz, size ancak acı-rım; çok yakınınızda sizi bekleten inancın farkına varın; iyi ile kötü arasında seçim yapma şansını size veren Tanrı’dır, böylece yaptıklarınızdan vazgeçip doğru yola girebilirsiniz. Sonsuza kadar çekeceğiniz acılar sizi hiç mi korkutmuyor? Ve bu acılar kesin olduğuna göre, bu uğurda bir kaç sefil tutkudan vazgeçmişsiniz çok mu?

Francavilla ve Kral’ın şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu ve aklımı kaybetmişim gibi baktılar.

Sonunda sessizliği Ferdinand bozdu. “Juliette,” dedi, “Bu vaazın ikinci bölümü varsa, lütfen dinlememize izin ver ki, nasıl bir oyun oynadığınızı anlayalım.”

“Ben her türlü dinsel duyarlılığı umursamayacak kadar dinsiz biriyim,” diye açıkladı Francavilla, “Din masalları da onları yaymak için ömürlerini adamış din adamları da umrumda değil; dinin adının anılması bile midemi bulandırmaya yetiyor.”

“Dünyanın her yerinde,” diye devam etti Prens, “Tanrı’nın kendini gösterdiği söylenir; peki, insanoğluna mesajı nedir? Varlığını kanıtlayacak herhangi bir delil gönderdi mi? Özünde nasıl bir varlıktır? Amacını, insanlar için ne planladığını açıkça anlattı mı? Bize açık açık görünüp ne yapmamız gerektiğini söyledi mi? Hayır, sadece tek olduğunu, gizlenmiş bir Tanrı olduğunu ima etmekle yetindi; bu tür esrarengiz yollarla insanlara hiç bir şey anlatamaz. Bu belirsizlik içerisinde koyduğu kurallara uyulmasını nasıl ister? Ve yaptıklarının sorgulanmamasını emretmeye nasıl cüret eder? Hem biz, bu rezil Tanrı’dan bizi bilgeliği, gücü ve yardımseverliğiyle kutsamasını istedik mi ki? Tabi ki hayır; ama yine de bu kibirli, kötü niyetli, acımasız, adaletsiz Tanrı’nın emirleriyle her yerde karşılaşıyoruz. Kendini somut olarak göstermeye gelince, sadece bir kaç adama görünüyor ve geri kalan herkesi ilahi niyetleri konusunda karanlıkta bırakıyor. İğrenç Tanrı’nızın tam olarak yaptığı bu değil mi? Tanrı’nızın emirleri hiç bir neden veya bilgelik barındırıyor mu? Bu hayal ürünü gulyabanının bildirdiği şeyler insanoğlunun yararına mı? Bu ilahi fermanları uygulayıp da acayip yönetmelikler, aptalca emirler, nedeni anlaşılamayan seremoniler, boş yöntemler uygulamayan bir ülkeye daha rastlamadım. Ve bu düzenlemeler onlara uyan insanları, aynı yasalara uymayanlara karşı insanları çekingen, kibirli, hoşgörüsüz, huysuz, adaletsiz, yaratıklara dönüştürüyor. Bana tavsiye ettiğin bu iğrenç Tanrı’ya, bu hayal ürünü yaratığa tapmamı mı istiyorsun Juliette?”

“Ben de ona tapmanı tavsiye ederdim,” dedi Ferdinand. “Krallar her zaman dini desteklemişlerdir, çünkü tarihin başlangıcından beri din onları daha güçlü kılmıştır. Tanrı’ya inanan insan, onun temsilcileri için canını bile verir.”

“Kimi daha önce yok edeceğini söylemeye gerek yok,” diyerek lafını kestim; “Ancak şundan emin olun ki, birini yıkılmış gördüğünde, onu

yıkını da mahvetmesi an meselesidir. Ve despot bakış açınızı kısa bir süre için bir kenara bırakmaya razı olur ve felsefik standartlarla ölçüp biçerseniz, dünyanın krallar ve rahipler olmadan çok daha iyi bir yer olabileceğini görürsünüz. Onlar, ulusların kanlarıyla beslenen birer canavardan başka birşey değillerdir ve sundukları hizmet ancak insanları kör etmeye yarar.”

“Bu kadın demek krallardan hoşlanmıyor ha,” dedi Ferdinand.

“Ve de Tanrılardan,” diye cevapladım. “Ben, insanoğlunun despotizmle yönetilmesine ve kandırılmasına karşıyım. Doğa, bizi Tanrı’sız ve özgür yaratıklar olarak yarattı. Ancak güç, zayıf dizlerinin üzerine çöktürdü ve kralları ortaya çıkardı. Düzenbazlıkla korkutulan aptallar yüzünden Tanrılara sahip olduk. Benim gördüğüm ise sadece bir avuç alçak herif ve bolca hayal ürünü.”

“Ama insanoğlu krallar ve Tanrılar olmadan nasıl yaşar?”

“Daha özgür, daha filozofça ve bu sayede doğanın onlar için öngördüklerini daha iyi anlayan yaratıklar haline gelirler. Doğa onları ne kraliyet yasaları altında ezilsinler ne de bir kaç fanatik düşüncenin ürünü olan Tanrı’nın boyunduruğu altında yaşasınlar diye yarattı.”

“Bir dakika,” dedi Francavilla, “Burada Juliette’e katılıyorum. Tanrı diye bir şey yok, şüphesiz haklı; ancak onun boşluğunu dolduracak bir otorite gerekli. Tabi ki, filozofların bu tür bir yönlendiriciye ihtiyaçları yok ancak kısıtlamalar ayak takımı için gereklidir ve yalnız kraliyet otoritesi bunu sağlayabilir.”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedim, “Sizin sözlerinizin aynısını Ferdinand’la tanıştığımız gün sarfetmiştim.”

“O yüzden,” dedi Francavilla, “Krallar, insanları dizginlemek için kurallar ve yasalar koyar. Zengin insanlar bu yasalara uymak zorunda değillerdir çünkü paralarıyla istedikleri her şeyi elde edebilirler ancak fakirlerin köleliği düzeni besler. Dünya üzerinde adil bir yönetim şekli olan hiç bir hükümdarlık bulamazsınız. Tüm krallıklar büyük bir acımasızlıkla yönetilir ve kendi çıkarını korumak için insanlara her istediğini yapar ve yaptırır. Ve müttefiklerine şöyle der; halka yasalarımı uy-

malarını tembihle, tahtımı destekle, gücüme güç kat, ben de sana barış içinde yaşama ayrıcalığı sunayım...”

“Bu,” dedi Olympia, “Kralların, zamanında ruhban sınıfıyla yaptığı anlaşma.”

“Evet, ancak ruhban sınıfı gücünü fantastik Tanrı’dan aldı, kraliyetten daha güçlü oldu; rahipler, kralları desteklemek yerine onları öldürttüler ve benim istediğim şey kesinlikle bu değil. Ben, sonunda otoritenin hükümette olmasını istiyorum, böylece üst sınıf ve filozoflar bu otoriteden kişisel faydalar sağlayabilirler. Uluslar, din ve despotizm ile aynı anda yönetilemezler. Kraliyet, gücünü tehdit edenleri etkisiz hale getirmeli ve ona hizmet edenlerle paylaşmalı.”

“Yerinde bir öneri kesinlikle,” dedi Clarwil, “Ve topluluklara uygulanacak yasalar çok baskıcı olmalı.”

“Draco’nun modeli uygulanmalı,” dedi Francavilla, “Yasalar kanla yazılmalı, kanla hayata geçirilmeli, her gün kan nehirlerinin akmasına neden olmalı, ve hepsinden öte, insanları en acınacak biçimde, sefalet içinde yaşatmalı; insanlar rahat...”

“Ve eğitilmiş oldukları zaman tehlikeli olurlar değil mi?”

“Evet, çok doğru. Derin bir cehaletle kontrol altına alınmalılar, kölelikleri ezici ve sürekli olmalı ve tüm kaçış yolları kapatılmalı. Bu yüzden, üst sınıfın ellerinde bulunan zincirleri gece ve gündüz sıkı durumda tutulur asla gevşetilmez. Bu şekilde yönetilen bir hükümdarlığın ne kadar genişleyeceğini hayal bile edemezsiniz.”

“Anlıyabiliyorum,” dedi Clarwil, “Evet! Ve hükümdarlık, tüm düzenbazların muhtaç olduğu ve yanında olmak istediği bir sistem haline gelecektir.”

“Tam olarak öyle,” dedi Prens, hevesle kabul ederek, “Hükümet, popülasyonu kontrol altında tutmalı, problem yaratırsa kulağını çekmeli, onun için en avantajlı durum neyse ona göre davranmalı; her şey yalnızca kanun koyucunun çıkarları ve tutkuları doğrultusunda düzenlenmeli. Elinde bulunanları daha sonra çok daha fazlasını kazanmak için çıkarı olan kişilere dağıtmalıdır. Afrika ve Asya’daki hükümetlere bir

bakın; hepsi de bu şekilde organize olmuşlardır ve bu sayede varlıklarını sürdürebilmektedirler.”

“Bir çoğu,” dedi Charlotte, “Karmaşa içindeler ve ölümler ile açlık o kadar yoğun ki, insanların başkaldırmaya mecali yok.”

“Kesinlikle,” dedi Ferdinand.

“Bize tavsiye ettiğiniz öğütleri yerine getirmeden önce gücünüzü artırmanın bir yolu da inanç makinesini yöneten ve elindeki silahı, sadece hükümetlerin yıkımı için kullanan ruhban sınıfının kuyusunu kazmaktır; zapdetmek istediğin insanları dinsizleştir ve devamlı surette moral-lerini boz; senden başka hiç bir Tanrı karşısında korkudan eğilmedikleri sürece, seninkilerden başka hiç bir ahlak kuralını benimsemedikçe her zaman hükümdarları olarak kalacaksın.”

“Ahlaksız insan tehlikeli olur,” dedi Ferdinand.

“Eğer otoritesi varsa evet, çünkü elindeki gücü kötüye kullanacaktır ancak köleyse hiç bir şey yapamaz. Onu bir kere sineği incitmenin bir zararı olmadığına inandırabilirsem ve ahlaki bozukluk da onu daha da yumuşatınca, boğazından geçireceğim ipe daha az aldırış edecektir.”

“Ama,” dedi Charlotte, “Boyunduruk altındayken nasıl daha yumuşak olabilir ki? Bence insana sadece lüks ve kolay bir yaşam bu duyguyu yaşatabilir.”

“Şuçla bağı,” diye açıkladı Prens, “Onu suç işleyebileceği kadar özgür bırakır, yaptığı hiç bir kötülük için cezalandırmazsan iki harika sonuç elde etmiş olursun: İhtiyacın olan ahlaksızlığı ve nüfusun azalması. En-sest ilişki, tecavüz, cinayet gibi suçlara izin vermelisin. Evliliği yasakla, cinselliği istedikleri gibi yaşasınlar, herhangi bir şeye tapınmalarına engel ol ve sonunda onları isteklerin doğrultusunda daha kolay yönlendir-diğini göreceksin.”

“Yaptıkları her şeye tolerans gösterirsen, cezaları nasıl artıracaksın?” dedim mantıklı bir yaklaşım sergilemeye çalışarak.

“Neden olmasın,” dedi Francavilla, “Ahlaklı davrananları ve gücüne karşı ayaklananları pekala cezalandıracaksın; ve her gün yüzlerce kafa kesmek zorunda kalmaktan sakın korkma. Bunun yanında, cezaların

illa bir nedeni mi olmalı? Despot hükümdar ne zaman isterse kan dökmekte serbesttir, varlığı başlı başına bir nedendir nasılsa; sana karşı her zaman komplolar kurabilir, bu yüzden en ufak bir kıpırdama ve göz açıp kapayana kadar katliam gerçekleştirebilirsin.”

“Eğer Ferdinand bu işleri bana bırakmış olsa,” dedi Charlotte, “Her gün insanları asmak için yasalar bahaneler bulurdum, bıçağımı biletir ve kurbanları kılıçtan geçirirdim.”

“Kuzen,” dedi Kral, “Karım kıpırdanmaya başladı.”

“Şaşırmadım doğrusu,” dedi Clarwil, “Ben de şahsen sınırdayım. Güzel bir düzüşme izleyip becerilememek gerçekten büyük işkence.”

“O zaman biraz hava almak için dışarı çıkalım,” dedi Prens; “Belki de çardakta bayanların heyecanını yatıştıracak bir şeyler bulabiliriz.”

Tüm bahçe aydınlatılmıştı. Bizi, Ganimeses Tapınağı’na götüren şirin patikadan geçerken, portakal, armut, kayısı, incir ağaçlarından, akşam serinliğinde kalmış meyveler topladık. Tapınak, tavanda yakılmış mumlarla etrafı görebilecek yeterlikte ancak gözleri yormayacak şekilde ışıklandırılmıştı. Büyük binayı yeşil ve gül rengi kolonlar ayakta tutuyordu, etrafları leylaklarla bezenmişti.

İçeri girer girmez, derinlerden yumuşak bir müzik gelmeye başladı. Charlotte, şehvet ve sıcak şaraptan şarhoş olmuştu, gidip kendini en yakındaki koltuğa attı, biz ise yerimizde sabit duruyorduk.

“Şimdi onların sırası,” dedi Francavilla, Kral’a, “Neler yapabileceklerini göstermeliler, ancak yalnız kıçlarıyla zevk alabilirler çünkü burada sadece kıçlara tapılır; bu yasanın dışına çıkanlar tapınaktan kovulurlar.”

“Bunun için endişelenmenize gerek yok,” dedi herkesten önce elbiselerinden kurtulan Clarwil. “Zaten kıçlarımızı vajinalarımızdan daha çok kullanmayı tercih ederiz ve biz arkadan becerilirken vajinamız emildiği sürece şikayet ettiğimizi duymayacaksınız.”

Francavilla’nın kaldırdığı pembe saten örtünün altında ne harika bir şey sakladığına inanamazsınız! Dört ayrı bölmeden oluşan uzun bir koltuk düşünün; her kadın bölmelerden birine giriyor ve onun için hazırlanmış oturağa dizleri üstünde çöküyor, kıcını yukarı kaldırıyor,

bacaklarını aralıyor, pamuk ve siyah satenle kaplanmış koltuk kollarına dirseklerini dayıyor. Yanına iki erkek gelip aletleriyle onu tahrik ediyorlar. Adamların sadece aletleri görünür vaziyette vücutlarının geriye kalan kısımları siyah örtüyle kaplı. İki erkek ustaca gizlenmiş bir platforma yaslanıyorlar, boşalan erkek gözden kayboluyor ve yerini hemen bir yenisi alıyordu.

Başka bir alışılmadık alet de kadınların belleri altında işlev görüyordu. Kadın biraz eğilip sabit vaziyette duruyor, saat yönünde dönen ve vajinaya her on beş dakikada spermden ayırt edilemeyecek kokulu bir salgı püskürten dildonun üzerine oturuyordu. Sadece başı açıkta olan güzel bir kız, çenesini dildoya bastırıyor ve kadının klitorisini emiyordu. Kadının bulunduğu yerin hemen önünde bir tabure duruyordu. Kadın, taburenin üzerinde ona sunulmuş olan vajina ya da aleti emebiliyordu. Kısacası, gayet rahat bir pozisyonda dinlenen kadın, bir yandan kışından beceriliyor bir yandan klitorisi emiliyor, vajinasına dildo sokuluyor, her iki elinde aletleri okşuyor ve ağzına yaklaştırılan vajina, alet ya da kış deliğini emebiliyordu.

“İnanamıyorum,” dedi Clarwil, kendini bölmelerden birine atıp denemeye hazırlanırken, “Bu harikallığı sağlayabilecek daha ahlaksız bir alet tasarlanabilir mi?” diye devam etti, “Gerçeği söylemek gerekirse buraya oturmanın heyecanı bile boşalmamı sağlayabilir.”

Olympia, Charlotte ve ben de Clarwil’in yanında yerlerimizi aldık. On altı yaşlarında çıplak ve melekler kadar güzel dört kız yerleşmemize yardım etti ve dildoları yağladı; pozisyonlarımızı ayarladılar, kışıklarını ayırdılar, kış deliklerimize kutsal yağ sürdüler ve operasyon sırasında bize katılmak için hazır beklemeye başladılar.

Francavilla sinyal verir vermez dört devasa aletli erkek içeri girdi ve çok geçmeden kışlarımızı düzmeye başladı. Kısa aralıklarla değişiyorlardı. Yardımcı kızlar aynıydı ancak her seferinde bataryaları dolu yeni aletler getiren kızlar ve etrafımızda bize çok uzaklardan geliyormuş hissi veren müzikle beraber dans eden çapkın bedenler sürekli değişiyordu. Dans edenler aynı anda bedenlerimize ne olduğu belirsiz iksirlerden

döküyorlardı, tenimize değen her damla keskin bir acı veriyor ve tutkularımızı daha da ateşliyordu; tepeden tırnağa yasemin kokularına bürünmüştük.

Tüm bu sahneler ve değişik varyasyonları inanılmaz bir düzen ve çabuklukla yerine getirildi; bir dakika bile bekletilmedik. Ağızlar, vajinalar, aletler ve kıçlar tam da arzularımıza uygun olarak tatmin edildi; aletlerden biri boşalır boşalmaz elimize yenisi veriliyordu; vajinamız hep aynı ahenk ve hızla emiliyordu ve kıçlarımız hiç bir zaman boş kalmıyordu; üç saatten kısa bir zamanda sonu gelmez bir çılgınlık denizinde yüzüyor, kıçlarımızı yüzlerce kez düzdürüyor ve vajinamızda dur durak bilmeden dönen dildolarla boşalıyorduk. Ben hemen hemen kendimden geçmiştim. Olympia artık dayanamaz hale gelmişti, içinden dildoyu çıkarmak zorunda kaldılar; bu inanılmaz muamele sadece Clarwil ve Charlotte'ı çok etkilememişe benziyordu. Bizi izlerken bir yandan da otuz yakışıklıya kendilerini düzdüren Ferdinand ve Francavilla onlarla gezintiye çıkmamızı önerdiler. Dört güzel kızın kollarında geniş yazlık evi dolanmaya başladık.

Şöyle dekore edilmişti: Sağ tarafta, yerden yedi metre yüksekliğinde, yarım daire şeklinde üzeri kırmızı halıyla örtülmüş bir amfiteyatro yükseliyordu. Tam karşısında yarım metre daha uzun aynı şekle sahip, baştan başa aynı renk kadifeyle kaplanmış bir platform daha vardı.

“Hadi burada uzanıp biraz zaman geçirelim,” dedi Prens, bize amfiteyatroyu işaret ederken, “Böylece orada bizi nelerin beklediğini de görmüş oluruz.”

Dediğini yaptık ve çok geçmeden etrafımızı on altı ile on sekiz arasında değişen güzel kızlar sardı. Eski Yunanlılar gibi giyinmiş, kıçlarını açıkta bırakmışlardı; göğüsleri sıkı ve bembeyazdı. Her biri ellerinde altı ile sekiz aylık arasında değişen çıplak bebekler tutuyorlardı. Aynı anda altı erkek ellerinde aletleriyle tam ortaya daldı; iki tanesini Ferdinand ve Francavilla aldı, diğer dördü de kendilerini bize o kadar nazik bir şekilde sundular ki, kabul etmemek saygısızlık olurdu.

Altımız birden düzöldükten sonra, on iki genç kadın önlerinde Ta-

tarlar gibi giydirilmiş aynı sayıda küçük kızla etrafımızda yarım daire oluşturdu; çocuklar, ömrümüz boyunca gördüğümüz en nadide kışları bize doğru çevirmiş olan kadınların önünde dizleri üzerine çökmüştü.

“Bunlar fevkalade kışlar,” dedi, Francavilla onu düzen devasa aletin önündeyken; “Ancak kaderlerinde mahkum olmak varmış, sizin ilginizi bu kadar çektiklerini gördüğüme üzüldüm doğrusu bayanlar... Yine de şu kışların yarıklarının güzelliğine, beyazlığına bakın. Başlarına biraz sonra geleceklerini bilmek ne üzücü.”

Sahneye otuz beş yaşlarında bir düzine güçlü erkek geldi. Kolları çıplaktı ve her birinin elinde kırbaçlamak için kullanılan, farklı biçimde aletler vardı. Genç annelerin ellerindeki çocukları alıp ayağımıza doğru fırlattılar, kadınları alıp karşımızdaki platforma sürüklediler, üstlerindeki ince giysileri parçaladılar ve bir elleri ile vücutlarını sabitlerken diğer ellerindeki aletlerle delice kırbaçlamaya başladılar. O kadar sert kırbaçlıyorlardı ki, kanlar yerlere akıyordu, hatta etrafa saçılan et parçalarından biri önümüze kadar geldi.

Hayatımda böylesi bir kırbaçlama görmemiştim... Öylesine vahşi, öylesine mükemmeldi ki... Boyundan ayak parmağına kadar dokunulmamış yerleri kalmamıştı; sürtüklerin çığlıkları civar köylerden duyulabilirdi ve suç o kadar aleniydi ki, çığlıkların duyulmasını önlemek için hiç bir şey yapılmamıştı; kadınların dördü baygınlık geçirip düştü ve ayakları üzerine kalkana kadar yeniden kırbaçlandı, arkadan bakıldığında hepsi kocaman bir yaraya benziyordu artık.

Derken bir karışıklık oldu, kırbaçlayanla kırbaçlananlar birbirilerine girdiler ve zevkle izlediğimiz altı kurban serbest bırakıldı. Anneler çocuklarına ne olacağı konusunda endişeliydiler. Karışıklığa rağmen hepsi kendi bebeğini kolayca buldu, sarıldı. Bebeklerin titreyen dudaklarını göğüslerine bastırdılar ve emzirmeye başladılar aynı anda küçük vücutlarını gözlerinden dökülen yaşlarla yıkıyorlardı. Bu sahne karşısında az önce hissettiğim heyecan ne yazık ki hemen sönüştü.

Ancak, bu an çok uzun sürmedi. İlk gruptan çok daha harika vücutlara sahip bir düzinelik erkek grubu, ağızlarında küfürler, yumruklarını

sıkarak içeri girdi. Bebekleri zavallı kadınlardan bir kez daha çekip alarak, öncekinden daha hızlı bir şekilde yine ayaklarımıza doğru fırlattılar, bu sefer yere çarpan bir kaç küçük kafatasından feci sesler gelmişti. Müşvik anneler yine platforma sürüklendi, bu sefer kırbaç fırtınası özellikle göğüslerini hedef almıştı. Bu tatlı, hassas ve istek uyandırıcı küreler, çarpaz şekilde atılan kırbaç darbeleriyle kesiliyordu, çok geçmeden kan ve süt karışımı sıvılar akıtmaya başladılar. Aynı sertlikle kırbaçlamaya devam eden barbarlar daha aşağılara inmeye başladılar, belleri, vajinalarının içi ve butları diğer parçaları gibi muamele görüyor, kan denizinde kayboluyordu. Bu arada biz de gördüğümüz manzara karşısında büyük bir zevk alarak düzüşüyorduk, diğerlerinin acıları bizim eğlencemiz oluyor kızlarımızı alevlendiriyordu. Cellatlar sert ve köpüren aletlerini diğer meslektaşlarının kuru ve yumuşak aletleriyle değiştirmek üzere kadınları serbest bıraktığında, geçen seferkinin aynı bir karmaşa yaşandı. Kadınlar bebeklerine doğru koştular, morarmış bedenlerini göğüslerine bastırıp sıcak öpücüklere boğdular, onları gözyaşlarıyla ıslatırken, sıcak sözler ve ninniler mırıldanarak teselli etmeye çalıştılar, gördükleri ilgiyle tekrar neşelenen bebekleri, kırbaç darbelerini ve az sonra öncekilerden yüz kat daha sert ve acımasızca uygulanacak muameleleri bile unutmalarını sağlamıştı.

Yeni canavar grup, Pluto'nun uydusu gibi giyinmişti. Anneleri son bir kez en korkunç şekilde işkence etmek üzere alıp, onlardan arta kalanları ayaklarımızın dibine attılar. Böylece en kanlı kıyımı gerçekleştirdiler; kan pıhtılarıyla kaplanmış vücutları ortamıza attılar, kadınları kollarımıza aldığımızda delice bıçaklamaya başladılar. Bu arada bir yandan da bize sürtünüyor ve zevk veriyorlardı.

“Ne manzara!” dedim Francavilla'ya düzüşmeden ve gördüğüm dehşetten bitkin düşmüş bir halde evden ayrılırken; “Ne olağanüstü ve heyecan verici bir oyun!”

“Ancak arkadaşını doyuramamış gibi görünüyor,” dedi Prens, savaş alanındaki cesetleri dürtüp, yaralarını inceleyen Clarwil'e dönüp bakarken.

“Kahretsin,” diye cevap verdi muazzam kadın, “Sence insan ölüm

görmekten yorulur mu? Kimseye bundan gına gelir mi? İtiraf etmeliyim ki, hayatımda şahit olduğum en büyük vahşetti ama bitmiş olması na gerçekten üzüldüm. İnsanın her on beş dakika da bir toplu katliama tanık olamaması ne büyük şansızlık.”

Bu festival tadındaki akşamı sonlandırma zamanı gelmişti. Yataklarımız bizi bekliyordu. Ayakta duracak halimiz kalmadığından bizi Prens’in evine taşımak zorunda kaldılar; aromatik banyomuz bizi bekliyordu, hemen içine girdik; sıcak çorbalarımızı içip yataklarımıza yattık ve on iki saat sonra üçümüz de her şeye yeniden başlamak için hazırдық.

İyice dinlendikten sonra, Napoli gezimize devam etmeye karar verdik, bu sefer doğu kıyısına doğru yola çıktık. Eğer çevre betimlemeleri hoşunuza gitmezse üzülmeğin araya yaptığım çapkınlıkları da serpeceğim.

Evet, Prens’in kalesinde bir hafta kadar istirahat ettikten sonra Kral ve bir kaç ulağın rehberliğinde bu ikinci tur gezimize çıktık.

Eksiksiz incelediğimiz ilk yapı Ferdinand’ın Portici’deki kalesiydi. Şimdiye kadar sadece küçük bir odasını görmüştük. İçerisinde bir müze vardı; Ferdinand, bizzat kendi bize oraya kadar eşlik etti. Dünyadaki en gizemli ve güzel bu devasa koleksiyona ilk kattaki on dört odanın hepsi ev sahipliği ediyordu. Her bir parçayı teker teker incelemek gerçekten yorucuydu; devamlı surette ayaklarımın üzerinde, aklımın süzgecinden geçirirken dikkatle bakan gözlerim zamanla bulanıklaşmaya başladı.

Kalenin farklı bir kısmında Herculaneum ve Venüs’ün lavlarından yanmış, diğer şehirlerden getirilip yenilenen paha biçilemez tablolar vardı.

Genel anlamda söylemek gerekirse, bu tablolarda sergilenen doğal olmayan tek tip zengin duruşu ya halkın harika bir kas esnekliğini ya da resmedenin hayal gücü eksikliğini gösteriyordu. Tüm bu şaheserlerin içerisinde, aralarında bir keçiyle poz veren şehvetli bir çiftin resmi ilgimi çekti; bu şaşırtıcı sanat eseri, güzel konsepti ve çarpıcı detaylarıyla göz dolduruyordu.

“Bu fantazi gayet anlaşılabilir bir şey,” diye yorumladı Ferdinand; “Buradaki” diye konuşmaya devam etti, “Napolililer arasında yaygındır

da denemeyi çok istemiştim ve sizden saklayacak değilim, bulunmaz bir zevkti.”

“İnanırım,” dedi Clarwil; “Hayatımda bir çok kereler bu fikir üstüne düşündüm ve sadece bunu gerçekleştirebilmek için bir kereliğine erkek olmayı arzulardım.”

“Ancak, bir kadın da kendini bir köpeğe mükemmel bir şekilde teslim edebilir,” diye hatırlattı Kral.

“Kesinlikle,” diye katıldım.

“Charlotte,” dedi Ferdinand, “Bunu denemişti daha önce. Mükemmelliğine yaraşır bir hareketti.”

“Efendim,” dedim Ferdinand’a her zaman ki açksözlülüğümle, “Avusturya’nın tüm prensleri sadece keçileri düzmekle yetinseydi, evlerindeki kadınların tümü sadece köpekler tarafından becerilseydi, dünya bugün bu hastalıklı türle baş etmeye çalışıyor olmayacaktı.”

Ferdinand da bana katıldı ve ilerlemeye devam ettik. Herculaneum’da bugün ayakta kalmış tek bir mevki vardı, orası da Portici’nin olduğu bölümdü. Çoğu yeri kazılmış bir anfitiyatronun maalesef çok fazla görülecek şeyi yoktu. Portici’ye geri döndüğümüzde Ferdinand, bizi kendi seçtiği bilgili bir rehberin ellerine teslim edeceğini söyledi. Salerno’da yaşayan Vespoli adında bir arkadaşını ziyaret etmemizi tavsiye etti. Yazacağı referans mektuplarıyla, arkadaşının çatısı altında gerçekleştirdiği harika eğlencelere katılabilecektik.

Önce Resina’ya gittik sonra da Pompeii’ye doğru yol aldık. Tıpkı Herculaneum gibi bu şehir de büyük bir yanardağ patlaması sonucu küller ve lavlarla kaplanmıştı. Pompeii’nin daha önceden çeşitli felaketlere maruz kalmış iki şehir üzerine kurulduğunu öğrendik. Vesuvius buradaki tüm yaşamı yerle bir ettiği halde insanlar yine de yeni hayatlar kurmakta ısrar etmişlerdi. Ancak ne olursa olsun Napoli dünyanın en güzel yerlerinden biri.

Pompeii’den sonra Salerno’ya vardık ve geceyi Vespoli’nin, şehrin iki mil ötesinde konulanmış ünlü evinde geçirdik.

Vespoli, Napoli Krallığı’nın ünlü ailelerinden birinden gelen, bir

zamanlar hükümette görev yapmış biriydi. Zevklerine hizmet ettiği ve yönlendirildiği kralı tarafından despot düzeni devam ettirmesi için buradaki akıl hastanesinin başına getirilmişti. Bu ahlaksız adam burada kraliyet koruması altında tutkularının dikte ettiği her türlü suçu rahatça işlemekte özgürdü. Kral, bu gardiyanın vahşete bayıldığını bildiği için Vespoli'yi görmemizi özellikle istemişti.

Elli yaşındaydı, etkileyici ve sert bir yüz ifadesi vardı, uzun ve bir boğa kadar güçlüydü; bizi aşırı bir saygıyla selamladı. Bize verilen mektupları okudu, saat geç olduğu için yemek servis edilmesini ve yataklarımızın hazırlanmasını emretti. Ertesi sabah kahvaltılarımızı bizzat kendi getirdi, ona ziyaret amacımızdan bahsettiğimizde bizi, elindekileri göstermek üzere tura çıkardı.

Gösterdiği her oda suç işlemek ve çapkınlık yapmak için özel olarak hazırlanmıştı, çatlakların tutulduğu kafeslere geldiğimizde çoktan heyecanın doruklarına çıkmıştık bile.

Buraya ayak bastığımızda, gardiyanın aleti çoktan sertleşmişti ve en çok aklını kaybetmişleri becermekten zevk aldığı için kendisini iş üzerindeyken görmek isteyip istemediğimizi sordu.

“Elbette,” diye cevapladık.

“Soruyorum,” dedi, “Çünkü bu yaratıklarla yaptıklarım o kadar harika, işlemlerim o kadar garip, zalimliklerim o kadar korkutucu ki, aslında bu yaptıklarımın utanmam gerektiğini düşünenler olabilir.”

“Saçmalık,” dedi Clarwil, “Bu kaprisleriniz, yapacaklarınızdan binlerce kere daha uygunsuz, hala sizi izlemek niyetindeyiz ve yalnızken yapacağınız her şeyi yapmanızı istiyoruz; özellikle yaptıklarınızı görmeden zevlerinizin ve ruhunuzun içeriklerini anlayamayız.”

“Gerçekten görmeyi bu kadar çok mu istiyorsunuz?” dedi duyduklarından daha da heyecanlanmış şekilde aletini sıvazlarken.

“Sadece bakmakla da kalmayabiliriz, şu delileri düzmekten zevk almayacağımız ne malum?” diye sordu Clarwil. “Fantazileriniz bizi ateşlendirdi, hepsini gerçekleştirmek konusunda istekliyiz. Bu yaratıklar

tehlikeli değiller, di mi? Sanmıyorum. O zaman onlardan sizin yaptığınız gibi yararlanabiliriz. Ama lütfen bizi daha fazla bekletmeyin beyefendi, vukuatlarınızı görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kafesler uzun servilerin dikili olduğu açık geniş bir avluya getirildi. Servilerin yeşil yaprakları arkasından sızan ışık, ortama, mezarlık havası veren kasvetli bir hava veriyordu. Merkeze tırnaklı bir haç çakılmıştı; günahkar Vespoli kurbanlarını tam burada teşhir ediyordu. Dört tutuklu, bir öküzü öldürebilecek nitelikte, ucu sivri sopalar getirdi. Avlunun bir ucundaki banka oturduk, Vespoli işine konsantre olmuştu, izleyicilere artık aldırış etmiyordu. Diğer iki tutuklu da gardiyanın ihtiyacı olan kurbanların kafeslerini açtı.

İlk kurban kafes açılır açılmaz ileri doğru sıçradı; çıplaktı, Herkül’le yarışabilecek güçteydi ve çok yakışıklı bir erkekti. Vespoli’nin ilk hareketi muntazam bir şekilde ayaklarımızın önüne sıçmak oldu. Sonra aletini okşadı, boku eline aldı, aletini onunla sıvazladı ve birden deliler gibi dansetmeye başladı, hoplayıp zıplarken aniden avını yakaladı ve kollarını arkasına doğru büktü, ileri doğru itti ve adam ne olduğunu anlamadan, korumalar onu bir anda haça bağladı. Artık kurban zararsız hale getirilmişti, Vespoli, kendinden geçmiş bir şekilde adamın kıcı önünde eğildi, yanaklarını açtı, hızlı hızlı soludu, dilledi, özenle okşadı ve hızla tekrar ayağa kalkıp eline kırbacı aldığı gibi deli adamı çığlıklara boğarak bir saat boyunca kırbaçladı. Kıcı parçalandığında, eğilip akan kanları emdi ve zevkten sarhoş olmuş bir şekilde mırıldanmaya başladı.

“Aman Tanrı’m,” diye bağırdı, “Deli bir adamın kıcından nasıl da büyük zevkler alınabiliyor! Ve ben, ben de deliyim; delileri düzüyorum, içlerine boşalıyorum, dünya üzerinde başka kimseyi becerme arzusu duymuyorum.” Genç adamı serbest bıraktırdı ve listedeki diğer isme geçti, buna tanrı takma adı verilmişti.

“Şimdi tanrıyı becereceğim,” diye duyurdu Vespoli, “Beni iyi inceleyin, tanrıya müthiş zevkler tattırmadan önce biraz oynamalıyım onunla. Sen,” diye devam etti, “Sen, göt becerici tanrı o güzel kıcını buraya getir... Kıcını getir diyorum sana sersem.”

Ve tanrı gardiyanlar tarafından haça bağlandı, Vespoli adamı becermeden önce öyle bir kırbaçladı ki, kıcı marmelata döndü. Tanrıya on sekiz yaşında bir kız verdi düzmesi için, bu kız kutsal bakire olacaktı. Sonra kızın derilerini parçaladı ve on beş dakika boyunca becerdi.

Clarwil iyice ateşlenmişti.

“Bu oyun bana ilham verdi,” dedi bize, “Biz de onlar gibi davranacağız, üstümüzü başımız yırtıp iyice vahşileşeceğiz. Rolümüzü iyi oynamak için elimizden geleni yapacağız. Hadi bizi de deliler gibi kafese kapatın, haça bağlayın, aşağılayın, kırbaçlayın ve kışlarımızı düzün.”

Bu fikir hepimizi cezbetmişti. Vespoli hemen harekete geçti. Bize karşılık on deli serbest bırakıldı; bazıları bizi dövüyor ancak bazıları ürkek davranıyordu. Emirlerle karşı gelenlerse kırbaçla korkutuluyordu. Sonunda Vespoli’nin rehberliğinde hepsi tarafından becerildik. Gardiyanlar, hapishane çalışanları dahil herkes hakkını kullandı.”

“Şimdi boşalma zamanı,” dedi Clarwil, ev sahibine, “Elimizden gelen herşeyi yaptık, şimdi bize boşalma anında nasıl davrandığınızı göster.”

“Zamanı geldiğinde,” dedi adamımız, “Burada hala beni heyecanlandıran biri var; onu becermeden sabah olmasına izin vermeyeceğim.”

Gardiyanlardan birine işaret etti, adam sakalı göbeğine kadar uzanan, seksenlerinde yaşlı birini getirdi.”

“Buraya gel John,” dedi Vespoli, adamı sakalından yakalayıp avlu boyunca sürüklerken, “ayağa kalk, John, aletimi kıcına sokacağım.”

Temiz yüzlü adam eğildi; kırışmış yaşlı kıcı öpüldü, yalandı, becerildi ve boşalmaya yakın “Ah,” dedi Vespoli, “Beni boşalırken görmeyi mi arzuluyordunuz? Ancak şunu bilmelisiniz ki, hiçbir zaman iki ya da üç zavallıyı kurban etmeden krizlerimi bastıramam.”

“Bu çok daha iyi,” dedim, “Ama eminim ‘Tanrı’ ve ‘Mary’i es geçmeyeceksindir, itiraf etmeliyim ki yüce yaratanın ve gelininin kurban edilmesini görmeyi çok isterim.”

“O halde İsa’yı da becermem gerek,” dedi rezil adam. “Ve ne mutlu ki bize, o da burada, tüm cennet burada toplanmış.”

Gardıyanlar, kendisine tanrının oğlu diyen otuz yaşlarında genç bir adam getirdiler. Vespoli onu da haça bağlattırdı, tüm gücüyle becerdi ve dövmeye başladı.

“Cesur Romalılar,” diye haykırdı kurban, “Bu dünyaya sadece acı çekmek için geldim, beni kendinizden ayrı tutmayın, haç üzerinde can vereceğim, ancak böylece insanoğlunu kurtaracağım.”

Kurban ayakta durmakta zorlanıyordu, Vespoli aletini ‘İsa’nın kış deliğinden içeri soktu. Bir taraftan yanında duran tanrı ve bakireyi mıncıklıyordu.

“Siz,” diye bağırdı bize, “Buraya gelin, kışklarınızı gösterin bana, madem boşalmamı çok merak ediyorsunuz, yakında nasıl bir şey olduğunu göreceksiniz.”

Bir anda hareketlendi, eline tutuşturulan bıçakları sağına soluna savurmaya başladı. İlk önce kolları, koltukaltlarını, omuzları rastgele bıçaklamaya başladı. Sonra daha özellikli parçalara geçti; bakirenin kış kanlar içinde kalmıştı, bir o kolu bir bu kolu sarkaç gibi hareket ettiriyordu; spazmların verdiği heyecanla ataklar yaşamaya başladı. Korutucu küfürler savuruyordu. Öfkesi şimdi de kurbanlarının yüzlerini hedef almıştı, onları bıçaklarla yırttı ve son sperm damlasıyla beraber göz kürelerini deldi. Karşı karşıya kaldığımız bu manzarayı kelimelerle nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Yaptıklarına hayran olmuştuk ve kurbanların başına gelenler bizi iyice azdırmıştı. Clarwil resmen şehvetten deliye dönmüştü, Vespoli’ye doğru atıldı.

“Becer beni,” dedi Clarwil.

“Yapamam,” dedi İtalyan.

“Yapmanı emrediyorum.”

Vespoli’yi heyecanlandırdık, tekrar sertleşen aletini Clarwil’in rahmine soktuk. Ona kışklarımızı gösterik. Bir kaç delinin daha getirilmesi ni istedi. Ve ancak onlar yüzüne sıçıtlıkları zaman Clarwil’in içine boşalabildi. Ve bu iğrenç mağaradan nihayet çıktığımızda orada ahlaksızlıkla geçen tam on üç saat harcadığımızın farkına ancak varabilmiştik.”

Vespoli’nin suç ve sefahat yuvasında bir kaç gün daha geçirdik ve

gardiyana daha çok zenginlik dileyerek Paestum Tapınağı'na doğru yola çıktık.

Anıtları gezmeye başlamadan önce Ferdinand'ın bizi yönlendirdiği çiftlik evine uğradık. Bu cennet gibi yerdeki insanlar çok nazik ve yardımseverdi. Ev sahibesi yaşları on beş ile on sekiz arasında değişen üç kız annesi, kırk yaşlarında bir duldu. Burada suç ve kötülüğe yer olmadığını hemen anlayabilirdiniz; eğer ahlak dünyadan kovulsaydı, tekrar geri dönüp filizlenmek için akıllı ve cömert Rosalba'yı seçer ve onunla birlikte ölümsüzleşirdi. Yaşına rağmen çok sıkı bir vücudu vardı ve kızlarının güzellikleri kelimelerin ötesindeydi.

"Aha," diye fısıldadım Clarwil'e, "Sana yakında ahlakın saf renklerinin bizi suça teşvik edeceği bir yere geleceğimizi söylememiş miydin?" Şu harika kızlara bir bak! Doğanın koparmamız için sunduğu çiçekler gibiler. Oh, Clarwil, bizi bu leziz yere tatlı huzur ve masumiyeti, bela ve perişanlıkla değiştirelim diye gönderdiği için ona teşekkür etmeliyiz."

"Vajinamın zonklamalarını sen bile duyabilirsin," dedi Clarwil; "Dediğin gibi, bunlar çok etkileyici kurbanlar." Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Ancak çekecekleri acılar hafif olmamalı... Ama öncelikle akşam yemeğimizi yiyelim ve kalıntıları görmeye gidelim, sonra kendimizi vahşiliğin tatlı kollarına rahatça bırakabiliriz."

Yanımızda aşçımızla seyahat ettiğimiz için durakladığımız her yerde, leziz yemekler yiyebiliyorduk. Evin kızları tarafından servis edilen doyurucu bir yemekten sonra tapınakları görmeye gittik. Bu harika yapılar o kadar güzel korunmuşlardı ki, en fazla üç ya da dört yüzyıl önce yapılmış gibi görünüyorlardı. Üç tane tapınaktan biri diğer ikisine oranla çok daha büyüktü. Bu şaheserleri inceledikten ve aslında beyinlerindeki hayalcünün ürünü olmaktan başka bir vasfı olmayan bir Tanrı için bunca emek, zaman ve para harcanmış olmasına hayıflanarak, bizi cezbedici suçların beklediği çiftliğe geri döndük.

Clarwil, evin hanımını bir kenara çekti ve ona böylesi izole olmuş ıssız bir taşra evinde yalnız uyumaktan korktuğumuz yalanını attı. "Kızlarınızın," dedi düzenbaz kadın, "Yataklarımızı paylaşarak bize eşlik etme

inceliğini göstereceklerini ümit ediyoruz?”

“Tabi ki, sevgili bayanlar dedi iyi kalpli kadıncağz, “Kızlarım size yardımcı olmaktan mutluluk duyarlar.”

Clarwil, bize güzel haberi verdikten sonra her birimiz arzuladığımız kızı alıp odalarımıza çekildik.

On beşlik kıza hayran olmuşum, daha önce onun kadar güzel, onun kadar tatlı ve asil bir yaratıkla karşılaşmamıştım. Çarşafın altına girer girmez vücudunu okşamaya başladım zavallılık şaşkın nasıl davranacağını bilmez bir haldeydi. Hareketlerime büyük bir saflık ve içtenlikle cevap verdi. Ona yaptıklarımın anlamını anlatmaya çalıştım ama masum çocuk tek bir kelime bile anlamadı. Ancak doğa onunla konuşmaya başlamıştı öpücüklerimi acemice de olsa cevap vermeye çalışıyordu. Parmaklarım bu narin gülün en derinlerine dokunmaya başladığında titredi.

Sabah olmuştu, arkadaşlarım çoktan işlerini bitirip yanıma geldiklerinde benim güzel kıza yapmadığım onun da bana karşılık olarak vermediği hiç bir şey kalmamıştı.

“Size ne söylesem az. Aldığım zevkleri kelimelerle ifade etmek imkansız.”

“Ah, kahretsin,” dedi Clarwil, “Bu kadar şiddetli şekilde boşaldığıma inanamıyorum. Ancak hemen hazırlanmalısın Juliette, çocuğu da gönder, konuşmamız gereken şeyler var.”

Gözlerinin içine bakarak, “Sürtük,” dedim, “Gözlerinde ruhunun derinliklerini görebiliyorum... Yine suç pusuya yatmış orada.”

“Yakında iğrenç bir suç daha işlemeye kararlıyım tabi ki... Bu iyi insanların bize gösterdiği misafirperverlik, kızlardan aldığımız zevk...”

“Evet?”

“Hepsini katletmek, soyamak, yağmalamak, evlerini yakmak ve harabenin kalıntıları üzerinde, altlarındaki cesetleri düşünerek kendimi tatmin etmek istiyorum.”

“Bence harika bir fikir bu,” dedim. “Ancak aileyle bir gece daha geçi-

relim; anne ve kızları burada yapayalnız ve bir mil çevrede bir tane bile ev yok... Onları öldürmeden önce biraz daha çapkınlık yapalım.”

“Yani, kendininkini iyice yormayı planlıyorsun öyle mi?”

“Ölene kadar.”

Kendi adıma, benimkinin cehenneme gittiğini görmeye hazırım,” diye itiraf etti Borghese.

“Hiç kimse yanında bir paket zehir bulundurmadan” dedi Clarwil, “Zevk aldığı kişiyle çok ileri gitmemeli,”

“Sürtük seni! Ama işe koyulmadan önce yemek yiyelim.”

Yanımızda her daim bulunan, ihtiyacımız olduğu zamanlarda bizi düzen, faiz ücretler ödediğimiz, verdiğimiz her emri istisnasız uygulayan dört tane uşağımız vardı. Planımızdan onlara bahsettiğimizde, uygulamak için sabırsızlanmaya başladılar. Hava kararız kararmaz evi kontrolümüz altına aldık. Ancak size her şeyi detaylarıyla anlatmadan önce oyunumuzun aktörleri hakkında bilgi vermek istiyorum. Size daha önce Rosalba'nın hala ne kadar taze ve güzel olduğundan bahsetmiştim. Sadece kızları hakkında bir kaç kelime daha edeceğim. Geceyi beraber geçirdiğim en gençlerinin adı Iseballa idi. Mathilda, on altı yaşında, düzgün fiziği ve anlamlı gözleri ile Raphael bakirelerine benziyordu. Ve Ernesilla en büyükleriydi, Venüs'le yarışır bir yüzü ve vücudu vardı, Clarwil'le korkulu ve şehvetli bir gece geçiren de oydu. Uşaklarımızın isimleri Roger, Victor, Agostino ve Vanini idi. Roger benimle ilgileniyordu, aslen Parisli, yirmi iki yaşında ve harika bir alete sahip yakışıklı bir çocuktü; Victor da Fransızdı, on sekiz yaşındaydı ve Clarwil'e aitti. Agostino ve Vanini Floransalıydı ve Borghese'c aitti, ikisi de gayet genç, hayat dolu ve cazibeliydi.

Üç asil kızın annesi hazırlıklarımızı görünce biraz şaşırır gibi oldu ve ne yaptığımızı sordu.

“Birazdan öğrenirsin seni orospu,” dedi Agostino, silahını kalbine dayayıp kıyafetlerini çıkarmasını emretti. Aynı anda diğer üç uşak da kızlarla ilgileniyor aynı şeyleri yapmalarını istiyorlardı. Bir kaç dakika sonra anne ve kızları çırlıçıplak ve kolları arkadan bağlanmış vaziyette

çaresiz kurbanlar olarak karşımızda duruyorlardı. Clarwil, Rosalba'nın yanında geldi.

“Şu sürtüğe bakmak insanın ağzını sulandırıyor,” dedi Rosalba'nın butlarını okşayıp göğüslerini sıkarken. “Ve şuradakiler,” dedi kızlara doğru dönerken; “Harika birer melek, daha önce böylelerini görmemiştım. Orospu!” dedi bana, Isabella'mı okşarken “İçlerinde en iyisini seçmişsin, kim bilir bu nefis yaratık dün gece sana nasıl zevkler yaşatmıştır. Şimdi, sevgili arkadaşlarım, bu seremoniyi benim yönetmeme izin verir misiniz?”

“Kesinlikle, hiç kimse arzularımızı senden daha iyi yönlendirme yeteneğine sahip değil.”

“O zaman anne ve kızların oluşturduğu çemberin içine teker teker girmemizi ve elimizdeki materyalleri kullanıma hazırlamamızı öneriyorum.”

“Yanımıza birer erkek de alalım mı?” diye sordu Borghese.

“Başlangıç için hayır; daha sonraki ayarlamalarda oyuna dahil olacaklar.”

Arkadaşlarımla beraber bu zavallı yaratıklara türlü işkenceler yapmaya başladık. Kızları tarafından tutulan anneyi kayışla kırbaçladım; sonra kızlardan ikisi önümde, annelerini okşamaya başladı. Memelerine iğneler batırdım, klitorislerini dilledim, ısırdım ve hepsinin sağ ellerinin küçük parmaklarını kırdım. Clarwil ve Borghese'de benimkilere benzer uygulamalarını bitirdikten sonra kurbanların her tarafından kan akıyordu. İlk etap sona ermişti. Hepsi göz yaşlarına boğulmuşlardı.

“Nezaketimizin ödülü bu mu?” diye haykırdılar, “Sizin için yaptıklarımıza böyle mi karşılık veriyorsunuz?”

Izdırap içindeki anne kızlarını yanına doğru çekti, onları öptü, tescilli etmeye çalıştı, kızları da ona iyice sokulmuştu, göz yaşları annelerinin göğüslerine düşüyordu; bu şekilde can acıtıcı, yürek burkan bir tablo sergiliyorlardı. Ancak bilirsiniz, bizim gibi ruhlar böyle sahneler karşısında erimeye meyilli değildir, aksine yaptıkları her acıklı hareket öfkemizi daha da ateşlendiriyordu.

“Şimdi düzülmelerinin vakti geldi,” diye açıkladı Clarwil, “Bu yüz-

den ellerini çözmemiz gerek.”

Bu sözlerle birlikte Rosalba'yı yatağa attı, sonra küçük kızı dört uşağımızın aletini annesi için hazırlamak üzere görevlendirdi. Tehditlerimiz üzerine küçük kız aletleri ellemek, emmek ve annesinin arkasına sokmak zorunda kaldı; o bu görevi yerine getirirken biz de kızkardeşleriyle ilgileniyorduk. Uşaklarımızı erken boşalmamaları konusunda uyarmıştık. Onlara en büyük kızı sunduğumuzda da aletleri hazırlama sırası bu kez annedeydi. Bu ikinci düzüşme olayı da başarıyla yerine getirildi; kızları birer birer annelerinin hazırladığı aletlerle becerildiler. Adamlarımızdan Agostino, dayanamayıp tohumlarını Isabella'nın içine boşalttı.

“Üzülme,” dedi Clarwil, aletini eline alırken, “Bana sadece üç dakika ver çocuğum, aletin az önceki kadar sert olacak, emin ol.”

Bu sefer sıra kıçlara gelmişti. İlk sırada anne vardı; kızları ellerine aldıkları aletleri teker teker anüsünden içeri soktular, az sonra da anne aynı hizmeti kızlarına verdi. Dörtlünün en muhteşem üyesi Roger, kendini Isabella için hazırladı... Kızı resmen ikiye böldü; bu muhteşem manzara karşısında kızlar tarafından parmaklanırken erkekler kığımızı düzüyordu, teker teker boşaldık. Vanini, Ernesilla'nın enfes vücudu karşısında daha fazla dayanamayıp kontrolünü kaybetti ve kızın bağırsaklarına boşaldı. Clarwil, benzersiz yeteneği sayesinde aletini kısa zamanda tekrar doldurdu ve kendini sıkı biçimde becertti.

Artık gerçek cezalandırma işlemine başlanabilirdi. Clarwil'in aklına bir fikir geldi. Her bir kız vücutlarımızın üzerine bağlanacaktı ve kızlar üzerimizde yatarken anne uşaklar tarafından onlara işkence etmek zorunda bırakılacaktı. Ben Ernesilla'yı istedim; Mathilda, Clarwil'in, Isabella ise Borghese'in üzerindeydi. Adamlarımız Rosalba'ya istediklerini yaptırmak konusunda sorun yaşadı. Tabi ki, bir anneden kızlarını kırbaçlaması, tokatlaması, ısırması, yakmasını istemek kolay bir görev değildi. Ama bu yüzden yıllık değildik. Orosputu iyice yumruklamak gerekti ama sonunda boyun eğdi ve bizde bu üç güzel yarattığı anneleri tarafından işkence görürken parmaklamak ve öpmek zevkine eriştik.

Daha ciddi oyunlar oynamaya başladık. Anneyi bir direğe bağladık ve her bir kızı, göğüslerine keskin bıçaklar sapladılar. Sonra onları direğe bağladık, bu sefer de annelerinin sırasıydı. Biz annenin kışını ucu sivri sopalarla parçalarken o da kızlarının vajinalarını deliyordu. Kurbanlarımızı işkence ederken bir yandan da uşaklar tarafından düzölüyorduk. Becerecek kadını olmayan Roger, tüm bedenleri birbirine bağlayıp sivri demirlerle dürtmeye başladı.

“Harika, oh Tanrı’m, göt becerici Tanrı’m, müthiş, hadi hepsini öldürelim,” dedi cinayete meyilli Clarwil, gözlerinden öfke ve şehvet okunurken; “Öldürelim, yok edelim, göz yaşlarıyla sarhoş olalım. Bu orospuları yeterince bekledim, öldürücü çılgınlıklarını duyma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum, kanlarına susadım. Onları parça parça edip bağır-saklarımı taze etleriyle doldurmak istiyorum...”

Bunları söylerken elindeki bıçağı önce annenin eline sonra da kli-torisine sapladı. Biz de onu taklit ettik; çılgınlık kulağımızda sanki bir ilahi gibi uzun uzun çınladı. Kurbanların sonlarına yaklaşmalarını izler-ken, uşaklarımız operasyon boyunca bizi düzmeye devam ettiler; tüm duyularımız rezilliğin sonsuz zevkiyle aynı anda titremiştii.

Clarwil’in hemen yanıdaydım; Agostino tarafından düzülen sür-tük sarsılarak boşalıyordu. Bana doğru eğildi. “Oh, Juliette,” dedi, arada alışlagelmiş küfürlerini haykırıyordu, “Oh, sevgilim, suç ne kadar da tatlı bir şey, etkileri ne kadar muazzam! Hassas bir ruhu ne kadar da çok cezbediyor!”

Messalina gibi fişkırın Borghese’in feryatları, boşalmalarımızı yo-ğunlaştırıyordu.

Yavaş yavaş kendimize gelmeye başlayınca, işlediğimiz suçun so-nuçlarını incelemeye başladık, orospular son anlarını yaşıyorlardı... Ve zalim ölüm, bizi onlara daha fazla işkence etme zevkinden mahrum bıraktı. Az önce yaptıklarımız bizi çok fazla tatmin etmemişti, bu sefer evi yağmaladık ve sonra da yaktık. Hayatta bazı anlar vardır ki, belanın içerisinde yuvarlanma arzusunu hiç bir şeyle tatmin edemezsiniz ve en büyük vahşetlerin bile kötülük için yanan ruhunuza çok az faydası olur.

Gecenin içinde yürüdük, ta ki, gökyüzü yıldızlarla dolana kadar. Yağmaladıklarımızı, satışlarından otuz bin frank komisyon elde edecek olan uşaklarımıza teslim ettik.

Paestum'dan sonra Vetri'ye ulaştık, buradan Capri'ye gitmek için bir tekne kiraladık. Çok kolay bir yolculuk oldu. Sık sık tarihi yerleri gezmek için yarımadanın farklı kıyılarına çıktık. Eski Etruscan şehrinde ünlü Amalfi'de öğle yemeği yedik. Campanella'ya demirledik. Uzun zaman önce burada yaşamış olan yerlilerden geriye sadece Minerva Tapınağı'nın kalıntıları kalmıştı. Hava gayet güzeldi, iki saat içerisinde Galli adaları denen üç küçük adacığı geçip Capri limanına girdik.

Capri on mil genişliğinde, yüksek kayalıklarla çevrili bir adaydı. Bir limanı Napoli körfezine bakan küçük bir iskeleden oluşuyordu. Ada, yukarı ve aşağı Capri olarak iki bölgeye ayrılmıştı. Bu ayrımı inanılmaz yükseklikteki dağlar sağlıyordu. Aradaki bağı düz bir kayalığın üzerindeki yüz elli basamaklık merdiven mümkün kılıyordu.

Sezar bu merdiveni bir kaç sefer tırmanmıştı; özellikle havanın daha ılıman olduğu aşağı kısmı tercih ederdi. Ayrıca burada çeşitli zevkleri için evler kurdurtmuştu, hatta bir tanesi yüksek bir kayalığın üstündeydi ve buradan aşağıda denizde gezinen balıkçı teknelerini rahatlıkla seyredebilirdiniz. Burası onun en aşağılık zevkleri için sergilediği oyunlara ev sahipliği yapardı. Sezar zaman zaman her iki cinsten çocukları, şehvetli arzularını tatmin ettikten sonra buradaki uçurumdan aşağı ölüme fırlatırdı.

"Kahretsin," diye homurdandı Clarwil, "Kurbanlarının bu yükseklikten çakılmalarını izlerken nasıl da deli gibi boşalmıştır, onu kim bilir. Oh, melekler adına," diye devam etti bana sarılarak, "Tam bir şerefsizdi şu Sezar. Kral'ın bir zamanlar yaptığı gibi biz de buradan yuvarlayacak bir şeyler aramaya çıkamaz mıyız?"

Niyetimizi anlayan Borghese, az ileride bir keçiye çobanlık yapan, dokuz on yaşlarında küçük bir kızı işaret etti.

"Tam da istediğimiz şey," dedi Clarwil. "Ama ya rehberlerimiz?"

"Onları evlerine gönderebiliriz. Pekala, burada biraz dinleneceğimi-

zi söyleyebiliriz.”

Planladığımız gibi onları gönderdik, artık yalnız kalmıştık. Borghe-se kızı yakaladı.

“Kimsin sen?” diye sorduk.

“Fakir ve muhtaç biri,” diye cevapladı küçük kız alçakgönüllülükle. “Sahip olduğumuz tek şey bu keçi. Annem hasta, ben ve keçi olmasaydı çoktan ölmüş olurdu.”

“Böylesi bir şansa çok sık rastlanmaz,” dedi şeytani Clarwil. “Kızı ve keçiye birbirine bağlayıp, uçurumdan atalım.”

“Harika fikir, ama önce kendimizi biraz eğlendirelim,” dedim. “Bu kızın neler yapabileceğini merak ediyorum. Sağlık, tazelik, saflık ve gençlik onu çok cazip kılıyor. Bundan yararlanmamak aptallık olur.”

Ve inanır mısınız dostlarım, sivri taşlarla kafasını deldik, hemen yanımızdaki çalılardan kopardığımız dikenli bitkilerle derisini yüzdük. Keçisiyle beraber ikisininde gözlerini oyup uçuruma doğru fırlattık ve denize düşerek gözden kaybolmalarını izledik. Ve tek yaşam kaynağı kızıyla keçisini öldürerek annenin de yaşayamayacağını garantilediğimiz için boşalmalarımızdan iki misli zevk aldık.

“Suç işlerken bu şekilde davranmaya bayılıyorum,” diye açıkladım arkadaşlarıma, “Eksiksiz veya geniş çaplı olduklarında çok daha fazla zevk veriyorlar.”

“Evet,” diye katıldı bana Clarwil, “Ancak çocuğa annesinin nerede yaşadığını sorsaydık daha iyi olurdu. Onun bu dünyadan göçüşünü izlemek zevkli olabilirdi.”

“Seni kurnaz!” dedim arkadaşşıma, “Eminim dünyadaki hiç kimse, senin gibi suç planlama kapasitesine sahip değildir.”

Ve gezintimize devam ettik.

Bu yörede yaşayan Napoli’nin mutlu halkının nasıl insanlara benzediklerini, erkeklerin kuvvetini, kadınların güzelliklerini merak ettiğimiz için valiyi ziyarete gittik ve ona Ferdinand’dan aldığımız referans mektuplarını ilettilik.

Mektupları okurken, “Kral’ın” dedi, “Bana bu tür talimatlar vermesine çok şaşırdım. Buradaki varlığımın bir temsilciden çok bu insanları gözeten bir casus durumunda olduğunun farkında değil mi? Capri, kraliyetin valiyi başkan olarak atadığı bir cumhuriyettir. Majesteleri nasıl benden size buranın vatandaşı olan erkek ve kadınlar sunmamı bekler? Bunlar despot emirleridir ve Ferdinand çok iyi bilir ki, burada despotluk yapma hakkı yoktur. Ben de bu tür şeylere meraklıyım ancak bunları burada icra etmek için çok az fırsatım oluyor zira bizim profesyonel olarak çalışan orospularımız, serserilerimiz ya da uşaklarımız yok. Ancak Ferdinand’ın yazdıklarına göre cömertçe ödeme yapabiliyormuşsunuz. Size eski bir tacirin dul karısını önereceğim, para için her şeyi yapar, yüklü bir miktar öderseniz üç kızını hizmetinize sunacaktır. Bu kızlar Capri doğumlu, biri on altı, diğeri on yedi, en büyükleri ise yirmi yaşındadır; tüm adada onlardan daha güzel yaratıkları bulamazsınız; teklifiniz nedir?”

“Kelle başına yüz bin,” dedi arkadaşım, “Nasıl da bunun için bize ayrılan bir fon var, paralar kendi cebimizden çıkmıyor, ayrıca size de teklifimizle eşit miktarda para vereceğiz. Ancak ek olarak üç erkek daha gerekiyor.”

“Onlar için de aynı komisyonu alacak mıyım?” dedi açgözlü memur.

“Kesinlikle. Bu tür konularda sıkı pazarlık yapacak insanlar değiliz.”

Aklımızdan geçenleri anlayan adam, izlemek için izin istemekten başka bir soru daha sormadı.

Kızlar gerçekten de nefes kesiciydi, erkekler güçlü, sağlıklı ve kocaman aletler bahşedilmiş yaratıklardı. Onlarla karnımızı doyurduktan sonra her birisini bakirelerden biriyle eşleştirdik; onları kızların deliklerine doğru yönlendirdik ancak bizim kışkırımızdan başka hiç bir yerde boşalmamalarını da tembihlemeyi unutmadık. İçtiği hap ile kafayı bulmuş vali bilinçsizce bizi alkışlıyor, manzara karşısında kendini tatmin ediyordu; tüm gece boyunca sayısız farklı pozisyon denedik ve sadece hafif seremonilere izin veren bu adaya bir daha ayak basmamaya karar verdik. İşimiz bittikten sonra valiye parasını ödedik ve bize daha fazla hizmet edemediği için Ferdinand’a özürlerini ileticeğimizi söyle-

yip, hemen oradan ayrıldık.

Tekneyle Naples'e (İtalya yn.) doğru yola çıktık. Sahillerin muhteşem güzelliklerini görebilmek için kıyıya yakın yol alıyorduk. Massa'yı, Sorrento'yu, Torquato Tasso'nun evini, Lila de Rico'yu ve en sonunda Castellammare'yi keşfetme fırsatını bulduk. Elder'in arkadaşı Pompeianus'u görmek için geldiği, Herculaneum gibi külle örtülmüş Stabiae sahilini ziyaret ettik.

Çok yorgun olduğumuz, geri dönüp dinlenmek ve yenilenmek istediğimiz için çok hızlı bir tur attık. Nihayet evimize döndüğümüzde, Kral'a yeniden şehirde olduğumuzu ve yolculuğumuzu rahat bir şekilde geçirmemiz için elinden geleni yaptığı için teşekkürlerimizi sunduğumuz bir mektup gönderdik.

Altıncı Bölüm

Birkaç gün sonra Napoli Majesteleri'nden bir mesaj aldık, bizi misafirleri olarak kraliyetin farklı festivallerinden birini izlememiz için” kraliyet sarayı”nın balkonuna davet ediyordu. Bu “Muamele” olarak bilinirdi. Sık, sık bu çılgınlıktan söz edenleri duymuştum fakat aslında olanlar, benim sandığımdan çok daha farklıydı.

Charlotte ve Ferdinand, pencereleri festival cümbüşüne bakan bir yatak odasında bizi bekliyorlardı. Kral ve eşinin yanında elli yaşlarında iki adam daha vardı ve oldukça çapkındılar, La Riccia ve Dük Gravines.

“Eğer bu tür eğlenceler size tanıdık değilse,” dedi Kral “Akşam yemeğini bitirdiğimizde, biraz ilkel bulabilirsiniz.”

“Efendim, barbarca olması daha çok hoşumuza gider,” diye cevapladım. “Ve Fransa’da sert sporları, gladyatör savaşlarını sıklıkla izledim, halkım kanı sever; bu tür eğlencelerin eksikliği gerilemek anlamına gelir. Sezar düşüncesiz bir imparator gibi krallığını Hristiyanlık üzerine kursaydı, Roma’nın sirklerinde boy gösterseydi, o dünyanın efendisi olabilir miydi, eh? Başrahipler, rahipler ya da dükler.”

“Seninle aynı fikirdeyim,” dedi Ferdinand. “Amacım insanlarla hay-

vanlar arasındaki bağı ortaya çıkarmak ve hatta çürümüş bu insanların birbirlerine karşı olmalarını sağlamak istiyorum, ilerleyişim bu yönde; Gravines ve La Riccia beni destekliyorlar ve başaracağımızı umuyorum.”

“Bu çöplüklerin bizim zevklerimizi tatmin etmeleri dışında yaşama-
larının ne değeri olabilir ki?” diye sordu Charlotte. “Eğer istediğimiz za-
man onların boğazını kesme hakkına sahipsek, neden bunu istediğimiz
zaman yapmadığımıza bir anlam veremiyorum.”

“Çok iyi nazik hanımlar,” dedi Ferdinand bize, “Emirlerinizi sıralayın.
Sertliğin şiddetine karar verin, bu seks partilerinde istersem altı yüzden
fazla insanın ölümünü sağlayabilirim; bu nedenle isteğinizi belirtin.”

“En kötüsü, en kötüsü,” dedi Clairwil sabırsızca; “Daha çok alçak
ölsün, bizi ancak en kötüsü tatmin eder.”

Ferdinand, bunun üzerine yetkililerden birine bir şeyler mırıldandı.

İlk top sesi duyuldu; balkonda yerimizi aldık. Alanda büyük bir kalaba-
lık yerini almıştı, bulduğumuz yerden her şeyi rahatça izleyebiliyorduk.

Kabaca tasarlanmış büyük bir darağacı, dekorasyonun en can alıcı
parçasıydı. Burada insanlık dışı bir biçimde kazlar, tavuklar, hindiler
canlı canlı bir çiviye asılı iken, can çekişerek kanat çırpmaları ve ani ha-
reketleriyle insanları eğlendiriyorlardı; ekmek somunları, kızarmış ba-
lıklar, sığır etleri bu eğlenceyi bütünlüyordu, bir tarafta ise çobanların
eşliğinde otlayan koyunlar vardı. Denizin üzerine kalın bir çadır bezi
gerilmişti, içi yemek dolu bir tekne ve ayak takımı için düzenlenmiş tür-
den bir eğlence vardı. Tüm bunlar sanatsal nitelikte ve zevkli görünüyor,
istek uyandırıyor, hepsi hırsızlığın ve doymak bilmezliğin anısına
düzenleniyor, destekliyor gibiydi. Bu görüntü ile karşılaşınca, festivali
yağma etme duygusu ortaya çıkıyordu.

Biz festivali incelemeye zor zaman bulmuştuk ki, ikinci top sesi du-
yuldu. Bu askerlerin kalabalığı harekete geçirmek için verdikleri bir işa-
retti. İnsanlar bunun üzerine aniden, delice koşuşturmaya başlamışlardı,
taşkınlığı ifade edebilmek zordu. Bu görüntü âdeta av köpeklerinin avı-
nı yakalamak için saldırmasına benziyordu, sonunda ise büyük bir kav-
ga ve gerçek bir trajedi ortaya çıkmıştı, herkes çevresindekinin üzerine

saldırıyordu, Napoli’de bu tür kavgalarda genellikle bıçak kullanılırdı fakat bu kez bizim isteğimiz ve Ferdinand’ın önsezisi sayesinde kavg edenlerden yedi sekiz yüz kişi asıldı ve dört yüz kişi izdiham sırasında hayatını kaybetti.

“Ah, siktir!” diye haykırdı, Clairwil kendini divana bırakırken, “Ah, dostlarım, beni uyarmalıydınız -ölüyorum-” ve bu sözler namus-suz La Riccia içindi, “Becer beni meleşim, becer beni,” diye inledi, “Orgazm oluyorum; hayatım boyunca bana hiçbir şey bu kadar çok zevk vermemişti.”

Yatak odasına girdik, kapılar ve pencereler kapatıldı; acımasızca idam edilen zavallı halkın cesetlerinin külleri üzerinde en enfes, en akıl almaz şehvet sahneleri gerçekleşmeye başladı.

Gün ışığı kadar güzel, on beş, on altı yaşlarında dört kız, kara yas giysileri içinde bizi kenarda sessizce bekliyorlardı. Odanın diğer tarafın-da, yirmi ile otuz yaşlarında başka dört kadın daha vardı, hepsi de ha-mileydi, çıplak ve ölüm sessizliğinde bekliyorlardı. Odanın ilerisindeki yatakta ise dört genç adam vardı, yaşları on sekiz ile yirmi arasında de-ğişiyordu ve ellerinde tehdit eder şekilde penislerini tutuyorlardı ve de dostlarım o penislerin her biri canavar gibiydiler; on iki inç genişliğinde ve inanın bana on sekiz inç uzunluğundaydılar.

“Oradaki dört kadın ve oradaki dört kız,” diye açıklamaya başladı bize Ferdinand, “Kısa süre önce bizim gözümüzün önünde hastala-narak ölmüş insanların dul eşleri ve kızları. O insanlar, felaket başla-dığında çok kritik bir noktada duruyorlardı, öldüklerine eminim. Bu sekiz kadını buraya şenlik başlamadan önce ben getirttim; babalarının ve kocalarının ölümüne camdan bakarak şahit oldular. Onları şimdi size bırakıyorum onlarla birlikte tatilinizi tamamlayın,” diye devam etti mutlak hükümdar, küçük bir bahçeye açılan kapıyı araladı, “Dışarıda onlardan arta kalanlar için bir çukur var, büyük acılar çektikten sonra orada dinlenebilirler. Mezarınızı... Kadınlar buraya gelin ve mezarınızı sizde görün.”

Ve acımasız adam zorla kadınların çukurun içine girmelerini sağladı,

onları oraya yatırdı, bu manzarayı zevkle izledikten sonra, bizim dört genç kızla ilgilenmemizi istedi.

“Eminim matmazeller bu sıklıkla karşılaştığınız bir durum değildir,”dedi ve korkunç penisleri alıp onları hissetmemizi sağladı, hareketlendirdi, öptü, oynadı. “Bu adamların gücü, bu süper aletlerle özdeşleşiyor; her biri on beş, on altı orgazmı garanti ediyor ve her boşalmaya en az on iki onsluk sperm düşer; gerçekten kusursuzlar. Bu genç adamlar Calabria’lı, Avrupa’nın başka hiçbir yerinde oradaki penisler kadar iyisi çıkmaz. Haydi hiç zaman kaybetmeden onlardan zevk almaya başlayalım.”

“Bu büyük oda dört küçük odaya açılıyor; tüm bu odalar şehvete hizmet için donatılmış durumdalar; o halde haydi becerilelim ve becerelim, kızışalım, işkence edelim, kalplerimiz vahşete doyana kadar durmayalım ve hayal gücümüzün sınırlarını zorlayarak akıl almaz kötülüklerle zevkimize zevk katalım.”

“Göt becerici!” dedim Ferdinand’a, “Bizim ateşimize uygun insanları nasıl da bulmuşsun.”

Elbiseler, iç eteklikler, pantolonlar hızla çıkarılıp, yere atıldı ve başlamadan önce herkes yan odalarda neler olduğunu görmek için bakınmaya başladı. La Riccia, yanına hamile kadınlardan birini ve bir becerici aldı; Gravines ise kendini Olympia ve bir anne adayına kaptırmıştı; Ferdinand ise, Clairwil, bir becerici, başka bir anne adayı ve bir çocuk almıştı; Charlotte beni seçti ve yanımıza bir çift becerici ile kızlardan birini ve bir hamile kadını almayı tercih etti.

“Juliette,” dedi Napoli Kraliçesi, sonunda odaya girdiğimizde, “Bende uyandırdığın hisleri daha fazla gizleyemem; sana taşıyorum. Tam bir orospu olduğum için sana sadakat öneremem ve aynı zamanda bu tür romantik duyguların bizim gibi insanlarda ortaya çıkması da olasılık dışı; sana olan hislerim böyle değil, bu sığınak senin her dokunuşunda spermle dolup taşıyor. İçinde benden birini görüyorum, benim gibi düşünen birini ve seni kız kardeşlerinden daha çok arzuluyorum. Senin Olympia salak, çok çaba gösteriyor ama genel olarak ürkek ve özünde

çok korkak; bir gök gürültüsü bile onu kolaylıkla titretebilir. Oh, Clairwil! O, gerçekten süper bir yaratık, sınırsız bir akla sahip, bunu inkâr edemem fakat onunla zevklerimiz uyuşmuyor, o erkekleri seviyor ve ben de erkeklerin kanını dökmekten daha çok zevk alıyorum. Ve bizden çok daha buyurucu olması, işi daha iyi organize ediyor olması gururuma dokunuyor. Seninle daha birçok nedenden dolayı ondan daha fazla ilgileniyorum, Juliette sen çok daha tatlısın, karakterin çok tatlı ve aklında bir o kadar acımasız fakat kalbinde dostlarına olan büyük bir sadakat var. Kısacası, senden daha çok hoşlanıyorum ve bu elmas elli bin altın değerindedir, bunu hislerime ikna olman için sana veriyorum.”

“Charlotte,” dedim değerli taşı geri çevirerek, “Sen, birinin ahlaksızlık yapmayı çok isteyeceği özel bir kadınsın; duyguların beni çok onurlandırdı ve benimde sana olan ilgimin aynı derecede olduğundan emin olabilirsin. Sana kendimi verebilirim, sevgilim ama bu tür hediyelere değer vermem, onlar sadece görünüşte değerlidirler, benim için. Ve eğer beni memnun etmek istiyorsan bunun daha kolay bir yolu var.”

“Nasıl?”

“Her şeyden önce beni asla hükmeden bir tavırla etkileyemezsin.”

“Bunun olmayacağına söz veriyorum.”

“Kocanın hazinesini çalmak istiyorum, bana yardım etmelisin.”

“Sessiz ol,” dedi Kraliçe, “Bu insanlar bizi gizlice dinleyebilirler. Bir dakika onları yan odaya göndereyim.”

“Şimdi,” diye devam etti Charlotte yalnız kaldığımızda, “Bu şekilde konuşmamız daha garantili. Sana bir önerim var; öncelikle Juliette, duygularının samimiyetinden emin olmalıyım. Oh Juliette!” diye ekledi, “İçimde sana duyduğum güvenin aynısını senin bana duyduğunu düşünüyorum. Ve sevgilim bende bir suç üzerinde düşünüyorum, bana yardım edecek misin?”

“Binlerce kişinin hayatı söz konusu olsa bile, fark etmez. Konuş.”

“Bilirsin kocamdan çok sıkıldım!”

“Sana olan düşkünlüğüne rağmen mi?”

“Onun bu tavrının benimle ne ilgisi var? O, beni orospusu gibi kullanıyor, kıskanıyor; bununla birlikte zevklerini tatmin ediyor, içimdeki arzuları öldürüyor ve bana benden başka kimsenin ilgisini kabul etmiyor.”

“Tuhaf bir politika.”

“İspanyol asıllı İtalyanlar böyledir ve dünyada onlardan daha berbat yaratıklar olamaz.”

“Ve senin isteğin...”

“O sıkıcı adamı zehirlemek ve kraliyeti ele geçirerek onun beni engellemesini durdurmak. İnsanlar onun yerine beni tercih ediyorlar, çocuklarıma hayranlar ve tek başıma onları yönetebilirim; sende benim favorim olursun ve servetin paha biçilmez olur.”

“Hayır, Charlotte, ben seninle yaşayamam, teklif ettiğin rolü kabul edemem; ayrıca ben kendi ülkemi seviyorum ve bir an önce geri dönmek istiyorum. Fakat Ferdinand’da her türden zehir var ve kuşkusuz onları senin ulaşamayacağın yerlerde saklıyor. Sana gereken şey ise bende var, iyi bir pazarlıkla sana gereken her şeye sahip olabilirsin. Charlotte iyi düşün, bunun karşılığı olarak senden yalnızca kocanın servetini istiyorum. Ne kadar?”

“Seksen milyonu geçmez.”

“Para olarak ne kadar?”

“Külçeler, pullar ve altınlar.”

“Ne yapacağız?”

“Şu pencereyi görüyorsun,” dedi Charlotte, içe doğru açılan, durduğumuz yerden fazla uzakta olmayan pencereyi göstererek, “Yarından sonraki güne kadar iyi atları olan bir araba ayarla; anahtarı çalıp sana tüm hazineyi çuvallarla verebilirim.”

“Saat kaçta?”

“Bu tarafta nöbetçi kalmadığı zaman.”

“Dinle,” dedim Charlotte’a, kendi çevirdiği entrikanın sonucuna ulaşmasını beklerken, “Sana teklif ettiğim zehri vermeden önce duru-

mumu bilmek istiyorum. Bu kâğıdı imzala,” dedim yazmaya başladığım kâğıdı göstererek, “Ancak bu şekilde kendimi güvende hissedeceğim ve hiçbirimizin endişe etmesi gereken bir şey kalmamış olacak.”

Bana olan âşkıyla kör olan gözleri ve kocasını öldürme arzusu ile Charlotte imzaladı, bu onun kocasından kurtulma isteğinin kanıtıydı. İmzaladığı metin aşağıdaki gibidir:

Kocamın hazinesini çalacağım ve bana kocamı öbür dünyaya göndermek için gerekli olan zehri verecek olan kadına vereceğim.

C. de L., Reg. N.

“Mükemmel,” dedim, “Bu beni rahatlattı. Yarından sonraki gün, kararlaştırdığımız saatte, arabamın içini dolduracaksın. Bana iyi hizmet et Charlotte, sonunda sen de bu hizmetin karşılığını iyi alacaksın. Haydi şimdi oyuna dönelim.”

“Ah sevgili dostum,” diye bağırdı Kraliçe, beni öpücüklere boğarken, “Bana verdiğin desteğe ve sana hayranım!”

Aptal! Benim ona karşılık vereceğimi düşünmesi ne saçma. Oh, bunun sadece düzüşürken aldığımız zevk olduğunu anlaması zaman alacaktı; beni sadece onun kötü sonu memnun edebilirdi ve düşüncesizce imzaladığı belge her şeyin kanıtıydı.

“Sevişelim mi? Rezillığe başlamadan önce biraz sevişelim mi?” diye sordu.

Ve benim cevap vermemi beklemeden, orospu beni yatağa attı ve bacaklarımın arasına kafasını sokup, emmeye başladı, aynı anda hem anüsümü hem de sığınağımı gıdıklıyordu. Kadını her ne kadar aldatacak olsam da ona karşı şehvet doluydum, onun pisliğine bulandım, öpücüklerine bulandım fakat hiçbir şey Charlotte’a olan sadakatsizliğimi engelleyemezdi.

Zina yapan eşler, bu sizin portreniz. Kocanızın kollarında yatarken, ona sadece vücudunuzu verirsiniz ve içinizdeki duygular ise sevgilinizden başkasına alevlenmez.

Bu durumdaki boynuzlanmış kocalar ise kendilerini kandırıyorlar ve isteksizliğinizin nedenini kendilerinde arıyorlar, oysa istedikleri ka-

dar size sürtünsünler yine de sizi bir nebze bile alevlendiremezler. Kadın ırkı büyüler ve aldatır, bu onun doğasında vardır; bu sizin hayal gücünüzün esnekliğinden kaynaklanıyor; bekâretinizden kurtulup, evlilik zincirleri ile bağlandığınızda aldatmaktan başka yolunuz kalmıyor ve asla unutmayın ki doğa sizi sadece erkeğin düzeceği bir sığınak değil aynı zamanda aldatmaya ihtiyaç duyan bir kalple yaratmıştır.

Charlotte, spermimle kirlenmiş ve onu içmişti, bense sadece ona yapacaklarımı düşünürken boşalmıştım, bu benim gibi bir akla sahip biri için enfes bir düşünceydi, o hiçbir şeyden habersizken ben, onu sonsuza dek mahvedecektim. Göğsüme yattı, heyecanla birbirimizi kirlettik, ağzımı emdi, göğüs uçlarımı emdi, ben onu severken seks delisi kadın sırayla yirmi kez kasıldı. Birbirimize sarıldık, yüzlerimizi birbirimizin bacakları arasına gömdük, dillerimizle klitorislerimizle oynadık, hareketli parmaklarımızı vajinalarımıza ve anüslerimize soktuk, birbirimizin spermi ile sarhoş olduk ama düşüncelerimiz birbirinden tamamen farklıydı.

Sonunda Charlotte, tamamen ateşe düşmüştü, şehvetin etkisindeydi, önce benim her şeyin ortasında olmamı istedi, zili çaldı; hamile kadın geldi, kadın sağ elimin ulaşabileceği yerdeydi ve sıkıntımı giderecekti; kız ise üzerime binmişti, bana yalayabileceğim çok çekici bir sığınak ve etkileyici bir kış sunuyordu. Charlotte, penislerle zaman geçiriyor ve onları bana yönlendiriyordu.

“Terbiyesiz zevklerime bir Kraliçe’yi alet etme fikrine sıırılsıklam aşık oldum,” dedim Charlotte’a; “Devam et orospu.”

Fakat Ferdinand’ın bize ayarladığı aletlerin boyutu içimize almamızı zorlaştırıyordu ve bununla birlikte bu boyutlar kesinlikle zevkime hitap ediyor olsa da bu tür canavarca saldırılara hazırlıksız olunca uzun süre dayanmakta zorlanıyordum. Charlotte’un sürdüğü merhem sayesinde, vajinamdan içime kaydırmaya çalıştığı canavar boyuttaki penisler ilk girişi ilk hamle de geçseler de ara geçitte takılıyorlardı. Aynı zamanda verdiği acı çok sertti, her seferinde çığlık atmama neden oluyorlardı; bu acılara karşın üzerimdeki kızı tartaklıyor, dövüyordum.

Charlotte çabalarına müdahale ediyordu ve sonunda büyük desteği ile kahraman erkeğim, rahmimin derinlerine ulaşmayı başardı; hiç bu kadar çok acı çekmemiştim. Sonunda güçlü binicimin eforu ile orgazm olmuştum ve acılarım dinmişti. Charlotte bunun ardından aleti anüsüme yönlendirdi, bir yandan da sol elimle onun kıcını okşamamı sağlıyordu, bense hamile kadına ve çocuğa şiddet uyguluyordum, o sırada yalamaya devam ettiğim kız yüzüme boşaldı. Calabrian'da ki, o ne müthiş bir enerjydi! Beni yirmi dakika boyunca, doğradı; kendini o kadar çok kaybetti ki, sonunda beni üç kez daha yeniden düzdü; bir saatin sonunda ondan kurtuldum. Yerine hemen diğeri geçti, ben bu ikincisi ile sevişirken, Charlotte ikisini aynı anda içimde görmek istediğine karar verdi. Pozisyonlarımızı ayarladı. İkinci becericinin kollarındaydım, onun üzerinde yatıyordum, o sessizce benim altımdayken ben onun üzerinde onunla oynuyor, sağ elimle bir vajinaya vuruyor, sol elimle bir kıkla oynuyor, dilim ise bir klitorisi yalıyordu. İlk adam, Kraliçe tarafından aletini anüsüme takdim etti, her ne kadar ben bundan çok zevk alıyorsa da bir süre mücadele etmek durumunda kaldık ve sonunda yarığı delip geçmeyi başardı. Tüm bu çabalar beni aşırı derecede tahrik etmişti; dişlerimi gıcırdatmaya başladım, ağzımdan köpükler çıkıyordu, her şeyi ısırmaya başladım, penis vajinamda ilerlediğinde, aynı anda anüsümünden diğer bir penisi alamıyordum. Bu beni daha çok tahrik etmişti, ikinci becerici yeniden anüsümdeydi ve uzun süre kıcımdan düzuldüm.... çığlıklar attım, inledim; bu kesinlikle daha önce yaşadıklarım benzemiyordu.

“Ne süper bir sahne!” diye bağırdı Charlotte, önümüzde mastürbasyon yaparken ve arada eğilip beni öperken. “Vay canına! Ne delik! Mutlu Juliette!”

Ve orgazm oldum, tam olarak bunalım sonucu öldürme depresyonu içindeydim, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, hiçbir şey duymuyordum, duygularımın gücü tamamen erotizme kilitlenmişti; çok eğleniyordum. Adamlarım geri çekilmeden mücadele etmeye devam ediyorlardı, sevişme arzusu baştan ayağa tüm bedenimi sarmıştı, tüm deliklerimden

sperm sızıyordu.

“Sıra senin orospu,” dedim Charlotte’a, “Yaptığının aynısını yapacaksın eğer zevkin tadına varmak istiyorsan.”

Bunu o da istiyordu ve kısa sürede önden, arkadan düzüldü, yosma gerçekten şehvet eğlencelerinde kocasına zarar verecek kıvama geliyordu, kocasının onu neden fazla eğlendirmek istemediğini şimdi anlıyordum, çok yanlış sayılmazdı. O da bizim gibi fazlasıyla şehvetliydi, yosma bana, küçük kızın sığınağını emerken, önden ve arkadan düzülürken, benim hamile kadına sataşmamı istediğini söyledi. Zavallı anne adayı bana yalvarıyordu; bense kılımı bile kıpırdatmadım. Şehvet beni hem sinirli, hem de iyice kızgın bir kıvama getirmişti. Karnına tekme attım, yalpaladı ve düştü, göbeğinin üzerinde sıçramaya ve tepinmeye başladım; sonra onu dövmeye başladım, kadını delice boğazlıyordum, beni izleyen Charlotte, yaptıklarım karşısında şaşkına dönmüş, kekelemeye başlamıştı. İki kez, aynı anda iki tarafından da düzülmüştü, sonunda orospu adamları kenara itip kalktı. İki şişe şampanya alıp herkesin toplandığı salona gittik. Herkes sinsi, sinsi dolaşıyordu; açıklı ki, sadece bizim odamızdaki hamile kadın değil, hepsikötü muamele ile karşılaşmıştı; hiçbiri kalkacak durumda değildi; Gravines, özellikle kadına çocuğu doğurtmak üzereyken öldürme noktasına getirmiş gibiydi.

Akşam yemeği tam bir ziyafet niteliğindeydi; kızlar bizi masanın başında bekliyorlardı ve hamile kadınlar, ayaklarımızın altında yerde yatıyorlardı, en kötü muameleyi görüyorlardı, Clairwil’in yanına oturdum, ona planladığım oyunu anlatmak niyetindeydim; sadece bir iki detayı vermiş olmama rağmen, planımı tam olarak kavramıştı, beni tebrik etti, benim tanıdığı en zeki ve en tehlikeli kadın olduğumu söyledi.

Başarımdan ve enfes şaraplardan iyice elektriklenmişim, harika salon gerçekleştireceğimiz seks partisi için hazır hale getirilmişti. Temsilciler Ferdinand, Gravines, La Riccia, Charlotte, Olympia ve bendim. Kurbanlar ise dört hamile kadın, dört genç kız ve her iki cinsiyetten olan, kıçları brendi ve kahve ile kaplı sekiz çekici çocuktu. Sabah tatlarına baktığımız on dört güçlü savaşçı, kargılarını hazırlamış bekliyorlardı,

hepsi de çıplaktı ve bizim onları umursamamızı bekliyorlardı. Masadan kalktığımız zaman salon aydınlatıldı ve saatte ilerlemişti. Dört yüz mum birden yanıyordu ve tüm salonda harika bir loş ışık ile gölgeler meydana getiriyordu.

“Özel görüşmeler ve gizlilik yok artık,” dedi Kral, “Her şey gözler önünde olacak.”

Bunun üzerine en anarşik şekliyle yakınımızdakileri aldık; seviştik seviştik, hep birlikte... Fakat tüm bu şehvet gösterilerine yine acımasızlık ve düzensizlik hükmediyordu. Göğüsler ovulmaya ve çimdiklenmeye başlandı; kışlar kırbaçlandı, vajinalar gerildi, hamile kadınlar öldürüldü, zevk inleyişleri ve acı haykırışları birbirine karıştı, bir tarafta, çekilen acılar diğer tarafı zevkten deliye döndürüyordu. Yavaş, yavaş enerji dolu boşalmalar başlamıştı; ilk orgazm Graves'ten gelmişti. Ne harikaydı! Delice yere diz çökmüş halde bulduk onu, bir tarafında boğazı kesilmiş bir kadın, diğer tarafında rahminden meyvesi çıkarılmış başka bir kadın vardı, her ikisinde de anne ve bebeği kanlar içinde yüzüyordu.

“Ben böyle yapmam,” dedi La Riccia ve acı içinde inleyen kadınlardan birinin duvara bağlanmasını istedi, “Lütfen, dikkatinizi bana verin ve izleyin,” dedi.

Üzerinde iri başlı çiviler olan bir çift çizme giydi, yanına aldığı iki adamın omzundan destek alıp, kadının göbeğine botlarını sapladı ve ayaklarıyla göbeğini yardı, annenin göbeği ikiye ayrılmıştı, her yer kana bulandı, ve rahmindeki değersiz varlık ortaya çıktı, bu asilzadenin şehvet dolu spermlerinin fıskırmasına neden olmuştu. Tüm bunlar olduğu sırada önden ve arkadan düzülüyordum ve gençlerden birinin aletini emiyordum, aynı anda o da ağzıma boşalmıştı, bir elimle sığınağıyla oynuyor, diğer elimle Prens'i tatmin ediyordum ve bu manzara karşısında boşalmaktan kendimi alamamıştım. Bunun ardından Clairwil'in ne yaptığına bakmıştım; birileri kıcını düzüyordu; genç bir kız sığınağını emiyor ve fahişe küçük bir oğlan çocuğunu kırbaçlıyordu; o da boşaldı. Charlotte, sığınağından düzülüyor, küçük bir çocuğu emiyor, iki kızla oynuyor ve iki kızı kırbaçlıyordu. Ferdinand küçük kızın üzerindey-

di, etlerine sıcak demir saplıyordu, aynı anda emiliyordu, kurbanının göğüs uçlarını kesip üzerimize fırlattığı sırada orgazm oldu. Bunun üzerine Ferdinand yan odaya geçmemizi istedi, orada ustaca yapılmış bir makine vardı, hamile kadını burada ilginç bir ölümün beklediğini söyledi. Arda kalan iki kadın geniş demir plakalara yerleştirildi, birinin başı yukarıda, diğerrinin aşağıdaydı, bu durumda göbekleri dikey bir vaziyetteydi; yukarıdaki demir plaka alttakinden on fit yükseklikteydi.

“Tamam,” dedi Kral, “Zevke hazır olun.”

Herkes aletin çevresine toplandı ve dakikalar sonra Ferdinand manivela koluna dokundu, hızla, iki yaratığın üzerinde olduğu plaka birbirlerine büyük bir şiddetle çarptı, her ikisinin de meyveleri birbirlerine karışıp hamurlaştılar, ezildiler. Kimsenin böyle bir şiddetli çarpışmaya dayanamayacağını anlamış olduğunuza eminim ve bunun izleyenlere verdiği zevkin yüceliğini, şehvetle sarhoş edişini hissettiğinizi biliyorum.

“Başka bir odaya geçelim mi?” diye sordu iyi huylu ev sahibimiz. “Belki oralarda bizi başka zevkler bekliyordur.”

Geldiğimiz büyük salon büyük bir tiyatro idi; yedi farklı ölüm makinesi hazır halde hizmetimize sunulmak için bekliyordu; Savaş Tanrılarına benzeyen, güçlü dört işkenceci çıplak halde hazır bekliyorlardı; makinelerin birincisi yakıcı, ikincisi kırbaçlamak için, üçüncüsü bağlamak için, dördüncüsü tekerlek, beşincisi kazık, altıncısı boynunu vurmamak için, yedincisi kesmek içindi. Her biri elli kişilik kız erkek karışık çocuk grubunu karşılamak için hazır bekliyordu. Yerlerimizi aldık, tiyatroyu izleyeceğimiz yerde zevklerimize hizmet edecek kız ve erkek çocukların yanı sıra genç adamlarda hazır bekliyorlardı. Her birimizin yanında ipek kordonu olan bir zil bulunuyordu.

“Herkes sırası geldiğinde elli kişinin arasından bir kurban seçecek,” diye açıkladı Ferdinand. “Bunu yapmak için zili çalmanız yeterli, seçtiğiniz kurbanınız yanınıza gelecektir; biraz onunla oyalandıktan sonra merdivenlerden sahneye çıkıp, ister kendiniz hallederseniz, ister adamlarım bu işi sizin için yapacaklardır, seçim sizin. Fakat ben acele etmeni-

ze gerek olmadığını düşünüyorum, sevgili konuklarım bu hayatta geçireceğiniz en güzel dakikalar olacağı için keyfini çıkarın.”

Clairwil, Kral’a” Bence hayal gücünüz harika, en az sizin kadar verimli,” dedi.

Napolili, “Oh, sadece biraz görkemlidir. Bu fanteziler atalarımın da penislerini kaldırırlarmış, onlar eski Syracuse’un zorba hükümdarlarıydı. Arşivimde bu dehşetlerin izini sürdüm, üzerinde çalıştım, böylece onlardan büyük ilham aldım; bu geleneği sürdürmek ve sizlerle paylaşmak isterim, dostlarım.”

Zili ilk çalan Gravines idi; seçimini on altı yaşındaki güzel genç üzerinde yaptı. Ve Gravines genci istediği şekilde kullanmaya başladı, onu kırbaçladı, emdi, aletine vurdu, testislerinden birini parçaladı, kısından onu düzdü ve sonunda yanmasına karar verdi; Alaylı götçü Dük’ümüze göre o, en çok insanları diri, diri yakmaktan hoşlanıyordu. Onun ardından zili çalan ise Clairwil idi, söylemeye gerek yok tabi ki, o, seçimini bir erkek üzerinde kullandı; genç on sekiz yaşındaydı, Adonis kadar güzeldi; acımasız kadın genci emdi, onunla oynadı, sığınağını yalamaya zorladı, götçü doymak bilmez orospu, kurbanını kendi elleriyle kazığa oturttu ve aynı anda kendini işkencecilerden birine düzdürdü.

Sıra Olympia’nındı; seçtiği kurban on üç yaşında bir kız çocuğu olmuştu. Onu sevdi ve sonunda asılmasını sağladı.

Onun ardından sıra Ferdinand’ındı, o da Clairwil gibi genç bir erkeği tercih etti. “Kadınlara eziyet etmeyi severim ama kendi cinsimden olanları öldürmekten büyük zevk alırım.”

Yeni yetme yirmi yaşındaki genç belirdi; aleti Herkül’ünkü gibiydi, yüzü enfes güzellikteydi. Ferdinand kendini bu gence düzdürdü ve onu düzdü, sonra kurbanını kırbaçladı ve onu işkence çarkına bağladı ve orada kemikleri kırılarak ölüme terk etti.

La Riccia, on altı yaşında bir bakireyi tercih etmişti, Gençlik Tanrıçası kadar güzeldi ve kıza bütün rezillikleri yaptıktan sonra onun, küçük parçalara ayrılmasını sağladı.

Charlotte, on iki yaşında bir kızı beğendi ve onu kırbaçladı, Kraliçe

iki adam tarafından düzüldüğü sırada, çocuğun kafasının uçuruluşunu izledi.

Ben, on sekiz yaşında süper bir kız seçtim; hayatımda hiç bu kadar güzel bir vücut görmemiştim. Onu öptükten, okşadıktan, her yerini yaladıktan sonra onu sahneye aldım ve cellatla üzerinde çalışmaya başladım, onu kırbaçladım. Bu sıradan bir kamçı değil, korkunç bir öküz kırbacıydı, her darbeye en az el büyüklüğünde bir et parçalanıyordu; kız öldü ve onun ölü bedeni üzerinde, doruğa ulaştım.

Bu oyundan çok hoşlanmıştık, uzun süre oynanabilecek kadar zevkliydi ve bunu yaptık da, bin yüz yetmiş altı kurban verdik; bu kişi başına yüz altmış sekiz kurban yapıyordu, içlerinden altı yüzü kız, beş yüz yetmiş altısı erkekti. Charlotte ve Prenses Borghese sadece kızları kurban ediyorlardı. Benim kurbanlarım ise aynı sayıda erkek ve kadından oluşuyordu; La Riccia'da benim gibi yapmıştı fakat Clairwil, Gravines ve Kral Ferdinand erkekleri öldürdüler ve bunların çoğunu kişiseldi. Bu antrenmanın ardından aralıksız düzüştük ve defalarca adamlarımızı aramızda değiştik. Elli beş saat süren büyük eğlence ve eşsiz zevkler sonunda bir köşeye yığılıp, kaldık.

“Madam,” diye fısıldadım, Charlotte’a ondan ayrılmadan önce, “Benim için imzaladığın küçük kağıdı unutma...”

“Ve sen de randevumuzu unutma. Benim kadar sadık ol, anlaşmamıza uy, senden tek isteğim bu,” dedi.

Eve vardığımızda olanları ayrıntısıyla Clairwil’e anlattım.

“Enfes bir proje!” dedi.

“Ve sonucun nereye vardığını görünce daha çok etkileneceksin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Charlotte’dan nefret ediyorum.”

“Sevgilim! Öp beni... Oh, seninle aynı duyguları paylaşıyorum!”

“Sevgili Clairwil, bu kadın benim için çıldırıyor, onu orgazma ulaştırmam için peşimi bırakmıyor. Ve benim bu tür şeyler canımı çok sıkır. Sadece seni meleşim, tüm dünyada beni sevdiğin için sadece seni affe-

debilirim.”

“Oh, aklına hayranım, Juliette!”

“Ben de seninkine.”

“Oh gerçekten benim için çok değerlisin... O halde söyle bana, Charlotte ile ne yapmayı planlıyorsun?”

“Yarın, kraliyet hazinesindekilere sahip olacağım ve soyulmuş Ferdinand’a karısının imzaladığı notu göndereceğim: ‘Kocamın hazinesini çalacağım ve bana kocamı öbür dünyaya göndermek için gerekli olan zehri verecek olan kadına vereceğim.’ Adam bu notu okuduğunda, umarım Charlotte’u ölüme gönderecek ya da berbat bir zindana kapatacaktır.”

“Evet, fakat Charlotte’un suç ortakları, hazinesini bize verdiğini söyleyecektir.”

“Biz eğer Charlotte’un suç ortaklarıysak Ferdinand’a neden notu gönderelim?”

“Ferdinand yine de bu ihtimali araştıracaktır.”

“O araştırmaların sonuçsuz kalacağını göreceğiz. Her şeyi bahçeye gömeriz. Gidip kralı görürüm. Eğer yine de bize karşı olmaya devam ederse halka onun bir önceki gün şenlikte oynadığı korkunç oyunu anlatırım. Ferdinand aptal ve zayıftır, korkacaktır ve böylece işi bitecektir.

Ve sonra,

‘Şerefsiz zafer, galibiyetle tehlikesiz şekilde başarıya ulaşacaktır.’

Servet sahibi olmak, risk almak demektir; sence de elli ya da altmış milyon için biraz risk almaya değmez mi?”

“Eğer yakalanırsak, bu ölmemiz anlamına gelir.”

“Ne önemi var ki? Darağacına asılmaktan daha az korktuğum hiçbir şey yok bu dünyada. Darağacında ölenlerin orgazma ulaştıkları herkes tarafından bilinmiyor muydu? Ve orgazm olacağım bir şeyden asla

korkmam. Eğer beni yargıç darağacına gönderirse, yüz­süz bir biçimde oraya nasıl gittiğimi görürsün... Fakat sen de rahat ol Clairwil, suç bizim dostumuz, biz onun favorileriyiz. Bu durumda başarısız olmamız mümkün değil.”

“Projemize Borghese’i katmayı düşünüyor musun?”

“Hayır, artık o kadını sevmiyorum.”

“Siktir! Ben de nefret ediyorum ondan.”

“En kısa zamanda ondan kurtulmak lazım.”

“Yarın Vesuvius’a bir gezimiz var...”

“Gerçekten o volkan, o kadının mezarı olabilir. Ne ölüm şekli ama!”

“En kötü şekliyle hayal ediyorum. Aksi taktirde bana zevk vermez.”

“Ben de en acımasız haliyle olmasını istiyorum.”

“Eğer ikimiz de nefret ediyorsak Juliette, bu nefreti en iyi şekilde değerlendirelim!”

“Her zamanki gibi onunla yemek yemeliyiz.”

“Ve ona yaltaklanmalıyız.”

“Bırak ben yapayım, biliyorsun karakterim sahteciliğe çok yatkındır.”

“Bu gece onunla sevişmeliyiz.”

“Elbette.”

“Oh, meleğim, çok zengin olacağız!”

“Bu iş bittiğinde Napoli’de daha fazla kalmamıza gerek kalmayacak.”

“İtalya’da da. Fransa’ya geri dönmeli, ev almalı ve kalan günlerimizi birlikte geçirmeliyiz... Müthiş zevkler bizi bekliyor! Arzularımızın kuralları dışında hiçbir kurala uymamız gerekmiyor.”

“Oh, sevgilim, para ne büyük mutluluk getiriyor! Onu yasal yollar­dan elde etmek için uğraşanlar ne kadar aptallar. Clairwil beni binlerce kez öldürseler de hırsızlıktan aldığım zevkten mahrum edemezler; hırsızlık benim en büyük tutkularımdan biri; yaşamam için gerekli olan en önemli şeylerden biri. Çaldığım zaman sanki sıradan bir kadının sevişirken aldığı zevki tadıyorum. Bence tüm suçlar sınırları hareketlendirip sonsuz bir zevk veriyorlar, aynı parmakların penise yaptığı gibi; ben ağır

suç işlediğim zaman orgazm oluyorum. Örneğin Charlotte'un bana verdiği elmas, onu geri çevirdim ve değeri elli bin ediyordu. Hediye olarak bana zevk vermiyor ancak onu çaldığımda zevk alıyorum.”

“Onu ondan aldın mı?”

“Aldım. Hayatımın büyük bir bölümünü çalarak geçirdim, yılda iki milyon geliri çalarak sağlıyordum, yine ne kadar çapkın bir hırsız olduğumu göreceksin.”

“Ah, sevgilim, doğanın bizi birbirimiz için yarattığı ne kadar doğru. Korkmuyorum, hiç ayrılmayacağız.”

Borghese ile akşam yemeği yedik, bir sonraki gün gideceğimiz Vesuvius gezisinden söz ettik. O akşam operaya gittik; Kral locamıza gelip bize saygılarını sundu, tüm gözler bize çevrilmişti. Eve döndüğümüzde Borghese'e kızarmış et yemeği ve birlikte şarap içmeyi teklif ettik; fikir hoşuna gitmişti ve Clairwil ile ben kadının bizim acımasızlığımız sayesinde öleceği düşüncesi ile yedi ya da sekiz kez orgazm olduk ve bu orgazmların çoğu onun kucağında gerçekleşmişti. Bunun ardından onun yatağına gitmesine izin verdik ve gecenin kalan yarısını birlikte geçirdik ve gece sona ermeden önce üç ya da dört spazmı, dostluğun ve güvenin ne kadar aptalca olduğunu düşünerek delice tattık. Bu tür bir zihniyet, bizim gibi düşünenler de bile hayal edilemez fakat eğer bir denerlerse ne büyük zevklerin ve mutluluğun onları beklediğini göreceklerdir.

Erken saatte uyandık. Suç projeleri uyumayı engeller, duyuları harekete geçirir, heyecan verir; akıl onlar üzerinde derin, derin düşünür, dikkatle inceler, her yönden tadını çıkarır ve her şey işleyeceğiniz suç, yapacağınız büyük kötülük içindir.

Altı araba ile Vesuvius'un başlangıç noktasına ulaştık. Orada halat ve gerekli donanım ile ziyaretçileri volkana tırmandıran rehberler bulduk; zirveye ulaşmak iki saat alıyordu, ulaştığınızda ise yeni ayakkabılara ihtiyacınız oluyordu. Biz çok eğleniyorduk; Olympia ile dalga geçiyorduk ve zavallı yaratık mutluluğumuzun nedeninden bihaberdi.

Dağa tırmanmak ürkütücü bir işti; her an yanmış bir beden haline gelebilirdiniz ve sürekli erimiş lavın içine düşme tehlikesi vardı. Krate-

rin kenarına geldiğimizde çok yorulmuş ve oturmak istemiştik. Bulduğumuz yerden volkanın boğazını görebiliyorduk, kükrediği zamanlarda tüm Napoli Krallığı korkudan titriyordu.

“Sizce bugün korkulacak bir durum var mı?” diye sorduk, rehberlerimize.

“Hayır,” diye cevapladılar. “Biraz kükürt, biraz sülfür, birazda sünger taşı gelebilir ama bir patlama olmaz.”

“O halde dostlarım,” dedi Clairwil, “Yiyeceklerimizin bulunduğu sepeti bize verin ve kasabanıza geri dönme nezaketini gösterin. Günü burada geçireceğiz, biraz buranın eskizi üzerinde çalışacağız.”

“Fakat ya bir şey olursa?”

“Bir şey olmayacağını söyleyen siz değil miydiniz?”

“Bundan kesinlikle emin olamayız.”

“Neden, bir şey olduğunda biz de aynı yoldan kasabaya geri döneriz, buradan kasaba görünüyor.”

Ve birkaç altınla konuşma hızla sona erdi.

Dört ya da beş yarda ilerlediklerinde, Clairwil ve benim bakışlarımız değişmişti. “Hile olabilir mi?” diye mırıldandım dostuma.

“Sanmam.”

Bunun üzerine Olympia’nın üzerine atladık.

“Orospu, senden bıktık; seni buraya yok etmek için getirdik. Aşağıda bir volkan var; seni canlı, canlı oraya atacağız.”

“Oh, dostlarım!” diye haykırdı. “Be ne yaptım?”

“Hiçbir şey. Senden bıktık. Bu yetmez mi?”

Bunu söyler, söylemez feryatlarını ve çığlıklarını duymamak için ağzını mendille tıkadık. Sonra Clairwil bu nedenle getirdiğimiz eşarplarla ellerini bağladı; ben de ayaklarını bağladım ve onu savunmasız bir hale getirdikten sonra ona bakıp, gülüştük. Güzel gözlerinden yaşlar, güzel göğüslerine dökülüyordu. Onu soyduk, vücudunun her yerine saldırdık ve vurduk; kar beyazı göğüslerine hor davrandık, baştan çıkarıcı kışına şaplaklar attık, şapka iğneleriyle kalçalarını yırttık, çalılığındaki kılları

yolduk ve klitorisini keski ile ikiye ayırdım.

İki saat süren aralıksız sürdürdüğümüz işkencelerin ardından onu kollarından ve bacaklarından yakalayıp kenaragötürüp aşağıya bıraktık. Aşağıya volkanın göbeğine doğru düştü ve dakikalarca vücudunun keskin kaya kenarlarına çarpma sesini dinledik yavaş, yavaş sesler kayboldu ve sonunda hiçbir şey duymaz olduk.

“İşte bu kadar,” dedi Clairwil, Olympia’nın bedeni düşerken her iki eliyle benimle oynayıyordu. “Ah... Sevgilim, haydi volkanın kenarına yatalım ve hemen orgazm olalım; ölümlülerin korkunç sandıkları kutsal bir suçu sonuca ulaştırdık. Eğer bu yaptığımızı doğa doğru bulmuyorsa o halde patlamayı şimdi başlatsın, içerden lavların kaynamasını ve yüzeye çıkmasını sağlasın, eğer yaptığımızı beğenmediyse büyük bir afetle hayatlarımızı alsın...”

Konuşabilecek durumda değildim. Başım dönmeye devam ediyordu, verebildiğim tek cevap dostumu kirletmek üzerineydi, ona bana verdiği zevkin karşılığını sunuyordum. O da sessizleşti. Birbirimizin kollarında, zevkle, büyük mutlulukla ruhlarımızı kenetledik. Birkaç şehvet sözcüğü, birkaç küfür dışında başka bir sözcük çıkmadı ağzımızdan. Yaptığımız iş süresince doğayı aşağıladık, onu reddettik, onu kasten kızdırmaya çalıştık, bizi cezalandırmayacağından emindik, onu sinirlendiremedik.

“Ve görüyorsun Juliette, doğa insanların işlediği suçlardan etkilenmiyor, bile; eğer bu suçlardan zevk alıyor olmasa bizi hemen yok edebilirdi. Yaptı mı? Ah, hiçbir suç onu bize karşı kötü yönde kışkırtamaz çünkü tüm suçlar onun hizmeti içindir, hepsi onun için gereklidir ve bu gücü ruhumuza vermesinin nedeni suça ihtiyaç duyuyor olmasıdır.”

Clairwil daha konuşmasını bitirmemişti ki, volkanın içinden taşlar yağmur gibi etrafımıza yağmaya başladı.

“Ah ha!” dedim yerimden kalkmadan, “Olympia’nın intikamı! Bunlar sülfür parçaları, bize veda ediyor, halen dünyanın sakatatlarında olduğunu kanıtıyor.”

“Bu fenomen başka türlü açıklanamaz,” dedi Clairwil. “Volkana bir

vücut düştüğünde, sonsuz yanan lavlar, ortaya çıkıyor ve maddeyi yakarken parçalarını savuruyorlar.”

“Haydi gel, öğle yemeğimizi yiyelim ve sevgilim az önce olan taş yağmuru Olympia’nın kıyafetlerini isteyişinden başka bire şey değildi, haydi şu çöplüklerden de kurtulalım.”

İçinden altın ve değerli taşları ayırıp, Olympia’nın kıyafetlerini de az önce sahibini attığımız kraterin derinlerine gönderdik. Sonra da yemek sepetimizi açtık. Artık aşağıdan hiç ses gelmiyordu; cinayet kusursuz bir şekilde gerçekleşmişti, doğa bundan dolayı memnun olmuştu. Geri döndük ve dağın eteklerinde yeniden rehberlerimizi bulduk.

Gözlerimizde yaşlarla yanlarına yaklaşıp, “Çok talihsiz bir kaza oldu, zavallı dostumuz kenara çok yakın duruyordu ve... Ne yazık! Aşağıya yuvarlandı, oh iyi insanlar bize yardım edin, yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Hiçbir şey,” dediler; “Sizinle kalmamıza izin vermeliydiniz, o zaman bu olmazdı. O artık kayboldu. Onu bir daha göremeyeceksiniz.”

Bu iğrenç açıklamayı duyunca, yalancı yaşlar gözlerimizden dökülmeye başladı ve boynumuzu büküp arabamıza bindik. Bir buçuk saat sonra Napoli’deydik.

Herkese yaşadığımız talihsizliği anlattık; Ferdinand bize kişisel olarak teselliye geldi, bizim gerçekten kardeş olduğumuza ve birbirimize olan düşkünlüğümüze inanıyordu. Ahlaksız olmasına rağmen aklına, Olympia’ya oynadığımız iğrenç oyun gelmemiştii; biz de onu bu uykudan uyandırmadık. Prenses’in ölüm haberi ile birlikte taziyelerimizi ve ondan arda kalan mücevherleri ve ondan geriye yüz bin frank kalmış olmasına rağmen sadece otuz bin frankı Roma’ya ailesine gönderdik, bu da onda yedilik bir parçayı kendimize ayırmamız anlamına geliyordu ve ailesinin cevabı bize geri geldiğinde Napoli’yi terk etmiştik, onlarla arkadaşımızın serveti üzerine konuşmak istemiyorduk.

Olympia; Prenses Borghese nazik, güvenilir, sevecen bir kadındı, zevkleri konusunda istekli, ateşli, hayal gücü kuvvetli fakat prensiplerinde sertti; korkak, önyargılı, zeki, uyumlu ve en az bizim kadar zararlı

bir kadındı.

Önümüzde çok önemli bir iş bizi bekliyordu. Sonraki gün Charlotte ile kocasının hazinesini çalacaktım. Clairwil ve ben tüm geceyi bahçemize derin bir çukur kazdırmakla geçirdik; bu çok gizli kalması gereken bir iş olduğundan çukura ilk olarak giren şey onu kazan işçinin cesedi oldu. “Hiç suç ortağımızın olmaması gerek bu yüzden onları kullandıktan sonra hemen onlardan kurtulmalıyız.”

Sonunda atlı yük arabasının içine pencerelerden görünmeyecek şekilde saklandık. Clairwil ve ben arabayı sürmesi için bir adam tutmuş-tuk, o gece için hizmetçilere izin verdik ve kırsal bölgedeki partiye gönderdik. Charlotte, bizi zehrin umudu ile bekliyordu, her şey iyi giderse ödülünü alacağını düşünüyordu, herhangi bir ihmalin olmasını istemiyordu. Dört saat içinde çuvalları dışarı taşıdı ki, bu olabilecek en hızlı şekliyle olmuştu ve sonunda içerde hiçbir şey kalmadığını haber verdi.

“Yarına kadar görüşürüz,” dedik.

Ve hızla eve doğru sürdük, tüm bu operasyon süresince hiç kimseyle karşılaşmamış oluşumuz büyük bir şanstı, arabacı yükleri indirdi ve çukura yerleştirdi; onunla işimiz bittiğinde cesedini aynı çukura gömdük.

Yorgun, huysuz, sinirli bir haldeydik çünkü çok zengindik, ilk kez seks düşünmeden yatağa girdik. Bir sonraki sabah uyandığımızda tüm şehir kraliyet sarayında gerçekleşen soygundan söz ediyordu; bu Kraliçe’nin notunu Ferdinand’a vermek için en uygun zaman gibi görünüyordu ve yazı isimsiz bir ulakla Kral’a gönderildi. Okur okumaz delice öfkelenen Kral, karısını tutuklattı, güvenlik güçlerine onu Saint-Elmo’ya götürmelerinin emrini verdi, burada üzerine bayağı bir kıyafet giydirdiler ve tek başına oraya hapsettiler. Bir hafta sonra Kral onu görmeye gitti. Kral’ın yanına gelmesi için ona yalvarmıştı. Kral sonunda gitmeyi kabul etti. Kötü kadın tüm hikâyeyi ve bizi Kral’a anlattı. Ferdinand aceleyle ve öfkeyle evimize geldi ve işte, onunla yaptığımız ilginç konuşma metni, size diyalog şeklinde sunacağım:

Ferdinand: Pis bir işle ilgili olarak suçlusunuz; dostlarım olarak ka-

bul ettiğim insanların bana böyle bir şey yapacaklarını ummazdım!

Clairwil: Sorun nedir?

Ferdinand: Kraliçe sizi benim hazinemi çalmakla suçladı.

Juliette: Biz mi?

Ferdinand: Siz.

Clairwil: İyi bir hikâye!

Ferdinand: Bir an için beni öldürmeyi düşündüğünü ve sizin ona benim sonumu getirmek için gereken zehri temin edeceğinizi, bunun karşılığında da onun size benim hazinemi vermesini istediğinizi söyledi.

Clairwil: İsteddiği o pahalı zehri bulabildin mi?

Ferdinand: Hayır.

Juliette: Peki, o zehri almadan senin hazineni vermesi olası mı?

Ferdinand: Bunun üzerinde bende düşündüm.

Clairwil: Bayım, eşiniz bir alçak fakat çok beceriksiz; sizinle aramızdaki ilişkiyi biliyordu, yaptığı alçaklığı bizim üzerimize atmak istedi fakat bunun hiçbir dayanağı yok ve çok yapmacık bir entrika.

Ferdinand: Bu notu bana kim göndermiş olabilir?

Juliette: Hazinenize sahip olanlar, kuşkusuz fakat emin olun ki, arttık çok uzağa gitmişlerdir. Kendi güvenliklerini sağlamadan size böyle bir not göndermezler ve Kraliçe'nin size bizim isimimizi vermesiyle sizi kandırmayı umdular.

Ferdinand: Fakat Charlotte kendine ihanet edenleri neden korumak istiyor?

Clairwil: Zehir ondadır, onda olduğunu bilmeni istemiyor olmalı ve bu suçu iki insanın zehri ona vermedikleri masalıyla bizim üstü-

müze atmak istiyor. Kuşkusuz zehir onda ve onu göndermeseydiniz şimdi ölü bir adam olacaktınız.

Ferdinand: Sizce ben doğru mu yaptım?

Clairwil: Ben daha iyisini yapmakta zorlanırdım.

Ferdinand: Sizce o suçlu mu? -Burada, Clairwil'in yüzü kötülük dolu bir gülümseme ile aydınlanmıştı. Ah yüz ifadenden bunu görebiliyorum! Kanayan yaraya tuz basabilirsin; bildiğin bir şey var mı?

Clairwil: Sadece eşinin bir canavar olduğu; senden nefret ediyordu ve onu kanunların kapsamında cezalandırmalısın.

Ferdinand: Oh, konuşun, anlatın dostlarım, hazinemi kimin çaldığını bilmiyor musunuz?

Juliette ve Clarwill: Hayır hayır, yemin ederiz ki bilmiyoruz.

Ferdinand: O halde bırakayım da zindanda ölsün, açlıktan ve umutsuzluktan ölsün... Ve siz sevgili dostlarım, sizden şüphelendiğim için beni affedin. Çok haksız yere yapılmış suçlamalardı. Beni affetmenizi istiyorum.

Juliette: Bayım, bu tür şüphelerin oluşması için size ne yaptığımızı bilmiyoruz bu nedenle ülkenizden ayrılmak istiyoruz.

Ferdinand: Ayrılmak mı? Hayır, sizden rica ediyorum artık bana ayak bağı olan o kadından da kurtuldum ve birlikte yapacağımızı harika şeyler var.

Juliette: Rahat olun Lord'um, bize bir şey kanıtlamanız gerekmiyor. Kadının onuru bir kez kırıldı mı tamiri çok zordur.

Ferdinand: Ah, fakat artık hiçbirinizden şüphelenmiyorum. -Diz çöktü.- Beni bırakmayın; sizler olmadan yeniden kendime gelemem, sizi kaybedersem toparlanamam.

Clairwil: Ve hırsızlar sizden ne kadar çaldılar?

Ferdinand: Kırk milyon, sahip olduğum her şeyin yarısını. Suçlu, tüm hazinemi vereceğine dair söz vermiş fakat hepsini vermeye cesaret edememiş.

“Alçak yaratık,” dedim fakat Charlotte’un beni dolandırdığını Kral’a belli etmedim, “Canavar! Ne büyük saygısızlık! Ve ne arsızlık! Kocasını nasıl da aldattı! Ki, o adam onu ne kadar da çok seviyordu, yorulmadan onun arzularını tatmin etmek için uğraşan böyle eşe, bunu yapması ne alçakça! Büyük nankörlük! En acımasızca verilen ceza bile onun yaptığı rezilliğin yanında az kalır.”

O sırada Tanrıçalar gibi süslenmiş Elise ve Raimonde içeri girdiler, majestelerine çikolata ikram ettiler. Ferdinand bakışlarını kızlardan alamıyordu.

“Bu ne güzellik?” diye sordu hevesle.

“Hizmetçilerimiz,” diye cevapladım.

“Neden bu vakte kadar benimle tanıştırmadınız?”

“Sizi memnun edeceklerinden emin değildik.”

Ve gayet rahat bir tavırla tüm olanları, mahkûmunu ve başına gelen hırsızlığı unutup iki çekici yaratıkla eğlenmeye başladı. Onlardan büyük memnuniyet duyuyor gibiydi. Ferdinand için oda açıldı ve kadınlarımızla birlikte oraya geçerek iki saat boyunca dışarı çıkmadı.

“Cömert dostlarım,” dedi yeniden aramıza gelince, “Size şehrimi ve beni terk etmemeniz için yalvarıyorum. Aramızda geçen tatsızlıkları unutun ve sizleri masumiyetin, dürüstlüğün simgesi yapmama izin verin.”

Ve evimizden ayrıldı.

Napoli hükümdarı bu kadar zayıf karakterli bir adam olmasaydı, Kraliçe Charlotte bir sonraki gün zehirlenerek öldürülecekti ki, kralı bunu yapması için harekete geçirmiştik fakat o güçsüz, karaktersiz adam böyle bir şeyi yapabilecek kadar kötü olabilir miydi? Hayır, hiçbirini yapmadı. Tüm Avrupa’ya Kraliçe’nin tutuklanması ve bunun ardından serbest bırakılışı yayılmıştı fakat bunun nedeni açıklanmamıştı.

Bizim içinse kalıp bu maceranın sonunu beklemek oldukça gereksiz olduğundan geri dönmek için gereken organizasyonu hemen yaptık. Ganimetimiz ve yükümüz oldukça ağırdı. Büstler, mozaikler, antika mermerler ve Vesuvius'tan taş örnekleri almıştık, satın aldıklarımızın altına ise altınlarımızı sakladık ve bu tuzak mükemmel şekilde başarıya ulaşmamızı sağladı. Çantalarımızı kapatmadan önce krala haber göndererek, bagajlarımızı kontrol etmesini istedik; bunu reddetti; biz de her şeyi kilitledik. İki arabaya bağlı on yük vagonu ile yola koyulduk, arabalardan biri bizim dairemize diğeri ise sadece bize aitti. Gitmeden önce Ferdinand'a veda etmek için saraya gittik fakat o yine bizi vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı, sonra yine ülkesinden ayrılabilmemiz için gerekli pasaportları bize veren kendisi olmuştu.

O geceyi Capua'da geçirdik; bir hafta sonra Roma'daydık, oraya yolda hiçbir zorlukla karşılaşmadan ulaşmıştık. Clairwil, Roma'ya geldiğimizde planını bana açıklamakta da gecikmemişti, ağabeyini de yanına almak ve hayatının geri kalanını onunla birlikte Paris'te geçirmek istediğini açıkladı. Fakat Clairwil'in isteğine karşın ağabeyi Brisatesta burada sahip olduklarını ve işini bırakmayı kabul etmedi, sahip olduğu kanunsuz servetine rağmen, ölümünün bir tabancayla gerçekleşmesini istemediğini söyledi.

"O halde, bende tercihim sende yana kullanıyorum, Juliette. Tek isteğim bir daha hiç ayrılmamak," dedi Clairwil.

Dostumu kollarıma aldım ve ona seçiminden dolayı asla pişman olmayacağına dair söz verdim. Ah! Bu sözü verirken Clairwil ve benim kaderimizin çoktan yıldızlarımız tarafından belirlendiğinden nasıl da habersizdim.

Yolculuğumuza devam ettik ve hiç durmadan Ancona'ya ulaştık. Orada hava çok güzeldi, liman kentinde yürürken, kırk beş yaşlarında bize dikkatle bakan uzun boylu bir kadın fark ettik.

"Onu tanıdın mı?" diye sordu bana Clairwil.

Dönüp kadına dikkatle baktım. "Clairwil! Gözlerime inanamıyorum! O, Parisli büyücü. O, Durand."

Adı dudaklarımdan döküldüğü sırada büyücü de yanımıza yaklaşıp, büyük sevinçle bizi selamladı.

“Ah,” dedi Clairwil, beş yıl önce bir süreliğine tanıştığı kadına. “Nasıl bir şans bizi bu şehirde karşılaştırdı?”

“Pansiyonuma gelin,” dedi Durand, geçen zamana rağmen halen çok güzeldi; “Bu insanlar dilimizi anlamıyorlar ama yine de onların arasında konuşmamıza gerek yok.”

Ona eşlik ettik ve kaldığı lüks otele gittik. “Ne kadar memnun oldum,” dedi oturduğumuzda, “Doğa sizin gibi farklı, alışılmadık olağan dışı kadınları yaratmakla ne iyi etmiş.”

“Kime geldin?” diye sordu Clairwil.

“İmparatoriçe’nin kızı, Napoli Kraliçesi’nin teyzesi, o dünya tarafından tanınmayan biridir. Küçük bir çocuk olmasına rağmen Prenses Christine çok çapkın ve şehvetliymiş, babası ise bu durumun gün geçtikçe daha kontrol edilmez bir hal aldığını görmeye başlamış. Yaşı ile birlikte kızının kötü alışkanlıklarının da arttığını görünce, ona Adriyatik’teki, Dalmaçya adasını satın almış ve yılda üç milyon gelir sağlamış, Venediklilerden onu korumalarını istemiş, Venedikliler ise antlaşma sonucu onun hakimiyetini kabul etmişler ve istediği her şeyi yapma hakkına sahip olmuş. Christine on altı yıl önce küçük krallığını kurdu, şu an kırk yaşında ve hayal edebileceği her türlü şehvete ve rahatlığa sahip. Fakat daha fazla anlatırsam oraya gittiğinizde her şeyi biliyor olacaksınız, beni aldırma için gönderdiği yelkenli ile körfezi geçebiliriz. Yolculuk bir gün ve gece alır ancak; ne dersiniz?”

“Elbette geliriz,” diye yanıtladım, “Clairwil adına da konuşabilirim; farklı şeyler göreceğimiz, ahlak dışı işler yapacağımız kesin eh, biz de bunun için yaşıyoruz, böyle bir fırsatı kaçırmayız.”

“Kesinlikle evet,” dedi dostum, “Christine’in adasında güzel becerişler yaşayabiliriz.”

“Asla,” dedi Durand, “Asla böyle zevkleri tadamayacaksınız.”

“Onun adasında böyle şeyler yok mu” diye soracaktım ki” “Hayır,” dedi Durand, “Başka sözüm yok. Sizin için her şeyin sürpriz olmasını

istiyorum.”

Ve daha fazla bu konu üzerinde durmak istemediğini gördüğüm anda başka bir konuya geçtim. “Şimdi seni yeniden buldum,” dedim bü-yücüye. “Paris’den aniden kayboluşunun nedenini açıklayacaksın. Neden Kont Belmor ile ayarladığım randevuya katılmadın?”

“Gerçekte, o söze gelemedim ve bunun çok iyi nedenlerim var; o gün beni idam ettiler.”

“Ne!”

“İdam ettiler, dedim. Bu oldukça basit; genç Dük’e annesini öldür-mesi için gereken zehri verdim. Vicdan azabı duyan küçük aptal, bana ihanet etti ve bir gün içinde tutuklanıp duruşmaya çıkarıldım. Fakat başkan Samson ile yaptığım anlaşma ile idam edilmiş gibi görünmeme karar verdik ve gece bitmeden Ville Oteli’ndeki odamdaydım. Samson, beni kendisinin asacağına mahkemeyi ikna etti ve uşaklarından biri benim sözde ölü bedenimi mezarlığa gömmüş gibi yaptı bu durumda Paris’i terk etmek zorunluluğum ortaya çıkmıştı. Bir yıl sonra şehrin başka bir bölgesine başka bir isimle geri döndüm; kimse bir şey fark etmeden işlerimi can sıkıcı olaylara maruz kalmadan sürdürmeye devam etmek-teyim. Gerçek şu ki, celladın idam ipi bana uğur getirdi. Şu an altmış bin paund gelirim var ve bu artmaya devam ediyor. Yatırımlarımı İtalya’ya yapıyorum ve zehirlerimi tüm Avrupa’ya dağıtıyorum. Zehirlerimi evde imal etmeyi tercih ediyorum. Son günlerde bu tarz cinayetler çok moda, talebi karşılamak için çalışıyorum. Christine’e gittiğimizde ürettiğim zehirlerin verdiği sonuçları görme imkânınız olacak.”

“Ona da satıyor musun?”

“Tanrım, yılda yüz bin Venedik altınına.”

“Zalim mi?”

“Oldukça fazla.”

“Ah, ona daha şimdiden hayran olmaya başladım!” diye bağırdı Cla-irwil. “İstedığın zaman Durand, Dalmaçya’ya yelken açabiliriz.”

“Çekici kadın,” diye lafa karıştım, “Her şeyden önce birkaç soruyu yanıtlamalısın.

Bana bizi dövdürttüğün, kırbaçlattığın insanların kim olduğunu söylemeni istiyorum ve seninle son görüşmemizde o tuhaf işleri kimin yaptığını bana söylemeni istiyorum.”

“Onlardan biri,” dedi Durand, “Dük diğeri de Beaujeon idi, o da çok ünlü bir milyonerdir. Dört yıl boyunca o ikisiyle birlikte çalıştım ve onlara o türden yüzlerce hizmet verdim, onlar için aynı şekilde aldattığım kaç kadın ya da kız olduğunu sayamıyorum bile. Fakat,” diye devam etti Durand hizmetçiyi çağırmak için zile bastığında, “Size bir akşam yemeği ikram etmeden bırakacağımı sanmıyorsunuz değil mi? Kesinlikle itiraz istemiyorum...”

Ve seçkin yemeğimiz çok farklı şekilde ikram edilmeye başlandı.

“Durand,” dedi Clairwil yemeğin sonundaki tatlıya geçtiğimizde, “Bize, yarın mükemmel zevkler tadacağımıza dair söz verdin. Fakat ya bugün ne olacak? Hizmetçilerin arasında üç dört tane çekici delikanlı ve onların sert penisleri dikkatimi çekti.”

“Yiğitliklerini test etmek ister misin?”

“Neden olmasın! Ya sen Juliette, ne dersin?”

“Hayır,” diye itiraz ettim, aklımdaki hoş olmayan ön seziden kurtulamıyordum, “Hayır, ben becerilmek yerine bir bardak içki eşliğinde Durand ile sohbet etmeyi tercih ederim. Ayrıca, adetliyim ve bu tür işlerden uzak durmak istiyorum.”

“Bugüne dek hiçbir zaman penisleri reddettiğini görmedim,” dedi Clairwil, yüzünde umutsuz bir ifade belirmişti. Sonra yeniden canlandı ve, “Gel, meleğim,” diye ısrar etti, “Eğer adetli biri önden becerilemiyorsa, bunu arkadan becerebilir. Gel dedim, katıl bana; biliyorsun seninle paylaşmadığım zaman zevk almıyorum.”

“Hayır,” diye tekrar ettim yeniden, bilmediğim o önsezi içimi kemi-riyordu,” O ruh halinde değilim... Sadece sohbet etmek istiyorum.”

Clairwil kendi için açılan odaya doğru yürüdü, bir an için aynaya yansıyan etkileyici vücudu gördüm fakat etkilenmedim. Odanın kapısı kapandı, Durand ile oturmaya devam ettim.

Sonunda yalnız kaldığımızda kadın bana “Oh Juliette, içimde senin-

le ilgili beliren duygular çok güçlü. Çekici kız,” diye devam etti beni kollarına alırken, “Hayır, o canavarın kurbanı olmamalısın... Şu an her şekilde ondan daha iyi durumdasın, zamanında uyarıldın ve hayatın kurtuldu.”

“Bana ne söylüyorsunuz, madam!... Bu tür sözler beni korkutuyor!”

“Dinle beni Juliette, duydukların sana inanılmaz gelecek ama, dinle. Şu Dalmaçya adası... Prenses Christine... Şu yolculuk... Tatlı kız, eğer o yolculuk gerçekleşirse, sen büyük bir tehlike altına girecek ve öleceksin. Tüm oyun, en sevdiğin arkadaşın sandığın kadın tarafından tezgahlandı.”

“Clairwil!”

“O, senin ölümünü planladı. Servetinde gözü var, cebinde bir parça kağıt var ve orada onun senin tek mirasçın olduğu yazıyor. Mirasına sahip olmak için senin ölümünü planlıyor.”

“Şeytani yaratık!” diye bağırdım, sinirden nefesim tutulmuştu.

“Sakin ol Juliette; yapman gereken en önemli şey bu, otur ve beni dinle. Bineceğin gemi batacak ve sen orada ölecektin... İntikamını al; şu paketi al... Onun içinde çok güçlü bir toz var ve çok hızlı etki eder. Ona bu tozdan biraz içir ve kısa süre sonra ayaklarının dibine serilecektir. Ben, sana yardım ediyorum ve karşılığında hiçbir şey istemiyorum, senden hoşlanıyorum bu yardımı bu nedenle yaptığımı düşünebilirsin.”

“Oh, benim iyiliksever dostum!” diye bağırdım, gözlerim yaşarmıştı, “Beni büyük bir tehlikeden kurtardın! Fakat halen tüm olanlar oldukça esrarengiz görünüyor. Ancona’ya nasıl geldin? Clairwil seninle nasıl bağlantı kurdu?”

“Zehirleri almak için gittiğim Napoli’den ayrıldığınızdan beri peşinizdeydim. Clairwil benimle orada karşılaşmış ve planını bana anlatmıştı böylece sizden önce Ancona’ya ulaşmak için Loreto’da hızlandım, bu süre içinde senin hayatını kurtarmak için derinden büyük bir istek duyuyordum. Clairwil’in teklifini reddetmeyişimin nedeni ise bunu nasılsa başka bir yolla mutlaka gerçekleştirecek kadar kararlı görünmesiydi ve başka bir yol tercih etmesine izin versem senin hayatını kurtarma şansım da olmayacaktı ve belki bugün yaşıyor olamayacaktın.”

“Fakat Clairwil benden kurtulmaya bir kez karar vermişken neden bu kadar çok bekledi?”

“Belgeler henüz hazırlanmış ve paran henüz geçirilmemişti, Roma’dan çıkmadan hiçbir şey yapamazdı ve şehri bir kez terk ettiğinde ise Loreto’ya ulaşmadan ölecektin. Benden her şeyi hazırlamamı isteyecekti.”

“Alçak yaratık! Ben onu içtenlikle sevmiştim, kollarındayken ona karşı her zaman dürüst olmuştum!”

“O, hain ve düzenbaz bir canavar,” diye katıldı Durand, “Ona hiçbir koşulda güvenme. Ondan korkmalı ve kendini korumalısın. Dur... Sesler duyuyorum. Yanımıza geri gelebilir, konuştuğumuz konunun onunla ilgili olduğunu anlamamalı. Sakinleşmeli ve ona hiçbir şeyi belli etmemelisin.”

Clairwil geri geldiğinde neşesi kaçmış görünüyordu; başarısız bir becerilme faslının ardından sadece iki adamı tahrik ettiğini ama kendisinin hiç zevk almadığını anlattı. Ve Juliette olmadan hiç zevk alamadığını söyledi.

“Seninleyken orgazmların en zevkisini yaşıyorum,” diye devam etti, “Biraz mastürbasyona ne dersin?”

“Bu gece,” diye devam ettim tüm acımasızlığımı elimden gelenin en iyi şekliyle ona kanıtlayacaktım, “Evet, bu gece. Ah, bu arada sevgilim, Adonis tek başına beni memnun etmez.”

“Çok iyi,” dedi, “Haydi kendi otelimize gidelim. Bu gece farklı hissediyorum ve her zamankinden erken yatağa girmek istiyorum. Hoşça kal Durand,” diye ekledi, “Yarına kadar. Gemide müzisyenler, iyi yemek özellikle iyi becericiler olmalı, bence onlar olmadan deniz yolculuğu çok sıkıcı olur.”

Ayrıldık.

Yalnız kaldığımızda, “Şu Durand ilginç kadın,” dedi Clairwil bana. “Çok dikkat edilmesi gereken bir kadın, sevgilim. Sana ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun, Juliette... Kötü kadın senin iki dakika tualete gitmeni fırsat bilip bana iki bine seni zehirlemeyi önerdi, buna inana-

biliyor musun?”

Bu nükteli söz dikkatimden kaçmamıştı ve tuzaktan başka bir şey görmemiştim. Saf halimi sürdürmeye karar verdim.

“Yüce Tanrım, bu kadın tam bir canavar! Onunla konuşmamız süresince neden ona güvenmediğimi şimdi daha iyi anlıyorum,” dedim.

“İç güdülerin seni uyardı ve haklıydın; o seni öldürmek için plan yapıyor, Juliette. Seni öldürme düşüncesi ile yanıyor.”

“Ah,” dedim sertçe Clairwil’e bakarken, “Adaya olan seyahat sırasında öldürme düşüncesi”

“Hayır,” dedi gözünü bile kırpmadan, “Bu akşam yemekte olacaktı ve seni eve erken getirmemin nedeni bu.”

“Fakat bu gezi,” dedim, “Beni rahatsız ediyor; tehlikesiz olduğuna emin misin?”

“Çok az bir tehlike bile yok; fikrini değiştirmesini sağladım ve fikrini unuttuğu konusunda sana garanti verebilirim, haydi yemek yiyelim.”

Yemek servis edildi ve ben kararımı verdim. Clairwil’in anlattığı masalların yalan olduğunun açıklığı kadar Durand’ın anlattıklarının samimi olduğu bir gerçektir, ben Durand’dan daha çok etkilenmiştim... Clairwil’e uzattığım ilk yemeğin içine parmaklarımın arasından, gizlice zehri karıştırdım; ağız dolusu aldı, yuttu, birkaç dakika içinde oturduğu koltuğa uzandı, öfkeli bir çığlık attı.

“İntikamımı alıyorum,” dedim sersemlemiş haldeki kadınıma, herkes çok şaşırmıştı.

Onlara macerayı anlattım.

“Siktir!” diye bağırdım. “Haydi intikamın tatlı tadına bakalım, sevgililerim ve biraz dehşetin zevkine varalım; siz ikiniz ben orospunun ölü bedeni üzerinde yatarken benimle sevişin ve size bu ölü beden asla bana ihanet etmemeniz için örnek olsun.”

Clairwil’in kıyafetlerini çıkardık, çıplak cesedi yatağa yatırdık... Elimle sığınağına dokundum, halen sıcaktı, onunla oynadım; yapay penisle onu düzdüm. Elise öpmem için bana kışını sunuyordu ve aynı anda Raimonde’un sığınağını gıcıklıyordum. Clairwil ile sanki hayattaymış

gibi konuştum, ona sanki beni duyuyormuş gibi serzenişte bulundum; hareketsiz vücudunu kırbaçladım... Yapay penisi kullanarak kışından düzdüm. Hiç kıpırdama yoktu tamamen hissizdi ve sonunda hiç ümit kalmadığını gördüm ve cesetten kurtulmaya karar verdim. Clairwil'den nefret eden kendi hizmetçileri acımasız hanımlarından kurtulmam için bana canla başla yardım ettiler ve gece olunca cesedi alıp gizlice denize atmaya karar verdiler.

Bir an önce Roma'daki bankerime Clairwil ve benim yaptığımız ortaklık anlaşmasını ve tüm servetin artık onun ölümü ile birlikte bana geçtiğini yazdım; iki milyonluk bir mirasın tek varisi oluyordum. İtalya'da cinayetten kolay ört bas edilen iş yoktu, Ancona yargıcına iki yüz Venedik altını verdim ve soruşturma kapandı.

Durand'a, bir sonraki gün, "Beni kurnazlıkla alt etmeyi planlıyordun öyle mi? Clairwil ağzındaki baklayı çıkardı, beni geçen gece zehirlemeyi düşünmüşsün ama işler umduğun gibi gitmemiş," dedim.

"Bu da onun son hainliği olmuş işte," dedi Durand ciddi bir ifade ile. "Oh, Juliette sana doğruyu söyledim buna inan, seni bu tür ciddi konularda aldatmayacak kadar çok seviyorum. İçimdeki kötülük çok büyük hatta belki birçok insana göre çok kötüyüm ama bir kadını seversem, ona asla yanlış yapmam... Bunu anlıyor musun?"

"Hayır, Clairwil bana ölmeden önce her şeyi söyledi; o ve ben yolculuğumuzu bitirmek üzereydik, sana veda etmeye geldim. Ve şimdi gideceğim."

"Oh Juliette! Yaptığım onca şeyin ödülü bu mu?"

"Düşündüğünden bile daha iyisi Durand," dedim içinde yüz bin bulan keseyi uzattım, ona verdiğim diğer kesede ise Clairwil'den kestiğim saçlar bulunuyordu.

"İşte bu sizin cömert birlikteliğiniz için sana seçtiğim hediye."

Durand, "Al onları, hepsini al Juliette, ben sana hayranım. Senden hiçbir şey beklemiyorum, tek beklediğim ikimizin birlikte olması; ben Clairwil'i kıskanıyordum, bunu inkâr edemem fakat bununla birlikte

senin için yaptığı korkunç planlar karşısında kayıtsız kalamazdım; kendi hayatımdan çok değer verdiğim birinin hayatını mahvetmesine asla izin veremezdim. Ben senden çok daha zenginim, o kesin, bu nedenle bana teklif ettiğin hediyeyi rahatlıkla geri çevirebilirim. Gönül işlerim için servis ücreti almam.”

“O halde bir daha ayrılmayalım Durand, otelinden ayrıl ve benimle gel; Clairwil’in hizmetçilerini alabilirsin, onun arabasını da al ve iki üç güne kadar Paris’e gidelim,” dedim Durand’a.

Yeni düzenlemeler hızla tamamlandı; Durand, Clairwil’in hizmetçilerini almıştı fakat özellikle tercih ettiği oda hizmetçisini de yanında getirmiş, diğerlerini kovmuştu ve Clairwil’in önceden sahip olduklarıyla yola koyulduk.

Görmek kolaydı, kadının gözlerinden beni çılgınca yalayıp yutmak istediği rahatça okunuyordu. Onu fazla bekletmemeye karar verdim; kollarımı açar açmaz kendini üzerime attı, yatak odamda birbirimize gömüldük, kapıyı kilitledik, kepenkleri kapattık ve ben en baştan çıkarıcı, en şehvetli halimle kendimi ona teslim ettim. Durand, elli yaşında olmasına rağmen değersiz bir kadın değildi; vücut ölçüleri mükemmeldi, kıvrımları kusursuzdu, kendine iyi bakmıştı; dudakları taze, derisi yumuşaktı, kırıxıklıktan eser yoktu, göğüsleri sıkı ve çok güzeldi, bakışları canlıydı; ve enerjisi acayip derecede mükemmeldi... Doğa Clairwil ve bende olanı, yaşlanmadan ona vermemişti. Ayrıca Durand, geleneksel zevklerden hoşlanmıyordu. Vajinası engellerle doluydu ve -bu ayrıntıya dikkat edin- klitorisi bir parmak kadar uzundu, bu da ona kadın tarafından daha ateşli bir sevişme sağlıyordu. Onu dövebilir, kışından düzebilirdiniz; erkeklerle de çok birlikte olduğu açıktı, anüsüne ilk bakışta bunu fark etmiştim, deliği aşırı derecede büyüktü, birçok insanın alamayacağı büyük penisleri rahatlıkla kabul edebilirdi. Ona verdiğim zevkten dolayı bayılmak üzereydi, ellerimi üzerinden çekmemi istemiyordu.

“Haydi soyunalım,” dedi, “Tamamen soyunmadan birbirimizi tanımamız daha zor olacaktır. Çekiciliğin Juliette, beni delice baştan

çıkartıyor.”

Hızla üzerimizdekilerden kurtulduk. Güzel vücudun her noktasını öptüm ve Durand genç olsaydı onu bu kadar çekici bulmayacağıma karar verdim. Zevklerim, hayatımın bahar yıllarına göre şimdi yani olgunluk dönemimde daha ahlaksızlaşmış, daha seçkin ve güçlü olmaya başlamıştı. Kadınları ateşlendirmenin yollarını bildiğim gibi kendimi de yangınlar içine düşebiliyordum; partnerim açıklamakta zorlandığım bir sanat ve bilimle sevişiyordu. Oh, kadınların zevkleri suçla birleşince ne kadar çekici oluyor! Seksin boyutları ne kadar sınırsız oluyor!

Cansız ve ilham kaynağından yoksun erdemliler, kendilerini delen alete bir kez bile dokunma cesaretini gösteremiyorlar ve becerildikleri sırada kendilerini becerene becerişle karşılık veremiyorlar, bir de bu tarafa bakın Madam Durand’dan ders alın ve beceriksizliğiniz ne derece olduğunu görün.

Biraz seks ve ilginin ardından Durand, geçmişte Clairwil ile yaşadıklarımız açısından karşılaştırıldığında daha az çekingendi, bana fantezilerini gösterdi, onlara uymamı sağladı. Önümde diz çöktü, ona küfrediyordum, burnunu bir sığınağıma, bir anüsüne sürüyordu; bende aynı pozisyonda ona süründüğüm sırada yüzüne işedim ve hızla tüm vücudunu yumruklamaya başladım ve her yerini tekmeledim, biraz ısır-ganla her yerini tırmaladım ve kanatana kadar bırakmadım. Bu dehşet dolu dakikaların ardından onu yere yapıştırdım ve bacaklarını ayırıp arasına başımı soktum, tam on beş dakika sığınağını emdim, aynı anda meme uçlarıyla oynuyor, vücudunu okşuyordum, tamamen alevlenmişti; kıcımlı ona dayadım ve anüsüne bir parmak uzunluğundaki klitorisini yerleştirdi, aynı anda benim klitorisimi gıdıklıyordu.

“Özür dileyerek soruyorum Juliette,” dedi planda olmayan bir şekilde ara vererek, “Fakat daha çok nasıl zevk alabiliriz?”

“Otuz beş yıllık seks tecrübesi olan biri partnerinin zevklerine nasıl hitap etmesi gerektiğini bilir, doğanın bize verdiği bu güçle nasıl daha

çok zevk alabileceğimizi biliyoruz,” oldu cevabım.

Ve operasyona yeniden başladık, onu o kadar etkiledim ki, neredeyse zevkten ölmek üzereydi. Durand’ın zevk çılgınlıkları, benzersizdi. Hayatımda hiçbir kadını bu şekilde orgazm olurken görmemiştim; erkek gibi boşalmasının yanı sıra, zevk çılgınlıkları deliceydi, çok enerjikti ve kasılmaları çok şiddetliydi, sara krizine girmiş gibi kıvranıyordu. Aynı bir erkek tarafından düzülüyor gibi sertlikle düzülmüştüm ve aynı zevki almıştım.

Ayağa kalktığında, “Nasıl seni memnun ettim mi?” diye sordu.

“Oh, siktir!” diye bağırdım, “Sen müthişsin, sen tam bir seks sembolüsün; tutkuların karşısında alevlenmemem olanaksız, sana yaptığım her şeyin aynını bana yapmanı istiyorum.”

“Ne! Seni dövmemi mi istiyorsun?”

“Evet beni döv, evet.”

“Tokat, kırbaç?”

“Acele et.”

“Yüzüne işememi istiyor musun?”

“Elbette, sevgilim, çabuk ol dedim, yanıyorum bir an önce orgazm olmam gerek.”

Durand, benden daha deneyimliydi, şehvetli dilinin coşturması ile patlamaya ulaşmamı mükemmel bir ustalıkla sağladı.

“Nasıl orgazm oldun mu sevgilim?” diye sordu bana. “Zevkin şiddetine nasıl da yanıt verdin! Ne müthiştik!”

“Bunu inkâr edemem Durand,” dedim. “Beni çok şaşırttın; senin gibi bir kadınla birlikte olduğum için çok mutluyum. Tüm evrenin hanımları olabiliriz; doğadan bile daha süper olacağımızı hissediyorum. Oh, sevgili Durand, birlikte işleyeceğimiz cinayetleri bir düşün! Birlikte yapacağımız, rezaletleri düşün!”

“Clairwil için pişman mısın?”

“Sana sahipken bu olabilir mi?”

“Ve eğer sana tüm hikâyenin benim sadece bir rakipten kurtulmam

için olduğunu söylersem, ne dersin?”

“Alçaklığın mükemmel bir örneği olduğunu söylerim.”

“İyi işti değil mi?”

“Fakat Durand, Clairwil bana, senin beni iki bin louis için zehirlemek istediğini söyledi.”

“Sana söyleyeceğini biliyordum; bundan en ufak bir şüphem olmadığı gibi zaten bu bir tuzaktı çünkü onun bunu sana söylediği an, senin onu öldürmek için doğru zamanın geldiğine karar vereceğinden emindim.”

“Peki, neden bunu benim yapmam gerekti? Kendi başına yapamaz mıydın?”

“Rakibimin senin ellerinden ölmesini daha çok istedim; ancak, bunu sen yaparsan daha çok zevk alacaktım.”

“Oh, sen ne müthiş bir kadınsın! O gün yemekte çok iyi görünüyordu, senin planından habersizdi fakat sonra bizim konuştuğumuzu görünce tedirgin oldu... Sana işaret verdi.”

“Bu rahatsızlığın oluşmasına özellikle ben neden olmuştum, senin ona karşı tepki duymanı sağladım ve böylece kendi ağzıyla, gözleriyle suçlu olduğunu sana kanıtladı. Ona, seni iki bin louis karşılığı zehirleyebileceğimi söyledim ve sonra aynı teklifi onu öldürmen için sana sunabileceğimi de söyledim. Bu onu korkuttu, ben zaten ondan bu tepkiyi bekliyordum ve beklediğim gibi iki saat sonra Clairwil öldü.”

“Yani o suçsuzdu?”

“O, sana hayrandı... Ve ben de... Ben rakiplerden hoşlanmam.”

“Bu zafer sana şeytani bir zevk vermiş,” dedim kendimi onun kollarına atarak, “Ve şimdi zaferin tamamlanıyor; sana böyle bir suçu planlamış olmandan dolayı ne kadar hayran kaldığımı bilmeni isterim ve eğer senin desteğin olmasaydı ondan kurtulamazdım.... Peki ama bana olan aşkını neden Paris'teyken açıklamadın?”

“Clairwil'den dolayı buna cesaret edemedim. Ve sonra beni görmeye geldiğinde yanındaki adam bunu yapmamı engelledi. Zaten onun ar-

dından tutuklandım. Fakat seni İtalya'dan çıkıp Angers'e olan yolculuğun süresince takip ettim, işlerim sırasında seni sürekli izledim, bir an bile seni kaybetmedim. Tüm bağlantılarını biliyorum, Donis, Grillo, Borghese fakat inan bana, bu birlikteliklerinden hiçbirini yeniden Clairwil'i bulman kadar kötü etkilememiştii beni. Roma'dan buraya kadar seni yine takip ettim, uzun zamandır kendimi engelliyor olmaktan çok sıkılmışıttım ve bu planı yaptım; zaten gerisini biliyorsun."

"Anlaşılması güç ve enfes yaratık! Ne müthiş bir hainlik, marifet, kin, alçaklık ve kıskançlık bu!"

"Çünkü kimsenin benim gibi bir kalbi ve tutkuları yok. Çünkü kimse benim kadar çok sevmedi!"

"Fakat içindeki yangınlar sönünce Durand, Clairwil'e yaptığının aynısını bana yapabilirsin; kendimi korumak için fırsatım olacak mı?"

"Rahat ol meleğim ve şüphelerinden uzaklaşarak beni dinle. Şimdi, kızlarından biri için karar vermeni istiyorum, birini seç, diğerinin seninle olmasını istemiyorum, karar ver."

"Raimonde benim olabilir."

"Çok iyi. Eğer Raimonde'un sonu umulmadık bir trajedi ile gelirse, bundan tek sorumlu tutulan kişi ben olacağım. Ve senden, o kıza herhangi bir şekilde öldüğünde bunun tek sorumlusunun ben olduğumu belirten bir kağıt bırakmanı istiyorum, bu şekilde birlikteliğimiz süresince huzursuz olmanı gerektirecek hiçbir neden kalmaz."

"Hayır, böyle bir önleme gerek olduğunu düşünmüyorum, kendimi sana emanet ediyorum ve bunu istekle yapıyorum; hayatımın senin elrinde olması fikri hoşuma gidiyor. Elise'i bana bırak, herkesi bana bırak, alışkanlıklarımı ve zevklerimi engellemene gerek yok. Ben çapkın bir kadını, sana asla iyi bir kişilik sözü veremem fakat sonsuza kadar sana hayran olacağıma dair söz verebilirim."

"Juliette, senin üzerinde zalimce bir yönetme hakkı istiyor değilim; senin zevklerine hizmet etmek istiyorum; dünyayı ve gökyüzünü senin fiziksel zevklerin için yerinden oynatabilirim. Fakat gelenekselleşmiş seksten uzak durmanı istiyorum. Senin gibi bir orospuyu kölem yap-

mayacağı mı farkındayım, bu dalgalı bir denize set çekmek anlamına gelir. Fakat her zaman kalbinin hanımı olabilirim ve istediğim de bu... Kalbinin başka kimseye değil sadece bana ait olmasını istiyorum.”

“Öyle olacağına söz veriyorum.”

“Ah, büyük zevkler bizi bekliyor; şehvetin en safı, duygulardan uzak olandır; insanın tek bir dostu olmalıdır, onu başka herkesten daha çok sevmesi gerekir fakat bu sırada tüm dünya ile barışık olmalı ve sevimlidir. Juliette, eğer duymak istersen sana tavsiyem, her şekilde çok muhteşem görünmemizi sağlamaktır, bu nedenle seyahat esnasında bile bir kraliçe gibi yolculuk etmemiz gerekiyor, kendi vagonumuzu birinci sınıf bir oda haline getirmeliyiz ve alevlendiğimizde birbirimizin ateşini burada söndürebiliriz.”

“Ben de zevklerimi tatmin etmek istiyorum. Çalmak, kendimi satmak istiyorum ve bu arada senin düşündüğün gibi seçkin görünmek tüm kapıların kolay açılmasını sağlayabilir,” dedim.

“O halde benim düşünceme göre ben senin annen olmalıyım ve seni ben pazarlamalıyım; Elise ve Raimonde ise senin kuzenlerin olsunlar. Onları da kullanırız ve emin ol ki, İtalya’da böyle bir haremle büyük para yapabiliriz.”

“Peki zehirlerin?”

“Onları seçkin müşterilerime çok daha kolay satarım. Fransa’ya geri döndüğümüzde, kendi paramızdan tek bir peni bile harcamayacağız ve eve geri döndüğümüzde iki milyon cebimizde kalmış olacak.”

“Nasıl bir yol izleyeceğiz?”

“Ben, ısrarla Sicilya’yı ve güney İtalya tarafını öneriyorum, Juliette oraların ahlaksızlığının kesinlikle seni doyuracağına inanıyorum; o bölgeleri iyi bilirim, oralarda altın madenleri kazanılabilir. Geçen yıl Roma’nın güneyinde beş yüz bin franklık zehir satışı yaptım ve daha iyisini yapabilirim. Güneyliler diğer insanlara nazaran daha saf olurlar; sahip oldukları servetten açıkça söz ederler, ben de o servetleri istediğim şekilde kullanmıştım... Oralar güzeldir Juliette.”

“Ben, kendi adıma yeniden Paris’e dönmek için sabırsızlanıyorum,

oraya yerleşmek istiyorum, bu şekilde sürtmek yerine sabit yaşamak daha iyi değil mi? Orada da aynı şeyleri yapamaz mıyız?”

“Sonuç olarak Venedik’e gitmemiz gerekiyor, oradan Milano’ya ve Lyon’a gideriz.”

Bu rotayı kabul etmiştim. Yemek yedik. Durand tüm masrafları karşılamak istediğini söyledi. Elbette o sadece birlikte yaptığımız harcamaları karşılıyordu, bana onunla birlikte görünmem gerektiğini söyledi. Ben de kabul ettim. Bana gösterdiği özenden size söz etmem gerekiyor. Suç olmadan hayattan zevk almak imkânsızdır; bunu anlamamak ise cahilliktir.

Yeni dostuma, “Uzun yaşamayı garanti ettin mi?” diye sordum.

“Hayır, böyle bir teselli ancak şarlatanlar verir. Uzun yaşamamanın gerçek sırrı ölçülü ve mutedil bir hayat sürmekten geçer; eh bizim hayatımızda da temkin ve ahlak olamayacağına göre kendimizi kandırmanın bir alemi yok. Ve sevgilim, neden uzun yaşamayı tercih edelim ki? Hayatın zevklerinden mahrum kalacaksak bunun ne anlamı var? Eğer ölüm acıların başlangıcı demekse, ben senin ömrünün çok uzun olmasını isterim fakat doğumumuzla bize verilen gücü inkâr etmek olur bu çünkü biz zevk ve şehvet için buradayız, bize tayin edilmiş olan bu kimliği sürdürmeliyiz.”

“Sevgilim o halde sen ölümden sonraki hayata inanmıyorsun değil mi?”

“Böyle bir saçmalığa inanmaktan utanç duyarım. Bu konuda engin bilgilerim olduğu bir gerçek, kuşkusuz sana felsefe hakkında anlatmam gereken çok şey var, ölümsüz ruh ve Tanrı’nın varlığı ile ilgili hiçbir konuya bir dakika bile düşünülecek kadar değer vermediğini biliyorum. Bu doktrinlerin hatalı olduğu açıktır, onların enkazı üzerine yaptığım inşaat orijinaldir. Deneyimlerime dayanır. Ölüm korkusu o enkazın meyvelerindendir, bize çocuk yaşımda aşılana bu korku, genç beyinlerimize bizden yaşlı olanların soktuğu aptalca fikirlerden kaynaklanır, bunu yok etmek gerekir. Bir kez bu korkulardan kurtulunca ve rahatlayınca, ölümün dehşet verici bir şey olmadığı tam tersine şehvetli bir zevk olduğu ortaya çıkacaktır. Öncelikle ölümün, doğanın gerekliliklerinden biri

olduğunu kabul etmek gerekir, o bizi ölümsüz yaratmamıştır; eğer hayata başladıysak onu bitirmeliyiz. Hiçbir şey bizi ölümden kurtaramaz; her şey ölümün doğanın kesin ve tek amacı olduğunu kanıtlar yönündedir. Şimdi bu ışıktaki, ölüme doğanın ihtiyacı olduğundan ve doğal bir gereklilik olduğundan şüphe etmek yerine ondan zevk almalıyız, tüm somut deliller her varlığın zevk üretmesi yönündedir. Bu nedenle ben ölümün zevkli olduğunu savunuyorum; felsefe ve derin düşünme ile kişi şehvetli fikirlerini ölümün saçma korkuları yerine taşıyabilir ve bu heyecan tüm ölüm düşüncelerinin yerini istekli bir beklentinin almasına neden olur.”

“Bu doktrin, oldukça yeni ve makul olmadığı söylenemez,” dedim dostuma, “Bunu açık etmek tehlikeli olabilir. Düşün, insanların ölümden korkmaktan vazgeçmeleri, bu korkudan uzaklaşmaları demek onların soğukkanlılıkla...”

“Bir dakika,” dedi tatlı dostum, “Kimsenin suç üzerine cesaretinin kırılmasını istemem; tercihen bu konuda ortaya atılan tüm saçmalıkların yerini doğruların almasını istiyorum. Suç benim için bütünün en gerekli parçasıdır. Doğa, beni dünyaya suçu yaymak için getirdi, benim görevim ve tutkum, suçu sonsuz kere çoğaltmak, uygulanmasını sağlamaktır.”

Seçtiğim iş, materyal gereklilikten çok suça olan susuzluğumu bastırma yöntemim; genel olarak suç işlemek dışında bir şey için büyük istek duymam ve eğer elimde olsaydı tüm dünyayı bir an için bile tereddüt etmeden ya da beklemeden zehirlerdim.”

“Peki en çok hangi cinsi yok etmek sana zevk veriyor?”

“Benim için kişi ya da cinsiyetin, yaşın, konumun, ilişkilerin bir önemi yok. Uygun etmenler gördüğüm erkeği öldürmeyi kadına göre tercih ederim fakat aynı etmenler kadında da varsa tercihim otomatik olarak o yönde kullanırım.”

“Peki, bu elverişli durumu oluşturan standartlar nedir?”

“Bunları sana anlatmamayı tercih ediyorum.”

“Neden?”

“Bu itiraflardan yanlış sonuçlar ortaya çıkarabilirsin, bu da ilişkimizin zedelenmesine neden olabilir.”

“Ah, sevgilim, söylediğin gibi ölüm için tercih etmediğin nedenlerden söz etsen?”

“Elbette sana onlardan söz etmedim, değil mi? Dinle beni Juliette ve korkularını bir tarafa bırak. Kullandığım her şeyi tüketmek dışında hayatımda başka hiçbir ilişkiye yer yoktur, sahip olduğum her şeyin sonu aynıdır. Fakat diğer bir deyişle eğer ben, o objeye karşı entelektüel özelliklerinden, hayal gücünden dolayı hayranlık duyuyorsam yani sende bulduklarım gibi, ona tamamen her açıdan bağlanırım. Duyarlı sevgi, o sığınaktan demir almamı sağlar, sevgilim; sana güven sözü veriyorum fakat sen bunu reddedip, kalbini aklındaki şüphelerle doldurmamalısın. Bunun yanı sıra gücümün seni etkilediğini düşünüyorum, bu doğru mu?”

“Kesinlikle emin olmalısın ki, bunu yaptın ve kapasitenin sınırsızlığının farkındayım,” dedim.

“Senin gibi,” dedi dostum gülümseyerek “Fakat emin ol ki, sahip olduğum bu güç seni sadece beni sevmen için zorlamaya yarar.”

“Ah, görüyorum; hainler arasında asla anlaşmazlık çıkmaz... Fakat içime pis bir kuşku düşürdün, Clairwil’i kurban etmemeliydim.”

“Bu itirafların ardında pişmanlık sezmeli miyim, Juliette?”

“Tam değil, tam değil,” dedim dostumu öpücöklere boğarken. “Haydi, bu tartışmaya bir son verelim; kendimi sana emanet ediyorum, tekrarlıyorum, kalbimde güvenli bir yer edinebilirsin benim seninkinde olan yerim gibi; gücümüzü birlikteliğimizden alıyoruz ve bunu hiçbir şey bozamaz. Şimdi söyle bana, seni suça kışkırtan etmenler nedir; benimkilerle aynı olup olmadığını merak ediyorum, ben büyük benzerlikler olduğunu düşünüyorum.”

“Sana bunun yaşla büyük ilgisi olduğunu söyledim; onu mükemmeliyete ulaştırmamda zamanın büyük etkisi oldu, on beş ile on yedi yaşlarındayken tohumum kök salmış ve gülüm goncalaşmıştı, işte o günlerde doğanın bana verdiği uzun ve mutlu yaşamın sırrı ortaya çıktı. Ah, Juli-

ette, insanlara yaptığım bu müdahaleden o kadar çok zevk alıyorum ki! Bağlar ise beni bir o kadar sinirlendiriyor; babayı çocuğundan, seven bir adamı hanımından ayırmaktan büyük zevk alıyorum.”

“Onu kullanmıyor musun?”

“Neden olmasın, tabii ki küçük yosma; doğa beni namussuz yaptıysa bu fırsatı değerlendirmemi de istiyor olmalıdır değil mi? Bence bu çifte mutluluk anlamına gelir. Dediğim gibi kişinin kondisyonu hayal gücümü harekete geçirmeli; burada iki zıt nokta benim için önemlidir; biri servet ve güç diğeri ise talihsizlik ve gizlilik. Genel olarak konuşursam korkunç sonuçlar ve birçok melankolik durum meydana getiririm, birilerini ağlatmak bana büyük zevk verir, o göz yaşları karşısında orgazm olurum. Onların bolluğu, spermimin taşmasını sağlar, çok daha güçlü ve mükemmel şekilde boşalırım, kasılmam çok daha şiddetli olur.”

“Oh, tatlı ve baştan çıkarıcı dostum,” dedim başımı döndürüyordu, “Seviş benimle, sana yalvarıyorum; sözlerinin beni ne hale getirdiğini görüyorsun; hiç kimsenin düşünceleri benimkilerle bu kadar uyum içerisinde olmamıştı. Senin yanında Clairwil küçük bir çocuktan başka bir şey değil, sen mutluluk sebebimsin, sen aradığım kadınsın, beni bir daha asla bırakma.”

Ve zevkten delirmek üzere olduğum Durand’ın gözünden kaçmamıştı, yatağa yatmama yardım etti, üç parmağını kullanarak benimle oynamaya başladı, hayatımda böyle bir zevk tatmamıştım. Aynı şekilde ona karşılık verdim; klitorisini emdim ve anüsüne geçtiğimde onu öyle bir emdim ki, çiçek gibi açılıp kapanmasını sağladım, bir şebnem gibi aralanan deliğine yapay penisi sapladım, sonuna kadar onu düzdüm. Delik emsalsiz bir çaptaydı. Elimdeki yapay penis sekiz inç kalınlığında ve on iki inç uzunluğundaydı; onu içine soktuğumda tamamen kayboluyordu. Ve içine girdiğinde orospu delice inlemeye başlıyor, küfrediyordu, titriyor, deli gibi yalpalanıyordu ve bu sırada onun doğa tarafından en alışılmadık zevklerle bezendiğini gördüm.

Yeni dostumun keşfettiğim kabiliyetlerinden biri içine alış şekliydi,

çok esnekti onu yapabildiğim en iyi şekilde düzdüm, sarmaşık gibi vücudumu sarmıştı, içime soktuğu parmaklarıyla, beni öpüş şekliyle çok başarılıydı. Her şeyi unutup sadece kendi duyguları ile var oluyordu, insandan beklenilmedik şekilde güçlüydü ve bu kadına hangi açıdan bakılırsa bakılsın suçun, şehvetin, alçaklığın çocuğu görülüyordu, her fiziksel ve manevi özelliği onu kendi asrının en olağanüstü, en ahlaksız kadını yapıyordu. Benimle şehvetle sevişti, aynı yapay penis tarafından kıcımdan düzdü, onun eşliğinde üç kez ardı, ardına orgazm oldum ve ona bir kez daha hayatımda hiç zevk verme sanatını bu kadar iyi bilen bir kadınla birlikte olmadığımı söyledim.

Bunun ardından yeniden içmeye devam ettik ve kafamız güzelleşince, “Gel,” dedi bana Durand, “Haydi, dışarı çıkalım ve biraz çapkınlık yapalım. Dün, on beş yaşında bir kızı önce düzdüm sonra babasının ısrarları üzerine zehirledim, onun cenaze törenine katılalım. Babası, onu önce düzdü sonra boşboğazlık etmesini istemediği için ondan kurtuldu.”

Ülkenin nazik kadınları gibi giyindik ve geceye karıştık.

Dostum, “Her şeyden önce limana inip birkaç askerle oynamayı öneriyorum; onların içindeki canavarı ortaya çıkarmalıyız. O piyadelerden çıkan suyun tadı enfes...” dedi.

“Utanmaz orospu,” dedim onu öperken, “Sen, çakırkeyif oldun.”

“Belki biraz, bu içimdeki hovardalık ateşinin ortaya çıkmasına yardımcı oluyor. Kutsal, namussuz güçlerimi ortaya çıkarmamda şarap ve iyi yemeğin etkisi çok büyük fakat elbette o uyarıcılar olmadan da sınırı rahatlıkla geçebilir, namus ve iffetin sınırlarını aşabilirim göreceksin.”

Kısa süre içinde yükleme işçilerinin ve askerlerin olduğu limana ulaştık hepsi hemen etrafımıza toplanmışlardı.

“Selam dostlarım,” diye bağırdı Durand. “Terbiyeli olun ve endişe etmeyin, sizi en mükemmel şekilde memnun edeceğiz. Bakın şu kıza; o, Fransız.¹ İşe dün başladı ve şu yol direğine oturup, eteklerini açarak size hangi tarafını isterseniz orasını sunacak ve siz onunla eğlenirken ben de sizinle eğleneceğim.”

Bu konuşma kalabalık tarafından büyük beğeni ile karşılanmıştı.

Talıpli olan on beş adamın birincisi, benim göğüslerimi çıplak görmek istemişti; hoyrat davranışlarla onları açığa çıkartışıma dostum hiç tepki göstermemişti; penisini göğüslerimin arasında memnun ettikten sonra onların üzerine boşaldı ve beni ıslattı. İkincisi, benim yol direğinde oturmamı, bacaklarımı olabildiğince aralamamı istedi ve arama girip klitorisimle oynadı. Bu arada Durand, onun olabildiğince iri penisinin ucu ile ilgileniyordu ve kısa süre içinde Durand canavar düdüğünü vajinamın aralığına batırdı, onu istemiyor olamazdım, sıçradım ve neredeyse toplarına kadar o güzelliği içime aldım. Onun ardından başka bir keyifli adam gelip eteklerimi açtı ve kıcımlı tüm dostlarının gözlerinin önüne serdi, ellerini kıcıma yapıştırdı, onu okşamaya başladı ve mızrağı ile anüsümü deldi; onun ardından iki dostunu da aynı şekilde misafir ettim.

“Dinleyin, ona biraz güç göstermelisiniz,” dedi Durand ve bu sözlerin ardından ellerimin arasına devasa bir penis sıkıştırdı. “Ne baştan çıkarıcı bir grup,” dedi genelev patroniçesi beş adama kıcını göstererek. “İşte dostum, size teklif ettiğim kış burada haydi oyunun ikinci perdesine başlayalım, ben yetersizliklere karşı koyuyorum, doğa beni bunun için yaratmış; size sunduğu kıcın ateşine, genişliğine, sığınağın tadına bir bakın.”

Kısa süre içinde oyun yeniden başlamıştı. Oradaki adi adamların en az ellisi ile birlikte olmuştum. Dostum, penislerini su ile ıslatıyordu böylece içime kaymaları daha rahat oluyordu, korkusuzca onları kabul edebiliyordum; üç saatten kısa bir süre içinde en az elli beş kez düzöldüm. Durand onların işine karışmıyordu, adamlar vajinamı ya da anüsümü seçmekte özgürdüler. Dostum zevke doymuyordu, adamları bizimle birlikte içmeleri için kandırdı.

“Bu işin en iyi tarafı,” diye fısıldadı, “Aşağılık dostluğumuza ölçsüzlükle kattığım tat ve pis alemcilik.”

Midemiz artık bir şey kabul etmez hale geldikten sonra yemekten kalktık. Hırsla masada bir tek lokma kalmayana kadar her şeyi yiyip bitirmiştik, bu büyük yemeğin parası alçak heriflerin cebinden çıkıyor-

du, içlerinden yirmisi kişi başına iki altın verdiler, bu da yaklaşık olarak beş yüz frank yapıyordu. Ziyafet sırasında içki içtik, yemek yedik, kendimizi ellettik, mıncıklattık, seviştik ve iyice sarhoş olduk, kendimizi kaybedip birlikte yere düştük, etrafımıza toplanıp üzerimize kustular, işediler ve sıçtılar tüm yüzümüzü bu karışımla iyice sıvazladıktan sonra bizi düzdüler. Hepsi teker, teker bizi becerdikten sonra pis seks partimiz sona erdiğinde biz sperm, sidik ve bok balçığında yüzüyor haldeydik.

“Çocuklar,” dedi dostum yeniden eski halimize geri döndüğümüzde, “Bize verdiğiniz bu yemekten ve zevk hizmetinden dolayı size olan minnetimizi sunmanın tek yolu, size sattığımız ürünleri tanıtmak diye düşündüm, bu ürünler sizin için çok kullanışlı. Kişisel kininiz ya da toplu zevkleriniz için kullanabilirsiniz. Biz İtalya’nın en güzel zehirlerinin satıcılarıyız, ihtiyacınıza uygun ürünü temin eder ve kullanımlarını gösteririz.”

İnanabiliyor musunuz dostlarım? -İnsanların ahlaksız yüzü nasıl da ortaya çıkıveriyordu.- Ortada bir gürültü koptu ve sattığımız zararlı ürünler büyük ilgi ile karşılandı, herkes hayret verici bir kararlılıkla yaklaşıyordu. Hepsinin zehirleri almak için bir nedeni vardı, elbette bu halleri bizi de kışkırttığından rezil gece matinesinin sonunda altı kurban vermiştik.

“Gel,” dedi Durand, “Saat çok geç değil, bizi daha birçok macera bekliyor. Ve gidip tatlı on beş yaşındaki kurbanımın töreninde bulunmak istiyorum.”

Ve böylece dostlarımızla sıcaklıkla vedalaştıktan sonra yolumuza koyulduk.

Katedralin önündeki alana gelince cenaze törenini ile karşılaştık. İtalya’da ölünün tabuta konması bir gelenektir, Durand zehirlediği kızı tanımakta hiç tereddüt etmemişti.

“İşte, orada orada,” diye fısıldadı heyecanla, “Oh, siktir, canım! Gel burada karanlıkta duralım ve o geçerken sevişelim.”

“Daha iyisi, katedrale girelim ve o gözlerimizin önünde iken eğlen-

lim,” dedim.

“Bu çok daha iyi bir fikir, çabuk içeri girelim,” dedi Durand.

Papazın günah çıkardığı odaya gizlendik buradan genç cesedin tabutunun konacağı yer rahatça görülüyordu ve biz inzivada kalıyorduk. Yere çömeldik ve birbirimize parmak atmaya başladık, bu tören esnasında devam etti, tabut kilisenin altındaki yer altı mezarına inene kadar boşalmadık ama o an geldiğinde zevkin doruğuna birlikte ulaşmamızı hiçbir şey engelleyemezdi. Sonunda topluluk dağıldı, saat çok geç olduğundan mezarıcı da işini yarım bırakıp sabah devam etmek üzere ayrıldı.

“Ha!” dedi Durand. “Aklıma inanılmaz bir fikir geldi, kızı henüz gömmediler, ha?”

“Evet?”

“Onu mezardan çıkaracağız, bu yasa rağmen halen güzelliğinden bir şey kaybetmemiş o yüzün üzerinde benimle seviş. Korkuyor musun?”

“Hayır.”

“Tamam, o halde burada kalalım.”

Zaman ilerledikçe kilise boşalmış ve kapanmıştı. İçinde yalnız kalmıştık.

“Kasvetli sessizliği çok seviyorum,” dedi Durand; “Suça nasıl teşvik ediyor, tutkuları nasıl canlandırıyor mezarın hareketsizliği beni baştan çıkarıyor. Ölüler içimdeki şehveti harekete geçiriyorlar. Çalışalım, haydi,”

“Dur,” diye mırıldandım. “Sesler duyduğuma eminim.”

Ve hızla günah çıkarma kabinine geri döndük. Ne şans! Ne gördük dersiniz? Biri daha definenin peşindeymiş; ve bu kim mi?

Ne iğrenç, ne ahlaksızlık! Baba yaptığı pis işe bakmaya gelmiş, onun mükemmelliğini görmek istemiş, mezarıcı ona yardım etmiş ve eline fener vermişti.

“Çıkar onu dışarı” dedi baba mezarıcıya, “Onu sonsuza dek kaybetmeden önce son bir kez kollarıma almak istiyorum.” tabut ortaya çıktı ve vücut dışarı çıkarıldı

“Çok iyi dostum, şimdi beni bir süreliğine yalnız bırak,” dedi barbar

ve enest baba. "Kızıma ağlamak istiyorum, sen de iki saat sonra dönersin. Seni gayretlerinden dolayı ödüllendireceğim."

Kapılar yeniden kapandı.

Oh dostlarım, orada şahit olduğumuz dehşeti size nasıl anlatabilirim? Beni tam anlamıyla hayran bırakan sahne, insan sapkınlığının sınırsızlığını gözler önüne seriyordu ve her ayrıntıyı sizinle paylaşmak istiyorum.

Kilise kilitlenmiş olmasına rağmen, namussuz yine de kendini güvene almak için etrafı kontrol etti ve feneri kapattı, kızının yanına diz çöktü, kefeni açtı, kız tamamen çıplak halde yatıyordu. Babası aldığı aşırı zevkle kıpırdanmaya başlamıştı, aleti sertleşmişti, onu o halde gördüğümde her şeyin tutuşan ruhunun bir ifadesi olduğunu fark ettim.

"Gözlerime inanamıyorum!" diye bağırdı, "İşte burada... Onu bu hale ben getirdim ve hiç pişman değilim. Sallanan dilin acımasızlığını arttırıyor, seni daha sık düzmem gerektiğini şimdi ne kadar iyi anlıyorum."

Cesede yaklaşp, göğüsleri kavradı ve onlara iğneler batırmaya başladı.

"Kahretsin artık hiçbir şey hissetmiyor," diye söylendi, "Bu ne kötü. Çok mu hızlı davrandım? Oysa canlıyken bu küçük orospuya ne büyük işkenceler yapabiliyordum!"

Cesedin bacaklarını ayırdı, cinsel organının dudaklarını çimdikledi, aletini girişe dayadı ve içine girip onu sığınağından düzmeye başladı, üzerine yatıp onu dudaklarından öptü, dilini sığabileceği her deliğe soktu, zehrin etkisi ile kızın çenesi kilitlenmişti, kapanmıyordu. Onu yüz üstü çevirdi, dokunmaya doyulamayacak enfes güzellikteki butları kavradı. Büyük bir zevkle aralarını öptü, şehvetle kendiyle oynamaya başladı. "Ah, son dört yıl boyunca bu mükemmel kıcı defalarca düzdüm ve bana her seferinde ne büyük zevk vermişti!"

Sonra bir adım geri atıp, düşünceli bir halde vücuda baktı ve "Güzel ceset! Güzel ceset!" diye tekrar etti.

Ve bu sözcükleri tekrar ettikten sonra, biz ceset düzmenin onun en çok zevk aldığı pozisyon olduğunu çıkarmıştık. Yeniden kızının ardına

kadar açık bacakları arasında yerini aldı, binlerce kez kışını öptü, penisini sürttü, vurdu, berbat darbeler attı, dişledi ve düzdü. Bu noktada delirme halinin sınırı zorladığını fark ettik, dişlerini gıcırdatıyordu, ağzından köpükler çıkıyordu, cebinden uzun bir bıçak çıkardı; orgazm olduğu sırada cesedin boğazını kesti, sonra yeniden alıştırılmaya başladı.

Burada, felsefe açısından sağlam prensipleri olan bir adamın konunun tutkularına en üstün değeri veriyor olmaktan duyduğu memnuniyeti ortaya çıkarmıştık. Öfkesini ve şehvetini bastırmadan cesedin sessizliğinden ve dehşetinden ürkmeden, kusursuz bir biçimde ona istediğini yapıyordu. Alçak adamımız, sakinleşmişti, kızının enkazını kaldırdı, parçaları yeniden tabuta koydu, birkaç dakika yer altı mezarında kaldığında ne yaptığını görememiştik. Bunlar olduğu sırada Durand, ben ve kendi ile oynamayı bırakmış manzarayı izlerken aklına pis bir fikir geliştirmişti, bu adamı kurbanı ile birlikte aynı mezara gömmek için başına taşla vurup onu etkisiz hale getirecektik.

“Hayır,” dedim. “O, çok namussuz bir adam ve tüm namussuzlara saygı duymalı, onları korumalıyız.”

“Evet, elbette... Fakat sonuç olarak onu yine de ürkütmeliyiz. Çabuk yat, oradan çıktığında onu yeniden kızının mezarına itelim ve bu emnim onu tedirgin edecektir.”

Ama bu tuhaf şakayı daha da eğlenceli bir hale getirmeyi düşünmüştüm.

Hovarda ortaya çıktığında gördüğü şey benim harika kışım olmuştu. Tabii bu şaşkınlıkla, dengesini kaybedip geri düşmek üzereydi, bu bir yerlerinin kırılmasına neden olabilirdi ama dostum onu kolundan tutup kurtardı.

“Cordelli,” dedi Durand, başından ayağına kadar titreyen namussuza, “Tehlike yok, dostlarının arasındasın; ben sana zehri satan ve bu işi başarmayı sağlayan kadını, yanımda gördüğün bu kız tüm samimiyeti ile sana dünyanın en güzel zevklerini yaşatmak istiyor, emin ol ki, az önce seni izlediğimiz sırada aldığın zevkin daha yücesini tadacaksın.”

“Beni çok şaşırttın,” dedi adam.

“Rahat ol dostum, seni gördük ve sana hayran kaldık. Senden şu

muhteşem kıcı takdir edip, etmediğini öğrenmek istiyorum; beş yüz altına o senindir. Ve sakın unutma bu harika yaratık sıradan kadınlara benzemez.”

“Gerçekten çok hoş bir kıcı,” diye onayladı Cordelli, onu avuçlarken, “Fakat gevşedim; az önce nasıl orgazm olduğumu siz de gördünüz.”

“Büyük kayıp, oysa kısa sürede yeniden sertleşebilirsin. Cebimde bir losyon var, etkisi kusursuzdur. Olayın nerede yaşanmasını istersin?”

“Bu yer altı mezarında; haydi birlikte oraya inelim, kurbanımın yakınında olmak istiyorum, inanmıyabilirsiniz ama o beni daha çok tahrik ediyor.”

Mezara indik.

Cordelli kefeni yeniden açtı ve yeniden zavallı kızının cesedi ile karşılaştı, bu penisinin yeniden sertleşmesini sağlamıştı. Ona kıcımlı gösterdim, onu aldı, avuçladı, ağzımı öptü ve yeniden tahrik olmuş durumdaydı.

“Bu genç hanımın tabuta girme nezaketini gösterip kendini kefenle sarmasını istiyorum. sonra tabut aşağıya alçalacak ve o orada iken boşalmanın zevkini tadabilirim.”

Durand bana bir bakış attı ve onun konuşmasına fırsat vermeden, “Biz birbirimize yapıştığımız Sinyor, birlikte tabuta girelim ve siz de tabutu öyle alçaltın.”

Durand, “Sevgili Juliette, bana güvenmelisin. Signor Cordelli ile git ben burada kalırım. Unutma yalnız ve yalnız sana bağlıyım.”

Bir an daha düşündüm. Durand’a hayrandım fakat bu ona güveniyor olduğum anlamına gelmiyordu, tabut alçaldığında oraya tek başıma gömülme riskini alamazdım. Canlı, canlı gömülme riskim vardı. Ben aşağıya indiğimde mezarcı geri gelip beni de cesetle birlikte oraya gömebilirdi. Fakat bu doğru değilse, her şey yolunda giderse... Dostumun bana olan güveni çok sarsılacaktı! Bir daha hiçbir zaman aramızdaki huzuru yakalayamazdık!

“Aptalca bir davranış ve size sevgimi kanıtlamak için kuşkulara yer vermemeliyim, o tabuta gireceğim. Devam et Cordelli, ne istersen yap

ve senden bu kabullenmemin karşılığı olarak bin altın istiyorum.”

“İstediyini alacaksın,” diye söz verdi satıcı. “Ben uysal biriyimdir, benden istediğini sana vereceğim.”

Kızının parçaları tabutun içinden açıkça görünüyordu; içine girdim; Cordelli beni kefene sardı ve kışıma üç dört öpücük kondurdu. “Ah güzel ceset,” diye inledi etrafımda dolaştı ve sonunda Durand ile ikisi taş merdivenden yukarı kiliseye çıktılar.

İtiraf ediyorum, içimi ölümcül bir soğukluk sarmıştı, kemiklerimin her iliği ile ölümü hissediyordum. Ve şimdi? Merakla bekliyordum. Yardıma muhtaç bir halde, iki alçağın elindeydim. Şehvetin körlüğü ile bana yardım edecekler miydi?

Fakat bu çetin sınav gerekliydi.

Cordelli, yukarı çıkıp yer altı mezarının merdivenini taşla kapattığı anki durumumu, heyecanımı ve umutsuz bekleyişimi hayal etmeyi size bırakıyorum.

O an kendi kendime sonumun geldiğini söyledim. Kalleş Durand bana ihanet etti. Tüm vücudumu soğuk terlerin sardığını hissettim, ayak bileğime kadar ıslanmıştım. Sonra cesaretimi yeniden topladım, bu olanların her şekilde beni ahlaksız bir sona götürdüğü düşüncesi ile rahatladım. Ahlaki olmayan bir durumun nesinden korkulur ki?

Bu düşüncelerim sırasında Cordelli’nin orgazm inleyişlerini duydum; taş yeniden kaldırıldı ve bir dakika sonra Durand’ın bana doğru eğildiğini gördüm.

“Hepsi bu meleşim,” dedi, “Özgürsün ve bu da senin bin altının. Yine benden şüphelenecek misin?”

“Asla, asla” diye bağırdım, “Mantıksız iç güdülerimden dolayı affet beni fakat bu senden çok Cordelli’ye karşı duyduğum bir güvensizlik hissi idi. Fakat; artık buradan çıkalım, temiz hava almak istiyorum.”

Yorgun Cordelli bulunduğu yere kalın bir katman sperm boşaltmıştı, merdivenlere oturmuş bizi bekliyordu. Gitmek için hazırдық; mezarıcı geldi, Cordelli ona parasını ödedi ve katedralden ayrıldık. Durand, gecenin kalanını benim yatağımda geçirmek istemişti.

“Bu olay aramızdaki bağları güçlendirdi,” dedim dostuma, “Dostluğumuzu, aramızdaki güveni sonsuza dek mühürledi. Böylece hayatımızın sonuna dek ayrılmayacağız.”

“Sana söyledim, birlikteliğimizle diğerlerine büyük zararlar verebiliriz fakat asla birbirimize zarar vermeyiz.”

“Benim yerime başka bir kadını o mezara gönderseydin, ona aynını yapar mıydın?” diye sordum.

“Elbette, hayır. Ve inan bana Cordelli, seni orada bırakmam için bana iki bin altın daha önerdi.”

“O halde ona genç, tatlı bir kız bulalım ve yarım kalan zevkini tamamlamasını sağlayalım.”

“Öyle ise sen halen o kızı arzuluyor musun?”

“Kimi?”

“Elise.”

“İki hizmetçimden de hoşlanmıyorsun değil mi? Bu kıskançlık mı?”

“Hayır, fakat yanında benden çok seni baştan çıkarabilecek potansiyeller istemiyorum. O, fahişeden halen bıkmadın mı? Sana diğerini veririm, fakat şu Elise’den kurtulabilirsin, artık değil mi? Geceleri onların arasına girmeden uyuyamıyorsun değil mi? Neden onun yerine geçmemi istemiyorsun?”

“Planın hoşuma gitti fakat aynı zamanda tatsız buldum.”

“Unutma, tatsız şeyler her zaman en çok zevk verenlerdir. Onu çağır, zili çal, haydi biraz onunla ilgilenelim, sonra onu sessizce ölüme gönderelim, beni hiçbir şey bu tür yalancılıklar kadar zevklendirmez.”

“Ah, Durand, benden çılgınca alçaklıklar istiyorsun.”

“Sana verdiğim tarifsiz zevklerin başka yolu yok.”

Elise, her zamanki güzelliği ile yanımıza geldi, aşk heykeli gibiydi; sakince yatağa aramıza yattı; Durand, kızı horlayarak sevmeye başlamıştı, bundan çok zevk alıyor gibi görünüyordu.

Onu öperken, “Gerçekten çok çekici bir yaratık,” dedi. “Juliette, onu üzerine al ve yatır ben onun kıcını düzerken, sen de klitorisini

gıdıkla. Oh, ne ilham verici bir kış, müşterimiz bu eşsiz güzellikten çok etkilenecek.”

Ve şehvetli yaratık kızın anüsüne dilini sokup deliği rahatlattı ve kısa süre sonra içine yapay penisi dayadı. Elise’in üzerine çıkmıştı, bense ikisinin altındaydım, sırayla ağızlarımızı emdi.

“On iki saattir seks yapıyorum,” dedi. “Yorgunluktan ölüyorum fakat bunun gayretimi azaltmasına izin vermeyeceğim.”

“Ben de aynı durumdayım,” dedim. Sesimi alçaltarak, “Fakat beni ısıtan ve elektriklendiren Durand, konuştuğumuz fikir. Haydi o enfes fikir için boşalalım.” Ustalıkla Elise’le sevişmeye devam ediyordum ve Durand ise yapay penisle onu kışından düzüyordu. Elise tam kasılmaya başladığında acımasız Durand, aleti kızın kışından çıkarıp onu o halde orgazm olmadan bıraktı.

“Kurban konumunu bilmelidir,” dedi Elise’e sert bir ifade ile. “Bundan sonra artık zevklerin tadını almayacaksın. Sen yosmasın, edepsiz bir kızsın ve beni rahatsız etmenin cezasını sana kırbaç verecek.”

Ben kurbanı tuttum ve Durand onu çeyrek saat boyunca kırbaçladı. Elise bu tür çılgınlıklara alışkındı, benim tarafımdan sıklıkla kırbaçlanırdı fakat daha önce hiç bu kadar şiddetlisini yaşamamıştı.

“Kışını çürüteceksin ve yarın Cordelli” dedim.

“O bu tür kötü morluktan hoşlanır, onu daha çok tahrik eder.”

Ve ahlaksız kadın amacına ulaştığında, Elise’in bacaklarından kanlar sızmaya başlamıştı. Fırtına biraz dindiğinde, Durand benimle sevişmeye başladı ve orgazm sırasında kızın yırtılmış kışını öpüyordu.

Kasılmaları sona erdiğinde, “Kutsal yaratık,” dedi. “Tam olarak istediğimiz gibi. Ve sen güzeller güzeli söyle orgazm oldun mu? Zevklerine fazla önem vermediğim için beni affet; delice sancılar, tasavvur edilemez şekilde beni kendi merkezime yönlendirdi.”

“Oh sevgilim, ben de en az senin kadar mutluyum, nasıl ıslandığıma bir bak.”

“Peki, aklın? O da bundan etkilendi mi?”

“Büyük, ezici bir güçle.”

Yeniden yatağa girdik, Elise’i aramıza aldık; mumu söndürdüm, uykuya dalmadan önce Durand, dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, “Yarın öleceğini bildiğimiz biri ile aynı yatağı paylaşıyoruz,” diye fısıldadı.

Durand, sabah erkenden Cordelli’yi aradı. Adam teklifi büyük zevkle kabul etmişti, pazarlık hemen yapıldı, zavallı Elise’in hayatı bin altın kadar ucuza satıldı fakat Cordelli işi yararlı ilavelerle süslemeye karar vermişti, bu yüzden başlamadan önce size ayrıntılardan söz etmek istiyorum.

Dostum ayrıntıları görüşürken ben Elise’e hazırlanması için haber verdim. Banyo yaptı, temizlendi, parfümlerini sürdü, Doğanın sanat eseri olan henüz on sekizine basmamış güzel kız bu haliyle bir meleşti andırıyordu.

Durand geldiğinde, Cordelli’nin bizi aynı gün öğleden sonra beşte beklediğini söyledi. “Bizi Ancona’nın dışında, sahildeki şatolarından birine davet etti ve ben eminim ki, olay çok heyecan verici olacak. Haydi, şimdi öğlen yemeğimizi yiyelim,” dedi.

Elise ve Raimonde her zamanki gibi masada bizim yanımızdaydılar; böylece onlara ayrılacaklarının haberini verdik.

“Elise, zengin bir tüccarın ilgisini çekmiş, geleceği artık güven altına alındı, burada Ancona’da kalacak.”

İki arkadaş bu ayrılığı duyunca göz yaşlarına boğuldular. Sonra Elise, kendini benim kollarıma attı ve “Sevgili hanımefendi,” diye ağlamaya başladı, beni öperken, “Benden vazgeçmeyeceğinize söz verin...”

İşte dostlarım o anda acımasız ruhumu şehvet duyguları kaplamıştı. Yalvarmaları beni daha çok etkiliyordu bu nedenle devam etmesine izin verdim.

“Fakat tatlım,” dedim onu yeniden koltuğa doğru iterken, “Sahip olacağın serveti engellersen bunun için kendimi bir ömür boyu suçlamaz mıydın?”

“Ben servet istemiyorum, madam sadece ölüm gününe dek sizinle kalmak istiyorum

Durand, "Elise, sen o halde Juliette'i çok seviyorsun?"

"Ah, evet madam, o olmasaydı bu gün yaşamıyordum, o beni ve Raimonde'u bizi katledecek olan bir alçağın elinden kurtardı ve madam biliyorsunuz doğanın verdiği duygularla ona olan dostluğumuz ateşli tutkulara dönüştü."

"O halde bizden ayrılmalısın," dedi kötü kadın Durand, "Hem de çok çabuk."

İçimde fırtınalar kopuyordu, Durand bunu fark etti.

"Onu başka bir odaya al," diye mırıldandı dostum bana, "Ben burada Raimonde ile kalıp sevişmek istiyorum."

Kısa süre içinde Elise ile yalnız kalmıştım ve tüm duygularım alevlenmişti; güzel çocuk hem ağlıyor hem de ıslak dudaklarıyla beni öpüyordu; ona küfredtim, ona vurmaya başladım ve o sırada sperm ile dolduğumu hissediyordum, bu gücümü iki katına çoğaltıyordu.

"Gerçekte," dedim buz gibi bir ifade ile, "Duyguların beni çok şaşırttı, benimkilerle hiç benzemiyorlar. Bugün hissettiğim duygular daha öncesinde de aynıydı, hiçbir değişiklik yok. Hatta seni son üç ay sadaka olsun diye yanımda tuttum."

"Sadaka, madam!"

"Elbette öyle, sen ne sanmıştın? Orospu. Seni başkalarına pazarlamadığını, sadece benimle sevişmene izin verdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Üzerindekileri çıkardım, çekiciliği gözlerimi kamaştırıyordu; aklımı kaybetmiş zevke bulanmıştım. Üç güne kadar bu enfes vücut kurtlara yem olacaktı ve onun yok olmasının nedeni ben olacaktım.

Seksin kutsal kıvılcımı! Suçun tarifsiz hazzı! Ah ramussuz bir kadının sinir sistemini nasılda etkiniz altına alıyorsunuz! Elise! Elise, seni ne kadar çok seviyorum içine üç parmağımı birden sokan götçün olmak istiyorum... Ve bunu yaparken orgazm olmak....

Beni ikna etmek için kurnaz yaratık nasıl da tüm enerjisi ve dikkati ile uğraşıyordu! Bunun için beni memnun etmeye çalışıyordu ve gerçekten bunu başarmıştı da kıcımlı delerken beni emiyordu, spermlerimi

ağızına boşalttım; sonra bana yaptığının aynısını ona yaptım. Onun öldüğünü görme fikri bile zevkten delirmemi sağlıyordu. Göz yaşlarının arasında orgazm oldu, en yumuşak sözlerle bana hitap ediyordu, onu bırakmamam için yalvarıyordu. Dağı bile yerinden oynatmasının daha kolay olduğunu söylüyordu.

Tatmin olduğumda ona, “Gel gitme zamanı,” dedim.

Odasına gidip eşyalarını almak istemişti.

“Sen canını sıkma, biz sana eşyalarını göndeririz,” dedim.

Kendini kollarıma attı... Onu geri çevirdim, yüzüne sert bir tokat attım; burnu kanamaya başladı. Onu orada boğazlamak istiyordum ama bu Cordelli ile yaptığımız anlaşmaya aykırıydı.

Salona geri döndük. Durand orada değildi; yan odadan gelen sesleri duydum ve gidip anahtar deliğinden içeri baktım. Tanrılar! Orada gördüğüm şey, Raimonde’u kışından düzen adamı kırbaçlayan Durand’dı. Kapıyı çaldım... İçeri girebilir miyim diye sordum.

“Sen misin?” diye bağırdı Durand.

“Evet elbette, kapıyı aç.”

Parmağını dudaklarına götürmüş bana sessiz olmamı söyledi. “Bu Cordelli... Ona sattığın kızı görmek istemiş; bende seni rahatsız etmedim ve aradan zaman geçince ona Raimonde’u verdim. Gördüğün gibi... Onu kışından düzüyor. Bence onun için çıldırıyor gibi görünüyor, Juliette.”

“Sizi rahatsız ettiğim için beni affedin, sinyor sadece anlaşma yaptığınız kızın o olmadığını bilmelisiniz,” dedim.

“Ben bunun için çok üzgünüm,” diye yanıtladı zampara, zevk sancıları içinde güçlkle konuşuyordu. “Onun kışı için çok üzgünüm, o mükemmel derecede güzel bir kış, çok sıkı, oh bu bir mucize,” diye devam etti yarmaya devam ederken. “Orgazm olmamalıyım,” dedi penisini çıkarıp sallarken, “Bir dakikalığına iş konuşalım, o halde.”

Raimonde odadan dışarı çıktı ve Cordelli, Durand ve ben birlikte sandalye çekip, oturduk.

“Sabırsızlığımdan dolayı böyle oldu,” diye açıkladı. “Geldiğimde masadan yeni kalkmıştınız ve Madam Durand benim için ayarlanmış kızla senin biraz eğlendiğini söyledi. O sırada dostumun yanında Raimonde vardı, ona sahip olmak için içimde müthiş bir istek duydum fakat Durand bana diğeri ile olmam gerektiğini anlaştırmadaki kızın o olduğunu, bu kızın ise senin gözden olduğunu söyledi, ‘Juliette onu seninle paylaşmak istemez,’ dedi matmazel,” bu sırada elimi aldı, “dinle beni: Ben cömert bir adamım, milyonlarım var, son yirmi yılda ünlü Senigallia Fair’den² cebime çok para indirdim, birkaç bin altın az ya da fazla, zevklerim söz konusu olduğunda bu tür şeylerin bir önemi yoktur. Elise’i tanımıyorum fakat Raimonde’u biliyorum, beni çok memnun etti, hayatımda çok kutsal kış gördüm ama hiç bu kadar rahat ve sıcaklığını düzmedim. Onun acı çekerken süper olacağını düşünüyorum, bence o kurban edilmek için çok uygun bir kadın, bunu yılların tecrübesi ile söylüyorum. Şimdi yapacağım şey diğerini almak olacak çünkü onun için söz verdim ama bu Raimonde’u da almam için bir engel değil, o halde her ikisi için size altı bin altın öneriyorum ne dersiniz?”

Altına olan aşkımdan diğer tüm duygularımın silinmesine neden olmuştu, “Yirmi bin altın verin ikisi de sizin olsun.”

“Fakat, ben zaten birini bin altına çoktan satın aldım,” dedi bana Cordelli.

“Anlaşmanın fes edildiğini düşünün; ya ikisini satarım ya da satmamı, nasılsa onlar için istediğim miktarı veren birini bulurum.”

Durand araya girdi, “Dostumun teklifini onaylıyorum, onun sevgilerini çok ucuza alıyorsun ve oldukça şanslısın.”

“Taptığım kızı kime satıyorum? Onu öldürecek bir suçluya!”

“Evet gerçekten,” diye onayladı İtalyan, “Ve inan bana, onu en acımasız işkencelerle öldürecek birine.”

“O halde sinyor bu eğlencelerin karşılığını ödemelisiniz. Kalbim bu tür uyumlar için fazla sert olduğundan elinize bir şey geçmez.”

“Mallarınız çok pahalı, matmazel fakat beni şhvetin ateşi ile tutuştuğum anda yakaladınız. Bu belgeyi muhasebecime gösterin, size istedi-

ğinizi verecektir. Bu arada diğer kıza bakalım.”

“Alçak,” diye fısıldadım dostuma, “Bu da senin planladığın bir işti. Çevremdeki herkesten kurtulmaya çalışıyorsun.”

“Oh, Juliette bu benim sorumluluğum; herkesi kaybet sen de bana sahip olman dünyalara sahip olman demek.”

Ve parayı almak için gitti.

Ben de Elise’i çağırdım.

“Büyüleyici!” dedi hovarda kıza tek bir bakışı ile. “Bu kadar mükemmelini beklemiyordum.”

Büyük bir hırs ve acele ile kızın üzerindeki kileri çıkarmaya başladı, cazibesine hayran olmuştu. Enfes güzellikteki tatlı kıcı inceledi; onu yorulmak bilmez bir şekilde öptü, araladı, dilini içeri, sokup yaladı, penisi ile abandı, sonra yeniden öptü ve sonunda onun uygun olduğunu cömertçe ona ödeyebileceğini söyledi.

“Diğeri de gelsin, ikisi arasında mukayese yapabiliriz.”

Raimonde da geldi ve kısa süre içinde en az Elise kadar çıplak kaldı, onu inceleyen kişiye her yerini gösterdi, vicdansızın hayal edilebileceğinin çok ötesinde güzelliklerdi bunlar. O işine konsantre olmuşken ben de onun aletini elime alıp, yavaşça oynamaya başladım; o da otomatik olarak kıcımı okşamaya ve ağzıma dilini sokmaya başladı; pozisyon değiştirip Elise’in kıcını düzerken şiddetle bizimkileri tokatlıyordu, Raimonde ve beni.

“Gerçeği söylemek gerekirse biri diğerinden kötü değil,” dedi benimle özel konuşarak, “Ve her ikisi de harika. Onlara büyük acılar verebilirim.”

“Sizce hangi kık daha güzel?” diye sordum.

“Oh Raimonde’un ki kuşkusuz,” dedi onu öperken, “Çok ateşli, nöbetler için çok uygun... Juliette şu yatağa uzan, senin kıcını da düzmek istiyorum.”

Elise’i soluma ve Raimonde’u sağıma aldı sonra kıklarını ovmaya, çimdiklemeye başladı, bu sırada benimkini düzüyordu. Sonra birden,

“Yeter,” dedi, “Yoksa boşalacağım. Zaman geçiyor; işimize bakalım.”

Kızlar yanımdan ayrılıp yola çıkmak için hazırlandılar. İtalyan ile yalnız kalmıştım, “İnkar etmeyin Raimonde’u seçmeniz için sizi arkadaşım ikna etti.?”

“Onu ölü görmek istediğini sizden gizleyemem.”

“Cadı! Bu kıskançlık durumu ile ilgili ciddi kaygılar duymaya başlıyorum. Oh merak etmeyin her zavallıdan da şeytani bir biçimde kurtulacağız.” Konuştuğum sırada onunla oynamaya devam ediyordum önümde ayakta duruyordu, penisini göğüslerime sürüyor, anüsünü gıdıklıyordum. “Peki onlar için nasıl bir işkence düşünüyorsun?”

“Yumuşamıyorsun değil mi?”

“Ah, eğer onların işkencesini ben yapacak olsam bunun hayallerinden ne kadar ileri bir düzeyde olduğunu görürdün.”

“Leziz yaratık... İşte sevdiğim kadın tipi; doğal yeteneklerini kullanmaya başladıklarında erkeklerden çok daha acımasız oluyorlar.”

“Bunun ardında doğal nedenler yatıyor,” diye cevapladım, “Organları, duyguları, sinirleri buna çok daha uygun, barbarlık ikinci derecede duygusal insanların işi değil.”

“Kesinlikle ve kadının hayal gücü bizlerinkine göre daha canlı, daha hevesli, işte bu nedenle suçta kadınlar bizden daha öndeler. Bir düelloyu, gladyatör dövüşünü, idamı kadınlar erkeklerden daha büyük bir ilgi ile izlerler; incelesen bir adama on kadın düştüğünü görürsün. Aptalların bir çoğu kadınların bu tarafını görmezler oysa onların özünde büyük acımasızlıklar vardır.”

“Çünkü suç kendi içinde duygularla çoğalır ve çünkü bizim işlediğimiz büyük suçlar ruhumuzun hassaslığından gelir,” dedim.

“Seni dinlerken, bir melekle sohbet ediyormuşum gibi hissediyorum,” dedi Sinyor Cordelli, “Öp beni, öp beni yeniden, aklımdan güzelliğin kadar etkilendim. Benimle birlikte olmalısın.”

“Dostumla iyi bir birlikteliğimiz var, bizi sadece ölüm ayırabilir,” dedim.

“O da seninle gelebilir.”

“Hayır, biz yeniden kendi ÷lkemize dönmek istiyoruz.”

O sırada Durand’ın ayak seslerini duydum. Onu karşılamak için ayıldım ve Cordelli’nin bizi duymasını istemiyordum, başarısını kontrol etmeye gittim.

“Senet üzerinde oynama yaptım, şimdi iki katına sahibiz,” dedi Durand bana.

“Kırk bin altın mı?”

“Evet, hepsi kasamızda ve güvende.”

“Kutsal yaratık!”

“Pişman mısın?”

“Hayır tabii. Fakat Cordelli muhasebecisi ile yeniden görüştüğünde ne olacak?”

“Suç mükemmel olmalı. Alçağın yakınması ile birlikte tek kelime-miz onun boynunu koparmalı.”

“Öp beni dostlarımla en akıllısı!”

“Gel ve paranın yarısını al.”

“Buna ne gerek var? Önce Cordelli ile ilgilenelim kazancımıza sonra bakarız.”

“Bütün kazancımızın senin olmasını istiyorum; beni senin zenginli-ğın, kendi zenginliğimden daha çok memnun edecektir.”

Ve Cordelli’yi alarak dışarı çıktık. Birkaç saat sonra tüccarın şato-sundaydık, denizden yüksekte kayaların üstünde kurulmuş gösterişli bir şatoydu. Araba durdu çünkü yol bitmişti. Bulunduğumuz yerden yukarı merdivenlerle dört yüz basamak çıkmamız gerekiyordu. Tırmanmaya başlamadan önce demir bir kapıdan girdik, tüccarda kapının anahtarı vardı, merdivene ulaşmadan önce buna benzeyen altı kapı daha vardı ve Cordelli her birini dikkatle açıp biz içeri geçtikten sonra birer birer dikkatle kilitledi. Bunun bana güven vermediğini Durand’a bir bakı-sımla belli ettim. Cordelli’ye, “Evet, eviniz aynı bana anlattığınız gibi, hizmetkârlarım onlara verdiğim adresle bizi yarın Ancona’ya geri götür-

mek için sabah onda almaya gelecekler.”

“Bölgede çok iyi tanınıyım,” dedi tüccar, bir yandan beni arzulu bakışlarıyla süzüyordu. “Fakat hizmetçilerinize emir vermeniz gerekmiyordu Matmazel Durand, bu gece şehre geri döneceğimizden emin olabilirsiniz ve sözümün senet değerinde olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorsunuz beni.”

Ancak kızlarımız kaygılarından bizim kadar kolay kurtulamamışlardı. Önsezilerinden dolayı endişe içerisindeydiler, zavallı ikili sanki başlarına gelecekleri hissediyorlardı, her ikisinin de korkudan dizleri titriyordu.

Son kapının da kilidi açılıp ardımızdan kilitlendikten sonra, altmış yaşlarında iki kadın tarafından karşılandık.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Cordelli.

“Bu sabaha kadar, geleceğinizden habersizdik sinyor,” dedi yaşlı kadınlardan biri.

İçeri buyur edildik; ilk olarak yüksek tavanlı bir salona girdik.

Cordelli cama yaklaştı, perdeyi açtı. “Nerede olduğumuza bakın,” dedi.

Büyük bir şaşkınlıkla denizden üç yüz fit yükseklikte olduğumuzu gördük, deniz uçsuz bucaksız uzanıyordu.

“Bu kayalıklar sayesinde karadan çok yüksekteyiz. Burada herkes istediği kadar çok ses yapabilir, ses kimseye gitmez.”

O odadan ayrıldık ve diğerine geçtik; burası olayın gerçekleşeceği odaydı.

Gözlerim daha önce bu kadar korkuncunu görmemişti. Oda yuvarlak bir kürsünün etrafında çevreleniyordu, her yer işkence aletleriyle doluydu. Aralarında bazıları daha önce hiç görmediğim kadar sıra dışı ve hayal edilemeyecek türdendi. İki iri, esmer adam vardı, altı fit uzunluğunda, korkunç bıyıklı, ürkütücü görünümlü yerliler, belden aşağı çıplaktılar; aletlerin arasında ayakta duruyorlardı, bu halleriyle her an verilen emirlerle aletleri kullanmaya hazır halde gibi görünüyorlardı.

Diğer tarafta on beş genç kız ve erkek cesedi vardı ve bu ürkünç odanın duvarlarını süslüyorlardı ve kürsünün etrafındaki dört taburede, ikisi on altı yaşında kız ve ikisi on beş yaşında oğlan tamamen çıplak halde oturuyorlardı. Bizi buraya kadar getiren yaşlı kadın ardımızdan kapıları sürgüleyip çıktı; Cordelli bize baktı ve şaşkınlığımızı gördü.

“Çalışacağımız yer burası,” dedi. Hizmetçi kızlarımıza bakarak, “Çok nadiren evet, çok nadiren buradan çıkıp ana kapıya ulaşabilen olmuştur. Oraya bakın Dona Maria’nın kıyafetleri çıkarılmış, yakılmış; haydi zaman kaybetmeden işe başlayalım... Spermin toplarımda heyecanlanmaya başladı.

Şehvet düşünüyorum adam bana, “Juliette, senden benim uydum olmanı istiyorum, zevklerimin temsilcisi olacaksın; soyun ve yanımda dur. Sadece benimle, penisimle, kıcımla ilgilenmeni istiyorum; olay sırasında dikkatle her iki tarafımla ilgilenmeni istiyorum. Eğer becerilmek istersem, salyanla anüsümü ıslatacaksın; beni düzecek penisleri ise dilinle ıslatmanı istiyorum ve onları içime sen sokacaksın. Eğer becermek istersem aletimi deliklere yönlendireceksin, gireceğim deliğin ise yine senin salyanla ıslanmasını istiyorum. Sakın unutma bu işlerin haricinde, salyanla ıslattığın penis ya da kışklar dışında, ben onları düzerken ya da onlar tarafından düzülürken senin ağzın mutlaka ağzımın içinde olacak, âdeta bana yapışacak ve beni emeceksin. Unutmamalısın burada bulunan herkes ya benim kölem ya da kurbanımdır, onun ötesine geçemez bu nedenle davranışlarını o şekilde kontrollü tutmalısın.”

“Sen Durand, bana aletleri vereceksin ve unutma her ikinizde bana öpmem için kışklarınızı vereceksiniz. Sizler ise,” dedi belden aşağıları çıplak olan, ellerinde sopalar olan daha yaşlılara dönerek, “Siz benim arkamda olacaksınız, kıcıma ve kalçalarıma vuracaksınız ve sürekli beni teşvik edeceksiniz.”

“Sen Bloodletter ve sen Barbaro sizler sadece cellat değil, kıcımlı delme görevi ile de görevlisiniz, bunu şehvetle yapmanızı istiyorum; Juliette aletlerinizi hazırlayacak ve ona verdiğim talimatlar ile anüsüme yönlendirecek.”

“Dört taburede oturan gençler ise sessizce ve saygıyla onlara vereceğim emirler için hazır beklemeye devam edecekler ve size de hizmet edecekler. Sizler benim farklı kadınlardan sahip olduğum çocuklarımsınız fakat sakın bu tür aile bağlarından ötürü sizi yok etmeyeceğimi düşünmeyin, tam tersine bu sizleri ölüm yolculuğu için daha uygun yapıyor, size hayat vermiş olmamın tek nedeni bunu sizden geri almak içindir çünkü bundan çok zevk alıyorum; akrabalığımız yakınlık derecemiz sizi katletmem için bana müthiş haz veriyor.”

“Benim sevgili çocuklarım,” diyerek kızlarımin yanına yaklaştı, “Sizin için ödediğim paradan sonra size karşı her şeyi yapma hakkına sahip oluyorum, hayal edebileceğim her türlü eziyeti, her türlü farklı işkenceyi size uygulayabilirim. Tüm duyularınızı yok etmeyi umuyorum.”

Bunu duyan zavallı yaratıklar, Cordelli’nin ayaklarına kapandılar. Yaşlı dadılar kızları soyup, hazırlamışlardı, uzun siyah saçları ışık saçarak göğüslerine dökülüyor ve onların üzerini örtüyorlardı, gözyaşları zalim adamın ayaklarını ıslattı, acı ve ölüm korkusu her yerlerini sarmıştı.

“Siktir!” dedi Cordelli, ben onu bir elimle tatmin ederken, diğeriyle kıcını parmaklarken kendini koltuğa attı. “Zavallıların trajik hallerinden ne kadar çok hoşlanıyorum... Söyleyin benim küçük, tatlı yosmalarım, hançerle kalbinizi sökeyim mi? Ya da birbirinizi bıçaklayarak da öldürebilirsiniz, sizi izleyeceğimden emin olabilirsiniz, bunun için sabırsızlanıyorum.” Konuştuğu sırada canavar acımasız ellerini iki çekici kızın taze vücudu üzerinde gezdiriyordu ve çektikleri büyük acıdan ne kadar tarifsiz şekilde zevk aldığı her halinden belli oluyordu, birkaç fiziksel zorlama ile penisi sertleşmeye başlamıştı.

Kadınlardan birine, “Bana kışlarını getir,” dedi. “Delikleri ağzıma denk gelecek şekilde yerleştir, onları. Sen Durand, em beni; senin ağzın bende iken Juliette ise benimle ilgilensin.”

O sırada zampara, kışları en az bir düzine yerinden ısırdı ve iz bıraktı. Sonra başını Raimonde’un arasına daldırdı, sonra vahşice kızın klitorisini ısırmağa başladı, kız bayılmak üzereydi. Yönteminin ne kadar etkili olduğunu görünce aynını Elise’e de yaptı fakat kız sıçrayınca

zampara hedefi tutturamadı ve kızın vajinasının kenarını ısırdı ve bir parçası ağzında kaldı. Bu ani efektten çok etkilenmiş olan Cordelli, kızların ikisini de bu halde iken düzmek istedi. Emredildi ve kızlar divanın üzerine yattılar, başları duvardaki cesetlerin alt kısımlarına denk geliyordu. Ve benim yardımlarımla şehvet düşkününü iki kıcı ve sığınağı yirmi dakika boyunca düzdü. Bunun ardından eline geçirdiği sopalarla Elise'in kutsal kalçalarını ve Raimonde'un etkileyici meme uçlarını dövdü. Bunu önce kendi tek başına sonra yardım alarak sürdürdü; tam yarım saat hiç durmadan kışlarına iğneler batırdı, göğüslerini yumrukladı. Kızların her yerleri kanadığında, leğenlerle su getirildi, yaralardan akan kan durduruldu ve Cordelli, delice bir öfke ile oğullarından birini yanına çağırdı. Bu enfes çocukta doğanın tüm güzellikleri toplanmıştı, çok çekici görünüyordu, harika, taze bir cildi vardı, tatlı ağzı, güzel saçları ve çok çekici bir kıcı vardı.

“Gerçekten annesine çok benziyor,” dedi alçak, oğlunu öperken.

“Bu zavallı yaratık kimden olma?” diye sordum İtalyan’a.

“Aman Juliette!” diye yanıtladı. “Sen her zaman kendimi suçlu hissetmemi sağlıyorsun, bunu hissediyorum.”

“Size baş kaldırıyorum.”

“İşte orada,” dedi Cordelli duvardaki çengelin ucunda sallanan cesetlerden birini göstererek; “İşte bu onun annesi, bana inanmıyorsan ona sorabilirsin. Otuz altı saat kadar önce annesinin gözü önünde onun ırzına geçtim. Evet burada o sevgili annesinin kollarındayken, annesine işkence ettim ve bugün de onu annesinin gittiği yere göndermeye hazırım, yapacaklarında en az annesine yaptıklarım kadar acımasızca olacak.” Ve seks düşkününü alçak, benim tarafımdan iyice sertleşmişti.

Yaşlı kadınlardan birinden çocuğu tutmasını istedi; onun direktifleri doğrultusunda çocuğun ağzından içeri zehri verdim, bu sırada Durand, Cordelli'nin definesini emiyordu ve İtalyan benim kıcımla oynarken onun kıcını düzüyordu.

Cordelli, sonuna kadar zevkle dolmuştu fakat bir zerre bile spermini akıtmadan içinden çıktı.

Sırada diğerk genç vardı. Aynı tören, aynı sperm cimriliğı onda da başladı ve önce birinin, sonra diğerkinin içine giriyordu. Bir süre sonra penislerden birini emmek için ara verdi. Sonra ilk düzdüğü oğlunun toplarına delice bir öfkeyle vurmaya başladı, o kadar kötü dövdü ki, çocuk sonunda bilincini yitirmiş halde yere yığıldı. Cordelli, kaygısızca başka şeylerle ilgilenmeye başladı. Kızlarından birini aldı, bu kız o kadar güzel değildi ama onda uysal bir yan vardı, alçakgönüllü havası ile hiçbir şeye karşı koymayacak kadar masum görünüyordu.

“Bakire,” dedi Cordelli, “Ona kuşku yok. Uzun zamandır bir sığınak tarafından tahrik edilmemiştim,” dedi yaşlı kadınlara, “Onu şuraya divana arka üstü yatırın ve sabit tutun.”

Ve sonunda tatlı çocuğun kalçalarının arasına uygun bir şekilde yerleşince, günahkâr adam kızın kalçalarıyla oynamaya, çimdiklemeye başladı, sonunda kanatmayı başardı ve kanların arasında onu çevirip kıcını düzdü. O kıcı elde ettiğine karar verdikten sonra bu kez sıra sığınaktaydı, aynı anda bizim öpücüklerimiz, çabalarımız ve etrafındaki kıklarla oynaşması sayesinde bakireyi bozdu. Sonra devasa boyuta ulaşmış haldeki penisini çıkarıp, kutsal tapınaklarından birine daldırdı, birkaç karışımından sonra, sürekli çevresinde belli ki, bu son için beklettiğı bir gencin kıcına boşaldı. Boşaldı diyorum, dostlarım. Bu aynı gök gürültüsünü andırıyordu. Evi başımıza yıkacağını düşünmüştüm. Etrafında toplandık, benim kalçalarımı öpüyordu, yaşlı kadınlardan biri onu kırbaçlıyordu, Durand kıcı ile oynuyordu, Elise toplarını gıdıklıyordu, o ise Raimonde’un kıcına iğneler batırıyordu, etrafındaki küçük kız ve oğlanla oynuyordu; sonuç olarak her şey, herkes onun orgazminin gücünü arttırmak için uğraşmıştı ve sonuç anlatılmayacak kadar etkili olmuştu.

“Siktir!” diye bağırdı geldiğinde, “Dehşet zamanı geldi, yeniden forma girmeliyim,” dedi.

“O halde dostum istediğın dehşet senin olacak,” dedim penisi ağzımdayken, onun üzerindeki son damlaya kadar dikkatle emerken.³

Cordelli, minnettardı. Kalabalık etrafını yeniden sardı, ben onu emmeye devam ediyordum; bu sırada ağız az önce düzdüğü kızlardan

birini buldu, dili ile onu aynı bir kök gibi sardı, onu tüm gücüyle emmeye başladı. Buna kim inanabilirdi ki? İnanılmaz bir güçle onu yarım saat boyunca emdi yaladı ve sonunda pis herif ondan vazgeçip, cellatlarından birinin ağzını emmeye başladı. Bunun sonucu daha etkiliydi, mucize olduğunu düşünmeye başlamıştım. Cordelli ellerimden birini aldı ve celladın aletinin üzerine koydu, bu müthiş şey benim kolumun üst kısmından bile daha kalındı, kalçam kadar kalındı.

“Al o penisi, Juliette,” dedi bana İtalyan. “Ve onu az önce bekaretini aldığım küçük kızın sığınağına yerleştirdi.”

Tüm bu uğraşlar sonuçsuz kalmıştı kurbanı bağlamaktan başka çare yoktu; Cordelli onun kollarından ve bacaklarından bağlanmasını istedi, yerdeki kancalara bağlandığında tüm vücudu gerilmiş oluyor ve böylece delikleri açığa çıkmış oluyordu yani partneri bir deliği tutturamadığı zaman diğer delikten girebilecekti. Aletin pozisyon almasını sağladım; Cordelli şampiyonun önden girmesini istiyordu, eğilip o kıllı bölgeleri mutlulukla yalamaya başladı, o bölgeleri becerilmeye hazır hale getirdiğinde penisi içinde olmasını istediği yere yönlendirdi. Ustalıkla başarıya ulaştık; penis kızın sığınağına girdi ve kızın tüm vücudu ölüm morluğuna büründü. Cordelli’nin bakışları bu devasa boyuttaki penise kilitlenmişti, şimdi diğer taraftan girmesini emretti, bende pilot konumundaydım. Kanlarla parçalanmış anüsün içine girmesi için devasa aleti itmeye başladım, Doğa her zamanki gibi yine basınç sağlıyordu, sonunda anüs yarıldı ve kan fışkırmaya başladı, İtalyan bu sırada girdiği becericinin kıkırda yedinci cennete ulaşmıştı, büyük zevkle içine boşaldı.

Oh, Adalet Tanrısı! Ne büyük bir uyum! Eğer yapabilirsiniz hayal edin, tatlı küçük, sevimli surat hoyrat bir şekilde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayacak kadar acımasız bir adam tarafından öpülüyor, adamın sakalları o leylak, gül güzelliğindeki teni, acımasız bir şekilde tahriş ediyor. Resmedin dostlarım diğer tarafta da acımasız Cordelli, çevresini saran güzelliklerle ilgileniyor ve katilin kıkırda bir süre yaladıktan sonra düzmeye başlıyor ve sonunda adam boşaldığında Durand, kurbanın boğazını sıkıyordu.

Bu şekilde gerçekleşen olayların ardından; zavallı ocuk ölüyor. Ve İtalyan morarıp, kabarmış penisi ile bu sahnenin ardından her türlü zulmü uygulamaya başlıyordu.

“Yeniden hayata döndüm,” dedi. “Ve hali hazırda biri öldü bile. Fark ettiğiniz gibi dostlarım engellendim, kimsenin birini bu kadar nezaketle ölüme götüreceğini sanmazdım.”

Yaşlı kadınlardan biri cesedi ortadan kaldırmaya çalıştı.

“Dokunma ona, götü!” diye bağırdı tüccar, “Onu görmek beni tahrik ediyor, bunu nasıl fark etmezsin?” ve acımasız adam, yüzünü mutsuz kızının yüzüne bastırdı, çılgınca cesedi öpmeye başladı, kızın yüzünde ölmeden önce büründüğü korku, dehşet, acı ve umutsuzluk vardı.

“Durand,” dedi ev sahibimiz, “Bu adamın penisini yine kaldır, diğerkızımı ölüme uğurlarken onu düzmek istiyorum.”

Hazırlıklar tamamlandı. Cordelli her zamanki haliyle kışlardan birini düzüyordu. Adamı da onun kışını düzüyordu ve bunun için yağ kullanmıyordu zaten bu kadar sıklıkla düzülen bir kışın kayganlığı bozuluyor olabilir miydi ki? Elise ve Raimonde da oradaydılar, Cordelli onların kışlarını öptü, Durand ve benim tarafımdan penisleri emilen iki oğlunun kışlarını avuçladı. Cordelli, kışları bırakıp sığınaklara yöneldi ve onları parmaklamaya başladı. Adamı orgazm oldu, onu bırakıp diğerrine geçti. Bu da diğeri kadar tedarikliydi, onunda kışını düzdü ve içine boşaldı. Seks partisi tehlikeli hale gelmeye başlamıştı.

“Tamam, küçük İsa tarafından Tanrı, kışından düzüldü,” diye bağırdı ev sahibimiz, “Suç, suça ihtiyacım var, iğrenliğe ihtiyacım var, onlar olmadan boşalmak istemiyorum ve benim her orgazmım bu odadakilerden birinin ölmesi demek olacak. İşte o zaman, hiç tereddüt etmeden boşalabilirim.”

Ben, “O halde, acımasız adam kiminle başlamak istersin?” diye sordum.

“Seninle... Diğerkirkaçıyla... Kiminle olduğunun önemi yok; beni tahrik etsin yeter. Ah, sence bu odadakilerden birinin hayatı diğerkinden önemli mi? Haydi gel, şu küçük yosmadan başlayalım,” dedi titreyen Elise’i memelerinden birinden yakalayıp, sürüklemeye başladığında.

Ben Cordelli ile oynarken, o maşaları aldı, cellatlardan biri kurbanı hareketsizleştirmiş, diğerleri ise açık kışları ile barbarın etrafında toplanmışlardı ve kızın göğüslerini maşa ile parça, parça kıstırdı, sonunda kızın kar beyazı göğüslerinden geriye bir şey kalmamıştı.

Bu operasyon sona erdiğinde, kurban İtalyan'a başka bir pozisyonda sunuldu; dört kişi tarafından tutuluyordu, kalçaları ardına kadar aralanmıştı ve sığınağı tamamen onun hizmetindeydi.

"İşte, şimdi insan türü üzerindeki çalışmama başlıyorum," dedi yamyam.

Bu sırada ben onu emiyordum. Maşalarını on beş dakika boyunca iyice yaktı.

"Çevirin onu," diye bağırdı.

Tüm dünyanın en güzel kızı onun hizmetindeydi, onları araladı ve korkunç, sıcak maşasını kızın anüsüne batırdı, maşa içeride kayboldu. Ve ben, ben yeniden bu harika yaratık tarafından büyülenmişim. Hepimizi bilinçsizce bir tutku sarmıştı! Eğer Elise'i tanımıyor olsaydım, büyük ihtimalle onun bu haline aşık olurdum fakat ben, bu çiçeği çoktan soldurmuşum.

Elise kendi kanında yüzüyordu, halen nefes alıyordu; Cordelli zevk sancıları içinde kıvranıyordu, suç ona müthiş zevk veriyordu. Benden penisi ile oynamaya devam etmemi istedi, elini soktuğu kanı, penise sürüyordu ve son olarak hançerle Elise'in işini bitirdi.

Bu kez sıra oğullarından birindeydi. Cordelli odanın denize bakan camının açılmasını istedi. Çocuk halatla bağlandı ve halatın diğer ucu ise kolona bağlandı, sonra çocuk aşağıya bırakıldı. "Hazır mısın?" diye bağırdı kurgunun yazarı camdan aşağıya, elinde halatı kesmek için bir bıçak tutuyordu ve bir anlık hareketi ile çocuk denize ulaşan kayalıklarda kayboldu. Aşağıdan çocuğun çığlıkları geliyordu; ben babası ile oynuyordum; babası ise Raimonde'u öpüyor, cellatlarından biri ile oynarken ve kışına iğneler batırırken diğer cellat onu kışından düzüyordu; halat yeniden yukarı çekildi, çocuk içeri alındı fakat bağı çözülmedi.

"Söyle bakalım, korktun mu?" diye sordu tüccar... "Koktun mu ger-

çekten?”

“Yapma baba, acı bana, acı bana...”

“Küçük piç, baba kelimesinin benim kulaklarım için bir anlamı yok; o kelimeye karşı sağırım. Dön arkanı, seni balıklara yem etmeden önce düzmeliyim. Evet benim sevgili oğlum, balıklara, bu senin kaderin kalbimde ne kadar değersiz olduğunu anla artık!”

Zalim adam çocuğu kışından düzdü; o becerme işi ile meşgulken çocuğun halatı uzatıldı, Cordelli işini bitirdiğinde, çocuğu iki ya da üç darbe ile camdan dışarı fırlattı, bu kez iki yüz fit aşağısı hedeflenmişti, halatın durduğu yerde zavallının bedeni halattan kurtulmuştu, halatı yeniden geri çektiklerinde ucunda çocuk yoktu, zavallı gözden kaybolmuştu.

“Başka bir kışçı düzmeliyim,” dedi İtalyan.

“Ve başka bir düşüş,” dedi Durand.

“Elbette, fakat bu kez halat biraz daha uzun olsun ki, dalgaların yirmi beş fit üzerine gelmeden önce düşmesin.”

Düzülen çocuk ölü gibi bir halde aşağıya bırakıldı. Babası onu son kez düzmüştü ve çocuk suyun on fit üzerinde iken, “Hazır mısınız?” diye bağırdı kızgın İtalyan baba aşağıya doğru; “Son dakikana geldin.”

Ve acımasız adam halatı kesti... Deniz yavaşça zavallı çocuğu içine çekti.

“Bana göre bu çok özel bir zevk,” dedim Cordelli’ye.

“Seni ısıttı mı Juliette?”

“Evet, gerçekten!”

“O halde becermem için bana kışını ver. Bu ateşini dindirir.” Cordelli beni on beş dakika boyunca düzdükten sonra yeniden yaramazlıklarına başladı. Sırada Raimonde vardı, onu çağırdı. İtalyan onun kaderini yazmıştı bile.

“Oh sevgili bayan!” dedi kız bana sarılırken, “Beni o canavarın ellerine mi bırakacaksınız? Ben sizi çok sevdim...”

Buna tek cevabım gülmek olmuştu. Ve İtalyan’ın adamları kızı alıp

efendilerine götürdüler, onu okşadı, her yerini öptü, yaladı, klitorisini gıdıkladı, kıkından düzdü, on dakika boyunca onun içinde kaldı ve kız çıplak halde, içinde beş gündür aç bırakılmış olan karakurbağaları, sü-rüngenler, yılanlar, engerekler, vahşi köpekler ve kedilerin bulunduğu demir kafese kapatıldı. Zavallı hayvanlar onun etlerini kopartırlarken bağıırıyordu, içine düştüğü soytarı durum hayal edilebilenin çok ötesindeydi, çektiği acı ve çaresizliği inanılır gibi değildi. Ben manzara karşısında çok etkilenmiştim, Durand benimle kafesin kenarında sevişiyordu, Cordelli ise bir taraftan kıkını düzdürüyor, diğer taraftan yaşlı kadın tarafından emiliyordu. Aç ve öfkeli haldeki yaratıkların Raimonde'u yok etmeleri bir dakika sürmüştü, geriye ondan pek bir şey kalmamıştı. Hayvanlar onun en leziz taraflarını kıkını, göğüslerini, kısa sürede yiyip bitirmişlerdi. O ağzını açıp çığlık atmaya başladığı an engerek onun boğazını koparmıştı ve böylece biz fazla tadını çıkarmadan ölümü gerçekleşmişti. Bu kritik süreçte Cordelli'yi cellatlardan biri düzüyordu, bir yandan da yaşlı kadınlardan birinin kık deliğini yalarken, bir eliyle diğerinin kıkını okşuyordu, boşta kalan eliyle de kızıyla oynaşıyordu ve bunlar olduğu sırada Durand, benimle sevişiyordu.

“Ha!” diye bağırdı Cordelli, yaşlı kadının içinden penisini gürültüyle ve küfür ederek çıkarırken. “Bu yaşlı sürtüğün kıkını düzerken neredeyse boşalma tehlikesinde kaldım, kıkımı kutsayın! Orgazma çok yakınlım.”

“Hayır, sevgilim böyle bir şey olmayacak,” dedim penisinin ucunu aşağıya doğru bükerek; “Haydi başka şeylerle ilgilenelim.”

“Tamam,” dedi tüccar. “Juliette, kafesteki ölüm şeklini nasıl buldun? O fahişenin kıkını gördüğüm an bunu planlamıştım, benim için kadının kıkını görmek onun nasıl öleceğini tespit etmeye yeterlidir. Eğer istersen Juliette, kıkına bakıp seninkini de söyleyebilirim.”

Ve konuştuğu sırada kıkımı çimdiklemeye devam ediyordu, elinden kurtulmak için dans ediyordum ve çok atik davranıyordum, kendim yerine vekil olarak oğlunun kıkını sundum o sırada ona. O çocuğa nefret dolu bir bakış attı. Bu, yakınlarda annesini katlettiği çocuktu ve cesedi

mumyalanmış halde duvardaydı.

“Bu yaratığın da annesi ile aynı işkence şekli ile öldürülmesini istiyorum, yanlış hatırlamıyorsam annesini üç gün önce öldürmüştüm. Birincisi, kurbanın gözleri sökülecek sonra elleri ve ayakları kesilecek, onun ardından kolları ve bacakları kırılacak ve yardımcım işini hançerle bitirdiği sırada ben onu düzüyor olacağım.”

“Annesine de mi böyle yaptın?” diye sordum.

“Evet.”

“Hiç itirazım yok; eklemek istediklerim var o kadar, dişlerini sökmek ve dilini kesmekte eklenebilir.”

“Dişlerini sökmek ha! Dilini kesme ha! Çok haklısın, Juliette annesine karşı daha merhametli olmuştum ama oğluna karşı bu olmayacak,” dedi ve cellatlarına işaret verdi, “Başlayın.”

Operasyon süresince Cordelli, benim kıcımla ilgileniyordu, yanında ise birazdan işkence edeceği kız vardı. Durand sağ tarafında duruyor ve kızın kıcını ona sunuyordu, sol tarafında ise yaşlı kadınlar onu kırbaçlıyorlardı.

Beceri ve gücün de etkisi ile katiller işlerini en iyi şekilde hayal bile edilmeyecek derecede tamamladılar ve bu sırada kurbanların çektiği acılar gerçekten çok büyük eziyet ve çok büyük bir dehşetti. Cordelli, bir ajanın iş için yeteri kadar kullanıldığını görünce onu boynuzla yaralıyor ve gelip benim sığınağımı düzüyor, oradan sıkılınca sıra kıcıma geliyordu. Tanrı biliyor, ben büyük aletlere alışkındım fakat bunu içime almakta gerçekten zorlanıyordum. Fakat buna rağmen bu barbar İtalyan'ın beni düzerken, benimle konuşması, kullandığı dil, beceriş tarzı ile efendi olduğunu gösterişi beni çok etkiliyordu ve becericimin penisini sperm seli ile sardım. Cordelli, benim zevk haykırışlarımı duyduğunda şehvetle coşmuş ve oğluna işkence yapmaya başlamıştı, bu da onun sperminin bent kapağından taşmasına neden olmuştu, hem kendi spermim hem de onunki ile birlikte iyice ıslanmıştım. Bu sırada çocuk henüz ölmemişti; cellat onu canlı, canlı ateşe attı.

“Elbette, hayır,” diye cevapladı İtalyan. “İnsanlar tuhaflar, yeterince

sinirlenmeden birinin diğetine işkence edemeyeceğini düşünüyorlar. Bense bunu protesto ediyorum, ben rasyonel bir adamım, her şeyden bile bile zevk alıyorum. Doğa beni kana susamış biri olarak yaratmış, kan akıtmadan yaşayamam.”

İş bitmişti.

Son perde için penisini ağzıma alıp, ısıttım ve Durand'da onu sözlü olarak etkiledi.

Gözlerini yumarak “Cordelli,” dedi, “Etkileyici olsa bile acımasızlığın yetersiz.”

“Nasıl yani?”

“En kötüsünü yaptığını düşünsen bile daha kötüsü olduğunu unutma.”

“Bunu bana kanıtla.”

“Kolaylıkla. İzin verirsen geriye kalan kızın için uygulanacak işkenceyi ben organize edeyim ve böylece senin de hayal gücüne heyecan katılmış olur.”

“Devam et,” dedi tüccar.

“Kullanılabilecek aletler görüyorum orada,” dedi dostum. “Adamlarına rahatça bu kızın derisini yüzdürebilirsin. Derisi yüzdüldükten sonra, dikenli kamçılarla kırbaçlanabilir. Onun ardından yaralarına sirke basılır ve operasyon yedi kez tekrar edilir. Sinirlere ulaşıldığında küçük tırmıklar, kırmızı sıcak demirler sinirlere uygulanır ve son olarak mangalda yakılır.”

“Müthiş,” dedi Cordelli. “Seninle aynı fikirdeyim Durand fakat eğer orgazm olamazsam aynı işkenceyi sana uygulayım, haberin olsun.”

“Nasıl itersen.”

“İş başına.”

Küçük kız, aralarında en tatlı olanıydı. Zavallı yaratığın vücudu çok güzeldi, harika altın sarısı saçları ile bakirelere, gözleriyle de Venüs'e benziyordu. Acımasız İtalyan, güzel kıcı öpmeye başladı, “Bu güzel çiçek barbarlığım sayesinde solmadan önce, ona olan saygımı göstermeliyim. Ah, dostlarım, bakın ne harika bir kıcı!”

Hayal edilen dehşet anlarından tahrik olmuş olan Cordelli hemen işine başladı.

Kızı kışından düzdü ve saldırılar sonunda zalim bir kenara çekilip dalkavukları tarafından gerçekleşecek olan dehşet dolu sahneyi izlemeye koyuldu, adamlar şirin çocuğa devasa boyutlardaki penisleriyle saldırmışlardı. Her şey planlandığı gibi gerçekleşti fakat tahmin edebileceğiniz gibi tüm başarı yine anüsten elde edildi. Bu sırada Cordelli, celladı kışından düzüyordu ve zor durumdaki genç kızı ise diğer cellat sığınağından düzüyordu. Kız, bu sırada iki kaplanın arasındaki kuzu gibi görünüyordu. Bu sahneden aşırı derecede zevk almış görünen Cordelli, cellatların birini bırakıp diğerini düzüyordu ve sonunda işkencenin başlaması komutunu verdi, Durand ise onun danışmanıydı.

Yeniden zavallı çocuğun çektiği acılar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu, İtalyan, dikenlerle açılan derinin altından yeni bir deri çıktığını gördü. Yeniden ikinci kez deriyi yüzdüğünde altından taze bir deri daha çıkmıştı; zavallı kızın çığlıkları arasından dişlerinin sökülüş sahnesi görülmeye değerdi. Cordelli, benim bu sahne sırasında kendime mastürbasyon yaptığımı gördü, bunun için kendi parmağını kullandı ve kurbanın acı çeken hali karşısında Durand'dan da kendine mastürbasyon yapmasını istemişti, Durand'da en az benim kadar tahrik olmuşken aynı hizmeti ona benim sunmamı istedi, böylece bir birimize mastürbasyon yapan üçlü bir grup haline gelmiştik. Biz bu şekilde üç ya da dört kez orgazm olduktan sonra kızın hayati organları dışında kalan tüm organları parçalanmıştı.

Cordelli boşaldıktan sonra hızla giyindi ve cellatlarıyla beraber dışarı çıktı.

Durand'la yalnız kalmıştık, "Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok."

"Ya bir şeyler planlıyorsa? Ya şimdi de sıra bizdeyse?"

"Bu tam da hakettiğimiz şey olurdu."

"Kafam karıştı Duran. Ev sahibini iyi tanımadığın bir eve nasıl gelirsin?"

“O çok zengin. Altınlarını elde etme ümidi beni baştan çıkardı, hala da çıkarıyor. Servetini buralarda bir yerlerde gizlediğine eminim. On-
dan kurtulup elindekileri alalım... Yanımda etkisi çok güçlü bir zehir
var. Hemen etkisini gösterir.”

“Kesinlikle yapalım bunu sevgilim, bu da zaten hastalıklı prensiple-
rimizin kanıtı olur; ahlaksızlığa sonsuza kadar saygı duy, iffetin cezasını
ver. Ancak bu adamı yok ederek bir suçlunun kariyerini bitireceğiz ve
belki de binlerce insanın hayatını kurtarmış olacağız. Sence bunu yap-
malı mıyız?”

“Haklısın Juliette.”

Bu sırada Cordelli, yanındakilerle beraber tekrar belirdi.

“Ah, efendim biz de nerede kaldığınızı merak ediyorduk.” dedi Du-
rand. “Sanırım kötü şöhretinize layık bir şeyler yapmaya gitmiştiniz.”

“Yanılıyorsun” diye yanıtladı İtalyan. Başka bir girişi olan diğer
odayla aramızdaki kapıyı açtı. “İşte” diye edevam etti, dine ait eşyalarla
süslenmiş küçük tapınağı işaret ederken. “İşte, buradaydım. Ölümcül
tutkularla bezenmiş benim gibi biri, yaptıklarından sonra Yüce Tanrı’ya
en azından biraz dua etmeli.”

“Haklısınız” diye cevapladım. “Sizi taklit etmemize izin verin. Du-
rand, gel benimle, bu adamın bizi işlemeye zorladığı suçlar için Tan-
rı’dan af dileyelim.”

“Kahretsin” dedim gizlice konuşmak için yanıma aldığım arkadaşım-
ma. “Kahrolayım ki, bu aptal fanatik ölmeyi hakediyor. Boşuna endişe-
lenmişiz. Bu zayıf ruhla, bu serseri ahlaksızlığı haketmiyor; bu gördük-
lerimiz canını ve mal varlığını tehlikeye soktu.”

“Az önce kararlaştırdıklarımızı yapmak için önümüzde hiç bir engel
yok artık” dedi Durand. “Ancak bize yol göstermesi için yaşlı kadın-
lardan birini sağ bırakmalıyız. İnan bana, bu adam hazinesini bu çatı
altında bir yerde saklıyor; onu bulalım, eminim ki çok değerli bir hazi-
nesi var.”

“Onu cezbedecek iki hizmetlisi var bu gece.”

Diğerlerine katıldık.

“Şimdi, en az sizin kadar kutsandık,” dedik ikimizde, “Ama Tanrı aşkına bize içecek bir şeyler verin, çok susadık.”

Cordelli emir verdi, iki hizmetli ona ve misafirlerine leziz bir akşam yemeği sundu. Durand, yeteneğini gösterdi ve önce Cordelli sonra da iki hizmetlisinin tabaklarına zehirleri ustaca boşalttı. Üç zalim adamımıza verdiğimiz zehirlerle intikamımızı almıştık, her biri bir kol tuğa yığıldı. Durand, elindeki bıçağı yaşlı kadınlardan birinin kalbine saplayarak, “Defol git, değersiz yaratık. Efendini bizler gibi gerçek bir namussuz yapıyoruz. Onun Tanrı’ya inandığını fark ettim ve onu Şeytan’a vermek dışında bir seçeneğim kalmadı.” dedi Durand ve diğerine döndü, “Eğer sizin canlı kalmanıza izin veriyorsak bunun tek bir nedeni vardır o da bizimle işbirliği yapmanızdır. Önce şu bedenleri denize atmakla başlayalım ve sonra sizin rehberliğinizde bu kaleyi baştan aşağıya gezeriz. Buralarda hazine olabilir. Önce içeride başka insan olup olmadığını söyleyin.”

“Şimdi mi? Hayır, matmazeller,” diye yanıtladı yaşlı kadın, titriyordu. “Evde geriye kalan tek hizmetçi benim.”

“Bununla neyi kast ettin? Başkaları da mı var?”

“Birkaç kurban daha var. Fakat beni serbest bırakacağınıza söz verirsiniz size evin her yerini gezdiririm.”

Her şeyden önce cesetlerden kurtulduk. Onları camlardan dışarı atarken hizmetçiye Cordelli’nin buraya sık gelip gelmediğini sorduk.

“Haftada üç kez,” diye yanıtladı.

“Ve o zamanlar büyük katliamlar mı olur?”

“Onun kişiliğini anlamalısınız. Gelin,” dedi ilk angarya işimizden kurtulduğumuzda, “Sizi aşağıdaki zindanlara götüreyim. Orada halen oyun için artıklar kalmıştır.”

Namussuz yerin yüz fit aşağısında kurbanlarını kilitli tutuyordu. Hepsini ayrı hücrelerdeydiler; on ikisinde dokuzunun dolu olduğunu gördük; beşinde çok çekici kızlar vardı, yaşları on beş ile on sekiz arasın-

da değışiyordu, diğ er d ord u ise yaşları on     ile on altı arasında erkeklerden oluşuyordu, bu kurbanların hepsi İtalya'nın farklı şehirlerinden tuzaağa d  ş r lm şlerdi, kıızlardan ikisinden biri on altı, diğ eri on sekiz yaşındaydı, i erilerinden iki kıız Arnavutluk'un Ragusa şehrindendiler ve gerçekten enfes yaratıklardı.

Onları incelerken uzaktan bazı sesler duyduk; sorunun ne olduğunu anlamak için harekete geçtik. Sesler bizim hizmet ilerimizin ve Cordelli'nin uşaklarının merdivenlerden çıkışıydı.  nce İtalyan'ın uşaklarını karşıladık,     kişiydiler. Onları yemek odasına aldık, bizim yemekten arta kalan bir şeyler halen masanın üzerindeydi, onları verdik ve şarap ikram ettik ve elbette şarapların içine el çabukluğuyla zehir attık, kısa süre içinde onların da sonu efendilerininkiyle aynıydı. Bizim için gelen uşaklarımıza ise, "şehre geri d n n, burada yirmi dört saat daha kalacağız. Cordelli'nin uşakları yeterli size gerek yok," dedik. Ve arabamız geri döndü biz de tutsaklarımızın yanına döndük.

Onlara göz attığımız sırada, "Durand, ben şu iki Arnavut'un Elise ve Raimonde'un boşalan yerini doldurmasını öneriyorum ve bu tür durumlara olan bakış ağını da biliyorum ve bu nedenle istediğin zaman onları kurban edeceğim, ne zaman istersen onlardan kurtulmanı sağlayacağım."

"Kadınl r. Sen onlar olmadan yapamaz mısın?"

"Hayır, onlar olmadan olmaz. Fakat ihtiya ım olan tek bir kalp, o da seninki, bu nedenle hazinemi sonsuza dek koruyacağım."

"Yağcı, senin bu küçük kaprislerine dayanmak lazım."

On altı yaşındaki kıızın adı Lila idi ve diğ erinin adı ise Rosalba idi, şatonun en güzel odalarından birini açtık. Bu zavallı kıızlar bir haftadır o sağlıksız zindanlardaydılar, hastaydılar, hareketsiz yatıyorlardı, sade görüntüleri çok etkileyiciydi. Her ikisi de korkuyordu ve şoktaydılar fakat onları öptüğümde, okşadığımda gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı, bana sarıldılar ve incelik gösterdiler. İki kardeştiler, Ragusa şehrinin zengin tüccarının kıızlarıydılar, Cordelli, babalarına mektup yazmış ve kıızları okumaları için Venedik'e göndermesini istemişti ve sonra alçak

onların öldüğünü yazan başka bir not göndermişti, babalarına. Böylece kızlar onun olmuştu.

“Ben de aynını yapacağım,” dedi Durand, “Ve kızlardan birini alacağım.”

“Yap sevgilim, bu benim seni kıskanmama neden olmaz,” dedim.

“Canavar!” dedi Durand. “Hiçbir şey sana olan ilgimin başka yöne kaymasına neden olamaz.”

“Dur sevgilim, seks ile manevi zevki birbirine karıştırma,” dedim. “Sana doktrinlerimden söz ettim, bu dünyadaki tüm insanlarla düzüşeyim ya da sevişeyim yaşadığım sürece bir an bile sana olan hislerim değişmez.”

İşkencelerimiz için kalan üç kızı ve dört çocuğu aldık ve yarım gün boyunca onlarla kendimizi tatmin ettikten sonra Cordelli’nin uyguladığı işkencelere başvurduk ama o yedi varlığın da onun işkencelerinin yüz katı daha kötülerini sağladık. Bunun ardından iki saat uyuduktan sonra araştırmalarımıza geri döndük.

“Tam olarak parasını nerede sakladığını size söyleyemem,” dedi yaşlı kadın, “Gerçekten nerede olduğundan emin değilim fakat aşağıda şarap mahzeninin yanında olabilir.”

Aşağıya indik. Büyük bronz kapılar mahzenlere açılıyorlardı fakat kapılar kilitliydi ve onları açabilecek aletimiz yoktu. O engelleri aşabilmemizin zor olduğunu görüyorduk, araştırmaya başladık ve sonunda sadece iki demir ile kapatılmış küçük bir pencerenin mahzenlere açıldığını gördük. O pencereden içeriye baktığımızda altı büyük sandık gördük. Demirleri söküp içeri girebilmek için büyük çaba harcamıştık ama ne yazık ki, bütün bu çabalar boşa çıktı çünkü sandıkların içinde işkence aletlerinden ve kadın eşyalarından başka bir şey yoktu. Ben konuşamayacak kadar kızgındım ama Durand daha rahattı. “Burada bir şeyler olmalı, haydi sabırla etrafa bakalım,” diye ısrar etti.

Bunun üzerine ellerimi yeniden sandığın içine daldırdım, parmaklarım anahtarlara takıldı. Birinin üzerinde etiket vardı, “Hazine Odasının Anahtarı” yazıyordu.

“Ah Durand! Bu mahzende zaman geçirmemize gerek yok, aradığımız şey buralarda bir yerde, bu etiket her şeyi kanıtlıyor. İlk olarak anahtarların uyduğu kapıları bulalım çünkü anahtarlar var ama kapılar yok. Dona Maria, bize yardım edebilir misin? Sadece konuşarak geleceğini teminat altına alabilirsin.”

“Hayatım uğruna size söyleyebileceğim pek bir şey yok. Sadece... Eğer aramaya devam edersek bir şeyleri belki bulabiliriz.”

“Git ve bana avluda gördüğüm fındık ağacından bir dal getir,” diye emretti Durand.

Yaşlı kadın dalla birlikte geri döndü ve dalı alıp dikkatlice eline, avuçlarının arasına aldı. Bir dakika için dal sabit kaldı ve sonra aniden sol tarafa doğru eğilmeye başladı; Durand bu yönde uzun koridorun sonundaki kapıya doğru ilerledi. Peşinden gidip anahtarları denedim; kapı açıldı; dal aniden Durand’ın parmakları arasında dönmeye başladı. Odada on büyük sandık vardı ve bu kez içlerinde kadın kıyafetlerinden başka daha değerli şeyler bulmuştuk, bunlar saf altın paralar, milyonlarca vardı.

“Etkileyici, hemde çok etkileyici” dedim cesaret ve neşeyle, “Onları taşımamız.”

Bu söylendiği kadar kolay değildi. Hizmetçileri yardıma çağırmak tehlikeli olurdu. Sandıkları şatonun dışına çıkarmayı bırakın yerlerinden oynatmak bile imkansızdı. Onları orada boşaltmak gerekiyordu. Onları güven içinde çıkartmak en önemlisiydi. Yaşlı kadın, iki kız, Durand ve ben taşıyabileceğimiz kadar yük aldık ve sekiz başarılı gün boyunca Cordelli’nin stoklarını dışarı çıkarttık. Herkese onun bir ay boyunca Venedik’te kalacağını ve bizi de oraya davet ettiğini söyledik, aynı zamanda Venedik’e gitmek için bir gemi ayarladık. Dokuzuncu gün, şatodan aldığımız son ganimetin ardından yaşlı kadın sarnıçlardan birine attıktan sonra, sırrımızı da onunla birlikte sonsuza dek gömmüş olduk.

Yolculuk sırasında hava süperdi, deniz sakindi, kadınlarımız haddinden fazla iyiydi, herşey mükemmeldi; dinlenerek ve eğlenerek çok mutlu anlar yaşadık.

Sular üzerinde yüzen şehir kesinlikle mükemmel ve çok etkileyici görünüyordu, Grécourt bir yerlerde Venedik için; 'Öyle görünüyor ki, anal birleşme kalesi ve bozulmaz sığınağı olarak denizin kuşattığı bu bölge, cezalandırılanların yanması için kullanılan odun yığınlarının denize bırakılmasına da çok uygun, İtalya'da başka hiçbir şehir Venedik kadar anal birleşme mezhebine sahip değildir' demiştir.

Venedik de hava yumuşaktı, zevk veriyordu fakat denizdeki gelgit sağlıksız bir durumdu, zenginler zamanlarının büyük kısmını komşu adalarda ya da toprakta sahip oldukları evlerde geçiriyorlardı. Canlandırmayan havaya rağmen Venedik yerli halkının arasında kıymetli insanların varlığı göze çarpıyordu ve Venedikli kadınların yaşlanma oranı diğer yerlere göre hızlı değildi.

Venedikliler uzun boylu ve hoştular, neşeli, canlı ve aşk üzerine şöretleri olan bir milletteler.

Venedik'e ilk gittiğimizde Durand, Cordelli'den aldığımız tüm altınların benim olmasını istemişti ama ben ikiye bölmek konusunda çok ısrar etmiştim. Ortaklığımız sonucu kişi başına bir milyon beş yüz bin livres düşüyordu, bu meblağ benim zaten sahip olduklarımla eklenince yıllık gelirim altı milyon altı yüz bin paund oluyordu. Bu büyük servet bizim Venedik'te ilgi çekmemizi sağlamıştı, esrarengiz ve çekici olmaya özen göstermiştik. Kapılarımızı bilinçli olarak seks eğlencesi ya da eğitimi isteyen kadın, erkek herkese açmıştık. Bundan dolayı Durand, mekanik etkilerini üretmek için bir laboratuvar ve küçük bir oda kurdu, bu aynı Paris'teki gibiydi. Kaybolan yerler, sürgülü paneller, odalar, zindanlar ve başka birçok şey bizi hayallerin ötesinde hayran bırakır nitelikteydi. Yaşlı kadın hizmetçiler tuttuk, hepsini hileler için eğittik ve genç Arnavut kızlarımız da canlı, rahat, uysaldılar, bizim tarafımızdan verilen tüm görevleri yerine getiriyorlardı. Onların bakire olduklarını hatırlıyorsunuzdur, bununla birlikte sahip oldukları güzel vücut ve gençlikleri ile değerleri ikiye katlanıyordu, onlardan çok verim alacağımızı düşünüyorduk. Daha da fazlası yıllar önce Paris'te eski genelevlerde kariyerime ilk başladığım yıllarda, beni uygularken izlediğiniz dene-

yimlerimle onları eğitiyordum. Burada Venedik'te yaşadığım katıksız hovardalığın mali durumumla bir ilgisi olmadığını size söylemeye gerek duymuyorum, bunu zaten anlamışsınızdır.

Evimize gelen ilk kişi San Marco'nun yaşlı ajanıydı, bizi biraz inceledikten sonra mendilini bana attı.

“Elbette, kızlarınızla ilgilenmem gerek fakat benim güçsüzlüğümü geçirmeye onların deneyimi yetmez. Sizinle daha rahat edeceğimi biliyorum ve size sunacağım mali teklif tatmin edici olacaktır. Çok iyi olmalısın,” diye devam etti pis herif, “Bu tarihe göre adetinin en yoğun döneminde olmalısın, bu beni delice tahrik eder. Yatağa yatıp bacaklarını ardına kadar açacaksın, ben arana girip şarabından yudumlayacağım, kadınların adet dönemlerine hayranım ve adet kanlarını emmek beni doruğa ulaştırır, bu sırada kadınlarınızdan biri beni kırbaçlama nezaketinde bulunur.”

“Peki Venedikli Lord'um bu tür şeyleri sıklıkla yapar mısınız yoksa bu ilk mi?” diye sordum.

“Senin kadar güzel bir kadın, meleğim, bana böyle müthiş zevkler yaşattığında yeniden canlanırım,” dedi ajan.

“Elbette ekselemları, sizi anlıyorum. Sizin gibi bir beyefendinin evimize gelmesi bizim için bir onurdur, lütfen yemeğe kalın, ekselemları ve bizi onurlandırın; yemek ve kırbaç ile birlikte beş yüz altın yeterli olur.”

“Pahalısın matmazel,” dedi ajan ayağa kalkarak “Fakat tatlısın ve gençliğin paha biçilmez. O halde hangi gün geleyim?”

“Yarın; adetim bugün başlıyor ve yarın baskın daha kuvvetli olur.”

“Burada olacağım,” diye söz verdi ajan.

Ve bir sonraki gün, öküz penisi ile kırbaçlandı, ona tiksindirici şekilde saygılı davrandım ve aldığım beş yüz altının yanında daha pahalı olan bir elmas alarak kazancımı arttırdım, yaşlı hergele ona sunduğum hizmet karşılığında elması bana hediye etmişti.

Onun ardından gelen ikinci müşterim ise çok zengin tüccar olan Raimondi idi.

Kıçımı incelediğinde,”Sevgilim, kışın el değmemiş gibi.”

“Emin olabilirsiniz, sinyor.”

“Genç kadın,” diye devam etti kıçımı aralarken, “Bana yalan söylüyorsun; kıçlara olan yoğun ilgimden ve onlarla ilgili deneyimlerimden habersiz olmalısın.”

“Ah, sinyor, sizden bir şey saklayamam... Bir ya da birkaç kez, daha fazla değil saygıdeğer efendim...”

Ve buna cevap vermeden Raimondi kış deliğimden içeri dilini soktu. Sonra ayağa kalkmamı emretti. Yanıyordu.

“Dinle,” dedi. “Sana zevkimden söz edeceğim ister kabul edersin istersen etmezsin. Benim zevk aldığım tek şey diğerlerini düzüşürken izlemektir, beni sadece bu tahrik eder, başka hiçbir şekilde uyanmam. Bana altı genç adam bulacaksın ve hepsi ardı ardına benim gözümlün önünde seni sığınağından düzecekler ve içine boşaldıklarında ben devreye girerek senin vajinana akıttıkları her damlayı emerek, içeceğim, senin sanatın ise içindeki her sıvıyı ağzıma vermende yatıyor. Bu operasyon bittiğinde bana kıçını sunacaksın; altı adamın beni kıçımından düzerlerken aynı anda ben senin kıçını düzüyor olacağım. Altıncısı orgazm olduğunda kıçından çıkacağım, yatağa yatacağım, sen üzerime çıkıp ağzıma sıçacaksın, bu sırada adamlardan biri senin sığınağını , ikincisi ağzını yalıyor olacak, üçüncüsü önümde mastürbasyon yapacak, dördüncüsü penisimi emecek ve bende bu sırada beşinciye ve altıncıyı iki elimle tatmin ediyor olacağım. Senin bokun ağzıma düşecek ve ben de onu yiyeceğim bunlar çok çabuk olacak. Sonra yataktan kalkacaksın; penisimi ağzına alacaksın beni özenle emeceksin, sonra sırayla altı adam gelip benim ağzıma sıçacaklar, onların bokunu yiyeceğim, sen benim spermimi yiyeceksin, oyunun son ve en etkili orgazmını yaşayacağız ve bitecek. Fakat unutmadan gereken bir şey var, o da bütün bunları yapamama durumunda ne kadar büyük tehlikelerin seni beklediğidir, üç ciddi durum var; birincisi, ne kadar iyi efor sarf edersen et, vajinadaki spermleri ağzıma veremeye bilirsin; ikincisi, benimkini ememeye bilirsin; üçüncüsü sıçmazsan pişman olursun. Unutma tüm bu hataların ce-

zası yüz kırbaştır ve altı adamımdan biri tarafından atılacaktır; bununla birlikte altı kez boşalamazsan, benim spermimi yemeyi reddedersen ve sıçmazsan cezan sekiz yüz kırbaça yükselecektir; sadece tek bir hatan olursa yüz kırbaç yeterli olacak, vesaire. Konuş.”

“Sinyor, zevklerinizi tatmin etmek kolay değil, büyük tehlikeleri var. Tüm bunları göze almam için sizden iki bin altın almam gerekiyor, bu fahiş fiyat olmaz sanırım.”

“Güzelliğin önemli bir faktör olduğundan teklifini kabul edeceğim,” dedi tüccar.

Günü belirledik ve iki gün sonra onu kabul ettim.

Aradan çok zaman geçmemişti ki Durand, deliliği fazla tehlikeli olmayan bir asilzade ayarlamıştı. Dostum, adamla oynadığı sırada adam benim burun deliklerimi, kulaklarımın içini ve dışını, gözlerimi, klitorisimi, sığınağımın içini, anüsümü, ayak parmaklarımın aralarını ve kol-tuk altlarımı yalıyordu. Bir saat sonra tören benim onun penisini emmem ve ağzıma boşalışı ile sona erdi. Durand, bana bir hafta önceden hiç yıkanmamı, müşterinin kirli kadınlardan hoşlandığını söylemişti, yani kirliliğin derecesi çok önemliydi.

Tüm şehre bizden söz etmişti ve her yanımız müşterilerle dolmuştu. Bir keresinde yanında iki zenci kadınla gelen bir adam olmuştu. Adam kadınlarla sevişirken kadınlar da beni okşuyorlardı; adam siyah ile beyazın kontrastından zevk alıyordu. Zencilerden kan gelene kadar onları kırbaçladı, o kırbaçlarken ben onu emdim. Sonra sıra zencilere geldi, demir ve öküz penisi kırbaçları ile onu kırbaçladılar, bu sırada o benim kıkımını düzmeyi bitirmişti, zencilerden biri adamı kıkından yapay penis ile düzerken, o diğer zencinin kıkına sarkıntılık ediyordu. Bu adamın penisini emdiğim sırada ondan harika bir elmas çalmıştım ve taşın yanı sıra bu tuhaf parti ona bin altına mal olmuştu.

Sonra en sıra dışı olanı belirdi. Adam çıplak halde boyacı merdiveni-ne bağlanıp, iki hizmetçim tarafından dövölmekten zevk alıyordu; bu sırada Durand, onu emiyordu. Bense merdivenin üzerine tünemiş halde

onun yüzüne sıçtım. Penisini havalandığında, onu diz çöktürüp yargıçlık ettik, sorguya çektik. Tüm aletler yanıımızdaydı, Durand onu çarmıha gerdi, ben onu dövdüm, bu darbeler arasında orgazm oldu ve bu, ona beş yüz altına mal oldu, yanıımızdan utanç içinde kaçarcasına ayrıldı.

Kızlarımızın üzerinden de çok iyi kazanıyorduk. Rosalba'nın be-karetini on sekiz kez, anal olarak ise otuz kez, Lila'nın sığınağını yirmi iki kez, kışını ise otu altı kez sattık. Ve altı yüz bin frank kazandıktan sonra onları askeriyyeye sunmaya karar verdik. Fransız büyük elçisi bana yazdığı mektupta beni bulabileceğim en tatlı kızla birlikte malikanesine davet ediyordu. Ona on altı yaşında ailesinden küçük yaşta koparılmış, gün ışığı kadar güzel bir kız götürdüm, bu bana tam bir servet sağlamıştı. Ekselansları, ikimizin çıplak halde küçük bir odada ağırladı, odanın içinde derin bir delik vardı. Büyük elçi ikimizin kenardan eğilmemizi ve deliğe bakmamızı istedi, biz onun derinliğine bakarken kışımızı inceledi.

“İkinizi birden aşağıya atarsam, ne olur?” diye sordu şehvet düşkünü diplomat.

“Kalın döşegin üzerine düşersek bir şey olmaz.”

“Ha! Size ne olacağını söyleyeyim yosmalar, cehenneme gidersiniz, Orası ölümler diyarına giden bir uçurumdur.”

Ve bu sözleri söylediği sırada, delikten ateş çıkmaya başlamıştı, irkilip, geri çekildik.

“Ekselansları, o halde bu çukur bizim mezarımız mı olacak?”

“Buna kuşku yok, kaderinizi kışlarınızdan okuyabiliyorum,” dedi onları öperken, çimdiklerken ve küçük yaratığın kışına büyük bir zevkle şiş batırıyordu. Bu sırada penisinde hiçbir tahrik belirtisi yoktu ve onun talimatları doğrultusunda yapabildiğim en sert ve seri şekilde oynuyordum penisini ile. “Siktir” dediğini duydum, acımasız adam kızın beline sarılmış onu yerden kaldırıyor. “Siktir” dedi yeniden, “Bu küçük paketi alevlerin içine atmak ne eğlenceli olurdu.”

Söylediğini hemen pratiğe geçirmişti, kızı kararlılıkla delikten aşağıya sallandırdı.

“Seviş!” diye bağırdı, “Seviş! Seviş! Seviş benimle, kanlı becerici orospu,” diye haykırmaya başladı ve mekanik bir hareketle sallanan vücudu delikten aşağıya alevlerin arasına bıraktı.

Sonra boşalmak üzere olduğunu fark edince eline aldığı hançeri ile kurbanı bıçaklamak için delikten aşağıya atladı, oysa kurbanın çığlıkları kesilmiş ve büyük ihtimalle yanarak can vermişti. Büyük elçiyi bir daha hiç görmedim ve paramı yaşlı kadın ödedi, bana gördüklerime karşın dilimi sıkı tutmamı söyledi, bir daha saygın adam hakkında bir şey duymadık.

Durand ile birbirimize hiç kadın müşterimiz olmadığını söylüyor-duk ki, Sinyora Zanetti çıka gelmişti, Venedik’in en saygıdeğer ve en zengin kadınlarından biriydi, bizimle bağlantı kurdu ve beni davet etti. Etkileyici yaratık otuz beş yaşındaydı, Romalı zengin kadınlar gibi klasik bir görünümü vardı. Ne ilahi bir yüz ifadesiydi! Yaşayan Venüs gibiydi, Tanrıçalar kadar güzeldi.

“Geçen gün seni Santa Maria della Salute’de gördüm,” dedi bana çekici kadın. “Benim gibi sende kuşku yok ki, şehvet arıyordun, senden hoşlandım ve eminim ki, oralara şehvet arayışı içinde olmayan başka kimse gitmez. Buralarda, kiliseler genel ev gibi işler... Biliyor musun me-leşim, çok tatlısın; kadınlardan hoşlanır mısın?”

“Bu açıklamalar karşısında kim tepkisiz kalabilir ki?”

“Ah, işte bu Fransız kibarlığı; Paris’te geçirdiğim on yıl bu tekniği kavramamı sağladı. Lütfen, bana açıkça kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığını söyle... Şöyle diyeyim benimle sevişmek ister misin?”

“Tüm Tanrılar adına, evet.” Ve bu sözleri sarf ettiğim sırada güzel Venediklinin beline sarılıp yarım saat boyunca ağzını yaladım.

“Büyüleyicisin, meleşim,” dedi göğüslerimi okşarken “Ve seninle zevkli dakikalar geçirmek isterim.”

Birlikte yemek yedikten sonra neşeli, şehvetli ve zevkli bir gece geçirdik. Zanetti, müthiş zevk veren bir kadındı, bunun sanatını biliyordu, beni çok az el bu kadar iyi etkileyebilmişti. Beş ya da altı kez boşaldıktan, yapay penislerle seviştikten, birbirimizi emdikten sonra lezbilyenli-

ğın doruğuna ulaşmıştık, “Şimdi becerilebiliriz,” dedi dostum.

Zili çaldı.

“Orada hiç adamım var mı?” diye sordu on sekiz yaşındaki civelek hizmetçisine.

“Evet hanımım, on tanesi hazır, bu akşam onlara ihtiyacınız olabileceğini düşündüklerinden kendilerini parlattılar.”

“Onları elliyor musun küçük götçü?” diye sordu.

“Evet hanımım, bir ya da ikisini elledim ama boşalmadılar, sinyora bunu kontrol edebilir.”

“Getir onları buraya yeni arkadaşşıma sürpriz yapmak istiyorum.”

Rosetti hemen kendini on adamın arasına attı, hepsinin yüzleri ve vücutları zevkime layıktı. Hanım ve hizmetçisi pırıldayan bakışları ile silahları hazırladılar ve birden kendimi on mızrağın arasında buldum, yapabildiğim tek şey iki elimle onları kavramaktı.

“İyi!” dedi Zanetti, çıplaktı, uzun saçları salınıyordu, yüzü kıpkırmızıydı. “Tüm bunlar senin eğlenmen için, penislerin nerene girmesini istersin?”

“Siktir! Yapıştır onları, birini buraya, birini şuraya, her yere...” dedim.

“Hayır, sevgilim bu dünyada sahip olacağın her şeyi önce hak etmelisin, ilk serviste onları önce sığınağından alacaksın, bu seni heyecanlandıracak, diğer pozisyonlar için yanıp tutuşacaksın, her şeyi bize bırak.”

Rosetti de soyunmuştu; o ve hanımı heyecanla birbirlerine sürünüyorlardı, sporcularımızın tahrik olmalarını sağlıyorlardı ve dostum birini diğerinin ardından sığınağıma yönlendirmeye başladı. Emirler verdiği sırada, fahişe üzerime çıkıp benim klitorisimi emerken kendi sığınağını emmem için bana sundu, bu sırada iki genç tarafından düzülüyordu ve kız beni düzen gencin kışına üçüncü adamın penisini yerleştirdi.

Bu başlangıç batırmaları dostlarım bana çok zevk vermişti, hayal edebileceğinizin çok ötesindeydi. Başta, onu birden bana aletlerinin

zevkini tattırdılar, sonra onlara kıcıımı sundum böylece aralıksız göt becerişi başlamış oldu, bu süre boyunca sığınağım Zanetti tarafından düzüldü, diz çökmüştü bir eliyle de penislerden birini ısıtıyordu. Beni beceren adamı başka bir adam beceriyordu ve ben Rosetti'nin sığınağını emiyordum, o ise alevler içinde yanarken çalıları arasına aldığı iki penisle oynuyordu, bu şekilde onun sığınağını emerken arada dudağım penisleri de alıyordu. Tüm penisler içime girdikten sonra sahneyi toplu bir birliktelik tablosu ile kapatmaya karar verdik. Beni kıcımdan düzen adamın üzerine yattım, diğer bir adam beni sığınağımdan düzüyordu, üçüncü adamın penisini sağ elimle Zanetti'nin kıcına yerleştirdim, beşinci penisi ise o sığınağından aldı; sol elimle ise aynı hizmeti Rosetti'ye uyguladım böylece o da önden ve arkadan düzülyordu. Sekizinci adam beni düzen adamın kıcını düzüyor, dokuzuncu ise önce Rosetti'nin sonra benim ağızımda konaklıyordu.

“Halen ikisi için yerimiz var,” dedi Zanetti; “Beni ve hizmetçimi iki adam gayet iyi bir şekilde kışlarımızdan düzüyor, bu dengeyi bozmadan onların kışları penislere misafirlik ediyor. On beş yaşındaki grupta katılırsa, yaşayacaklarımız çok daha zevkli olabilir.”

Zevkten inlemeye başlamıştı, benimde tek cevabım inip, kalkmak olmuştu ve coşma anı on üçümüzü birden aynı anda yakalamıştı, birlikte sperim seline boğulduk... Ya da şehvetle yanıp, kül olduk.

Zanetti, tüm pozisyonları tekrar ettikten sonra ikincil bir rol oynamaya başladı, namussuzun sıra dışı soytarılıklarını izlemekten büyük zevk alıyordum. Sappho, Messelina gibi birçok eski örneği denedik; küfür, sersemlik, seks, zevk haykırışları, derin inlemeler, feryatlar, kriz çılgınlıkları! Oh, tekrar ediyorum, Venüs bile bu kadar çılgın olmamış, bu kadar orospuluk yapmamıştır.

Fakat bununla yetinmemiştik, becerildikten sonra, içki içtik, içkiyi de aşırıya kaçırınca bu sefer üçümüz sarhoş olduk ve yeniden birbirimizi baştan çıkarmaya başladık, orospular gibi sabah güneş doğana dek buna devam ettikten sonra tazelenmek için uykuya daldık.

Günler sonra o çekici yaratık beni ziyarete geldi. Benden çok etki-

lendiği ağıktı, beni aklımdan çıkaramamıştı.

“Şimdi, sevgili dostum sana olan tutkumu açıklamak istiyorum,” dedi. “Ahlaksızlık kokusu alıyorum ve felsefi anlayışının bu yönde olduğunu biliyorum, buraya beni rahatlatman umudu ile geldim.”

“Konuş sevgilim, en çok hangi günahları seversin? Hangilerinden daha çok zevk alırsın?” diye sordum.

“Hırsızlık. Hiçbir şey beni başkalarına ait şeyleri çalmaktan daha mutlu edemez ve bu yolla yılda yüz bin livres kazanıyorum, tek bir günüm bile hırsızlık yapmadan geçmez.”

“Rahat ol sevgilim,” dedim arkadaşımın elini tutarak, “Sevdiğin kadının da hırsızlığın büyük fanatiklerindendir. Senin gibi bende çalmadan yaşayamam, çalmak bana büyük zevk verir, büyük zevk! Geçmişte de çok yaptım. Hırsızlık sevgilim doğal bir dürtüdür kötü değil, iyi olarak kabul edilmelidir. Eminim ki, senin ilkelerinde ahlak ve vicdana yer yoktur.”

“Bu tür konularda benden daha sert biri yoktur herhalde,” dedi Venedikli. “Aklım her fırsatta binlerce kötülük planlar, tutkularım söz konusu olduğunda başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.”

“İyi,” dedim, “Cinayet işler misin?”

“Kuşkusuz, en korkutucu olanı o, eğer fırsatım olsaydı insanların cinayet işlemeye hakları olduğunu savunurdum,” dedi.

“Ah, seni, öpmek istiyorum, seni binlerce kez öpmek istiyorum, sen mükemmel bir kadınsın ve sana hayranım,” dedim.

“Bana karşı açık olursan, bende olurum; beni dinle ve bana güvenmekten dolayı çekinme. Ve bana duyduklarını kimseye anlatmayacağına dair söz ver.”

Sessiz kalacağıma dair söz verdim ve sonra dostum konuşmaya başladı.

“Biliyorsun Juliette, ben dul bir kadını ve bu nedenle hayatımdaki tercihlerimden dolayı kimseye hesap vermek zorunda değilim. Özgürlüğümü nasıl kazandığımı sorma bana... Ama eğer itiraf etmem gerekir-

se, bunun işlediğim dahiyane suçlar sayesinde olduğunu söyleyebilirim.”

“Kendi ellerinle mi yaptın?”

“Hayır. Ona suikast düzenlemek istemiştım, Venedik’te bu işler çok kolay olur, birkaç altınla tüm engelleri aşabilirsin.”

“Kendin yapsan daha iyi, olurdu. Her şekilde bu sır aramızda kalacak, merak etme.”

“Sevgilim, sana hayranım! İşin içine kötölük ve suç girdiği zaman ve sıkıcı bağlardan kurtulunca her şey ne kadar da güzel oluyor; onlar ne hakla bizim özgürlüğümüzü kısıtlayabiliyorlar? Bütün kadınlar kocalarını öldürsünler, dul ve özgür olsunlar.”

“Venedik hırsızlık, dolandırıcılık şantaj yapan ve kendilerine karşı direnenleri öldüren zalimleriyle ün salmıştır, bunu bilmelisin. Bu tür ilişkiler ve insanlar çoktur, etkisi otuz, kırk yıllık bir alana yayılmıştır ve merkezleri Moberti’nin evidir, suçları o yönetir ve organize eder.”

“Şimdi, Moberti benim sevgilimdir, onun için çıldırıyorum, ona karşı duyduğum hisleri bir adama karşı kimse duyamaz eminim. Ve güvercinim onu gördüğünde ona neden böyle tutkuyla bağlandığımı da anlarsın. Aslında seni fazla merakta bırakmak istemediğimden biraz açıklayayım, onun zevkleri, tutkuları, ateşi, düşünüş tarzını fiziksel özelliklerinden daha çekici buluyorum.”

Moberti, kırk dört yaşındadır, Judas gibi kırmızı saçlıdır, gözleri bulanık ve küçüktür, birbirine yakındır, ağzı büyüktür ve dişleri hastalıktır, burnu ve ağzı zencilerinkine benzer, kısa, bodur, şekilsizdir fakat tüm bu eksilere rağmen aleti müthiştir, benim götçü yanıma alevlendiriyor, kavuruyor, kıcımlı her düzduğünde beni ortadan ikiye ayırıyor... Ve benimle bu pozisyon dışında başka hiçbir pozisyonun bu kadar çok zevk almaz. İşte sevgili Juliette, taptığım adam böyle biri. Onu her gün yüzlerce kez boynuzluyor olmama rağmen o benim bu kaçamaklarıma itiraz etmez, onların benim için kaçınılmaz olduğunu bilir. Ayrıca benim ona karşı vefasız ve yalancı olmam onu heyecanlandırır, bu onun benden daha çok hoşlanmasını sağlar, ona göre ben istediğim kadar, istediğim kişi ile düzüşmeliyim. İkimizde de kıskançlık yoktur, yani biz

tam olarak birbirimizin ruh eşiyiz.”

“Moberti benim hayran olduğum türden bir akla sahip, hayal gücü çok orijinal, sertliği çok doğal, prensipleri olağanüstü, ateizmi çok etkileyici, ahlaksızlığı kusursuz, tüm bu özellikleri ile aklımı başımdan alıyor ve bu nedenle ona hayranım bugüne dek hiçbir tarihėinin, hiçbir şairin ifade edemediği bir aşkla tutkunuyum onun.”

“Tahmin edeceğin gibi Moberti’nin Venedik’te çok ajanı var, zenginlerle ve yüksek sınıftan insanlarla görüşür, zekası ile çevresindekileri etkiler. Ben de o ajanlardan biriyim, insanlar hakkında bilgi toplarım ve bu yolla büyük soygunlar planlarım. İlişkimiz  yıl önce başladı, o zamandan beri ona hizmet ediyorum ve bu kadar kısa süre içinde ona, onlarca milyon kazandırdım, en az dört yüz kişiyi öldürmesini sağladım, yani aklımda kaldığı kadarıyla. Bu tür suçları işlediğimde ya da işlettirdiğim de sevgilim,  gün  gece orgazm oluyorum. Sibiryalı hırsızlar gibi adamları hırsızlık yaparken o bir kenarda kurbanların boğazını kendi elleriyle keser.” “O, bence yaşayan en barbar ve en kötü namussuz. Benim karakterimle onun işlediği suçlar birleştiğinde ona olan düşkünlüğüm ortaya ıkıyor.”

“Suçu erdeme yüzlerce kez tercih eden, düzelmez bir kstahtır, yirmi beş senedir fiilen suçun içinde ve onca zamandır hiçbir gün zan altında kalmamıştır. Bu adam, bu şekilde yaptığı serveti ile Dalmaçya’da on beş ya da yirmi yıl önce daha biz tanışmamışken harika araziler satın almış. İnsanlık tarihine en kötü olaylarla imzamızı attıktan sonra orada yaşamımızı tamamlamayı düşünüyoruz.”

“İşte sana anlatacaklarım bunlardı, sevgilim bizim hakkımızda ne dşndğine karar verebilirsiniz. Eğer istersen sevgilimle grşmeni sağlayabilirim o ve benimle bir akşam yemeği uygun olur; birbirimizden ne kadar zevk aldığımızı görürsün ve eğer istersen aramıza katılırsın, l seks yapabiliriz.”

“Emin ol, bana bundan daha iyi bir teklifte bulunamazdın. Her şeyi, her şeyi kabul ediyorum fakat iki koşulum var; birincisi eğer sevgilin benimle yatacaksa bunun ücretini ödemeli ve eğer birlikte hırsızlık yap-

caksak kazancın bana düşen payını almak isterim. Birinci koşulum ek olarak birlikte şehvetli anları da paylaşmayı ekleyebilirim; artık orospun değil, senin dostun olmak istiyorum.”

Sohbetin ardından sırada harika bir yemek vardı ve yeniden kısa sürede görüşme sözü vererek birbirimizden ayrıldık.

Bu dostluğun nereye varacağını bilmiyordum ama en iyisini düşünmeye devam ediyordum, durum netlik kazanmadan dostuma bir şey söylememenin daha doğru olacağını düşünmüştüm. Bunun yanı sıra ilişkimiz ne kadar yakın olsa da özgürlüğümüzü kısıtlıyor, istediğimizi diğerine hesap vermeden yapmamızı engelliyordu.

Birkaç gün sonra Sinyora Zanetti beni arkadaşı ile tanıştırmaya davet etti, adam benimle tanışmayı arzu etmişti ve bu yüzden bir sonraki günkü yemekte beni aralarında görmek istiyorlardı. Yemek Moberti'nin şehirden tekne ile birkaç dakika uzaklıktaki San Giorgio Adası'ndaki harika evinde idi.

Adamın bakışları ondan daha iğrenç bir adam olamayacağını kanıtlar nitelikteydi, yüzünden ne kadar dikkatli ve kurnaz olduğu okunuyordu.

“İşte burada,” dedi Zanetti beni onunla tanıştıtırırken, “Sana sözünü ettiğim tatlı kız, onu her yönden tatmin edici bulacağından eminim.”

Bunun üzerine eşkiya, beni elimden tutup tek kelime etmeden yandaki odaya götürdü, oda önceden hazırlanmıştı, şaşkınlığımın arasında, on beş yaşlarında iki muhteşem güzellikte çocuğun hazır beklediklerini gördüm.

“Kendini bir rezaletin ortasında sanma,” dedi seks düşkünü küçük adam. “Ben göçüyüm. Seni her ne pahasına olursa olsun düzeceğim, kışından, bunu iyice kafana sok. Bana oranı göster fakat sığınağını bakışlarımdan uzak tutmaya çalış, sanki senin sığınağın yokmuş gibi görünmeli bana.”

Adam sahne açılışını kaba bir ifade ile yapmıştı. Bu adamda çekici olan taraf neydi anlamamıştım fakat onu gördüğüm ilk dakikadan itibaren onun otomatik olarak sevilebilecek bir adam olduğunu dü-

şünmüştüm. Moberti, uzun süre kışma baktı, hiçbir detayı gözünden kaçırmamıştı ve sonra iki kuvvetli şaplak attı kışımın her iki yanağına, “İyi” dedi, “Hoşuma gitti, soyunabilirsin.”

“Peki dostunuz, sinyor?

“O da gelecek; o olmadan hiçbir şeyin başlamayacağını iyi bilir.”

Ben odamda soyunurken, Moberti yeni yetme oğlanları ile oynuyordu.

Güzel Venedikli belirdi.

“Her şey için hazır mısınız?” diye sordu sevgilisi. “Rahatsız edilme tehlikemiz yok değil mi? Tüm kapılar kilitlendi mi? Yemek iyi mi?”

“Güven bana. Biliyorsun hiçbir şeyi gözden kaçırmam.”

“O halde, huzur içinde düzüşelim ve hayal gücümüzün bize sunduğu tüm fantezileri yaşayalım.”

“Dostum hiçbir şey senin yanında değil, burada Tanrı’nın seni koruyan bakışlarından uzaktasın.”

“O tanık beni pek endişelendirmiyor,” dedi alçak adam, “Üzgünüm ama Tanrı yok, ona böyle hakaret etmek bana huzur veriyor. Peki, bu genç hanım ne düşünüyor? O da bizim gibi mi?”

“Kesinlikle öyle. Sana onun hakkında anlattıklarımı hatırla. Bir an önce işini yapmak istiyor ve eminim ki, performansı seni her yönden çok memnun edecek.”

“Hali hazırda kışından memnun kaldım, bu bir kadın kışına göre çok iyi. Gel sevgilim her şeyi hazırlayalım.”

Hemen iki gencin pantolonlarının düğmelerini çözdüler, Zanetti onların kışını sevgilisine sundu, adam divanın üzerinde kendisi ile oynarken gençlerin kışını inceliyordu.

Bana “Çabuk, onların yanında senin kışını da görmek ister,” diye fısıldadı.

Çalılığımı iyice kamufleja aldım ve hızla diğerlerinin yanında yerimi aldım, Moberti üçümüzün kışlarını aralayıp bir dakika kadar inceledi. Benimkini tutkuyla ve istekle öpüp, dilini derinlerime kadar ulaştırdı. Sonra adamlarından birinden bacaklarımın arasındaki çalılarımı yol-

masını istedi, ben bunun üzerine kıpırdanmaya ve aniden silkinmeye başladım o da dilini anüsümün derinlerine kadar götürdü bu sırada metresi onunla oynasırken, oğlanlardan biri de Venedikli güzel kadın ile oynayıyordu.

“Şimdi, beni dikkatle dinle,” diye söze başladı eşkıya. “Her şeyden önce, senden istediklerimi yerine getirmen gerekiyor ancak bu şekilde anlaşabiliriz. Oğlanlardan biri senin saçını koparıken sen aynı anda benim ağzıma osuracaksın, o, saçının altı telini birden çektiğinde ağzıma işeyeceksin ve oğlana küfredeceksin.”

Seks düşkününün bu garip isteğini başarıyla yerine getirmiştım, o da aldığı zevki küfrederek ifade ediyordu, öfkesi alev almıştı hemen gidip kamçısını aldı ve yaklaşık yarım saat boyunca beni kırbaçladı.

“Ne yapıyorsun? Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Zanetti, oyunda üstlendiği role devam ediyordu. “O, sana ne yanlış yaptı?”

“Osurdu iğrenç kadın, daha da fazlası iğrenç sidiğini oğlanımın güzel bedenine sıçrattı ve onu cezalandırmaktan başka yapacağım bir şey yok.”

“Tamam o halde pis hergele,” dedi Zanetti sevgilisinin zevklerini iyi biliyor, onu iyi tanıyordu. “Arkadaşımı bırakana kadar bende seni aynı şekilde kırbaçlayacağım.”

Bunun ardından Zanetti, adamı kırbaçlamaya başladı ve yaklaşık on beş dakika sonra eşkıyanın penisi ayak kadar uzun, sekiz inç genişliğine ulaşmış bir bomba halini almıştı.

“Daha önce bu kadar büyüğünü gördün mü?” diye sordu yanıma yaklaşarak.

“Gökler adına!” diye bağırdım. “Eğer bu aletle içime girersen delinirim!”

“Sana olacak olan da bu zaten,” dedi, metresinden soyunmasını istediği sırada. “Bu çocuklar kadar kötü durumda olmazsın, onların vajinal bölgeleri daha hassas.”

“Onlara ne olduğu umurumda bile değil ama ben ölmek istemiyorum.”

Bu noktada Zanetti, konuşmacıma öpmesi için kıcını sundu, bu

sırada oğlanlardan biri onun sığınağının kıllarını yoldu, o da hemen sevgilisinin burnuna iyi bir osuruk attı, adam küfredip, köpürmüştü ve hemen devasa aletini kadının anüsüne dayayıp içine daldırdı ve onu hemen düzmeye başladı. Çocuklar ve benim kıçlarımızı operasyon süresince kurnazlıkla öptü, yaladı.

Çok etkilenmiştim ve Zanetti'nin olduğu o devasa aleti içine alış pozisyonunda olmak istedim ama orospu geri çekilmedi.

İnleyen eşkiya öne arkaya gidip geldiği süre boyunca kıçlarımızı ısırdı ve vurdu. Grup dağıldığında o da Zanetti'nin içinden çıktı, her birimize gözlerindeki büyük öfke ile baktı, divana uzandı ve yüzünü metresinin kıçına gömüp, anüsünü emdi ve bizden teker, teker gelip onunla özenle oynaşmamızı istedi, aleti ile ilgilenmemizi, öpmemizi, testislerini yalamamızı ve üç parmağımızı anüsüne sokmamızı istedi.

Bu oyun sırasında aleti hareketlenmişti ve boşlama noktasına ulaştı fakat hayır boşalmadı yeniden kendini kaybetti ve kamçısını alıp dördümüzü birden tüm gücüyle kırbaçlamaya başladı. Operasyon bittiğinde bana bakıyor olduğunu fark ettim, bakışı dehşet doluydu.

"Götçü kız, seni öldürmek istiyorum," dedi.

Bu zamana dek yaşadığım hiçbir macerada bu kadar çok korkmamıştım ve Zanetti'nin çaresiz bakışları bu korkumu daha çok arttırmıştı.

"Evet, son duanı et," diye devam etti İtalyan, "Evet, aptal orospu, seni öldürmek istiyorum."

Konuşurken boğazımı sıkıyordu, beni boğacak gibiydi; sonra hançerini yakaladı ve göğsüme yaklaştırdı, aynı anda beni hiç dikkate almayan, hiç bakmayan metresi onunla oynaşıyordu. Beni birkaç dakika bu ölümcül pozisyonda tuttuktan sonra, divana yatırdı, aletini kıcımdan içeri daldırdı, tüm vücudumun donduğunu hissetmiştim ve o an daha ne olduğunu anlamadan alet derinlerime ulaştığında bayıldım. Dostum o arada beni tutmuş ve yeniden uyanmamı sağlamıştı, bu sürede hor görüldüm, o canavar makineye hiç itirazsız boyun eğerek beni tüketmesine izin verdim. Bu olduğu sırada Moberti, bir tarafında bulunan oğlanın kıçını okşuyor, diğer yanında Zanetti'yi dudağından öpüyordu.

Bunun ardından, içimden çıkmadan ve bir dakika bile beklemeden beni divandan alıp, yere indirdi, benden kıcıımı olabildiğince yukarı kaldırmamı istedi, oğlanlardan biri üzerime çıkmış, boynuma yapışmış başımı tutuyordu, bir süre Moberti bu pozisyonda olan gencin ağzını yaladı ve Zanetti, sevgilisinin ağzını tercih ettiği kişinin kış deliğini kendine uygun bulmuştu. Tüm bunlara rağmen yine de orgazm olmamıştı, aleti hızla ve beni delip yok ederek, içimden çıktı, çektiğim acı tarifsizdi.

“Kıçı iyi,” dedi aletini hızla çekip, çıkarttığı an. “Sıkı ve sıcak fakat becerildiği sırada kıpırdanıyor ve Zanetti bilirsin bu tür kıpırdanmalara karşı toleransım yoktur, ya sabit duracak ya da orgazm olamam.”

Sonra metresi onu kırbaçlamaya başladı, ben yerde yatıyordum, oğlanlar efendilerinin penisi ile oynuyorlardı

Sonra bana yerden kalkıp, divana uzanmam söylendi ve çocuklar üzerimden atlayıp benim kıcıımın yanına kışlarını bitıştırıp yattılar, gençlerin deliğine girdi, cesur bir direnişle karşı karşıya kaldı.

“Bağla şu piçleri!” diye bağırdı hergele.

Ben de Zanetti’nin isteği üzerine ona yardım etmek için kalktım ve birlikte gençleri bağladık, Moberti ağzına kadar spermle dolmuş halde çocuklara aletin kafasını dayayıp deliklerini aşmaya çalıştı fakat başarısız olmuştu, Zanetti devreye girdi ve çocuğun üzerine çömelip oturdu. Moberti yeniden girişe geldi, şimdi çocuk sabitlemişti ve hareketsizdi. Üç şiddetli deneme sonunda devasa boyuttaki penis zavallı, küçük çocuğun anüsünde kayboldu; ben aynı anda namussuzun kıcıyla oynayıyordum, o da diğer çocuğu avuçluyordu.

Bu şehvetli oyun sırasında namussuz korkunç şeyler söylemişti. Sürekli olarak suçtan, iğrençliklerden, katliamdan söz ediyordu ve tüm bunlara rağmen halen orgazm olmamıştı. İkinci çocuk aynı pozisyonda bağlı idi, Moberti aynı şekilde kendini eğlendirdi, bir yandan metresi baş aşağı bir pozisyonda çocuğun üzerinde idi, bu şekilde ama kışa ve bir ağza ulaşabilecek pozisyonda idi. Onu kırbaçlıyordum. Halen sözleri çok korkunçtu ve o sırada yere kan sızdığını gördüm, acımasız yaratık

boşaldığı sırada aynı anda ufak hançerle seviştiği ve yanında duran oynadığı diğer çocuğu tam yirmi yerinden yaralamıştı.

“Alçak!” diye bağırdım kışına vurduğum kırbacın gücünü arttırarak, “Bu yaptığın hainlik için ve gerçekten bir canavar olduğun için kendinle gurur duyabilirsin.”

Orgazmı dehşetli olmuştu, daha çok volkanik bir patlama gibiydi, bir insandan çok vahşi bir yaratığınkine benziyordu.

Rahatlıkla iki ceseti küçük bahçede açılan çukura gömdük, kurtulan üç kişi giyinip gittiler. Moberti, yemekten önce uyanmadı.

“Evet, gerçekten farklı bir adam,” dedim metresine.

“Daha hiçbir şey görmedin, bugün oldukça sakindi, bazen çok daha kötüsü olur,” dedi Zanetti.

Diğer kurbanlarla yemekten sonra ilgilenecekti.

“Eğer kurbanları kız olursa onlara on katı fazla eziyet eder.”

“Kadınlar onu daha mı çok hareketlendiriyor?”

“Elbette. Acımasızlıktan zevk alan insanların hikâyesi hep aynıdır; zayıflık, narinlik, kadındaki tat onları daha güçlü tahrik eder ve bu savunmasız hale karşı güçlü olan tarafın öfkesi daha şiddetli olur. Daha savunmasız olana yapılan saldırı her zaman daha şiddetli, daha alçakçadır, verdiği zevk ise çok daha fazladır. Canını gerçekten acıttı mı?”

“Beni neredeyse sakatlayacaktı. Büyük penisler gördüm ama hiçbiri bana bu kadar çok acı vermemişti.”

Moberti, kısa sürede yeniden uyandı, yemek anons edilir edilmez gözlerini otomatik olarak açtı, yemek servis edildi. Serin ve korunaklı bir odadaydık servis için her şey hazırды, hizmetçiler her ihtiyacı karşılamak için komut bekliyorlardı. Yemek sırasında bana işlerinden ve benim onun işlerinde aktif rol almamdan söz etti, hırsızlık yapacak ve onun için kurban bulacaktım, bu durumda Durand’ın evden ayrılması gerekiyordu ve evde tek başıma onun için hizmet etmem şarttı, soymak ve öldürmek istiyordu. Onu dinledikten ve kısa süre düşündükten sonra kendimi böyle bir tehlikeye atmanın gereksiz olduğunu fark ettim çünkü bana yarardan çok zarar olacak gibi görünüyordu ve hiç tered-

dür etmeden teklifini reddetmeye karar verdim. Fakat bunu ona hayallerini yıkmadan söylemek gerekiyordu. Ona hizmet edeceğime dair söz verdim ve ona karşı çok sıcak davrandım. Sanki çok güzel zaman geçirmişiz gibi masadan samimiyetle ayrıldık ve Moberti beni küçük bir odaya aldı.

“Juliette,” dedi kapıyı kapattığında ve yalnız kaldığımızda, “Zevklerinizi anlamış olman gerekiyor, cinayetten ne kadar çok hoşlandığımı fark etmişsindir. Senin de benimle bu suçları paylaşacağını düşünürsek cinayete olan hevesini saptamam gerekiyor, değil mi? Elbette. İçinde korku, vicdan azabı ya da zayıflık olmayacağından emin olabilir miyim?”

“Bu kuşkulara hiç gerek yok sevgilim,” diye yanıtladım. “Sana hizmetim zaten bu tür kuşkuların ne kadar yersiz olduğunu ortaya koyacaktır, işleri sonuca ulaştırman için sana hizmet edeceğim.”

Ve bu sırada acımasız hayal gücümde hain bir fikir belirdi. Bu adamın metresi olmak istemiyordum ve ona ortak da olamazdım, sadece pislik olsun diye kıskançlık numarası yapmaya karar verdim.

“Sadece tek bir noktada sorun var,” dedim ciddiyetle. “Entrikalarda ikinci planda olmaktan pek hoşlanmadım.

Biri sevdiği zaman ona düşkün olur ona güvenir, bu değerli hazinelere ben sahip olabilecek miyim? Bana teklif ettiğiniz her şeyi kabul ettim, doğru fakat bu işte tek olmayı çok daha fazla tercih ederim ve etrafımda senin Zanetti kadar tehlikeli bir rakibim olmasını istemem...”

Ve üçkağıtçı adam beni büyük bir şaşkınlık ve ilgiyle dinledi.

Bir dakikalık sessizliğin ardından bana, “Gerçekten bana aşık olabilir misin?”

“Ah, bu başka bir duygu... Zevkleri benimkine bu kadar yakın bir adam için çıldırabilirim.”

“Çok iyi, başka söze gerek yok, her şey hazırlanacak. Sen kesinlikle Zanetti'den çok daha güzelsin, seni tercih ediyorum ve kalbimde yerin tek olacak.”

“Fakat bunu fark ettiğinde umutsuzluğa kapılacak! Böylece benim en büyük düşmanım haline gelebilir. Seni baştan çıkardığım için beni affedebileceğini düşünüyor musun?”

“Oh, canımızı sıkmaya fırsatı olmayacak.”

“Tanrım ne müthiş bir fikir! Ürperdim... Senin sevdiğin kadına bağlandım... Bu işten dehşetli bir şekilde kurtulmayı mı düşünüyorsun?”

“Dehşet? Hayır böyle bir şey yok, yaptığımız her şey basit olacak, doğadan ilham alacağız; bu temel kuraldır, bu konuda kuşkuların olmadığını umut ediyorum.”

“Ah, benim ilkelerim sana olan tutkularımdan neredeyse bir asır önce yerine oturmuştu... Fakat sana söylüyorum o yaratık nefes aldığı sürece ben endişeli olacağım, bir yanda onun varlığı beni rahatsız ederken, diğer yanda seni kaybetmekten korkacağım. Bu sorunu çözmeden bir şey yapmamız doğru değil gibi geliyor bana. O kadın çok yaramaz eğer senin hakkında bana anlattığı her şeyi bilseydin.... Ah, inan bana eğer bu sorundan gerçekten kurtulmazsak o, bize bir an bile huzur vermeyecektir.”

“Sana hayranım, harika kız,” dedi İtalyan beni kollarına alırken, “Rakibinin sonuna karar verdim, zafer senin olacak, öleceğinden bir an bile kuşkun olmasın.”

Ve benim kadar bu fikirden tahrik olmuş olan Moberti, kıcımlı ya kalayıp bir an bile beklemeden içine kaydı, o devasa penisin içimi parçalayışı ile çığlık atmıştım fakat ateşli halim, onun okunun tam olarak hedefe ulaşmasından önce, toplarının kıcımda dans edişi ile boşalmamı sağladı.

“Ona ne yapmalıyız?” diye sordu alçak herif beni düzdükten sonra. “Onun acı çekerken bizim zevklerin ortasında olmamız gerekiyor.”

Bunu yaptık ve size anlatacağım olaya üzerinde düşünerek birlikte karar verdikten sonra diğer odaya geçtik.

Moberti doruk noktasındaydı, benim içimdeyken tohumlarını boşa harcamamak için özen gösteriyordu. Zanetti, bizim uzun süren yokluğumuzdan tedirgin olmuştu ve geri döndüğümüzde bakışları kıskançlık

doluydu. Birlikte sabah seks partisinin yapıldığı odaya gitmeyi önerdi ve orada sevgilisine yeni aletler verdi. Bizi orada yirmi altı yaşında bir anne bekliyordu, yedi aylık hamileydi ve iki tatlı, küçük kız vardı, biri on bir, diğeri dokuz yaşındaydı, el ele tutuşuyorlardı. Moberti duruma alışkın bir tavırdaydı.

“Bu beni çok tahrik edecek. Bu kadın çok yanılıyor, benim ona iyi davranacağımı düşünüyor fakat benim, onun için düşündüğüm işken-celer korkunç. Peki, Zanetti yine kapıları kilitleyelim, huzuru sağlayalım, ne olursa olsun evde hiç ses olmasını istemiyorum, rahat olmalıyım. Penisimi kaldırdığımda tüm dünyanın önümde hareketsiz durmasını istiyorum.”

Moberti oturdu, metresinden Angelica’yı soymasını istedi, bu sırada kızlardan büyük olanına ve küçük Marietta’ya, beyefendi onlara emir vermeden önce sessizce ve saygıyla beklemeleri söylenildi.

Zanetti, özenle Angelica’nın mahrem yerlerini örttü ve sadece kıcını açarak Moberti’ye sundu, alçak onu inceledikten sonra bir saate kalmadan kıcın görünümünde değişiklikler olacağını söyledi. Tıka basa dolu haldeki kadının göbeğini dürtmeye başladı, şehvetle çimdikliyordu ve her şekilde onun için ne büyük tehlike olacağına dair haber veriyordu.

“Ah, sinyor!” dedi çekici Angelica, “Beni acımasızca aldattınız ve şimdi benim için dehşet şeyler planlıyorsunuz, bari karnımdaki çocuğa saygı gösterin....”

Bu konuşma karşısında suçlu adam güldü.

“İki kez öldün orospu,” diye bağırdı, zavallı kadını kırbaçladığı sırada, “Oh, gerçekten, gerçekten! Rahat ol senin yerin benim gözümde çok farklı, kadınları mezara göndermenin benim için değeri her zaman çok yüksektir ve etkileyici görünümünün beni nasıl baştan çıkardığını hissetmişsindir. Büyük kızını benim için soyamakla işe başlayabilirsin ve Zanetti, bu sırada sen de Angelica’yı aynı pozisyonda önüme getir.”

Tüm bu süre boyunca seks çılgını adamın bacakları arasında diz çökmüş ateşini söndürmemek için uğraşıyordum ve arada dudaklarımı öpüyordu. Ona getirilen kız kadar tatlı bir şey olamazdı ve kız bu masu-

miyetiyle vahşı yaratığın tüm acımasızlığını ortaya çıkartıyordu. Çocuk öne alındı ve ona karşı da aynı muamele yapıldı.

“Gözlerime inanamıyorum!” diye bağırdı alçak. “Hepsini aynı şekilde düzmek ne utanç verici.”

Bunu söyledikten sonra anneyi ele aldı, bacaklarını ayırdı ve bu şekilde onu bağladıktan sonra kışından düzdü. Onun isteği üzerine Angelica’nı, üzerine atladım ve çapkının dudaklarının kışıma ulaşabileceği şekilde pozisyonumu aldım ve benim de yanımda yerini alan metresi sevgilisinin ona ulaşması için kışını sunuyordu, Moberti’nin ellerinin ulaşabileceği yerde maşası ile canını acıttığı çocukların kıcı vardı. Çocukları rahatsız etmeyi yarım bırakıp, anne ile oynamaya başladı, bizden de ağzına osurmamızı istedi.

“Bu değersiz namussuzun karnına dizlerini bastır Juliette,” dedi ve ekledi “Tüm ağırlığını ver ki içindeki iğrenç meyve dışarı fırlasın.”

Zanetti ile birlikte harekete geçtik ve Angelica’nın içindeki zavallı hayatı dışarı atmak için devreye girdik. On beş dakika boyunca kışından düzülen zavallı kadın çılgınlık atıyordu. Moberti, onun içinden çıktıktan sonra kızlardan büyük olan Mirza’yı çağırdı. Zanetti, kızın bacaklarını araladı ve deliği gerdi bende aleti içeri yönlendirdim, annenin kışında olduğundan çok daha feci halde büyümüş durumdaydı. Büyük acılar sonunda başardık, Venedikli ve ben adamımızın öfkesini doruğa çıkarmak için elimizden geleni yapıyorduk. Moberti devam ediyordu ama kabzasının gücü kızı iyice zayıflatmıştı.

“Bundan nefret ederim, duydun mu beni Zanetti, onlara yaptığım işkence karşısında hissizler,” dedi öfkeyle Moberti. Sonra bana sessizce, “Onu cehenneme ne zaman göndereyim? Oraya onu en dehşet, en kara cinayetle göndermek istiyorum.”

Venedikli tarafından tutulan Angelica, bilincini yitirmiş kızını almak istedi, bundan faydalanan alçak ikisinin kışlarını aynı hızda yakaladı; benim kışım küçük olan kızın solundaydı, dostum ise sevgilisinin kıcı önünde eğildi fakat bu manzara karşısında nasıl eğlendiğini size açıklamama izin verin. Kışları öfkeyle dövmeye başladı, metresi de

buldog köpeğinin hırlamasını taklit ederek, Angelica'nın kışına vuruyordu. Hiç bu kadar komik bir tablo görmemiştim, sonunda zavallının butları parçalanmıştı. Bunun ardından bana ve küçük kızlara olan tüm dikkati ve öfkesi Angelica'nın üzerinde yoğunlaşmıştı, o da sonunda işkenceye dayanamayarak kızı gibi bilincini yitirdi. Moberti bunun üzerine kışı değiştirdi, sırada diğer kız vardı onun da bir süre canını yaktıktan ve düzduktan sonra uzun sivri dişlerini etine geçirdi.

Aynı anda Sinyora Zanetti, aldığı emirleri yerine getiriyordu. Sevgilisi düzerken, onun zevkini korumak için gözleri önünde kızı bıçaklayarak öldürdü, kız kan gölünün içine yığılarak son nefesini verdi.

“Alçak,” diye bağırdı, İtalyan. “Ne korkunç bir iş yaptığına bak. Bu yaptığın şey seni sonsuz acıya ve cehenneme gönderecek, bu işlediğin suça karşın sen de aynı ölüm cezasına çarptırılacaksın... Cesedi olduğu yerde bırak, bana birazdan lazım olacak.”

Bu yoğun dehşet anlarının ardından, iyice şişmiş haldeki penisindeki spermi dışarı fışkırttı ve Zanetti'den aileye göz kulak olmasını isteyerek benimle birlikte diğer odaya geçti.

Moberti odaya girdikten sonra arkamdan gelip penisini kışıma sürterek beni dudağımdan öptü ve “Zulüm edeceğim ve rakibin de kurban listemin ilk sırasında. Onun sonu için yaptığımız plandan daha berbatının olabileceğini düşünüyorum, benim için hiçbir yeterli gelmiyor, onun için en kötüsünü planlamalıyız. Ah Juliette, bak yeniden sertleştireyim, düşünmek bile bana yetiyor. Ne harika bir kış,” diye devam etti onu okşarken, “Sana tapıyorum Juliette, hayal gücün kusursuz, suç üzerine icatların etkileyici, Zanetti'den kurtulmak istiyorum çünkü senin sonsuza dek benim olmanı istiyorum.”

“Fakat sevgili dostum unutma, bu kadın sana tapıyor. Hain davranışlarının bir an bile zayıflamasını istemiyorum, sonra kendimi suçlarım. Ne de olsa o sana çok düşkün ve ben.”

“Orospunun hislerinin benim için hiçbir önemi yok, önemli olan benim hislerim ve benim tahrik olmam. Ha, yosma! Hiçbir şeyden kuşullanmasına izin vermeyelim, enfes bir gece bizi bekliyor. Şimdi ben

kaplan kostümü giyeceğim. Diğer odada onların üçü çıplak halde cese-
sin başında hazır olacaklar ve ben içeri girip üzerlerine atlayacağım,
onları canlı, canlı yiyeceğim ve Sinyora Zanetti ile ilgili hislerimin ne
olduğunu dişlerimi ona geçirip, ölüm çılgınlıkları atmaya başladığında gö-
receksin. Bunun ardından planımıza geçeceğiz ve eğer o sırada aklına
sıra dışı yaratıcı fikirler gelirse, onları da uygulayabiliriz, tabii istekleri-
me uygunlarsa.”

Gidip Zanetti’ye komut verdim. Böylece o da diğerlerinin arasına
katıldı ve emirleri yerine getirmeye başladı, durumun tuhaflığını an-
lıyordu ve bu merakını gidermek için bana soru sormaktan kendini
alamadı.

“Ne yapacak?”

“Göreceksin,” oldu cevabım soğuk bir ifade ile. Ve yeniden Mober-
ti’nin yanına gittim.

Onu mastürbasyon yaparken buldum, iğrençlikler ona ilham ver-
mişti, beni görünce otomatik olarak kıcıma yöneldi ve yanan aletini
aralığıma batırdı, beni eğdi ve dünyadaki hiçbir şeyin ona benim kıcım
kadar zevk vermediğine söz vererek, devasa boyuttaki değneğini içime
geçirdi. Kısa süre sonra içimden çıktığında, en vahşi hayvanlardan daha
vahşi görünüyor ve işleyeceği suçlar için sabırsızlanıyordu.

İçimden çıkarken, “Yapılmalı, yeteri kadar tahrik oldum,” dedi. Kap-
lan kostümünü giydi, el ve ayaklarına gelen bölümlerinde dört korkunç
pençesi vardı ve görüldüğü kadarıyla her şekilde etrafındakileri yara-
laması için dizayn edilmişti, o hazır olduğunda onun ardından elimde
kalın bir sopa ile çıplak halde odaya girdim.

Oda da ilk olarak Zanetti’nin üzerine atlamıştı, pençelerinin dar-
besi ile göğsünden birini kopardı ve dişlerini kan gelecek şekilde kıcı-
na geçirdi.

“Tanrım!” diye bağırdı zavallı yaratık, “Juliette bunu bana sen yap-
tın! Ah, sırada başıma ne geleceğini bilmek istemiyorum. Bu canavar,
benim çok sevdiğim bu canavar, benim için bu dehşeti mi planlamış?”

Ve onun bu yakarışlarına, pis bir küfür karşılık olmuştu. Moberti,

bununla birlikte kurbanına sadece nefes alabilmesi için bir dakika verip yeniden üzerine saldırdı. Angelica ve kızı kaçmaya çalıştılar fakat korkunç öfkeden kaçabilirler miydi? Çapkın, dikkatini onlara yöneltti ama önce yapması gereken başka bir şey vardı, ceset onun zihnini meşgul etmişti , hemen ona ilerledi, et obur yaratık cesedin iç organlarını pençesiyle tek harekette dışarı çıkardı sonra köşedeki iki canlıya doğru yöneldi. Kadınla kızını aynı müthiş öfke ile deşti, namussuz mutlu olmuştu, penisi olağandışı büyümüştü. Onun peşine düşmüştüm arada ona vuruyor, onunla oynuyor, kıcını emiyordum.

İğrençliği artıyordu. Metresini aldı, kollarını ve bacaklarını tahta bankın üzerinde bağladı, ona yardım ettim. Üzerine saldırıp pençe darbeleriyle gözlerini yerinden söktü, burnunu ve yanaklarını kopardı ve kadın bağırırken hayvan onu öpüyordu ve ben en sert şekilde onunla oynuyordum.

“Fakat benim için,” diyordum kendi kendime, “Fakat benim hainliklerim, benim kalleşliklerim, benim tavsiyelerim olmasaydı o bunu yapamazdı, bu dehşetin oluşmasının tek nedeni benim.” Bu enfes düşünce kasılmamı sağlamıştı ve o iğrençliğine devam ederek ölmek üzere olan kadının dudaklarını öpmeye devam ediyordu, sevdiği kadını çevirdi kıcını parçaladı ve benden açılan yaralarına erimiş parafin dökmemi istedi, sonunda öfkeden deliye dönmüştü, beni kenara itti ve onunla oynadığım sırada canavar, kadını tırmaladı, parçaladı ve sonunda baştan beri birikmiş öfkesiyle onu öldürüp cansız halde yere bıraktı.

Öfke ve şehvetten sarhoş olmuş halde diğer iki kurbanı döndü. Pençeleriyle kadının rahmindeki çocuğu dışarı çıkardı, zavallı kadının kafasına attı, yaşamayı sürdüren kızın üzerine yürüdü boğdu, parçaladı ve her ikisini de katletti. Bunun üzerine hemen çubuğunu kıcıma yerleştirdi ve manyak ulaştığı doğanın en vahşi yaratığı derecesini kıcıma büyük bir şehvetle boşalarak tamamladı...

Ve en yakın zamanda buluşmaya söz vererek hızla Venedik'e geri döndüm, oysa ben ilişkimizin son detaylarını görüşmek için bile bir kez daha onunla buluşmak istemiyordum.

Uykusuz bir gece geçirdim. Ah, evet, Tanrılar adına yeniden dostumun kollarına geri dönmek ve onun, benim kendimi kirleterek suçlardan geri yeniden ona dönüşümü kutlarcasına benimle sevişmesi, kendimi o kadının hünerli kollarına bırakmam harikaydı. Bize hayatını sunduğu zevkler arasında cinayetten daha şiddetli olanının olmadığını fark ettim ve bu tutku bir kez insanın kalbini çaldı mı onu çıkartmanın imkanı yoktur. Kana susamışlıkla eşdeğer hiçbir şey, hayır hiçbir şey yoktur. Onu bir kez tattıktan sonra doymak bilmez olursunuz, kurbanlar yok etmekten başka bir şey istemezsiniz.

Daha önce de sözünü ettiğim gibi Moberti ile ilişkimdeki risk kazancımdan daha fazlaydı. Durand'a görüşlerimi anlattığımda, kararımı mantıklı buldu, ona göre de Moberti üç aydan kısa bir süre sonrasında metresliğimi istemeyecekti. Bana uğradığında kapıyı yüzüne çarptım ve bir daha onu görmedim.

Durand bir gün beni bir kadının özellikle görmek istediğini söyleyerek yanına çağırmıştı ve kadını gördüğümde oldukça şaşırmıştım çok çekici, şok edici fakat çok doğal erkeklerden bile daha güçlü idi. Sinyora Zatta, sulh yargıcının eşi, yaklaşık elli yaşlarındaydı fakat halen güzelliğinin doruğundaydı ve bir kadın onda aradığını bulabilirdi. Kadın sonunda bakışlarını bana yönelttiğinde beni bir erkek gibi kandırıp, baştan çıkartmaya çalışmıştı, ona karşı koymamı her yönden engellemek istediğiydi.

Birlikte yemek yedik ve sıra tatlıya geldiğinde, Messalina hafif içkili bir halde kendini üzerime atıp, kıyafetlerimi çıkartmaya çalıştı. Zatta çok zeki ve orijinal fikirleri olan bir kadındı, kendi cinsine karşı koyamıyor ve şehveti, gerçek tutkuyu arıyordu. Yaratığın erkeksi eğilimleri vardı, etkili parmakları altı kez boşalmamı sağlamıştı. Taktikleri bana çok acayip gelmişti fakat el çabukluğu beni çok etkilemişti. Bana sapkınlığın başka her şeyden daha zevkli olduğunu kanıtladı, manyaklıklarını mantıklı yargılara bağladığından söz etti ve onlar olmadan bu kadar zevkle orgazm olamadığını açıkladı.

Başka kızlar da istemesi üzerine yedi tane kız çağırıldı. Hepsiyle

seviştikten sonra, cebinden yapay penis çıkardı, daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Garip aletin dört ucu vardı. Sinyora Zatta, birini kendi kışına diğerini de benim kışıma sokarak başladı. Kış kışa idik; geriye iki boş uç kalmıştı bunları sığınağımızdan alabilmek için yarım daire şekline büründük. Bu pozisyonda bacaklarımızın arasındaki kızlar klitorisimizi emiyorlar ve makineyi sanatsal şekilde hareket ettiriyorlardı. Geriye kalan beş kıza da yapacak iş bulmak gerekiyordu. Böylece içlerinden ikisi bizi emen iki kızı kırbaçlıyorlardı, diğer ikisi sandalyelere tünemiş sığınaklarını emmemiz için bize sunuyorlardı ve geriye kalan kız ise her şeyin emirlere uygun şekilde olmasını sağlıyordu. Zatta ve ben birbirimizle boğuşuyorduk ve sonunda kızların yedisini çok yorduktan sonra kışlarımızı kırbaçlattık, bu acılı dakikaların ardından Zatta, bizi kırbaçlayan kızlardan intikam almaya karar verdi. Bu sefer biz onları merhametsizce kırbaçladık şikâyet etmeye, çığlık atmaya başladılar ama biz inatçıydık ve bu yakarışları yararsızdı, korkunç öfkemizi ancak bol sperm söndürebildi. Durmak bilmeyen namussuz, bu etkileyici seks partisinden sonra bile sakinleşememiş geceyi birlikte geçirmemizde ısrar etmişti ve gece binlerce yüzsüzlükle doluydu, hepsi çok şehvetli ve bir o kadar da farklıydı. Bu zamparanın en çok zevk aldığı kış deliklerini emmekti. Uzun ve sivri dilini, hareketli parmağını kullanarak harika zevklerden tattırıyordu.

Durand, o gün kadına duyulan ihtiyacı göz önüne alarak bir süredir benim üzerinde durduğum konuya eğilmeye karar verdi. Böylece ev halkına dört büyüleyici yaratık daha ekledik ve dışarıda da gün ve gece her istediğimizde çalıştırabileceğimiz kadınlar ayarladık.

Evimizde adiliğin ölçsüzlüğüne şahit oluyorduk, kadın erkek her cins tarafından uygulanıyordu, alışılmış veya farklı tüm zevkler ölçsüzce tatmin ediliyordu. Her ne kadar deneyimli olsam da öğrenmeye devam ediyordum ve bazen karşılaştıklarım karşısında insan hayal gücünün bu kadar gelişmiş, bu kadar ahlaksız olabileceği inanılır gibi değildi. Gördüklerim yaygın kanıya karşı geliyordu, dehşetin en ileri en ulaşılmaz noktasıydı. İnsan tahrik olduğunda ne kadar tehlikeli oluyor-

du! Hayır, doğruyu söylemem gerekirse, en vahşi ve en yabani hayvanlar bile bu kadar canavarlaşamazlardı. Ortam huzurlu, sıra dışı, birinci sınıf, hayal edilebildiği ve edilemediği kadar çılgınca oluyordu. Her şey utanmaz insana uygun, onun zevkine ve tutkularına göreydi, hangi sınıftan geldikleri, nasıl bir akılları olduğu, önemli değildi her türlü insanı memnuniyetle kabul ediyorduk, bizim için önemli olan para idi.

Daha önce de sözünü ettiğim gibi dostlarım, insanı anlamak için önce onun kişiliğine bakmak gerekir; karakterinde şehvet ve zevk düşkünlüğü olup olmadığı açıkça kendini hemen belli eder, tüm bu doğru renklerin birleşiminde onun takdir cdilir bir felsefe öğrencisi olduğu ortaya çıkar ve dikkatle incelendiğinde kişinin bu öğrenciliğin sonunda kalbindeki kötü iç güdü ve korkutucu açlık ortaya çıkar.

Şehvet cinayetlerinde politikamız sertti, bununla birlikte bu fantezinin yetenekleri sayısızdı ve müşterilerin ödeyecekleri miktar yükseliyordu. Bin altına evimizde tek bir kızı ya da tek bir erkeği öldürebiliyordunuz.

Fakat tüm bu aşırılıklar ve teşvikin ana beyni ben ve Durand'dı. Gizli köşeler, özel odalardan rahatlıkla her yerde olup biteni izleyebileceğimiz bölmeler oluşturmuştuk, bu gözlem noktalarından en verimli, en farklı olanları izliyorduk. Bireylerin şehvet ve tutkularını gözlemledikten sonra içlerinden hoşumuza gidenlerin yanına gidip, kendimizi düzdürüyor, sevişiyor, ahlaksızlığın sınırlarını zorluyorduk. Görünüşüm ve yaşım ile ilgi çekiyor, sıklıkla evlere davet ediliyor, kendimi satıyordum. Durand'ın yaratıcılığı, acımasız kaprisleri ve suça olan aşırı eğilimi, tutkuları onun hizmetine rağbet edilmesini sağlıyordu. Bazen birkaç kızla ya da sadece yalnız katıldığımız partiler oluyordu ve o harika seks partilerinin mükemmelliğini Tanrı bilir!

Bir gün Venedik'in önde gelen, en seçkin ailelerinin bir üyesi ziyaretimize geldi. Çapkının adı, Cornaro idi.

"Beni buraya getiren içimi kemiren tutkular," dedi bana. "Detaylarını size açıklamalıyım."

“Açık konuşun Lord’um ve emirlerinizi verin, evimize gelen kimseyi geri çevirmeyiz.”

“O halde tatlım, konu şu: Yedi yaşında annesinin ve teyzesinin kollarında yatan bir çocuğun kıcını düzmek istiyorum. Ve bu iki kadın bana yardımcı olarak kullanılacak adamın penisini sıcak tutmaya devam edecekler, bu adam ben düzduğüm sırada çocuğun kafasını kesecek, sonra ben çocuğun üzerinde yatan anneyi ve teyzeyi düzeceğim, bu sırada adamım kadınların kızlarını kesecek, bunlar kızartıldıktan sonra onları yiyeceğim, yemeğin yanında ise en güzel brendi ikram edilecek.”

“Ne dehşet Lord’um!”

“Evet, evet bu çok korkunç biliyorum ama sadece bu tür dehşetler benim tahrik olmamı sağlıyor; en kötüsü olduğu zaman, daha çok zevk alıyorum fakat ne yazık ki, hiçbir zaman istediğim kadar dehşet verici olmuyor, kendimi mutlu hissetmemi sağlayamıyorlar.”

Randevu belirlendi. Adam yanında cerrahını da getirmişti, diğerleriyle birlikte odaya girdiklerinde, Cornaro gerektiğinde beni çağırabileceğini söyledi. Ve size açıkladığım, misafirlerimizi izleyerek zevk almaya başladık. Cornaro işe başladı ve sonuç açıklamakta zorlanacağım kadar kötüydü.

İki saat sonra beni yanına çağırdı, gittim. Küçük çocuk hıçkırıklar içinde annesinin kollarında yatıyordu, kadın onu sevgiyle sarmış ve göz yaşlarıyla ıslatmıştı. Cerrah, becericiler içki içiyorlardı ve genç teyze ağlayarak ablasına eşlik ediyordu.

“Siktir!” diye bağırdı Venedikli, “Bundan daha yüce bir olayla karşılaştın mı?” diye sordu ve biraz durduktan sonra, “Bu göz yaşları neden? Ağlıyorsun orospu çünkü oğlunu öldüreceğim, değil mi? Fakat bu küçük veledin nesinden hoşlanıyorsun, artık o senin rahminde değil. Gel Juliette, işe başlayalım, biraz kıcından düzülmeni istiyorum. Ben iş üzerindeyken seni görebileceğim bir yerde dur, şu heriflerden birini al, diğeri bana kalsın. Kıcımda penis olmadan hiçbir şey yapamıyorum.”

Çapkının isteğini yerine getirdiğim sırada, o çocuğu annesinin kollarından çekip aldı ve kendi düzöldüğü sırada çocuğu düzdü, bu sırada

genç teyze diz çökmüş bir sonraki operasyonda kullanılacak olan penisi sertleştiriyordu, cerrah ise aynı anda kadını kırbaçlıyordu. Hiçbir şeyi unutmamalıyım, kığım iyice delindikten sonra, Cornaro kık deliğime burnunu sokmaya başladı, sonunda içimdeki penisi alıp emdikten sonra yeniden kığıma yerleştirdi. Her şey onun istediği gibi oluyordu, spermi dışarı taşmak üzereyken, başını cerraha çevirdi salladı. Sanatçı bu işaretin üzerine annenin ellerini tuttu ve anlatılamayacak kadar kısa bir sürede onu parçaladı, cerrah üç kurbanın beyinlerini dışarı çıkardığı sırada, adamım birilerinin kığına delice boşalıyor, içinde biriken tüm tohumları akıtıyordu. Sonra onun içinden çıktı sopasını alıp odanın ortasına gitti ve can çekişen zavallı yaratıklara bağırdı. Balta girmemiş orman bu tür zulümleri sıklıkla yapıyor mu?

“Ha! Hiçbir şey bana bu kadar çok zevk vermiyor, haydi kurbanların işini bitirelim,” diye devam etti, sopasıyla başlarına vurduğu sırada, “Evet, siktir haydi, onların işini bitirelim ve biraz kızarmış kık yiyelim.”

“Alçak!” dedim barbara, “Az önce yaptıklarından dolayı pişman mısın?”

“Juliette, benim olduğum noktaya ulaştığında pişman olabileceğin tek şey ahlaklı davranmaktır,” dedi.

İçinde bulunduğum yoğun şehvet ile kutsal namussuzu göğsüme bastırdım; onunla oynaştım, orgazm olduğu sırada kaybettiği enerjiyi ona yeniden verdim. Benimle oynaşmaya başladı, meme uçlarımı ısır-
dı, ağzımı emdi. Kulağına iğrenç, korkunç şeyler söyledim; onu heyecanlandırmak için şehvetli bir sohbete başladım. Kığımı istedi, bunu duyduğumda kığımın yine büyük bir zafer kazanacağından emin olmuştum; kığımın önünde diz çöktü, onunla oynadı, deliği çeyrek saat yaladığı sırada onu sıkıştırdı fakat penisi sarkık pozisyonundan çıkıp, sertleşmiyordu.

“Orgazm beni bir hafta boyunca gevşek bırakır,” diye özür diledi. “Yeniden sertleşmem için çok zaman geçmesi gerek, bu zaman sonunda bile beni ancak korkunç sahneler yeniden sertleştirebilir. Haydi yemek yiyelim, belki yemek sırasındaki iğrençlikler sertleşmemi sağlayabilir,

içki ve yemek ardından biraz daha cinayetle yeniden kıvama gelebilirim. Bu sırada gözümün önünde düzülmeni istiyorum Juliette, öyle görünüyor ki, boşalman gerek.”

“Hayır,” dedim. “Seni bekleyeceğim, sadece sen ilgimi çekiyorsun, diğerleri değil, senin sperminin içimde olmasını istiyorum ve başka hiçbir şey orgazmımı sağlayamaz.”

“Eğer durum böyle ise,” dedi Cornaro, “Haydi yiyelim, en kirli şekilde korkunç bir seks partisi yapalım. Detayları kurgulamam gerekmiyor, artık zevklerinizi biliyorsunuz, her şeyi zevklerime uygun şekilde ayarlayabilirsiniz.”

Baş rahibeler gibi giyinmiş olan Durand, her şey hazır olduğunda yemeğin servisi için bizi çağırdı. Böylece büyük ziyafet odasına geçtik, ortasında dördümüz için hazırlanmış masa duruyordu; Cornaro, Durand, ben ve İtalya'nın en kötü, en şehvetli, en ahlaksız kadını olan elli yaşındaki Laurentia vardı. Laurentia, bizler gibi insan eti yemeği tercih etmişti, filozof bir kadın gibi görünüyordu ve yerken hiç iğrenmemiştii.

Başka hiçbir yemek bunun kadar seçkin takımlarda sunulmuyordu. Servis başladığında ızgara etler, sıcak yağları ile birlikte tabaklara konuldular fakat kararlaştırıldığı gibi başta sadece etlerin yanında sıcak brendi içilebiliyordu, bunun servisini on dört yaşındaki kızlar çok özel bir şekilde yapıyorlardı; önce güzel pembe dudaklarının arasında götürdükleri bardaktan bir yudum alıyor sonra misafirin ağzından boğazına akıtıyorlardı. Bir grup on beş yaşında genç ise misafirlerin sandalyelerinin arkasında duruyorlardı, toplam sekiz kişiydiler ve her türlü emre hazır halde bekliyorlardı.

Masanın dört köşesinde siyahlar içinde iki yaşlı kadın, iki şehvetli becerici, iki ibne, on sekiz yaşındaki iki kız ve yedi yaşında iki çocuktan oluşan gruplar bulunuyordu. En yakında duran gruba şöyle bir bakınca hepsinin rollerine ne kadar hazır halde bekledikleri görülüyordu. Odanın dört tarafında yüksek platformlar vardı, her birinin üzerinde bir grup zenci kadın on altı ya da on yedi yaşındaki kızı kırbaçlıyorlardı, onları parçalara ayırıyorlardı, işleri bitenleri ortadan kaldırıyor

onun yerine tazesini alıyorlardı. Zenci kadınlar yaşları yirmi ile on üç arasında değişen melezler tarafından düzülüyorlardı. On beş yaşında dört kız ise masanın altındaydılar, onların işi Cornaro'nun penisini ve bizim sığınaklarımızı emmekti. Tavandan odanın ortasına soyut ve güneş kadar parlak bir ışık geliyordu, tavanda balkonlarda bir grup çocuk yanan direklere bağlanmışlardı, yukardan aralıksız çığlıklar duyuluyordu. Cornaro en çok bu manzaradan hoşlanmıştı ve övgüler yağdırmıştı. Adamımız ilgisini sadece bu manzaranın çektiğini söyledi.

Laurentia'ya bakarak, "Bu kadın, kim o?"

"Yemek, içmek konusunda seninle aynı zevklere sahip biri," dedi Durand. "Sizi rezaletlikte şaşırtacak kadar iyi bir yosmadır ve sizin gibi yemek süresince onunda sığınağı emildi."

"Gerçekten çok hoş fakat benimle aynı masaya oturan Durand ve o kadının önce kışlarını göstermeleri gerekiyordu," dedi Cornaro.

"Haklısınız," diye cevapladılar ve kalkıp Cornaro'nun yüzünün yakınına getirdiler.

Çapkın onları öptü, şaplak attı. Onları uzman bakışları ile inceledi, "Bunlar hovardalığın mührünü bastığı kışlar, hoşuma gitti; yıllar süren hovardalığın sonucu, bu pislik hoşuma gider. Oh, oh! Doğa detaylarını nasıl da bozmuş ve bu yaşlanmış kışlar, bence çocukların güllerine sunulmalılar! Öpün beni ilahi kışlar! Meltem rüzgarınızı bana doğru esin ve yerinize geri dönün ki, kendimizi birlikte satalım.

Ve şu kadınlar kim?" diye sordu masanın etrafındakiler için.

"Onlar, ölecek olan kurbanlar ve onlar üzerinde sahip olduğunuz yetkiyi bildiklerinden diz çöküp sizden merhamet diliyorlar," dedim.

"Elbette bir damla bile merhamet göremeyecekler," dedi barbar, öfkeyle onlara bakarken. "Defalarca insanların ölümüne neden oldum fakat asla ölüm cezasını ertelemedim ya da onları bağışlamadım."

Böylece yemeğe devam ettik ve herkes, her şey rolleri ile aktif durumdaydılar.

Cornaro aralıksız emiliyordu, kurbanlardan bir adım öne çıkıp

onu taciz etmelerini istedi. Büyüleyici yaratıklar teker, teker kalktılar ve yüksek mevki sahibi şehvet düşkününe kışlarını sunmaya başladılar ve bunun ardından alçakgönüllülükle onun onlara yaptığı her şeyi kabullendiler. Şaplak, iğne batırma kılları yolmak, çimdiklemek, vurmak, yakmak, yumruklamak, burun bükme, tokatlamak, memeleri bükme, tırmalamak, yakmak. Tüm bunlar olduktan sonra her biri sırayla yeniden eski bulundukları yere dönüyor ve diz çökerek pozisyonlarını alıyorlardı. Bu ısınma turu Cornaro'nun bana yaklaşıp penisini ellerime vermesi ve benim onu onurlanacak kadar iyi bir şekilde kıvama sokmamla sona erdi.

"Bu orospular beni derinden etkiliyorlar. Terbiyesizlik yapmaya başlayabilirim," dedi kulağıma.

"İstediğin her şey burada dostum," dedim. "Biz kalbinin tepkilerine ve aklının önerilerine açığız, boyun eğişimiz sana olan düşkünlüğümüzün açık bir kanıtıdır."

Sonra Cornaro, kaba bir şekilde iki eli birlikte kışıma saldırdı, beni biraz havaya kaldırarak kendine çekti, becericilerden birinin dikkatini kışıma yöneltti. "Gel buraya ve ben onu bu şekilde tutarken kışından becer."

Penisin kışımı delmesi ile birlikte Cornaro'nun dili ağzımda dans etmeye başlamıştı, uşaklardan bir diğeri ise penisini onun kışına yönlendirmişti.

"Sen çekil Juliette ve yerini Laurentia'ya ver," dedi.

Aynı törenle Laurentia düzüldü, Cornaro sonunda kadını düzen penisini emiyordu. Onun ardından sıra Durand'daydı, aynısını o da yaşadı. Tüm kadınlar aynı kaderi paylaştılar, hepsi işini bitirdikten sonra yalanarak kıvama gelen taze penisler tarafından düzülüyorlardı. Senaryo değişmişti ve ben teker, teker genç kızların namussuzun penisini okşamaları için yönlendiriyor, kışlarını dövebilmesi için ona sunuyordum.

"Haydi yiyelim," dedi sonunda. "Onlar devam etsin ve biz izleyelim. Juliette, dünyada şehvetten daha kutsal bir tutku var mı?"

"Olmadığını söyleyebilirim fakat şehvet aşırıya kaçmalı, çapkınlığın

tüm olasılıklarını inkâr ederek onun nasıl bir zevk olduğunu bilebilmek imkânsızdır.”

“Çapkınlık,” diye lafa girdi Durand, “Bedensel bir sapkınlıktır, tüm dizginleri bırakmak, önyargılardan kurtulmak, ahlak sisteminin getirdiği zorunluluklardan kurtulmaktır ve çapkınlığın tadına varamamış olan arzuları arasında gidip gelen biri, vicdanına hükmedemeyen, mükemmel mutluluğu tadamamış olandır.”

“Lord’umuz da böyle bir kusurun olduğunu sanmıyorum, gördüğüm kadarıyla o sıradan fikirlere kapılmayacak kadar zeki biri,” dedi Laurentia.

“Bu her açıdan kesin,” dedi Cornaro. “İnsan toplumunda hiçbir şeyin kutsallığı olmadığını biliyorum ve büyük, yüce nedenden dolayı insanın kurduğu her şeyin kendi çıkarlarından başka bir çıkara hizmet etmediğini biliyorum. Dünyada, mantıklı bir şekilde beni dünyayı benden daha iyi bildiğine ikna edecek biri var mı? Bir kez insan dine inanmayı ve Tanrı’nın insana verdiği sırlara güvenmeyi bıraktığında, doğa insana, bana yaptığı gibi tüm bunların yalan olduğunu söyleyecektir. Bu nedenle dine, ahlaka ve politik görüşlere inanç kalmadığında herkes benim kadar akıllı olabilir ama bu olmadığı sürece asla söyledikleri hiçbir şeyle onlara saygı duymamı sağlayamazlar. Hiçbir kanun ya da insan gücü beni inanmaya ya da onun söylediği, düşündüğü şeyleri kabul etmeye zorlayamaz ve bu nedenle insanlara en ufak bir saygım yok, yine bu nedenle onları küçümsüyorum ve dünyada hiçbir insan beni bu yaptıklarımdan dolayı cezalandırma hakkına sahip değildir. İnsanların kör bir şekilde başka insanların oluşturduğu hatalar ve aptallıklar uçurumuna kendini attığı gibi atmamalıyız! Ve ahlak dediğiniz, benim desteklediğim ahlaksızlığa karşın sizin oluşturduğunuz hangi akıl almaz adaletsiz yapıdır? Hangi tarafın doğru veya yanlış olduğuna nasıl bir hakem karar verebilir?”

“Bazıları kuşku götürmez tehlikelerinden ve dehşetinden söz edebilir. Bana göre, sevgili dostlarım içtenlikle ifade ederim ki, böyle bir soruya doğa gerek duymadığı için cevabı bizim vermemizin de bir anla-

mı yoktur, doğa geçmişte veya hiçbir zaman kutsal geleneklerle şekillenmemiş ve bunun yasal ya da iyi olduğuna dair bir belirti göstermemiştir. Buna karşı koymanın yararı yoktur, kimsenin gücü buna yetmez.”

“Bu veya şu özgürlükte doğmuş birinin bu özgürlüğü sürdürememesini söylemek çok aptalca olacaktır. Ah, doğduğum yerdeki hatalara beni ikna etmek istemeniz ne saçma; ben bana doğanın şekil verdiği gibiyim ve eğer bu tutkularıyla ülkemin kanunları arasında uyumsuzluk varsa bunun sorumlusu ben değil, doğadır.”

“Eğer topluma karşı bir tehdit oluşturuyor iseniz, toplum kendini buna karşı koruyacak, sizi aralarından çıkaracaklardır. Basmakalıp sözler ve saçma engellerinizden kurtulun ve tüm insanlara eşit şekilde kendilerine yapılan yanlışı anlama şansını verin, böylece kanunların yaptırımlarına, suçlu başlığını koyan fazla titizlerin akılsızca hesaplamalarına, beceriksiz hareketlerine karşı gelebilirsiniz, devedikenleri yerine doğanın bize sunduğu gülleri kabul edersiniz.”

“İnsan, doğadan vazgeçmese, onun kural koyuculardan çok daha iyi bir yol gösterici olduğunu anlar. Tüm bu kalabalık şehirlerdeki baskıcı kurallardan kurtulup onları yok etmek gerekir. Toplumda yaşayan insanın gereksinimleri nedir? Ona geldiği yerdeki orman vahşiliğini iade ederek ona istediğini yapma özgürlüğü verilmelidir. İşlediği suçlar, en az onun kadar izole olmuştur ve kimseye zarar vermez, bu nedenle sizin kanunlarınıza da gerek kalmayacaktır; yabani insanın iki ihtiyacı vardır; sevmek ve yemek. Zaten tüm bunlar, ona doğa tarafından sağlanır. Onun bu ihtiyaçları için yaptığı hiçbir şeyin suç olma olasılığı yoktur eğer bunun dışında tutkuları da varsa buna sadece toplum ve uygarlık neden olmaktadır. O halde son dönemlerdeki tüm suçlar koşulların meyveleridir, sosyal insanın hayat tarzı için doğaldır, onu bunlar için hangi hakla suçlayabilirsiniz?”

“İnsanın işleyebileceği sadece iki türlü suç vardır:

1) Merhametsizliğin kabul ettirdikleri; şimdi o, bu katıksız cıl-

gınlık için nasıl suçlanabilir?

2) Diğer insanlar arasında ona verilen sosyal varlık; bunlarla tam bir anlaşma içinde olmak mümkün müdür? Peki, o halde geriye yapılacak ne kalıyor? Suç işlendiğini görünce bilgisiz ve aptal çağdaşlarla geriye ne yapmak kalıyor?”

“Takdir etmeli ve çenenizi tutmalısınız; evet, kuşkusuz hayran olmalısınız, bundan daha etkileyici daha dikkat çekici ve güzel bir şey yoktur, insanın bu zevkten mahrum kalmaması gerekir; çenenizi tutun... Bu doğanın imzasını taşır, ondan korkmalı, saygı duymalı ve sessizce bir hürmetle boyun eğmelisiniz.”

“Benim bakış açım ve kişisel görüşüm bu ölçüdedir, dostlarım dünya benden başka hiç kimseyle ahlaksızlık konusunda bu kadar övünemez, hiçbir yasağa uymadım, kendim de başka kimsenin prensiplerini kabul etmem, nefret etmediğim tek bir ahlak kuralı bile yoktur, işlemediğim tek bir suç yoktur ve tüm sosyal törelere, insan kanunlarına karşıyım sadece kalbimi şehvet ateşinin kutsal alevi yakar. Her türlü suç ve acımasız iş beni cezbeder; sokak cinayetlerini severim, cellatların yaptığı işi severim. Ve bu işleri kabul etmeyen kişi, böyle bir heyecanın verdiği zevki nereden bilebilir ki?”

“Ah,” diye inledi Laurentia, “Sokak cinayetleri...”

“Evet, gerçekten. Her türlü şiddet duygularını hareketlendiriyor, sinir sistemi hayal gücü ile harekete geçiyor ve zevki hızlandırıyor. Eğer penisim sokağa gidip birini öldürmeyi düşündüğümde sertleşiyorsa, bu hareket pantolonumun düğmelerini çözmemin ya da birinin eteğini kaldırmamın mazereti olmaktadır ve aynı ilgisizlikle içimdeki arzuyu ve öfkeyi dışa vurabilirim.”

“Tanrı fikri kötü davranışını hiç kontrol altına aldı mı?” diye sordu dostum.

“Ah, bana o alçaktan söz etmeyin, on iki yaşımdan beri onunla dalga geçerim. Hiçbir soruyu cevaplayamayan ve yandaşlarının sadece ap-

tallıklar, alçak hilekarlar ya da sahtekârlar uğruna kazandığı bu masala insanların nasıl inandığına bir türlü anlam veremiyorum. Gerçekten evreni yaratan Tanrı, efendi, yaratıcı toplumlarına karşı bu kadar acımasız, bu kadar tuhaf, bu kadar kindar ve bu kadar kana susamış şekilde yaklaşıyor ve hiçbirimiz ondan nefret edecek kadar enerjiye ve güce, ondan iğrenmeye, ona küfretmeye, ona saygısızlık etmeye, ona hak ettiği şekilde davranmak için gereken güce sahip değiliz. Yasa koyucuların en büyük hizmeti insanları teokrasi ile zindana tıkmak olabilmıştır. Çok azı Tanrı'nın zararlı mihraplarını yok etmesi gerektiğinin önemini kavramıştır; bu fikirler daha fazla gelişmediği sürece insanlar dünyada ne huzur ne de barış bulabileceklerdir ve din kavgası her zaman akıllarımızı zehirlemeye devam edecektir. Dinin tüm şekillerine izin veren hükümetin hepimizin hedefi olmak zorunda olan objektif felsefeden haberi yok, daha ileri gitmek gerekmektedir, insanların gücüne engel olan bu unsurlardan kurtulmak gerekmektedir. Size söylüyorum, o Pandora'nın kutusundan, o her hükümetin güçlü silahından, o herkesi korkutan, o her gün herkesin boğazını kesme hakkına sahip olan, o "Yüce Yaratıcı" ibadetinden kurtulduğunuz zaman artık hiçbir ülkede hükümet gücü etkili olamayacaktır. Bırakalım binlerce kez ölsün, dünyadaki tüm ülkeler hükümete kalsın. O alçağın daha fazla insanların gücünü emmesine izin vermemeliyiz; kendi hemşehrilerine sonsuz hak ve özgürlükler sunarak düşünce ayrılığına neden olarak, insanları daha fazla kandırmasına izin vermemeliyiz çünkü onların bir kez gözlerini fanatizmle kör ettiğinde, onlara her şeyi yaptırabiliyor."

"Ve din ahlakın temel taşı konumunda, ahlak ise hükümet için gerekli değil," dedi Durand, adamımızın konuşmasına uygun olarak."

"Hükümet, doğanın etkisinde olsa ahlakın onun içinde çok gereksiz olacağını size kanıtlayabilirim. Ve ahlak bundan başka nerede adlandırılır? Tüm sosyal ahlak anlayışının uygulanışı hükümete bağlı değil midir? Ahlaksızlığın bu ahlaklı çalışmaları engelleyeceğinden mi korkuyorsunuz? Asla. Hükümet hareketi ahlaksız insanlara karşı kullanılması yerine ahlaklılara karşı kullanılmalıdır. Böylece bir daha asla

insanların hükümeti ve sizi kendi çıkarları uğruna kullanmaları söz konusu olamaz, bu hükümetin insanı frenlemesi değil, insanın hükümeti frenlemesi olur. Zeki kural koyucular, cahilliklerini insanlardan gizleyerek gerçek dehalara aptal muamelesi yaparak dizlerinin üzerinde her şeye boyun eğmek zorunda bırakırlar. Özgür hükümette kural koyucular bunu yapabilir mi? Ve sorarım size, özgür hükümet nedir, dünyanın her hangi bir yerinde böyle bir hükümet var mı? Daha da fazlası özgür hükümet var olabilir mi? Dünyanın her yerinde insan kanunların kölesi değil midir? Ve bu açıdan baktığımızda onun her yerde zincirlenmiş durumda olduğu doğru değil midir? İnsanı böyle bir siyasette zincir altına nasıl alabilirler? İnsanlar bu sarhoşluk ve bu bozulma içerisindeyken kural koyucuları onları felç etmek için ellerinden geleni yapmıyorlar mı? Peki ama kural koyucular neden ahlakı insanların içine enjekte etmek istiyorlar? İnsan daha fazla kural koyucuların, yöneticilerin onu ezmesine müsamaha etmek zorunda değildir, bu huzursuzluk ve mutsuzluktan kurtulmak için rejimi ve yöneticilerini değiştirmelidir. Hükümetin çıkarı için halkı tüm ahlaksızlıklardan uzak tutmalı, tüm terbiyesizliklerden uzaklaştırmalıdır... Ve böylece hiçbir şekilde hükümetin başına dert açmaz. Duruma bu açıdan baktığınızda size soruyorum, insanın sonunda vardığı nokta kötülük değil de ne? Peter'ın John'u soymasından ve bunun sonucu olarak John'un Peter'ı öldürmesinden hükümete ne? Bunlar hükümetin gereksiz işlerinden biridir. Hükümet suçu kontrol altına almak için kural koyar... Suçu kontrol altına almanın ne gereği vardır? Suç doğanın işlevlerindendir, kanunları tam tersine ahlak yanlısı değil, ahlakı önleme yönündedir! Eski çağlarda orman insanı, tutkularını kontrol altına almak için kurallar koyduğundan ya da sizden daha mutsuz olduğundan söz ediyor muydu? Korku güçsüzlükten doğar eğer zayıf korkuyorsa, doğa onu öyle kurguladığı için yaşar ve onun kanunlarına karşı koyma hakkı sizin değildir.”

“Bu, her türden korkuya açılan geniş bir kapı,” dedim.

“Fakat bu korkular gerekli, doğa bitkiler aracılığıyla yarattığı ve bize ulaştırdığı en öldürücü zehirlerle bizi buna inandırmıyor mu? Onları

neden suç işlerken kullanıyorsunuz? Onu sadece öldürücü bulduğunuz için değil zararlı olduğu için; suç işleyen birinin onu kınaması söz konusu olabilir mi? Hayır! Eğer suç mutsuz dünyayı mutlu kılacaksa, onu cezalandıran kanunların adaleti nerededir? İyi kanunun karakteri herkesin rahatını düşünmelidir; suça karşı koyan kanun hiçbir sonuç elde edemez, kanunun sadece kurbanı bunu yapan suçlunun tarafında olması gerekmektedir ve ancak bu şekilde üstün olabilir. İnsanın büyük eksikliği, şanssızlığı, kanunların toplumun sadece küçük bir azınlığının tarafında oluşudur ve hiçbir zaman diğerlerini önemsemez, büyük hataların olduğunu tahmin ediyordunuz, şimdi nedenini biliyorsunuz.”

Tartışmamızın bu noktasına ulaştığımızda hizmetçi gelip aşağıda çok yoksul bir kadının bizi beklediğini haber verdi ve Sinyor Cornaro ile konuşmak konusunda ısrarlı davrandığını söyledi.

“İçeri al,” dedim... Venediklinin cevap vermesine fırsat vermeden.

Masanın etrafında diz çökmüş halde bekleyen kadınlar hemen kalkıp, kızlarını sergileyen ellilik sultanların peşinden dışarı çıktılar.

Bir dakika sonra alçakgönüllü, otuz yaşlarında hamile bir kadın içeri girdi, Venüs kadar güzeldi ve yanında iki küçük oğlu daha vardı, biri on dört, diğeri on üç yaşındaydılar ve bu oğlanların ardından kadının diğer iki kızı girdi, on beş ve on iki yaşındaydılar.

“Oh efendim!” diye bağırdı o ve ailenin diğer üyeleri, Cornaro’nun önünde diz çöktüler, etkilenmiş gibi bir oyun oynuyordu, Cornaro. “Oh, efendim, efendim! Size yalvarıyorum, Tanrı aşkına, kocası tarafından terk edilen bu zavallı kadına acıyın, gördüğünüz bu mutsuz çocuklar sizin bir parça ekmeğiniz için yalvarıyorlar. İki yıldan beri çok yoksuluz, iş yok, para yok ve eğer bize kimse yardım etmezse beşimizin sonu mezar olacak. Oh, sevgili efendim! Eriyip giden zavallıların haline bakın; bize yardım etmezseniz, öleceğiz.”

Dediğim gibi kadın çok güzeldi, kötü elbisesi ve hamileliği güzelliğini örtememişti, çocuklarının bakışları çok etkileyiciydi, tüm aile üyelerinin yanakları göz yaşları ile ıslanmıştı; genel olarak kışkırtıcıydılar, bu halleri namussuzun suçlu tarafını ve öfkesini açığa çıkartıyordu, bir an

için tek bir parmakla bile orgazm olacağını düşünmüştüm. Fakat duygularıyla savaşıyordu, kendini çok hoş planlar için saklar gibiydi ve onları idam etmeden önce beni yandaki odaya aldı, kurbanların alınacağı oda da orasıydı.

Ve şimdi yamyamın öfkesi korkunçtu. Tutarsız davranmaya başlamıştı, kekeliyor, aptalca konuşuyordu, sözcükleri birbiri ile bağlantılı değildi, fikirleri ölümcüldü ve Tanrı'ya küfrediyordu. Onu tanımlamaya telaşlı olduğunu söyleyerek devam edebilirim; görünüşü tamamen doğanın canavar insan portresini andırıyordu.

"O halde orospu," diye başladı, "Seni yatıştıracağım hamileliğinden kurtarıp, seni doğurtacağım. Çabuk soyun... Çırılçıplak, çırılçıplak ve özellikle kışın... Juliette, sertleşiyorum, gerçekten sertleşiyorum... Toplarımı alkolle ov... Fakat şu orospuları soy, çabuk ol..."

Ve bu sözleri söyledikten sonra, annenin suratını yumruklamaya başladı, gözlerini morarttı, dişlerinden birini kırdı, onu yerlerde sürükledi ve kadına bunları yaptığı sırada, bir yandan benim kıcımlı okşuyordu, nefretle bana döndü ve gözlerinde gördüğüm korkunç öfkenin neyi ifade ettiğini anlamıştım, üzerinde kalan son bez parçalarını da çıkardım, ayakta duramıyordu, kanı ve göz yaşı ile her yeri ıslanmıştı. Onu soyarken, güzel kıcımlı seks düşkünü Cornaro'ya sunuyordum, onunla çok ilgilenmiş ve düzmeye başlamıştı.

"Soy onu," diye bağırdı, "Vücudunda kalan tüm giysileri çıkar eğer karşı koymaya kalkarsa boğ onu, benim tahrik oluşuma karşı duyarsız mısın?"

Cornaro'nun isteği ile zavallı yaratık dizlerinin üzerine çöküp benden onu soymamam için yalvarmaya başladı ve kadın bunu yaptığı sırada Cornaro onun yüzüne tükürdü. Kadın onun istediği şekle girdiğinde kıcımdan çıkıp onu aniden ve şiddetle ayağından çekti, sonra tüm çocukları hızla ve öfkeyle soyup kıçlarını yumruklamaya başladı. Sonra benden, annenin kışını mumla bir süre yakmamı istedi. "Tamam şimdi bana sopa verin."

İstediği aletleri aldıktan sonra, anneyi çevirdi ve şişmiş karnını orta-

ya çıkardı, sonra annenin yanına çocukları getirdi ve aynı şekilde göbekleri sırayla duracak şekilde dizdi, bir süre onları bu şekilde kırbaçladıktan sonra sıra kıçlarına geldi ve kıçlarını da aynı şekilde kırbaçladı. Önce onları öptü, güzelliklerini övdü, zavallı yaratıklar çok güçsüz ve çok sağlıksız görünüyorlardı. Sonra nefretle ve ışık hızıyla sopasını kaldırdı, hedefi hiç şaşmadan defalarca dövdü, sekiz iştah açıcı kışın yanında en çekici olan kar beyazı göbektir. Operasyon boyunca onunla oynadım ve en kanlı hile ve tuzaklarla ona kırbacımla destek verdim. Bir süre sonra öfke ve barbarlıkla penisini kışma yöneltti ve birkaç deneme sonunda yeniden çıkarıp, pis işlerine geri döndü. Bu açılış töreninin ardından annenin göbeğine yöneldi ona vurdu, yumrukladı ve bunları yaptığı sırada dört çocuğun kanlı kıçlarını öpücüklerle boğuyordu.

Pozisyonlar alındı, anneyi yatağın ortasına sırt üstü yatırdı, bacaklarının arasına çocukları sırayla yerleştirip, annenin göbeğine her türlü işkenceyi uygularken hepsini teker teker kıçlarından düzdü.

“Dostum,” dedim, “Orgazm olacak gibisin, bunu gözlerinde görüyorum ve bu sahne sonunda orgazm olacaksın.”

“Benim için başka nasıl eğlencelerin var?” dedi Venedikli, başı şehvetle dönerken.

“Gel benimle,” dedim, “Bırak, bunlar da biraz nefes alsınlar birazdan yine gidersin yanlarına.”

Onu Laurentia’nın Durand’a, birazdan size anlatacağım yeni bir pozisyonu gösterdiği odaya götürdüm.

Oda eski Roma zamanında yaşayan Saturnalia’nın ünlü odasına benziyordu. İçerideki dokuz şehvet sahnesi Venediklinin beğenisine sunuldu.

İlk dikkat çeken orta yaşlı bir adam ve penisini kışına dayadığı küçük çocuktur.

İkinci olarak kırk yaşında bir kadın, on dört yaşında bir kızla oynayıyordu, kendi de on sekiz yaşında bir kız tarafından düzülüyordu.

Üçüncüsü, çekici bir sporcu, güzel bir zenci kadının kışını düzüyor

ve güzel, beyaz bir kadının sığınağını emiyordu.

Dördüncü sahnede, anne kızını seyyar merdivene bağlamış kırbaçlıyor ve anneyi de bir adam kırbaçlıyordu.

Beşinci sahnede, adam bir danayı kışından düzüyor ve büyük bir köpek tarafından kışından düzülüyordu.

Altıncı sahnede ise, adam kendi kızını seyyar merdivene bağlamış kırbaçlıyor aynı anda başka biri de onu kırbaçlıyordu.

Yedinci sahnede, on kızdan oluşan bir grup vardı, onunun birden dilleri birbirlerinin sığınaklarındaydı.

Sekizinci sahne de on adamdan oluşan bir gruptu, biri diğerini kışından düzüyordu ve hepsi birden küre şeklinde birbirlerinin işlerine karışıyorlardı.

Dokuzuncu sahnede ise, adam frengili kızları düzüyordu, kızlar ise altmış yaşında bir kadının sığınağını ve küçük çocukların anüslerini emiyorlardı.

Tüm bunların ortasında bir grup kadın Cornaro'ya altı küçük kız teklif ediyordu, kızların yaşı en fazla iki ya da üçtü, hepsi çıplaktı küçük melekler kadar güzeldi. İş üzerinde olan herkes çiçek çelenkleri takmışlardı. Her yerden çığlıklardan başka ses duyulmuyordu, bir kısmı zevkten, bir kısmı acıdan. Ve kamçı sesleri ve teni döven deri kayışların sesleri ısıklık gibi kulağımda yankılanıyordu. Herkes çıplaktı, herkes alçaklık ve seksle bezenmişti. Kısık gaz lambaları etrafa loş bir aydınlık veriyor ve aynı zamanda etrafı ilginç bir koku ile sarıyordu, burası sadece şehvetle ibadet edilen kutsal bir tapınaktı.

Adamımızı, iki erkeksi becerici ve iki kadın kırbaççı nereye gitse peşinden takip ediyorlardı, her fırsatta kışına uygulamada bulunuyorlardı.⁴ Namussuz meme uçlarını büküp, sıkıyor ya da sığınakları gıdıklayıp, tırmalıyordu; bir süre sonra darbelerini küçük kızın yüzünü kanlar içerisinde bırakarak tamamladı. Kendini koyun sürüsünün ortasında bulmuş bir kaplan gibi gözü dönmüştü.

“Tamam, buna bir son verelim, daha fazla dayanamıyorum. Herkesin önünde tüm alçaklığımı sergilemek istiyorum, yaşatacağım dehşe-

ti herkesle paylaşmak istiyorum, bu şekilde orgazm olmak istiyorum. Bana bir düzine kız ver ve bir o kadar da genç adam istiyorum, burada hepsinin en iyi ve çekicileri var; ben iş üzerindeyken etrafımda dursunlar ki böylece ben de en yüksek performansı göstermiş olayım.”

Benden istediğini yaptım ve birlikte bizi bekleyen zavallı ailenin bulunduğu odaya geri döndük. Cornaro'nun etrafını kalabalık sarmıştı. Biri ağlıyor, biri yalvarıyordu. Cornaro önce anneyi ele aldı, onu ayağından tavana astı, bu haldeyken karnındaki çocuk kadına baskı yapıyordu. Kızların arasında en güzel olanını seçti ve kız kardeşi tarafından tutulmasını sağlayarak onu kışından düzdü. Sonra silah olarak bir testere aldı ve yavaşça zavallı yaratığın başını kesmeye başladı, bunu yaptığı sırada aynı anda kızı kışından düzmeye devam ediyordu. Acımasız adam, bu operasyonu bir saatte bitirdi. Bu manzara karşısında kızlardan üçü dehşete düşmüşlerdi.

“Kırbaçla onları, işim bittiğinde onlarla ilgileneneğim,” dedi Cornaro.

Sonunda çocuğun kafası yerinden koptu. Sırada ailenin diğer üyeleri vardı ve Cornaro alçağı, son oğlanında boğazını kesmeden önce orgazm olmamıştı, bu onu olduğundan daha sinirli yapıyordu. Sona gelmeden önce ailenin kız üyeleri bayılmışlardı ve diğerleri ağlıyorlardı. Anne ise daha fazla bu şekilde asılı kalmaya dayanamamıştı, karnındaki bebeğin ağırlığı nefesini kesmişti. Bu korkunç çalışma odasında her köşede suç vücut buluyor ve her yerde günahkâr etkileri görülüyordu.

“Neden, nedir bu dostum?” dedim aletini suçlarken, “Ne! Bu kurbanları cezalandırmadan mı bırakacaksın?”

“Hayır,” dedi Venedikli. “Çok yorulдум. Suç beni çok yordu ve yıpratı. Dinlenmem gerek...”

Onu herkesten uzaklaştırıp, sıcak çorba ikram ettim ve seks partilerinin karşılığı olarak yüz bin frank ödeme yaptıktan sonra ayrıldı.

Cornaro'nun ardından aklımızda kalan ziyaretçimizden biri de Venedikli bir kadındı, kaliteli ve çarpıcı bir kadındı, çapkınlığı ile çok ünlenmişti. Silvia kırk beş yaşındaydı, uzun boylu, mükemmel oranlarda, çok güzel gözleri olan kusursuz bir kadındı, üç gün evimizde kalmıştı.

“Dostlarım,” diye hitap ediyordu bize, “Tıka basa dehşet dolu sevişmeler istiyorum ve her türlüşünü istiyorum. Başlamak için,” dedi Mesalina tavrı ile konuşmaya devam ederken, “Bana birkaç hovarda pazarlamanızı istiyorum, farklı zevkleri olsun, ben domuz gibi zevklenmek, ahlaksızlığı sonuna kadar tatmak istiyorum.”

“Aşağıda hazır biri var ve sanırım o tam senin aradığın kişi. Ayrıca sinyora, kuşkusuz sizi elleriyle zevkin doruğuna ulaştıracaktır...”

“Sizi yüce bir sanatla kırbaçlayacaktır.”

“Ah sevgili dostlarım, istediğim tam olarak bu; böyle bir hovardanın kurbanı olabilmek için yanıyorum... Onun ardından bana ne yapacak?”

“Kendinizi en aşağılık yaratık olarak hissetmenizi sağladıktan sonra, onun bakışları altında başka penislerle oynamanızı isteyecek, sizin başka adamlar tarafından sığınağınızdan düzölmenizi izleyecek ve sizi kıcınızdan düzerek partiyi bitirecek.”

“Harika!” oldu Silvia’nın cevabı, “Bu tam olarak aradığım şey. Haydi hemen başlayalım, sonra nasıl bir son istediğimi size gösteririm.”

Sözü geçen adamı yukarı çıkardım. Adam da Silvia’nın yaşında ve görünümde birilerini istiyordu; onunla tanıştığında bundan büyük mutluluk duymuştu. Aktörlerimiz birbirlerini hemen sarmalamışlardı ve ben kendi bölmemin ardında kızların arasında önümden ve arkamdan sevişiyordum, bu bölmeden törenin tek bir detayını bile kaçırmamıştım. Dorsini töreni kadının kıcına attığı bir düzine güçlü tekme ile açtı, bunun ardından hızla yüzüne yirmi kez tokat attı, bunu yedi ya da sekiz güçlü yumruk takip etmişti fakat bunlar o kadar hızla olup bitmişti ki, Silvia sanki dolu fırtınasına tutulmuş gibi ne olup bittiğini anlayamamıştı. Silvia’nın yüzündeki ifade ve bakışlarındaki zevk değişmemişti. Heyecanlı eller küfürle karıştı, Dorsini kadına hakaret ediyordu.

“Çok iyi, haydi, şimdi penislerde aramıza katılsın, bu orospunun işini nasıl yaptığını görmek istiyorum.”

Altı tane birinci sınıf becerici belirdi, Silvia çıplak kıcını vahşilerin göbeğine sürtmeye başladı ve sonunda aletlerin içindeki tüm spermi Dorsini’nin yüzüne fışkırtarak bitirdi, adamın her yerinden sperm dam-

lıyordu, kadın burnundaki spermlere süründü, adamın penisi yeniden sertleşmişti. Bunların ardından bir düzine genç daha geldi, onlardan, yüksek sınıf orospusunu düzmelerini istedi.

Kadının zevkten kıvranmalarını izlerken, “İsa adına ne kadar şehvetli bir yosma! Eh, kemik torbaları sizin de biraz ateşiniz var mı? Biraz sesin çıksın orospu! Büyük Tanrı’ya onun hakkında ne düşündüğünü söyle.”

Ve bu davetin üzerine Silvia, Tanrı aleyhinde kötü sözler sarf etmeye başladı. Ona delice küfrediyordu. Dorsini o gün, Silvia’nın tamamen üstesinden gelmişti. Dorsini, bu sırada bir yandan kendisiyle oynuyor bir yandan küfrediyor bir yandan orospusu ve diğer adamların kışkırtılıyla oynayıyordu. Sıra orospusunu sığınağından düzen adama geldiğinde Dorsini, onun kışına yöneldi, birkaç zorluktan sonra aletini dar geçitten içeri kaydırıldı. Silvia ona yapılan her şeye katlanıyordu, kimse kurban rolünü bu kadar iyi benimseyemezdi, tüm hayvani, vahşi ve kaba muamele ile hayal gücünün sınırlarını zorlayan mükemmel zevklere itaatle hizmet ediyordu.

Dorsini düzülürken, kendi de düzüyordu, ona sadece anüs zevk veriyordu, onun giriş yeri kutsal emanetlerin saklı olduğu ve uğruna her zaman birçok şeyi feda edebileceği bir yerdi, duyduğu saygı büyüktü, gürleyerek ona olan ihtiyacını her fırsatta ifade ediyordu, bunun üzerine Silvia, ona kendi definesini sundu ve aşüftenin marifetleriyle kısa sürede delice orgazm oldu, bu sırada onu emiyor, orospuluğundan, şehvetli zekâsından ne kadar etkilendiğini gösteriyordu. Sonunda işi biten Dorsini, parasını ödedi ve gitti.

“Haydi paylaşalım,” dedi Silvia, “Genelevde para kazanmayı çok severim, bana her zaman iyi şans getirir. Bu benim için iyi bir idman oldu,” diye devam etti, “Şimdi diğerleriyle de ilgilenebiliriz.”

Utanmaz yaratık, yirmi beş harika adam ve yirmi beş harika kızdan oluşan bir grupla özel odaya geçtiler ve on altı saat boyunca benim şahitliğimde onlarla şehvetin en canavarca en tutkulu en sıra dışı olanını yaşadı ve bu kadınların nezaketini, üstünlüğünü, alçak gönüllülüğünü

ortaya koyan tarzda oluyordu, bu erkeğin kadında en çok zevk aldığı taraftır.

Silvia tamamen yangın halindeyken, acımasızlıklara son verdi, bu gelenekseldi. Bu noktada kendi bir icatta bulundu. On üç yaşında melekler kadar güzel erkek bir kurban seçti.

“Onu öldürmek istiyorum. Onu bana kaç para satarsınız?”

“Bin altına.”

Anlaşma bu meblağ üzerinden yapıldı.

Namussuz, çocuğa oturma sırasının üzerinde kavisli bir şekil verdi, çocuk bu şekilde bir fiçinin üzerinde gibi duruyordu, kızı tamamen ortadaydı; Silvia bunun üzerine yastıkların üzerinde yatan yakışıklı gencin üzerine bağdaş kurup oturdu ve ona sığınağını yalattırdı, aynı anda arkadan gelen ise Silvia’nın kışını yalıyordu. Bu sahneden oldukça tahrik olan dostumuz mumla, tahmin edebileceğiniz gibi kurbanın kışını yakmaya başladı, operasyon sırasında ürkütücü çığlıklar duyuluyordu. Silvia bir süvari eri gibi küfürler ederek orgazm oldu, yosma zevkten o kadar delirmişti ki, çocuğu çevirdi ve üreme organlarını dişlemeye başladı. Çocuk bilincini yitirmişti ve Silvia’nın dediği gibi üç gün sonra öldü. Silvia bana fidyemi ödedikten sonra yeniden kısa süre içinde benzer olaylar yaşamak istediğini umarak ayrıldı.

Onun ardından evimize, yedinci ayda Senatör Bianchi gelmişti, cumhuriyetin en zengin adamlarından biriydi ve otuz beş yaşındaydı. Bu çapkının manyaklığı ise geneleve kendi kız yeğenleriyle gitmek, onları kendi vesayetinde satmaktı. Bu iki genç kıza karşı hiç alçakgönüllü değildi, onları çetin bir sınava tabii tutacağa benziyordu. Onlara baktığımda utanıp, kızardılar bu halleriyle doğanın tüm güzelliği, tüm zarafeti onlara sunulmuş gibi görünüyorlardı, yaşayan hiçbir varlık onlar kadar harika olamazdı. Onlara karşı ilgi duymamak neredeyse imkânsızdı ve o erdemli kulaklara alçakça şeyler söylemek istiyordum.

“Bu orospular için ne kadar istiyorsunuz?” diye sordum senatöre. “Şişman mı yoksa zayıflar mı?”

“Cevap veremeyecek kadar çok utanıyorlar o yüzden kendin bak,”

diye cevapladı Bianchi eteklerini birer, birer kaldırırken, “Sığınaklarını ölç ve ne kadar iyi olup olmadıklarına bak.”

“İyi,” dedim parmaklarımla yeterince dürtükledikten sonra “Çok dolgun değil ama yeterince iyi.”

“Buna karşı çıkıyorum!” dedi Bianchi. “Büyümeleri gerekiyor bu yüzden elindekileri göster.”

Ve bu isteği üzerine, küçük zavallıların renkleri solmuştu, ben de aletleri ayak uzunluğunda sekiz inç genişliğinde olan altı genç becericimi çağırdım.

“İstediğim buydu,” dedi adamımız malları ellerken,”Fakat altı az. Bu genç hanımların ne kadar iştahlı olduklarından haberin yok, sana kuzu gibi görünmüş olabilirler fakat sevişirken, düzüşürken onlar dişi kurt gibi olurlar ve onları ancak yirmi adam memnun edebilir.”

“İşte altı tane daha ve sen sevgili çapkın, senin neye ihtiyacın var? Yeğenlerinin namuslarına leke sürülürken sen ne yapmak istersin?” diye sordum.

“Ben erkekleri düzerim, altı tane yeter ve genç olsun yaşlı olmasınlar.”

İstediklerini ona verdim ve izlemeye başladığım sahnede tek bir kareyi bile kaçırmadığımı sizlere söylemek zorundayım.

Çapkın, dehşet verici işlerini uygulamaya başlamıştı ve yeğenlerine karşı çok kötü davranıyordu. Bize yapmış olduğu ziyaretten kısa bir süre sonra ölmüştü, böylece vesayetindeki zavallı yeğenlerinin kontrolü bize geçmişti ve barınağımız onlar için tam bir cehennem anlamına geliyordu ama bize iyi para kazandırıyorlardı. Genç olanı Avrupa’nın en güzel kızıydı, onu, şehvetin ansiklopedisini yazmış bir adama sundum.

Alberti, uzun boylu, güçlü elli beş yaşında bir adamdı, ona enfes güzellikteki çocuğu sundum ama o daha çok kendine uygun bir kadın arayışındaydı. Kızı görünce benden onun kıyafetlerini çıkarmamı istedi, onu, bir atı inceliyormuş gibi özenle inceledi, aradığını bulmak istiyordu. Bu incelemesi sırasında ağzından tek bir kelime bile çıkmadı, şehveti gösteren hiçbir belirti yoktu, gözlerinde hiçbir ışık belirmemiş

heyecanlanmamıştı.

“O hamile mi?” diye sordu, kaslı elleriyle kızın göbeğini incelerken.

“Sanmıyorum,” dedim.

“Acınacak şey, onlar için iki katını ödemeye hazırım. Bu hayvan için ne istiyorsun?”

“İki bin altın.”

“Eğer hamile ise istediğini alırsın ama değilse, sadece yarısını vereceğim.”

Kurbanın gözü önünde pazarlık tamamlandı, sonunda anlaştık ve adama kızı sattım. Satıldıktan sonra evdeki küçük bir odaya kapatıldı, burası oldukça kalın duvarları olan dar ve korunaklı bir odaydı, ağlamalarını kimse duyamazdı. Orada yatabileceği saman yığınının başka bir şey yoktu, zavallının çektiği acılar dokuz gün içinde dindi, ilk dört gün içinde fazla yemek verilmiyordu sonraki günlerde ise hiç verilmemeye başlandı. Bu dokuz gün süresince Alberti, her gün gelip kurbanına işkence yapıyordu; onunla iki saat geçiriyordu, Rosalba ve ben tüm bu olanlara her gün farklı bir kızla sevişerek şahitlik ediyorduk.

Adamın ilk ziyaretinde, namussuzun yaptığı ilk şey kurbanın kıkına ve göğüslerine baskı uygulamak olmuştu, onlar üzerinde tüm gücünü kullandı, onları gevşetti, sıkıştırdı, vurdu, onlara o kadar güçlü vurdu ki, kızın dört uzvu morarmaktan öte siyah olmuştu. Onun karşısında duruyordum, kığım tam dudaklarına gelecek durumdaydı, tutuklusuna işkence ettiği sırada benim kıkımı öpüyor, aynı anda Rosalba onunla oynayıyordu ve üçüncü kız ise adamı yapabildiğinin en sertisi ile kırbaçlıyordu. Alberti, bu meditasyonda kendini kaybetmişti, dudaklarından birkaç kelimenin dışında bir sözcük duyulmuyordu, bu birkaç sözün de takibinden küfürler geliyordu.

“Aşağılık yaratığın,” dedi alaylı bir ifade ile, “Kıçı harika. Böyle bir süprüntü ancak sabun olmaya yarar.” Ve süsleyerek güzelleştirdiği onca şehvetli sahneye rağmen orgazm olmadı.

İkinci gün tören aynı birinci gün gibiydi fakat üçüncü gün, kurba-

nın etleri artık şişmiş, üzücü bir hal almıştı, kızın ateşi öldürücü derecede yükselmişti.

“Mükemmel,” dedi Alberti, “Bu düşündüğümden çok daha iyi oldu, dördüncü günden itibaren ona yemek verilmesini istemiyordum fakat bu gelişmelere bakılınca ona yemek vermeyi hemen şimdi kesebilirsiniz.”

Ve onu sıkmaya devam etti. Kurbanının kalçalarını çimdiklerken onu şehvetle kışından düzdü, bu sırada bize hizmet eden kız benim kışımaya onları taklit ederek dilini sokuyordu. Diğer üç gün, sahneler aynı şekildeydi ve adam yine orgazm olmamıştı. Bunun ardından kurbanın kışı ve göğüsleri iyi duruma gelmeleri için kendi hallerine bırakılmışlardı fakat kurbanın ateşi bu ertelemeye karşın bile düşmüyordu, kurbanın dokuz gün bile dayanacağını ummuyorduk.

Alberti bana sekizinci gün, “Günah çıkartması gerekiyor,” dedi.

“Yarından önce ölmesi muhtemel.”

Bu ifade gülmeme neden olmuştu fakat namussuzun farklı bir tören istediğini ve bu törenin tamamen şehvet ağırlıklı olduğunu öğrendiğimde durumu anlamıştım ve fikir çok hoşuma gitmişti.

Rahip geldiğinde hasta kız, ben ve Rosalba'nın arasında diğer odada bulunuyordu, Alberti tüm söylenenleri dinledi. Bu misafirlik onu inanamayacağı kadar çok eğlendirmişti.

“Tanrı beni affetsin!” dedi biz rahiple oynasırken, “Bu zavallı yaratığın hastalığı çok korkunç. Oh, bu orospunun günahlarını dinlemek ne zevkli olur...” Ve rahip bir süre onun günah çıkarışını dinledi fakat söylediği sözlerden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bunun üzerine rahip gitti ve azgın adamımız geldi. Şehvet ve dehşet açlığı ile saldırdığı kız hayalet gibi hissiz bir haldeydi. Onun önünde Rosalba'yı kışından düzdü, bu sırada diğer kız adamımızı kırbaçlamaya devam ediyordu, benden ise bir haftadır devam ettirdiği işi devralmamı istedi. Kurbanı yaklaştım, onun sahipsiz bölgelerini ellemeye başladım, kuvvetlice çektim, sıkıştırdım ve iki ile üçüncü şiddetli baskı sonunda, sefil yaratık, bu işkencelere karşılık verdi ve cansız bir halde ayaklarımızın dibine düştü. Ve tam bu sırada Alberti orgazm oldu. Oh gökler adına! O ne müthiş bir taşma

idi, hayatımda hiç bu kadar çok sperm, hiç bu kadar çok uzun süren bir orgazm görmemiştim. On dakikadan fazla bir süre boşaldı. Bu verim her türlü standardın üzerindeydi.

Alberti, bizim en iyi müşterilerimizden biri haline geldi, bir ay geçmeden dokuz günlük tutku sürecini yaşamak için bizi ziyarete geliyordu. Sonunda ona Bianchi'nin diğer yeğenini de verdik; o kardeşine göre daha tatlı çıkmıştı ve yedinci gün öldü.

Durand, yaptığımız işten büyük kazanç sağlamış ve kısa sürede serveti hakkında herkesin konuştuğu biri haline gelmişti. Senatör Contarini'nin çok güzel bir kızı olduğunu öğrenmiş ve ona aşık olmuş sonunda dayanamayıp kızın babasını görmeye gitmişti.

"Büyüleyici Rosina'dan o kadar etkilendim ki, ona büyük bir şans vererek geleceğini söylemeye karar verdim," dedi Durand, "Onu evime davet ediyorum ve kahinliğin yanı sıra düzenlediğim törenlere katılıp eğitilmesini çok isterim." Senatör bu teklifin üzerine Durand'a istediğini yapabilme iznini verdi. Nazik cadı, kızın babasının tutkularını bu yolla öğrenmek istemişti, adam da her türlü baştan çıkarıcı imada bulunarak Durand'a sinyali verdi, Durand bu hizmetin karşılığı olarak üç bin altın teklif etti. Contarini zengin bir adamdı, Durand'ın talep ettiği tutarın yarısını ödedi ve iki gün içinde görüşmek için randevu verdiler.

Rosina geleceğini bir an önce öğrenmek hevesi ile Durand'a görüşmek istediğini belirten bir mektup gönderdi ve Durand bu mektuba karşın verdiği sabırsızca cevapta hemen o gün görüşebileceklerini yazdı. Rosina, dadısı ile geldi ve dadısı onu bizim ellerimize teslim ettikten sonra yeniden eve döndü. Size kapımızdan içeri giren o güzelliğin dünyada eşi benzeri olmadığını söylemeliyim, o kadar güzeldi ki, sanki o geldiğinde evin içini güneş ışığı aydınlatmaya başlamıştı, size bu güzelliği anlatmam gerekiyor.

Rosina, on altı yaşındaydı, uzun boylu ve ilahi güzelliğe sahip bir bakireydi. Albani'nin bakire tablolarındaki ölümsüz güzellikleri andırıyordu. Kestane rengi dalgalı saçları, kaymak göğüslerine dökülüyordu, büyük mavi gözleri aşkın ve tutkunun bir simgesi gibi parlıyordu, hele o

dudaklar, hele o pembe o taze dudaklar Rosina'yı tümüyle mükemmelliğe ulaştırıyorlardı. Hiç bu kadar güzle bir ten görmemiştim, bu kadar yuvarlak göğüsler, bu kadar erik kıvamında kalçalar, bu kadar dar bir sığınak, o kadar sıcak, o kadar leziz ve bir o kadar tatlısını görmemiştim, hele o muhteşem kış! Ah, hangi canlının o kadar güzel bir kışı olabilirdi ki? Onu bir an önce yememek için kendime zor hakim oluyordum. İsteddiğini ona bir an önce vermeye karar verdik fakat bir o kadar da dikkatli olmamız gerekiyordu.

Durand, "Meleğim öncelikle kırbaçlanmalısın," dedi. "Seninle birlikte olmak isteyenlerin hayal edilebilecek tüm isteklerine boyun eğmek zorundasın."

"Tanrım! Eğer babam..."

"Baban sert bir adam, değil mi?"

"Sanki ben onun metresiymişim gibi beni kıskanır."

"O halde burada olanlar hakkında ona tek bir kelime bile etmezsin. Seni ziyaret edecek olan yüce varlık, sevgili kızım seninle en büyüleyici şekilde ilişki kuracak. Bu tören mecburidir eğer bu kurala uyarsan istediğin her şeyi öğrenebilme şansına erişeceksin."

Ve dostlarım gördüğüm şey tam anlamıyla nezaketin ve tuhaflığın karışımı idi. Rosina ne olduğunu anlamadan testlerden geçmeye başladı, kandırılışı karşısında ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmez bir halde idi ve eğer babası gelmeseydi günün kalanını da bu şekilde eğlenceli geçirebilirdik. Fakat senatörün gelişi ile oyunumuza son vermek zorunda kaldık. Durand, onunla yalnız kalmış bense babasına katılmak için yanlarından ayrılmıştım.

Contarini'nin kızı ile ilgili duyguları oldukça güçlüydü, onun gibi şehvet dolu bir ruh, kısa sürede kendini ortaya çıkarmış ve benimle birlikte olmak istediğini ifade edecek cesareti bulmuştu. Buna razı oldum ve ne istediğini anladım. Tutkulu seks düşkününün istediği tek şey kıçımdı ve o kıçımla yoğun bir şekilde ilgilenmeye başladığında yan panelden vurma sesleri duyduk.

"Bu sinyal, Ekselansları hazır olun kızınızın vücudu size sunulmak

için deneniyor.”

Panel açıldı ve ayağından başına tüm güzelliği ile çırılçıplak bir halde Rosina karşımızda duruyordu, bizim ve enstet senatörün karşısındaydı.

“Ah siktir!” diye bağırdı, gözlerini hazineye dikmiş bakarken. “Juliette, seviş benimle seviş benimle böyle bir çekiciliğin karşısında zevkten ölmek üzereyim.”

Onunla oynamaya başladım, çapkın ise kızını inceliyordu. Bir dakika için kendi isteği dışında sığınağı öpmeye yönelmişti ama dediğim gibi bu sadece bir dakika sürdü, sonra hemen kendini yeniden kışın çekiciliğine teslim etti. Oradan aldığı zevk hayallerin çok üzerindeydi.

“Ben bu mükemmel kışın deliğini dilimle rahatlatırken, benim kışcım ile oyna,” dedi bana.

Sonunda kendini kaybetmişti, demir kadar sert penisi giriş kapısından içeri daldı ve düzmeye başladı. Rosina, bu giriş, çıkışlarda hafif çılgınlık atıyordu; çapkın bir an bile duracağına benzemiyordu, her şekilde kızının kışına daha kuvvetlice bastırıyor, el değmemiş derinliklerine dek ulaşıyordu. Alçak dudaklarımı kendi dudaklarına yapıştırmıştı ve bir yandan el yordamıyla kışcım ile ulaşmaya çalışıyordu, ona hemen kendi elimle ulaşması gereken yere yönlendirdim, diğer elimle de anüsünü gıcıkliyordum.

“Çapkın, sadece kızının kışcılığıyla mı ilgilenmek istiyorsun yoksa bu küçük çalılıklar da ilgini çeker mi?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevapladı kararlı götçü. “Hayır, ben o tür zevklerden hoşlanan türden erkeklerden değilim. O yasak meyveye elimi sürmeyeli on beş sene oluyor, on beş senedir hayatımda öyle bir şeyin varlığı yok, şimdi ise kırbaçlamak istiyorum.”

“Bunu söyledikten sonra ona verdiğim kırbacı aldı ve operasyonda ihtiyacımız olan kanı akıtana kadar kızını öfkeyle kırbaçladı.”

“Beni acımasız mı buluyorsun çocuğum?” dedi Contarini bir an için ara verdiğinde. “Kişinin tutkuları ne kadar saf ve ne kadar haşin olursa o kadar öldürücü ve korkunç olurlar.”

Bunu duyduğum an küçük yaratığa verebileceğimiz acılar konusun-

da aklımda birbiri ardına müthiş fikirler belirmişti.

“Kuşkusuz, kızınızın geleceği hakkında planlarınız vardır,” dedim

“Evet, onu inleyerek becermek, acımasıza kırbaçlamak istiyorum, üç aysürecek bir festivalin sonunda onu manastıra kapatacağım.” Bu konuşma sırasında dünyanın en güzel teni üzerinde kamçı izleri oluşuyordu.

“Doğrusu sinyor, en mantıklı olanın bu olup olmadığı konusunda kuşkularım var. Onu bir süre kullandıktan sonra rahibe manastırına göndermeniz onun başınıza dert olmasına neden olacak, her fırsatta onunla ilgilenmeniz, ona para göndermeniz gerekecek.”

“Söylemek istediğin nedir, Juliette?”

“Ah, onun sonu için binlerce eğlenceli fikir olabilir... Ne! Bu olabilir mi? Zührevi bir ölüm hiç hayallerinizi süslemedi mi?”

“Cinayet mi? Neden olmasın evet... Birkaç kez... Fakat kızımı öldürmek mi?” bu sırada sinyorun penisinin sertleşmeye ve havaya dikilmeye başladığını gördüm, ovulmak istiyor, acı çekiyordu, bu da projemden ne kadar çok etkilendiğinin açık bir kanıtı idi.

“Juliette,” diye devam etti aklındaki öldürücü düşüncelerle beni öperken, “Korkunç bir cinayet olacağını ve doğanın bile bundan ürpeceğini söyle bana...”

“Elbette ama senin de çok hoşuna gidecek.”

Seks düşkününe zevkin doruğunu yaşatmak için, ipek kuşakla kızı bağladım. Bulunduğumuz odayı loş bir ışık aydınlatıyordu, Rosina ise tüm güzelliği ile karşımızda duruyordu.

Contarini’nin kulağına, “Sert ol, o, orada ve her şeyiyle senin. İtiraz etmeden devam et.”

Çapkın, kızına doğru yürüyüp kızının dudaklarına, göğüslerine şehvetli öpücükler kondurdu, onu yeniden düzdü ve orgazm oldu.

“Sevgili efendim! Ne yaptığınıza bir bakın,” dedim. “Onu sizin için ayarladım ve siz kontrolünüzü kaybettiniz. Haydi onu gönderelim ki, Durand falına baksın, bu sürede ben sizi yeniden hayata döndüreceğim.”

İşaret ettim ve panel yeniden kapatıldı, Durand, kızı alıp onun falına

bakmak için paravanın diğer tarafına geçti ve tabii ki zeki Durand, kaynaklarımızı güçlendirmek için paravanın diğer tarafında kızı başka bir müşteriye sattı. Benim adamımı yeniden hayata döndürmek için verdiğim boşluk üç, dört müşteriye kızı pazarlamak için yetecek kadardı.

Senatörde tek bir işaret yakalayabilmek için oldukça yorucu bir uğraş vermeye başladım. Contarini, şu limitleri olan bireylerdendi, tutkuları yeniden alevlenmeden suç işleyebilecek gücü yoktu, onu tam anlamıyla havalandırmayı başarmıştım, kızını yeniden geri istedi. Durand'ı uyar- mak için gittiğimde, Rosina'yı satmak ve onun güzelliği ile tatmin ol- maya o kadar kapılmıştı ki, onu yeniden babasına vermek istemiyordu.

Senatörün bulunduğu odaya döndüm ve "Ekselansları!" dedim, göz- lerimde yaşlarla, "Zavallı kızınız... Ah, ne yazık, falında çıkan korkunç şeylerden o kadar etkilenmiş ki, kendini camdan aşağıya atmış, o artık yok ekselansları, o artık yok, o öldü."

Bundan çok fazlasıyla etkilenen Contarini dostumun tarafına geçti, ona kızı ile aynı yaşta olan başka bir kızın camın altında yerde yatan halini gösterdik ve aptal buna hemen inanmıştı. Başta bizi tehdit etme- ye kalkmıştı ama sonra yapabileceği hiçbir şey olmadığını, ününün ve isminin böyle bir skandaldan dolayı zarar görmesini istememişti, bizi büyüleyici güzellikteki kızıyla bırakıp, bir aptal gibi ağlayarak gitti, kız bizim eğitimimizle evimizin en hünerli, en güzel orospusu olmuştu.

Kısa süre sonra Venedikli bir asilzade, çok sevdiği ve iki sene önce ev- lendiği kadın için bizden zehir almaya geldi. Zavallı adam karısının onu aldattığını düşünüyordu. Ama bu yanlıştı, karısı iyi kişiliğin ve saygıde- ğerliğin en iyi örneğiydi. Kadın benim sinirlerimi bozmuştu ve kocasını kadının onu aldattığına ikna ettim. Kadının sonunu getirmeliydim, or- ganizasyonu yaptım ve sonucu başarıya ulaştı. Sonunda kadın aristokrat kocası tarafından zehirlendi, benim bu işte aldığım aktif görevi tahmin edebiliyorsunuzdur.

Bundan kısa süre sonra, bir an önce babasından kurtulmak isteyen bir oğul ziyaretimize geldi. Burada asıl konu babasından kalacak olan büyük mirastı ve sabırsız oğul artık beklemekten yorulmuştu, ona iki bin altın

karşılığı bir gecede efendisinden kurtulabileceği gizli bir iksir sattık.

Böyle bir olayda, adaletli olarak düşündüğüm zaman kendimi olaydan dışarıda tutamadığımı tahmin etmiş olmanız gerekiyor, böyle bir durum benim için zevklerimi tatmin edeceğim bir ortam ortaya çıkarmıştı, dehşetin ve şehvetin denizinde yüzmeye başlamıştım. Hırsızlıktan ve cinayetten aldığım zevk, hayal gücümün sonsuz bir enerji ile çalışmasına neden oluyordu.

En yüksek dereceye ulaştığım bir günde bakan Zeno'dan iki arkadaşla birlikte Brenta'daki evine davet aldım. Orada çok ilgi çekici bir gece geçirmiştım. Seksi en yoğun şekilde yaşadıktan sonra yemek yerken, Zeno'yu on sekiz yaşında çok güzel bir kız görmeye geldi.

“Ne! Burada, zevklerime konsantre olmuş durumdayken ve böyle bir zamanda mı?”

“Değerli efendim, kapıcıyı, uşağı geçmeyi başarmış, durum umutsuz, Venedik'ten geldiğini söylüyor, konu çok önemliymiş, söylediğine göre bir dakika bile boşa geçemezmiş,” dedi hizmetçi kız.

“Bırak içeri gelsin,” dedi bakan. “Oh Juliette,” dedi kısık sesle, “Bunun için üzgünüm fakat onu geri çeviremem, prensiplerime aykırı.”

Odanın kapısı açıldı ve gördüğüm en güzel kız ağlayarak kendini bakanın ayaklarına attı.

“Efendim!” diye bağırdı acı ile. “Babamı kazığa bağladılar. Onu dün tutukladılar, bir komploya kurban gitti, onun akli o tür işlere çalışmaz, o masumdur ama yarın onu asacaklar. Sizden başka kimse onu kurtaramaz, size yalvarıyorum yardım edin. Oh, Lord'um eğer kan akacaksa o akacak olan kan izin verin benimki olsun, babamın yerine ben öleyim.”

“Sevimli çocuk,” dedi Zeno, kızı yerden kaldırıp yanına oturması için sandalyeyi çekerken. “Sen asilzade Grimanı'nın kızı değil misin?”

“Benim.”

“Sinyora, benim mesele hakkında bilgim var ve bununla birlikte istersen anlat ama senin baban vatan hainliği ile suçlanıyor.”

“Hayır, Lord'um.”

“Suçlu o. Bunu kabul etmelisin, henüz her şeyi kaybetmiş sayılmazsın... Juliette, gel benimle. Birazdan yanına geleceğim, Virginia, gidip babanı kurtarmak için gereken belgeyi hazırlamalıyım.”

“Sizin şerefimize onu affedeceklerdir!”

“Acele etme çocuğum, minnettarlık için bir özür gerek.”

“Ne?”

“Sonunda her şeyi öğreneceksin, sinyora; her şeyi göreceksin ve kendinden başka kimseye güvenmemen gerektiğini anlayacaksın.”

Yandaki odaya geçtik.

“O yaratık beni inanılmaz derecede tahrik etti, o çok güzel bir kız, ona sahip olmalıyım, o, her ne pahasına olursa olsun benim olmalı. O, benim onun babasını kurtardığımı sanmalı ama ben bunu yapmayacağım. İki mektup yazacağım, Juliette birinde babasının infazını onaylayacağım, diğesinde ise onu kurtaracağım. Onu kurtardığımı gösteren mektubu kızın eline vereceğim, diğeri de babasının sonunu getirecek fakat Virginia bunu bilmediği için benim emrimde, bana olan minnetini göstermek için istediğim her şeyi yapmak mecburiyetinde olacak. Gerçeği yani onu aldattığımı anladığında ise... Ah, Juliette, onu istiyorum.”

“Onu geri göndermen şart mı?”

“Grimani'nin kızı...”

“O, suçlanmalı.”

“Fakat ondan aynı anda hoşlanıp, aynı anda nefret edemem. Mahkemeye çıktığında her şey ortaya çıkacaktır, bu da benim sonum olur.”

“Zeno, senin suçlaman gizli olacak, mahkemen gizli olacak, idamların gece olacak, o kıza babasını affedeceğine dair söz ver ve infazını onayladığın mektubu gönder, onu bundan sonra suçla, ben ve kadınlarım sana şahitlik ederiz. Bu küçük oyunlar benim acımasız kalbimin en yüce zevkleridir, onun buraya geliş sebebinin seni baştan çıkarmak olduğunu söylersin, iyi ödenmiş bir avukatta işi sona erdirir ve yirmi dört saat içinde kız yolundan çekilir.”

“Haklısın,” dedi. “İşte, mektuplar burada. Oh Juliette, çok eğlenceli

bir deneyim olacak. Sen ne harika bir kızsın!”

Kızın yanına gitti, “Sinyora,” dedi Zeno, “Bunun yeterli olacağını düşünüyorum, oku lütfen. Ayrıca bilmelisin ki, bu tür önemli iyilikler asla karşılıksız yapılamaz.”

“Oh, sevgili Lord’um, sahip olduğumuz her şey, ne isterseniz hepsi sizindir, ailem istediğiniz her şey için hazır olduklarını söylememi istediler.”

“Bunu para için yapmıyorum, istediğim çok daha değerli bir şey. Çekiciliğin Virginia beni büyüledi. Başka hiçbir şey istemiyorum ama eğer bana istediğimi vermeyi kabul etmezsen, bu mektup istediğimi alana kadar bende kalır, bunu unutma.”

“Yüce Tanrı’nın, bu ne kadar zor! Sevdiğim adama rağmen!” dedi boynundaki madalyonu göğsüne bastırarak. “Neden bu alçaklık, bu aldatma neden gerekiyor? Saygı değer efendim neden karşılıksız birinin hayatını kurtarmış olmanın mutluluğu ile yetinecek kadar soylu olamıyorsunuz?”

“İmkânsız. Ve sen sonsuza kadar fikrini değiştirmen için bekleyemem, sadece bir dakikan var. Benim yardımımı kabul etmezsen babanın ölümünden sorumlu olursun.”

Ve konuşmanın ardından kızı düşünmesi için kendi haline bıraktı. Zeno, hayalindeki alçaklıkları geliştirmek ve Lila ile oynamak için yan odaya geçti. Rosalba’ya dönüp başımı salladım. Rosalba ona verdiğim vaazlarla her gün daha acımasız, her gün daha bilgili ve şehvetli bir kız oluyordu.

“Ah, dikkat edin sinyora,” dedi kızın yanındaki boş sandalyeye geçerek, güven veren bir ses tonuyla, “O çapkına güvenmeyin, o, babanızın hayatını alabilecek güce ve yetkiye sahip biri. Bir kez size sahip olduğunda size oyun oynayabilir ve sizin hayatınıza önem verdiğini sanmıyorsunuz değil mi? Sizin için her türlü tuzak kurulmuş olabilir. Eğer zayıf davranırsanız, bu sizin sonunuz olur...”

Bunun üzerine Virginia’ya öğüt verme sırası benimdi, Rosalba’nın konuşmasını devam ettirdim.

“Sinyora, sizin yaşınızda bu tür duyguların ve vicdanın öneminin ne kadar büyük olduğunu gayet iyi biliyorum. Sevgilerinize olan bağlılığınız, babanıza olan bağınızdan daha mı önemli? Zeno çok namussuz bir adamdır, unutmayın, bunun yanı sıra istediği kesinlikle sizin kalbiniz değil sadece vücudunuz. Onu, ona vererek, sevginizin gözünde düşmüş olmayacaksınız.”

“Ah, inan bana sevgili Virginia, bu durumu, bu koşulu reddetmek istemenin sonu çok kötü olabilir. Onu kurtarabileceğin yerde babanın senin sayende ölüme gitmesi iyi bir şey mi? Ve bu tür fiziksel bir ilişkiye bu kadar yabancı mısın? Şimdi olan şey senin sevgilinin uğruna babanı feda etmendir, ondan nasıl bu şekilde vazgeçebileceğini bir düşün! Hayır, Virginia sana sunulan teklifi dikkate almadan yapamazsın, bunu yapamazsın, sorumluluklarını dikkate almadan, alçak gönüllü olmanın bir anlamı yoktur, doğa sana kabul etmen için böyle bir fırsat sunmuştur ve senin bunu reddetmen demek sonunda vicdan azabı ve acı ile ölmen demektir.”

Bu sözlerin o korkak ve acı içindeki ruha olan etkisini eğer yapabilirseniz hayal edin dostlarım, kız ahlak anlayışını terk etmek üzereydi. Bu sefer Zeno’nun sırası gelmişti ve o kurbanının teslim olduğunu kendi gözleriyle görmüştü, artık hiç kuşku yoktu. Namussuz ereksiyonun üst sınırındaydı ve çıplak Lila, onun penisini en iyi dereceye yükseltmişti.

“Peki, kararını verdi mi?” diye kekeledi.

“Evet Lord’um,” diye yanıtladım, “Evet, gerçekten bu genç hanım ile ri sürdüğü ahlak kurallarına karşın babasını tercih etmeye karar verdi ve o artık her şey için hazır.”

“Hayır, hayır,” diye bağırdı zavallı kız gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ölmeyi tercih ederim...”

Fakat ben ve kadınlarım hemen onun kıyafetlerini çıkarmaya başladık ve iki dakika içinde onun mücadelelerine rağmen, kız tüm çıplaklığı ve güzelliği ile bakanın karşısında duruyordu.

Ah, yüce ilah! O ne vücut! O ne ten! O ne taze bir pembelik! Böyle bir çekicilik Flora’da bile olamazdı. Zeno, kızı dikkatle inceledi, onu

şehvetle ve büyük bir arzu ile öptü. Ona kızın kıcını sunduk, gökler adına, müthişti! O ne büyü, o ne sıkılık, o ne tombulluktu! Onun arasını ayırdık, Zeno küçük, çekici deliği inceledi, onu dili ile yumuşatırken, zevkten ölecek gibi görünüyordu.

“Bakalım tahrik olduğunda nasıl görünecek,” dedi bakan. “Sen Juliette ve sen Rosalba, vücudunun hassas bölgeleri ile oynayın, sizi izlerken zamanımı Lila ile geçireceğim bu soylu bekâr hanım yanmaya başladı-ğında, ağzım onun en etkileyici bölgelerine ulaşacak, onların içinde en yüce zevki bulacaktır.”

Bu angarya işle uğraşmaktan dolayı hiç şikâyetçi değildim, o ilahi yarattığı gördüğüm andan beri onunla oynaşmak için ölüyordum. Beceri ile işimizi sürdürdük, dostum ve ben sonunda Virginia’nın güzel gözle-
rinin seks arzusu ile yandığını görmüştük ve tatlı şey kendini kollarımı-
za bıraktı, zevkten titriyordu, Zeno’nun penisini, bekâretini alması için
çağırdık. Lila, bakanın penisini giriş kapısına dayadı; çapkın ilk dene-
mesinde kızın içindeydi ve Virginia tüm saflığı ve güzelliği ile ilk hamle-
de Zeno’nun orgazm olmasını sağlamıştı, tüm güçlükleri kıran efendisi
artık ona sahipti, tüm kalelerin tek hakimi o olmuştu; ben tek başıma
hem kurbanı tutuyor hem de onunla oynaşmaya devam ediyordum. Lila
ise Virginia’nın üzerine çömelmiş bakanın şehvetli öpücüklerini karşı-
lıyordu ve Rosalba ise bakanı kırbaçlıyordu.

Onun son sınırdı olduğunu gördüm, az kalmıştı.

“Kendini bilinçsizce harcamamalısın,” diye uyardım onu, “İkinci bü-
yük fırtına geliyor gibi.”

“Doğru,” diye onayladı, geri çekilerek.

Şehvetin gücü ile doğanın yarattığı o kutsal mücevherin etrafında
toplandık. Zeno, dikkatle mücevherini inceledi.

“Götçülüğün gücü!” dedi. “Gözlerimin önündeki bu hazine ne ina-
nılmaz!” Fakat daha fazla övgüde bulunmak yerine, bizim desteğimiz
ile engelleri aştı. Virginia, benim ayarladığım pozisyonla üzerime yattı,
bakan onu kıcından düzdüğü sırada ben onun sığınağını emdim; arka-
daşlarım ise Zeno’yu okşuyor, yardım ediyor ve onunla oynaşıyorlardı.

Her şey onun zevkine uygundu ve sonunda tüm dayanmalarına rağmen dünyanın en güzel kıçının derinlerine boşladı, kurban kıvranıyor, acı ile haykırıyordu, bu vahşi saldırıya dayanamıyordu.

Aletini dışarı çıkardığında, “Ne beceriştii! Oh Juliette, dünyadaki hiçbir kıç bana bu zevki vermez, halen etkisindeyim.”

“Gel dostum, mektubu bitirelim.”

“Elbette,” diye cevapladı canavar, “Bu kızı becermeye doydum, babasını kinıyorum. Bununla birlikte,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “Ayrıca Juliette, kendimi bu yaramazlıktan mahrum edemem.”

Sonra daha alçak bir ses tonu ile, “Burada duramam, Juliette. Kötü lüğümle gözlerinin kamaşmasını istiyorum, Juliette. Devamında gelecek olan bölümü merak ediyorum.”

“Onun daha kısa süre mi canlı kalmasını planlıyorsun?”

“Eğer mektuba küçük bir not eklersem, yetkililer buraya saraya gelip onu hemen tutuklarlar, bu süre içinde onu biraz daha kullanırım ve hatta kızı ölüme götürmek için geldiklerinde onun kıçında olacağımı, ne müthiş bir zevk.”

“Bu fiktörden dolayı seni tebrik etmek zorundayım,” dedim Zeno’ya. “Haydi, hemen yap.”

Şehrin yetkilisine üzerine not eklenmiş olan özel mektup kısa sürede ulaştırıldı ve bizde kendimizi tatmin etme işimize kaldığımız yerden yeniden başladık. Zeno Virginia’nın kıçını okşuyordu, o çekici kıçın onu nasıl büyülediği açıkça okunuyordu. Bir kıçtan gerçekten hoşlandığınızda ona yapabileceğiniz zulmün sınırı yoktur.

“Ah, ha! Onu kırbaçlamak istiyorsun değil mi? O harika kıçın derisini parçalamak, kana bulandığını görmek istiyorsun ve bunu bir an önce yapmak istiyorsun değil mi? O halde iş başına Lord Chancellor, kendini tatmin et, cebimde bir merhem var ve bu merhem ile o güzel kıçın üzerinde açacağın izleri üç dakikada yok edebilirim ve yetkililere yapacağı her türlü açıklamanın yalandan başka bir şey olmadığını bu yolla kanıtlayabilirsin.”

“Juliette,” diye inledi Zeno, “Sen müthişsin, benim için çok değerli olduğunu sakın unutma.”

Bu andan itibaren duyabildiğimiz sadece onun küfür ve hiddetiydi. Biz, Virginia’yı onun için tutuyorduk, böylece hızla ve büyük bir öfke ile o eşsiz güzellikteki kızı yüz darbe ile turta harcına çevirdi. Bir süre ara verdikten sonra iki yüz darbeye ulaşmak için yeniden başladı ve penisini ağzıma aldım; kadınlarım, o, Virginia’yı kırbaçlarken, onu kırbaçlıyordlardı ve sonunda penisi kalkmaya başladı ve iyice havalanıp, sertleştiğinde kendini çılgın bir şekilde kızın üzerine attı ve onu kışından düzmeye başladı ve haykırıışlar içinde boşaldı.

“Oh Juliette!” dedi bitirdiğinde, “ Bu kızı kurban edememek ne utanç verici oysa onu öldürmek bana ne müthiş bir zevk verecekti! Üzerinde bir sürü farklı işkence deneyebilirdik, biri diğerinden daha müthiş olurdu. Bu kışın derisini yüzmek, yakmak ne müthiş olurdu! Juliette, Juliette! Kalbini göbeğinde kızartmak sonra suratından yemek isterdim.”

Merhemimi çıkardığımda ve Virginia’nın kışını yağlamak istediğimde Zeno, “Hayır,” dedi. “Bırak izlerim onun üzerinde kalsın, darağacına bu şekilde çıkmasını istiyorum, onları sergilemesini, herkesin benim bıraktığım bu izleri onun üzerinde görmesini istiyorum, gerçi bunu yapmayacağını bilsem bile, düşüncesi bile beni baştan çıkarıyor...”

Zeno’nun etkileyici mektupları başarıya ulaşmıştı; Grimanı’nın kızı tutuklandı.

“Tanrı aşkına!” dedi zavallı kız bakanın ona yaptığı hainliğe karşın, “Beni aldattın, alçak ama onlara her şeyi anlatacağım ve senin yaptığın korkunç şeyleri söyleyeceğim.”

“Beyler işinizi yapın,” dedi soğukkanlı bir ifade ile Zeno adamlara, “Şu kızı alıp götürün, çektiği acı yüzünden aklını kaybetmiş.”

“Olay olduğu sırada,” diye devam etti canavar, “Mektubumda suçluların benim yetkimle ölüme gönderilmesini istedim.”

“Efendim,” dedi polislerden biri, pelerinin altında sakladığı idam

emrini veren mektupları çıkarırken, “İdam emrini verdiğiniz kişilerin kafaları burada.”

Ve Virginia babasının ve sevgilisinin başlarını gördüğünde yere düşüp bayıldı.

Zeno, bana dönüp gülümsedi. “Hoş sahne değil mi?” diye fısıldadı. “Penisimi kaldırıyor, sana göstereceğim. Yalnız kalınca kendimizi en güzel dehşetlerle mutlu edelim.”

“Haklısınız efendim. Onların başını alıp, sizi onlardan kurtaracağım.”

“Çok iyi beyler,” dedi bakan, “O halde iki saat içinde Virginia zindanda olacak. Şimdi, burada olanları unutup işlerinize geri dönün.”

“Bir dakika,” diye mırıldandım Zeno’ya, “Onların boyunlarını vuran kişiye güven duyabilir miyiz?”

“Evet.”

“Eğer öyle ise kısa süre önce babasının ve sevgilisinin başını uçuran bu adamın, şimdi bu kızı düzmesi gerekiyor.”

“Doğrusu hayatta yapılabilecek çok zevkli işler var, insanın bu zevklerden birini bile kaçırmaması gerek.”

Adamlardan biri gitti ve Zeno, diğerinin çevresini Virginia, üç kadın, iki kesik kafa ve benimle sardı. Dikkatimizi Virginia üzerinde yoğunlaştırdık, onu yeniden hayata döndürmeye çalışıyorduk ve kesik başları gözlerini açtığında ilk göreceği yere koyduk. Cellat kızı yeniden hayata döndürmek için özel bir uğraş sarf ediyordu ve uyanıp karşısında en sevdiği iki insanın başını gördüğünde kendini o başları kesen celladın kollarında buldu. Adam Virginia ile ilgilenirken, ben adamla oynayıyordum.

“Becer bu çekici kızı,” dedi bakan adama.

“Ama efendim!”

“Bu bir emirdir, onun babasını idam ettin, şimdi sana onun kızını düzme hediyesini veriyorum; sevgilisini de öldürdün, şimdi onun kadının düzmeni istiyorum.”

Bu şaşırtıcı sözler üzerine etkilenen Virginia, neredeyse bilincini yi-

tirmiş bir halde göğsüme düştü.

“Yavaş ol, yavaş ol,” dedim Zeno’ya, “Ne yazık ki, bu son orgazmın olacak ve her yönden bizim için mükemmel olmasını sağlamalıyız.”

Şehvet size anlatacağım şekilde doruk noktasında ele alındı. Cellat, Virginia’nın altına yattı ve onu sığınağından düzdü, aynı anda Zeno kızın üzerindeydi ve kızın kıcını düzüyordu. Bu arada Virginia cellatın göğsündeki iki kafa ile burun burunaydı, bende arkamı Virginia’ya dönerek ona emmesi için sığınağımı verdim; Zeno ise sağında ve solunda duran arkadaşlarımın kışkırlarıyla oynuyordu, gündelikçi kadın ise aynı anda Zeno’yu kırbaçlıyordu. Enfes sahnelerin öncesinde, şehvetli bakanın uzun süre dayanamayacağı belliydi zaten ve kısa sürede orgazm oldu, hepimiz aynı anda orgazm olduk, Virginia başına gelen bu şehvetli sahneler karşısında hareketsiz ve yarı bilinçsiz bir halde yatıyordu.

Dışarı çıktık. Bakan, kurbanına Adalet Sarayı hapishanelerine götürülürken kişisel olarak eşlik etmişti. Bu bizim beklediğimiz andı. Servet ve güç ile Zeno, Virginia’nın yerini başka bir kızın almasını istedi. Böylece Virginia, yeniden kollarımızdaydı. Onun cellatları rolünü biz almıştık, hiç şansı yoktu. Yüce İlah! Ne sahneydi! Bir hafta sonra bile sadece o anı düşünmek tahrik olmama neden oluyordu; hatırladığım az sayıda alçaklık beni bu kadar çok etkilemişti.

Bu arada evimize kadınlar akın etmeye devam ediyorlardı, bazıları açıkça servetlerini söylüyor, bazıları ise gizli tutuyorlardı, her iki grupta en seçkin, en farklı seksin zevkini çıkarıyorlardı. Bizim konumumuz ise bayan müşterilerimizin etrafını kız ve erkeklerle sarıp benzersiz şiddetin zevkini sunmak oluyordu. Ayrıca genç çiftler için gerekli olan her şeyi ayarlıyorduk, aileleri tarafından yasaklanan ilişkilerini bizim çatımız altında yaşıyorlardı. Diğer çiftler ise, gelen erkek müşterimize uygun kendi seçtiğimiz kadınlardı. Kim bilir kaç babaya kızını, kaç ağabeye kız kardeşini, kim bilir kaç rahibe, daha önce ona günah çıkartmış olan kadınları sunmuştuk!

Günün birinde bana iki kadın geldi biri yirmi, diğeri yirmi beşindeydi, her ikisi de çok çekiciydi, benden oyunlarına katılıp üçüncü rolü

almamı istediler. Üçümüz birlikte akşam yemeği yedik, manyaklıkları benim sığınağımı ve ağzımı emmekti. Arada oyunda değişiklikler yapıyorlardı, ağzımı öpen birden dilini sığınağıma sokuyordu. Oyun sırasında benim rolüm onlarla aralıksız oynamaktı, hiç durmadan bir elimle birini, diğer elimle diğerini okşuyordum, bunun ardından yapay penisle onları sırayla düzmeye başladım, o sırada yapay penisle becerilmeyen becerilen tarafından yalanıyordu, gerçekten çift oldukça etkiliyici ve hareketliydi. Sevişirken söyledikleri şeyler sıradan şehvet sözcüklerinden çok farklı idi. Örneğin biri, şehvetten kendini kaybettiği sırada gidip frengi hastalarına hastanede kendini düzdürmek istediğini söylemişti.

Bana benzeyen bu şehvet düşkünün kadınların hayal güçleri de benzerdi. Genel olarak bu iki çapkın oldukça hayat dolu, oldukça zeki, oldukça sevimliydi, bence doğa onlara karşı diğer kadınlara olduğundan daha cömertti ve bu nedenle doğa bu kadınları diğerlerine göre daha zengin, hayal gücü daha kuvvetli, daha zevkli ve tatlı yapmıştı.⁵

Duymaktan hoşlanacağınız başka bir macera ise dört Venedikli kadınla yaşadıklarımızdır.

Benimle birlikte olmak için özellikle fırtınalı ve gök gürültülü bir gün seçtiler. Kıyıda oldukça uzak bir mesafeye ilerledik, fırtına hızlanmıştı, gök deliniyor gibi gürliyordu.

“Zamanı geldi,” dedi yaramazlar, “Haydi sevişelim ve kutsal tapınığımızdaki spermimiz coşkuyla taşsın.”

Ve orospular, Messalinalar gibi üzerime atladılar. Bense onlara her gün yaşadığım doğal şekilde karşılık verdim, onlarla birlikte yaratıcı olduğu söylenen Tanrı’ya küfrettim. Bu sırada gök gürültüsü devam ediyor, şimşekler çakıyordu. Dalgalar iyice yükseldiğinden gondolumuz, şişe mantarı gibi denizde savruluyordu ve küfrederek, delice orgazm olduk, artan kasılmalarımız arasında sadece aldığımız yüce zevke övgüler yağdırarak, diğer her canlı varlığa büyük bir cesaretle karşı çıktık.

Tatlı diğer bir kadın ise beni sarayında öğlen yemeğine davet etmişti. Onunla yemek yerken istediği şeyin on beş yaşındaki oğlunu kirletmek

olduğunu anlamıştım, bir süre birlikte oğlunun gözü önünde seviştik. Kızının aşağıya inmesini istedi, kızı oğlundan bir yaş küçüktü. O, oğlunu kıcından düzerken benden bakireyi memnun etmemi istedi, sonra kendi kızını tutup, kıcından oğluna sundu. Bu olduğu sırada ben kızının sığınağını emiyordum ve anneleri de genç oğlunun kık deliğini gıdıklıyordu. Hayatımda hiç bu kadar soğukkanlı bir çapkınla ve bu kadar zeki biriyle karşılaşmamıştım. Bizim zehir sattığımızı öğrenince hemen almak istemişti. Zevkli malzemelerden hoşlanmıştı.

“Neden olmasın?” dedi. “Bu tür alçaklıkların sınırsız olduğunu düşünüyorum.”

“Enfes yaratık,” dedim onu ağzından öperken, “Bu tür işlerde ne kadar sakın olursan, orgazmın da o kadar güçlü olur.”

“Önümdeki engellere kafa yormazsam, daha iyi boşalabilirim,” dedi.

Altı ay sonra kimsesiz, kocasız, babasız, annesiz, çocuksuz kalmıştı.

On kişilik konsey üyelerinden biri benden, kıcından düzduğu sırada oğlunun ihtiyaçlarını karşılaması için bir kadın istemişti.

Aynı meclisin diğer bir üyesi ise benden, yaşlı ve çirkin olan ablası ile sevişmemi istemişti. Ablasını kıcından düzdü, ardından aynını bana da yaptı, sonra ablası kendi elleriyle beni yüz kırbaç cezasına çarptırdı.

Durand ile birlikte gece gündüz en şehvetli, en inanılmaz seksin tadına varıyorduk ve kız satışlarımızdan, orospuluklarımızdan, zehirlerimiz ve gelecek haberciliğimizden çok kazanıyorduk.

En sevimli çapkınlarla, Venedik’in kadın erkek tüm şehvet düşkünleri en az bir kez misafirimiz olmuşlardı, kuşkusuz bizlerse en zevkli, en ölümcül, en korkunç sahnelere bire bir tanıklık ediyorduk ve bana Venedik’te geçirdiğim her gün istediğim şekilde yatırım şansını sağlamıştı.

Benim yıllar önce ödemek zorunda kaldığım bedeli Durand, burada ödemek zorunda kalmıştı, kaderimiz aynı olmuştu. Yaptığım hata Paris’ten ayrılmamı gerektirmişti, hatanı büyük bir suça karşı isteksiz kalmış olmamdı. Aynı talihsizlik Durand’ın başına geldi aslında bu tür iğrenç dersler, onun inançlarını daha da sağlamlaştırırdı, suçta en büyük hata cesaretsizlik ve ahlaksızlıktır. Durand’ın bu kez suça olan inancı

etkili olamamıştı, dostumun hatası istemediği ve bunu söyleyecek kadar cesaretli oluşuydu ve eğer mutsuz yaratık hırsının esiri olmasaydı böyle acı çekmeyecekti.

Üç devlet adamı, bir sabah Durand'ı emrettiler ve onu büyük gizlilikle aldıktan sonra, şehirde yapacakları bazı işlerde ona ihtiyaç duyduklarını belirttiler.

“Ne yazık ki, bu işler sınırı biraz aşıyorlar,” diye eklediler, “Yasal memurları ilgilendiriyorlar; onları zehirlememiz gerekiyor. Üç yıldır Viyana'dasın ve sana sattığın zehirlerden, işlediğin suçlardan ötürü her hangi bir tepkimiz olmadı, suçlarının meyvelerini sana bıraktık, oysa bu tür suçlara karşı tepkimiz çok sert cezalar olur. Tüm şehre öldürücü hastalık yaymanı istiyoruz ve aynı zamanda kendin için önem taşıyan insanları bundan koruyabilirsin.”

“Hayır,” dedi Durand, her ne kadar bu gizemin ve onların etkisinde kaldıysa da korkmuştu.

“Çok iyi,” dedi yargıçlar. Kapı açıldı ve Durand'ı kovdular.

Ve korkusuna bir de adamların sessiz kalması gerektiği yönündeki emirleri eklenmişti.

Direk eve geldi. “Kaybettik,” dedi içeri girer girmez. Sonra olanları anlattı. İlk düşündüğüm onu adamların yanına geri göndermek olmuştu.

“Bu bir şeyi değiştirmez,” diye yanıtladı. “İşi yaparken aynı anda hayatımı da kaybedebilirim, beni hem kullanıp, hem de iş bitince ortadan kaldırmak isteyeceklerdir. Hayır benim için yapılması gereken en iyi iş, şimdi senden ayrılmaktır, birbirimizi gördüğümüzü düşündüklerinden senin de hayatın tehlikeye girebilir.”

Zavallı yaratık gitmek için hazırды. “Elveda Juliette,” dedi, “Büyük ihtimalle bir daha hiç görüşemeyiz.”

Dostum evden ayrıldıktan sonra iki saat bile geçmeden, kapımda cumhuriyetin adamları belirmişti. Onların eşliğinde saraya gittim; beni en güvenli, en önemli konuların konuşulduğu, en gizli odaya götürdüler. Korumalarım ise çok yakınımdaydılar. Oda ortasından siyah bir

perde ile ayrılıyordu. İki yetkili geldi ve korumalar dışarı çıktı.

“Ayağa kalk,” dedi adamlardan biri, “Ve sorulara açık, anlaşılır yanıtlar ver. Durand isminde bir kadın tanıdın mı?”

“Evet.”

“Onunla birlikte suç işledin mi?”

“Hayır.”

“Hiç senin duyabileceğin bir şekilde, Venedik hükümetine bağlı yetkililerden birinin ölümü hakkında konuştu mu?”

“Asla.”

Diğer adam konuşmaya başlamıştı, sesi ciddiydi. “Juliette, verdiğin bu cevaplar yalan; bize bildiğimizden farklı bir şey söylemiyorsun, sen suçlusun.” Bir dakika için durdu ve siyah perdeyi açtı, orada gördüğüm tavandan sarkan kadın vücudu karşısında âdeta dilim tutulmuştu. “İşte, suç ortağın ve işte hükümet, ispiyoncuları, zehir satanları bu şekilde cezalandırır. Sınırlarımızdan yirmi dört saat içinde çıkmış olacaksın, yoksa sende aynı son ile karşılaşabilirsin.”

Başım dönmeye başlamıştı, bilincimi yitirdim.

Yeniden kendime geldiğimde, tanımadığım bir kadının kollarındaydım etrafımda yine polis vardı. Sürüklenerek odadan dışarı çıkarıldım.

“Şimdi evine git,” dedi bana şef, “Sonra hükümetin sana dediklerini aynen yerine getir. Tüm mallarına ve paralarına hükümet tarafından el konuldu, demek istediğim Venedik bankalarındaki paraların, ev eşyalarının ve kişisel mücevherlerine el konuldu. Geri kalanlar senin olabilir, gün ışıdığına halen bu şehirde isen ölürsün.”

“Dediğinizi yapacağım sevgili efendim,” diye yanıtladım, “Kötülüğün bu şekilde cezalandırıldığı bir şehirde daha fazla kalmak istemem.”

“Sessiz olun madam, sessiz olun, eğer birileri bu konuşmaları duyarsa bu saraydan canlı çıkamazsınız.”

“Teşekkür ederim sevgili efendim,” dedim gardiyana yüz altın verirken. “Önerinizi kesinlikle anlıyorum ve uyacağıma söz veriyorum. Yarın olduğunda melankolik bataklığınızdan ve gölünüzden uzaklaşmış

olacağım.”

Hazırlanacak zamanım yoktu. Lila ve Rosalba Venedik'te kalmak istediler, orada iyi kazanıyorlardı; onları orada bıraktım, yanımda sadece tek bir kadın aldım, o evlendiğim dönemden beri yanımdaydı ama size ondan hiç söz etmedim çünkü maceralarımnda hiçbir zaman aktif rol almamıştı. Yanımda çantamı ve nakit paramı alma iznini kopardığım için yola sekiz yüz bin franktan fazla para ile çıkmıştım, geri kalan her şeyime hükümet el koymuştu fakat halen bana yılda beş milyon getiren Roma'da ki yatırımlarım duruyordu ve bu benim mutlu olmamı sağlayan tek şeydi. O gece Padua'ya ulaştım, bir haftadan kısa bir sürede ise Lyon'daydım, orada birkaç gün dinlendim. Kuzeye yaptığım seyahatimde bir an bile oyalanmamıştım ve bu bende müthiş derecede sevişme ihtiyacı uyandırmıştı; bu ihtiyacımı gidermek için kendimi doğal olarak ünlü bir genelevde buldum, tüm geceyi hem kadın, hem erkekten alabileceğim tüm zevkleri veren bir orospu ile geçirdim.

Paris'e geri dönmemde her hangi bir risk olmadığını düşünüyordum çünkü Noireceuil'e gönderdiğim oraya gitme niyetimi belirten mektubun yanıtını almıştım. Cesur ve beni özlemiş olan dostum, beni görmekten memnun olacağını, bunun ona büyük zevk vereceğini belirtmişti, başka bir mektubu ise Papaz Chabert'e göndermiştim, ondan kızımı Paris'e getirmesini istedim ve kalmayı planladığım otelin adını verdim. Hepimiz neredeyse aynı anda otele ulaşmıştık. Marianne yedi yaşına giriyordu. Ondan daha tatlı bir kız görmemiştim, doğa içimde susmuştu, çapkınlığını söndürmüş, sesimi kesmişti. Zorbanın ruhunu kavrayan o güç, tüm duyguları köreltip, onu sardığında diğer her türlü bağa rağmen tüm benliğinizi kaplıyor. Marianne'i gördüğümde içimde seks dışında başka hiçbir duygunun belirmediğini söylemek zorundayım.

“Öğretilmesi gereken bir konu var,” diye mırıldandım Chabert'e. “Oh! Bu yarattığı annesinin Paris'te karşılaştığı hatalardan ve Durand'ın, Venedik'te çöküşünü sağlayan olaylardan korumak istiyorum. Ona suça olan ihtiyacı anlatacağım, böylece hiçbir zaman suçun yolundan ayrıl-

mayacak ve eğer erdem onun kalbine girerse, ona tek şansının ahlaksızlık olduğunu ve bunu kabul etmesi gerektiğini öğreteceğim.”

Chabert, Marianne’nin gelişimine yön veren kişi olmuştu, onun doğal yeteneklerini bana anlattı, piyano çalabiliyor, büyüleyici şekilde dans edebiliyor, iyi resim yapıyor... İtalyanca konuşuyor, vs.

“Peki hayvani duygular?” diye sordum papaza.

“Yeterince hayvani duygulara sahip olduğuna inanıyorum ve eğer bu şekilde devam edersek, küçük orospu yakında kendiyle oynamaya başlayacaktır,” dedi Chabert.

“Ben onu eğitirim, ne kadar genç ve ne kadar seksi olduğunu ona gösteren ilk kişi ben olmak istiyorum.”

“Biraz bekle,” diye önerdi bana papaz, “Onun sağlığını tehlikeye sokabilirsin.”

Bu öneriyi fazla dikkate almamıştım. Papaz, benim yokluğumda defalarca Paris’e gelmişti, son gelişmelerden beni haberdar etti ve Roma’da ki servetimi Paris’e geçirmeme yardım etti. Sonunda iki ev satın aldım, biri tahmin edebileceğiniz gibi kır evi idi.

Paris’e geldiğim ikinci gün gidip Noirceuil’i bulmuştum, beni mutlulukla karşıladı ve her zamankinden çok daha güzel göründüğümü söyledi. Bakanın öleceği güne kadar onun işlerini yapmaya devam ediyordu, bunun da etkisi ile yokluğumda Noirceuil servetini ikiye katlamıştı ve Paris’in önde gelen adamlarından biri olmuştu.

“Juliette, inan bana geçen zaman rağmen fikirlerim hiç değişmedi sen benim için halen vazgeçilmez bir kadınsın; seninle suç işlerken aldığım zevki bana başka hiçbir kadın veremedi ve unutma seninle birlikte, benim şu an sahip olduğum servet ve gücün çok daha ötesine ulaşabiliriz; büyük başarılar için güçlerimizi birleştirmemiz şart.”

Bunun ardından benden maceralarımı ona anlatmamı istedi ve sıra yaklaşık on yedi yaşında olan Chaillot’ta rahibe manastırında büyümüş olan Fontange de Doni’e beş yüz bin frank vermek için söz verdiğimi anlatmaya geldiğinde kendimizi kızla birlikte eğlendirmemiz ve yarım

milyonu cebimize indirmemiz konusunda beni ikna etmek için konuşmaya başladı. Beni zorlayan bu konu ile ilgili konuşmasını size aktarmak istiyorum, gerçekten bu durum onu fena halde kıskırtmış görünüyordu. Birlikte bir akşam Barrière-Blanche'da ki küçük evinde yemekten aslında sahte olan itirazıma karşı bana savaşı açtı.

"Kişinin bir şeyi yapmak için iki nedeni olduğunda Juliette," diye devam etti, "Ve yapmamak için de hiçbir nedeni olmadığında, o işin yapılması, yapılmaması ile ilgili bir soru duyduğumda kulaklarıma inanmıyorum. Kişi otuz yaşına geldiğinde akli varsa, önyargıları yoksa, dinsiz ise, Tanrı'ya inanmıyorsa, vicdan azabı duymuyorsa, halen suç işleyip, işlememek konusunda soru soruluyor olduğunu duymak benim için gerçekten çok tuhaf, bunu sana yeniden itiraf ediyorum. Bir kez kişi, her şeyi yapmaya kendini hazır hissettiğinde, bir kez kişi çok zor ve çok büyük işler başardığında, kişi bir kez imkânsız başarıyor olmanın zevkine vardığında, tüm içtenliğimle sana soruyorum, tüm bunlara rağmen kişi çelişkide kalıyorsa, bu cazibeye kapılmıyor olmasının beni çileden çıkarması yanlış mıdır? Buna dayanamıyor olmam yanlış mı? Sen sevgili Juliette, iyi kırbaçlarsın, beni tüm bu işler sırasında kırbaçlamamı istiyorum, sana söylüyorum eğer dört gün içinde bu idam gerçekleşmezse, seninle olan tüm bağımı koparırım ve sana sözünü ettiğim lezzetsiz insan muamelesi yaparım. Bir öksüzün mutsuzluğundan daha zevkli ne olabilir ki? Ah Juliette! Senin kadar çok parası olan biri için bu paranın hiç gerekli olmadığını biliyorum fakat bu yarım milyonu fazlalık olarak harcamaktan zevk almanı istiyorum ve küçük bir kızın çekeceği acıdan zevk almalısın ve o kıza uyguladığın işkencelerin yanı sıra hırsızlıkta yapacağını unutmamalısın, ne müthiş bir zevk olacak."

"Peki, bir de eğer istersen bu kızın varlığından söz edelim, oh, evet! Eğer buna gerek varsa yapalım. Onun senin için anlamı nedir? Hiçbir şey. O kimdir? Birlikte yoğun bir hovardalık trafiği yaşadığın bir kadının piçisi. Ne saygıdeğer unvanlar! Fakat bir dakika! Şimdi, eğer senden istenileni yerine getirirsen ne olacak? Dünyada hiç kimse seni bu yaptığından dolayı tebrik etmeyecektir; sadece işini yaptığını söyleyecek-

lerdir. Ve eğer diğeri yandan parayı saklayacak olursan kimse o paranın sana başkasına vermen için verildiğini bilmeyecektir ve tutup o parayı o kıza verdiğinde gözlerindeki enfes tutku bakışından yoksun bir şekilde, bu boş ve değersiz görevini yaptığını söyleyeceksin. Peki, parayı kendine almış olduğun kadar mutlu olabilecek misin? Oh, Juliette! Tereddüt mü ediyorsun? Daha da ileri gidebilirim, ben bu kıızı hayatımda hiç görmedim fakat sen ona dikkatle baktın o halde söyle bana onun alnında, 'Ben gökyüzünden sizin küçük zevklerin için gönderildim; bu karşı konulmaz felaketlerle sarılmış olan yollardan geçtikten sonra kişiliğimin doğa tarafından kurban özellikleri ile bézendiğini görüyor olmalısınız,' yazıyor değil mi? Evet, onun alnında yazan ferman, bunu doğanın dışında başka kimin eli yazabilir? Fakat belki de vereceğin cevap, bu benim arkadaşımın isteği olabilir ama benim onunla aram iyi değildi ve şu an bunu yapmak istiyor olmamın en büyük nedeni bu. İki nokta var, bunlardan biri, senin ölü dostunun isteğini yerine getirme arzun ve diğeri de ölülerin son arzularını yerine getirmek için aptalların çaba harcadığıdır. Her şekilde dostunu aldatman gerekiyor. O, saf ve basit duygularla bu paranın kızına ulaşmasını istemiş fakat hiçbir şey senin o paraya sahip olman için engel değildir. Eğer gidip o parayı kıza verirsen sonunda bunu yaptığın için kendine duyacağın öfkeyi bastırmak zorunda kalacaksın. Dostunun isteğine uymayarak, onun kızını üçüncü bir kişi ile paylaşman gerekiyor. Madam Donis, senden o kıızı kötülüklerden korumanı istememiş böylece o kızın başına gelen kötülüklerin ardından para zaten sende kalmış olacak çünkü o sana işte burada beş yüz bin frank var ve ben onu kızıma bırakıyorum, dedi. Eğer bu çocuk kurtulursa o zaman parayı ona verirsin ve böylece ölü annenin isteği gerçekleşmiş olur.”

“Daha fazlası var, sen eğer o ölü kadının senden yapmanı istediklerine uyarsan aptal gibi hareket etmiş olmaz mısın? Dünyadan gitmiş birinin istediği bir şeyi yaparak onurlu bir davranışta bulunmuş olmaz mısın? Yaşayan birinin canını yakıyor olmakla üzerine aldığı riskin tek bir zerresi bile ölü bir insanı aldattığın zaman alacağın riskte yoktur çünkü

o ölü ve eğer bir ölünün bıraktığı parayı başka birine verirsen, parasını camdan aşağıya atan bir budalaya benzersin, yaşamayan birini mutlu etmek için parasını başka birine vermek, bana göre çılgınlıktan başka bir şey değil. Dünya bu tür küçük saçmalıklarla zaman geçiren insanlarla dolu, ölünün ardından onun parasını istediği şekilde bağışlamak doğanın tüm kurallarına karşı çıkmaktır ve bu da her şeye son noktayı koyar. Beş yüz bin franka sahip olarak, ölü dostunun isteğini yerine getirmiş olmayacaksın, bana göre doğru olan budur. Şimdi, birde senin ikilemine başka bir açıdan bakalım eğer para sende ise bu kızın güvenliği sana aittir; eğer sen o kızı korumuyorsan, kendini emniyete alman gerekiyor demektir. Buna şöyle bir cevap verilebilir; aramızda eğer cinsel ilişki varsa, birbirimize benziyorsak, o halde birbirimizden hoşlanıyoruzdur; o bize zevk veriyorsa, onu çekici buluyorsak, tavırlarını beğeniyorsak, bu bize gerçekten zevk veriyordur. Fakat sadece tek bir yönden ondan hoşlanıyorsak, yani senin durumunda olduğu gibi seçim daha kolaydır. Yani durumun şu; eğer kendin Fontange'den hoşlanıyorsan o halde beş yüz bin frankı ona verirsin ama eğer beş yüz bin franktan hoşlanıyorsan vermezsin, hepsi bu; kendin bu seçimi rahatlıkla yapabilirsin. Seçim senin yalnız unutmaman gereken tek şey var, o da hangisini seçecek olursan ol biraz kuşku duyacaksın, erdem aynı suç gibi pişmanlık verir. Bu nedenle eğer Fontange'den vazgeçip parayı alırsan kendi kendine neden bu yolu seçtim diyeceksin. O tatlı yaratık gözünün önüne gelecek. Eğer tersini yaparsan da ne kadar zayıf biriyim, diyeceksin. Ben olsam beş yüz bin frankı bugün hiçbir şeye değişmezdim. Onun yerini başka hiçbir teselli tutmaz. Kendine doğru Fontange'yi kaybettim ama büyük zevk aldım çünkü erdemi kurban ederek, doğru olan ahlaksızlığı ve alçaklığı seçtim dersin, böylece aklının kazanmasıyla aldığın zevk seni gerçekten memnun edecektir. Bu aradaki farkı gerçekten anlayan kişi, bundan çok fazla heyecanlanacaktır. Senin düşünüş tarzın zaten ahlaki zevklerle uyumsuz, kişi inançsız olduğunda bu imkânsızdır, sen ahlaktan nefret eden ve ahlaksızlığı tercih eden birisin, diğer şekilde erdemli biri olman gerekir. Basitçe beş yüz bin frank ile duyguların arasında bir seçim yap-

man gerekiyor. Asıl konunun pişmanlıktan kurtulmak olduğunu söylüyorsun. Eğer öyle ise, hiç düşünmeden suç işle çünkü sana söylüyorum eğer yapmazsan o paraya sahip olma fırsatını kaçırdığın için sonunda daha çok pişman olacaksın. Senin için suç diğerleri için olduğundan daha farklı. Sen suçtan büyük zevk alan birisin, suç sana büyük, şehvetli bir güç veriyor, hiç kuşku yok ki, bu olaydan da çok zevk alacaksın; kuşkusuz bu zevk küçük sancılara ve endişelere neden olacaktır ama hiçbir şekilde bu işin ardında ciddi bir hasar söz konusu olamaz.”

“Ve sonuç olarak senin işlediğin suçtan dolayı öncelikle zevk aldığını görüyorum ve işlediğin suçlar sana sürekli zevk veriyor, diğer yandan acı çektirme isteğin sınırlı değil sürekli ve devamlı yükseliyor, her gün isteklerin çoğalıyor, hislerinde tek başına kaldığını görüyorum çünkü sen iyi işler yapmak istemiyorsun, farklı ve havai işlerden zevk alıyorsun. İnsanlara bu kahramanca geliyor, bu da senin gururlanmanı, memnun olmanı sağlıyor ama hayır, seni hiçbir zevkin tatmin etmediğini görüyorum. Yaptığın işin büyük değil sıradan olduğunu düşünüyorsun. Fontagne’nin parasını ona vermek çok zevksiz bir iş. Fakat onu soyduğumuzu anlamadan önce o kızdaki kurtulmak çok daha zevkli. Şehvet suçları işliyor ve bunlardan büyük zevk alıyorsun o halde, bu iş senin için çok kolay olmalı. Bunlar çok doğal her ikisinde de amaç aynı ve her ikisi de aynı tutkudan kaynaklanıyor. Şehvet cinayeti işliyorsun çünkü bu seni alevlendiriyor, tüm cinayetleri aynı amaçla kendini tatmin etmek için işliyorsun. Bu ve o cinayetin arasında bir zerre bile fark yok; sadece nedenleri farklı. Şimdi Juliette, yapılan her kötülüğün tek amacı büyük zevk ve bunun sonunda yaşanan cinsel boşalımdır. Sen cinayet işliyorsun çünkü hayal gücün seni buna zorluyor ama geleceğinin tehlike altına gireceğini düşündüğünde yapmamayı tercih edersin!”

“Ortaya iki alternatif çıkıyor: Birincisi eğer sen Fontangne’ye bakmak ister, ona parasını verirsen, ona bir de koca bulman gerekecek ve böylece hanım evladını mutlu edecek ama kendine olan saygını yitireceksin; unutmama birine iyi bir şey yapmak hiçbir şey anlamına gelmez ama birine kötü bir şey yapmak kolay iş değildir. Eğer kişi yapmak iste-

diği kötölüğü uygulayamıyorsa bu onun toplum karşısında utanmaktan dolayı endişe ettiğini gösterir. İkinci alternatif ise eğer Fontangne'nin iyi yaşamasının yanında senin servetin daha önemli ise, ondan kurtulmak için hiç zaman kaybetmemelisin, şimdi düşünüp bu iki alternatiften hangisinin seni daha mutlu edeceğine karar vermeni istiyorum."

"O halde, Madam Donis'e olan duygularını öğrenelim... Gördüğüm kadarıyla ona karşı fazla bir şey hissetmiyorsun. Duygusal zevk sizi birleştiriyor fakat suç ise sizi ayırıyor. O halen hayatta olsaydı ona karşı hiç bir şey borçlu olmayacaktın, ölümü ile bir şey borçluymuşsun gibi oldu. O insandan daha fazla yararlanamıyorsan ona karşı halen bir şeyler hissediyor olman çok tuhaf ve aptalca, o kişinin hayaletine ne saygı duyabilir ne de önem verebilirsin, onu ne sevebilir ne de ona karşı bir şeyler borçlu olabilirsin, o artık senin hayallerini süslemiyordur çünkü onun varlığı artık hoş değildir ve biliyorsun bizim gibi düşünen insanlar namuslu ve ahlaklılar gibi ölümlere saygı duymazlar. Bu durumda senin ölü birinin kızına kötü davranman, çok normal ve mantıklı, annesinin de ölüm nedeni şehvetti onunla aynı kaderi kızının paylaşmasını sağlamak senin görevin. Kıza yardım etmeyi reddediyor olmanın asıl nedeni onu mutsuz ediyor olmaktan dolayı senin alacağın zevktir. Onun geleceğini ve hayatını mahvederek daha önce ailesine çektiğin kötölüklerin sonucuna ulaşmış olacaksın bu senin açısından çok şehvetli bir fikir olmalı."

"Bana bir zamanlar Madam Donis hakkında yumuşak fikirlerin olduğunu iddia etmeye kalkma. Onların yeniden uyanması çok aptalca olacaktır, bunun asıl nedeni senden bu suçu işlemeni istiyor olmam değil, asıl nedeni artık var olmayan biri için iyi düşünceler besliyor olmanın gereksizliği, kalbin inceliğinin böyle bir durumda hiçbir anlamı yoktur ve normalde yaşayan insanlara karşı bile ince olmanın bir anlamı yokken ölü biri için bunu düşünüyor olmak çok anlamsız."⁶

"Madam Donis'e saygı duyuyorsan ona hiçbir şey borçlu değilsin demektir ve onu rahatsız etmiş olmayacaksın çünkü o, artık yok, yine tekrar ediyorum, tereddüt edersen müthiş derecede aptallık yapmış olursun. İçindeki ses karşı koymayı söylüyor, bu sesin bana doğaya ait

olup olmadığını mı soruyorsun? Hayır Juliette, hayır, bu ses akla değil, yanlış bu ses seni zayıflatmaya çalışıyor ve sana suç işlememeni söylüyor, bu bizim bildiğimiz doğru değil, halen seni etkiliyorsa buna izin verme ve hırsızlığa, neredeyse her gün işlediğin suçlara olan düşkünlüğünü anımsa. Duyduğun bu ses önyargıdan başka bir şey değil, doğanın sesi değil çünkü doğa konuştuğu zaman o bedeli ne olursa olsun mutluluğa teşvik eder. Bu nedenle içinden gelen bu doğru sese kulak verdiğinde, sana verdiği mesajı aldığında onu tüm saflığı ile duyarsın ve korkmaktan hemen vazgeçersin, kuşkularından arınırsın, güven ve huzurla hareket edersin, doğanın büyük öfkesini üzerine çekmemiş olursun, onun işlemeni istediği gibi suç işlersin, o, sana suç işlerken zevk verir, bu şekilde ona hizmet etmiş olursun.”

“Yapacağım şey onunla eğlenmek, onu soymak ve sonra onu berbat bir hale getirmek, onu bu halde görünce öldürme isteği çok daha yoğun olacaktır. Sana teklif ettiğim mutluluk çok yüce, onun ölümü ile senin aranda kurduğum fiziksel ve zihinsel mutluluk çok yüce, bu mutluluk sadece fiziksel olarak hissedilen mutluluktan çok daha büyüktür. Mutsuz ruhlara bakınca, onlar gibi değilim bu nedenle onlardan daha iyiyim, mutluluk benim içimde çünkü ben en az benim kadar mutlu insanların arasındayım, demek onlar gibi olmaktan bin kez daha iyi. Diğerlerinin zor durumda olması bizi mutlu ediyor, bizim gibi mutlu olan insanlarla bir arada olmaktan dolayı memnunuz ve rahatız. Diğerleriyle aramızdaki bağ onların şanssızlığından çıkar sağlıyor, mutlu oluyor olmamızdan başka bir şey değil, kendini o aşağı sınıfla karşılaştırdığında, çok daha mutlu hissediyorsun çünkü güçlü olduğunu biliyorsun bu en büyük mutluluktur, kendi el emeğinle o sınıfı kendi çıkarların için kullanıyorsun. Şimdi, bu durumda da kıza kalan mirası ona vermek yerine onu yoksulluğa terk etmek, onun kapına gelip dilenmesini izlemek, acımasızca senden dilendiği sadakayı reddetmek, çevrende onu mutsuz ve sefil halde görmek seni cinsel yönden heyecanlandıracak ama tüm bunlara karşı koyman sana üzüntüden başka bir şey vermez. Sana önerim Juliette, yani ben senin yerinde olsaydım... Bu enfes fikirlerle gün boyu

tahrik olur, vereceğim acının kutsal gücü ile kendimi zevkin kollarına bırakırdım, nadir zevklerden birini yaşayabilmek için sabırsızlanır ve şöyle derdim, evet, o burada, ona sahibim ve gasp ettiğim bu mirası kendi zevklerim için kullanacağım, suçtan daha zevkli bir şey yok, ben suçluyum ve o kıza öyle davranıyorum, sonsuza dek suçlu olacağım, onsuz bir hayatın zevki yok...Ve senin gibi bir hayal gücüne sahip biri Juliette, oh! Kötülükler ne harika olacaktır!”

Noirceuil, sözünü bitirdiğinde oldukça ateşli görünüyordu ve geri geldiğimden beri birlikte bir şey yapmadığımız için hemen divana geçtik. Orada onun kollarında yatarken, küçük Fontange’nin kaderi ile hiç ilgilenmediğimi, onunla ilgili hiçbir pişmanlığım olmadığını ve ona terisini söylememin tek nedeninin onun doktrinlerini yeniden dinlemek, onu ateşlendirmek olduğunu söyledim. Ona genç kız konusunda söz verdim, ona kızın ne kadar hoş olabileceğini anlattım, ona sonsuz özgürlüğü vermek konusunda hata yapmamamız gerektiğini söyledim.

“İyi iyi Juliette,” dedi Noirceuil, kıcımlı okşarken ve öperken, “Eğer sen yolculukların sırasında kendini geliştirdiysen, benim de aynı dönem boyunca işsizlikle zaman kaybettiğimi düşünme, birbirimizi son gördüğümüzden beri tek bir dehşetli olayda bile başarısız olmadım. İnanır mısın? Saint-Fond’un ölümüne sebep oluyorum, onun işini istiyorum, o işi kaçırdım ama hiçbir güç o işi almamı engelleyemeyecek, Saint-Fond’un ölümü sadece zaman meselesi, mekanizma işliyor ve hırsımın sonucu olarak aptal Prens’in yetkisini ve tüm krallığının gücünü ele aldığımda, oh, Juliette, o zaman zevklerin en yücesine sahip olabiliriz! Suç, istediğim tek şey bu, kariyerimin her yerine damgasını vurmali; benimle asla Saint-Fond ‘un yanında olduğun gibi zayıflamayacaksın ve birlikte ileri gideceğiz.”

Konuşmalar sırasında o manyağa kıcımlı ikram etmeye başlamıştım fakat tek bir sperm bile bırakmadan içimden çıkttı.

“Birini bekliyorum,” diye açıkladı bu durumu. “Sana bilgi vermeme izin ver, o çok çekici bir kadın, yaklaşık yirmi beş yaşında, kocasını yeni hapse attım ve bunun nedeni karısına sahip çıkmayışı. Eğer kadın ağzını

açarsa adam yarın ölecek fakat kadın kocasına tapıyor bu nedenle sessiz kalacaktır. Birde taptığı bir çocuğu var, amacım ondan vazgeçmesini sağlamak; kadını düzmeyi, kocasını idam etmeyi, çocuğu ise çalışma evine göndermeyi düşünüyorum. Bu operasyonu iki aydır planlıyorum, genç kadının bu güne dek sürdürdüğü sevgi ve iffet takdire değer. Kadının ne kadar tatlı olduğunu göreceksin. Onu baştan çıkarmam konusunda bana yardım etmelisin. Olay şu şekilde gerçekleşti: Cinayet, kadının evinde vuku buldu, olay olduğu sırada o oradaydı, kurbanın yanı sıra kocası ve diğer bir adam daha vardı. Kadının ifadesi çok önemli, diğer adam kocasını suçluyor fakat kadının ifadesine ihtiyaç var ve olay o ifade vermeden ilerleyemiyor.”

“Alçak! Bu oyun çok şeker, baştan çıkarmak istediğin kadının gözü önünde kurbanı kendi adamına öldürttün ve bunu kocasının üzerine attın, karısının işi tamamlamasını istiyorsun, onun bu şekilde kocasını ipe göndermesi sana çok çekici geliyor.”

“Haklısın, Juliette beni ne kadar iyi tanıyorsun! Yapacağım da tam olarak bu ama senin de yanımda olmanı istiyorum. Ah, sevgilim, bu akşam o kadını düzerken ne kadar müthiş bir orgazm yaşayacağım.”

Kadın geldi, Madame de Valrose gerçekten tahmin ettiğinizden çok daha güzel bir kadındı, minyon fakat vücudu biçimli, raze, açık renk bir tene sahip, dünyanın en güzel gözlerine, göğüslerine ve kıkına sahipti, kadını görünce insanın ağzı sulanıyordu.

“İyi akşamlar, madam,” dedi Noirceuil, “Kararınızı verdiniz mi?”

“Sevgili Lord’um,” diye yanıtladı çekici kadın, gözleri yaşlarla dolar-ken, “Böyle korkunç bir işi kabul etmemi nasıl beklersiniz?”

“Dikkat edin, madam, “diye söze karıştırm aniden, “Monsenyör Noirceuil bana iş hakkında bilgi verdi, beni size öğüt vermem konusunda yetkilendirdi. Aklınızı başınıza toplayın, kocanızın sonu kötü, bu son için sadece bir tanık gerekiyor ve farkındaysanız zaten bir tanık var.”

“Fakat o suçsuz, madam, onu suçlayan tanık katilin ta kendisi.”

“Buna karar verecek olan kişi kesinlikle siz değilsiniz. O tanığın ölen

adamla hiçbir ilgisi yok ama sizin kocanızın çok ilgisi varmış. Bu nedenle tekrar ediyorum, durumuna itiraz etmek gibi bir şansın yok. Bu korkunç gerçeğin ışığında, yetkisinin ne kadar yüksek olduğunu bildiğin Monsenyör Noirceuil eğer onun aleyhinde tanıklık etmeyi kabul edersen, onu korumayı teklif ediyor, ben kendi adıma...”

“Fakat monsenyör kocamı korumak istiyorsa, benim kocamın aleyhinde ifade vermeme ne gerek var?”

“Bu ifade olmadan bir şey yapamaz, kural dışı bir yöntem uygulayamaz ve kuşkusuz ki, o sanık var. Yalan yere yemin etmediğini kanıtlaması için en iyi yöntem sanığın karısının kendi kocası aleyhinde ifade vermesidir.”

“Ben, böylece cezalandırılmayacak mıyım?”

“Sizi bir haftaya kadar rahibe manastırlarından birine yerleştirebiliriz, madam bu konuda tahmin ettiğimden daha çok tereddüt ediyor gibi görünüyorsunuz.”

“Fakat kocam onu mahvettiğimi düşünecek, kalbinde beni suçlayacak ve benim kalbimde de bu yaptığım sonsuza dek kalacak. Bu hep bizim aramızda olacak, kocamla aramda sonsuz bir güvensizliğe neden olacak.”

“Haklısın fakat bu kocanı darağacına göndermekten daha iyi değil mi? Ve onu gerçekten seviyorsan, hayatını onun sana olan sevgisinden daha çok korumak istemez misin? Eğer ölürse o sevgiden zaten sonsuza dek mahrum olmuş olmayacak mısın?”

“Berbat bir seçim! Ve eğer aldatılıyorsam... Eğer bu itiraf onu kurtarmak yerine sonunu getirirse ne olacak?”

“Bu tekliften bir zerre bile kuşkun olmasın, sadece sana yardım etmek için yapıyorum, madam” dedi Noirceuil.

“Elbette öyle madam, Monsenyör Noirceuil ailenizi şu dakika yok edebilme gücüne sahipken, onun bu erdemli davranışını sorgulama hakkını nereden buluyorsunuz?” diye karıştırmış ateşli bir ifade ile.

“İstediği şeyi yaparak kendi şerefime leke sürmüş olacağım. Kocama

taparım, hiçbir zaman onun güvenliğini yitirmedim ve şimdi istediğini yapıp onun öfkesini kazanmış olacağım.”

“Bu sözünü ettiğin öfke gerçek değil, kocan asla olanları öğrenmeyecek. Açık ki, sen zeki bir insansın, bu nedenle kafanı bu türden hayallere takmış olmana anlam veremiyorum. Sonuç olarak Monsenyör Noirceuil, senin için çaba harcıyor fakat senin en ufak bir cesaretin bile yok. Bu cesaretsizliğinin ya da gözlerindeki bu acının kocanın hayatı söz konusu iken bir anlam ifade ettiğini mi düşünüyorsun? Nihayetinde Monsenyör Noirceuil’in istediği savunmanın bedeli bu. Ah, madam bu zamanda bir şeylerin karşılıksız olabileceğini düşünmeniz büyük hata ve unutmayın ki, Monsenyör Noirceuil serveti çok fazla ve ona para teklif etmeye sizin servetiniz yetmeyecektir. Kısacası, kocanızın hayatı ellerinizde eğer onu suçlarsanız kurtulur, suçlamazsanız onu kaybedersiniz. İkileminiz tam olarak bu. Konuşun.”

Ve bu noktada küçük kadın, Noirceuil rezilinin penisini çıkarıp, oynamam için elime vermesi ile hıçkırarak ağlamaya başladı ve sonunda bayıldı.

“Çabuk, götçü kutsa beni!” dedi Noirceuil, “Kaldır şunun eteklerini de onu düzeyim.”

Hemen tatlı kışını gözler önüne serdim, bağını çözdüm, bu sırada Noirceuil onu barbarca ovuyor ve hırpalıyor, aynı anda göğüslerini okşuyordu. Ben zavallı yarattığı soymayı bitirdikten ve kucağıma aldıktan sonra bile o hâlâ bilinçsizdi, çapkına kadının kışını özenle sunduğum sırada çapkının penisinin çevresindeki kıllarını çekiyordum. Noirceuil kurbanın duygularını önemsemeden, aceleyle deliği yardı ve kadın bu hamleyle yeniden hayata dönmek zorunda kaldı.

“Neredeyim?” diye sordu güçlükle, gözlerini açtığı anda. “Ve ne! Sevgili Lord’um, bana ne yapıyorsunuz?”

“Sabırlı ol, çocuğum,” dedim soğuk bir ses tonu ile, “Senden istediğimiz her şeyi alıyoruz.”

“Fakat bunlar...”

“Bunlar kocanın sana hiç yapmadığı değişik şeyler, eh?”

“Asla, oh, asla! Ben korkarım.”

“Kork ama bir dakika için düşün madam,” dedi Noirceuil onu düzmeye devam ederken, “Bu içinde bulunduğun davranış her şeyi geçersiz kılacaktır ve eğer istersen Juliette, usturayı al.”

“Siktir, Noirceuil siktir, aklın karışmaya başladı, senin.”

Ve küçük kadın çabalıyordu, “Bırakın gideyim, gideyim! Bu iğrenç, bu işkence.”

“Lanet şey!” diye haykırdı Noirceuil silahını çıkarıp, kadının alnının ortasında dayayarak, “Beni daha fazla rahatsız etme, tek bir kelime daha edersen, beynini patlatırım.”

Bunun üzerine zavallı yaratık boyun eğmekten başka şansı olmadığını fark etti. Çıplak ve gözleri yaşlı bir halde, başını eğdi ve göğsüne yattı, göbeğine çimdik attım, çalılıklarındaki kılları çekiştirdim, Noirceuil’in o dar anüse girip çıkarken verdiği acının yanına bir de benimkiler eklenmişti, dar geçit Noirceuil’i coşturmuştu, toplarındaki tüm spermi oradan içeri akıttı. Aynı anda kadının göğüslerini yakaladı, acımasızca onları bükmeye başladı, kadın acı içinde inlerken, alçak hovarda verdiği bu acının sevinci ile boşalırken çığlıklar atmaya başlamıştı. Sonra kadının anüsünden dışarı çıktı, sıra benimdi, ben de bu kadın ile kendimi zevkle tatmin ettim. Bu sahneyi izleyen Noirceuil’in penisi sertleşmişti, böylece gelip bize katıldı. Bulunduğum pozisyonda, kıcıımı ona sunmuştum, onları öperken, penisini Madam Valrose’un ağzına soktu, kadın ani bir iç güdü ile bunu reddetti. Ne gruptu ama! Ben Valrose’un üzerinde yayılmış oturuyordum, Noirceuil ise benim üzerimdeydi, kendini kadının dili ile ısıtıyor, bir yandan da benim kıcıımı yalıyordu. Kadının sığınağını, sığınağıma sürterek onun üzerine boşaldım, Noirceuil ise kadının ağzına boşaldı. Sonra yeniden ısınmaya başladık.

“İşte,” dedi Noirceuil duruma yeniden egemen olmak istemişti, “Bu tam bir sadakatsizlik örneği idi, kocanı kurtaracak mısın, yoksa kurtarmayacak mısın?”

“O, bu şekilde kurtulacak mı, monsenyör?” diye sordu büyüleyici yaratık, tatlı ve yumuşak bir ses tonu ile. “Benim onu suçlamamın, onu kurtaracağından emin misiniz?”

“Tanrı adına yemin ederim ki,” dedi hain, “Ve eğer yanılıyorsam sana az önce yaptıklarımı yeniden yapma sözü veriyorum. Yarın sabah burada ol, mahkemeye birlikte gideriz, kocanın suçlu olduğuna dair bir rapor imzalayacaksın, bir sonraki gün ise onun senin yanına gelmesini sağlayacağım.”

“Oh, Noirceuil,” diye mırıldandım canavara, “Suç işleme konusundaki bu azmine ne kadar hayranım, bilmezsin, tutkuların söz konusu olduğunda yorulmak nedir bilmiyorsun.”

“Benim bu işlerden ne kadar çok zevk aldığımı iyi biliyorsun, ölümleri gerçekleştirdiğimde aldığım zevkin mükemmelliğini yanımda olarak görmeye ne dersin?”

Ayrıldık. Madam Valrose’a evine kadar eşlik ettim, benden bu işle ilgilenmem konusunda ona söz vermemi istedi, ben de bunu yapacağıma dair ona söz verdim. Biri eğer bir orospudan samimiyet bekliyorsa, durumunu gerçekten ümitsiz demektir. Bir sonraki gün kadın ifadesini verdi ve onun ardından gelen gün ise Noirceuil işleri akıllıca ayarlayıp, zavallı kadını kocasının suç ortağı olarak göstermeyi başardı ve böylece kadın kocasının yanına asıldı. Biz, yani Noirceuil ile ben olayı camdan izledik, manzarayı izlerken, benimle oynadı. Peki, orgazmım zevkli miydi? Yıllarca hiç bu kadar mükemmeliğini tatmamıştım. Merhametsiz Noirceuil, aileden arda kalan çocuğun bakımını alarak onu düzdü ve yirmi dört saat içinde parasız ve çıplak bir halde onu sokaklara terk etti.

“Böylesi onu öldürmekten çok çok daha iyi,” dedi bana. “Çektiği acılar o yaşadıkça sürecek, ben de bu acılara sebep olduğum için mutluluk duyacağım.”

Bu arada Chabert, benim için gerekli olan her şeyi yapmıştı. Paris’e geldikten bir hafta sonra evime taşınmıştım, evim Essonne’ye komşuydu, diğer yatırımlarımı da büyük mallar üzerine yaptım ve tüm işlerimi bitirdiğimde yıllık gelirim kabaca dört milyona ulaşmıştı. Fontang-

ne'nin beş yüz bin frankını da iki evimin döşenmesi için harcamıştım, görkemli olmuşlardı, eminim siz de bu yaptığımın en iyisi olduğunu düşünüyorsunuz. Sonra tüm dikkatimi şehvet konularına vermeye başladım, şehirden ve kasabalardan kadınlar seçtim, haremlerimi kurdum; otuz uşak tuttum, hepsi de birbirinden yakışıklıydı, hepsi uzun boylu, yapılı ve büyük penisliydi ve onları hangi hizmette kullandığımı zaten çok iyi biliyorsunuz. Bunların yanı sıra Paris'te altı adam tutmuştum, şehirde olduğum zamanlarda evlerinde en az üç saat geçirirdim, bana pezevenklik yaparlar en iyi şekilde hizmet ederlerdi. Orada bulduklarını bana gönderirler ve elbette bana gönderdiklerinin ne mükemmel olduklarını tahmin edebiliyorsunuzdur. Tüm bu lükslerle benden başka çok az kadın bu kadar harika bir hayata sahip olabilirdi ve bildiğiniz gibi ben yine de kendimi fakir görüyordum, arzularım ve hırsım sınırsızdı, gücümü arttırmak için gereken her şeyi yapıyor, suç işliyordum; para için ne gerekiyorsa yapıyordum.

Düzenimi kurduğumda uşağımı Chaillot'tan Matmazel Fontange'yi getirmesi için gönderdim, manastıra olan tüm borcunu kapatıp, onu oradan aldım. Doğanın sınırsızlığı bile bu kızın güzelliği ile boy ölçüşemezdi. On yedisindeydi, Matmazel Donis sarışındı, vücudu şeklini almıştı, saçlarındaki örgüler neredeyse yere kadar uzanıyordu, gözleri kahverengiydi, bakışları hayat doluydu, sevgi ve şehvet doluydu, tatlı dudakları güzelliğini tamamlıyordu ve dişleri güllerin arasında parlayan pırlantalara benziyordu. Flora'yı hayal edin, Fontange'nin zarafeti ona eş değerdirdi. Çıplaklığı ile zarafetin ilahi gücünü temsil ediyordu. O muhteşem kıvrımlar, hayal gücünü canlandıran kalçalar! Oh, Fontange! Zorbalığı ve şehveti, tutkuların eşliğinde bildiğiniz tüm çılgınca oyunlarımı ona oynamak, sınırlarını zorlamak istiyordum.

Beş yıl önce annesi onun hakkında benimle ilk konuştuğunda bana Fontange'yi ona büyük saygı ve dikkatle sahip çıkmam için emanet etmişti; kız onu almaya bir uşağın geldiğini öğrendiğinde bundan büyük mutluluk duymuştu çünkü o zamana dek o hiç rahibe manastırından çıkmamıştı ve tüm bunlar onun için çok yeniydi, etrafta dolaşan uşaklar,

annesinin ona bıraktığı para ile mükemmel bir ihtişamla döşenmiş bu ev onu âdeta büyülemişti, parlayan gözlerindeki şaşkınlık ve merak ifadesi ile çok çekici görünüyordu, kendini Olimpos'un zirvesinde bulutların üzerinde bir sarayda, Tanrıların yanında sanıyordu, benimde büyük ihtimalle Venüs olduğumu düşünmüştü. Ayaklarıma kapandı, onu ayağa kaldırdım, gül dudağından öptüm. O an, doğanın güle verdiği en güzel kırmızı yanaklarını ve alnını kapladı, gözleri daha bir pırıltıyla bakmaya başladı. Onu göğsüme bastırdım ve küçük kalbinin nasıl attığını hissettim, sanki içinde küçük bir güvercin çırpınıyor gibiydi. Üzerine modaya uygun en güzel kıyafetlerden giydirildi, güzelliğinin ortaya çıkması için bir o kadar da sade görünmesini istemiştım. Başına çiçeklerle süslü tatlı bir şapka takıldı, harika sarı saçlarının bukleleri kar beyazı omuzlarına dökülüyordu. Konuşması nazik bir tondaydı, müzikli sesi tamamen uysal ve çok tatlıydı.

“Madam, size her şey için çok teşekkür ederim ve bilmelisiniz ki, tüm hayatımı size adıyorum. Annem öldü, bu dünyada sizden başka kimsem yok.”

Bu sözleri söylediği sırada gözleri nemlenmişti...

Ve ona gülümsedim.

“Evet çocuğum,” dedim. “Annen öldü, o benim dostumdu, ölümü hiç beklenmedik, alışılmışın dışında bir şekilde gerçekleşti... Benim kontrolümde sana oldukça yüksek bir meblağ bıraktı. Eğer hak edersen çok zengin olabilirsin fakat bu senin davranışlarına bağlı, hiçbir şekilde benim sözümünden çıkmayacaksın.”

“Sizin köleniz olacağım, madam.” Ve eğilip elimi öptü.

Ve ben de yeniden onun ağzını öptüm, bu kez ilkinе göre çok daha uzun süre kalmıştım içinde. Boynundaki fularını kaldırdım, saklı yerlerine kadar öptüm. Kızardı fakat bu heyecandandı, saygıyla beni bekledi, tam bir hanım efendi gibi terbiyeyle itaat etti. Sonra üçüncü seferinde onu kollarıma aldım... Biraz saçları dağıldı, artık enfes göğüsleri açığa çıkmıştı, hızla dudaklarını öpmeye başladığımda;

“Biliyorum, biliyorum sana aşık olacağım çok genç, çok saf ve çok tatlısın.”

Bu fikir birden beni çıldırtmıştı, hiçbir şey ahlakı bozmaktan daha çekici olamazdı. Zili çalıp, kadınlarımı çağırdım, beni o kutsal küçük kızın önünde soydular, kendimi camda seyrettim.

“Söyle bana Fontange,” dedim onu yeniden öperken, “Çekici bir vücudum olduğu doğru mu?”

Ve zavallı şey, bakışlarını kaçırdı, yüzü kıpkırmızıydı. Etrafımda en güzel dört kızım vardı: Phryn , Lais, Aspasia ve Theodora; on altı ile on sekiz yaşları arasındaydılar, Afrodite kadar güzeldiler.

“Gelin matmazel,” dedi Lais kıza, “Geride kalmayın. Madam size iltimas gösteriyor, bu şansını kullanın.”

İlerledi fakat bakışlarını saklıyordu... Elini tuttum, onu kendime çektim.

“Ne çocuk,” diye mırıldandım kadınlarıma, “Phryn , bebeğimizi ne yapması gerektiğini göster.”

Ve Phryn  yanıma oturup, başımı göğüslerine bastırıp, elini sığınağıma uzattı klitorisimi ovmaya başladı. Hiçbir kadın bu ufak işleri onun kadar iyi yapamıyordu. Oyuncu parmakları mükemmeldi; kıcımı öptü ve okşadı, dili istediğim gibi anüsü gıdıklıyordu; hareketleri çevikti, çok hevesle emiyordu. Phryn , işine devam ederken, Lais bacaklarını iki yana açmış küçük, tatlı sığınağını dilimin erişebileceği bir yere yönlendirmişti. Theodora kık deliğimle oynuyordu ve güzel Aspasia, Fontange ile oynayıyordu.

“Sen de buna benzer şeyleri dostlarınla yapmaz mıydın?” diye sordu Aspasia.

“Oh, asla!”

“Üçkağıtçılar,” dedim Lais’in bacakları arasından, “Bu sadece mas-türbasyon o kadar, bunu nasıl yaptığınızı iyi bilirim. Senin yaşındayken elim herkesin eteğinin altında olurdu.” Sonra emdiğim sığınağı bırakıp, “Gel ve öp beni,” diye emrettim Fontange’ye.

Dediğimi yaptı, onu hırsla yiyip, yuttum.

Kadınlarım, onu soymaya başladılar. O soyunduğunda tüm tutkularım ve şehvetim canlanmıştı. Fontange diğer kızlardan çok daha çekici gelmişti bana. Ah, Yüce Tanrı'm! Soyunduğunda ortaya ne mükemmel bir çocuk çıkmıştı! Tenin o güzelliği, vücudun o orantısı, o tazelik, enfesti!

"Çok iyi," dedim. "Onu üzerime koyun, tüm sığınaklara dilimle erişebileceğim şekilde pozisyonlarınızı alın. Sen Aspasia, sen, onun anüsünü yalayacaksın. Phryn  sen onun klitorisi ile oynaşacaksın, ve hepiniz sonunda benim ağzıma boşalacaksınız. Bacaklarımı ayıracağım, sen Theodora, aynı anda Lais, benim kıcımlı yalarken, sen benim sığınağımı emeceksin. Sevgili arkadaşlarım, tüm ilminizi en iyi şekilde kullanmaya başlayın, bu bakire beni çok heyecanlandırıyor ve onunla birlikte sperm denizinde yüzmek istiyorum."

Size o kutsal törenden aldığım müthiş zevki anlatma gereği duymuyorum, zevkten neredeyse çılgına dönmüştüm. Şehvet, genç Fontange'de hak ettiği yeri buluyordu; varlığı ile seksin doruğunu temsil ediyordu. Alçakgönüllülük büyük sevince ve acemi orgazmlara dönüşmüştü. Oh, ilk spermin akışı ne enfesti! O nektardan ne büyük zevk almıştım!

"Çevirin onu," diye emrettim kadınlarıma. "Başını, Theodora'nın butları arasına yerleştirin ve sığınağını emin; ben aynı zamanda dilimle onun kıcıyla oynayacağım, Lais ise aynını bana yapacak, bende iki elimle kışları okşayacağım."

Benim yine mutluluğum ve orgazmım çılgınca olmuştu; düşündüğümde en çok daha iyiydi, Fontange'yi kavradım, üzerine atladım ve klitorisimi sertçe onun klitorisine sürtmeye başladım, hırsla ağzını yiyip, yutmaya başladım, kadınlarım kıcımla oynuyorlar, şaplak atıyorlar, kırba lıyorlar, her yerimle oynuyor beni zevkin doruğuna çıkarıyorlardı, böylece kirli spermimle onun enfes güzellikteki sığınağını ve bakire kızlığını kirlettim.

Boşaldıktan sonra hayal gücüm hareketlenmeye başlamıştı. Fontan-

ge'nin güzelliği içimdeki acımasızlığın ortaya çıkmasını sağlıyordu, o artık sadece benim acımasız isteklerimi yerine getirebilirdi ve kalbimin derinlerinde onun kötü kaderi kendiliğinden planlanmaya başlamıştı.

“Giydirin onu,” dedim kadınlarıma.

Ben de giyindim, diğerlerini dışarı çıkardım, onunla yalnız kaldım.

“Matmazel,” dedim sertçe, “Doğa bana yapmam gerekeni söylüyor, bir kahin gibi geleceğimi yönlendiriyor yani sonuç olarak benim hiçbir şey yapmama gerek kalmıyor, genel olarak kadınlardan hoşlanırım, senden de hoşlandım ama bunun sonu yok. Annenin bana beş yüz bin frank verdiğini bilmen gerekiyor, bu senin çeyizin için verildi, bunu başkasından duymam yerine benden duymanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Evet, madam bunu zaten biliyorum.”

“Ah, matmazel, zaten biliyorsun öyle mi, seni tebrik ederim. Bununla birlikte sevgili annenin Monsenyör Noireuil'e olan borcunu, paranın onun kontrolünde olduğunu biliyor musun? Seni yarın o beyefendiye görmeye götüreceğim belki sana yardım edebilir.”

“Madam, ahlak ve namus açısından çok seçkin bir eğitim aldım, sizinkilerle aldığım bu eğitimin uyduğuna söylemem çok zor.”

“Beni asla davranışlarımdan ötürü azarlayamayacağını aklına iyice sok. Sana olan davranışlarıma karşı beni sakın suçlamaya kalkma, sana bunu şiddetle tavsiye ediyorum.”

“Ben öyle demek istemedim, madam.”

“Eğer istersen söyle inan ki, beni bu nezaketin ve saçma öğütlerin tek bir zerre kadar bile ilgilendirmiyor, senin gibi kızlarla oyun oynar, sonra onları aşağılarım.”

“Aşağılamak, madam! Ben sadece ahlaksızlığın aşağılanabileceğini sanıyordum.”

“Ahlaksızlık eğlencelidir ama ahlak sıkıcıdır. Benim inanışıma ve çevremdeki insanların zevklerine göre ahlak baş ağrısı ve depresyondan başka bir şey vermez... Fakat güzelim sen orospusun, küstahsın, terbiye-

sizsin ve sözünü ettiğin o saygıdeğer hanımlığın zerresi bile sende yok, bu nedenle hata yaptığını düşünüyor olman çok saçma. Bu tür tartışmalara son vermeni istiyorum, matmazel seninle annenin bıraktığı yarım milyon dışında hiçbir bağlantım olmadığını unutma ve birde annenin kredi aldığı o beye borcu var, senin için o borcu ödedim, şimdi o parayı sana verip vermemeye kredi borcu için parayı almış olan bey karar verecek ve seni uyarıyorum ona bunun karşılığını ödemediğin sana parayı vermeyecektir.”

“Nasıl bir karşılık, madam?”

“Benim senden istediklerime benzer karşılıklar, beni anladığını düşünüyorum.”

“Bu durumda madam, sizin Monsenyör Noirceuil her şeyi alabilir. Sizin benden olmamı istediğiniz kariyeri kabul etmek niyetinde değilim ve saygısızca gördüğüm bu muamele ile benim gözümü açtığımı bilmelisiniz, bence siz kesinlikle bu yaptıklarınızdan dolayı cezalandırılacaksınız.”

Ve bu sözlerin ardından dünyanın en güzel gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

“Gerçekten, buna inanmak çok güç. Matmazelin ayaklarına kapanıp, af dilememiz gerekiyor! O sahneyi ne de güzel ayarlamış. Tanrı'm, biz çapkınlar küçük orospularla seviştığımızda bundan dolayı nasıl cezalandıracağız, acaba?”

Orospu kelimesinin ardından, başını şiddetle masaya çarptı, umutsuzlukla haykırmaya, delice ağlamaya başladı ve eğer gerçeği bilmek isterseniz onun için az önce hissettiğim tüm korkunç düşünceler beni yakmaya başlamıştı. Zavallı şeyi gururu çökertmişti, ahlak onu tüketmişti, sosyal olarak doğru kabul ettiğine düşen bu aykırı yakıştırma onu delirtmişti. Küçük salak kaz, beni sınırlarımı aşacak derecede sinirlendirmişti.

“Bak buraya çocuğum,” dedim ona, “Eğer Monsenyör Noirceuil sana çeyizini vermezse, o zaman benim hizmetime gireceksin, bulaşık hanede bir kıza ihtiyacım var, tabaklarımı ve bardaklarımı yıkarsın.”

Ve bunun ardından o kadar çok ağlamaya başladı ki, neredeyse boğulacaktı.

“Diğer yandan,” diye devam ettim, “Eğer mutfakları sevmiyorsan orospuluğu deneyebilirsin. Bence orospuluğu tercih etmelisin, fena görünmüyorsun ve penislerle oynayarak kazanacağın paradan haberin yok.”

“Ma’am,” dedi Fontange, “Bu işlerin hiçbirini istemiyorum. Bu evden gitmek istiyorum, lütfen bırakın gideyim. Burada yaptıklarımın dolaylı hayatım boyunca pişmanlık duyacağım, ‘Yüce Yaratıcı’nın beni affetmesi için sürekli dua edeceğim... Manastıra yeniden geri dönmek istiyorum.”

“Öyle mi? Manastırın seni kabul etmeyecek. Manastırlarda yaşamak için para gerekiyor. Senin de hiç paran yok.”

“Orada dostlarım var.”

“Hayır yok, sen fakir bir çocuksun.”

“Çalışabilirim.”

“Gel, gel buraya küçük aptal, sakın ol, göz yaşlarını sil; kadınlarım sana bu akşam bakacaklar, yarın seni Noirceuil’e götüreceğim ve eğer ona karşı boyun eğersen sana fazla kaba davranmayacaktır, sakın ona da bana yaptığın gibi yaramazlık yapma.”

Zili çaldım hizmetçilerime kızı teslim ettim, arabam ayarlandı ve uçarak Noirceuil’in evine gittim. Onunla sevgiden mi yoksa şehvetten mi bilmiyorum ama iş konuşmadan önce iki saat boyunca oynadım. Beni çılgınca tutuşturmuştu ve hiç sperm kaybetmeden o süreyi birlikte tamamladıktan sonra Noirceuil bana açıklama yaptı:

“Uzun zamandır Juliette, çok sıra dışı bir şeyler istiyorum ve sabırla senin Paris’e geri dönmeni bekledim çünkü dünyada bunu senden başka anlatabileceğim kimse yok, inan bana. Evlenmeliyim... Bir kez değil iki kez evlenmeliyim ve aynı günde; sabah onda kadın gibi giyinip bir erkekle evlenmeliyim; öğleden sonra ise erkekler gibi giyinip gelinin taptığı bir damat olmak istiyorum. Devamı da var... Benim yaptığımın

aynısını yapacak olan bir kadın istiyorum ve senden başka hiçbir kadın böyle bir fanteziyi kabul etmez. Erkek gibi giyinip aynı törende bir kadınla evlenip, öğleden sonrada kadın gibi olup bir erkeğin eşi olabilirsin, hepimiz birlikte aynı kutsal törenlerle evleniriz, bu çok sıra dışı ve bir o kadar zevkli olacak.”

“Bu gerçekten söylediğin gibi tuhaf bir istek, sevgili efendim.”

“Evet fakat Nero, Tigellinus ile kadın gibi ve Sporus ile erkek gibi evlendiğini öğrendiğimden beri aynı gün böyle bir törene katılmanın ve delice senin de bu törende olmanın hayalini kurdum, burada önemli olan senin de katılmanla Nero’nun yaptığıının daha gelişmişini yapabilecek olmamız ve seninle aramızdaki bağ. Öncelikle senin iki eşinden biri Fontange olacak ve erkek gibi giyinip seninle evlenecek, ikincisi ise kızın olacak ve geleneklere uygun şekilde gelinlik giyecek, sende damatlıklarını giyeceksin ve onunla evleneceksin. Benim kocam ve karım sence kim olmalı? İki çocuk olmalı Juliette, evet iki çocuk, benim iki çocuğum var senin, hatta kimsenin bilmediği iki çocuğum olmalı. Biri yaklaşık on sekiz yaşında, o benim kocam olur, Herkül’e benzer, onun kadar çekicidir. Diğeri on iki yaşında o da Eros un enkarne olmuş halidir. Her ikisi de yasal karılarımın meyveleri; ilk karım birincisini, altıncı karım ise ikincisini verdi. Sekiz karım oldu. Eminim bunu bilmiyorsundur.

“Fakat bana başka çocuğun kalmadığını söylememiş miydin?”

“Onlar ölü gibi herkesten uzak Britanya’nın dışındaki şatolarımdan birinde yaşıyorlardı. Daha hiçbirisi gün ışığını görmüş değildir. Yanıma özel kapalı bir arabada yeni getirildiler. Onlar tam anlamıyla bir çift yabani, konuşmayı bile bilmiyorlar. Fakat bu çok önemli değil, önemli olan onların bu tören için çok uygun olmaları, gerisi bizim işimiz.”

“Ve sen rezil alemci, bu tuhaf törenleri organize mi edeceksin?”

“Elbette.”

“Ve Noirceuil benim zavallı, küçük Marianne’mi senin bu büyük seks partinin kurbanı olmasını mı istiyorsun, bu mu olacak?”

“Hayır, o kurban olmayacak, o bir hediye olacak beni tatmin edecek.

Canı yanmayacak, ondan kesinlikle emin olabilirsin; biz iş üzerindeyken kadınların onu eğlendirir, hepsi bu...”

Noirceuil her konuda onayımı aldı. Sonradan o namussuzun sözünü tutup, tutmadığını göreceksiniz.

Ya mecburiyetten ya da çaresizlikten mi bilmiyorum ama Matmazel Donis olayı kabullenmişti; bunca ahlaksızlığın içinde onun namusu ve iffeti savunmasının bir nedeni kalmadığını anladı. Zavallı kız biraz korkudan, biraz mecburiyetten tüm ilkelerinden vazgeçmek zorunda kaldı, ona bu evlilik törenlerinin ne kadar rezil olduğundan söz ettim. İlk tören Noirceuil’in Orleans’ın biraz dışında sahip olduğu şatoda düzenlendi, ikinci tören ise aynı şatonun küçük ibadet evinde gerçekleşti.

Sizi bu iki törenin detaylarıyla sıkmak istemiyorum, her şeyin geleneklere çok uygun olduğunu, dini açıdan tüm gereken vecibelerin yapıldığını söylemeliyim. Evlilik yüzükleri, töreni izleyen kalabalık, kutsama, çeyizler, şahitler, hiçbir şey gözden kaçmamıştı. İki cinsiyetin de kıyafetleri ve makyajı kusursuzdu, her ikisi de süslenerek güzelleştirilmişlerdi.

O gün öğleden sonra ikide Noirceuil’in çift projesi gerçekleşmiş oldu, oğullarından birinin karısı, diğerinin ise kocası oldu, bu sırada ben de kendi kızımın kocası ve Fontange’nin karısı olmuştum. Her şey tamamlandı, şatonun kapıları kapatıldı ve kilitlendi. Hava çok soğumuştur, büyük ateşlerin yakıldığı muhteşem güzellikteki büyük salonda toplandık ve alemci, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmak istemediğinden etrafa emirler vermeye başlamıştı, biz de kendimizi bu çok önemli işin tam ortasında buluvermiştik. On iki kişiydik.

Biz, iki kahraman olan Noirceuil ve ben siyah kadife tahtlara oturduk, Noirceuil’in oğullarından yaşlı olanının adı Phaon idi ve on sekiz yaşındaydı, genç olanı ise on ikisindeydi ve Euphorbe idi, kızım Marianne ve Matmazel Donis de yanıımızdaydılar, ayrıca en iyi cellatlarından olan, tören sırasında damadın sağdıçlığını yapan Noirceuil’in iki götçüsü yanıımızdaydı, birinin adı Desrues, diğerinin adı ise Cartouche idi, otuzlu yaşlarındaydılar ellerinde sopa, kırbaç ve canlı yılanlarla

bizim muhafızlığımızı yapıyorlardı, hepsi tahtlarımızın etrafında bize hizmet etmek için hazır bekliyorlardı. Sağ tarafımızda benim kadınlarımın Theodora ve Phryn  vardı, ayaklarımızın dibinde iki orospu daha vardı ve emirlerimizi bekliyorlardı. Bu orospular basit bir genelevden getirtilmişlerdi ama her ikisi de çok  ekiciydiler, sahneyi tamamlıyorlardı.

“Sevgilim,” dedi, “ ok etkilendim. Sabah olanlar, sonra öğleden sonra olan tören bana aklımı ka ırtacak kadar çok zevk verdi, en  onemlisi de bu mutlulu umu bozacak hiçbir ahlak kuralının olmayışıydı, beni biliyorsun bu tür şeyler sinir sistemimi alt üst ediyor. Haydi Juliette, tüm bunlardan sonuna kadar zevk alalım, birlikte en ölümcül, en büyük k t l klerin tadına varalım, şimdiye dek yaşadıklarımızın en kötüsü olmasını sa layalım. Düşün sevgili Juliette, bizim gibi hovardalar için aklımız ve ellerimizle yapabileceğimiz ahlaksızlık var, öfke ve alçaklıkla hepsini uygulayalım.”

Sahne açıldı, salon iki yüz mum ile aydınlanıyordu.

Noirceuil iki elçisine, “Saygıdeğer Cartouche ve Desrues size bu iki tarihi, iki ünlü ismi vermeyi uygun buluyorum, sizde hami koruyucular gibi insan nesline marifetlerinizi miras bırakacak, tarihe geçeceksiniz, elinizi suçtan  ekmemenizi, yüce ve soylu suçlar işlemenizi sağlayan ben, gidip dört kurbanı soymanızı, ölüm ağacının yapraklarından tutuşan büyük ateşi yakmanızı istiyorum ve kıyafetlerine bir daha ihtiyaçları olmayacağı için onları da ateşe atın.”

Özel görevliler bir adım  ne çıktılar; dört kurbanın üzerlerinde ne varsa hepsi çıkarıldı, üzerlerinden çıkarılan tüm kıyafetler içinde ateş yanan kuyuya atıldı.

“Bu ne tür bir tören?” diye sordu Fontange,  zerindeki her şeyin, i  etekli inin, ete inin, g mle inin yandı ını görünce. “Neden bu eşyaları yakıyorsunuz?”

“Tatlı kız,” diye yanıtladı Noirceuil, “Dünya güzeli, k  k g t  , üzerinde hiçbir kıyafetin olmasına ihtiya ın yok da o yüzden.”

“Sevgili Lord’um! Bu duyduklarıma inanamıyorum! Bunu yaşamak için ne günah işledim?”

“Şu yaratığı bana getirin,” dedi Noirceuil.

Ve Lais, onu emdiği sırada, orospulardan biri durmak nedir bilmeden onun kıcı üzerinde çalışıyordu ve bense onu sözlü olarak tahrik ediyordum, çapkın ağzını çekici kızın ağzına âdeta yapıştırmıştı ve yaklaşık on beş dakika boyunca Fontange’nin güçlü ama sonuçsuz direnişine rağmen öpmeye devam etti. Sonra şehvetli fantezilerine kızın kıcında devam etmeye başladı, “Oh Juliette, onun kıcı... O, harika,” diye bağırıyordu büyük bir zevkle çalışırken, “Onu düzdükten sonra yok etmek muhteşem olacak...”

Bunun üzerine dilini küçük kurnaz delikten içeri soktu, bu sırada bana verdiği emir üzerine ben güzel kızın sığınağının yumuşak kıllarını çekiştirmeye ve memelerini çimdiklemeye başladım. Kızı dizleri üzerine çöktürdü, adamlarının ikisinin dillerini anüsünden ve sığınağından sokmalarını emretti, sonuca ise kıza kendi kıcını öptürerek ulaştı.

Tüm bunlar olduğu sırada genç kızın utancı ve rahatsızlığı görül-meye değerdi, bu duygulardan daha güçlü olanı ise içine düştüğü büyük dehşetti. Bu zamana kadar aldığı ahlaklı ve görgülü eğitim yanında geldiği bu ev ve bulunduğu bu konum gerçekten çok kötüydü, terbiyeli olmasının burada hiç işe yaramadığını görüyordu. Yapması gereken tek şey tehlikeyi atlatabilmektir.

“Debelenmeyi kes ve olduğun yerde kal,” dedi Noirceuil sertçe, “Benim gibi bir adamın nasıl bir hayal gücüne sahip olduğunu anlamadın mı halen? Onu hiçbir şey bozamaz, hiçbir güç bunu elimden alamaz, kutsal sihrin ne kadar hükümsüz olduğunu, görmüyor musun, bana itaat et.”

Ve namussuz konuştuğu sırada, kızın kıcını okşuyordu, meleksi güzelliğin kıcındaki eller kirli ve çok sertti. “Göt becerici!” diye bağırıyordu büyük bir öfke ile. “Bu kıza fahişe yapacağım için ne kadar üzgünüm! Şu sevimli tavra bakın ve korkunç anlar geldiğinde nasıl ağlayacaklarını söyleyin bana!”

Sonra Cartouche'nin penisini aldı, kızı onunla oynamasını emretti ve böylece zavallı kız göz yaşları içinde penisi ellerine alıp, tuttu fakat ne yapması gerektiğini bilemiyordu, Noirceuil, fahişelerden birinden ona öğretmesini istedi ve öğrenci öğretmenin sayesinde biraz bir şeyler öğrenmeye başlamıştı.

"Sevişmek gibi kabiliyetlere sahip olması gerekiyor," diye vurguladı Noirceuil. "Ona sunduğum bu sefil hayatta canlı kalabilmek için bazı kabiliyetleri olması gerekiyor."

Dilini iki fahişenin sığınaklarına yerleştirdi, bunun ardından penisini emdirdi ve sonrada biriken tüm öfkesini Fontange'nin yüzüne iz bırakacak şekilde sert bir tokat atarak ifade etti.

"Çok iyi," dedi, "Haydi biraz, evlenince çiftlerin neler yaptıklarından söz edelim." Fontange'ye doğru dönüp öfkeyle baktı: "Ah, evet, bu onu ürpertiyor ama birazdan ona yapacaklarım onu daha çok ürpertecek."

Lais ve Theodora, Noirceuil'in oğlu ve kocası olan Phaon ile ilgileniyorlardı; sonunda onu tahrik etmeyi başardılar, sonra genci benim üzerimde yatan Noirceuil'in üzerine yerleştirdiler ve Noirceuil kıcını kızlarımın ellerine bıraktı. Ben aşağıdan onunla oynayıyordum ve o da orospulardan birinin ve diğerinin kış deliğini yalıyordu.

"Geleneksel resmiyete saygı gösterilsin," dedi Phaon'un yöneticisine, "Genç damadın öncelikle bazı şeylere ne kadar çok değer verdiğini göstermesi gerekiyor."

Phaon, ibadet eder bir pozisyonda kışa yüzünü çevirerek, diz çöktü ve saygıyla onu öptü, sonra yavaşça ve hürmetle ayağa kalkıp, babasının kışına genç penisini dikkatle sürdü. Katır gibi olan penisin giriş, çıkışları Noirceuil'in küçük çılgınlıklar atmasına, zevkten inlemesine neden olmuştu, yüzünü aşırı mutluluğun verdiği bir gülümseme kaplamıştı, gelin Noirceuil gerçekten istediğini alıyordu ve içinde bulunduğu zevk tarifsizdi. Genç damat, sahip olduklarını en iyi şekilde kullanıyordu ve sonunda mutlulukla babasının içine boşaldı ve son damlaya kadar akıttı. İşini bitirdiğinde yine aynı saygı dolu ifadelerle babasının içinden çıktı. Fakat Noirceuil çok ısınmıştı, açılıp kapanan

anüsü penis için yalvarıyor gibiydi, Cartouche ve Desrues bunu fark etmişlerdi ve onu düzdüler, bunu yaptıkları sırada Noirceuil, Lais ve Theodora'nın kızlarını öpüyor, ne kadar çok zevk aldığını bağırarak söylüyordu. Uygun bir şekilde onun altına girip tüm gücümle onu emmeye başladım ve orospulardan birinin kıcını okşamaya devam etti. Adamları tarafından iki kez düzüldükten sonra Noirceuil yeni şeyler için hazırды. "Şimdi koca rolünü oynayabiliriz," diye anons etti, "Ne de olsa hanım rolünü iyi oynadım."

Noirceuil'in ikinci oğlu Euphorbe, getirildi. Benden penisiyle ilgilenmem istendi, üç şehvetli çarpma ve okşama onu istenilen kıvama getirmemi hemen sağlamıştı. Gencin aleti, Noirceuil geri çekilip Fontange'yi arzuladığı sırada iyice sertleşmişti. Onu çekip orospuların kucağına iterek olup biteni kontrol altına almak istedi.

"Juliette," dedi Noirceuil, "Genç hanımın sığınağını cezalandırmanı istiyorum, o sırada ben de onu düzeceğim. Eğlencem sırasında onun biraz acı çekmesini istiyorum, Cartouche ve Desrues, siz onun bir elinin tırnaklarını çakı ile sökün."

İstedığı aynı şekilde gerçekleştirildi. Fontange, korkunç acılar sonunda sersemlemişti ona sökülen tırnaklarının mı, benim sığınağına vurduğum darbelerin mi, yoksa içini delen güçlü penisin mi daha çok acı verdiğini anlayamıyordu. Fakat ona en zor gelen kıcından düzülüyor olmasıydı, içine giren penis onun deliğine göre çok daha büyük ve iriydi, bu dayanabileceğinin çok üzerinde bir acıydı. Çığlıkları, göz yaşları, iniltileri, haykırışları Noirceuil'in coşmasına neden olmuştu.

"Oh, Juliette!" diye bağırды, "Orospunun kıcı enfes ve ona acı çektiriyor olmak bana müthiş bir zevk veriyor. Lanet olası tüm şeytanların yardımı ile ona hiç duyulmamış, hiç bilinmeyen işkenceler uygulamak istiyorum."

Ondan çıkıp, kendini orospuların ellerine bıraktı, ben de bu sürede Fontange'nin sığınağını onun için araladım, düşünmeden ve beklemeden içine girdi, bundan önce zavallı kızın burun deliklerinden sülfür çekmesini sağlamıştık. Bakire mahvolmuştu, her yerinden kan akıyordu

ve Noirceuil her zamankinden daha sertleşmiş görünüyordu, iki adamına kızı ateşte ısınmış sıcak, demir kamçılarla kırbaçlatmaya başlattı. Kendi de iş üzerindeyken orospular tarafından kırbaçlandı ve benim kızlarımın kışklarını dudakları ile zehirledi. Aynı zamanda anüsünü gıdıklarken, onu emdim.

“Burada rahatız, değil mi? Dışarıdaki soğuk aklıma harika bir fikir getirdi.”

Kendini kalın, yün bir şalla sardı, bana ve iki adamına da bir şeyler giydirdi, böylece birlikte dışarı çıktık. Şatonun önünde büyük bir mermer vardı ve üzeri buzla kaplanmıştı, Fontange’yi mermer zeminin üzerine bıraktık. Cartouche ve Desruces büyük at kamçıları ve fişekler tutuyorlardı, mermer zeminin kenarında durdular; Noirceuil iki üç adım öteden izliyordu ve ben de onun yanında, onunla oynayıyordum. Fontange’den altı tur buzun üzerinde kayması istendi, kamçılarla ona yön veriliyordu fazla ileri gittiği zaman durduruluyordu kamçı ya onu, bacaklarından yakalayıp durduruyordu ya da başından. Zavallı şey bu şekilde sert zemine her düştüğünde bacağından birini kırıyordu.

“Ne!” diye bağırdı öfkeyle Noirceuil, onun altıncı kez döndüğünü ve ciddi bir kazayla karşılaşmadığını gördüğünde. “Halen yaralanmadı mı?”

Fakat bunun üzerine Noirceuil’in öfkesi ile ikinci sıcak kamçı darbesi kızın göğüslerinden birini götürdü ve bu darbe üzerine düştüğünde üzerine düştüğü kolu kırıldı.

“Bu, kesinlikle daha iyiydi,” dedi Noirceuil.

Onu yeniden şatoya götürdüğümüzde, bilinçsizdi; ona yeniden işkence yapabilmek için yaraları bağlandı.

Bu sırada Noirceuil kızımın benimle oynamasını istemişti, o da aramıza katıldı, kızımın tatlı aralığını öpüyordu.

“Burası sonunda harika bir kış olacak, Juliette,” dedi bana. “Şu an bile bana çok çekici geliyor.”

O daha yedi yaşındaydı, acımasız dostum devasa penisi ile kızımı kışkırtmaya çalışıyordu fakat sonra Marianne’den sıkılıp oğlu Euphor-

be'nin yanına gitti, Noirceuil genç adamla oynaşırken benden genç adamın testislerine vurmamı istedi. Zavallı çocuğun çektiği acıya eşdeğer bir acı olmazdı, önden ve arkadan sürekli olarak şkence görüyordu. Noirceuil o çekici kıça girdikten ve bir süre oyalandıktan sonra oğlunun içinden çıktı ve adamlarından onu kırbaçlamalarını istedi. İçlerinden biri kırbaçlarken diğer acılar içindeki Euphorbe'yi düzüyordu, babası oğlunu erkek yapan her şeyin benim tarafımdan ustura edilmesini istedi, böylece göbeğine kadar olan her yeri onun isteği ile ustura ettim.

Noirceuil, operasyon sırasında, Theodora'nın kıcını öperken bir yandan dikkatle izliyordu.

"Gel şimdi Juliette," dedi bana, "Kendini becert."

Dehşetten başka hiçbir şey istemiyordum. İki yamyamın elleri üzerimdeydi, biri sığınağıma, diğer kıcıma yerleşmişti. Noirceuil ise sırayla birini ve diğerini düzdü, bu sırada orospular tarafından kırbaçlanıyordu. Sonunda benim orgazm olduğumu görünce, Noirceuil Fontange'yi çağırdı ve iki cellatla birlikte çevresini sardı.

"Onunla özgürsünüz," dedi, "Onu düzebilir, şkence edebilir, ne istiyorsanız yapabilirsiniz."

İki namussuz kıza olduķa kaba davranıyorlardı, böylece kollarında ki kız yeniden bayıldı.

"Bir dakika," dedi Noirceuil, "Onu yeniden düzmek istiyorum."

Ve kendini tatmin ettiği sırada onu acımasızlığıyla şaşırttım, elimdeki küçük bıçakla vesayetim altındaki kızın sağ gözünü çıkardım. Bu korkunç olay Noirceuil'e yeniden güç vermişti, ona yaptığım şkence sırasında kurbanının reaksiyonu çok dikkat çekici idi, ani kas hareketi ve acısı çok canlıydı, bunun üzerine çapkın, kızın rektumunun on inç içine tohumlarını bıraktı.

"Gel güzelim," dedi kızı sıkıca kolundan tutup sürüklemeye başladığında ve yan odaya götürdüğünde. Onları takip ediyordum.

Odadaki büyük masanın üzerindeki kıza ait olan beş yüz bin frank vardı. "Bu senin mirasın, bunu sana göstermemizin nedeni, senin gibi

mutsuz bir kızın umutlarını iyice yok etmek içindir çünkü bu para senin olmayacak. Tam tersine benim, senin gibi bir yosma için istediğim, şiddetli açlıkla öleceğin bir geleceğin olacak, bu geleceği kendi ellerimle sağlamak için sana özgürlüğünü vereceğim,” diye devam etti kızı ince bileğinden tutup, sarsarak. “Dokun, şu altın paralara, onlar senin ama asla onlara sahip olamayacaksın. Ah, evet götçü, hisset onu senden istediğim bu ve artık bu gereksiz ellerle yapacak hiçbir işin kalmadığını düşünüyorum.” Bunu söyledikten sonra kızın ellerini kasap taşının üzerine koyarak onu yeniden kışından düzmeye başladı, bende bu sırada kızın ellerini yarmaya başlamıştım, her yere kan fışkırıyordu, ellerinden geriye kalan küçük et parçaları sarıldı... Onu aralıksız kışından düzmeye devam eden barbar dostum kızdan ağzını açıp, dilini çıkartmasını ve o şeklide beklemesini istedi, ben de bu fırsatı değerlendirerek kızın dilini maşalarla tuttum ve onu kökünden kestim; geriye kalan gözü de bıçağımla söktüm... Noirceuil orgazm oldu.

“İyi,” dedi kızın içinden çıkıp, onu bir çuval gibi yere bırakırken, “Artık o kör, dilsiz ve elsiz olduğuna göre bu yaşadıklarını yazma ihtimali kalmadı.”

Kıza kapıya ve yola kadar eşlik ettik.

“Git ve hayatına devam et,” dedi Noirceuil öfkeyle kızı yola iterken, “Seni bekleyen gelecek bize büyük mutluluk veriyor, git ve dünyaya bizim senin katilin, bizim senin pezevenğin olduğumuzu haykır, tabii eğer yapabiliyorsan.”

“Ah, yapabildiği tek şey bu sözleri duymak çünkü geriye kalan tek yeri kulakları.”

“Ah, öyle mi?” dedi barbar Noirceuil. “O halde, ondan da kurtulmalıyız,” dedi ve başarıyla o güzel kulakları bıçağıyla yerinden kesti.

Dostlarımızın yanına geri döndük.

“Beni heyecanlandırıyorsunuz, namussuzlar,” dedi çapkın, dört kadına. “Yeni orgazm oldum, gücümü yeniden toplamalıyım... O adamları tahrik edin ki, beni düzebilsinler, bir kez başladığında dehşetin bitmesini istemiyorum.”

Noirceuil’in etrafı kışlar, penisler tarafından sarılmıştı; sevişti, bece-

rildi, yalandı, emildi.

“Ah Juliette,” diye seslendi aleti sertleşmeye başladığında, “Juliette, kızını düzmek istiyorum.”

Benim cevap vermeme fırsat vermeden alçak, kızın üzerine atladı ve onu ışık hızında kışından düzmeye başladı. Benim zavallı Marianne’nin keskin çığlıkları etrafı sarmıştı.

“Yıldızlar adına, Noirceuil! Ne yapıyorsun?”

“Çocuğunu kışından düzüyorum. Bu olmalıydı değil mi? Ve bunu yapan kişinin senin en yakın dostun olması, başka birinin onun el değmemiş çiçeğini koklamasından daha iyi değil mi?”

Sonra acımasızca kazınarak küçük tatlı şeyin kanayan anüsünden çıktı ve iki fahişeye bitkin gözlerle bakarak birini kurban etmek için işe koyuldu. Zavallı kız, Noirceuil’in bacaklarına sarılıp, onun hareket etmesini engelledi, bunun üzerine kız iki çift organla, sıkıca bağlandı. Noirceuil, beş ya da altı yarda ötedeki sandalyeye oturup, bir ucu kıza sıkıca bağlı olan halatı tutuyordu. Theodora ve Lais diz çökmüş Noirceuil’in penisi, topları ve kış deliği ile oynuyorlardı, iki adamı ise beni onun bakışları altında düzüyorlardı, geri kalan diğer orospu ise kazığa bağlanmıştı ve o halde başına gelecekler için bekliyordu. Namussuz yirmi kez halata kuvvetlice asıldı, kurban halatın onu sıkması ile neredeyse patlayacaktı ve bu korkunç oyun kafatasını yere çarpması ve bacaklarının kırılması ile sona erdi. Bu alçaklıklar çapkını alevlendirmişti, yardımcılarından birinden, orospunun gözlerini bağlamasını istedi ve bizden kızın üzerinde sayısız yaralar açmamızı istedi. Çetin sınav, kendi kanı ile boğulduktan sonra sona erdi, onu bu hale getiren ellerin kime ait olduğunu anlayabilecek durumda değildi. Noirceuil’in emirleri ile o iki zavallı kadın sonunda derin kuyunun içinde yanarak öldüler.

Şehvetten sarhoş olan Noirceuil, salonda dolaşmaya başlamıştı, halen şehvet dolu öfkesinin hedefinde beş obje bulunuyordu; iki kadını, kızım ve kendi oğulları. Bir an önce hepsinden kurtulmak istiyordu.

“Oh, alçaklığım doruk noktasında!” diye bağırdı, “Yapacağım hiçbir kötülüğün ya da şiddetin engellenmesini istemiyorum. Ahlaka ve

namusa dair hiçbir iz istemiyorum, her şey suç işleme gücümü arttırmalı ve yüceltmeli. Ah, evrenin efendisi olan köpek, senin yarattığın tüm insanları yok edeceğim, kendi ellerimle bunu yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim.”

Bu sözlerin ardından oğlu Phaon’u kışından düzmeye başladı, sonra kendini düzdürdü ve ben, Theodora tarafından oynanırken, düzduğu oğlunun canlı, canlı kalbini sökmemi ve ona yemesi için vermemi istedi; alçak oğlunun kalbini yediği an boşaldı ve aynı anda diğer oğlunun kalbine hançeri sapladı.

“İşte, Juliette! Bak meleğim, beş günün işini aynı gün yaptım değil mi? Yeterince kana ve dehşete bulanıp bulanmadığımı söyler misin?”

“Beni ürpertiyorsun... Noirceuil fakat seni taklit etmek istiyorum.”

“Düşün Juliette, bu parti bitti ama ben bitmedim.”

Parlayan gözlerini yeniden kızıma çevirdi, ereksiyonu deliceydi, Marianne’yi yakaladı elini, ayağını bağladı ve onu sığınağından düzdü.

“Siktir, bu küçük yaratık başımı döndürüyor, beni mahvediyor. Onunla ne yapmayı düşünüyorsun, Juliette? Ona karşı duygusal bir bağın olmadığını biliyorum, o sadece kocanın sperminden üremiş bir varlık, sat onu bana. Sat onu bana Juliette, onu senden almak istiyorum, birlikte kötülüğe bulanalım, sen kızını bana satmış olmanın, bense onun katili olmanın kötülüğüne. Evet, Juliette, evet senin kızını öldürmeliyiz,” dedi ve penisle oynamaktan vazgeçip, “Bak düşünmek bile beni ne hale getiriyor, nasıl alevlendiriyor. Dur Juliette, biraz sevişmelisin, içine biraz penis alıp havalanmadan bir şeye karar vermeni istemiyorum.”

Suç, insanın en çok sevişirken karşı koyamayacağı bir durumdu ve onun etkileri en çok spermlerin içinde yüzünce ortaya çıkıyordu. Penisler aklımı başımdan almıştı, becerildim; ikinci kez Noirceuil kızımı ona verip vermeyeceğimi sordu.

“Alçak adam!” diye bağırđım boşaldığım sırada. “Hain adam, yine sen, suç ve alçaklık beni yenmeyi başardınız... Marianne ile ne istiyorsan onu yapabilirsin, üç kağıtçı adam... Artık o senin.”

Bu sözleri duyar duymaz, zavallı çocuğı elleriyle yakaladı ve onu

çiplak halde ateşin içine itti, bende ocak demiri ile onu itekliyordum, sonra onu geri çektik, birlikte seviştik, kıçlarımızdan düzüldük. Mari-
anne, canlı canlı kızartıldı ve geceyi birbirimizin kollarında geçirmek
için ayrıldık, yaptıklarımızdan dolayı birbirimizi tebrik ettik, ne kadar
acımasız ve vahşi olduğumuzu dile getirdik.

“O halde söyle bana şimdi,” dedi Noirceuil, “Dünyada suçtan daha
zevkli bir şey var mı? Suçun verdiği onurdan daha onurlu bir şey var mı?
Suçluluk duygusunda daha yüce başka herhangi bir şey bizi alevlendi-
rebiliyor mu?”

“Hayır dostum, ben başka bir şey bilmiyorum.”

“O halde sonsuza dek suça bulanalım ve doğadan başka hiçbir şeyin
bize yol göstermesine izin vermeyelim. Her insanın bunu yapmaya, yaşa-
maya ve gücü tatmaya ihtiyacı var, bu sonsuz bir ihtiyaç. Gerçek mutlulu-
ğun tek ifadesi bu ve insanı dünyada başka hiçbir şey memnun edemez.”

Noirceuil’in kırsal bölgedeki şatosunda her gün yeni alçaklıklara
yelken açarak bir hafta geçirdik. Bu sırada bana Justinian’ın karısı İm-
paratoriçe Theodora’nın tutkularından söz etti. Yere yattım, iki köylü
çalılarına ve organımın dudaklarına buğdaylar serptiler sonra onları
dev boyuttaki kazlara yemlettiler, o bölgelerimdeki tahrik tarifsizdi,
bittiğinde her yerimi düzüşme arzusu sarmıştı. Noirceuil, bu sonucu
görünce o da kazlarla olan bu deneyimi tatmak istedi, kazları kışında
yemlendirdi, bunun kırbaçtan daha zevkli olduğunu söyledi. Bunun ar-
dından bölgenin erkek ve kadın öğretmenleri ile otuz kişilik bir sınıf
kurdu, kızlı erkekli bu sınıfta küçük kızları ve küçük çocukları kırbaçla-
dı, düzdü içlerinden bir çoğunu zehirledi.

“Dostum,” dedim Noirceuil’e, “Bunlar ıvır zıvır işler neden daha iyi
işlerle ilgilenmiyoruz? Bu kasabanın insanların su stokları yok fakat
su kuyuları var. Yanımda Durand’ın şekerlemelerinden var ve iki güne
kalmaz tüm bölgenin insanlarını onlarla yok edebilirim, sana müthiş
bir katliam öneriyorum.” Ve bu teklifi ona yaptığım sırada bir yandan
onunla sevişiyordum. Elbette teklifimi reddedemedi.

“Siktir, Juliette bu sana doğanın verdiği müthiş derecede acımasız

bir hayal gücü. Ne istersen yap meleğim, her yaptığını onaylarım.”

Dediğim kadar iyiydim. Dört gün içinde tüm söylediklerimi gerçekleştirdim, on beş bin kişinin çoğu öldü çoğu da ölümcül acılara mahkûm oldular. Bu bir tür salgın hastalık olarak algılandı. Çevredeki doktorlar bizden en ufak bir şüphe bile duymadılar ve böylece yolculuğumuzu büyük mutluluk ve orgazm coşkuları içinde bitirip şehre geri döndük.

Beni gördüğünüz içinde olduğum durum mutluluktur çünkü hayatı kurduğum tek şey olan suçu en uç noktasında yaşıyorum ve ölüm anıma kadar en maksimumda yaşamaya devam edeceğim. Dinden, geleneklerden, kanundan ve kanunun zorluklarından, insandan, kutsal şeylerden tamamıyla uzağım çünkü onlar benim arzularımı tatmin etmiyorlar. Geçmişimden cesaret alıyor, bugünle heyecanlanıyor, gelecek için biraz endişe duyuyorum ve gelecek günlerimi aynı gençliğimdeki gibi ölçsüzce geçirmek istiyorum. Doğa, insanları dünyaya boyun eğmeleri için getiriyor, dünya insanların oyun alanı ve yerlileri ise oynayacak, zevk evrensel bir motor ve kanun, her zaman benim olacak. Kurbanlar için durum çok kötü ama kurbanlar olmalı, dünyada ekonomi güç demektir; doğal dengenin sağlanması için ahlakın yok edilmesi gerekiyor. Doğaya hizmet ettiğimiz sürece, kendimizi kötülüğe adanıyoruz, o içimize, verdiği güçle işlediğimiz suçlardan dolayı, vicdan azabı vermemiştir. Oh, dostlarım! Bu ilkelere gönül verelim, onların özünde insanın gerçek mutluluğu yatmaktadır.

Böylece Madam de Lorsche maceralarının rezil detaylarını anlatmaya Justine’in göz yaşları arasında son verdi. Aksi takdirde şövalye ve Markiz daha çok heyecanlanacaklardı, tam kıvama gelmiş penislerini ortaya çıkardıklarında kendilerine nasıl güçlkle hakim oldukları belli olmuştu. Vahşeti pratiğe dökme isteği ile yandıkları sırada, kapıcı gelip Noirceuil ve Chabert’in geldiğini haber verdi, okuyucu anımsayacaktır, onlar bir süreligine şehre gitmişlerdi Comtesse’i arkadaşlarına bırakıp, iş görüştüler.

Mutsuz Justine’imizin yanakları göz yaşlarıyla ıslanmış, onu daha çekici bir havaya sokmuştu.... Üzüntüsü tarifsizdi; korkak, ahlaklı ve nazik görüntüsü ile Noirceuil’in ve din adamının acımasız arzularını uyan-

dırıyordu. Onu başka bir odaya aldılar, bu sırada Markiz, Chavalier ve Madam Lorsange kendilerini seks partilerine kaptırmış bir halde, eğleniyorlardı. Markiz, Chabert ve şövalye aralarında konuşup Noirceuil'i ikna ettikten sonra, durumu açıkladılar.

"Dostlarım," dedi eğlenen kalabalığa, "Bu tür durumlarda ben her şeyi doğanın özgür iradesine bırakma taraftarıyım. Gökleri delen fırtınayı görüyorsunuz, o halde kendimizi ona bırakalım. Kıza gerçek kade-rini göstereyim."

Bu yargı genel bir alkışlanma ile desteklendi.

"Bu tür fikirleri severim," dedi Madam de Lorsange, "Haydi, aynen o şekilde yapalım."

Gök gürlüyor, şimşek çakıyor, bulutlar gökyüzünde çarpışıyorlardı. Doğanın işini yaptığı açıktı, tüm gücü ile yeni biçimler için hazır olduğunu haber veriyordu. Justine dışarı çıkarıldı ve bir an bile düşünülmeden, üzerinde kalan birkaç parça kıyafetle, beş parasız halde dışarı atıldı. Tüm bunlara rağmen Tanrı'nın kutsal çocuğu ona olan şükranını ifade ediyor, dua ediyordu, sendeleyerek şatonun kapılarından geçti ve ana-yola yaklaştığı sırada aniden düşen yıldırım onu delip geçti.

"Öldü!" diye bağırdı alçaklar, alkışlayarak ve Justine'in yattığı yere doğru koşarak. "Gelin çabuk, madam gelin ve göklerin yarım bıraktığı işi bitirin, göklerin el emeğine, sanatına bakın. Bize ahlaklı olmamız söylendi ve onun köleleri olmamız istendi."

Bizim dört çapkın cesedin etrafını sardılar ve iğrenç görünmesine rağmen onlar yine de Justine'i bir seks objesi yapmakta geç kalmamışlardı. Rezil Juliette, dostları kardeşinin üzerindeki giysileri yırtarken onlara yardım ediyordu. Yıldırım onu ağzından vajinasına kadar patlatmıştı, vahşi gök kurbanının kim olacağına doğru karar vermişti.

"Ever," dedi Noirceuil, "Tanrı'ya şükredelim, bunu o yaptı, işte, size onun inceliğinin açık bir kanıtı; kışına el sürmemiş. Orası halen çok güzel, o mükemmel kış ne kadar çok becerişe ev sahipliği edecektir, bu seni baştan çıkarmadı mı Chabert?"

Ve yaramaz papazın cevabı ile toplarına kadar cansız enkazın içine

girdi. Onu ardından gelenler izledi, cesedi kül haline getiren dek üzerinde kendilerini tatmin ettiler, kötü Juliette onları izliyor, hiç durmadan kendi ile oynuyordu ve sonunda, cesedi yol kenarında bırakıp, oradan ayrıldılar. Zavallı ve hasta yaratığın bu şekilde ölümü onu büyük işkencelerden ve acımasızlıklardan korumuştur.

“Gerçekten,” dedi Madam de Loursange dostlarına, şatoya geri dönerken, “Bu son yaşadığım olay, kariyerimde bugüne dek ulaştığım noktayı sağlamlaştırmamı sağladı. O, doğa!,” diye bağırdı hevesle. “Suçun aptallıkla nasıl mücadele edebildiğini en iyi şekilde ispatlıyorsun, suç işlemekten korkanlar ya da ondan sakınanlar cezalandırılmalı. Oh, bu son olaylar çok hoş ve bana mutluluk verdi.”

Partiye geri döndükten birkaç dakika sonra kapıya başka bir yoldan bir araba geldi; avluya girdiğinde onu karşılamak için içimizden beş kişi arabanın yanına gitmişti. Arabadan uzun boylu bir kadın indi, hoş görünüyordu, Juliette gidip misafiri karşıladı.

Yeni gelen kişi, gökler adına! O, Durand’dı, Madam de Loursange’nin yakın arkadaşı olan Durand’dı bu ve Juliette onun Venedik hükümeti tarafından idam edildiğini görmüştü, odanın tavanına asılmıştı.

“Sevgilim, canım!” diye bağırdı, kendini arkadaşının kollarına atarken, “Bu nasıl bir şans... ‘Yüce Gökler’ adına bana bunu açıkla... Gözlerime inanamıyorum?”

Çalışma odası açıldı, herkes içeri girdi, oturdu ve sessizce açıklamayı dinlemeye başladılar.

“Juliette sevgilim,” diye başladı Durand, sesi ve tavrı sakindi, “Gözünün önündeyim ama sen benim berbat bir biçimde öldüğümü gördün, beni sonsuza dek kaybettiğini düşündün, oysaki ben her zamankinden çok daha varlıklı, çok daha güçlü bir şekilde geri döndüm ve Venedik hükümetinin senden aldıklarını sana geri getirdim. İşte, Juliette,” dedi masanın üzerine kağıtları koyarken, “Senin için ayrılmış olan yılda beş yüz bin livres, enkazdan kurtarabildiklerim bunlardı, keyfini sür, sevgilim ve bana sensiz geçen günlerin acısını unuttur.”

“Oh, dostlarım!” diye bağırdı Juliette, zevkten delirmiş bir haldeydi.

“Hayatımı yazan yazar başlığı ‘Kötülüğün Başarısı’ olarak değiştirecek olursa yanlış yapmış olmaz değil mi? Acele et Durand, anlat bize mü-kemmel hikâyeni ve beni bir daha kaybolup gitmeyeceğine inandır.”

Az ve öz olarak bu kurnaz kadın kendini Venedik hükümetinin hizmetine sunmuş ve işlerin gizliliğinden dolayı kendi yerine başka bir kadının öldü gösterilmesini kabul etmiş, hükümet bilgi sızmaması için diğer kadın ve ortağı olan Juliette’nin sınır dışı edilmesini istemiş. Savaş hilesi başarıyla tamamlanmış ve Venedik’te ürettiği zehirlerle yirmi bin kişinin ölümünü sağlamış, bu büyük başarının ikramiyesi olarak arkadaşının elinden alınan malları teklif edilmiş yani ilk baştan beri Machiavelli’nin ilkeleriyle hareket ederek onların suç ortağı olmayı kabul etmiş.

“Ve böylece sevgilimi aramak için hemen yollara düştüm,” diye devam etti Durand. “Senin mutlu olduğunu görmekten başka bir şey istemiyordum. Görüyorsun kaderim beni iki kez darağacından kurtardı, asılmak için doğmamışım. Gelecekte beni nasıl bir sonun beklediğini bilmiyorum ama ölüm zamanı geldiğinde sevgili Juliette’nin kollarında olmak isterim, o halde iken ölüme asla karşı gelemem.”

Ve iki dost birbirleriyle sarmaş, dolaş olarak on beş dakika boyunca birbirlerine duydukları güveni, sevgiyi, düşkünlüğü ifade ederek nasıl kötülüğü tercih ettiklerini itiraf ettiler, her halleriyle kasvetli ve sıkıcı Tanrı inancına ne kadar karşı olduklarını ortaya koyuyorlardı. Herkes o iki kadının mutluluğuna ortak oluyordu, haberci Versailles’in atı gürültüyle avluya geldi. Versailles, Monsenyör de Noirceuil’e haber getirmişti ve bizim çapkına mühürlü bir celp verdi.

“Kutsal Gökler!” diye bağırды belgeyi okuduğunda. “Bu şanslı gün bize büyük şans getirdi Juliette. Bakan artık yok, bu Kral tarafından yazılmış bir mektup, beni acele saraya çağırıyor ve bana hükümetin yetkisini veriyor. Bu haberler bize ne büyük mutluluk vaat ediyorlar! Başken-te gidiyorum, siz de benimle gelin,” dedi Noirceuil Juliette ve Durand’ı kast ediyordu. “Sonsuza dek benimle olmanızı istiyorum ve gerçekten geminin dümenine geçtiğimde sizin yardımınıza çok ihtiyacım olacak! Sen Chabert, başpiskoposum olacaksın; Markiz, seni Konstantinapolis

büyükelçiliğine getiriyorum; senin içinse Chavelier, yılda dört yüz bin livres vereceğim, Paris'te kalıp işlerimizi idare edeceksin. Gelin sevgili dostlarım, birlikte mutlu olalım, tüm bu sahip olduğumuz mutluluk iyilikten uzak durduğumuz için bize verildi fakat büyük ihtimalle bunu yazdığımız romanda belirtmeye cesaret edemeyeceğiz.”

“Yayınlamaya korkuyoruz,” dedi Juliette, “Gerçeğin özü ve ya-
lın gerçek doğanın gizeminde saklı, bu nedenle insanlık bunu açığa
vurduğumuzda ürperebilir. Felsefeyi yüksek sesle konuşmaktan asla
çekinmemeli.”

Dostlar, ertesi sabah ayrıldılar, kahramanlarımız gelecek on sene
içinde büyük başarılarla imza attılar. Bu sürenin bitiminde, Madam de
Lorsange ölüp dünya sahnesinden ayrıldıktan sonra doğal olarak dün-
yadaki tüm görkemli işler de onunla birlikte solup gitti. Bu eşsiz kadın
ölümünden önceki son dönemine ait hiçbir kayıt bırakmadan öldü-
ğünden hiçbir yazar onun kronolojik tarihini tamamlayamayacak. Bu
çalışmayı kendini yenilemek için, ilgi ile okuyan gözler, rüyalarının ger-
çekleştiğini göreceklere ve bu kitabı sadece merak için okuyanlar ile
aralarında ki fark büyüktür.

I. Bölüm

- 1 Vampir, ölülerin kanını içer, Tanrı insanı vampirden ayırmıştır; bunun hayal ürünü olduğunu düşünmemizi istemektedir; bu savunulabilir bir durum mudur?
- 2 Doğru yolu görmek için başka neye ihtiyaçları var? Sadece iki tür insan dini sistemin kendi isteğine uygun olduğunu düşünebilir. Birincisi, tüm bunları kabul eden, hiçbir kuşku duymadan kabul eden ikincisi ise üzerinde düşünmeye gerek duymayan ve hiçbir zaman incelemeyen. Fakat ben meydan okuyorum ve düşünen her varlığın, bir zerrede olsa akli olan her varlığın dinlerin sadece zulüm getirdiğini görmesini istiyorum.
- 3 Burada yeniden okuyucuya, Volmar'ın yirmi bir yaşında çekici bir rahibe olduğunu ve Flavie'nin de manastırda eğitilen on altı yaşında hoş bir sarışın olduğunu hatırlatalım.
- 4 Tüm çapkınlar ve şehvet tutkunları kadınların arakadan sevişmekten hoşlandıklarını sonuna kadar doğrularlar. Değerli dostlarım, sevişmek kendinizi eğlendirmenizin bir şeklidir. Bazılarının bunu kıskançlıkları ve aptalca ön yargısıyla engelledikleri açıktır. Beni okuyan duyarlı kadınlar, şimdiden sonra siz de kocalarınıza ya da sevgililerinize çok yönlü olabileceğinizi ve onlara ne kadar farklı, ne kadar yüce zevkler yaşatabileceğinizi gösterin. Bu şekilde eşlerinizin

gözü sizden başkasını görmeyecektir. Emin olun ki bu yöntem sizin için çok daha güvenli ve kazançlıdır. Ve siz genç kızlar, arkadan sevişmeniz sizin için en güvenlisi ve onur verici olanıdır, hiçbir riski olmadığı gibi alacağınız zevk de en az bin kez daha fazladır.

- 5 Yalnız bir adam, her zaman yaşadığı bu olağan durumu ifade etmekten utanır. Erkek her zaman daha kabadır, bu onun doğasında vardır. Kadın onu kendi varoluşunda olan medeniyetle kucaklar, fakat erkekler bunu hiçbir zaman kabul etmezler. Diogenes “Tohum salmayı” ifade ederken, bir erkeğin lahana tohumu ekerken bile gururla övündüğünü ama neden bir kadına tohumunu bırakırken bundan utandığını sormuştu.
- 6 Oh, fani insan ırkı! Dünyaya çocuk doğurmamanın sonunuz olduğunu ve bunun yine doğaya karşı bir mecburiyetiniz olduğunu düşünerek ne kadar saçmaladığının bir farkına varsanız. Doğa sizin ırkınızın yok olmasına karşın ne ufak bir gözyaşı dökcektir ne de bu onda en ufak bir değişikliğe neden olacaktır. O halde doğanın gözünde biz neyiz? Önümüze sunulmuş bütün bu özgürlükler karşısında kölesi olmadığınızı kabul etmememiz gerekmektedir.
- 7 Aynısına İran’da da rastlanmaktadır. Brahminler karşılıklı olarak arkadaşlarına karılarını, kızlarını, kız kardeşlerini alıp-verirlerdi.
- 8 Ayrıntılı bilgi için bakınız; ilerleyen bölümler; Dini Törenler, VI. Bölüm.
- 9 Bu büyük ihtimalle insanın koyduğu kanunların en kötü, en acımasız olanıdır. Koca, öldürülmesine karar verdiği karısını toplumun ortasında, herkesin gözü önünde gururla idam eder.
- 10 Bütün bu vahşi uygulamaların ve kanunların; şehvetin güzelliğine karşı engelleyici hiçbir tarafı olmamıştır.
- 11 Konuşmacı burada eski rejimde kırsal kesimde geçerli olanlardan söz ediyor, köylüler o zamanlar bu günlere göre daha büyük sıkıntılar içerisinde yaşarlarmış, ama bugün durum daha farklıdır.
- 12 Devrimde hedeflenen eşitlik anlayışı, zayıf adamın güçlüye karşı olan tavrıdır, bu geçmişte yaşananların aynısıdır, sadece herkes sırası geldiğinde aynı kaderi paylaşmaktadır. Ve bu, gelecekte yaşanacak olan dönüm noktasının da bir işaretidir; doğa, hükümetleri değiştirebilir ve kısa ömürlü yapmıştır.
- 13 Biz bu kanunların geri zekalı ve tembel yasa koyucuların eseri olduklarına inanıyoruz. Suça verilen ceza o kadar basit ve sıradan bir yapıya oturtularak tespit edilmiş ki, süper yetkili entelektüel şahsiyetler üç dört olayı baz alarak koydukları kanunları geçen sekiz yüzyılda değiştirmemişlerdir.

- 14 IV. Henry'nin babası da aynı şeyleri yaşamış.
- 15 Tanrı'dan korkan ve korkak olan kadınlar aralarında bu tür konuşmalar yaparlar, yazar bunu sizin bilginize sunmuştur.
- 16 Sevgili La Mettrie, asırlardır insanın ölümsüzlük üzerine yazdıklarını ve düşündüklerini, fakat bunun tamamen cahilce ve düşüncesizce olduğuna değinmiştir. Oysa büyük düşünürler bunun akıl almazlığını defalarca ifade etmişlerdir! O halde insanoğlunun bugün doğruyu bilmesi ve artık gerçekleri hayata geçirmesinin vakti çoktan gelmiştir!
- 17 Dikkatle incelendiğinde, bu kuralların aslında sadece insanların mutluluğu için olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır ve bu kurallar sayesinde insanlar içlerine gömdükleri gerçek zevkleri tatma şansını elde ederler. Bu kanunların amacı nedir diye sorabilirsiniz, cevabı çok açıktır, insana yararlarını görebilmek ve toplumun içindeki gerçek gizini bulmasını sağlamaktır.
- 18 Aristo nazımlarında bir şair olarak bizim korkudan ve merhametten uzak durmayı öğrenmemizi hedef almıştır. Filozof bu duyguların insana hastalık verdiğini belirtir ve bunların insanın kendine büyük kötülüğü olduğunu ifade eder.
- 19 Eğer bir gün insan etinin tadına bakarsanız eminiz ki tabağınızı tamamen sıyırıp sonuna kadar bitirirsiniz. İnsan eti tam bir sperm yumuşaklığındadır ve diğer etler onun tadına varıldıktan sonra çekilmez (Konu hakkında bilgi için Hintliler'i, Mısırlılar'ı ve Amerikalılar'ın tarihini ele alan Pençe adlı eser incelenebilir).
- 20 Birçok Paristeki genelevleri, hindi kullanmaktadır; kız kuşun boğazını tutar ve bacaklarının arasına kısıtır, siz kızın anüsünde iken ve boşalacakken kız aynı anda kuşun boğazını koparır.
- 21 Bu tür meraklı insanlar, kadın kışının dayanıklılığı ve kullanımı üzerine tespitler yapmak için farklı yöntemler denemiştir.

II. Bölüm

- 1 Bu paradoksun açıklaması, birinin kimsenin yapamadığını yapabilmesidir; bundan dolayı bazıları türlerinin tek örneğidir. Bu da gururu besler.
- 2 Bu ifade de gördüğünüz gibi bu tür canavarlar devlet eski zorba rejimi kendi hayatlarına uyarlamış ve kişiselleştirmişlerdir. Bunları süsleyerek değil orijinal haliyle veriyoruz; sözümüzü de tutacağız.
- 3 Bu sistem fazlasıyla geliştirilecektir.
- 4 Markiz de Fréne'nin hatıralarına bakınız: 'Hommes Resimli Sözlüğü'.
- 5 Madam Brinvilliers'in sevgilisi Sen Croix, çok etkili bir zehirden ölmüştür.

Aşağıda tarifini veriyoruz:

Adam kendi hazırladığı kimyasal bir zehri yine kendi üzerinde denemiş ve ölmüştür. Madam Brinvillier sevgilisinin hazin sonunu öğrenince doğruca sevgilisinin evine gitmiş ve hizmetçilerden zehrin olduğu kutu ile tarifini almıştır. Bu gerçekten geleceği değiştiren önemli bir buluştur. İlerleyen zaman içinde bu kimyasal özel birleşim Bastille'de ortaya çıkarıldıktan sonra XV. Louis'nin ailesi tarafından kullanılmaya başlanmıştır. Bu özel ve akıllı kadın iki ağabeyini ve kız kardeşini zehirlemekten suçlu bulunarak hapse atılmış, 1679 yılında da kafası uçurulmuştur.

- 6 Burada Marshal'a dokundurma yapılmıştır.
- 7 Brantôme'nin işkenceler için tanımı. Daha açık bilgi için ilerleyen paragraflara bakınız.
- 8 Onun döneminin tarzında ilk kitabı olan Kadınların Zevkleri 1666'da Londra'da yayınlanmıştır. Onun kitabından çok fazla alıntı yapıp, orijinal yapısını bozmak istemiyoruz. Alıntılar her zaman metnin özünü bozar. Genel olarak tanımlarsak Brantôme bizim özüne indiğimiz, arzu edilen tüm renklere ve gerçeklere kabataslak değinmiştir.
- 9 Konu hakkındaki bu açıklama okuyucunun diğer bölümlerde karşılaşacağı açıklamalar arasında en ılımlı olanıdır.
- 10 İlerleyen satırlarda bu garip durum ile ilgili ayrıntılı bilgiye rastlayacaksınız.
- 11 Sıcak kanlı ve şehvetli hanımlar bu sözlerle dikkat etmelidirler. Burada sadece Juliette değil siz özel hanımlar da kast ediliyorsunuz. Eğer ona benziyorsanız bu sözler sizin için çok yararlı olacaktır. Sizi mutlu etmek istiyoruz, daha önce hiç yaşamadığınız mutluluğa bu satırlarla ulaşmanızı istiyoruz ve tavsiyelerimize uymadan, başka türlü gerçek mutluluğa ulaşamazsınız

- 12 “Cehennem” hakkında zeki bir yazar şöyle yazmıştır: “Rahipler, mutfakta bulunan ocakta kaynayan çaydanlığın buharında aslında kendilerini pek dinlemeyen bir grup çocuğa ders veriyor, aşçı ise bu çocukların özensizliğinden dolayı onları kızartıp, şiş yapıyor. Ziyafet sofrası kuruluyor, inanmayanlar ızgara olarak, milyonerler çekirdek olarak, sermayeciler ise salça olarak bir grup seçilmişin önüne, yemeleri için sunuluyor” vs. bkz. Portatif Teoloji sayfa 106.
- 13 Eusebius / Tarihi Değiştiren Öyküler, sayfa 25. Bize, James’in ikinci Saint Peter hakkındaki yazısı, üçüncü Saint John, Saint Paul, Saint Peter’in devrimi, Barnabas, Havari dernekleri ve bugün kabul edilmeyen ‘Dünyanın Sonu’ kitabından ayrıntılarla söz eder.
- 14 Ecclesiastes 3: 18/20.
- 15 Tüm dünyada bu geçerli ve ben birazcık bile olsa ölümlü bir varlığın nefes aldığı her anı yanlışlar içinde geçiriyor olmasını anlayamıyorum, Tanrı fantezisini burada otantik ve genel olarak ele almak istiyorum fakat yine de ne kalbimde, ne ruhumda ne de aklımın bir köşesinde bu saçma varlığın dünyanın dışından bizleri yönettiği safsatasına inanmıyorum. Eğer hatalıysam ve eğer hayatımın son günlerinde hata yaptığımı anlarsam, (Tabii ki bu çok kuşku ve kesin olmayan bir durum) bu varoluşa gerçekten inanırsam şimdiyi reddedip, neler olacağına bakabilirim. Bundan mutlu olup olmadığımı da görürüm. Eğer bu inanış beni mutlu ederse, onu kabul edebilirim ama eğer etmezse, o halde yine ondan nefret edeceğim ve reddedeceğim.
- 16 Lacus Asphaltites Sodom ve Gomorrah’ın etrafını kuşatıyor, bu da ateşe yol açıyor fakat bunlar sadece kuşatma süresince geçerli oluyor. Burada ateşe neden olan asıl şeyin etraftaki volkanlar olduğu da su götürmez bir gerçektir Etna ve Vesuvius’un yangına neden olacak güce sahip aktif yanardağlar olduklarını biliyoruz. Yani sözü geçen şehirler başka hiçbir şekilde yanmamışlardır.
- 17 Toplumda gerçekten sorun çıkaranlar kimlerdir? Rahipler. Her gün çocuklarımızı ve eşlerimizi yoldan çıkaranlar, kimlerdir? Rahipler. Toplum içindeki anlaşmazlıklara, sorunlara, iç savaşımlara neden olanlar kimlerdir? Rahipler. Beşikten mezara kadar bizi sürekli soyanlar kimler? Rahipler. Konuşmaları ve tavsiyeleri ile her gün günümüzü karartanlar kimler? Rahipler. Gücümüzün ve neslimizin tükenmesine neden olanlar kimler? Rahipler. Suç ve rezalete en çok isimleri karışanlar kimler? Rahipler. Dünyanın en kötü niyetli, en kinci, en acımasız insanları kimler? Rahipler. Ve biz yine de bu adamlardan kurtulmamız gerektiğinin farkında değiliz, bunun için tereddüt ediyoruz. O halde bizi bu duruma getiren, yok etmeye çalışan her şeyi de hak ediyoruz.

III. Bölüm

- 1 Justine'den bahsetmektedir. Bu kitap "Justine/Erdemin Felaketleri" ismiyle daha önce yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.
- 2 İnsan eşitliği teorisi en doğal olmayan, en yanlış teoridir ve zayıfı korumak için vardır; yüksek dereceye ulaşamayan fakirin, yüksek sınıftaki insanları da kendi bulunduğu konuma indirme düşüncesi, onun âcizliğidir bu tüm teorilerden öte en komik, en olağan dışıdır. Sınıf farklılıkları her tür içinde de vardır ve üzerlerinde ki paçavralara biraz yaldız serpilmesi hiçbir şeyi değiştirmez.
- 3 Bizi okumaya tenezzül eden siz seksi ve mantıklı kadınlar, yeniden size yol gösterecek, ışık tutacak bilgiler vereceğiz. Bu önerileri tam olarak anlamadan gerçek zevki tadamayacağınızı biliyoruz ve bunları uygulayarak çok mutlu olacağınızdan eminiz.
- 4 Neredeyse tüm erdemli kadınlar ya çabuk ölmekte, delirmekte, hasta olmakta ya da erken yaşlanmaktadır. Bunun yanı sıra hastalıklı, kolay sinirlenen, küstah ve cahil bir yapıya sahiptirler, toplum tarafından dayanılmaz bir halleri vardır.
- 5 Yaptığınız işi o işten hoşlanarak yapmanız önemli; okuyucunun, Juliette'nin tek gözlülerle oynamaktan ne kadar büyük zevk aldığını unutmaması gerekiyor. Bu sizce de çok şehvetli bir iş değil mi? Tek gözlünün size zevk vermesi için, ona önce sizin zevk vermeniz gerekiyor. Kişinin el becerisinin önemi çok büyüktür, şekli veren o dur! Zaten erkeğin orgazmına da neden olan en önemli şey, bu değil midir? Ah kadın olup erkeğe o tadı vermenin nasıl bir his olduğuna bakmak gerek. Erkeğin bunu hissetmeye olan ihtiyacı büyüktür. Ve erkeğin kendinden başkasının tek gözüne dokunup, o zevki tatması da gereklidir.
- 6 Bazı bölümlerinde Réstif de la Bretonne'e atıflarda bulunulmuştur.
- 7 El yazmalarıyla ünlüdür.
- 8 O sadece bir yasa koyucu değildi. 1789'da Fransa'nın karakteri olmuş sefil monarşist casusuydu. Tam bir düzenbaz, vatan haini ve bir o kadar da aptal bir adamdı.
- 9 Felsefenin bu duyguları saran doğal hali, ilerleyen bölümlerde de karşımıza çıkıyor.
- 10 Bu iki çekici yaratık burada oral birleşmeden söz etmiyorlar, bunun nedeni ağız yoluyla birleşmeyi gerçek bulmamaları ve buna dikkat edecek kadar önemsememeleridir, işte hepsi sayıldığında Clairwil tam yüz seksen beş kez, Juliette ise yüz doksan iki kez birliktelik yaşamıştır buna ön ve arka tapınakları dahil-

dir. Bunu özellikle belirtmemizin asıl nedeni bayanların tam rakamı bilmelerinin büyük önem taşıyor olmasıdır, böylece kendilerine olan güvenleri de gelecektir. Bu gerçekten çok yorucu olduğundan bayanlar sizler bizlerin kahrâmanlarısınız. Umarız Justine’de kırılan cesaretinizi aynı soydan gelen Juliette ateşlendiriyordur.

11 Deneyimlerimize dayanarak söyleyebiliriz ki, kadın bu yöntemi uygulamalıdır, alacağı zevkin, o vibrasyon gücünün yüceliğini size anlatmamız çok zor. Ve aynı anda üçüncü bir adam kadının arka kapısında barınabilir, bu şekilde aynı anda üç güzel zevkin yüce mutluluğuna karşı cins tarafından varabilme fırsatınız olacaktır. (Bu not, yöntemi yüzlerce kez denemiş ve çok zevk almış olan, otuz yaşındaki bir kadın tarafından yazılmıştır.

12 Belmor burada ince bir alayla on sekizinci yüzyılda üçkâğıtçıların nasıl Hıristiyanlığı çoğaltmak için okyanusu kan gölüne çevirdiklerini ima ediyor. Hiçbir adalet ve güvenlik insanlık için böyle bir ölçüyü kabul edemez ve acımasızca uygulayamaz.

13 İsa yandaşlarının ve Orléanais-Jacobin’in ekibinin Loyola’nın torunlarına düzenlediği saldırı bu devrime katıksız tam bir örnektir!

14 Bir dönemde bu dağcılara Avusturya Hükümeti tarafından Pandours adı verilmişti. Avusturya’nın güneyinde yaşıyorlardı ve onlara verilen unvan olan, Pandours, eşkıya demektir.

15 Kadınlar üstlerine alınmasınlar.

16 Kadın ve erkek arasındaki fark genel olarak burada söz edildiği gibi insanla maymun arasındaki ayrım kadar önemlidir. Kadının bizim ırkımızdan farkı, aynı atalarımızdan olan şempanze ile olan farkımız gibidir. Aynı yaşlardan olan çıplak bir kadın ve erkeği yan yana koyup, dikkatle incelediğinizde somut hiçbir fark göremezsiniz, bunu gösterecek hiçbir iz yoktur, çünkü bu iki yaratığın genel kompozisyonu aynıdır. Açıkça aslında kadının erkeğin basit hali olduğunu fark edersiniz, içsel değişiklikler vardır ve bunlar ancak anatomik karşılaştırmalarla ortaya çıkar. Bunun için iki beden aynı anda inceleme için kesilmelidir.

17 Bu konu hakkında bağınaz bir kadın olmasına rağmen, ünlü Ninon de Lenclos ilginç şeyler söylemiştir.

18 Ölü Tanrı! Bu kelime Katoliklerin sözlüğünden çıkmış hiç olmayacak kadar saçma bir sözcüktür. Tanrı sonsuzluğu ifade eder, ölüm sonsuzluğun simgesi

olamaz. Hristiyanlar ölü bir Tanrı ile ne yapmayı düşünürler ki?

- 19 Burada çok önemli bir soru kendiliğinden belirmektedir; bize öyle geliyor ki, edebi zihinler bunu açıkça görebilirler. Ahlak çöküşü insanın yönetim şeklin-den mi, ülkesinin coğrafi konumundan mı kaynaklanıyor? Juliette'in bakış açısına göre, ahlak çöküntüsü bölgeni konumuna bağlı değil, çünkü aynı çöküntü, Londra ve Paris gibi kuzey şehirlerinde de olduğu gibi, güney şehirleri olan Messina (İtalya'nın kuzey doğusunda yaşayan Sicilyalı nüfus) ve Napoli'de de var. Kurallar kuzey bölgesinde, güneye göre daha katıdır fakat buna rağmen düzensizlik eşit düzeylerde. Ve hayır, biz ahlaksızlığın ülke rejimine de bağlı olduğunu düşünmüyoruz. Bu sadece aynı bölgelerdeki birçok insanın çok güçlü konsantrasyonundan başka bir şey değildir. İşte, ancak bu şekilde kitleler, kısa sürede yozlaşabiliyor. Fakat tabii hükümetlerin çoğu bundan uzak durmaya çalışıyor, sınır koymak için toplumun çoğalmasını engellemeye çalışıyorlar. Ve büyük grupları bölerek içlerinde saf olanları ayıklayıp, kendi çevrelerine topluyorlar.
- 20 Yasalara göre öldürdüğünüz kişi için para ödemeniz yeterli oluyor ve işlenen her suçun günahından para ile kurtulabiliyorsunuz. Eh bu elbette suçluları dar ağacında öldürmekten çok daha iyi. Ödenen yüksek vergi ve rüşvetler karşılığında hükümet işlenen suçları görmezden geliyor.
- 21 Cook'un ikinci seyahatinde görebilirsiniz.
- 22 Uzman Ramusio Dapper'den alınan bilgilere göre.
- 23 Bakınız, Avrupahlılar III
- 24 Bakınız, Heredot.

IV. Bölüm

- 1 Okuyucu bu bilgilerin Madam Lorsange'ın İtalya'yı ziyaret ettiği günlerde edildiğini bilmelidir. Herkes Floransa ve bu güzel ülkenin diğer şehirlerinde ortaya çıkan değişimi bilir.
- 2 Machiavelli, "Suç ortağını ölüme birlikte gidecek birinden seçmeli ya da onunla işin bittiğinde yok etmelisin," demiştir.
- 3 Suç ile tanışan her uysal insan, kendini bu sözde bulacaktır ve ona doğanın ondan nasıl yaşamasını istediğini anlayacak, ikna olacaktır.
- 4 İyi bir akşam yemeğinin fiziksel bir istek olduğunu söyleyerek bu fikri açıklayabiliriz ve üç milyon insanın hayatını kurtarmak sadece manevi zevk verecektir, bu ahlaksız zevklerin tamamen zıttıdır. Bedensel zevkler, fiziksel duygular insanlar ve hayvanlar tarafından hissedilir, üç milyon insanı ölümden kurtarmak ise bedensel doyumun gücüne erişemeyecek, zayıf kalacaktır; işte bu nedenle, yenen mükemmel bir akşam yemeğinin tercih edilmesi doğaldır. Tüm dünya ile çiklet arasında seçim yapmak gerektiğinde tereddüt etmek bağışlanamaz ve mantıksızdır. Bu tez iyiliğe göre kötülüğün ne kadar avantajlı konumda olduğunu ortaya koymaktadır.
- 5 Kadınların orgazma ulaştırmadaki gücü gerçekten sınır tanımaz. Vajinaları biraz spermin sıcaklığını hissetse, hemen en acımasız deneyimleri tatmak isterler. Ve şiddetten hoşlanan özel kadınlar fiziksel ve ruhsal mutlulukları için hiç düşünmeden büyük tehlikelere neden olurlar. fihevetlerinin hızla yükselişi ile verecekleri büyük zararlar da eşit orantılıdır. Arsione'nin sevişmek üzerine olan tutkusunu örnek verebilirim. Tutkulu âşığı onu doruğa ulaştırır ve aklındaki ahlaksız oyunları ona bu sırada kabul ettirir. Arsione seksin ona verdiği yoğun duygular, aşırı mutluluk ve bu kötü planların ateşi ile yanar, aynı anda iki zevki tadar. Diğer zamanlarda huysuz ve hiçbir şeyi kabul etmeyen kadın rolü, ona sürekli bu mutluluğu tatma zevkini sağlamıştır. Diğer kadınlar da bu örnekteki gibi davranabilirler, iki işi aynı anda yaşayarak daha çok zevk almayı denemelerini öneririm. Her ahlaksızlık bir diğerine açılan yeni bir kapıdır bunun yanına bir de seksi eklerseniz mutsuz olmanıza imkân yoktur.
- 6 Vaucluse'in toplama mısralarından oluşan kitabının son baskısının birinci cildinde 28. sayfada bu mısraları görebilirsiniz.
- 7 Jacques Vallée, Seignour des Barreaux, 1602 Paris doğumlu Théophile de Viau ile ilişkileri vardı. Bu iki eski çapkının zamparalıkları eşsizdi. İyi bilinen bu so-

neyi Valée (yaşlılık döneminde hastalık sırasında yazıldığı bilinmektedir) daha sonra inkâr etmiştir. Ve gerçekten yazının sağlıklı bir adam tarafından yazılamayacağı çok açıktır. Fakat Fransız ve İngiliz okuyucularımız şiiri çekilmez bulmak yerine, hoşlanmışlardır. y.n.

- 8 Kardinal Bernis şiiri İtalyanca okumayı tercih ederken, Juliette, Fransızca ya çevirmiştir. fiimdi Juliette'nin şiire yaptığı Fransızca versiyonu göreceksiniz. İngilizce baskısında da şiir Fransızca verilmiştir. Nedeni şöyle dile getirilmişti: Fransızca'dan İngilizce'ye şiirin çevirisi pek iyi olmayacağından bunu kitaba almadık, okuyucamızın bizi affedeceklerini umuyoruz. - Aynı gerekçelerle bizde şiiri Türkçeye çevirmedi. Umarım okuyucularımızda bizleri bağışlar. fiir, Sade'in Tanrı'ya bir anlamda başkaldırısının ve meydan okumasının bir özeti durumundadır. Buradaki isyan yine Sade yöntemleriyle dile getirilmiştir. Bu anlamda hem şiirin dili hemde Türkçe karşılıklarına alt alta dizince karşımıza çıkan karmaşadan kurtulmak adına Fransızcasını yayınlamaya uygun bulduk. y.n.
- 9 On erkekten, dokuzu, kadın ile sevişirken onu tam olarak memnun edemeden içine girer ve orgazm olur. Oysa kadını memnun etmek için dilini ağzında tutarken, bir eliyle göğsünü, bir parmağını vajinal kanalına yöneltmeli, bir diğer parmağıyla klitorisini ovmalı ve son olarak diğer parmağı da arka bahçesinin içinde olmalıdır. En az üç parmak bile tarif edilen yerlerde olduğunda kadının akli başından gidecektir.
- 10 Bu keşişler Roma'da hırsızlara ceza verme yetkisine sahiptiler.
- 11 Zevk üzerine bir tez.
- 12 Asya kökenli insanlarda, kadını kilitlemek ayrı bir zevktir. Bunun kıskançlıktan olduğunu mu sandınız? Hayır, yüz tane karısı olan bir adam, hangi birini kıskanabilir ki? Bu sadece zevk için yapılır.
- 13 Ben Roma'da iken bu proje gerçekten tasarlanıyordu, burada yaptığım tek değişiklik oyuncuların isimleridir.
- 14 Size bu saygıyı göstermeliyim, hoş ve unutulmaz dostum. Bu hatıralarda saklamak istemediğim tek isim sizin isminiz. Yazılarıma olan felsefi etkileriniz nedeniyle kimliğiniz, tüm dünya tarafından bilinmesini sağlamamı affedeğinizden eminim.
- 15 En alışılmadık olan, en çok haz verendir, bu kişilerin hiçbirinin normal bir şey yaşamadığı açıktır; böylece zevk doruğa ulaşmıştır. Dünyada hiçbir tutku, bunun kadar çok zevk veremez; hiçbirisi bu kadar çok istenmez: en çok istenen en

- çok ilgi duyulması gerektirir, bu nedenle dikkatli ve fedakâr olmalıyız.
- 16 Fransız İhtilali sırasında şiddet dönemini başlatan politikacılarının Tanrı'nın mihraplarını yok etmek istedikleri, anlaşılmaktadır. Tanrı tarafındakiler ise Tanrı'nın adı altında politikacıları yok etmek istiyorlar. Bu aptallık değil de nedir, diye sana sormak istiyorum. (Ek not)
- 17 Hristiyanların Peter'in Tanrıların habercisi olan Hermes'den, eski Roma'da kapıları koruduğu bilenen Tanrı Janus'dan farksızdır; Janus'u tüm insanlar büyük mutluluk veren koruyucu Tanrı olarak kabul ediyorlardı. Fenikelilerde ve Yahudilerde Peter, açmak, anlamına gelmektedir: "Peter'in gücü cennetin kapılarını açar," Peter kelimesinin anlamı doğuda ise, kepha, yani taştan inşa etmek anlamına gelir. Peter, "Bu taşın üzerine kendi kilisemi inşa edebilirim," demiştir. Maden ocağı içinden çıkan maden ile anılır; maden ocağından çıkarılanların, ardında kalan boşluk da önceden verilen açılma ile aynı anlama gelmez mi? Açmak ve taş kelimeleri aynı anlama geliyor olabilirler, burada ki sözcük oyunu İsa tarafından yapılmıştır, o geri zekâlı hiç ağzını açmamış fakat gizli, çevrik sözcüklerle ya da kafa karıştırıcı oyunlara başvurmuştur. Konuşması tamamen sıkıcı kinayelerle, isimlere, yerlere ve hayali olaylarla ilgili olmuştur. Bu havari konuşmalar, çok eskidir, Peter'in Hristiyanlık dönemine kadar uzanmaktadır. Birçok mitoloji uzmanı, onu posterula olarak tanımaktadır.
- 18 Roma'da bulunan Gerardius Brazet resmi tutuklu idi; sekiz Papayı öldürdü. O dönemin Vatikan Rahipleri insanlığın görüp görebileceği en büyük suçları işleyen, en büyük kötülükleri yapan insanlardı.
- 19 Söylentilere göre tahtı, bir tilki gibi yönetmiş, aslan gibi saltanat sürmüş, köpek gibi ölmüştü.
- 20 Şair Jacopo Sannazaro ve Napolitan Petrarch onun hakkında şiir yazmışlardır.
- 21 Roma tarihine göre: "Nero, Roma'yı korkunç şekilde yakmasının sebebinin dönemin Hristiyanlarına bağlamıştır. Bu Hristiyanlar alçaklıktan nefret eden insanlardı çünkü ruhani liderleri İsa, Tiberius'un hükümdarlığı sırasında idam edildi. Fakat bu zararlı tarikat yeniden büyümeye başladıktan sonra sadece kökeni olan Roma'da değil, tüm yollarda ve lagımlarda kök salmaya başlamıştı. Öncelikle bu aşağılık kültüre mensup kişilerin itirafları ile büyük bir gariban tabakaya mensup insanların tutuklanmasına neden oldu ve hepsine iğrenç suçlar yakıştırılarak suçlu bulundu. Onlardan nefret edenlerin sayısı oldukça fazla idi ve hepsi soyularak vahşi hayvanlara ve köpeklerle yem edildiler ya da kazıklara bağlanarak çürümeye terk edildiler ya da yine çalı çırpı demedi gibi yığınlar halinde yakılarak cadde ve sokakları aydınlatmaları sağlandı (lüks ışı-

ğı tanıımı buradan gelmektedir). Nero gönüllü olarak bahçelerini bu manzara için ödünç verirdi. Bunu izlemek için sıklıkla bir arabacı olarak, insanların arasına karışarak ya da arabanın içinde gizlenerek izlediği görülmüştür. Hristiyanların onu bu şekilde çok eğlendirdiği iyi bilinmektedir, onların arasına gönderdiği casuslarla takiplerini direk sürdürürdü.”

- 22 Hayranlarım İtalya yolculuklarım sırasında yanımda çok çekici ve hoş kadınların olduğunu bilirler; bu dostumu da aynı felsefeyi paylaştığım Tuskan Büyüyük Dükü, İsa'nın Bölge Papazı ve Napoli'nin kraliçesi Prenses Borghese ile tanıştıracaktım. Bu saydığım isimlerin hepsi yolculuğumun şehvet tarafını en uygun şekilde karşılıyorlardı, dile getirdiğim alışılmış tavrı ve sözünü ettiğim kişilerin karakteristik özellikleridir. Aslında bu kişilerin öyküme olan katkısını ben belirlediğimden okuyucularıma inandırmaya çalıştım.
- 23 Neredeyse dünyanın tüm insanları çocuklarına ölüm ya da hayat verme hakkına sahip olduklarını düşünürler. Bu hak tamamen doğaldır ve sahip olduğu şeyi yaşatma ve öldürme hakkı kişinin kendine ait değil mi? Eğer derece derece suç değişiyorsa, büyük ya da daha az kötülük varsa, çocuk öldürmek bu standardın en tepesindedir; insanların çoğu sahip oldukları bu güce kötülük ve yasak olduğunu sandıkları için kullanmıyorlar. Doğa üzerine sınırlı bir çalışma yapıldığında iç güdüsel teşvikin yok etmek olduğu hemen ortaya çıkmaktadır.
- 24 Yeniden doğuş ya da daha iyi bir tabirle dönüşüm, maddede gördüğümüz yer değiştirmedir; ne biter ne israf olur, ne de bozulur başka kötü bir şekle dönüşür ve uzun ömürlülüğünün ve gücünün temel nedenlerinden biri, yok olup yeniden dönüşmesidir; bu dönüşüm onun farklı formlara erişmesini sağlıyor. Madde, durumu iyi ise kendini yok edip, şekil değiştirmez ve yeni değişime gerek duymaz, Voltaire'in dediği gibi (ve bu notta Voltaire'den alıntıdır) küp şeklinde mumu eritirseniz, erittiğiniz kap yuvarlak ise mum da yuvarlak şekil alır. Bundan daha olağan bir durum olmadığı gibi, ikinci kez farklı şekilde doğmakta da hiçbir tuhaflık yoktur. Dünyanın neresine bakarsanız bakın, yenilenmeyi görürsünüz; tırtıllar bir süre sonra kelebeğe dönüşüyorlar, portakal tohumu ektiğinizde o portakal ağacına dönüşüyor, toprağa karışan tüm ölü bedenler sonunda çimen, patates, kurt, olup yaşayan bedenlerin beslenmesini sağlıyorlar, hızla maddenin dönüşümü gerçekleşiyor, vb., vb., vb...
- 25 Çocuk öldürmeye verilen ceza, eşsiz bir gaddarlık örneğidir. Rahminde taşıdığı meyveden kurtulmak en büyük hakkı iken buna kim karşı çıkabilir? Bu, dünyadaki en doğal durumdur. Kadın, taşıdığı şeyi taşımaya devam etmesinin ne kadar aptalca bir şey olduğunu düşünüyorsa, bu çok doğaldır. Gerçekten insa-

nın mutsuz olduğu şeyi cezalandırması çok doğaldır. Ve anneyi çocukla cezalandırmak gaddarcadır! Aşğılık, ikincil, istenmeyen bir yaratık cezalandırılır! Bunu kabul etmeyen kişinin zekasından şüphe etmek gerekir! Ve bizim kural koyucularımız ne kadar ilginçler! O kuralları bizim rahatımız için koyuyorlar! Ve nedense biz de bu zarif kuralları bozmayacak kadar iyi huyluyuz!

26 Burada hikâye son derece makul bir hale geliyor.

27 Olayı anlatan kişi Bealieu'dur.

28 Haydi Braschi bize basit detaylar vermekten vazgeçip artık daha cesur ve geniş hatları vermeye başla. Yahudilerin, Hıristiyanların, Mitridate, Sulla, Devlet başkanlarının yasaklamaları, Theodosius ve Theodora'nın kıyımları, Sicilya katliamları, Haçlıların ve Engizisyonun taşkınlığı, Tımlerin acımasızlıkları, Merindol, Sen Bartholomew, İrlanda, Yeni dünya, Cevenne; tüm bunlarda ortaya çıkan toplam rakamda soğukkanlılıkla yirmi üç milyon yüz seksen bin insanın sadece fikirleri yüzünden katledildiğini ortaya koymaktadır! Cinayet için kışkırtılan adam her türlü suikast şekline hazır demektir.

29 Bunun aynını gördüğümü açıklıyorum

30 İspanyollar, aynı zamanda dünyanın en kadınsı insanlarıdır; acımasızlığın bol ama yumuşak olması onlar için daha rahattır.

31 Hepsi teker teker: Parmaklar, ayak parmakları, ayaklar, eller, dişler, gözler, burn, dil, cinsel organlar ve eğer kurban kadınsa klitorisi yok edilir.

32 Kadınların organlarının hassas oluşu ve erkeklere göre daha yumuşak, daha duygusal oluşları bu tür işkencelerde daha çok zevk verdiklerini ortaya koymaktadır.

VI. Bölüm

- 1 O ülkenin orospuları yabancı ülkelerde çok değerli kabul edilir. Aşırı rahatlıkları, hovardalıkları, becerileri ve güzellikleri onları dünya fahişeleri arasında en imtiyazlı konuma getirmiştir, diğer ülkelerin fahişeleri oldukça çirkin, beceriksiz ve kirlidir.
- 2 Tüm İtalya'da çok ünlü.
- 3 Bu sözü geçen orgazma ulaşmanın yolunu çok az erkek bilir; çok yorgun, tükenmiş, beyni boş, uyuşuklar bunu bilmezler. Sperm boşaltma işinin en güçlü hale gelmesi için daha fazla zevk denemek gerekir, sıradan olanı güç vermez. Güçlüsünü yaşamak için kişinin kuşkusuz emilmesi gerekir, onun topları okşanabilir ve üzerlerine tercihen sıcak örtüde konabilir. Krizlerin gücü alkol ya da likör ile arttırılabilir. Testislere losyon sürülmesi de mükemmel sonuçlar doğurabilir.
- 4 Kırbaçtan sonra, kişinin kıkından penise olan ihtiyacı başka hiçbir zaman olmadığı kadar çok olur ve kıkını düzdürdükten sonra kişi hiçbir zaman istemediği kadar çok kırbaça ihtiyaç duyar. Bu inanılmaz iki zevk birlikte beslenir.
- 5 Bu tür büyüleyici yaratıklar, bulundukları topluma rezil alışkanlıkları ve aynı rezillikteki zevkleri ile dahil olurlar; her zaman daha orijinal, daha zeki, diğerlerine göre daha hoşturlar. Neredeyse hepsi güzel, becerikli ve hayal gücü etkileyicidir, onların bu halinin tek sorumlusu ise Doğa değil midir? Beceriksiz ve zekâ düzeyleri düşük olanlar, daha sırdan zevklerden hoşlanırlar onları kınarsınız, bunun tek nedeni sizin kadar ileri olmamalarıdır; fakat biri eğer sizi takdir eden kadını analiz etmek isterse, her zaman onların da sizin kadar aptal olduğunu bulacaklardır.
- 6 Elbette bu noktada ölünün arkasından ağlamanın ne kadar aptalca olduğuna geliyoruz. Yas tutmak yerine çok sevinçli olmak gerekir; sevdiğiniz kişi öldüğünde hayatın tüm sıkıntılarından da kurtulmuş oluyor. Bunun yanı sıra bizim acımız, göz yaşlarımız onun hiç işine yaramaz ve bizim tatsız görünmemizi sağlar. Aynısı ölüyü defnetme törenleri için de geçerlidir, ölüye duyulan saygı gereksiz ve tamamen bir batıl inançtır. Ölüye olan tek borç onu iyi toprağa göndermekle ödenir çünkü o burada yeniden filizlenecek, hızla bir solucana dönüşecek, bir sinek ya da gömütlüklerde zor yetişen bir tür sebze olacaktır. Eğer biri ölüye olan son görevini yerine getirmek isterse, o halde onu bir meyve ağacının altına ya da verimli bir çayıra gömsün; ona olan tüm göreviniz bu kadardır, gerisi saçmalıktan ibarettir.

DÜNYA LİSTELERİNDE HER DÖNEM İLK 100... BİR BAŞYAPIT..

"O bir misyoner... Yeni bir din yazdı...
Juliette onun kutsal kitaplarından biridir."

New York Times Book Review

"Sade, batı tarihinin en radikal zekalarından, ruhsal hayatın bazı temel yanlarını oluşturan, çılgınlıkla soğuk rasyonelliğin hayret verici birleşimine değinen biriydi... Ardında yetenekli, korkutucu fakat daha çok aydınlık bir figür bıraktı."

Newsweek

"Sade, zaten var olan sadizmi icat etmedi fakat büyük bir doktorun virüsü bulması gibi onu keşfetti. Sade, bizim anarşik ve kontrolsüz olan seksüel içgüdümüzü keşfetmemizi sağladı."

Maurice Lever / New York Times

2003 yılında yayımlandığı ay toplatıldı. İki duruşma sonunda beraat etti.
Gözden geçirilmiş, dipnotlarla zenginleştirilmiş yeni baskısı...

Donatien Alphonse François, Marquis De Sade

1740 yılında Paris'te doğdu. 1814 yılında Charenton'da öldü. Hapishanede uzun yıllar boyunca kaleme aldığı eserleri, ancak Fransız İhtilali'nden sonra yayınlanma olanağı buldu. 19. yüzyılın en çok tartışılan yazarlarından biri olmasına rağmen, tüm eserlerinin gün ışığına çıkabilmesi için 20. yüzyılı beklemek gerekecekti.

ISBN 978-605-5708-48-1
BARKOD 9786055708481

www.chiviyazilari.com

